Инчили хурд

Шарҳи умумӣ

Ин маҷмӯи бодиққат интихобшудаи матнҳои юнонии қадим аст, ки барои беҳтарин инъикоси таълимоти Исо ва навиштаҷотҳое, ки Ӯ таълим дод, истинод кард ва иҷро намуд, пешбинӣ шудааст. Ҳадафи мо пешниҳоди тасвири имконпазиртарин дақиқ аз матни аслии юнонӣ дар қолаби муосир ва хонданӣ ба шумо мебошад.

Рад кардани масъулият

Ин тарҷума аз матнҳои аслии юнонии Септуагинта ва Византия бо истифода аз моделҳои калони забонӣ эҷод шудааст. Аз ин сабаб он бисёр хусусиятҳои фарҳанг ва грамматикаи забони аслиро дар бар мегирад, вале метавонад хатогиҳоро низ дошта бошад. Агар чизе ғайриоддӣ ба назар расад, лутфан матни аслии юнониро санҷед. Агар хатогие ёбед, лутфан онро ба jesusislord@joshuabible.com тавассути почтаи электронӣ ирсол кунед.

Литсензиягузорӣ

Шумо иҷозат доред, ки ин тарҷумаро пурра ё қисман такрор ва паҳн кунед. Шумо иҷозат надоред, ки онро тағйир диҳед ё бифурӯшед. Агар хатое пайдо кунед, лутфан ба jesusislord@joshuabible.com паёми электронӣ фиристед, то мо онро ислоҳ карда, нашри навшударо ба шумо пешниҳод кунем.

Инҷили Матто

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28

Инҷили Марқус

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16

Инҷили Юҳанно

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21

Мактуби Юҳанно

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5

Пайдоиш

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36 | 37 | 38 | 39 | 40 | 41 | 42 | 43 | 44 | 45 | 46 | 47 | 48 | 49 | 50

Хуруҷ

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36 | 37 | 38 | 39 | 40

Шумораҳо

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36

Тасниями шариат

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34

Ёшуъа

| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24

Инҷили Матто

1

Китоби насли Исо Масеҳ, писари Довуд, писари Иброҳим. Иброҳим таваллуд кард Исҳоқро, Исҳоқ таваллуд кард Яъқубро, Яъқуб таваллуд кард Яҳудоро ва бародаронҳои ӯро, Яҳудо таваллуд кард Фарезро ва Зераҳро аз Томор, Фарез таваллуд кард Ҳезронро, Ҳезрон таваллуд кард Оромро, Ором таваллуд кард Амминодобро, Амминодоб таваллуд кард Наҳшонро, Наҳшон таваллуд кард Салмонро, Салмон таваллуд кард Боозро аз Раҳоб, Бооз таваллуд кард Убедро аз Рут, Убед таваллуд кард Ессеро, Ессе таваллуд кард Довуди подшоҳро. Довуд подшоҳ Сулаймонро аз зани Урия таваллуд кард, ва Сулаймон Раҳабъомро таваллуд кард, ва Раҳабъом Абиёро таваллуд кард, ва Абиё Осоро таваллуд кард, ва Осо Яҳушофатро таваллуд кард, ва Яҳушофат Юромро таваллуд кард, ва Юром Уззиёро таваллуд кард, ва Уззиё Ютомро таваллуд кард, ва Ютом Оҳозро таваллуд кард, ва Оҳоз Ҳизқиёро таваллуд кард, ва Ҳизқиё Манассеро таваллуд кард, ва Манассе Омонро

таваллуд кард, ва Омон Юсиёро таваллуд кард, ва Юсиё Яхуниё ва бародаронашро дар вақти асирии Бобил таваллуд кард. Баъд аз табъиди ба Бобил Яхуниё зод Салатиилро, ва Салатиил зод Зарубобилро, ва Зарубобил зод Абиҳудро, ва Абиҳуд зод Элиёқимро, ва Элиёқим зод Азурро, ва Азур зод Содуқро, ва Содуқ зод Аҳимро, ва Аҳим зод Элиудро, ва Элиуд зод Элъозорро, ва Элъозор зод Маттонро, ва Маттон зод Яъқубро, ва Яъқуб зод Юсуфро, шавҳари Марямро, аз ки таваллуд шуд Исо, ки Масеҳ номида мешавад. Ҳамаи насилҳо аз Иброҳим то Довуд чордаҳ насил мебошанд, ва аз Довуд то асирии Бобил чордаҳ насил, ва аз асирии Бобил то Масеҳ чордаҳ насил. Аммо таваллуди Исои Масеҳ ин тавр буд. Зеро ки модараш Марям ба Юсуф номзад карда шуда буд, пеш аз он ки онҳо бо ҳам биёянд, ӯ ҳомиладор аз Рӯҳи Муқаддас ёфта шуд. Юсуф, шавҳари ӯ, мард адолатпарвар буд ва намехост ӯро дар назди мардум рӯсвоӣ кунад, бинобар ин тасмим гирифт, ки ӯро пинҳонӣ талоқ диҳад. Вақте ки ӯ дар бораи ин чизҳо фикр мекард, инак фариштаи Худованд дар хоб ба ӯ зоҳир шуд ва гуфт: Эй Юсуф, писари Довуд, натарс, ки Марямро ҳамчун зани худ қабул кунӣ, зеро он чӣ дар ӯ таваллуд шудааст, аз Рӯҳулқудус аст. Вай писар ба дунё хоҳад овард ва ту номи ӯро Исо хоҳӣ гузошт, зеро ӯ қавми худро аз гуноҳони онҳо раҳоӣ хоҳад дод. Ин ҳама шуда аст, то ки иҷро шавад он гуфташуда аз ҷониби Худованд тавассути пайғамбар гӯянда: нигоҳ кун, духтари бокира дар шиками хоҳад дошт ва писар ба дунё хоҳад овард, ва онҳо номи ӯро Иммонуил хоҳанд хонд, ки ҳаст тарҷумашуда бо

мо Худо. Бедор шуда Юсуф аз хоб, кард чунон ки ба ӯ фармуд фиристодаи Худованд ва занашро гирифт, ва ӯро намедонист то ки писари нахустинзодашро зоид, ва номашро Исо гузошт.

2

Исо таваллуд шуда дар Байтуллаҳми Яҳудия дар рӯзҳои Ҳирӯди подшоҳ, ва инак моғҳо аз шарқ омаданд ба Ерусалим гуфта: куҷо аст таваллуд шудаи подшоҳи яҳудиён? Мо ситораи ӯро дар шарқ дидем ва омадем, то ба ӯ сиҷда кунем. Шунида, Ҳирод подшоҳ ташвишнок шуд ва тамоми Ерусалим бо ӯ, ва ҷамъ карда ҳамаи кохинони калон ва котибони мардумро, мепурсид аз онҳо куҷо Масеҳ таваллуд мешавад. Вале онҳо ба ӯ гуфтанд: дар Байтуллаҳми Яҳудия; чунин зеро навишта шудааст тавассути пайғамбар; ва ту Байтуллаҳм, замини Яҳудо, ҳеҷ тавр хурдтарин нестӣ дар байни роҳбарони Яҳудо; зеро аз ту берун меояд роҳбаре, ки чӯпонӣ мекунад қавми маро Исроилро. Сипас Ҳирод пинҳонӣ мағҳоро даъват карда, аз онҳо вақти ситораи пайдошударо дақиқ муайян кард, ва онҳоро ба Байтуллаҳм фиристода гуфт: рафта дар бораи кӯдак дақиқ тафтиш кунед, вақте ки ёфтед, ба ман хабар диҳед, то ки ман ҳам омада ба ӯ саҷда кунам. Онҳо шунида аз подшоҳ, рафтанд; ва инак, ситораи ки онҳо дидаанд дар машриқ, пеш мебурд онҳоро, то омада истод болои ҷое ки кӯдак буд. Дида ситораро, шод шуданд бо шодии бузурги

хеле, ва омада ба хона, дидаанд кӯдакро бо Марям, модари ӯ, ва афтода саҷда карданд ба ӯ, ва кушода ганҷинаҳои худро, оварданд ба ӯ туҳфаҳо: тилло ва кундур ва мурр. Ва огоҳ шуда дар хоб, ки ба назди Ҳирӯд баргарданд нашавад, аз роҳи дигар баргаштанд ба замини худ. Рафта истодани онҳо, ва инак паёмбари Худованд зоҳир мешавад дар хоб ба Юсуф гуфта: бархеста гир кӯдакро ва модари ӯро ва гурез ба Миср, ва бош онҷо то ки ба ту гӯям; зеро Ҳирод мехоҳад кӯдакро ҷустуҷӯ кунад барои нобуд кардани ӯ. Ва ӯ бархеста, кӯдак ва модари ӯро шабона гирифт ва ба Миср рафт ва то марги Ҳирӯд дар он ҷо буд, то он ки иҷро шавад гуфтаи Худованд, ки тавассути пайғамбар гуфта шуда буд: Аз Миср писари худро даъват кардам. Сипас Ҳирод дида, ки ӯ фиреб дода шуд аз ҷониби мағҳо, хашмгин шуд хеле ва фиристода кушт ҳамаи кӯдаконро, ки дар Байтуллаҳм ва дар ҳамаи сарҳадҳои он буданд, аз ду сола ва поёнтар, мувофиқи вақте, ки ӯ аниқ муайян кард аз мағҳо. Он вақт он чи аз ҷониби Ярамиё пайғамбар гуфта шуда буд, пур шуд, ки мегуфт: Садо дар Рама шунида шуд, нола ва гиря ва мотами бисёр; Роҳил фарзандони худро гиря мекунад ва намехост тасалло ёбад, зеро ки онҳо нестанд. Вақте ки Ҳирод мурд, нигоҳ кун, паёмбари Худованд дар хоб ба Юсуф дар Миср зоҳир шуд ва гуфт: бархез, кӯдакро ва модари ӯро гир ва ба замини Исроил рав, зеро онҳое ки ҷони кӯдакро ҷустуҷӯ мекарданд мурдаанд. Вале ӯ бархоста, кӯдакро ва модари ӯро гирифт ва ба замини Исроил омад. Шунида ки Архелаус подшоҳӣ мекунад дар Яҳудия ба ҷои Ҳирод падари ӯ, тарсид ба он ҷо рафтан; вале

огоҳ шуда дар хоб ба қисмҳои Ҷалил рафт, ва омада сокин шуд дар шаҳре ки номаш Нозират буд, то ки иҷро шавад он ки гуфта шуда буд тавассути пайғамбарон ки Нозиратӣ хонда хоҳад шуд.

3

Дар он рӯзҳо Яҳё Ғассол меояд ва дар биёбони Яҳудия ваъз мекунад ва мегӯяд: тавба кунед, зеро Подшоҳии осмонҳо наздик шудааст. Ин ҳамон касест, ки дар бораи ӯ аз ҷониби Исоё пайғамбар гуфта шудааст: Овози фарёдкунанда дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, роҳҳои Ӯро рост созед. Худи Юҳанно либосе аз мӯи шутур ва камари чармин дар гирди камараш дошт, ва ғизои ӯ малах ва асали ваҳшӣ буд. Он вақт ба сӯи ӯ мебаромаданд Ерусалим ва тамоми Яҳудия ва тамоми минтақаи атрофи Урдун, ва онҳо дар Урдун аз ҷониби ӯ ғарқоб карда мешуданд ва гуноҳони худро эътироф мекарданд. Дида бисёрҳоеро аз фарисиён ва саддукиён, ки ба ғусли ӯ меомаданд, ба онҳо гуфт: Эй наслҳои моргумор, кӣ ба шумо нишон дод, ки аз ғазаби ояндаро гурезед? Бинобар ин мевае шоистаи тавба созед, ва фикр накунед, ки дар дили худ гӯед: Мо падари Иброҳимро дорем. Зеро ман ба шумо мегӯям, ки Худо метавонад аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон бардорад. Аллакай табар ба решаи дарахтон ётида аст, бинобар ҳар дарахте, ки мевае хуб намесозад, бурида мешавад ва ба оташ партофта мешавад. Ман ҳақиқатан шуморо дар об барои тавба

ғӯтаовар мекунам, вале он касе, ки баъд аз ман меояд, аз ман қавитар аст, ки ман лоиқ нестам кафшҳои ӯро бардорам. Ӯ шуморо дар Рӯҳи Муқаддас ва оташ ғӯтаовар мекунад. Ғалвир дар дасти ӯст ва ӯ ҷойи хирманкобии худро пурра тоза хоҳад кард ва ғаллаи худро ба анбор ҷамъ хоҳад кард, аммо коҳро бо оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯхт. Он вақт Исо аз Ҷалил ба дарёи Ӯрдун назди Яҳё омад, то аз ӯ ғӯта хӯрад. Вале Яҳё ӯро монеъ мешуд ва мегуфт: Ман ниёз дорам, ки аз тарафи ту ғусл гирифта шавам, ва ту ба назди ман меоӣ? Ҷавоб дода, Исо ба ӯ гуфт: Ҳозир рухсат диҳ, зеро чунин барои мо шоиста аст, ки тамоми адолатро иҷро кунем. Сипас ӯ ӯро раҳо кард; ва ғӯта хӯрда, Исо фавран аз об боло рафт; ва нигар, осмонҳо барои ӯ кушода шуданд, ва ӯ Рӯҳи Худоро дид, ки монанди кабӯтар поён меомад ва бар ӯ меомад; ва нигар, садое аз осмонҳо мегуфт: ин писари ман аст, махбуб, дар ӯ ман хурсанд шудам.

4

Сипас Исо ба биёбон бурда шуд аз ҷониби Рӯҳ, то аз ҷониби шайтон озмоиш дида шавад, ва рӯза гирифта чил рӯз ва чил шаб, баъдтар гурусна шуд. Ва озмоянда наздик омада, ба ӯ гуфт: Агар писари Худо ҳастӣ, бигӯ, то ин сангҳо нон шаванд. Вале ӯ ҷавоб дода гуфт: Навишта шудааст, одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае, ки аз даҳони Худо берун меояд. Сипас шайтон ӯро ба шаҳри муқаддас мебарад, ва ӯро дар болои қуллаи маъбад

мегузорад ва ба ӯ мегӯяд: агар ту писари Худо ҳастӣ, худатро ба поён партоб кун; зеро навишта шудааст, ки ба паёмбарони Ӯ дар бораи ту фармон медиҳад, ва дар дастҳо туро бардоранд, мабодо пойи худро ба санг бузанӣ. Исо ба ӯ гуфт: Боз навишта шудааст: Худованди Худои худро озмоиш макун. Боз шайтон ӯро мебарад ба кӯҳи хеле баланд, ва ба ӯ нишон медиҳад ҳамаи подшоҳиҳои ҷаҳонро ва шукӯҳи онҳоро ва ба ӯ мегӯяд: ҳамаи инҳоро ба ту хоҳам дод, агар афтода ба ман саҷда кунӣ. Он вақт Исо ба ӯ гуфт: Биравед аз пеши ман, эй шайтон! Зеро навишта шудааст: Худованди Худои худро парастиш кун ва танҳо ба Ӯ хизмат кун. Пас шайтон ӯро раҳо кард, ва нигоҳ кунед, паёмбарон омаданд ва ба ӯ хизмат мекарданд. Шунида ва Исо, ки Яҳё дастгир шуд, ба Ҷалил рафт, ва тарк карда Носираро омада сокин шуд дар Кафарнаҳуми соҳилӣ дар сарҳадҳои Забулун ва Нафталим, то ки иҷро шавад гуфташуда тавассути Ишаёи пайғамбар гӯянда: замини Забулун ва замини Нафталим, роҳи баҳр, он тарафи Урдун, Ҷалили мардумон, мардуме ки нишаста буд дар торикӣ дид нури бузург, ва онҳое ки нишаста буданд дар замин ва сояи марг нур баромад барои онҳо. Аз он вақт Исо оғоз кард эълон кардан ва гуфтан: Тавба кунед, зеро Подшоҳии осмонҳо наздик шудааст. Гардиш карда дар канори баҳри Ҷалил, дид ду бародар, Шимъунро, ки номидааш Петр, ва Андрейро, бародари ӯро, ки тӯри моҳигирӣ ба баҳр партофтанд; зеро онҳо моҳигирон буданд; ва ба онҳо мегӯяд: биёед ақиби ман ва шуморо моҳигирони одамон хоҳам кард. Онҳо аммо дарҳол торҳоро гузоштанд ва аз ӯ пайравӣ карданд. Ва пеш

рафта, аз он ҷо ду бародари дигарро дид: Яъқуб ибни Забадайро ва Юҳанно бародари ӯро, ки дар киштӣ бо падарашон Забадай тӯрҳояшонро таъмир мекарданд, ва онҳоро даъват кард. Онҳо фавран киштӣ ва падари худро гузошта, ба дунболи ӯ рафтанд. Ва Исо тамоми Ҷалилро гашт, дар маҷлисҳои онҳо таълим медод ва хабари хуши подшоҳиро эълон мекард ва ҳама беморӣ ва ҳама заифиро дар байни мардум табобат мекард. Ва шунидани ӯ ба тамоми Сурия рафт, ва ба ӯ ҳамаи бад доштагонро бо гуногун беморӣҳо ва азобҳо гирифташударо, ва ҷиннизадагонро ва моҳзадагонро ва фалаҷзадагонро овардаанд, ва ӯ онҳоро шифо дод; ва издиҳомҳои бисёр аз Ҷалил ва Декаполис ва Ерусалим ва Яҳудия ва он тарафи Урдун ба ӯ пайравӣ карданд.

5

Дидаву одамонро, ӯ ба кӯҳ боло рафт, ва вақте ки ӯ нишаст, шогирдони ӯ ба ӯ наздик омаданд, ва кушодаву даҳони худро, ӯ онҳоро таълим медод гуфта: муборак камбағалон дар рӯҳ, зеро подшоҳии осмонҳо аз они онҳост. Хушбахтанд матамгирон, зеро онҳо тасалло дода хоҳанд шуд. Фурӯтанон муборак ҳастанд, зеро онҳо заминро ба мерос хоҳанд бурд. Муборак бошанд онҳое, ки ба адолат гурусна ва ташнаанд, зеро онҳо сер карда хоҳанд шуд. Хушбахтанд рахмдилон, зеро онҳо раҳм дода хоҳанд шуд. Муборак бошанд покдилон, зеро онҳо Худоро хоҳанд дид. Сулҳсозон

муборак ҳастанд, зеро онҳо писарони Худо номида хоҳанд шуд. Муборак аст он касоне, ки барои адолат таъқиб шудаанд, зеро Подшоҳии осмонҳо аз они онҳост. Хушбахт ҳастед шумо, вақте ки онҳо шуморо таъна зананд ва таъқиб кунанд ва дурӯғ гӯянда, ҳар гуна калимаи бадро дар бораи шумо гӯянд бо сабаби ман. Шодӣ кунед ва шодмон бошед, зеро мукофоти шумо дар осмонҳо бузург аст, чунки ҳамин тавр пайғамбаронро пеш аз шумо таъқиб карда буданд. Шумо намаки замин ҳастед; вале агар намак бемаза шавад, бо чӣ намакин карда хоҳад шуд? Ба ҳеҷ чиз дигар қувват надорад, агар на он ки берун партофта шавад ва аз ҷониби одамон пойкуб карда шавад. Шумо рӯшноии ҷаҳон ҳастед. Шаҳр наметавонад пинҳон шавад, ки дар болои кӯҳ ҷойгир аст; на ҳам онҳо чароғ мешӯзонанд ва онро мегузоранд зери пайманагӣ, балки дар болои чароғдон, ва он ба ҳамаи онҳое, ки дар хона ҳастанд, равшанӣ медиҳад. Чунин бигзор нури шумо пеши одамон бидурахшад, то ки онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмонҳост, бубузургдоранд. Фикр накунед, ки ман омадаам қонун ё пайғамбаронро вайрон кунам; наомадаам вайрон кунам, балки пурра кунам. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, то вақте ки осмон ва замин мегузаранд, як йота ё як хатча аз қонун ҳаргиз намегузарад, то вақте ки ҳама чиз ба вуқӯъ пайвандад. Кӣ агар пас яке аз ин фармонҳои хурдтаринро бикушояд ва ҳамин тавр ба мардумон биомӯзад, хурдтарин хонда хоҳад шуд дар Подшоҳии Осмонҳо, вале кӣ амал кунад ва биомӯзад, ӯ бузург хонда хоҳад шуд дар Подшоҳии Осмонҳо. Зеро ба шумо мегӯям, ки агар адолати

шумо аз адолати китобдонон ва Фарисиён бештар набошад, шумо ҳаргиз ба Подшоҳии Осмонҳо дохил нахоҳед шуд. Шумо шунидед, ки ба ниёгон гуфта шуд: Қатл накун, ва ҳар кӣ қатл кунад, дар назди додгоҳ гунаҳкор хоҳад буд. Ман аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар он касе, ки бесабаб ба бародари худ ғазабнок шавад, гунаҳкор ба ҳукм хоҳад буд, ва он касе, ки ба бародари худ рақа гӯяд, гунаҳкор ба шӯро хоҳад буд, ва он касе, ки аҳмақ гӯяд, гунаҳкор ба ҷаҳаннами оташ хоҳад буд. Агар бинобар ин ту туҳфаи худро бар қурбонгоҳ пешкаш мекунӣ ва дар он ҷо ёд меорӣ, ки бародарат чизе бар зидди ту дорад, туҳфаи худро дар он ҷо пеши қурбонгоҳ гузор ва аввал рав бо бародарат ошти кун, ва баъд омада туҳфаи худро пешкаш кун. Бош ки хушнуд бо рақибат зуд то вақте ки дар роҳ бо ӯ ҳастӣ, мабодо рақиб туро ба қозӣ супорад ва қозӣ туро ба хизматкор супорад, ва ба зиндон партофта шавӣ; ростӣ мегӯям ба ту, ҳаргиз берун нахоҳӣ рафт аз он ҷо то вақте ки охирин кодрантро бипардозӣ. Шумо шунидед, ки ба пешиниён гуфта шуд: Зино накунӣ. Аммо ман ба шумо мегӯям, ки ҳар он касе, ки ба зане нигоҳ мекунад барои хоҳиши ӯ, аллакай дар дили худ бо ӯ зино кардааст. Агар чашми рости ту туро ба гуноҳ дучор кунад, онро бикан ва аз худ дур андоз, зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз узвҳои ту нобуд шавад ва тамоми бадани ту ба ҷаҳаннам партофта нашавад. Ва агар дасти рости ту туро ба гуноҳ дучор кунад, онро бибур ва аз худ дур андоз, зеро барои ту судманд аст, ки яке аз узвҳои ту нобуд шавад ва тамоми бадани ту ба ҷаҳаннам партофта нашавад. Гуфта шуд, ки ҳар кас

занашро ҷудо кунад, бояд ба ӯ хати ҷудоӣ диҳад. Аммо ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ занашро талоқ диҳад, ба ғайр аз сабаби зино, ӯро водор ба зино мекунад, ва ҳар кӣ бо занӣ талоқшуда никоҳ кунад, зино мекунад. Боз шумо шунидед, ки ба қадимиён гуфта шуд: Савганди дурӯғ нахоҳед хӯрд, балки савгандҳои худро ба Худованд адо кунед. Ман ба шумо мегӯям на савганд хӯрдан асло: на дар осмон, зеро тахти Худост; на дар замин, зеро зери пойи пойҳои ӯст; на ба Ерусалим, зеро шаҳри подшоҳи бузургаст; на дар сари ту савганд хӯрӣ, зеро ту қодир нестӣ як мӯйро сафед ё сиёҳ кардан. Бигзор сухани шумо ҳа ҳа бошад ва не не, аммо он чи аз ин зиёдтар аст, аз бадӣ мебошад. Шумо шунидед, ки гуфта шуд, чашм ба ҷои чашм ва дандон ба ҷои дандон; вале ман ба шумо мегӯям, ки ба бад муқобилат накунед; балки ҳар кас туро ба гунаи рост занад, гунаи дигаратро низ ба ӯ гардон; ва ба он касе, ки мехоҳад бо ту муҳокима шавад ва куртаи туро гирад, либосатро низ ба ӯ вогузор; ва ҳар кас туро як миля маҷбур кунад, бо ӯ ду миля рав; ба он касе, ки аз ту мепурсад, биде ва аз он касе, ки мехоҳад аз ту қарз гирад, рӯ нагардон. Шумо шунидед, ки гуфта шуд: Ҳамсояи худро дӯст дор ва душмани худро нафрат кун. Ман ба шумо мегӯям, душманони худро дӯст доред, баракат диҳед ба онҳое ки шуморо лаънат мекунанд, некӣ кунед ба онҳое ки шуморо нафрат мекунанд ва дуо кунед барои онҳое ки ба шумо озор мерасонанд ва шуморо таъқиб мекунанд, то ки писарони Падари худ ки дар осмонҳост шавед, зеро ки Ӯ офтоби худро бар бадон ва некон мебарорад ва борон мефиристад бар одилон ва ноодилон.

Агар шумо дӯст медоред онҳоеро, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ мукофот доред? Оё андозгирон ҳам ҳамон корро намекунанд? Ва агар шумо танҳо дӯстонатонро салом кунед, чӣ зиёда мекунед? Оё ва андозгирон ҳамин тавр намекунанд? Пас шумо комил хоҳед буд, ҳамчунон ки Падари шумо, ки дар осмонҳо аст, комил аст.

6

Диққат кунед, ки садақаи худро пеши одамон накунед, то ки онҳо шуморо бинанд, агар ин тавр накунед, музде назди Падари худ, ки дар осмонҳост, нахоҳед дошт. Вақте ки шумо садақа медиҳед, пеши худ шайпур назанед, чунон ки риёкорон дар маҷлисҳо ва дар кӯчаҳо мекунанд, то аз ҷониби одамон бузургвор карда шаванд. Ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо музди худро гирифтаанд. Вақте ки ту садақа медиҳӣ, дасти чапи ту набояд бидонад, ки дасти рости ту чӣ мекунад, то садақаи ту дар пинҳонӣ бошад, ва падари ту, ки дар пинҳонӣ мебинад, дар ошкоро ба ту баргардонад. Ва вақте ки дуо мекунӣ, ҳамчун риёкорон набош, зеро онҳо дӯст медоранд дар маҷлисҳо ва дар кунҷҳои кӯчаҳо истода дуо кунанд, то ки ба одамон намоён шаванд. Ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо музди худро гирифтаанд. Ту вақте ки дуо мекунӣ, ба ҳуҷраи дарунии худ дохил шав ва дари худро пӯшида, ба Падари худ, ки дар пинҳонӣ аст, дуо кун ва Падарат, ки дар пинҳонӣ мебинад, ба ту дар ошкоро мукофот хоҳад дод. Дуо кунед, вале ғалатгӯӣ накунед,

чунон ки ғайримусулмонон, зеро онҳо фикр мекунанд, ки дар пурсухангӯии худ шунида хоҳанд шуд. Пас монанди онҳо нашавед, зеро Падари шумо медонад, ки шумо ба чӣ эҳтиёҷ доред, пеш аз он ки аз Ӯ бихоҳед. Пас шумо ҳамин тавр дуо кунед: Падари мо, ки дар осмонҳо аст, муқаддас бошад номи ту, биёяд подшоҳии ту, бошад хоҳиши ту, чунон ки дар осмон, ва бар замин, нони мо рӯзонаро ба мо имрӯз биде, ва бубахш ба мо қарзҳои моро, чунон ки мо низ мебахшем ба қарздорони мо, ва дохил накун моро ба озмоиш, балки раҳо кун моро аз бадӣ. Зеро ки аз они ту аст подшоҳӣ ва қудрат ва шукуҳ то абад; омин. Агар шумо гуноҳони одамонро бибахшед, Падари осмонии шумо низ шуморо хоҳад бахшид; вале агар шумо гуноҳони одамонро набахшед, Падари шумо низ гуноҳони шуморо нахоҳад бахшид. Вақте ки шумо рӯза мегиред, монанди риёкорони ғамгин нашавед, зеро онҳо чеҳраҳои худро бадранг мекунанд, то ки ба одамон рӯзадор пайдо шаванд. Ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо музди худро гирифтаанд. Ту вале рӯза гирифта сари худро равған мол ва рӯи худро бишӯй, то ки ба одамон рӯза гирифта намоён нашавӣ, балки ба падари худ дар пинҳонӣ, ва падари ту ки дар пинҳонӣ мебинад ба ту дар ошкоро ҷазо хоҳад дод. Барои худ ганҷинаҳо дар замин гирд накунед, ки дар он ҷо канда ва зангзадагӣ вайрон мекунад, ва дар он ҷо дуздон мекананд ва медузданд; балки барои худ ганҷинаҳо дар осмон гирд кунед, ки дар он ҷо на канда на зангзадагӣ вайрон мекунад, ва дар он ҷо дуздон намекананд ва намедузданд; зеро ки дар куҷо ганҷинаи шумо аст, дар он ҷо дили шумо низ хоҳад

буд. Чароғи бадан чашм аст; агар пас чашми ту содда бошад, тамоми бадани ту пурнур хоҳад буд; агар вале чашми ту бад бошад, тамоми бадани ту торик хоҳад буд. Агар пас нуре, ки дар ту аст, торикӣ бошад, он торикӣ чӣ қадар аст? Ҳеҷ кас наметавонад ба ду хоҷа хизмат кунад; зеро ё якеро нафрат хоҳад кард ва дигареро дӯст хоҳад дошт, ё ба якеаш пайваста хоҳад монд ва дигареро хор хоҳад шуморид. Шумо наметавонед ҳам ба Худо хизмат кунед ва ҳам ба молу дунё. Аз ин сабаб ба шумо мегӯям: нигарон набошед барои ҷони худ, ки чӣ бихӯред ва чӣ биёшомед ва на барои ҷисми худ, ки чӣ бипӯшед. Оё ҷон аз хӯрок ва ҷисм аз либос муҳимтар нест? Ба паррандаҳои осмон нигоҳ кунед, зеро онҳо на мекоранд, на дарав мекунанд ва на ба анборҳо ҷамъ мекунанд, вале Падари осмонии шумо онҳоро парвариш медиҳад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед? Кӣ аз шумо бо нигаронӣ қодир аст як газ ба синни худ илова кунад? Ва дар бораи либос чаро ташвиш мекунед? Омӯзед хуб гулҳои лолаи даштро, ки чӣ тавр мерӯяд: на меҳнат мекунад ва на мерешад; вале ба шумо мегӯям, ки ҳатто Сулаймон дар тамоми шукӯҳи худ либос напӯшид чун яке аз инҳо. Агар Худо алафи майдонро, ки имрӯз ҳаст ва фардо ба танӯр партофта мешавад, ин тавр мепӯшонад, оё шуморо хеле бештар намепӯшонад, эй камбоваҳоҳо? Пас ташвиш нахӯред ва нагӯед: Чӣ хӯрем ё чӣ нӯшем ё чӣ пӯшем? Зеро ҳамаи инҳоро милатҳо ҷустуҷӯ мекунанд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи инҳо ниёз доред. Аммо аввал Подшоҳии Худо ва адолати Ӯро ҷустуҷӯ кунед, ва ҳамаи инҳо ба шумо илова

карда хоҳанд шуд. Пас барои фардо ташвиш нахӯред, зеро фардо худаш ташвиши худро дорад, барои ҳар рӯз бадии худаш кофӣ аст.

7

Ҳукм накунед, то ки ҳукм карда нашавед; зеро дар он ҳукме, ки шумо ҳукм мекунед, ҳукм карда хоҳед шуд, ва дар он пайманае, ки шумо мепоед, пӯида хоҳад шуд ба шумо. Чаро ту чизи хурдро дар чашми бародарат мебинӣ, вале чӯби бузургро дар чашми худат дарк намекунӣ? Ё чӣ тавр ту ба бародарат хоҳӣ гуфт: Бигзор ғуборро аз чашмат берун кунам, ва нигоҳ кун, тӯр дар чашми худат аст? Эй риёкор, аввал тиркаро аз чашми худат берун кун ва баъд барои берун кардани хурдаро аз чашми бародарат хуб хоҳӣ дид. Муқаддасро ба сагҳо надиҳед ва марворидҳои худро пеш аз хукҳо напартоед, мабодо онҳоро бо пойҳои худ лагад кунанд ва гардида шуморо дарранд. Пурсед, ва ба шумо дода мешавад, ҷустуҷӯ кунед, ва меёбед, дар занед, ва ба шумо кушода мешавад; зеро ҳар касе, ки мепурсад, мегирад ва касе, ки меҷӯяд, меёбад ва ба касе, ки дар мезанад, кушода мешавад. Ё кӣ аз шумо одаме ҳаст, ки агар писараш аз ӯ нон бихоҳад, ба ҷои он санг медиҳад? Ва агар моҳӣ хоҳад, магар мор ба ӯ медиҳад? Агар пас шумо, бад будан, медонед тӯҳфаҳои хуб додан ба фарзандони худ, чӣ қадар бештар Падари шумо, ки дар осмонҳост, чизҳои хуб хоҳад дод ба онҳое, ки аз Ӯ мепурсанд? Ҳама чизҳое, ки

шумо мехоҳед одамон барои шумо анҷом диҳанд, шумо низ ҳамин тавр барои онҳо анҷом диҳед, зеро ин қонун ва пайғамбарон аст. Аз дарвозаи танг дохил шавед, зеро дарвоза васеъ ва роҳе ки ба нобудӣ мебарад фарох аст, ва бисёранд онҳое, ки аз он дохил мешаванд. Чӣ танг дарвоза ва фишурда роҳе, ки ба ҳаёт мебарад, ва камҳо ҳастанд онҳое, ки онро меёбанд. Диққат кунед аз паёмбарони дурӯғин, ки наздатон меоянд дар либоси гӯсфандон, аммо дар дарун гургҳои дарранда ҳастанд. Аз меваҳои онҳо шумо онҳоро хоҳед шинохт. Магар не, онҳо аз хорҳо ангур ё аз хасакҳо анҷир ҷамъ мекунанд? Ҳамин тавр ҳар дарахти хуб меваҳои хуб месозад, вале дарахти пӯсида меваҳои бад месозад. Дарахти хуб наметавонад меваҳои бад бидиҳад ва дарахти пӯсида низ наметавонад меваҳои хуб бидиҳад. Ҳар дарахте, ки мевае хуб намесозад, бурида мешавад ва ба оташ партофта мешавад. Бинобар ин, аз меваҳои онҳо шумо онҳоро хоҳед шинохт. Не ҳар он касе, ки ба ман мегӯяд Худованд, Худованд, ба подшоҳии осмонҳо дохил мешавад, балки он касе, ки иро□□и Падари ман, ки дар осмонҳост, иҷро мекунад. Бисёре дар он рӯз ба ман хоҳанд гуфт: Худованд, Худованд, оё мо ба номи ту пешгӯӣ накардем, ва ба номи ту девҳоро берун накардем, ва ба номи ту мӯъҷизаҳои бисёр накардем? Ва он вақт ба онҳо эътироф хоҳам кард, ки ман шуморо ҳеҷ гоҳ надонистам. Аз ман дур шавед, эй беқонунӣ кунандагон! Пас, бинобар ин ҳар кӣ ин сухнони маро шунавад ва онҳоро иҷро кунад, ман ӯро ба марди ақлманд монанд хоҳам кард, ки хонаи худро бар санг бино кард; ва борон

фуромад ва дарёҳо омаданд ва бодҳо вазиданд ва ба он хона афтоданд, ва он нафтод; зеро бар санг бунёд шуда буд. Ва ҳар он ки суханони ман инро мешунавад ва онҳоро намекунад, монанд хоҳад шуд ба марди аҳмақ, ки хонаи худро бар регистон бино кард; ва борон фуромад ва дарёҳо омаданд ва бодҳо вазиданд ва ба он хона заданд, ва он афтод, ва афтодани он бузург буд. Ва шуд ки вақте Исо ин суханҳоро тамом кард, мардумон аз таълими ӯ ҳайрон шуданд; зеро ӯ онҳоро чунон таълим медод ки гӯё ихтиёр дорад, ва на чунон ки котибон.

8

Вақте ки вай аз кӯҳ фуромад, одамони бисёр ба дунболи ӯ рафтанд. Ва нигоҳ кун, мақзуме омада, ба ӯ сиҷда мекард ва мегуфт: Худованд, агар хоҳӣ, метавонӣ маро тоза кунӣ. Ва дастро дароз карда, Исо ӯро дастзад ва гуфт: мехоҳам, тоза шав. Ва фавран махави ӯ тоза гардид. Ва Исо ба ӯ мегӯяд: Бубин, ба ҳеҷ кас нагӯӣ, аммо биров худатро ба кошин нишон деҳ ва туҳфаеро, ки Мусо фармуд, пешкаш кун, то барои онҳо шаҳодат бошад. Вақте ӯ ба Капернаум дохил шуд, садбошӣ ба ӯ наздик омад, илтимос карда ӯро ва гуфт: Оқо, писари ман дар хона фалаҷзада партофта шудааст, бад азоб дода мешавад. Ва Исо ба ӯ мегӯяд: Ман омада, ӯро шифо хоҳам дод. Ва ҷавоб дода садбошӣ гуфт: Хӯҷаин, ман кофӣ нестам, то ки шумо зери боми ман дохил шавед, вале танҳо бо калима гӯед ва писари ман шифо

хоҳад ёфт. Зеро ки ман одам ҳастам зери ихтиёр, дошта зери худам сарбозонро, ва мегӯям ба ин, биравед, ва меравад, ва ба дигаре, биё, ва меояд, ва ба ғуломи ман, кун инро, ва мекунад. Вале Исо шунида, ҳайрон шуд ва ба пайравон гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ҳатто дар Исроил чунин имони бузург наёфтам. Ман ба шумо мегӯям, ки бисёр аз шарқ ва ғарб меоянд ва бар сари дастурхон менишинанд бо Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб дар подшоҳии осмонҳо, вале писарони подшоҳӣ партофта мешаванд ба торикии берунӣ; он ҷо гиря ва хурусшикании дандонҳо хоҳад буд. Ва Исо ба юзбошӣ гуфт: Бирав, ва чунон ки имон овардӣ, ба ту шавад. Ва писари ӯ дар он соат шифо ёфт. Ва Исо омада ба хонаи Петрус, хушдоми ӯро дароз кашида ва таб дошта дид, ва ба дасти ӯ даст зад, ва таб ӯро раҳо кард, ва ӯ бархост ва ба ӯ хизмат кард. Бегоҳ шуда буд, онҳо ба ӯ бисёр ҷиннзадагонро оварданд, ва ӯ рӯҳҳоро бо калома берун кард ва ҳамаи бадҳолонро шифо дод, то он ки иҷро шавад гуфтаи гуфташуда тавассути Исайё пайғамбар, ки мегуфт: Ӯ худаш заифиҳои моро гирифт ва бемориҳоро бардошт. Вале Исо, ки оломони бисёреро гирди худ дид, фармуд ба он тараф раванд. Ва як котиб наздик омада, ба ӯ гуфт: Омӯзгор, ман ба ту пайравӣ хоҳам кард, куҷое ки меравӣ. Ва Исо ба ӯ мегӯяд: Рӯбоҳҳо лонаҳо доранд ва паррандаҳои осмон ошёнаҳо доранд, вале Писари Инсон ҷое надорад, ки сараш бигузорад. Дигаре аз шогирдони ӯ ба ӯ гуфт: Худованд, ба ман иҷозат деҳ, ки аввал равам ва падарамро дафн кунам. Аммо Исо ба ӯ гуфт: Аз паи ман биё ва бигзор мурдагон мурдагони худро дафн кунанд. Ва вақте

ки ӯ ба киштӣ савор шуд, шогирдонаш ба ӯ пайравӣ карданд. Ва нигоҳ кунед, зилзилаи бузург дар дарё рух дод, то он ҷое ки киштӣ аз мавҷҳо пӯшонида мешуд, вале ӯ мехобид. Ва шогирдони ӯ наздик омада, ӯро бедор карданд ва гуфтанд: Худованд, моро наҷот деҳ, ҳалок мешавем. Ва ба онҳо мегӯяд: чаро шумо тарсон ҳастед, камэътиқодҳо? Баъд хеста, Ӯ шамолҳоро ва баҳрро сарзаниш кард ва оромии бузург шуд. Ва одамон ҳайрат карданд ва гуфтанд: Ин чӣ гуна шахс аст, ки ҳатто бодҳо ва дарё ба ӯ итоат мекунанд? Ва вақте ки ӯ ба он тараф ба замини Гергесениён омад, ба ӯ ду девзада вомехӯрданд, ки аз қабрҳо берун меомаданд. Онҳо хеле душвор буданд, то ки ҳеҷ кас қувват надошт аз он роҳ гузарад. Ва инак онҳо фарёд карданд ва гуфтанд: чӣ ба мо ва ба ту, эй Исо, писари Худо? Ту пеш аз вақт ба ин ҷо омадӣ, то моро азоб диҳӣ? Дур аз онҳо гурӯҳи бисёри хукҳо чарида мебуд. Ва девҳо аз ӯ хоҳиш мекарданд ва мегуфтанд: Агар шумо моро берун мекунед, ба мо иҷозат диҳед, ки ба рамаи хукҳо равем. Ва ба онҳо гуфт: Равед. Вале онҳо баромада рафтанд ба дарун гурӯҳи хукҳо ва нигоҳ кун тамоми гурӯҳи хукҳо шитофтанд аз ҷар ба дарёи баҳр ва мурданд дар обҳо Чорводорон гурехтанд ва ба шахр рафта, ҳамаро ва воқеаи мардони ҷиннзадаро хабар доданд. Ва инак, тамоми шаҳр барои вохӯрӣ бо Исо баромад, ва вақте ки Ӯро диданд, илтимос карданд, ки Ӯ аз сарҳадҳои онҳо биравад.

9

Ва ӯ ба киштӣ савор шуда, гузашт ва ба шаҳри худаш омад. Ва инак онҳо ба ӯ фалаҷзадаеро, ки бар бистар хобида буд, меоварданд, ва Исо имони онҳоро дида, ба фалаҷзада гуфт: Ҷасорат гир, фарзанд, гуноҳҳои ту омурзида шуданд. Ва ногоҳ баъзе аз китобдонон дар дили худ гуфтанд: Ин куфр мегӯяд. Ва Исо андешаҳои онҳоро дида, гуфт: Чаро шумо дар дилҳои худ андешаҳои бад мекунед? Зеро чӣ осонтар аст: гуфтан гуноҳони ту омурзида шудаанд ё гуфтан хез ва роҳ рав? То ки шумо бидонед, ки Писари Инсон дар рӯи замин ихтиёр дорад гуноҳҳоро бибахшад, он вақт ба фалаҷзада мегӯяд: Бархез, бистаратро бардор ва ба хонаат биров. Ва ӯ хеста, ба хонаи худ рафт. Вале мардумон дида, ҳайрат карданд ва Худоро ҷалол доданд, ки чунин ихтиёрро ба одамон дода буд. Ва Исо аз он ҷо гузашта, одамеро дид, ки дар ҷойи андоз нишаста буд, Матто ном, ва ба ӯ мегӯяд: аз паи ман биё. Ва хеста, ӯ ба ӯ пайравӣ кард. Ва чунин шуд, ки вақте ӯ дар хона дароз кашида буд, ин ҷо бисёр андоз ҷамъкунандагон ва гунаҳкорон омада, бо Исо ва шогирдони ӯ ҳамроҳ дароз кашида буданд. Ва Фарисайҳо дида, ба шогирдони ӯ гуфтанд: Чаро омӯзгори шумо бо андозбаророн ва гунаҳкорон мехӯрад? Исо шунида, ба онҳо гуфт: Қавиён ба табиб эҳтиёҷ надоранд, балки беморон. Рафта омӯзед, ки чӣ аст: раҳмро мехоҳам ва на қурбониро. Зеро ман наомадам, ки одилонро даъват кунам, балки гунаҳкоронро ба тавба. Он вақт шогирдони Яҳё наздик омада, гуфтанд: Чаро мо ва фарисиён бисёр рӯза мегирем, аммо шогирдони ту рӯза намегиранд? Ва Исо ба онҳо гуфт: Оё писарони ҳуҷраи арӯсӣ метавонанд мотам

гиранд, то вақте ки домод бо онҳо аст? Аммо рӯзҳо меоянд, вақте ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он вақт онҳо рӯза хоҳанд гирифт. Ҳеҷ кас ямоқи либоси нотобидаро бар либоси кӯҳна намегузорад, зеро пуриаш аз либос мегирад ва дориши бадтар мешавад. На ҳам онҳо шароби навро ба машкҳои кӯҳна меафканданд, агар вале на ҳақиқатан, он машкҳо мепоранданд ва он шароб мерезад ва он машкҳо хоҳанд ҳалок шуд, вале шароби навро ба машкҳои нав меафканданд ва ҳар ду нигоҳ дошта мешаванд. Ҳангоме ки Ӯ ин чизҳоро ба онҳо мегуфт, ин ҳукмроне наздик омада, ба Ӯ сиҷда кард ва гуфт, ки духтари ман ҳозир мурд, аммо биё ва дасти худро бар ӯ гузор ва ӯ зинда хоҳад шуд. Ва Исо хоста, ба ӯ пайравӣ кард ва шогирдони ӯ низ. Ва инак зане, ки дувоздаҳ сол аз хунравӣ ранҷ мебурд, аз паси пушт наздик омада, ба ришташои ҷомаи ӯ даст зад. Ӯ дар дили худ мегуфт: Агар танҳо ба либоси ӯ даст расонам, наҷот хоҳам ёфт. Ва Исо баргашта ва ӯро дида, гуфт: ҷасорат гир, духтар; имони ту туро наҷот додааст. Ва он зан аз он соат шифо ёфт. Ва Исо омада ба хонаи сарвар ва дида найнавозонро ва оломро, ки парешон шуда буданд, ба онҳо мегӯяд: Бароед, зеро духтарак намурдааст, балки мехобад. Ва онҳо аз ӯ масхара мекарданд. Вақте ки оммаи мардум ронда шуданд, ӯ дохил шуда, дасти духтарро гирифт ва духтарак бархост. Ва ин хабар ба тамоми он замин паҳн гашт. Ва ҳангоми гузаштани Исо аз он ҷо, ду кӯр ба ӯ пайравӣ карда, фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Ба мо раҳм кун, эй писари Довуд! Вақте ки ба хона омад, куркорон ба ӯ наздик омаданд, ва Исо ба онҳо мегӯяд: Оё шумо бовар

мекунед, ки ман метавонам инро кунам? Онҳо ба ӯ мегӯянд: ҳа, Худованд. Сипас ба чашмони онҳо даст зад ва гуфт: Мувофиқи имони шумо ба шумо шавад. Ва чашмони онҳо кушода шуданд, ва Исо ба онҳо сахт огоҳ дод ва гуфт: Бубинед, ки ҳеҷ кас надонад. Аммо онҳо баромада, дар тамоми он замин дар бораи ӯ хабар паҳн карданд. Вақте ки онҳо берун мерафтанд, нигоҳ кунед, онҳо ба ӯ одами лоли девзадаро оварданд; ва вақте ки дев баровардаанд шуд, лол гап зад, ва оломон ҳайрон шуданд ва гуфтанд, ки ҳеҷ вақт чунин чиз дар Исроил намоён нашуда буд. Аммо фарисиён мегуфтанд: Ӯ девҳоро ба воситаи ҳокими девҳо мебарорад. Ва Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳаҳо гашта, дар маҷлисҳои онҳо таълим медод ва хабари хуши подшоҳиро эълон мекард ва ҳар гуна беморӣ ва заифиро дар байни мардум табобат мекард. Вале дидани мардумонро, Ӯ нисбат ба онҳо тарсхурдан дошт, зеро ки онҳо хаста ва партофташуда буданд, мононди гӯсфандоне, ки чӯпон надоранд. Онгоҳ ба шогирдони худ мегӯяд: Дарав бисёр аст, вале коргарон кам. Пас аз Худованди дарав илтимос кунед, то Ӯ коргаронро ба дарави Худ фиристад.

10

Ва ӯ дувоздаҳ шогирди худро ҳавола карда, ба онҳо ваколат дод бар рӯҳҳои нопок, то ки онҳоро баронанд ва ҳар беморӣ ва ҳар дардмандиро шифо диҳанд. Номҳои дувоздаҳ ҳаворӣ инҳоянд: аввал Шимъун, ки номида

мешавад Петрус, ва Андрей, бародари ӯ, Яъқуб, писари Забадай, ва Юҳанно, бародари ӯ, Филиппус ва Бартулмай, Тавмо ва Матто, андозчӣ, Яъқуб, писари Алфай, ва Лаббай, ки лақаб дода шуда буд Таддай, Шимъун Канонӣ ва Яҳудо Искариётӣ, ки ӯро таслим кард. Ин дувоздаҳро фиристод Исо фармон дода ба онҳо гуфта: ба роҳи миллатҳо нарафта ва ба шаҳри самариҳо надароед; равед аммо бештар ба гӯсфандҳои гумшудаи хонаи Исроил. Равон, эълон кунед ва бигӯед, ки Подшоҳии Осмонҳо наздик шудааст. Беморонро шифо диҳед, ҷузомиёнро тоза кунед, мурдагонро бардоред, девҳоро берун кунед. Ройгон гирифтед, ройгон диҳед. Тилло ва нуқра ва мисро ба камарҳои худ набигиред, на халтаро барои роҳ на ду куртаро на кафшҳоро на асоро; зеро коргар ба ғизои худ сазовор аст. Ба ҳар шаҳр ё деҳае, ки ворид шавед, пурсон кунед, ки дар он ҷо кӣ лоиқ аст, ва дар он ҷо бимонед, то вақте ки берун равед. Вале ҳангоми даромадан ба хона, онро бо гуфтани осоиштагӣ бар ин хона бод салом кунед. Ва агар хона сазовор бошад, осоиштагии шумо бар он биёяд, аммо агар сазовор набошад, осоиштагии шумо ба шумо баргардад. Ва кӣ агар шуморо қабул накунад ва гуфтаҳои шуморо нашунавад, ҳангоми баромадан аз он хона ё аз он шаҳр, чанги пойҳои худро бетакон. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, барои замини Содому Гоморро дар рӯзи қиёмат осонтар хоҳад буд, та барои он шаҳр. Нигоҳ кунед, ман шуморо чун гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам, пас ақлманд бошед чун морон ва бегуноҳ чун кабӯтарон. Шумо эҳтиёт кунед аммо аз одамон; зеро онҳо шуморо таслим хоҳанд кард ба шӯроҳо

ва дар маҷлисҳои онҳо шуморо тозиёна хоҳанд зад; ва ба пеши роҳбарон ҳам ва подшоҳон бурда хоҳед шуд бо сабаби ман барои шаҳодат ба онҳо ва ба миллатҳо. Вақте ки шуморо таҳвил диҳанд, нигарон набошед, ки чӣ гуна ё чӣ гап занед, зеро дар ҳамон соат ба шумо дода мешавад, ки чӣ гап занед. Не шумо сухан мегӯед, балки Рӯҳи Падари шумо дар шумо сухан мегӯяд. Бародар бародарро ба марг хоҳад дод ва падар фарзандро, ва фарзандон бар волидон хоҳанд бархост ва онҳоро ба марг хоҳанд расонд; ва шумо аз ҷониби ҳама нафрат карда хоҳед шуд бо сабаби номи ман; вале он ки то охир тоқат кунад, ӯ наҷот хоҳад ёфт. Вақте ки онҳо шуморо дар ин шаҳр таъқиб кунанд, ба шаҳри дигар гурезед, зеро ростӣ ба шумо мегӯям, шумо шаҳрҳои Исроилро тамом намекунед, то вақте ки Писари Инсон биёяд. Шогирд аз устодаш баландтар нест ва на ғулом аз хоҷаяш. Барои шогирд кофӣ аст, ки ӯ чун устодаш гардад, ва барои ғулом чун хӯҷояинаш. Агар соҳиби хонаро Баалзабул номиданд, чӣ қадар бештар аъзоёни хонаи ӯро? Бинобар ин, аз онҳо натарсед, зеро ҳеҷ чизе пӯшонида нест, ки кушода нахоҳад шуд, ва ҳеҷ чизе пинҳон нест, ки донистан нахоҳад шуд. Он чи ман ба шумо дар торикӣ мегӯям, дар равшанӣ гӯед, ва он чи ба гӯш мешунавед, аз болои бомҳо эълон кунед. Ва натарсед аз онҳое, ки баданро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, балки бештар аз он касе битарсед, ки ҳам рӯҳ ва ҳам баданро дар дӯзах нобуд карда метавонад. Оё ду гунҷишк барои як ассарион фурӯхта намешаванд? Ва яке аз онҳо нахоҳад афтид ба рӯи замин бе падари шумо. Аммо ҳатто ҳамаи мӯйҳои сари

шумо шумурда шудаанд. Пас бимоед накунед, шумо аз бисёр гунҷишкҳо арзишманд ҳастед. Пас бинобар ин, ҳар кас ки маро пеш аз одамон эътироф мекунад, ман ҳам ӯро пеш аз Падарам, ки дар осмонҳост, эътироф мекунам; аммо ҳар кас ки маро пеш аз одамон инкор мекунад, ман ҳам ӯро пеш аз Падарам, ки дар осмонҳост, инкор мекунам. Фикр накунед, ки ман омадаам сулҳ ба замин биёварам; ман сулҳ овардан наомадаам, балки шамшер. Зеро ки омадам ҷудо кунам одамро аз падараш ва духтарро аз модараш ва арусро аз хушдомаш, ва душманони одам аҳли хонаи ӯ мебошанд. Он ки падар ё модарро бештар аз ман дӯст медорад, лоиқи ман нест; ва он ки писар ё духтарро бештар аз ман дӯст медорад, лоиқи ман нест; ва он ки салиби худро намегирад ва аз паси ман намеравад, лоиқи ман нест. Он ки рӯҳи худро ёфтааст, онро гум хоҳад кард, ва он ки рӯҳи худро барои ман гум кардааст, онро хоҳад ёфт. Он ки шуморо қабул мекунад, маро қабул мекунад ва он ки маро қабул мекунад, Онро қабул мекунад, ки маро фиристодааст. Он ки пайғамбарро ба номи пайғамбар қабул мекунад, музди пайғамбар хоҳад гирифт, ва он ки одилро ба номи одил қабул мекунад, музди одил хоҳад гирифт. Ва ҳар кӣ ба яке аз ин хурдҳо ҷоме об сард бинӯшонад танҳо ба номи шогирд, амин мегӯям ба шумо, ки ӯ музди худро гум намекунад.

11

Ва чунин шуд, ки вақте Исо ба дувоздаҳ шогирди худ дастур додани хешро тамом кард, аз он ҷо рафт, то дар шаҳрҳои онҳо таълим диҳад ва мавъиза кунад. Яҳё, шунида буд дар зиндон корҳои Масеҳро, ду нафар аз шогирдони худро фиристода буд ва ба ӯ гуфт: ту ҳастӣ он омадашаванда ё дигареро интизор бошем? Ва ҷавоб дода, Исо ба онҳо гуфт: Рафта, ба Яҳё хабар диҳед он чиро, ки мешунавед ва мебинед: кӯрон боз мебинанд ва лангҳо роҳ мераванд, ҷузомиён тоза карда мешаванд ва карҳо мешунаванд, мурдагон бардошта мешаванд ва ба камбағалон хабари хуш дода мешавад; ва хушбахт аст он касе, ки дар ман ларзонда нашавад. Вақте ин онҳо мерафтанд, Исо оғоз кард ба мардумон дар бораи Яҳё гуфтан: барои дидани чӣ шумо ба биёбон баромадед? Найро, ки аз шамол ҷунбонида мешавад? Аммо чӣ баромадед дидан? Одамеро, ки бо либосҳои нарм пӯшида шудааст? Нигоҳ кун, онҳое ки либосҳои нарм мепӯшанд, дар хонаҳои подшоҳон ҳастанд. Аммо чӣ баромадед дидан? Пайғамбар? Ҳа, ман ба шумо мегӯям, ва зиёдтар аз пайғамбар. Ин ҳамон касест, ки дар бораи ӯ навишта шудааст: Нигоҳ кун, Ман паёмбари Худро пеш аз рӯи ту мефиристам, ки роҳи туро пеш аз ту тайёр хоҳад кард. Ростӣ ба шумо мегӯям, дар миёни таваллудшудагони занон касе бузургтар аз Юҳаннои Ғаффос барҳостанаст, вале хурдтарин дар Подшоҳии Осмонҳо аз ӯ бузургтар аст. Аз рӯзҳои Яҳёи Ғӯтакунанда то ҳоло, Подшоҳии Осмонҳо бо зӯр гирифта мешавад ва зӯроварон онро мерабоянд. Зеро ҳамаи пайғамбарон ва қонун то замони Яҳё пайғамбарӣ

карда буданд. Ва агар шумо мехоҳед қабул кунед, ӯ ҳамон Илиёс аст, ки бояд биёяд. Он ки гӯшҳо дорад барои шунидан, бигзор бишунавад. Ба кӣ ман монанд хоҳам кард насли инро? Монанд аст ба кӯдакон, ки дар бозорҳо нишастаанд, ки онҳо ба ҳамроҳони худ садо зада мегӯянд: мо барои шумо най навохтем, ва шумо нараксидед, мо барои шумо нола кардем, ва шумо ногиря накардед. Юҳанно омад, на мехӯрд ва на менӯшид, ва онҳо мегӯянд: Ӯ девона дорад. Омад писари одам хӯранда ва нӯшанда, ва мегӯянд: нигаред, одами шикампур ва шаробнӯш, дӯсти андозгирон ва гунаҳкорон. Ва ҳикмат аз фарзандони худ оқилона шуд. Баъд ӯ оғоз кард маломат кардани шаҳрҳоеро, ки дар онҳо бештарин мӯъҷизаҳои ӯ шуданд, зеро онҳо тавба накарданд: вой ба ту, Хоразин, вой ба ту, Байтсайдо; зеро агар дар Сур ва Сайдо мӯъҷизаҳое, ки дар шумо шуданд, шуда буданд, хеле пеш дар либоси гуноҳ ва хокистар нишаста тавба карда буданд. Вале Ман ба шумо мегӯям, барои Тир ва Сидон осонтар хоҳад буд дар рӯзи додрасӣ, нисбат ба шумо. Ва ту, эй Капернаум, ки то осмон баланд шудай, то ҷаҳаннам поин овардаи хоҳӣ шуд, зеро агар дар Содом он мӯъҷизаҳое, ки дар ту зоҳир шуданд, зоҳир мешуданд, он шаҳр то имрӯз боқӣ мемонд. Магар ба шумо мегӯям, ки барои замини Содом дар рӯзи додрасӣ осонтар хоҳад буд, то барои ту. Дар он вақт ҷавоб дода Исо гуфт: ман эътироф мекунам ба ту, эй падар, Худованди осмон ва замин, ки ту пинҳон кардӣ инҳоро аз донишмандон ва зиракон, ва ошкор кардӣ онҳоро ба кӯдакон; бале, эй падар, ки ҳамин тавр шуд хурсандӣ пеши

ту. Ҳама чиз ба ман аз ҷониби падарам супорида шудааст, ва ҳеҷ кас Писарро намешиносад, магар Падар, ва на ҳам Падарро касе намешиносад, магар Писар ва он касе, ки Писар хоҳад ошкор кунад. Биёед пеши ман, ҳамаи шумое, ки меҳнат мекунед ва бор дошта истодаед, ва ман ба шумо оромиш хоҳам дод. Бардоред юғи маро бар шумо ва биёмӯзед аз ман, зеро ки нарм ҳастам ва фурӯтан дар дил, ва хоҳед ёфт оромро барои ҷонҳои шумо; зеро ки юғи ман хуб ва бори ман сабук аст.

12

Дар он вақт Исо дар рӯзи шанбе аз миёни ғаллазорҳо мегузашт, ва шогирдони ӯ гурусна буданд ва оғоз карданд, ки хушаҳоро мекананд ва мехӯранд. Аммо Фарисиён дида, ба ӯ гуфтанд: Бубин, шогирдони ту он корро мекунанд, ки дар шанбе кардан ҷоиз нест. Он бале ба онҳо гуфт: Оё шумо нахондаед, ки Довуд чӣ кард, вақте ки худаш ва онҳое, ки бо ӯ буданд, гурусна шуданд? Чӣ тавр ӯ дохил шуд ба хонаи Худо ва нонҳои пешниҳодро хӯрд, онҳоеро ки ба ӯ хӯрдан мумкин набуд ва на ба онҳое, ки бо ӯ буданд, агар на танҳо ба кошинон? Ё шумо дар қонун нахондаед, ки коҳинон дар шанбеҳо дар маъбад шанбаро беҳурмат мекунанд ва бегуноҳ ҳастанд? Аммо ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо он чизе ҳаст, ки аз ибодатгоҳ бузургтар аст. Агар шумо медонистед, ки раҳм мехоҳам, на қурбонӣ чӣ маънӣ дорад, шумо беайбонро маҳкум намекардед. Зеро Писари одам

хӯҷаини шанбе низ мебошад. Ва баъд аз он ки аз он ҷо гузашт, ба маҷлиси онҳо омад. Ва инак одаме он ҷо буд, ки дасти хушк дошт; ва онҳо аз ӯ пурсиданд ва гуфтанд: оё дар шанбеҳо табобат кардан ҷоиз аст? Барои он ки онҳо ӯро айбдор кунанд. Вале ӯ ба онҳо гуфт: Кадом одам аз шумо хоҳад буд, ки гӯсфанде дошта бошад ва агар он дар рӯзи шанбе ба чоҳ биафтад, онро нагирифта бардорад? Пас инсон чӣ қадар аз гӯсфанд фарқ мекунад? Ба ин тариқ, дар шанбеҳо хуб кор кардан мумкин аст. Сипас ӯ ба он одам мегӯяд: Дастатро дароз кун, ва ӯ дароз кард ва дасташ солим шуд, монанди дасти дигараш. Фарисиён баромада, дар бораи ӯ машварат карданд, то ӯро нобуд созанд. Исо донист ва аз он ҷо рафт; ва одамони бисёр ба ӯ пайравӣ карданд, ва ӯ ҳамаи онҳоро шифо дод, ва ба онҳо сахт гуфт, то ки ӯро ошкор накунанд, то ки он чи тавассути Ишаё паёмбар гуфта шуда буд иҷро шавад, ки мегуфт: Бубинед, писари ман, ки ман интихоб кардам, маҳбуби ман, ки ба ӯ рӯҳи ман хушнуд шуд; рӯҳи худро бар ӯ мегузорам, ва ӯ ба миллатҳо ҳукмро эълон мекунад; ҷанг намекунад ва фарёд намезанад, ва касе дар кӯчаҳо садои ӯро намешунавад. Найи шикастаро намешиканад ва китони дудкунандаро хомӯш намекунад, то вақте ки ҳукмро ба ғалаба бароварад; ва ба номи ӯ миллатҳо умед мекунанд. Сипас ба ӯ овардаанд касеро, ки девзада, кур ва кар буд, ва ӯ ӯро шифо дод, то он кур ва кар ҳам гап занад ва ҳам бинад; ва ҳамаи одамон ҳайрон шуданд ва мегуфтанд: Магар ин Масеҳ писари Довуд аст? Аммо Фарисеҳо шунида, гуфтанд: Ин ҷинҳоро намебарорад, магар ба воситаи Баълзабул,

ҳукмрони ҷинҳо. Донистаи афкори онҳо, Исо ба онҳо гуфт: ҳар подшоҳие, ки ба зидди худаш ҷудо шавад, вайрон мешавад ва ҳар шаҳр ё хонае, ки ба зидди худаш ҷудо шавад, устувор намемонад. Ва агар Шайтон Шайтонро мебарорад, бар худаш тақсим шудааст, пас чӣ тавр подшоҳии ӯ устувор хоҳад монд? Ва агар ман бо Баалзабул девҳоро мебарорам, пас писарони шумо бо кӣ онҳоро мебароранд? Аз ин сабаб онҳо қозиҳои шумо мешаванд. Агар ман бо Рӯҳи Худо девҳоро мебароям, пас Подшоҳии Худо ба шумо расидааст. Ё чӣ тавр метавонад касе ба хонаи одами қавӣ дохил шавад ва асбобҳои ӯро ғорат кунад, агар аввал одами қавиро набандад? Ва он вақт хонаи ӯро ғорат хоҳад кард. Он ки бо ман нест, бар зидди ман аст, ва он ки бо ман ҷамъ намекунад, пароканда мекунад. Аз сабаби ин ман ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳ ва куфргӯӣ ба одамон бахшида мешавад, аммо куфргӯӣ ба Рӯҳ ба одамон бахшида намешавад; ва ҳар кӣ калимае бар зидди Писари Одам гӯяд, ба ӯ бахшида мешавад; аммо ҳар кӣ бар зидди Рӯҳи Муқаддас гӯяд, ба ӯ бахшида намешавад на дар замони ҳозира на дар оянда. Ё дарахтро хуб кунед ва меваашро хуб, ё дарахтро пӯсида кунед ва меваашро пӯсида, зеро дарахт аз рӯи меваяш шинохта мешавад. Наслҳои морони заҳрнок, чӣ тавр шумо қодиред чизҳои хуб гӯед, вақте ки бад ҳастед? Зеро аз фаровонии дил даҳон сухан мегӯяд. Одами нек аз ганҷинаи нек чизҳои нек берун мекунад ва одами бад аз ганҷинаи бад чизҳои бад берун мекунад. Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар калимаи бекор, ки одамон гӯянд, онҳо дар бораи он ҳисоб хоҳанд дод дар рӯзи

қиёмат; зеро аз калимаҳои ту ҳақ шуморида хоҳӣ шуд ва аз калимаҳои ту маҳкум карда хоҳӣ шуд. Он вақт баъзе аз китобдорон ва Фарисиён ҷавоб доданд ва гуфтанд: Омӯзгор, мо мехоҳем аз ту нишонае бинем. Вале ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Насли бад ва зинокор нишона ҷустуҷӯ мекунад, ва ба ин насл ҳеҷ нишонае дода нахоҳад шуд, ба ғайр аз нишонаи Юнуси пайғамбар. Чунон ки Юнус пайғамбар се рӯз ва се шаб дар шиками моҳии калон буд, ҳамчунин писари одам низ се рӯз ва се шаб дар дили замин хоҳад буд. Мардони Нинавоӣ дар рӯзи ҳукм бо насли ин бармехезанд ва онро маҳкум мекунанд, зеро онҳо ба эълони Юнус тавба карданд, ва инак касе бузургтар аз Юнус дар инҷост. Малика ҷануб дар рӯзи қиёмат бо ин насл бармехезад ва онро маҳкум хоҳад кард, зеро ӯ аз канорҳои замин омад, то ҳикмати Сулаймонро бишнавад, ва инак дар ин ҷо касе ҳаст, ки аз Сулаймон бузургтар аст. Вақте ки рӯҳи ношуда аз одам берун меравад, аз ҷойҳои беоб мегузарад ва оромӣ меҷӯяд, вале наёбад. Он вақт мегӯяд: Ба хонаи худ бозгашт хоҳам кард, аз куҷое ки баромадам. Ва омада, онро холӣ, руфта шуда ва ороста шуда меёбад. Сипас мераваду ҳафт рӯҳи дигареро, ки аз худаш бадтаранд, бо худаш мегирад ва онҳо дохил шуда дар он ҷо зиндагӣ мекунанд ва охири он одам аз аввалаш бадтар мешавад. Ҳамин тавр хоҳад буд бо ин насли бад. Ҳанӯз вақте ки Ӯ ба мардум сухан мегуфт, инак модар ва бародарони Ӯ берун истода буданд ва мехостанд бо Ӯ сухан гӯянд. Касе ба ӯ гуфт: Ин модари ту ва бародаронат берун истодаанд ва мехоҳанд туро бинанд. Вай аммо ҷавоб дода, ба он касе, ки ба ӯ гуфта буд, гуфт: Кӣ

аст модари ман ва кадомҳо бародарони ман ҳастанд? Ва дасти худро ба сӯи шогирдони худ дароз карда, гуфт: нигаред, модари ман ва бародарони ман; зеро ҳар кӣ иродаи Падари ман, ки дар осмонҳост, иҷро кунад, ӯ бародари ман ва хоҳари ман ва модари ман аст.

13

Дар он рӯз Исо аз хона берун рафта, назди баҳр менишаст; ва одамони зиёде ба назди ӯ ҷамъ шуданд, ки ӯ ба киштӣ даромада нишаст, ва ҳамаи одамон дар соҳил истода буданд. Ва ӯ бо онҳо дар масалҳо бисёр сухан гуфт ва гуфт: Бинед, кашткунанда барои кашт кардан баромад. Ва дар кашт кардани ӯ, баъзеаш афтод канори роҳ, ва парандагон омада хӯрданд онҳоро; дигареаш афтод бар ҷойҳои сангалох, ки дар он ҷо замини зиёд надошт, ва фавран сабз шуд, зеро чуқурии замин надошт, вале офтоб баромада сӯхт, ва чунки решаи надошт хушк шуд; дигареаш афтод бар хорҳо, ва хорҳо баромаданд ва хафа карданд онҳоро; дигареаш афтод бар замини хуб ва мева дод, яке сад, яке шаст, яке си. Он ки гӯшҳо дорад барои шунидан, бигзор бишунавад. Ва шогирдон наздик омада, ба ӯ гуфтанд: Чаро бо онҳо дар масалҳо сухан мегӯӣ? Вай дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Ба шумо донистани асрорҳои Подшоҳии осмонҳо дода шудааст, вале ба онҳо дода нашудааст. Зеро ҳар кас ки дорад, ба ӯ дода хоҳад шуд ва зиёд хоҳад шуд, вале ҳар кас ки надорад, ҳатто он чи дорад низ аз ӯ гирифта хоҳад шуд.

Аз ин сабаб ман ба онҳо дар масалҳо сухан мегӯям, то ки нигоҳ карда набинанд ва шунида нашунаванд ва на фаҳманд, мабодо баргарданд. Ва он вақт ба онҳо пешгӯии Ишаё ки мегӯяд пурра мешавад: бо шунидан хоҳед шунид ва ҳаргиз нахоҳед фаҳмид, ва нигоҳ карда хоҳед дид ва ҳаргиз нахоҳед дид. Зеро дили ин қавм ғафс шуд, ва бо гӯшҳо вазнин шуниданд, ва чашмони худро пӯшиданд, мабодо бо чашмон бинанд ва бо гӯшҳо шунаванд ва бо дил фаҳманд ва баргарданд, ва ман онҳоро шифо диҳам. Аммо чашмҳои шумо баракатманданд, зеро мебинанд, ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Ҳақиқатан, зеро ман ба шумо мегӯям, ки бисёр пайғамбарон ва одилон орзу карданд бинанд он чиро, ки шумо мебинед, ва надиданд, ва шунаванд он чиро, ки шумо мешунавед, ва нашуниданд. Шумо бинобар ин матали коштгарро бишнавед. Ҳар кас, ки калимаи подшоҳиро мешунавад ва намефаҳмад, он бад меояд ва он чизеро, ки дар қалби ӯ кишта шудааст, мебарад. Ин ҳамон аст, ки дар канори роҳ кишта шудааст. Вале он, ки дар ҷойҳои сангалоху кӯҳистон кошта шудааст, ин касест, ки каломро мешунавад ва фавран бо шодӣ қабул мекунад ва мегирад онро; вале решаро надорад дар дохили худ, балки муваққатӣ аст, вақте ки мусибат ё озор рух медиҳад бо сабаби калом, фавран лағзиш мехӯрад. Он ки дар миёни хорҳо кошта шудааст, ин касе аст, ки калимаро мешунавад, вале ғами ин замона ва фиребии дороӣ калимаро мехафакунад ва ӯ бесамар мешавад. Он, ки дар замини хуб кошта шуда, ин касе аст, ки каламаро мешунавад ва мефаҳмад, ки ҳақиқатан мева медиҳад ва

меоварад: яке сад, дигаре шаст ва дигаре си. Дигар масалро пеши онҳо гузошт гуфта: Подшоҳии осмонҳо монанд шуд ба одаме, ки тухми некро дар майдони худ кошт; дар хобидани одамон душмани ӯ омад ва аловҳоро дар миёни гандум кошт ва рафт. Вақте ки сабза ҷавонид ва мева дод, он вақт алафҳо низ пайдо шуданд. Наздик омада ғуломони соҳиби хона ба ӯ гуфтанд: хӯҷаин, оё на тухми некӯ коштӣ ту дар замини худат? Пас аз куҷо алафҳои бад дорад? Вале ӯ ба онҳо гуфт: одами душман инро кард. Ва ғуломон ба ӯ гуфтанд: Оё мехоҳӣ, пас мо рафта онҳоро ҷамъ кунем? Вале ӯ гуфт: не, мабодо ҷамъ карда алафҳоро бо онҳо якҷоя ғалларо решакан кунед; гузоред ҳарду то дарав якҷоя калон шаванд, ва дар вақти дарав ба даравезон хоҳам гуфт: аввал алафҳоро ҷамъ кунед ва онҳоро ба дастаҳо бебанд барои сӯзонидани онҳо, вале ғалларо ба анбори ман ҷамъ кунед. Дигар масалро ба онҳо гузошт гуфта: монанд аст Подшоҳии осмонҳо ба донаи хардал, ки онро гирифта одам кошт дар майдони ӯ; ки хурдтар аст аз ҳамаи тухмҳо, вале вақте ки афзуда шавад, калонтар аз ҳамаи сабзавотҳо аст ва мешавад дарахт, то ки биёянд паррандаҳои осмон ва лона созанд дар шохаҳои ӯ. Дигар масалро ба онҳо гуфт: Подшоҳии осмонҳо ба хамиртуруш монанд аст, ки зане онро гирифта, ба се пайманаи орд пинҳон кард, то ки ҳамааш хамиртуруш шуд. Ин ҳама чизҳоро Исо бо масалҳо ба мардумон гуфт, ва бе масал ҳеҷ чизро ба онҳо намегуфт, то он чи тавассути пайғамбар гуфта шуда буд, иҷро шавад, ки мегуфт: Ман даҳони худро бо масалҳо мекушоям, чизҳои пинҳонро аз бунёди ҷаҳон баён мекунам. Сипас

омадаҳоро тарк карда, ӯ ба хонаи худаш омад. Ва шогирдони ӯ ба ӯ наздик омада, гуфтанд: Тамсили алафҳои майдонро ба мо шарҳ деҳ. Вале ӯ ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: он кӣ тухми некро мекорад, писари инсон аст; ва майдон ҷаҳон аст; ва тухми нек, инҳо писарони подшоҳӣ ҳастанд; ва алафҳо писарони бад ҳастанд; ва душман, он кӣ онҳоро кошт, шайтон аст; ва дарав анҷоми замон аст; ва даравкунандагон паёмбарон ҳастанд. Ҳамчунон ки алафҳои бад ҷамъ карда мешаванд ва дар оташ сӯхта мешаванд, ҳамчунин хоҳад буд дар анҷоми ин аср. Писари инсон фиришташони худро фиристад хоҳад, ва онҳо аз подшоҳии ӯ ҳамаи сангҳои лағзиш ва онҳоеро, ки беқонуниро мекунанд, ҷамъ хоҳанд кард, ва онҳоро ба танури оташ андозанд; он ҷо гиря ва хурусшакунии дандонҳо хоҳад буд. Он вақт одилон мисли офтоб дар подшоҳии Падари онҳо хоҳанд дурахшид. Он ки гӯшҳо дорад барои шунидан, бишнавад. Боз подшоҳии осмонҳо монанди ғанҷи пинҳоншуда дар майдон аст, ки одаме онро ёфта, пинҳон кард ва аз шодии худ рафта, ҳар чӣ дошт фурӯхт ва он майдонро харид. Боз подшоҳии осмонҳо монанд аст ба одами тоҷире, ки дурҳои зебо ҷустуҷӯ мекунад; ки вақте як дурри хеле қиматбаҳо ёфт, рафта ҳама чизҳое, ки дошт, фурӯхт ва онро харид. Боз подшоҳии осмонҳо монанд аст ба тӯре, ки ба баҳр андохта шуда ва аз ҳар навъ ҷамъ карда, ки онро, вақте пур шуд, онро ба соҳил боло кашида ва нишаста, нағзҳоро ба зарфҳо ҷамъ карданд, вале гандидаҳоро берун партофтанд. Ҳамин тавр хоҳад буд дар анҷоми замон. Фиристодагон берун мераванд ва

бадкорҳоро аз миёни одилон ҷудо мекунанд ва онҳоро ба танури оташ меандозанд; он ҷо гиря ва хурусшикани дандонҳо хоҳад буд. Исо ба онҳо мегӯяд: Оё шумо ҳамаи инҳоро фаҳмидед? Онҳо ба ӯ мегӯянд, ҳа, Худованд. Он бошад ба онҳо гуфт: Аз ҳамин сабаб, ҳар китобате, ки дар подшоҳии осмонҳо таълим дода шудааст, монанди мардест, ки хоҷаи хона аст ва аз ганҷинаи худ чизҳои нав ва кӯҳна мебарорад. Ва шуд, ки вақте Исо ин масалҳоро тамом кард, аз он ҷо рафт, ва омада ба ватани худ онҳоро дар маҷлиси онҳо таълим медод, то ки онҳо ҳайрон шаванд ва гӯянд: аз куҷо ба ин ҳикмати ин ва қувватҳои ин? Оё ин писари дурудгар нест? Оё модари ӯ Марям номида намешавад ва бародарони ӯ Ёқуб ва Юсуф ва Шимъун ва Яҳудо? Ва оё хоҳарҳои ӯ ҳама назди мо нестанд? Пас аз куҷо ин одам ҳамаи инҳоро дорад? Ва онҳо аз ӯ ранҷида мешуданд. Ва Исо ба онҳо гуфт: пайғамбар бе эҳтиром нест, магар дар ватани худ ва дар хонаи худ. Ва ӯ дар он ҷо мӯъҷизаҳои бисёр накард, аз сабаби бебоварии онҳо.

14

Дар он вақт Ҳирод тетрарх шунидани Исоро шунид ва ба хизматкорони худ гуфт: ин Яҳёи Ғаффоркунанда аст; ӯ аз мурдагон бардошта шуд, ва аз ин сабаб қувватҳо дар ӯ кор мекунанд. Он, зеро Ҳирод Юҳанноро гирифта, ӯро баст ва дар зиндон гузошт аз сабаби Ҳиродиёда, зани Филиппус, бародари ӯ. Яҳё ба ӯ мегуфт: Ба ту ҷоиз нест, ки ӯро дорӣ. Ва

вай мехост ӯро бикушад, аммо аз халқ тарсид, зеро онҳо ӯро ҳамчун пайғамбар медонистанд. Вақте ки ҷашни зодрӯзи Ҳирӯд баргузор мешуд, духтари Ҳирӯдиё дар миёна рақсид ва ба Ҳирӯд писанд омад; аз ин рӯ бо савганд ба ӯ ваъда дод, ки он чизеро, ки дархост кунад, хоҳад дод. Вале ӯ, ки аз ҷониби модараш пешакӣ шуда буд, гуфт: Ба ман ҳамин ҷо дар табақ сари Яҳёи Ғӯтадиҳандаро бидеҳ. Ва подшоҳ ғамгин шуд, аммо бо сабаби савгандҳо ва онҳое ки бо ҳам хӯрок мехӯрданд, фармон дод дода шавад, ва фиристода сари Яҳёро дар зиндон бурид. Ва сари ӯ бар табақ оварда шуд ва ба духтарак дода шуд, ва ӯ ба модараш овард. Ва шогирдони ӯ наздик омада, ҷасадро бардоштанд ва онро дафн карданд, ва омада, ба Исо хабар доданд. Исо шунида, аз он ҷо бо киштӣ ба ҷои биёбон танҳо рафт, ва мардумон шунида, аз шаҳрҳо пиёда ба дунболи ӯ рафтанд. Ва Исо баромада, халқи зиёдеро дид ва ба онҳо рахм кард ва беморони онҳоро табобат кард. Бегоҳ шогирдони ӯ наздик ба ӯ омада, гуфтанд: Ин ҷой бебод аст ва вақт аллакай гузаштааст. Мардумро равона кунед, то ки онҳо ба деҳаҳо рафта, барои худашон хӯрок харанд. Вале Исо ба онҳо гуфт: Онҳо эҳтиёҷ надоранд, ки раванд, шумо ба онҳо хӯрок диҳед. Онҳо ба ӯ гуфтанд: Мо дар инҷо ҷуз панҷ нон ва ду моҳӣ чизе надорем. Ӯ гуфт: Онҳоро ба ман ин ҷо биёред. Ва фармон дод, ки одамон бар сабзаҳо нишинанд, панҷ нон ва ду моҳиро гирифт, ба осмон нигоҳ кард ва баракат дод, ва шикаста, нонҳоро ба шогирдон дод, шогирдон эса ба одамон доданд. Ва ҳама хӯрданд ва сер шуданд, ва дувоздаҳ сабади пур аз порчаҳои боқимонда

бардоштанд. Ва онҳое, ки мехӯрданд, тақрибан панҷ ҳазор мард буданд, бе занон ва кӯдакон. Ва Исо фавран шогирдони худро маҷбур кард, ки ба киштӣ савор шаванд ва аз ӯ пештар ба он тараф раванд, то вақте ки ӯ оммаҳоро раҳо кунад. Ва пас аз озод кардани мардумонро, ӯ ба кӯҳ боло рафт барои танҳоӣ дуо кардан. Вақте ки шом шуда буд, ӯ танҳо дар он ҷо буд. Он киштӣ аллакай дар миёнаи баҳр буд ва аз мавҷҳо азоб мекашид, зеро бод муқобил буд. Дар посбонии чоруми шаб Исо ба сӯи онҳо омад ва дар рӯи баҳр қадам мезад. Ва шогирдон ӯро дида, ки бар баҳр роҳ мерафт, ташвишнок шуданд ва гуфтанд, ки ин ҳаёл аст, ва аз тарс фарёд карданд. Фавран Исо ба онҳо гуфт: Ҷасорат гиред, ман ҳастам, натарсед. Петрос ба ӯ ҷавоб дода гуфт: Худованд, агар ту ҳастӣ, ба ман фармон деҳ, ки бар рӯи обҳо ба сӯи ту биёям. Вале ӯ гуфт: Биё. Ва Петрус аз киштӣ фуромада, бар рӯи обҳо роҳ рафт то ба наздикии Исо биёяд. Вале вақте ки шамоли қавиро дид, тарсид ва чун оғози ғарқ шудан кард, фарёд зад ва гуфт: Эй Худованд, маро наҷот деҳ! Аммо Исо фавран дасташро дароз карда, ӯро гирифт ва ба ӯ гуфт: Эй камбовар, чаро шубҳа кардӣ? Ва вақте онҳо ба киштӣ даромаданд, бод ором шуд; ва онҳое, ки дар киштӣ буданд, омада ба ӯ саҷда карданд ва гуфтанд: Ҳақиқатан ту писари Худоӣ. Ва онҳо гузашта, ба замини Ҷиннисорит омаданд. Ва шинохта ӯро, мардони ҷои он фиристоданд ба тамоми минтақаи атрофи он, ва оварданд ба ӯ ҳамаи беморонро, ва илтимос мекарданд аз ӯ, ки агар ҳам танҳо ламс кунанд канори либоси ӯро; ва ҳар чӣ қадар ламс карданд, наҷот ёфтанд.

15

Он вақт наздик омаданд ба Исо котибон ва Фарисиён аз Ерусалим гуфта: чаро шогирдони ту вайрон мекунанд анъанаи пиронро? Зеро онҳо дастҳои худро намешӯянд, вақте ки нон мехӯранд. Вале ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Чаро шумо низ фармони Худоро аз сабаби анъанаи худ вайрон мекунед? Зеро ки Худо фармон дод ва гуфт: Падару модаратро эҳтиром кун ва Ҳар кас ки ба падар ё модар бад гӯяд, бояд ба марг расад. Шумо вале мегӯед: ҳар кас ки ба падар ё ба модар бигӯяд, туҳфа он ки агар аз ман суд бибарӣ, ва не эҳтиром кунад падари худро ё модари худро; ва беэътибор кардед фармони Худоро бо васитаи анъанаи шумо. Эй риёкорон, Исоё хуб дар бораи шумо пешгӯӣ кард, гуфта: ин мардум бо даҳони онҳо ба ман наздик мешаванд ва бо лабҳои онҳо маро эҳтиром мекунанд, вале дили онҳо дур аст аз ман; ва беҳуда маро парастиш мекунанд, таълим медиҳанд таълимҳоро ҳукмҳои одамон. Ва Ӯ мардумро даъват карда, ба онҳо гуфт: шунавед ва фаҳмед; на он чизе, ки ба даҳон дохил мешавад, одамро ифлос мекунад, балки он чизе, ки аз даҳон берун меояд, ин одамро ифлос мекунад. Он вақт шогирдони ӯ наздик омада, ба ӯ гуфтанд: Медонӣ, ки фарисиён калимаро шунида ранҷида шуданд? Вале ӯ ҷавоб дода гуфт: Ҳар кошт, ки Падари небавии ман накоштааст, решакан карда хоҳад шуд. Онҳоро раҳо кунед, онҳо роҳнамоёни кӯри кӯрон ҳастанд. Агар кӯр ба кӯр роҳнамоӣ кунад, ҳарду ба чоҳ меафтанд. Вале Петрос ба ӯ

ҷавоб дод ва гуфт: Ин тамсилро ба мо шарҳ деҳ. Вале Исо гуфт: Ҳанӯз шумо ҳам бефаҳм ҳастед? Ҳанӯз намефаҳмед, ки ҳар он чизе, ки ба даҳон дохил мешавад, ба шикам меравад ва ба ҷойи ифлосӣ берун партофта мешавад? Он чизҳое, ки аз даҳон мебароянд, аз дил мебароянд ва ҳамон онҳо одамро ифлос мекунанд. Зеро аз дил андешаҳои бад, қатлҳо, зиноҳо, фоҳишагариҳо, дуздиҳо, шаҳодатҳои дурӯғ ва куфрҳо берун мераванд. Инҳо чизҳое ҳастанд, ки одамро ноҷоис мекунанд, вале хӯрдан бо дастҳои нашуста одамро ноҷоис намекунад. Ва Исо аз он ҷо баромада, ба наводии Тир ва Сидон паси рафт. Ва ин зане Канъонӣ аз он марзҳо баромада, ба ӯ фарёд кард ва гуфт: Раҳм кун ба ман, эй Худованд, эй писари Довуд, духтарам бадтар ҷинзада аст. Вале ӯ ба ӯ ҳеҷ калима ҷавоб надод. Ва наздик омада, шогирдони ӯ аз ӯ мепурсиданд ва мегуфтанд: Раҳо кун ӯро, зеро фарёд мекунад паси мо. Вай аммо ҷавоб дода гуфт: Ман фиристода нашудам, магар ба гӯсфандони гумшудаи хонаи Исроил. Вале ӯ омада, ба ӯ саҷда кард ва гуфт: Эй Худованд, ба ман кумак кун. Вай аммо дар ҷавоб гуфт: Хуб нест, ки нони фарзандонро гирифта, ба сагчаҳо андозем. Ӯ гуфт: Ҳа, Худованд, ва зеро ки сагҳои хурд низ аз ризаризаҳое мехӯранд, ки аз мизи хоҷаҳои онҳо меафтанд. Сипас ҷавоб дода, Исо ба ӯ гуфт: Эй зан, калон аст имони ту, бигзор ба ту шавад чунон ки ту мехоҳӣ. Ва духтари ӯ аз он соат шифо ёфт. Ва Исо аз он ҷо гузашта, ба наздикии дарёи Ҷалил омад ва ба кӯҳ баромада, дар он ҷо нишаст. Ва наздаш омаданд одамони бисёр, ки бо худашон лангҳо, куроҳо, карҳо, маъюбҳо ва дигарони бисёрро доштанд, ва

партофтанд онҳоро назди пойҳои Исо, ва шифо дод онҳоро, то ки одамон ҳайрон шаванд дида карҳоро шунаванда, гунгҳоро гап зананда, маъюбҳоро солим, лангҳоро роҳ раванда ва куроҳоро бинанда; ва бузург доштанд Худои Исроилро. Ва Исо шогирдони худро даъват карда, гуфт: Ман ба ин халқ рахм дорам, зеро ки онҳо аллакай се рӯз бо ман мондаанд ва чизе барои хӯрдан надоранд, ва намехоҳам онҳоро гурусна равон кунам, мабодо дар роҳ хаста шаванд. Ва шогирдонаш ба ӯ мегӯянд: Аз куҷо ба мо дар беобонӣ ин қадар нон, то ки ин қадар оломро сер кунем? Ва Исо ба онҳо мегӯяд: чанд нон доред? Вале онҳо гуфтанд: ҳафт ва чанд моҳиҳои хурд. Ва ӯ ба мардумон фармуд, ки бар замин дароз кашанд. Ва ӯ ҳафт нонро ва моҳиҳоро гирифта, шукр карда, шикаст ва ба шогирдонаш дод, ва шогирдон ба мардум доданд. Ва ҳама хӯрданд ва сер шуданд, ва боқимондаи парчаҳоро ҳафт сабади пур бардоштанд; онҳое, ки мехӯрданд, чаҳор ҳазор мард буданд, бе занон ва кӯдакон. Ва пас аз рухсат кардани омбӯҳ, ба киштӣ савор шуд ва ба сарҳадҳои Магдала омад.

16

Ва фарисиён ва саддукиён наздик омада, ӯро озмуда пурсиданд, ки нишонае аз осмон ба онҳо нишон диҳад. Вале ӯ ҷавоб дода ба онҳо гуфт: вақте ки бегоҳ шуда аст, шумо мегӯед: ҳаво хуб аст, зеро осмон сурх аст, ва субҳ: имрӯз тӯфон аст, зеро осмон сурх аст торик будааш. Эй

риёкорон, шумо чеҳраи осмонро медонед фарқ кардан, вале аломатҳои замонҳоро наметонед донист? Насли бад ва зинокор нишона ҷустуҷӯ мекунад, ва нишона дода нахоҳад шуд ба ӯ, магар нишонаи Юнуси пайғамбар. Ва онҳоро тарк карда, ӯ рафт. Ва шогирдони ӯ омада ба он тарафи, фаромӯш карданд, ки нонҳо гиранд. Аммо Исо ба онҳо гуфт: Бинед ва диққат кунед аз хамиртуруши фарисиён ва саддукиён. Онҳо бо худашон мулоҳиза мекарданд ва мегуфтанд, ки мо нон нагирифтем. Донистааст вале, Исо ба онҳо гуфт: Чаро дар худатон андешаворӣ мекунед, эй камбоварон, ки нонҳо нагирифтед? Ҳанӯз намефаҳмед ва ёдатон нест, ки панҷ нон барои панҷ ҳазор нафар буд ва чанд сабад пур аз нон ҷамъ кардед? Ва на ҳафт нонро барои чоҳор ҳазор нафар ва чанд сабад пур кардаатонро ёд надоред? Чӣ тавр намефаҳмед, ки ман дар бораи нон ба шумо нагуфтам, балки гуфтам аз хамири Фарисиён ва Саддукиён эҳтиёт бошед? Онгоҳ онҳо фаҳмиданд, ки ӯ нагуфта буд, ки аз хамиртуруши нон эҳтиёт кунанд, балки аз таълими фарисиён ва саддукиён. Вале Исо омада ба қисмҳои Қайсария-и Филиппӣ, аз шогирдони худ пурсид ва гуфт: Одамон мегӯянд, ки писари одам кист? Онҳо гуфтанд: Баъзеҳо Юҳаннои Ғӯтакунанда, дигарон Илиё, боз дигарон Ирмиё ё яке аз пайғамбарон. Ӯ ба онҳо мегӯяд: Вале шумо маро кӣ мегӯед ҳастам? Симон Петрос дар ҷавоб гуфт: Ту Масеҳ, писари Худои зинда ҳастӣ. Ва ҷавоб дода, Исо ба ӯ гуфт: муборак ҳастӣ, Шимъун Бар Юнус, зеро гӯшту хун ба ту ин ошкор накард, балки Падари ман, ки дар осмонҳост. Ва ман ба ту мегӯям, ки ту Петросӣ, ва дар ин сахра

ҷамоати худро бино хоҳам кард, ва дарвозаҳои ҷаҳаннам бар он ғолиб нахоҳанд омад. Ва ман ба ту калидҳои подшоҳии осмонҳоро хоҳам дод, ва он чӣ ки ту дар рӯи замин бандӣ, дар осмонҳо баста хоҳад буд, ва он чӣ ки ту дар рӯи замин кушоӣ, дар осмонҳо кушода хоҳад буд. Онгоҳ ӯ ба шогирдони худ фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки ӯ Исои Масеҳ аст. Аз он вақт Исо ба шогирдони худ нишон додан оғоз кард, ки ӯ бояд ба Ерусалим равад ва аз пирон, коҳинони калон ва китобдорон бисёр азоб кашад ва кушта шавад ва дар рӯзи сеюм бардошта шавад. Ва Петрос ӯро ба канор гирифта, оғоз кард ба ӯ маломат кардан ва гуфт: Худо рост накунад, Худованд! Ҳаргиз ин ба ту нахоҳад расид. Вале ӯ рӯ гардонида ба Петрус гуфт: Биравед дар ақиби ман, эй шайтон! Ту санги лағзиши ман ҳастӣ, зеро ту дар бораи чизҳои Худо намеандешӣ, балки дар бораи чизҳои одамон меандешӣ. Онгоҳ Исо ба шогирдони худ гуфт: Агар касе мехоҳад дар пайи ман ояд, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардорад ва аз ман пайравӣ кунад. Зеро кӣ бихоҳад рӯҳи худро наҷот диҳад, онро гум хоҳад кард, вале кӣ рӯҳи худро барои ман гум кунад, онро ёфт хоҳад кард. Чӣ фоида мебарад одам, агар тамоми ҷаҳонро ба даст орад, вале ҷони худро гум кунад? Ё чӣ хоҳад дод одам дар ивази ҷони худ? Зеро Писари Инсон мехоҳад дар шукӯҳи Падараш бо фариштагонаш биёяд, ва он вақт Ӯ ба ҳар кас мувофиқи амалаш мукофот хоҳад дод. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, баъзеҳо аз онҳое, ки дар ин ҷо истодаанд, марг нахоҳанд чашид, то вақте ки Писари Инсонро бубинанд, ки дар подшоҳии Худ меояд.

17

Ва баъд аз шаш рӯз Исо бо худ мегирад Петрро ва Ёқубро ва Юҳаннаро, бародари ӯро, ва мебарад онҳоро ба кӯҳи баланд ба танҳоӣ, ва дигаргун шуд пеши онҳо, ва дурахшид рӯи ӯ чун офтоб, ва либосҳои ӯ шуд сафед чун нур. Ва нигоҳ кунед, ба онҳо Мусо ва Илиёс намоён шуданд, ки бо ӯ сӯҳбат мекарданд. Петрос ҷавоб дода, ба Исо гуфт: Худованд, хуб аст, ки мо дар ин ҷо бошем. Агар ту мехоҳӣ, биёед дар ин ҷо се хайма созем: яке барои ту, яке барои Мусо ва яке барои Илиё. Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, ки нигоҳ кун, абри равшан онҳоро соя андохт, ва нигоҳ кун, садое аз абр гуфт: Ин писари маҳбуби ман аст, ки дар ӯ ман хурсанд шудам; ба ӯ гӯш кунед. Ва шогирдон шунида, ба рӯи худ афтоданд ва хеле тарсиданд. Ва Исо наздик омада, онҳоро даст зад ва гуфт: Хезед ва натарсед. Чашмони худро бардоштанд, онҳо касеро надиданд, магар Исоро танҳо. Ва вақте ки онҳо аз кӯҳ фуромада истода буданд, Исо ба онҳо фармуд ва гуфт: Ба ҳеҷ кас ин рӯёро нагӯед, то ки Писари Инсон аз мурдагон бархезад. Ва шогирдони ӯ аз ӯ пурсиданд ва гуфтанд: Пас чаро китобдонон мегӯянд, ки Илиёс бояд аввал биояд? Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Илёс дар ҳақиқат аввал меояд ва ҳама чизро барқарор мекунад; аммо ба шумо мегӯям, ки Илёс аллакай омада буд, ва онҳо ӯро нашинохтанд, балки бо ӯ он чӣ хостанд карданд; ҳамин тавр писари одам низ бояд аз онҳо азоб кашад. Он вақт шогирдон фаҳмиданд, ки Ӯ дар бораи Яҳёи

Ғӯтаи Таъмиддиҳанда ба онҳо гуфта буд. Ва вақте онҳо омаданд ба сӯи оломон, як мард наздаш омад, зону зада ба ӯ ва гуфта: Эй Худованд, раҳм кун ба писари ман, зеро ки ӯ моҳзада аст ва бад ранҷ мебарад; зеро бисёр вақт меафтад ба оташ ва бисёр вақт ба об. Ва ман ӯро назди шогирдони ту овардам, вале онҳо натавонистанд ӯро шифо диҳанд. Ҷавоб дода, Исо гуфт: Эй насли беэътиқод ва кажрав, то кай бо шумо хоҳам буд? То кай вақт ман шуморо тоқат хоҳам кард? Ӯро ба ман ба ин ҷо биёред. Ва Исо ӯро сарзаниш кард, ва девзода аз ӯ берун рафт ва писар аз он соат шифо ёфт. Сипас шогирдон ба Исо ба танҳоӣ наздик омада, гуфтанд: Чаро мо натавонистем онро берун кунем? Ва Исо ба онҳо гуфт: аз сабаби беэътиқодии шумо. Ҳақиқатан, зеро ба шумо мегӯям, агар шумо имон дошта бошед чун дони хардал, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт, аз ин ҷо ба он ҷо гузар кун, ва он гузар хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд. Аммо ин навъ танҳо бо дуо ва рӯзагирӣ мебарояд. Вақте онҳо ба Ҷалил баргашта истода буданд, Исо ба онҳо гуфт: Писари инсон бояд ба дасти одамон супорида шавад ва онҳо ӯро хоҳанд кушт ва дар рӯзи сеюм ӯ бардошта хоҳад шуд. Ва онҳо хеле ғамгин шуданд. Вақте онҳо ба Капернаум омаданд, касоне ки ду дирҳамро мегиранд ба Петрус наздик омада, гуфтанд: Устоди шумо ду дирҳамро намепардозад? Мегӯяд, ҳа. Ва вақте ки ӯ ба хона дохил шуд, Исо пеш аз ӯ гуфт: чӣ фикр мекунӣ, Шимъун? Подшоҳони замин аз кӣ мегиранд андозҳо ё хироҷ? Аз писарони худашон ё аз бегонагон? Петрус ба ӯ мегӯяд: аз бегонагон. Исо ба ӯ гуфт: пас писарон озод

ҳастанд. То ки онҳоро наранҷонем, рафта ба дарё қулоб андоз ва моҳии аввал боло омударо бардор, ва даҳони ӯро кушода, статераро хоҳӣ ёфт, онро гирифта ба онҳо ба ҷои ман ва ту деҳ.

18

Дар он соат шогирдон наздики Исо омада, гуфтанд: Кӣ пас бузургтар аст дар Подшоҳии осмонҳо? Ва Исо кӯдакро даъват карда, ӯро дар миёни онҳо гузошт ва гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, агар шумо баргардед ва ҳамчун кӯдакон нашавед, ҳаргиз ба подшоҳии осмонҳо дохил нахоҳед шуд. Ҳар кас, ки худро фурӯтан кунад ҳамчун ин кӯдак, ӯ бузургтар аст дар подшоҳии осмонҳо. Ва ҳар кас, ки як чунин кӯдакро ба номи ман қабул кунад, маро қабул мекунад; вале ҳар кас, ки якеро аз ин хурдҳое, ки ба ман имон меоранд, ба гуноҳ андозад, барои ӯ беҳтар аст, ки санги осиёби хар ба гарданаш овезон карда шавад ва ӯ дар қаъри баҳр ғарқ карда шавад. Вой бар ҷаҳон аз монеаҳо, зеро зарурат аст, ки монеаҳо биёянд, вале вой бар он одаме, ки тавассути ӯ монеа меояд. Агар дасти ту ё пои ту туро ба гуноҳ дучор кунад, онҳоро бибур ва аз худ дур андоз, зеро барои ту беҳтар аст, ки бо лангӣ ё маъюбӣ ба ҳаёт даромӣ, то он ки бо ду даст ё ду пой ба оташи ҷовидон партофта шавӣ. Ва агар чашми ту туро ба гуноҳ дучор кунад, онро бикан ва аз худ дур андоз, зеро барои ту беҳтар аст, ки бо як чашм ба ҳаёт даромӣ, то он ки бо ду чашм ба ҷаҳаннами оташ

партофта шавӣ. Бинед, яке аз ин хурдҳоро тахқир накунед, зеро ба шумо мегӯям, ки фариштагони онҳо дар осмонҳо ҳамеша чеҳраи Падари ман, ки дар осмонҳост, мебинанд. Зеро Писари Одам барои наҷот додани гумшударо омад. Чӣ ба шумо менамояд? Агар як одами муайяне сад гӯсфанд дошта бошад ва яке аз онҳо гумроҳ шавад, оё ӯ навадуну нуҳтояшро дар кӯҳҳо гузошта, рафта, гумроҳшударо намеҷӯяд? Ва агар онро ёбад, амин мегӯям ба шумо, ки бар он бештар шодӣ мекунад, та нисбат ба он навадуну нӯҳ, ки гумроҳ нашудаанд. Ҳамин тавр хоҳиши Падари шумо, ки дар осмонҳост, чунин нест, ки ҳатто яке аз ин хурдҳо ҳалок гардад. Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, биров ва ӯро танбеҳ кун байни ту ва ӯ танҳо; агар ӯ ба ту гӯш диҳад, ту бародаратро ба даст овардӣ; агар вале гӯш надиҳад, бо худат боз яке ё дуто бигир, то ки бар даҳони ду шоҳид ё се ҳар калима устувор шавад. Агар вале онҳоро нашунавад, ба маҷлис гӯй, агар ҳамчунин маҷлисро нашунавад, бигзор барои ту бошад чунон ки ғайрияҳудӣ ва андозгир. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ҳар чӣ дар рӯи замин бандед, дар осмон низ баста хоҳад буд, ва ҳар чӣ дар рӯи замин кушоед, дар осмон низ кушода хоҳад буд. Боз ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар ду нафар аз шумо дар рӯи замин дар бораи ҳар чизе мувофиқат кунанд ва дархост намоянд, он ба онҳо аз ҷониби Падари ман, ки дар осмонҳост, дода мешавад. Зеро ҳар ҷое ки ду ё се нафар ба номи ман ҷамъ шаванд, ман дар миёни онҳо ҳастам. Сипас наздик шуда ба ӯ, Петрус гуфт: Худованд, чанд маротиба гуноҳ кунад ба ман бародарам ва бибахшам ӯро? То ҳафт маротиба? Исо ба

ӯ мегӯяд: Ман ба ту намегӯям то ҳафт маротиба, балки то ҳафтод маротиба ҳафт. Аз ин рӯ Подшоҳии Осмонҳо монанд карда шуд ба одами подшоҳе, ки ӯ хост бо ғуломони худ ҳисоб кунад. Вале вақте ки ӯ ҳисобро тасфия кардан оғоз кард, ба ӯ як қарздор овардаанд, ки бешумор толонтҳо қарз дошт. Вале ӯ имконияти баргардондан надошт, хӯҷаинаш фармуд, ки ӯ ва занаш ва фарзандонаш ва ҳар чӣ дошт фурӯхта шаванд ва қарз бозпардохт карда шавад. Афтода, ғулом ба ӯ саҷда кард ва гуфт: Хӯҷаин, сабр кун бар ман ва ҳамаро ба ту хоҳам додан. Хӯҷаини он ғулом раҳм карда, ӯро озод кард ва қарзро бахшид. Баромада, он ғулом якеро аз ҳамғуломони худ ёфт, ки ба ӯ сад динор қарз дошт, ва ӯро гирифта, хафа мекард ва мегуфт: Агар чизе қарз дорӣ, ба ман бозгардон. Ҳамхизматгори ӯ афтода ба пойҳояш, аз ӯ илтимос мекард ва мегуфт: Сабр кун бар ман ва ҳамаашро ба ту баргардонам. Вале ӯ намехост, балки рафта ӯро ба зиндон андохт то вақте ки қарзро бозгардонад. Ҳамбандагони ӯ ҳодисаҳои шударо дида, бисёр ғамгин шуданд ва омада, ба хоҷаи худашон ҳамаи ҳодисаҳои шударо шарҳ доданд. Онгоҳ хоҷаи ӯ ӯро даъват карда, ба вай гуфт: Эй ғуломи бад, ман ҳамаи он қарзро ба ту бахшидам, чунки ту аз ман илтимос кардӣ. Оё зарур набуд, ки ту ҳам ба ҳамбандаат раҳм кунӣ, ҳамонтавре ки ман ба ту раҳм кардам? Ва хоҷаи ӯ хашмгин шуда, ӯро ба шиканҷагарон супурд, то он ки ҳамаи қарзро ба ӯ бозгардонад. Ҳамин тавр падари осмонии ман низ бо шумо рафтор хоҳад кард, агар ҳар яке аз шумо аз дили худ гуноҳҳои барадари худро набубахшад.

19

Ва чунин шуд, ки вақте Исо ин суханҳоро тамом кард, аз Ҷалил рафт ва ба сарҳадҳои Яҳудия, он тарафи Урдун омад. Ва оломҳои бисёр ба ӯ пайравӣ карданд, ва ӯ онҳоро дар он ҷо шифо дод. Ва фарисиён наздаш омаданд ва ӯро озмуданд ва ба ӯ гуфтанд: Оё мард иҷозат дорад, ки занашро бо ҳар сабабе ҷудо кунад? Вале ӯ ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Оё шумо нахондаед, ки Он Ки аз ибтидо сохт, нар ва мода онҳоро сохт ва гуфт: Бо сабаби ин одам падари худ ва модари худро тарк хоҳад кард ва ба зани худ пайваста хоҳад шуд, ва он ду як гӯшт хоҳанд буд? Ба тавре ки онҳо дигар ду нестанд, балки як гӯшт. Он чизеро, ки Худо пайваст кардааст, инсон набояд ҷудо кунад. Онҳо ба ӯ мегӯянд: Пас чаро Мӯсо фармон дод, ки китоби ҷудоӣ дода, ӯро озод кунанд? Ӯ ба онҳо мегӯяд, ки Мӯсо ба хотири сахтдилии шумо ба шумо иҷозат дод занҳоятонро раҳо кунед, вале аз ибтидо чунин набуд. Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ занашро ҷудо кунад, на бо сабаби зинокорӣ, ва дигареро никоҳ кунад, зино мекунад, ва он касе, ки занро ки ҷудо шудааст никоҳ кунад, зино мекунад. Шогирдони ӯ ба ӯ мегӯянд: Агар сабаби мард бо зан ҳамин тавр бошад, никоҳ кардан судманд нест. Вале ӯ ба онҳо гуфт: на ҳама ин суханро мепазиранд, балки онҳое, ки ба онҳо дода шудааст; зеро хоҷасароёне ҳастанд, ки аз шиками модар чунин таваллуд шудаанд. Ва ҳастанд хоҷасароён, ки онҳоро аз ҷониби одамон хоҷасаро карда шуданд, ва ҳастанд

хоҷасароён, ки худашонро барои подшоҳии осмонҳо хоҷасаро карданд. Он ки метавонад қабул кунад, бигзор қабул кунад. Сипас кӯдакон ба ӯ оварда шуданд, то ки ӯ дастҳоро бар онҳо гузорад ва дуо кунад; вале шогирдон онҳоро сарзаниш карданд. Ва Исо гуфт: Гузоред кӯдаконро ва монеъ нашавед, ки онҳо ба ман оянд, зеро подшоҳии осмонҳо аз чунин одамон аст. Ва даст-ҳоро ба онҳо гузошта, аз он ҷо рафт. Ва инак яке наздик омада, ба ӯ гуфт: Омӯзгори нек, чӣ кори некӣ кунам, то ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошам? Ва ӯ ба ӯ гуфт: чаро ту маро некӯ мегӯй? Ҳеҷ кас нек нест, агар на як Худо. Агар ту мехоҳӣ ба ҳаёт дохил шавӣ, фармонҳоро нигоҳ дор. Ӯ ба ӯ мегӯяд: Кадомҳоро? Ва Исо гуфт: накушӣ, зино накунӣ, дуздӣ накунӣ, шаҳодати дурӯғ надиҳӣ, падар ва модарро эҳтиром кун, ва ҳамсояатро мисли худат дӯст медорӣ. Ҷавонмард ба ӯ мегӯяд: Ҳамаи инҳоро аз ҷавониам риоя кардаам, чӣ чиз ҳанӯз ба ман кам аст? Исо ба ӯ гуфт: Агар мехоҳӣ комил бошӣ, биров, моликиятҳоятро бифурӯш ва ба камбағалон биде, ва дар осмон ганҷ хоҳӣ дошт, ва биё ва аз паи ман равӣ. Вале ҷавонмард калимаро шунида, ғамгин рафт, зеро ки ӯ моликиятҳои бисёр дошт. Аммо Исо ба шогирдони худ гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки бойи бо душворӣ ба подшоҳии осмонҳо даромад хоҳад кард. Боз ба шумо мегӯям, осонтар аст, ки уштур аз сӯрохи сӯзан гузарад, то он ки бойгар ба Подшоҳии Худо дарояд. Шунида ва шогирдони ӯ хеле ҳайрон шуданд ва гуфтанд: Пас кӣ метавонад наҷот ёбад? Нигоҳ карда, Исо ба онҳо гуфт: Назди одамон ин ғайриимкон аст, вале назди Худо ҳама

чиз имконпазир аст. Он вақт Петрос ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: Бубин, мо ҳама чизро тарк кардем ва ба ту пайравӣ кардем, пас ба мо чӣ хоҳад буд? Ва Исо ба онҳо гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки шумо, он касоне ки ба ман пайравӣ кардаед, дар тавлиди нав, вақте ки Писари Одам бар тахти шукӯҳи худ нишинад, шумо низ бар дувоздаҳ тахт нишаста, дувоздаҳ қабилаи Исроилро доварӣ хоҳед кард. Ва ҳар кӣ хонаҳо ё бародарон ё хоҳарон ё падар ё модар ё зан ё фарзандон ё заминҳоро барои хотири номи ман раҳо кард, садбаробар хоҳад гирифт ва ҳаёти ҷовидонро мерос хоҳад бурд. Бисёре, ки аввалин буданд, охирин хоҳанд шуд ва охиринҳо аввалин.

20

Зеро Подшоҳии Осмонҳо монанди хоҷаи хонае аст, ки субҳи барвақт баромад, то коргаронро барои токзори худ ичора кунад. Ва бо коргарон аз рӯи динорӣ барои рӯз мувофиқа карда, онҳоро ба токзори худ фиристод. Ва баромада дар атрофи соати сеюм дигаронро дид, ки дар бозор истода буданд бекор, ва ба онҳо гуфт: Шумо ҳам равед ба токзор, ва он чӣ ки адолатнок бошад, ба шумо хоҳам дод. Вале онҳо рафтанд. Боз баромада дар атрофи соати шашум ва нӯҳум ҳамин тавр кард. Дар бораи соати ёздаҳум баромада, дигаронро ёфт, ки беҳуда истода буданд, ва ба онҳо гуфт: Чаро шумо тамоми рӯзро дар инҷо беҳуда истодаед? Онҳо ба ӯ мегӯянд: зеро ки ҳеҷ кас моро ба кор

нагирифт. Ӯ ба онҳо мегӯяд: шумо ҳам биравед ба токзор ва он чӣ ки адолатнок бошад, хоҳед гирифт. Шом шуда, соҳиби токзор ба сарпарасти худ гуфт: Коргаронро даъват кун ва ба онҳо музди меҳнатро бипардоз, аз охиронҳо оғоз карда то аввалонҳо. Ва онҳое, ки дар соати ёздаҳум омаданд, ҳар кадом як динор гирифтанд. Аммо аввалинҳо омада, андешиданд ки бештар хоҳанд гирифт, ва онҳо ҳам ҳар кадом як динор гирифтанд. Гирифта, онҳо ғурғур мекарданд бар зидди соҳиби хона гуфта, ки инҳо охиронҳо як соат кор карданд ва ту онҳоро баробар бо мо кардӣ, ки вазни рӯз ва гармии сӯзонро бардоштем. Вале ӯ ҷавоб дода, ба яке аз онҳо гуфт: Рафиқ, ман ба ту ноҳақ намекунам. Оё ту бо ман барои динор розӣ нашудӣ? Моли худро бардор ва бирав; вале ман мехоҳам ба ин охирин бидиҳам ҳамчун ба ту; ё оё ба ман иҷозат нест, ки он чи мехоҳам дар моли худам кунам? Оё чашми ту бад аст, чунки ман некам? Ҳамин тавр охиронҳо аввалон мешаванд ва аввалонҳо охирон мешаванд, зеро бисёрон даъват шудаанд, аммо камон бартарафта шудаанд. Ва Исо, ки ба Ерусалим боло меравад, дувоздаҳ шогирдонро дар роҳ ба таври хусусӣ гирифт ва ба онҳо гуфт: Бинед, мо ба Ерусалим боло меравем, ва писари одам ба коҳинони калон ва котибон дода хоҳад шуд ва онҳо ӯро ба марг маҳкум хоҳанд кард, ва онҳо ӯро ба миллатҳо хоҳанд дод барои масхара кардан ва тозиёна задан ва ба салиб кашидан, ва дар рӯзи сеюм ӯ бармехезад. Он вақт модари писарони Забадай бо писаронаш ба ӯ наздик шуд, сиҷда кард ва чизе аз ӯ пурсид. Ва ӯ ба вай гуфт: Чӣ мехоҳӣ? Ӯ ба вай мегӯяд: бигӯ, то ки ин

ду писари ман нишинанд, яке аз тарафи рости ту ва яке аз тарафи чапи ту дар подшоҳии ту. Ҷавоб дода, Исо гуфт: шумо намедонед чӣ мехоҳед. Оё шумо қодиред, ки косаеро, ки ман мехоҳам бинӯшам, бинӯшед, ё ғӯтаовариеро, ки ман ғӯтаовар мешавам, қабул кунед? Онҳо ба ӯ мегӯянд: Мо метавонем. Ва ба онҳо мегӯяд: Ҷоми маро дар ҳақиқат мехӯред ва ғуслеро, ки ман ғусл мегирам, шумо низ ғусл хоҳед гирифт, аммо нишастан аз тарафи рости ман ва аз тарафи чапи ман ба ман додан нест, балки ба онҳое, ки аз ҷониби Падари ман омода карда шудааст. Ва даҳ нафар шунида, дар бораи он ду бародар хашмгин шуданд. Вале Исо онҳоро даъват карда, гуфт: Шумо медонед, ки ҳукмронони миллатҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд ва бузургони онҳо бар онҳо қудрат истифода мебаранд. Не чунин хоҳад буд дар байни шумо, балки ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо бузург шавад, хоҳад буд хизматгори шумо, ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо аввал бошад, хоҳад буд ғуломи шумо; ҳамчунон ки Писари Инсон наёмад то ба ӯ хизмат карда шавад, балки то хизмат кунад ва бидиҳад рӯҳи худро фидия ба ҷои бисёрон. Ва ҳангоми баромадани онҳо аз Ериҳо, издиҳоми бузурге ба ӯ пайравӣ кард. Ва нигоҳ кун, ду кӯр дар канори роҳ нишаста буданд. Шунида, ки Исо мегузарад, онҳо фарёд карданд ва гуфтанд: Раҳм кун ба мо, эй Худованд, эй писари Довуд! Аммо оломон онҳоро сарзаниш кард, то ки хомӯш шаванд, вале онҳо боз ҳам бештар фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Раҳм кун ба мо, эй Худованд, писари Довуд! Ва Исо истода, онҳоро даъват кард ва гуфт: Чӣ мехоҳед барои шумо кунам? Ба ӯ мегӯянд:

Худованд, то ки чашмони мо кушода шаванд. Исо рахм карда, ба чашмҳои онҳо даст зад, ва фавран чашмҳои онҳо биноӣ гирифтанд ва онҳо ба ӯ пайравӣ карданд.

21

Ва вақте ки онҳо наздик шуданд ба Ерусалим ва омаданд ба Байтфаҷа назди кӯҳи зайтунҳо, он вақт Исо фиристод ду шогирдро гуфта ба онҳо: Равед ба деҳае ки рӯ ба рӯи шумост, ва фавран хари бастаро ва кӯррароро бо ӯ ёфта мешавед; озод карда оваред ба ман. Ва агар касе ба шумо чизе гӯяд, хоҳед гуфт, ки Худованд ба онҳо эҳтиёҷ дорад ва фавран онҳоро мефиристад. Ин ҳама шуд, то он чи тавассути пайғамбар гуфта шуда буд иҷро шавад, ки мегуфт: Ба духтари Сиён гӯед, ин подшоҳи ту ба ту меояд, фурӯтан ва савор шуда бар хар ва бар кӯрраи писари ҳайвони боркаш. Шогирдон рафта, чунон ки Исо ба онҳо фармуда буд, карданд ва хари мода ва кӯрраро оварданд ва либосҳои худро болои онҳо гузоштанд ва Ӯ болои онҳо нишаст. Ва бузургтарин ҷамъият либосҳои худро дар роҳ паҳн карданд, дигарон эса шохаҳоро аз дарахтон мебуриданд ва дар роҳ паҳн мекарданд. Мардуме, ки пеш меравтанд ва онҳое, ки пайравӣ мекарданд, фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Ҳусанна ба писари Довуд! Баракатёфта бошад он касе, ки дар номи Худованд меояд! Ҳусанна дар баландтаринҳо! Ва вақте ки ӯ ба Ерусалим дохил шуд, тамоми шаҳр ба ларза омад ва мегуфт: Ин кист?

Аммо оммаҳо мегуфтанд: Ин Исои пайғамбар аст, ки аз Нозирати Ҷалил омадааст. Ва Исо ба маъбади Худо даромад, ва ҳамаи фурӯшандагон ва харидорони дар маъбадро берун кард, ва мизҳои саррофонро вайрон кард ва курсиҳои фурӯшандагони кабӯтаронро, ва ба онҳо мегӯяд: навишта шудааст, хонаи ман хонаи дуо номида хоҳад шуд; шумо аммо онро ғори дуздон кардед. Ва лангҳо ва кӯрҳо дар ибодатгоҳ наздик омаданд ба ӯ, ва ӯ онҳоро шифо дод. Вале дидаанд кохинони калон ва котибон мӯъҷизаҳоеро, ки ӯ кард ва кӯдаконро, ки дар маъбад фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Ҳӯсаннӯ ба писари Довуд, хашмгин шуданд ва ба ӯ гуфтанд: Мешунавӣ чӣ инҳо мегӯянд? Ва Исо ба онҳо мегӯяд: ҳа; ҳеҷ вақт нахондаед ки аз даҳони хурдсолон ва ширхӯрагон ситоишро омода кардӣ? Ва онҳоро гузошта, аз шаҳр берун ба Байтанё рафт ва дар он ҷо монд. Субҳ вақте ки ба шаҳр баргашт, гурусна шуд; ва дарахти анҷири якеро дар роҳ дида, ба он омад, ва ҳеҷ чиз дар он наёфт, магар баргҳо танҳо, ва ба он гуфт: дигар аз ту мева нашавад то абад. Ва дарахти анҷир фавран хушк шуд. Ва шогирдон дида, шигифт карданд ва гуфтанд: Чӣ тавр дарахти анҷир дарҳол хушк шуд? Ҷавоб дода, Исо ба онҳо гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, агар шумо имон дошта бошед ва шубҳа накунед, на танҳо он чизеро ки ба дарахти анҷир шуд хоҳед кард, балки агар ба ин кӯҳ бигӯед, бардошта шав ва ба баҳр партофта шав, хоҳад шуд; ва ҳама чизҳоеро ки дар дуо бо имон хоҳиш кунед, хоҳед гирифт. Ва вақте ки ӯ ба маъбад омад, роҳбарони кӯҳан ва бузургони мардум ба ӯ, ки таълим медод, наздик омада,

гуфтанд: Бо кадом ваколат ту ин корҳоро мекунӣ ва кӣ ба ту ин ваколатро дод? Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Ман ҳам аз шумо як калима мепурсам, ки агар шумо ба ман гӯед, ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо чӣ гуна ихтиёр ин чизҳоро мекунам. Ғусли Яҳё аз куҷо буд, аз осмон ё аз одамон? Онҳо бо худашон фикр мекарданд гуфта: агар мегӯем, аз осмон, ба мо мегӯяд, пас чаро ба ӯ бовар накардед; агар мегӯем, аз одамон, мо аз халқ метарсем; зеро ҳама Яҳёро чун пайғамбар медоранд. Ва ҷавоб дода ба Исо гуфтанд: мо намедонем. Ӯ ба онҳо гуфт: Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ваколат инро мекунам. Вале ба шумо чӣ менамояд? Одаме ду фарзанд дошт ва наздик шуда ба аввалӣ гуфт: фарзанд, биро имрӯз дар токзори ман кор кун. Ӯ дар ҷавоб гуфт: Намехоҳам, вале баъдтар пушаймон шуда, рафт. Ва наздик омада, ба дуюм низ ҳамин тавр гуфт. Вале ӯ ҷавоб дода гуфт: ман, хӯҷаин; ва нарафт. Кадоме аз ин ду ихтиёри падарро иҷро кард? Онҳо ба ӯ мегӯянд: аввалин. Исо ба онҳо мегӯяд: ростӣ ба шумо мегӯям, ки андозбегирон ва фоҳишаҳо пеш аз шумо ба подшоҳии Худо дохил мешаванд. Зеро Яҳё ба шумо дар роҳи адолат омад, ва шумо ба ӯ бовар накардед, вале андозбонҳо ва фоҳишаҳо ба ӯ бовар карданд, шумо бошад дида баъдтар тавба накардед, то ба ӯ бовар кунед. Тамсили дигарро гӯш кунед. Одаме буд соҳиби хона, ки токзор кошт ва девор гирди он гузошт ва дар он чархушак канд ва бурҷ сохт ва онро ба деҳқонон иҷора дод ва ба сафар рафт. Вақте ки вақти меваҳо наздик шуд, ӯ ғуломони худро ба деҳқонон фиристод, то меваҳои худро гиранд. Ва деҳқонон ғуломони

ӯро гирифта, яке-ро заданд, дигареро куштанд ва дигареро сангсор карданд. Боз ӯ ғуломони дигареро фиристод, ки аз аввалинҳо бештар буданд, ва онҳо бо онҳо низ ҳамон тавр рафтор карданд. Баъдтар вале ӯ писари худро ба онҳо фиристод ва гуфт: Онҳо ба писари ман эҳтиром хоҳанд кард. Он деҳқонон, вақте ки писарро диданд, дар байни худ гуфтанд: Ин ворис аст. Биёед, ӯро бикушем ва меросашро гирем. Ва онҳо ӯро гирифта, аз токзор берун карданд ва куштанд. Вақте соҳиби токзор биёяд, бо он деҳқонон чӣ хоҳад кард? Онҳо ба ӯ мегӯянд: Бадонро бадӣ нобуд хоҳад кард ва токзорро ба деҳқononи дигар иҷора хоҳад дод, ки онҳо меваҳоро дар вақташ ба ӯ хоҳанд баргардонд. Исо ба онҳо мегӯяд: Оё шумо ҳеҷ вақт дар Навиштаҷот нахондаед, ки сангеро, ки бунокорон раддкарданд, ҳамон санг сари кунҷ гардид? Ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо аҷоиб аст? Аз ин сабаб ман ба шумо мегӯям, ки Подшоҳии Худо аз шумо гирифта мешавад ва ба миллате дода мешавад, ки меваҳои онро месозад; ва он ки ба ин санг меафтад, хурд мешавад; ва бар он ки он меафтад, ӯро хурд мекунад. Ва кохинони калон ва фарисиён масалҳои ӯро шунида, фаҳмиданд, ки дар бораи онҳо мегӯяд; ва кӯшиш карда ӯро гирифтан, аз мардум тарсиданд, чунки ӯро чун пайғамбар медонистанд.

22

Ва ҷавоб дода, Исо боз ба онҳо дар масалҳо гуфт: Подшоҳии

осмонҳо монанд шуд ба одами подшоҳ, ки тӯйҳо барои писари худ кард. Ва ӯ ғуломони худро фиристод, то онҳоеро, ки ба тӯй даъват шуда буданд, даъват кунанд, вале онҳо намехостанд биёянд. Боз ӯ ғуломони дигареро фиристод ва гуфт: Ба даъватшудагон бигӯед, нигаред, беҳтарин хӯроки худро тайёр кардам, гоҳои ман ва ҳайвонҳои парвардашуда кушта шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст, биёед ба тӯй. Вале онҳо эътибор накарда рафтанд, яке ба майдони худаш, ва дигаре ба тиҷорати худаш; вале боқимондаҳо ғуломони ӯро гирифта, беҳурматӣ карданд ва куштанд. Вале он подшоҳ шунида, хашмгин шуд ва қӯшунҳои худро фиристода, он қотилонро нобуд кард ва шаҳри онҳоро сӯзонд. Сипас ӯ ба ғуломони худ мегӯяд: тӯй тайёр аст, вале даъватшудагон лоиқ набуданд; пас биравед ба чорроҳаҳои роҳҳо, ва ҳар қадаре ки ёбед, даъват кунед ба тӯй. Ва он ғуломон баромада, ба роҳҳо рафта, ҳамаи касонеро, ки ёфтанд, бадон ва некон, ҷамъ карданд, ва тӯй аз меҳмонони нишаста пур шуд. Дохил шуда подшоҳ барои дидани меҳмонони нишаста, дид он ҷо одамеро, ки либоси тӯй напӯшида буд, ва ба ӯ мегӯяд: рафиқ, чӣ тавр ба ин ҷо дохил шудӣ, вақте ки либоси тӯй надорӣ? Вале ӯ хомӯш карда шуд. Онгоҳ подшоҳ ба хизматкорон гуфт: Пойҳо ва дастҳои ӯро баста, ӯро бардоред ва ба торикии берунӣ партоед, онҷо гиря ва хурусшикани дандонҳо хоҳад буд. Бисёр даъватшуда ҳастанд, аммо бартарафтагон кам. Сипас Фарисиҳо рафта, маслиҳат карданд, то ки ӯро дар сухан ба дом андозанд. Ва онҳо шогирдони худро бо Ҳиродиёнҳо ба ӯ мефиристанд

гуфта: Омӯзгор, мо медонем, ки ту ростгӯй ҳастӣ ва роҳи Худоро дар ростӣ меомӯзонӣ, ва ба ту барои ҳеҷ кас парво нест, зеро ту ба рӯи одамон нигоҳ намекунӣ. Пас ба мо бигӯ, ба ту чӣ менамояд? Оё додани андоз ба Қайсар ҷоиз аст ё не? Вале Исо бадии онҳоро донистааст ва гуфт: Чаро маро озмоиш мекунед, эй риёкорон? Нишон диҳед ба ман сиккаи андози сарҳисобро. Ва онҳо ба ӯ динорӣ оварданд. Ва ба онҳо мегӯяд: Ин тасвир ва ин навишта аз они кист? Онҳо ба ӯ мегӯянд: Мол-и Қайсар. Он вақт ба онҳо мегӯяд: пас чизҳои Қайсарро ба Қайсар бидиҳед ва чизҳои Худоро ба Худо. Ва онҳо шунида, ҳайрат карданд ва ӯро тарк карда, рафтанд. Дар он рӯз наздаш омаданд саддукиён, онҳое ки мегуфтанд расто набудан, ва аз ӯ пурсиданд гуфта: устод, Мусо гуфт, агар касе бимирад фарзандон надошта, бародараш занашро никоҳ кунад ва барои бародараш насл бардорад. Назди мо ҳафт бародар буданд; ва аввалин никоҳ карда мурд ва тухм надошта занашро ба бародараш гузошт; ҳамчунин дуюм ва сеюм, то ҳафт. Баъдтар аз ҳама зан низ мурд. Дар қиёмат пас зан аз кадоме аз он ҳафт хоҳад буд? Зеро ҳамаи онҳо ӯро доштанд. Вале Исо ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Шумо гумроҳ ҳастед, зеро на навиштаҷотро медонед ва на қудрати Худоро. Дар раставохез на никоҳ мекунанд ва на ба никоҳ дода мешаванд, балки чун паёмбарони Худо дар осмон ҳастанд. Дар бораи растохези мурдагон оё шумо нахондаед он гуфтаеро, ки ба шумо аз ҷониби Худо гуфта шуда буд, ки мегуфт: Ман ҳастам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб? Худо Худои мурдагон нест, балки Худои

зиндагон. Ва мардум шунида, аз таълимоти ӯ ҳайратзада шуданд. Фарисиҳо шунида, ки Ӯ Садукиҳоро хомӯш кард, ҷамъ шуданд дар ҳамон ҷой, ва як нафар аз онҳо, олими қонун, санҷон Ӯро ва гуфта: Устод, кадом ҳукм бузург дар қонун? Ва Исо ба ӯ гуфт: Ту бояд Худованди Худои худро бо тамоми дилат ва бо тамоми рӯҳат ва бо тамоми ақлат дӯст дорӣ. Ин аввалин ва бузург фармон аст. Дуюмин вале монанди ин аст: ҳамсояи худро чун худатро дӯст медор. Дар ҳамин ду фармон тамоми қонун ва пайғамбарон овезонанд. Вақте ки фарисиён ҷамъ шуда буданд, Исо аз онҳо пурсид ва гуфт: дар бораи Масеҳ шумо чӣ фикр мекунед? Ӯ писари кӣ аст? Онҳо ба ӯ мегӯянд: аз Довуд. Ӯ ба онҳо мегӯяд: пас чӣ тавр Довуд дар Рӯҳ ӯро Худованд меномад гуфта, гуфт Худованд ба Худовандам, бишин аз тарафи рости ман то ки ман гузорам душманони туро зери пойи пойҳои ту? Агар пас Давид ӯро Худованд мехонад, чӣ тавр ӯ писари ӯ аст? Ва ҳеҷ кас наметавонист ба ӯ ҷавобе диҳад, ва на касе ҷуръат кард, ки аз он рӯз ба баъд аз ӯ чизе бипурсад.

23

Он вақт Исо ба оломонҳо ва ба шогирдони ӯ сухан карда, гуфт: Дар курсии Мусо котибон ва фарисиён нишастаанд. Ҳама чизро, ки онҳо ба шумо мегӯянд нигоҳ доред, нигоҳ доред ва иҷро кунед, вале мувофиқи амалҳои онҳо амал накунед, зеро онҳо мегӯянд, вале амал намекунанд. Онҳо

бор вазнин ва душвор барои бардоштанро мебанданд ва бар китфҳои одамон мегузоранд, вале худашон бо ангуштҳояшон намехоҳанд онҳоро ҳаракат диҳанд. Онҳо ҳамаи корҳои худро барои он мекунанд, ки аз ҷониби одамон дида шаванд. Зеро онҳо васеъ мекунанд тумурҳои ҳифозатии худро ва калон мекунанд ресаҳои либосҳои худро, ва дӯст медоранд ҷойи шарафро дар зиёфатҳо ва ҷойҳои аввалинро дар маҷлисҳо ва саломҳоро дар бозорҳо ва хонда шуданро аз ҷониби одамон раббӣ раббӣ. Аммо шумо раббӣ хонда нашавед, зеро устоди шумо як аст — Масеҳ, ва ҳамаи шумо бародарон ҳастед. Ва падарро дар рӯи замин набихонед, зеро Падари шумо як аст, Ӯ, ки дар осмонҳост. На ҳам номида шавед роҳбарон, зеро роҳбари шумо танҳо яке аст, ин Масеҳ. Он ки аз шумо бузургтар аст, хизматгори шумо хоҳад буд. Ҳар кас, ки худро баланд кунад, хор карда хоҳад шуд, ва ҳар кас, ки худро хор кунад, баланд карда хоҳад шуд. Вой бар шумо, эй котибон ва фарисиёни риёкор, ки хонаҳои бевазананро мехӯред ва бо баҳона дуоҳои дароз мехонед, аз ин рӯ шумо ҳукми сахттарро хоҳед гирифт. Вой бар шумо, эй котибон ва фарисиёни риёкор, ки шумо подшоҳии осмонҳоро дар пеши одамон мебандед, зеро худатон дохил намешавед ва онҳоеро, ки мехоҳанд дохил шаванд, ҳам раҳо намекунед. Вой ба шумо, эй котибон ва фарисиёни мунофиқ, зеро шумо баҳр ва хушкиро мегардед, то як гаройида созед, ва вақте ки ӯ гаройида шавад, шумо ӯро писари ҷаҳаннам дубаробар аз худатон мекунед. Вой ба шумо, эй роҳнамоёни кӯр, ки мегӯед: Ҳар кӣ дар ибодатгоҳ савганд

хӯрад, ин ҳеҷ чиз нест, вале ҳар кӣ ба тиллои ибодатгоҳ савганд хӯрад, вай бояд. Эй ахмақон ва кӯрон, кадом бузургтар аст: тилло ё маъбаде, ки тиллоро муқаддас мекунад? Ва кӣ савганд мехӯрад ба қурбонгоҳ, ин ҳеҷ чиз нест, вале кӣ савганд мехӯрад ба туҳфае, ки болои он аст, вай вобаста аст. Ахмақон ва кӯрон, чӣ бузургтар аст: туҳфа ё қурбонгоҳе, ки туҳфаро муқаддас мекунад? Пас он ки савганд хӯрда дар қурбонгоҳ, савганд мехӯрад дар он ва дар ҳама он чизҳое, ки болои он аст; ва он ки савганд хӯрда дар маъбад, савганд мехӯрад дар он ва дар он ки сокин шудааст дар он; ва он ки савганд хӯрда дар осмон, савганд мехӯрад дар тахти Худо ва дар он ки нишастааст болои он. Вой ба шумо, эй котибон ва фарисиёни риёкор, зеро шумо аз пудина ва шибит ва зира даҳяк медиҳед, вале қисматҳои вазнинтари қонунро - ҳукм, раҳм ва имонро тарк кардаед. Ин корҳоро бояд мекардед ва онҳоро низ тарк намекардед. Роҳбарони кӯр, онҳое ки пашшаро сӯзонанд, вале шутурро мефурӯбаранд. Вой бар шумо, котибон ва Фарисиён риёкорон, зеро шумо берунаи косаро ва табақро тоза мекунед, вале дарун онҳо пур аз ғорат ва беадолатӣ мебошад. Эй Фарисеи кӯр, аввал дарунаи ҷом ва табақро пок кун, то ки берунаи онҳо низ пок гардад. Вой ба шумо, эй котибон ва Фарисиёни муноқиф, ки шумо монанди қабрҳои сафедкоришуда ҳастед, ки онҳо аз берун зебо ба назар мерасанд, аммо аз дарун пур аз устухонҳои мурдагон ва ҳар гуна нопокӣ мебошанд. Ҳамин тавр шумо низ аз берун ба одамон адолатманд менамоед, вале аз дарун пур аз риёкорӣ ва беқонунӣ ҳастед. Вой ба шумо, котибон ва

фарисиён риёкорон, зеро шумо қабрҳои пайғамбаронро месозед ва ёдгориҳои одилонро мезебед, ва мегӯед: агар мо дар рӯзҳои падарони мо мебудем, мо шарикони онҳо дар хуни пайғамбарон намебудем. Ба ин васила шумо барои худатон шаҳодат медиҳед, ки шумо писарони онҳое ҳастед, ки пайғамбаронро қатл карданд. Ва шумо паймонаи падаронатонро пур кунед. Эй морҳо, эй наслҳои афъиҳо, чӣ тавр шумо аз ҳукми ҷаҳаннам хоҳед гурехт? Аз ин сабаб инак ман мефиристам ба шумо пайғамбарон ва донишмандон ва котибон, ва аз онҳо кушта мекунед ва масолеб мекунед, ва аз онҳо тозиёна мезанед дар маҷлисҳои шумо ва таъқиб мекунед аз шаҳре ба шаҳр, то ки биёяд бар шумо ҳар хуни одил рехта шуда бар замин аз хуни Ҳобили одил то хуни Закариёи писари Барахиё, ки шумо қатл кардед байни маъбад ва қурбонгоҳ. Ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳамаи ин чизҳо бар ин насл хоҳанд омад. Эй Ерусалим, Ерусалим, ки пайғамбаронро мекушӣ ва фиристодашудагонро ба сӯи худ сангсор мекунӣ, чанд маротиба хостам фарзандонатро ҷамъ кунам, ҳамон тавре ки мурғ ҷуҷаҳои худро зери болҳояш ҷамъ мекунад, вале шумо нахостед. Нигоҳ кунед, хонаи шумо вайрон тарк карда мешавад. Зеро ба шумо мегӯям, шумо маро наметавонед бинед аз ҳоло то вақте ки гӯед: Баракатдор бошад он ки дар номи Худованд меояд.

24

Ва Исо аз ибодатгоҳ баромада, мерафт, ва шогирдони ӯ наздик омаданд, то биноҳои ибодатгоҳро ба ӯ нишон диҳанд. Ва Исо ба онҳо гуфт: Оё шумо ҳамаи инҳоро намебинед? Ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо санг бар санг боқӣ намонад, ки вайрон нашавад. Вақте ки ӯ дар бар кӯҳи зайтунҳо нишаста буд, шогирдон ба таври хусусӣ наздикаш омада, гуфтанд: Ба мо бигӯ, кай ин чизҳо хоҳанд шуд ва нишонаи омадани ту ва анҷоми даврa чӣ хоҳад буд? Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Бинед, мабодо касе шуморо гумроҳ кунад. Зеро бисёре ба номи ман меоянд ва мегӯянд: Ман Масеҳам ва бисёрро гумроҳ мекунанд. Шумо хоҳед шунид дар бораи ҷангҳо ва хабарҳои ҷангҳо, бинед ки ташвишнок нашавед, зеро зарур аст ки ҳама ин рух диҳад, вале ҳанӯз охир нарасидааст. Зеро барҳезад хоҳад шуд миллат бар миллат ва подшоҳӣ бар подшоҳӣ, ва хоҳанд буд гуруснагиҳо ва ваболҳо ва заминларзаҳо дар ҷойҳо; вале ҳамаи инҳо ибтидои дардҳои таваллуданд. Онгоҳ онҳо шуморо ба мусибат хоҳанд дод ва шуморо хоҳанд куштан, ва шумо аз ҷониби ҳамаи миллатҳо бо сабаби номи ман нафрат карда хоҳед шуд. Ва он вақт бисёре ранҷида хоҳанд шуд ва якдигарро таслим хоҳанд кард ва аз якдигар нафрат хоҳанд кард. Ва бисёр пайғамбарони дурӯғин бармехезанд ва бисёрро гумроҳ мекунанд, ва аз сабаби зиёд шудани беқонунӣ муҳаббати бисёрон сард мешавад. Он ки то охир тоқат кард, наҷот хоҳад ёфт. Ва ин хабари хуш дар бораи подшоҳӣ дар тамоми ҷаҳони обод эълон карда хоҳад шуд, то ба ҳама миллатҳо гувоҳӣ бошад, ва он вақт охир хоҳад омад. Вақте ки шумо бинед нафратангезии вайронӣ, ки

тавассути Дониёл пайғамбар гуфта шуда буд, истода дар ҷои муқаддас, он ки мехонад бигузор фаҳмад, пас онҳое ки дар Яҳудия ҳастанд бигузор ба кӯҳҳо гурезанд, он ки дар болои бом аст бигузор поён наёяд то чизҳоро аз хонаи худ бардорад, ва он ки дар майдон аст бигузор ба ақиб баргашта ҷомаҳои худро бардорад. Вай аммо ба онҳое, ки дар шикам доранд ва ба ширдиҳандагон дар он рӯзҳо. Дуо кунед, то ки гурехтани шумо дар зимистон ё дар рӯзи шанбе воқеъ нашавад. Он вақт мусибати бузурге хоҳад буд, ки монанди он аз ибтидои ҷаҳон то ҳол на буд ва на ҳам хоҳад буд. Ва агар он рӯзҳо кӯтоҳ карда намешуданд, ҳеҷ гӯште наҷот намеёфт, вале аз сабаби баргузидагон он рӯзҳо кӯтоҳ карда хоҳанд шуд. Он вақт агар касе ба шумо гӯяд, инак инҷо Масеҳ ё он ҷо, бовар накунед; зеро бармехезанд масеҳҳои дурӯғин ва паёмбарони дурӯғин ва медиҳанд нишонаҳои бузург ва мӯъҷизаҳо, то ки гумроҳ кунанд, агар имконпазир бошад, ҳатто бархурдагонро. Инак, ман пешакӣ ба шумо гуфтаам. Агар бинобар ин онҳо ба шумо гӯянд, нигаред, дар биёбон аст, берун нашавед, нигаред, дар ҳуҷраҳои дарунӣ, бовар накунед; чунон ки барқ аз шарқ берун меояд ва то ғарб пайдо мешавад, ҳамин тавр ҳам омадани писари инсон хоҳад буд; зеро ки ҳар куҷо ҷасад бошад, он ҷо уқобҳо ҷамъ хоҳанд шуд. Фавран баъд аз ранҷи он рӯзҳо, хуршед торик хоҳад шуд ва моҳ нури худро нахоҳад дод, ва ситораҳо аз осмон хоҳанд афтид ва қувваҳои осмонҳо ҷунбонида хоҳанд шуд. Ва он вақт нишонаи Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд ва он вақт ҳамаи қабилаҳои замин мотам хоҳанд кард ва Писари

Одамро хоҳанд дид, ки бар абрҳои осмон бо қудрат ва ҷалоли бисёр меояд. Ва Ӯ фариштагони худро бо овози бузурги карнай хоҳад фиристод ва онҳо бархоштагони Ӯро аз чор бод, аз ниҳоятҳои осмонҳо то ниҳоятҳои онҳо ҷамъ хоҳанд кард. Аз дарахти анҷир ибратро биёмӯзед. Вақте ки аллакай шохаи он нарм мешавад ва баргҳо мебарояд, шумо медонед, ки тобистон наздик аст; ҳамин тавр ҳам шумо вақте ки ҳамаи инҳоро бинед, медонед, ки наздик аст, дар дарҳо. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ин насл намегузарад, то вақте ки ҳамаи ин чизҳо шаванд. Осмон ва замин мегузаранд, вале сухананҳои ман ҳаргиз намегузаранд. Дар бораи он рӯз ва соат ҳеҷ кас намедонад, на ҳам паёмбарони осмонҳо, магар танҳо падари ман. Чунон ки рӯзҳои Нӯҳ буданд, ҳамчунин зуҳури писари одам низ хоҳад буд. Чунон ки зеро онҳо дар рӯзҳои пеш аз тӯфон мехӯрданд ва менӯшиданд, никоҳ мекарданд ва ба никоҳ медоданд, то он рӯзе ки Нуҳ дохил шуд ба киштӣ, ва онҳо намедонистанд то тӯфон омад ва ҳамаро бардошт, ҳамин тавр низ омадани Писари Инсон хоҳад буд. Он вақт ду нафар дар майдон хоҳанд буд, яке гирифта мешавад ва яке раҳо карда мешавад; ду зан дар осиёб орд мекунанд, яке гирифта мешавад ва яке раҳо карда мешавад. Пас ҳушёр бошед, зеро намедонед дар кадом соат Худовандатон меояд. Он вале шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист дар кадом посбонӣ дузд Аз ин рӯ шумо ҳам омода бошед, зеро ки дар он соате, ки шумо фикр намекунед, Писари Инсон меояд. Пас кӣ аст он ғуломи вафодор ва ақлманд, ки хоҷаи ӯ ӯро бар хизматаш таъин кард, то ба

онҳо ғизоро дар вақташ диҳад? Баракатманд аст он ғуломе, ки хӯҷаинаш ҳангоми омаданаш ӯро чунин кунанда меёбад. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки ӯро бар ҳамаи моликиятҳояш таъин хоҳад кард. Агар он ғуломи бад дар дили худ гӯяд, хоҷаи ман дер омадан мекунад, ва шурӯъ кунад задани ғуломони ҳамкори худро, ва бихӯрад ва бинӯшад бо мастҳо, хоҷаи он ғулом меояд дар рӯзе ки интизор намебарад ва дар соате ки намедонад, ва дунима хоҳад кардаш, ва қисми ӯро бо риёкорон хоҳад гузошт; он ҷо хоҳад буд гиря ва хурусшиканӣ дандонҳо.

25

Он вақт Подшоҳии Осмонҳо ба даҳ духтарони покдомон монанд карда хоҳад шуд, ки онҳо чароғҳои худро гирифта, барои пешвози домод баромаданд. Панҷ нафар аз онҳо ақлманд буданд ва панҷ нафар нодон. Онҳое, ки аблаҳ буданд, чароғҳои худро гирифта, бо худашон равған нагирифтанд; вале оқилон равғанро дар зарфҳои худ бо чароғҳои худ гирифтанд. Вақте ки домод дер кард, ҳамаашон хоболуд шуда, хобиданд. Дар миёнаи шаб фарёде баланд шуд: Бубинед, домод меояд! Ба пешвози ӯ баромадед! Он вақт ҳама он духтарони бокира бархостанд ва чароғҳои худро ороста карданд. Онҳо нодонҳо ба ақлмандҳо гуфтанд: Ба мо аз рағани худ диҳед, зеро чароғҳои мо хомӯш мешаванд. Ақлмандон ҷавоб дода, гуфтанд: Мабодо ба мо ва ба шумо кофӣ набошад, бештар

ба фурӯшандагон биравед ва барои худатон харед. Вақте онҳо барои харидан мерафтанд, дӯшизо омад ва онҳое, ки тайёр буданд, бо ӯ ба тӯй даромаданд ва дар баста шуд. Баъдтар вале духтарони боқимонда низ меоянд ва мегӯянд: Хӯҷаин, хӯҷаин, ба мо кушо. Вале ӯ дар ҷавоб гуфт: Амин мегӯям ба шумо, ман шуморо намешиносам. Ҳушёр бошед, зеро ки шумо на рӯзро медонед ва на соатро, ки дар он Писари Инсон меояд. Чунон ки одам ба сафар рафта, чорахои худро даъват кард ва ба онхо моли худро супурид, ва ба яке панҷ толант дод, ба дигаре ду, ба дигаре як, ба ҳар яке мувофиқи қуввати худаш, ва фавран ба сафар рафт. Вале он ки панҷ толантро гирифта буд, рафт ва бо онҳо кор кард ва панҷ толанти дигар сохт. Ҳамчунин он ки ду талант доштааст, худаш низ дигар ду талант ба даст овард. Вале он ки якеро гирифта буд, рафт ва дар замин чоле кофт ва нуқраи хӯҷаини худро пинҳон кард. Баъд аз вақти зиёд хӯҷоини он ғуломон меояд ва бо онҳо ҳисоб мекунад. Ва он ки панҷ талант гирифта буд, наздик омада, дигар панҷ талант овард ва гуфт: Хӯҷаин, панҷ талант ба ман супурда будӣ, бубин, дигар панҷ талант ба онҳо даромад кардам. Хоҷаи ӯ ба вай гуфт: Офарин, эй ғуломи некӯ ва содиқ! Дар корҳои кам содиқ будӣ, туро бар корҳои бисёр таъин хоҳам кард. Дарой ба шодии хоҷаи худат. Наздик омада, он касе ки ду талант гирифта буд, гуфт: Хӯҷаин, ду талант ба ман супурда будӣ, бубин, дигар ду талант ба онҳо даромад кардам. Хоҷаи ӯ ба вай гуфт: Офарин, эй ғуломи некӯ ва содиқ! Дар корҳои кам содиқ будӣ, туро бар корҳои бисёр таъин хоҳам кард. Дарой ба шодии хоҷаи худат. Наздик

омада ва он ки як талант гирифта буд гуфт: хӯҷаин, ман шуморо медонистам, ки шумо одами сахт ҳастед, дарав мекунед ҷое ки накоштаед ва ҷамъ мекунед ҷое ки напошидаед, ва тарсида рафта талантатонро дар замин пинҳон кардам, бинед, доред онро ки мол шумост. Ҷавоб дода хӯҷояш ба ӯ гуфт: Эй ғуломи бад ва танбал, ту медонистӣ ки ман дарав мекунам ҷое ки накоштаам ва ҷамъ мекунам аз ҷое ки нападошидаам, пас лозим буд ки ту нуқраи маро ба саррофон андозӣ ва омада ман мегирифтам моли худамро бо суд. Пас талантро аз ӯ бигиред ва ба он касе диҳед, ки даҳ таланта дорад. Ба он ки ҳама чиз дорад, дода хоҳад шуд ва зиёд хоҳад шуд, вале аз он ки надорад, ҳатто он чи дорад низ аз ӯ гирифта хоҳад шуд. Ва ин ғуломи бефоидаро ба торикии берунӣ баровардед, он ҷо гиря ва хориши дандонҳо хоҳад буд. Вақте ки Писари Одам дар шукӯҳи худ ва ҳамаи паёмбарони муқаддас бо ӯ биёянд, он вақт ӯ бар тахти шукӯҳи худ хоҳад нишаст, ва ҳамаи миллатҳо пеши ӯ ҷамъ хоҳанд шуд, ва ӯ онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, ҳамчунон ки чӯпон гӯсфандонро аз бузғолаҳо ҷудо мекунад, ва гӯсфандонро дар тарафи рости худ хоҳад гузошт, ва бузғолаҳоро дар тарафи чапи худ. Онгоҳ подшоҳ ба онҳое, ки аз тарафи рости ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: Биёед, эй баракатёфтагони падарам, подшоҳиеро, ки аз бунёди ҷаҳон барои шумо омода шудааст, мерос гиред. Ман гурусна будам, зеро, ва шумо ба ман хӯрок доданд, ман ташна будам, ва шумо ба ман нӯшок доданд, ман бегона будам, ва шумо маро қабул карданд, ман бараҳна будам, ва

шумо маро либос пӯшонданд, ман бемор будам, ва шумо маро дидан карданд, ман дар зиндон будам, ва шумо назди ман омаданд. Онгоҳ одилон ба ӯ ҷавоб хоҳанд дод ва мегӯянд: Худованд, кай Туро гурусна дидем ва озуқа додем ё ташна дидем ва об нӯшонидем? Кай вақт мо туро бегона дида, ҷамъ кардем, ё бараҳна дида, пӯшондем? Кай вақт ҳам туро заиф ё дар зиндон дидем ва ба назди ту омадем? Ва подшоҳ дар ҷавоб ба онҳо хоҳад гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар чӣ ба яке аз ин бародарони хурдтарини ман кардед, ба ман кардед. Сипас ӯ ба онҳое, ки аз тарафи чапаш ҳастанд, мегӯяд: Эй лаънатшудагон, аз ман дур шавед ва ба оташи ҷовидон равед, ки барои шайтон ва паёмбаронаш тайёр карда шудааст. Зеро ман гурусна будам, ва шумо ба ман хӯрдан надодед, ман ташна будам, ва шумо ба ман нӯшидан надодед, ман бегона будам, ва шумо маро қабул накардед, ман бараҳна будам, ва шумо маро либос напӯшондед, ман заиф будам ва дар зиндон будам, ва шумо маро зиёрат накардед. Онгоҳ онҳо ба ӯ ҷавоб хоҳанд дод ва худашон гуфта: Худованд, кай туро дидем гурусна ё ташна ё бегона ё бараҳна ё заиф ё дар зиндон ва ба ту хидмат накардем? Онгоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод ва мегӯяд: Ростӣ ба шумо мегӯям, то чӣ андоза ки ба яке аз ин хурдтаринҳо накардед, ба ман ҳам накардед. Ва инҳо ба ҷазои ҷовидонӣ мераванд, вале одилон ба ҳаёти ҷовидонӣ.

26

Ва чунин шуд, ки вақте Исо ҳамаи ин суханҳоро тамом кард, ба шогирдони худ гуфт: Шумо медонед, ки баъд аз ду рӯз Иди Пасха мешавад ва Писари Инсон дода мешавад, то ба чормех кашида шавад. Он вақт кохинони калон ва котибон ва калонсолони мардум ба ҳавлии кохини калон, ки номаш Каёфо буд, ҷамъ шуданд ва машварат карданд, то ки Исоро бо ҳила бигиранд ва бикушанд. Онҳо мегуфтанд: Не дар ҷашн, то ки дар миёни мардум ошӯб нашавад. Вақте ки Исо дар Байтания дар хонаи Шимъуни махзун буд, як зан бо шишаи мармарини равғани хушбӯи хеле қиматбаҳо ба назди ӯ омад ва онро ба сари ӯ рехт, вақте ки ӯ дароз кашида буд. Вале шогирдони ӯ дидаанд ва хашмгин шуданд гуфта: Барои чӣ ин вайронӣ? Метавонист ин равған бисёр гарон фурӯхта шавад ва ба камбағалон дода шавад. Донистаанд, Исо ба онҳо гуфт: Чаро шумо ба ин зан мушкилот эҷод мекунед? Зеро ки ӯ кори неке ба ман кард. Камбағалонро ҳамеша бо худ доред, вале маро ҳамеша надоред. Зеро ин зан ин равғанро бар бадани ман рехт, барои дафн кардани ман ин корро кард. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, куҷое ки ин хабари хуш дар тамоми ҷаҳон эълон карда шавад, он чизе ки ин зан кард низ барои ёдгории ӯ гуфта хоҳад шуд. Сипас рафта яке аз он дувоздаҳ, он номбурда Яҳудо Искариёт, назди кишишони калон гуфт: чӣ мехоҳед ба ман диҳед, ва ман ба шумо ӯро хоҳам супорид? Ва онҳо барои ӯ си сиккаи нуқра муқаррар карданд. Ва аз он вақт ӯ фурсат меҷуст, то ки ӯро таслим кунад. Дар рӯзи аввали иди нони беҳамира шогирдон наздики Исо омада, ба ӯ гуфтанд: Куҷо мехоҳӣ, ки мо барои

ту хӯроки Пасхаро тайёр кунем? Вале ӯ гуфт: Равед ба шаҳр назди он касе ва ба ӯ гӯед: Устод мегӯяд, вақти ман наздик аст, назди ту Пасхаро бо шогирдонам мекунам. Ва шогирдон чунон кардаанд, ки Исо ба онҳо фармуд, ва Пасхаро омода кардаанд. Шом шуда буд ва ӯ бо дувоздаҳ нафар дароз кашид. Ва ҳангоми хӯрдани онҳо гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо маро таслим хоҳад кард. Ва онҳо хеле ғамгин шуда, ҳар яке аз онҳо ба ӯ гуфтан оғоз карданд: Магар на ман ҳастам, Худованд? Вале ӯ ҷавоб дода гуфт: Он касе, ки бо ман дастро дар табақ ғӯтонд, ӯ маро хоҳад дод. Ҳақиқатан, Писари Одам меравад, чунон ки дар бораи ӯ навишта шудааст, вай аммо ба он одаме, ки тавассути ӯ Писари Одам таслим дода мешавад! Хуб мебуд барои ӯ, агар он одам таваллуд намешуд. Ҷавоб дода Яҳудо, ки ӯро таслим мекард, гуфт: Мегар ман ҳастам, устод? Ба ӯ мегӯяд, ту гуфтӣ. Вақте ки онҳо мехӯрданд, Исо нонро гирифта ва шукр карда шикаст ва ба шогирдон медод ва гуфт: Гиред, бихӯред, ин бадани ман аст; ва косаро гирифта ва шукр карда ба онҳо дод гуфта: Аз он ҳамаатон бинӯшед, зеро ин хуни ман аст, хуни аҳди нав, ки барои бисёрон рехта мешавад барои омурзиши гуноҳон. Аммо ба шумо мегӯям, ки аз ҳоло дигар аз ин маҳсулоти так намехӯрам, то он рӯзе ки онро бо шумо нав дар подшоҳии Падарам менӯшам. Ва суруд хонда, онҳо ба Кӯҳи Зайтун баромаданд. Сипас Исо ба онҳо мегӯяд: ҳамаи шумо дар ман дар ин шаб лағзиш хоҳед хӯрд; зеро навишта шудааст, ман чӯпонро хоҳам зад, ва гӯсфандони рама пароканда хоҳанд шуд; вале баъд аз бардошта шуданам ман шуморо

ба Ҷалил пеш хоҳам бурд. Петрос дар ҷавоб ба ӯ гуфт: Агар ҳама аз ту ранҷида шаванд, ман ҳеҷ гоҳ ранҷида нахоҳам шуд. Исо ба ӯ гуфт: Амин, ба ту мегӯям, ки дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс овоз диҳад, ту се маротиба маро инкор хоҳӣ кард. Петрус ба ӯ мегӯяд: Ҳатто агар ман бояд бо ту бимирам, ман туро инкор нахоҳам кард. Ҳамчунин ҳама шогирдон гуфтанд. Сипас Исо бо онҳо ба ҷое ба ном Ҷетсимани меояд ва ба шогирдон мегӯяд: Дар ин ҷо нишинед, то ман ба он ҷо рафта дуо кунам. Ва Петрон ва ду писари Зебедаиро бо худ гирифта, оғози ғамгин ва ташвишнок шудан кард. Он вақт Исо ба онҳо мегӯяд: Рӯҳи ман то марг ғамгин аст, дар ин ҷо монед ва бо ман ҳушёр бошед. Ва андаке пеш рафта, бар рӯи худ афтод ва дуо карда гуфт: Падари ман, агар имконпазир аст, ин ҷом аз ман бигзарад, вале на чунон ки ман мехоҳам, балки чунон ки ту. Ва ӯ меояд ба шогирдон ва меёбад онҳоро хобида, ва мегӯяд ба Петрус: ҳамин тавр натавонистед як соат бедор будан бо ман? Бедор бошед ва дуо кунед, то ки дар озмоиш надароед; рӯҳ албатта майл дорад, вале гӯшт заиф аст. Боз бори дуюм рафта, дуо кард ва гуфт: Падари ман, агар ин ҷом наметавонад аз ман бигузарад, магар он ки онро бинӯшам, пас ирода ту иҷро шавад. Ва омада, онҳоро боз хобида ёфт, зеро чашмҳояшон вазнин шуда буданд. Ва онҳоро тарк карда, боз рафта, аз сеюм бор дуо кард, ҳамон суханро гуфта. Сипас ба шогирдони худ омад ва ба онҳо гуфт: Шумо мехобед боқимонда ва истироҳат мекунед? Бинед, соат наздик шудааст ва Писари Инсон ба дастони гунаҳкорон дода мешавад. Хезед, биёем, ин наздик шудааст

он ки маро таслим мекунад. Ва ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, ки нигоҳ кун, Яҳудо, яке аз он дувоздаҳ омад, ва бо ӯ оломони бузурге бо шамшерҳо ва чӯбҳо аз ҷониби коҳинони калон ва калонсолони мардум. Он ки ӯро таҳвил медод, ба онҳо нишона дод ва гуфт: Ҳар кӣ-ро бӯса кунам, худи ӯ ҳаст, ӯро бигиред. Ва фавран наздик омада, ба Исо гуфт: Салом, Устод! ва ӯро бӯсид. Ва Исо ба ӯ гуфт: дӯст, барои он чӣ ки омадай. Он вақт наздик омада, онҳо дастҳояшонро бар Исо гузоштанд ва ӯро гирифтанд. Ва нигоҳ кун, яке аз онҳое ки бо Исо буданд, дасташро дароз кард ва шамшери худро кашид ва ба ғуломи кохини калон зад ва гӯшашро бурид. Сипас Исо ба ӯ мегӯяд: Шамшератро ба ҷояш бозгардон, зеро ҳамаи касоне, ки шамшер мегиранд, аз шамшер хоҳанд мурд. Ё ту фикр мекунӣ, ки ман наметавонам ҳозир падарамро даъват кунам ва ӯ ба ман зиёда аз дувоздаҳ легиони паёмбарон пешкаш хоҳад кард? Пас чӣ тавр навиштаҷотҳо иҷро шаванд, ки ҳамин тавр шудан зарур аст? Дар он соат Исо ба мардумон гуфт: Чунон ки ба дузд баромадаед бо шамшерҳо ва чӯбҳо, то маро бигиред? Ҳар рӯз назди шумо дар маъбад менишастам ва таълим медодам, вале шумо маро нагирифтед. Вале ин ҳама шуд, то навиштаҳои пайғамбарон иҷро шаванд. Сипас ҳамаи шогирдон ӯро тарк карда, гурехтанд. Онҳо вале, ки Исоро гирифта буданд, ӯро ба назди Каёфои кохини калон бурданд, ки дар он ҷо нависандагон ва пирмардон ҷамъ шуда буданд. Аммо Петрос ӯро аз дур пайравӣ мекард то ҳавлии кохини калон, ва даромада дарун бо ёриҳо менишаст, то охирро бинад. Кохинони калон ва пирмардон

ва шӯрои тамом шаҳодати дурӯғро бар зидди Исо ҷустуҷӯ мекарданд, то ки ӯро ба қатл расонанд, ва наёфтанд; ва бисёр шоҳидони дурӯғ омада, наёфтанд. Вале баъдтар ду шоҳиди дурӯғгӯ наздик омада, гуфтанд: ин гуфт, ман метавонам маъбади Худоро вайрон кунам ва дар тӯли се рӯз онро бино кунам. Ва бархоста кохини калон ба ӯ гуфт: ҳеҷ чиз ҷавоб намедиҳӣ? Чӣ ин одамон бар зидди ту шаҳодат медиҳанд? Вале Исо хомӯш буд. Ва кохини калон ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: ман туро савганд медиҳам аз рӯи Худои зинда, то ки ба мо бигӯӣ оё ту Масеҳ, писари Худо ҳастӣ. Исо ба ӯ мегӯяд: Ту гуфтӣ, вале ба шумо мегӯям, аз ҳоло Писари Одамро хоҳед дид, ки аз тарафи рости қудрат нишаста ва бар абрҳои осмон меояд. Он вақт кохини калон либосҳои худро дарид ва гуфт, ки ӯ куфр гуфт; чӣ барои боз мо ба гувоҳон эҳтиёҷ дорем? Бинед, акнун шумо куфри ӯро шунидед; ба шумо чӣ менамояд? Ва онҳо ҷавоб дода гуфтанд: гунаҳкор ба марг аст. Сипас онҳо ба рӯи ӯ туф карданд ва ӯро бо мушт заданд, ва баъзеҳо ӯро заданд ва гуфтанд: пешгӯй кун ба мо, эй Масеҳ, кист он касе ки туро зад? Аммо Петрос берун дар ҳавлӣ нишаста буд, ва як канизак ба ӯ наздик омада, гуфт: Ту ҳам бо Исои Ҷалилӣ будӣ. Вале ӯ пеши ҳамаи онҳо инкор кард ва гуфт: Намедонам, чӣ мегӯӣ. Вақте ки ӯ ба дарвоза баромад, дигаре ӯро дид ва ба онҳо мегӯяд: Ин низ бо Исои Нозирӣ буд. ва боз бо савганд инкор кард, ки ман ин мардро намешиносам Баъд аз муддате кӯтоҳ, касоне ки истода буданд наздик омада, ба Петрус гуфтанд: Ҳақиқатан ту ҳам аз онҳо ҳастӣ, зеро гуфтори ту туро ошкор мекунад. Сипас ӯ

оғоз кард лаънат кардан ва савганд хӯрдан, ки ман ин одамро намедонам. Ва фавран хурӯс бонг зад. Ва Петрос калимаи Исоро ба ёд овард, ки ба ӯ гуфта буд, ки пеш аз овоз додани хурӯс се маротиба маро инкор хоҳӣ кард, ва берун баромада, талхона гиря кард.

27

Субҳ шуда, ва ҳама кохинони калон ва пирони мардум маслиҳат гирифтанд дар бораи Исо, то ки ӯро ба марг расонанд; ва ӯро баста, бурданд ва ӯро ба Пунтий Пилот ҳоким таслим карданд. Он вақт Яҳудо, ки ӯро таслим медод, вақте дид, ки маҳкум шуд, пушаймон шуда, си сиккаи нуқраро ба кохинони калон ва пирмардон баргардонд ва гуфт: гуноҳ кардам, хуни бегуноҳро таслим додам. Вале онҳо гуфтанд: Ин ба мо чӣ? Ту хоҳӣ дид. Ва нуқраҳоро дар маъбад партофта, ӯ баргашт ва рафта, худро овехт. Коҳинони калон нуқраҳоро гирифта, гуфтанд: Ин нуқраҳоро ба хазинаи маъбад андохтан рава нест, чунки ин нархи хун аст. Ва машварат гирифта, аз онҳо заминро аз кулолгар барои дафни бегонагон харидаанд; аз ин сабаб он замин замини хун номида шуд то имрӯз. Он вақт иҷро шуд он гуфташуда тавассути Ярамиё пайғамбар, ки мегуфт: ва онҳо гирифтанд он сӣ сиккаҳои нуқраро, арзиши он арзишгузоришударо, ки онҳо арзишгузорӣ карданд аз писарони Исроил, ва онҳо доданд онҳоро ба майдони кулолгар, чунон ки Худованд ба ман фармуд. Ва Исо пеши

роҳбар истод; ва роҳбар аз ӯ пурсид ва гуфт: Ту подшоҳи яҳудиён ҳастӣ? Ва Исо ба ӯ гуфт: Ту мегӯӣ. Ва дар вақте ки ӯ аз ҷониби кошинони калон ва калонсолон айбдор карда мешуд, ҳеҷ ҷавоб надод. Он вақт Пилот ба ӯ мегӯяд: Намешунавӣ, чанд шаҳодат бар зидди ту медиҳанд? Ва ӯ ба вай ҳатто як калима ҷавоб надод, то ки раҳбар хеле ҳайрон шуд. Мувофиқи ҷашн, ҳоким одат дошт, ки ба мардум як маҳбусро озод кунад, кадомро онҳо мехостанд. Дар он вақт онҳо маҳбуси машҳуре доштанд, ки Бараббо ном дошт. Вақте ки онҳо ҷамъ шуда буданд, пас Пилот ба онҳо гуфт: кадомро мехоҳед, ки ман барои шумо озод кунам? Бараббасро ё Исоро, ки ӯро Масеҳ мегӯянд? Ӯ медонист, ки онҳо ӯро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд. Вақте ки ӯ дар болои платформа нишаста буд, зани ӯ ба сӯяш фиристод ва гуфт: Ҳеҷ чиз ба ту ва ба он одил, зеро имрӯз дар хоб бисёр азоб кашидам аз сабаби ӯ. Аммо кохинони калон ва пешсафон оммаҳоро қонеъ карданд, то ки онҳо Бараббосро дархост кунанд, вале Исоро нобуд кунанд. Ҷавоб дода, раҳбар ба онҳо гуфт: кадомро аз ин ду мехоҳед барои шумо озод кунам? Вале онҳо гуфтанд: Барабборо. Пилот ба онҳо мегӯяд: пас чӣ кор кунам бо Исо, ки Масеҳ номида мешавад? Ҳамаи онҳо ба ӯ мегӯянд: Ӯро ба чормех кашанд. Ва сарвар гуфт: Чӣ бадӣ кард? Вале онҳо бештар фарёд карданд ва гуфтанд: Ӯ ба салиб кашида шавад. Пилот дид, ки ҳеҷ чиз фоида намедиҳад, балки бештар ошӯб мешавад, об гирифт ва дастҳояшро пеши мардум шуст ва гуфт: Ман аз хуни ин одил бегуноҳам, шумо хоҳед дид. Ва ҳамаи мардум ҷавоб дода, гуфтанд: Хуни ӯ бар мо ва бар

фарзандони мо бошад. Онгоҳ ӯ Бараббосро ба онҳо озод кард, вале Исоро тозиёна зада, дод то дар салиб кашида шавад. Сипас сарбозони сардор гирифта Исоро ба преториум, ҷамъ карданд бар ӯ тамоми гурӯҳро, ва либосҳояшро кашида, ӯро пӯшонданд либоси сурхи қирмизӣ, ва бофта тоҷеро аз хорҳо, гузоштанд бар сари ӯ ва найро бар дасти рости ӯ, ва зону заданд пеши ӯ, масхара мекарданд ӯро гуфта: Дуруд, эй подшоҳи яҳудиён! Ва туф карда ба ӯ, гирифтанд найро ва мезаданд ба сари ӯ. Ва вақте ки онҳо ӯро масхара карданд, ридоро аз ӯ канданд ва либосҳояшро ба ӯ пӯшонданд ва ӯро барои масліб кардан бурданд. Баромада, онҳо одамеро аз Қӯрайна ба номи Симон ёфтанд ва ӯро маҷбур карданд, то ки салибро бардорад. Ва омада ба ҷое, ки Голгота ном дорад, яъне ҷои каллаи сар номида мешавад, ба ӯ сирко бо сафро омехташуда доданд то нӯшад; ва чашида, нахост нӯшад. Ва баъд аз он ки ӯро ба салиб кашиданд, онҳо либосҳои ӯро қуръа партофта тақсим карданд, ва нишаста ӯро дар он ҷо нигоҳбонӣ мекарданд. Ва онҳо болои сари ӯ сабаби ӯро навишташуда гузоштанд: Ин Исо, подшоҳи яҳудиён аст. Сипас бо ӯ ду дузд ба хачкаш мехӯранд, яке аз тарафи рост ва яке аз тарафи чап. Онҳое, ки мегузаштанд, ба ӯ куфр мегуфтанд, сарҳояшонро ҷунбонида ва мегуфтанд: Эй он касе, ки маъбадро вайрон мекунӣ ва дар се рӯз бино мекунӣ, худатро наҷот деҳ; агар писари Худо ҳастӣ, аз салиб фуроӣ. Ҳамчунин кохинони калон масхара мекарданд бо котибон ва калонсолон ва фарисиён мегуфтанд: дигаронро наҷот дод, худашро наметавонад

нақот диҳад; агар подшоҳи Исроил аст, биёяд поён ҳозир аз дор ва бовар хоҳем кард ба ӯ; боварӣ дошт ба Худо, биҳалосад ҳозир ӯро, агар мехоҳад ӯро; гуфт зеро ки писари Худо ҳастам. Ҳамчунин дуздоне, ки бо ӯ ба салиб кашида шуда буданд, ӯро таъна мезаданд. Аз соати шашум торикӣ бар тамоми замин фаро гирифт то соати нуҳум. Дар атрофи соати нуҳум Исо бо овози бузург фарёд кард ва гуфт: Эли, Эли, лима сабахтани? Ин аст, Худои ман Худои ман, чаро маро тарк кардӣ? Баъзеҳо аз онҳое, ки онҷо истода буданд, шунида мегуфтанд, ки ин Илиёро меҳонад. Ва фавран яке аз онҳо давид ва ғунҷаеро гирифт, онро бо сирко пур кард ва дар атрофи найе гузошта, ба ӯ нӯшонд. Аммо боқимондагон мегуфтанд: Бигзор, бубинем, агар Илиёс меояд барои нақот додани ӯ. Аммо Исо боз бо овози бузург фарёд зада, рӯҳро раҳо кард. Ва нигоҳ кун, пардаи маъбад дарида шуд ба ду аз боло то поён, ва замин ларзид ва сангҳо шикофта шуданд, ва қабрҳо кушода шуданд ва бисёр ҷасадҳои муқаддасони хобида бардошта шуданд, ва баромада аз қабрҳо, баъд аз бардошта шудани ӯ даромаданд ба шаҳри муқаддас ва намоён шуданд ба бисёр. Аммо садбошӣ ва онҳое, ки бо ӯ Исоро нигоҳбонӣ мекарданд, вақте ки заминларза ва воқеаҳои рӯй додаро диданд, хеле тарсиданд ва гуфтанд: Ҳақиқатан ин Писари Худо буд. Дар он ҷо ҳам занҳои бисёр буданд, ки аз дур тамошо мекарданд, онҳое ки аз Ҷалил пайравии Исоро карда, ба ӯ хизмат мекарданд; дар байни онҳо Марями Мағдалина буд, ва Марями модари Ёқуб ва Юсуф, ва модари писарони Забадай. Вақте ки бегоҳ шуд, марди бойе

аз Аримотиё омад, номаш Юсуф, ки ӯ ҳам худаш шогирди Исо шуда буд; ин кас наздик шуда ба Пилот, хоҳиш кард ҷасади Исоро. Сипас Пилот фармуд, ки ҷасад баргардонда шавад. Ва Юсуф бадан гирифта, онро дар либоси канафи пок печонд ва онро дар қабри нави худ, ки дар санг бурида буд, гузошт ва санги бузургро ба дари қабр ғелонда, рафт. Дар он ҷо Марями Магдалина ва Марями дигар нишаста буданд, рӯ ба рӯи қабр. Ва рӯзи дигар, ки баъд аз тайёрӣ аст, кохинони калон ва фарисиён назди Пилот ҷамъ шуданд ва гуфтанд: хуҷаин, мо ёд кардем, ки он фиребгар, вақте ки ҳанӯз зинда буд, гуфт: баъд аз се рӯз бардошта хоҳам шуд. Пас фармон бидеҳ, ки қабр то рӯзи сеюм мустаҳкам карда шавад, мабодо шогирдони ӯ шабона омада, ӯро дуздӣ кунанд ва ба мардум гӯянд: Ӯ аз мурдагон бархост, ва гумроҳии охирин аз аввалин бадтар хоҳад буд. Пилот ба онҳо гуфт: Посбон доред, равед ва онро мустаҳкам кунед, чунон ки медонед. Онҳо рафта, қаброро муҳкам карданд ва сангро мӯҳр заданд ҳамроҳ бо посбонӣ.

28

Дер вақти шаббатҳо, ҳангоми субҳдамидан ба рӯзи якуми шаббатҳо, Марями Магдалина ва Марями дигар омаданд, то гӯрро бубинанд. Ва бубин, заминларзаи бузурге рух дод, зеро фариштаи Худованд аз осмон фурудомада, наздик шуда, сангро аз дар дурондохт ва бар болои он нишаст. Шакли ӯ чун барқ буд ва либоси ӯ мононди барф сафед буд.

Аз тарси ӯ нигоҳбонон ларзида шуданд ва монанди мурдагон гардиданд. Ҷавоб дода, фиристода ба занҳо гуфт: Шумо натарсед; зеро ман медонам, ки шумо Исоро, ки дар салиб кушта шуда буд, ҷустуҷӯ мекунед; ӯ дар ин ҷо нест; зеро ӯ бардошта шуд, ҳамчунон ки гуфта буд. Биёед бинед он ҷоеро, ки Худованд дар он хобида буд. Ва зуд рафта, ба шогирдони ӯ гӯед, ки ӯ аз мурдагон бархост, ва бинед, ӯ пеш аз шумо ба Ҷалил меравад, дар он ҷо ӯро хоҳед дид. Бинед, ба шумо гуфтам. Ва онҳо зуд аз қабр бо тарс ва шодии бузург баромада, давидаанд, то ба шогирдони ӯ хабар диҳанд. Ва вақте ки онҳо мерафтанд, то ба шогирдони ӯ хабар диҳанд, ва инак Исо ба онҳо пешомад ва гуфт: шодӣ кунед. Ва онҳо наздик омада, пойҳои ӯро гирифтанд ва ба ӯ саҷда карданд. Он вақт Исо ба онҳо мегӯяд: Натарсед, равед ва ба бародарони ман хабар диҳед, то ки онҳо ба Ҷалил равонд ва дар он ҷо Маро бинонд. Ҳангоми рафтани онҳо, инак, баъзе аз нигоҳбонон ба шаҳр омада, ба коҳинони калон ҳамаи воқеаҳоро хабар доданд. Ва ҷамъ шуда бо пешсафедон ва машварат гирифта, нуқраҳои кофӣ ба сарбозон доданд ва гуфтанд: Гӯед, ки шогирдони ӯ шаб омада, ӯро дуздиданд, вақте ки мо хобида будем. Ва агар ин бар ҳукмрон шунида шавад, мо ӯро қоне хоҳем кард ва шуморо бефикр хоҳем кард. Ва онҳо нуқраҳоро гирифта, ҳамон тавре карданд, ки ба онҳо омӯхта шуда буд. Ва ин сухан дар байни яҳудиён то имрӯз паҳн шуд. Ҳамон ёздаҳ шогирд ба Ҷалил рафтанд, ба он кӯҳе, ки Исо барои онҳо таъин карда буд. Ва вақте ӯро диданд, ба ӯ саҷда карданд, вале баъзеҳо шубҳа доштанд.

Ва Исо наздик омада, ба онҳо сухан кард ва гуфт: Ба ман тамоми ихтиёр дар осмон ва бар замин дода шуд. Рафта, шогирдон созед ҳамаи миллатҳоро, ғӯтаовар карда онҳоро ба номи Падар ва Писар ва Рӯҳи Муқаддас, омӯзонда онҳоро нигоҳ доред ҳамаи он чизҳоеро, ки ман ба шумо фармон додам; ва инак, ман бо шумо ҳастам ҳамаи рӯзҳо то анҷоми замон. Омин.

Инҷили Марқус

1

Оғози хабари хуш дар бораи Исо Масеҳ, писари Худо. Чунон ки дар пайғамбарон навишта шудааст, бубин ман мефиристам паёмбари худро пеш аз рӯи ту, ки ӯ тайёр мекунад роҳи туро пеш аз ту; овози фарёдзананда дар биёбон, тайёр кунед роҳи Худовандро, рост кунед роҳҳои ӯро, Яҳё шуд ғӯтакунанда дар биёбон ва эълон мекард ғӯтаи тавбаро барои озодии гуноҳон. Ва ҳамаи замини Яҳудия ва аҳли Ерусалим ба сӯи ӯ мерафтанд ва ҳамаи онҳо дар дарёи Урдун аз ҷониби ӯ ғӯтаовар мешуданд ва гуноҳҳои худро эътироф мекарданд. Яҳё либоси мӯйи шутур пӯшида буд ва камари чармин дар гирди камараш буд, ва малахҳо ва асали ваҳшӣ мехӯрд. Ва ӯ эълон мекард ва мегуфт: Баъд аз ман касе меояд, ки аз ман қавитар аст ва ман қобил нестам, ки хам шуда тасмаи кафшҳои ӯро кушоям. Ман ҳақиқатан шуморо дар об ғӯтаовар кардам, вале ӯ шуморо дар Рӯҳи Муқаддас ғӯтаовар хоҳад кард. Ва чунин шуд, ки дар он рӯзҳо Исо аз Нозирати Ҷалил омад ва аз ҷониби Яҳё

дар дарёи Урдун ғусл дода шуд. Ва фавран баромада аз об, дид ки осмонҳо ошкор мешаванд ва Рӯҳ чун кабӯтар бар ӯ фуромада омад; ва овозе аз осмонҳо омад: Ту писари маҳбуби ман ҳастӣ, дар ту хушнуд шудам. Ва фавран Рӯҳ ӯро мебарорад ба биёбон, ва ӯ он ҷо дар биёбон чил рӯз буд, озмояшаванда аз ҷониби Шайтон, ва ӯ бо ҳайвонҳои ваҳшӣ буд, ва паёмбарон ба ӯ хизмат мекарданд. Баъд аз таслим шудани Яҳё, Исо ба Ҷалил омад ва хабари хуши подшоҳии Худоро эълон мекард ва мегуфт, ки вақт пур шудааст ва подшоҳии Худо наздик шудааст; тавба кунед ва ба хабари хуш бовар кунед. Ҳангоми роҳ рафтан дар канори баҳри Ҷалил, Ӯ Шимъун ва Андреасро, бародари Шимъунро, дид, ки тӯр мепартофтанд дар баҳр; зеро онҳо моҳигирон буданд; ва Исо ба онҳо гуфт: биёед дунболи ман, ва ман шуморо моҳигирони одамон мегардонам. Ва фавран онҳо тӯрҳои худро гузоштанд ва ба ӯ пайравӣ карданд. Ва пеш рафта аз он ҷо каме, дид Ёқубро писари Забадиро ва Юҳанноро бародари ӯро, ва онҳо дар киштӣ ислоҳ мекарданд тӯрҳоро, ва фавран даъват кард онҳоро. Ва онҳо падари худро Забадиро дар киштӣ бо музддорон гузошта, ақиби ӯ рафтанд. Ва онҳо ба Капернаум даромаданд ва фавран дар рӯзи саббат ба маҷлис даромада таълим медод. Ва онҳо аз таълимоти ӯ ҳайратзада мешуданд, зеро ӯ онҳоро чунон таълим медод, ки гӯё ихтиёр дорад, ва на чун китобдонон. Ва дар маҷлиси онҳо марде буд, ки дар рӯҳи нопок буд, ва ӯ фарёд кард ва гуфт: Эа, чӣ ба мо ва ба ту, эй Исо Носирӣ? Ту омадӣ, то моро ҳалок кунӣ? Ман медонам ту кӣ ҳастӣ, муқаддаси Худо. Ва Исо ӯро сарзаниш кард ва

гуфт: Хомӯш шав ва аз ӯ берун шав. Ва рӯҳи нопок ӯро печонда, бо овози баланд фарёд зада, аз ӯ берун рафт. Ва ҳама ҳайрат шуданд, то ки бо худашон баҳс карда мегуфтанд: Ин чӣ аст? Кист ин таълими нав, ки бо ихтиёр ба рӯҳҳои нопок фармон медиҳад, ва онҳо ба ӯ итоат мекунанд? Ва шунидани ӯ фавран ба тамоми минтақаи атрофи Ҷалил баромад. Ва фавран аз маҷлис баромада, онҳо ба хонаи Симон ва Андрей бо Яъқуб ва Юҳанно омаданд. Модари занаш Шимъун дароз кашида буд ва ӯ таб дошт. Ва фавран онҳо дар бораи ӯ ба ӯ мегӯянд. Ва наздик омада, ӯ ӯро бардошт, дасти ӯро гирифта, ва табобат ӯро фавран тарк кард, ва ӯ ба онҳо хизмат кард. Бегоҳ, вақте ки офтоб ғуруб кард, ҳамаи беморон ва ҷиннӣ шудагонро ба назди ӯ меоварданд. Ва тамоми шаҳр назди дар ҷамъ шуда буд, ва Ӯ бисёр касонеро, ки бад доштанд, бо гуногун беморӣҳо шифо дод, ва бисёр ҷинҳоро берун кард, ва иҷозат надод ҷинҳо гап зананд, зеро онҳо медонистанд, ки Ӯ Масеҳ аст. Ва субҳи барвақт, ҳангоми шаб, хеле зуд бархоста, берун рафт ва ба ҷои биёбон рафт ва дар он ҷо дуо мекард. Ва Симон ва онҳое, ки бо ӯ буданд, ӯро пайравӣ карданд, ва ӯро ёфта, ба ӯ мегӯянд, ки ҳама туро ҷустуҷӯ мекунанд. Ва ӯ ба онҳо мегӯяд: Биёед ба шаҳракҳои ҳамсоя биравем, то ки дар он ҷо низ ваъз кунам, зеро ман барои ҳамин баромадаам. Ва ӯ дар маҷлисҳои онҳо дар тамоми Ҷалил мавъиза мекард ва девҳоро берун мекард. Ва махзуне ба назди ӯ омад, ки ӯро илтимос мекард ва зону мезад ва ба ӯ мегуфт, ки агар хоҳӣ, метавонӣ маро тоза кунӣ. Вале Исо рахм дошта, дасташро дароз карда, ӯро даст

зад ва ба ӯ гуфт: Мехоҳам, тоза шав. Ва вақте ки ӯ гуфт, фавран ҷузом аз ӯ рафт ва тоза шуд. Ва ба ӯ сахт огоҳ дода, фавран ӯро берун кард ва ба ӯ мегӯяд: бубин, ба ҳеҷ кас ҳеҷ чиз нагӯ, аммо биров, худатро ба коҳин нишон деҳ ва дар бораи покизагии худат он чизеро, ки Мусо фармон дод, пешкаш кун барои шаҳодат ба онҳо. Ӯ баромада, оғоз кард бисёр эълон кардан ва калимаро паҳн кардан, то ки дигар наметавонист ошкоро ба шаҳр дарояд, вале дар ҷойҳои беободи берун буд, ва одамон аз ҳама тарафҳо ба сӯи ӯ меомаданд.

2

Ва баъд аз чанд рӯз боз ба Капернаум дохил шуд ва шунида шуд, ки ӯ дар хона аст. Ва фавран одамони бисёр ҷамъ шуданд, то ки дигар ҷой намонд, ҳатто наздики дар ҳам, ва ӯ ба онҳо калом мегуфт. Ва онҳо ба назди ӯ меоянд, фалаҷзадаро меоранд, ки аз ҷониби чаҳор нафар бардошта мешавад, ва натавониста ба ӯ наздик шаванд аз сабаби издиҳом, бомро кушоданд дар он ҷое, ки ӯ буд, ва канда, рахтро фурӯ фиристоданд, ки дар болои он фалаҷзада дароз кашида буд. Вале Исо имони онҳоро дида, ба фалаҷзада мегӯяд: Фарзанд, гуноҳҳои ту омурзида шудаанд. Вале баъзе аз дабирон он ҷо нишаста буданд ва дар дилҳои худ фикр мекарданд: чаро ин ҳамин тавр куфргӯй мегӯяд? Кӣ метавонад гуноҳонро бубахшад, агар на як Худо? Ва Исо фавран бо рӯҳи худ шинохт, ки онҳо ҳамин тавр дар дили

худ мулоҳиза мекунанд ва ба онҳо гуфт: Чаро шумо ин чизҳоро дар дилҳои худ мулоҳиза мекунед? Чӣ осонтар аст, ба фалаҷзада гуфтан Гуноҳҳои ту омурзида шуданд, ё гуфтан Бархез ва бистараки худро бардор ва роҳ рав? Вале то ки шумо донед, ки Писари Одам ихтиёр дорад дар рӯи замин гуноҳҳоро озод кунад, ба маҷлуб мегӯяд: Ба ту мегӯям, бархез ва кӯрпаатро бардор ва ба хонаат бирав. Ва ӯ фавран бархост, ва бистарро бардошта, пеши ҳама берун рафт, то ки ҳама ҳайрон шуданд ва Худоро ҷалол доданд, гуфта: Ҳеҷ вақт чунин надидаем. Ва ӯ боз аз канори дарё баромад ва ҳамаи мардум ба сӯи ӯ омаданд ва ӯ онҳоро таълим медод. Ва ҳангоми гузаштан, Левии писари Алфайро дид, ки дар ҷои андоз нишаста буд, ва ба ӯ мегӯяд: аз паи ман биё. Ва хеста, ӯ ба ӯ пайравӣ кард. Ва чунин шуд, ки вақте ӯ дар хонаи худ дароз кашида буд, бисёр андозбонҳо ва гунаҳкорон бо Исо ва шогирдони ӯ ҳамроҳ дароз кашида буданд, зеро онҳо бисёр буданд ва ба ӯ пайравӣ мекарданд. Ва китобатчиён ва фарисиён, дидаанд ки ӯ бо андозҷамъкунандагон ва гунаҳкорон мехӯрад, ба шогирдони ӯ мегуфтанд: Чаро ӯ бо андозҷамъкунандагон ва гунаҳкорон мехӯрад ва менӯшад? Ва Исо шунида, ба онҳо мегӯяд: Қавиҳо ба табиб эҳтиёҷ надоранд, балки онҳое, ки бад доранд. Ман наомадам, то адолатмандонро даъват кунам, балки гунаҳкоронро ба тавба. Ва шогирдони Яҳё ва шогирдони Фарисиён рӯза мегирифтанд. Ва онҳо меоянд ва ба ӯ мегӯянд: чаро шогирдони Яҳё ва шогирдони фарисиён рӯза мегиранд, вале шогирдони ту рӯза намегиранд? Ва Исо ба онҳо гуфт: Оё писарони хонаи арӯсӣ

метавонанд рӯза бигиранд, вақте ки домод бо онҳо аст? То вақте ки домодро бо худашон доранд, онҳо наметавонанд рӯза гиранд. Вале рӯзҳое хоҳанд омад, ки вақте домод аз онҳо гирифта шавад, ва он вақт дар он рӯзҳо рӯза хоҳанд гирифт. Ҳеҷ кас ямоқи матои нопухтаро ба либоси кӯҳна намедӯзад, агар на ин тавр, пурии онро, навро аз кӯҳна мегирад ва дориши бадтар ба вуҷуд меояд. Ва ҳеҷ кас шароби навро ба машкҳои кӯҳна намеандозад, агар не, шароби нав машкҳоро мепарронад ва шароб рехта мешавад ва машкҳо ҳалок мешаванд, вале шароби навро бояд ба машкҳои нав андохт. Ва чунин шуд, ки ӯ дар рӯзҳои шанбе аз миёни ғаллазорҳо мегузашт, ва шогирдони ӯ оғоз карданд, ки роҳ кунанд ва хушаҳоро меканданд. Ва ҳамон Фарисеҳо ба ӯ мегуфтанд: Бубин, чӣ онҳо мекунанд дар шанбеҳо, ки иҷозат дода нашудааст. Ва ӯ ба онҳо мегуфт: Ҳеҷ вақт нахондаед, ки Довуд чӣ кард, вақте ки ниёз дошт ва гурусна буд ӯ ва онҳое, ки бо ӯ буданд? Чӣ тавр ӯ ба хонаи Худо дар замони Абиёсари кохини калон дохил шуд ва нонҳои пешниҳодро хӯрд, ки хӯрдани онҳо ҷоиз нест, магар барои кохинон, ва ҳамчунин ба онҳое, ки бо ӯ буданд, дод? Ва ӯ ба онҳо мегуфт: шанбе барои одам шуд, на одам барои шанбе; ҳамин тавр Писари Одам хоҷаи шанбе низ аст.

3

Ва боз ба ҷамоат дохил шуд, ва дар он ҷо одаме буд, ки

дасти хушкида дошт. Ва онҳо ӯро назорат мекарданд, ки оё дар шанбеҳо ӯро табобат мекунад, то ки ӯро айбдор кунанд. Ва ба одаме, ки дасти хушкшуда дошт, мегӯяд: Хез ба миёна. Ва ба онҳо мегӯяд: оё дар шанбеҳо некӣ кардан рухсат аст ё бадӣ кардан? Рӯҳро наҷот додан ё куштан? Вале онҳо хомӯш буданд. Ва ба атрофи онҳо бо ғазаб нигариста, аз сахтии дили онҳо ғамгин шуда, ба он одам мегӯяд: дасти худро дароз кун. Ва ӯ дароз кард, ва дасти ӯ барқарор шуд, солим чун дасти дигараш. Ва фарисиён баромада, фавран бо ҳирӯдиён маслиҳат мекарданд бар зидди ӯ, то ӯро нобуд кунанд. Ва Исо паси кашид бо шогирдони худ ба сӯи баҳр; ва издиҳоми бисёр аз Ҷалил пайравӣ карданд ӯро, ва аз Яҳудия ва аз Ерусалим ва аз Идумея ва аз он тарафи Урдун ва онҳое ки дар атрофи Сур ва Сайдо, издиҳоми бисёр, шунида ҳар чӣ мекард, омаданд назди ӯ. Ва ба шогирдони худ гуфт, ки қайиқи хурд барои ӯ омода бошад, бо сабаби оломон, то онҳо ӯро фишор надиҳанд; зеро бисёрҳоро шифо дод, ки онҳо ба ӯ меафтиданд, то ӯро ламс кунанд, ҳар чанд касе ки беморӣ доштанд; ва рӯҳҳои нопок, вақте ки ӯро мебинанд, ба ӯ меафтиданд ва фарёд мезаданд, гуфта, ки ту писари Худо ҳастӣ. Ва Ӯ онҳоро бисёр сарзаниш кард, то ки Ӯро ошкор накунанд. Ва ӯ ба кӯҳ баромад ва онҳоеро, ки худ мехост, даъват кард ва онҳо назди ӯ омаданд. Ва ӯ дувоздаҳ сохт, то ки онҳо бо ӯ бошанд ва то ки онҳоро фиристад эълон кунанд ва ихтиёр дошта бошанд беморӣҳоро шифо диҳанд ва девҳоро берун кунанд. Ва ӯ ба Шимъун ном гузошт Петрус, ва Ёқуби писари Забадей ва Юҳаннои бародари

Ёқуб. Ва ӯ ба онҳо номҳо гузошт Боанергес, ки маънояш писарони раъд аст. Ва Андрея ва Филиппус ва Бартулмой ва Матто ва Томос ва Ёқуби писари Алфей ва Таддей ва Шимъуни Канонӣ ва Яҳудои Искариётӣ, ки ӯ ҳам ӯро супурд. Ва онҳо ба хона меоянд, ва боз олуфа ҷамъ мешавад, то ки онҳо натавонанд ҳатто нон ҳам бихӯранд. Ва вақте онҳо, ки аз назди ӯ буданд, шуниданд, баромаданд, то ӯро бигиранд, зеро мегуфтанд, ки ӯ ҳайрон шудааст. Ва мӯҳаррироне, ки аз Ерусалим омада буданд, мегуфтанд, ки ӯ Баълзабулро дорад ва ба воситаи ҳокими девҳо девҳоро берун мекунад. Ва вақте онҳоро даъват кард, дар масалҳо ба онҳо мегуфт: Чӣ тавр метавонад шайтон шайтонро берун кунад? Ва агар подшоҳӣ бар зидди худаш тақсим шавад, он подшоҳӣ наметавонад устувор бимонад; ва агар хона бар зидди худаш тақсим шавад, он хона наметавонад устувор бимонад. Ва агар Шайтон бар зидди худаш бархезад ва ҷудо шуда бошад, наметавонад устувор бимонад, балки охираш расидааст. Ҳеҷ кас наметавонад ба хонаи одами қавӣ дароя асбобҳои ӯро ғорат кунад, магар он ки аввал худи одами қавиро бибандад ва баъд хонаи ӯро ғорат кунад. Ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳама чиз бахшида хоҳад шуд ба писарони одамон, гуноҳҳо ва куфргӯиҳо, ҳар қадаре ки куфр гӯянд; вале ҳар кӣ куфр гӯяд ба Рӯҳи Муқаддас, бахшиш надорад то абад, балки гунаҳкори ҳукми ҷовидонӣ аст; зеро онҳо мегуфтанд, рӯҳи нопок дорад. Пас модари ӯ ва бародарони ӯ меоянд ва берун истода, касеро ба ӯ фиристоданд, то ӯро бихонанд. Ва оломон дар атрофи ӯ нишаста буданд ва ба ӯ гуфтанд: Ин

модари ту ва бародаронат дар берун туро ҷустуҷӯ мекунанд. Ва ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Кӣ аст модари ман ё бародарони ман? Ва атрофашро нигоҳ карда, ба онҳое ки дар атрофи ӯ нишаста буданд, мегӯяд: Бинед модари ман ва бародарони ман; зеро ҳар кӣ иродаи Худоро иҷро кунад, ин яке бародари ман ва хоҳари ман ва модар аст.

4

Ва боз Ӯ оғоз кард таълим додан назди баҳр, ва издиҳоми бузурге ба сӯи Ӯ ҷамъ шуд, то ки Ӯ ворид шуда ба киштӣ дар баҳр нишаст, ва ҳамаи издиҳом дар болои замин назди баҳр буданд. Ва ӯ онҳоро бо масалҳои бисёр таълим медод ва дар таълими худ ба онҳо мегуфт: гӯш кунед. Нигаред, корандоз берун омад, то кишт кунад. Ва шуд дар кишт кардан, ки яке афтод бар роҳ, ва омаданд паррандагон ва хӯрданд онро; ва дигаре афтод бар сангистон, ки он ҷо замини зиёд надошт, ва фавран сабз шуд, зеро ки чуқурии замин надошт, вале офтоб баромад карда сӯхта шуд, ва зеро ки решаи надошт хушк шуд; ва дигаре афтод ба хорҳо, ва баромаданд хорҳо ва хафа карданд онро, ва мева надод; ва дигаре афтод ба замини некӣ ва медод мева баромада ва афзуда, ва овард дар си ва дар шаст ва дар сад. Ва ба онҳо мегуфт: Он ки гӯшҳо барои шунидан дорад, бишнавад. Вақте ки ӯ танҳо шуд, онҳое ки гирди ӯ буданд ҳамроҳ бо дувоздаҳ аз ӯ дар бораи матал пурсиданд. Ва ӯ ба онҳо мегуфт: ба шумо дода шудааст донистани асрорҳои

подшоҳии Худо; вале ба онҳое, ки берун ҳастанд, дар масалҳо ҳама чиз мешавад, то ки нигоҳ карда бинанд ва набинанд, ва шунида шунаванд ва нафаҳманд, мабодо бозгарданд ва гуноҳҳои онҳо омурзида шавад. Ва ба онҳо мегӯяд: Шумо ин тамсилро намедонед, ва чӣ тавр ҳамаи тамсилҳоро хоҳед донист? Он ки мекорад, калимаро мекорад. Инҳо касоне ҳастанд, ки дар канори роҳ қарор доранд, ки дар он ҷо калима кошта мешавад, ва вақте ки онҳо мешунаванд, фавран шайтон меояд ва калимаи кошташударо аз дилҳои онҳо мебарад. Ва инҳо ҳамчунин ҳастанд онҳое, ки дар ҷойҳои санголуд кошта мешаванд, ки вақте онҳо каломро мешунаванд, фавран бо шодӣ онро мегиранд, ва решаро дар худашон надоранд, вале муваққатӣ ҳастанд; сипас вақте азоб ё озор ба вуҷуд меояд ба хотири калом, фавран лағзиш мехӯранд. Ва инҳо ҳастанд онҳое, ки дар хорҳо кошта мешаванд, онҳое, ки каломро мешунаванд, ва ғамҳои ин замон ва фиребии сарват ва хоҳишҳои дар бораи боқимонда дохил шуда каломро хафа мекунанд, ва бесамар мегардад. Ва инҳо касонеанд, ки дар замини хуб кошта шудаанд, онҳое ки каломро мешунаванд ва мепазиранд ва мева меоранд: сӣ баробар ва шаст баробар ва сад баробар. Ва ӯ ба онҳо мегуфт: магар чароғ меояд, то ки зери пайманаи ғалла гузошта шавад ё зери курпача? Оё на барои он ки рӯи чароғдон гузошта шавад? Зеро ҳеҷ чизи пинҳонӣ нест, ки ошкор карда нашавад, ва ҳеҷ чизи ниҳонӣ вуҷуд надорад, балки барои он аст, ки ба ошкоро дарояд. Агар касе гӯшҳо барои шунидан дошта бошад, бигзор бишнавад. Ва ӯ ба онҳо мегуфт: бинед чӣ

мешунавед. Бо он андозае, ки шумо андоза мекунед, ба шумо андоза карда мешавад ва ба шумо, онҳое ки мешунавед, илова карда мешавад. Зеро ҳар кӣ дорад, ба ӯ дода хоҳад шуд, ва ҳар кӣ надорад, ҳатто он чӣ дорад низ аз ӯ гирифта хоҳад шуд. Ва ӯ мегуфт: ҳамин тавр аст Подшоҳии Худо, ҳамчун агар одам тухмро ба рӯи замин партояд, ва бихобад ва бедор шавад шаб ва рӯз, ва тухм ҷавона занад ва дароз шавад, ҳамчун ӯ худаш намедонад. Замин худкор мева медиҳад: аввал сабза, сипас хуша, сипас ғаллаи пур дар хуша. Вақте ки мева расад, фавран дос мефиристад, зеро дарав расидааст. Ва ӯ мегуфт: подшоҳии Худоро ба чӣ монанд созем? Ё дар кадом масал онро муқоиса кунем? Чун дони хардал, ки вақте дар замин кишт карда шавад, хурдтар аз ҳамаи тухмҳое ки дар замин ҳастанд аст; ва вақте кишт карда шавад, боло меравад ва бузургтар аз ҳамаи сабзавотҳо мешавад, ва шохаҳои калон месозад, то ки паррандаҳои осмон тавонанд дар зери сояи он лона кунанд. Ва бо чунин масалҳои бисёр Ӯ ба онҳо каломро мегуфт, чунон ки онҳо метавонистанд бишнаванд, вале бе масал Ӯ ба онҳо каломро намегуфт; аммо ба таври хусусӣ ба шогирдони худ Ӯ ҳама чизро шарҳ медод. Ва дар он рӯз, вақте ки шом шуд, ба онҳо гуфт: Биёед ба он тараф биравем. Ва онҳо мардумро гузошта, ӯро ҳамон тавре ки дар қайиқ буд, бо худ бурданд ва қайиқҳои дигар низ бо ӯ буданд. Ва тӯфони бузурги бод ба вуҷуд омад, ва мавҷҳо ба киштӣ мезаданд, то ҷое ки он аллакай ғарқ мешуд. Ва ӯ худаш дар қафои киштӣ рӯи болишт хобида буд, ва онҳо ӯро бедор карданд ва ба ӯ гуфтанд: Омӯзгор, оё ба шумо ғам

нест, ки мо ҳалок мешавем? Ва бедор шуда, ӯ бодро сарзаниш кард ва ба баҳр гуфт: хомӯш бош, банд шав. Ва бод қатъ шуд ва оромии бузург шуд. Ва ба онҳо гуфт: чаро шумо чунин тарсон ҳастед? Чӣ тавр шумо эътимод надоред? Ва онҳо тарси бузурге доштанд ва ба якдигар мегуфтанд: Пас ин кист, ки ҳатто бод ва баҳр ҳам ба ӯ итоат мекунанд?

5

Ва онҳо ба он тарафи баҳр, ба сарзамини Гергесениён омаданд. Ва вақте ки ӯ аз киштӣ берун омад, фавран аз қабрҳо одаме бо рӯҳи нопок ба ӯ пешомад, ки макони зиндагиаш дар қабрҳо буд, ва ҳеҷ кас наметавонист ӯро бо занҷирҳо бибандад, аз сабаби он ки ӯ бисёр маротиба бо палахмонҳо ва занҷирҳо баста шуда буд, ва занҷирҳо аз тарафи ӯ дарида шуда буданд ва палахмонҳо хурд шуда буданд, ва ҳеҷ кас қодир набуд ӯро рам кунад, ва ҳамеша шаб ва рӯз дар қабрҳо ва дар кӯҳҳо фарёд мезад ва худро бо сангҳо мебурид. Дидаву Исоро аз дур давид ва ба ӯ сачда кард, ва фарёд зада бо овози бузург мегӯяд: чӣ ба ман ва ба ту, Эй Исо, писари Худои Олӣ? Ман туро ба Худо савганд медиҳам, маро азоб надиҳ. Ӯ ба вай мегуфт: Эй рӯҳи нопок, аз ин одам берун шав! Ва ӯ аз ӯ пурсид: Номи ту чист? Ва ҷавоб дод гуфта: Легион номи ман аст, зеро ки мо бисёр ҳастем. Ва ӯ аз вай бисёр илтимос кард, то онҳоро аз он сарзамин берун нафиристад. Ва он ҷо галаи бузурги хукон

буд, ки наздики кӯҳ чарида мешуд; ва ҳамаи девҳо ӯро илтимос карданд ва гуфтанд: моро ба хукон фиристон, то ки мо ба онҳо дохил шавем. Ва Исо ба онҳо фавран иҷозат дод. Ва рӯҳҳои напок берун омада, ба дохили хукҳо даромаданд; ва рама аз қаррагӣ ба баҳр шитофт; онҳо тақрибан ду ҳазор буданд; ва онҳо дар баҳр ғарқ мешуданд. Ва он чорводорони хукҳо гурехтанд ва хабар доданд ба шаҳр ва ба майдонҳо, ва баромаданд то бинанд чӣ рӯй додааст. Ва онҳо назди Исо омаданд ва дидаанд, ки он шахси ҷиннӣ нишаста, либос пӯшида ва ақли солим дорад, ҳамон касе, ки легионро дошт, ва онҳо тарсиданд. Ва онҳое, ки дида буданд, ба онҳо нақл карданд, ки бо он девзада чӣ рӯй дод ва дар бораи хукҳо чӣ шуд. Ва онҳо оғоз карданд, ки ӯро даъват кунанд аз ҳудудҳои онҳо рафта равад. Ва ҳангоми савор шудани ӯ ба киштӣ, он марди ҷиннӣ аз ӯ илтимос кард, то ки бо ӯ бошад. Ва ӯ ба вай иҷозат надод, балки ба ӯ гуфт: Ба хонаи худ назди хешовандонат биравӣ ва ба онҳо бигӯй, ки Худованд барои ту чӣ кардааст ва чӣ гуна ба ту раҳм кардааст. Ва ӯ рафт ва дар Декаполис оғоз кард эълон кардан, ки Исо барои ӯ чӣ кардааст, ва ҳама ҳайрон шуданд. Ва вақте ки Исо дар киштӣ боз ба он тараф гузашт, халқи бисёр назди ӯ ҷамъ шуданд, ва ӯ дар канори баҳр буд. Ва меояд яке аз роҳбарони маҷлис, номаш Ҷоир, ва дидани ӯро меафтад ба пойҳои ӯ ва илтимос мекард ӯро бисёр, гуфта ки духтараки ман ниҳоят бад аст, то ки омада гузорӣ бар ӯ дастҳоро, то ки наҷот ёбад ва зинда шавад. Ва ӯ бо вай рафт, ва олуфтаи бисёре ба ӯ пайравӣ мекард ва онҳо ӯро мефишурданд. Ва

занеке, ки дар ҷараёни хун будааст солҳои дувоздаҳ, ва чизҳои бисёр аз табибони бисёр азоб кашидааст ва ҳамаи моли худро харҷ кардааст, ва ҳеҷ фоида надидааст, балки бештар ба бадтар омадааст, дар бораи Исо шунидааст, дар байни оломон аз ақиб омада ба либоси ӯ даст задааст; зеро дар дили худ мегуфт, ки агар ҳатто ба либосҳои ӯ даст занам, наҷот хоҳам ёфт. Ва фавран чашмаи хуни ӯ хушк шуд ва ӯ бо ҷисмаш донист, ки аз он беморӣ шифо ёфтааст. Ва фавран Исо дар худаш донист, ки қувваташ аз ӯ баромадааст, дар байни олам баргашта, гуфт: Кӣ ба либосҳоям даст зад? Ва шогирдони ӯ ба ӯ мегуфтанд: Мебинӣ, ки олам туро фишор медиҳад, ва мегӯӣ кӣ ба ман даст зад? Ва ӯ атроф нигоҳ мекард, то он занеро, ки ин корро кардааст, бубинад. Зан аммо тарсон ва ларзон буд, донистаи он чӣ бар ӯ шуда буд, омад ва пеши ӯ афтод ва ба ӯ тамоми ҳақиқатро гуфт. Ӯ ба вай гуфт: Духтарам, имони ту туро наҷот дод. Ба сулҳ рав ва аз балои худ солим бош. Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, аз хонаи ҳукмрони ҷамоат одамоне омаданд ва гуфтанд, ки дӯхтари ту мурд, чаро ҳанӯз омӯзгорро азоб медиҳӣ? Исо фавран суханеро, ки гуфта мешуд, шунида, ба роҳбари маҷлис мегӯяд: Матарс, фақат бовар кун. Ва ӯ ба ҳеҷ кас иҷозат надод, ки бо ӯ биёяд, ба ғайр аз Петрос ва Яъқуб ва Юҳанно, бародари Яъқуб. Ва ӯ меояд ба хонаи роҳбари маҷлис, ва мебинад ғавғо, ва гирякунандагон ва нолакунандагон зиёд, ва дохил шуда мегӯяд ба онҳо: чӣ ғавғо мекунед ва мегиред? Кӯдак намурдааст, балки мехобад. Ва онҳо аз ӯ масхара мекарданд. Ва ӯ ҳамаро берун кардааст, падари кӯдак ва

модари кӯдак ва онҳоеро, ки бо ӯ буданд, бо худ мегирад ва дохил мешавад ба ҷое, ки кӯдак дароз кашида буд, ва дасти кӯдакро гирифта, ба ӯ мегӯяд: талита, куми; ки тарҷума карда мешавад: духтарак, ба ту мегӯям, хез. Ва фавран он духтарак бархост ва мегашт; зеро ӯ дувоздаҳ сола буд. Ва онҳо ба ҳайрати бузург дар ҳайрат монданд. Ва ба онҳо қатъиян фармон дод, то ки ҳеҷ кас ин ҳодисаро надонад, ва гуфт, ки ба ӯ хӯрок дода шавад.

6

Ва ӯ аз он ҷо берун рафт ва ба ватани худ омад, ва шогирдони ӯ ба дунболи ӯ рафтанд. Ва вақте ки шанбе шуд, ӯ дар маҷлис таълим додан оғоз кард, ва бисёре ки мешуниданд ҳайрон мешуданд ва мегуфтанд: Аз куҷо ба ӯ ин чизҳо? Ва кӣ ин ҳикмате, ки ба ӯ дода шудааст, ва қувватҳои чунин тавассути дастҳои ӯ содир мешаванд? Оё ин ҳамон пешакор, писари Марям ва бародари Ёқуб ва Юсуф ва Яҳудо ва Шимъун нест? Ва оё хоҳарони ӯ инҷо пеши мо нестанд? Ва онҳо аз ӯ ранҷида мешуданд. Исо ба онҳо мегуфт, ки пайғамбар бешараф нест, магар дар ватани худ ва дар байни хешовандони худ ва дар хонаи худ. Ва ӯ дар он ҷо ҳеҷ мӯъҷизае карда натавонист, магар ба чанд бемор даст гузошта, онҳоро шифо дод. Ва ӯ таҳайюр мешуд аз сабаби беэътиқодии онҳо. Ва ӯ деҳаҳоро гирдогирд гашта, таълим медод. Ва ӯ ба худ даъват кард дувоздаҳро, ва оғоз кард онҳоро фиристодан ду ду, ва медод ба онҳо

ихтиёр бар рӯҳҳои напок, ва фармон дод ба онҳо, ки ҳеҷ чиз набардоранд барои роҳ, агар на асо танҳо, на халта, на нон, на дар камар миси, вале бастаанд сандалҳо, ва на пӯшида бошанд ду кӯрта. Ва ӯ ба онҳо мегуфт: Куҷо ки шумо дохил шавед ба хона, дар он ҷо бимонед то вақте ки шумо берун равед аз он ҷо. Ва ҳар кӣ ки қабул накунад шуморо ва нашунавад шуморо, берун равон аз он ҷо, бифишонед чангро зери пойҳои худро барои шаҳодат ба онҳо. Ростӣ мегӯям ба шумо, осонтар хоҳад буд барои Содом ё Ғамӯро дар рӯзи қиёмат аз он шаҳр. Ва баромада онҳо эълон мекарданд, то ки тавба кунанд, ва девҳои бисёрро берун мекарданд, ва бо равған беморони бисёрро малида мекарданд ва шифо медоданд. Ва подшоҳ Ҳирод шунид, зеро номи ӯ ошкор шуда буд, ва мегуфт, ки Яҳё ғӯтадиҳанда аз мурдагон бархостааст, ва аз ҳамин сабаб қувватҳо дар ӯ кор мекунанд. Дигарон мегуфтанд, ки ӯ Илиёс аст, вале дигарон мегуфтанд, ки ӯ пайғамбаре аст, монанди яке аз пайғамбарон. Шунида вале, Ҳирод гуфт, ки он касе, ки ман Юҳанноро сар бурида кардам, ин ҳамон аст, ӯ аз мурдагон бархостааст. Зеро худи Ҳирод фиристода, Юҳаннро гирифт ва ӯро дар зиндон баст бо сабаби Ҳирӯдиёдо, зани Филиппус, бародари ӯ, чунки ӯро никоҳ карда буд. Яҳё ба Ҳирӯд мегуфт, ки ба ту иҷозат нест зани бародаратро доштан. Ва Ҳеродиада ба ӯ кина мекард ва мехост ӯро кушад, ва наметавонист; зеро Ҳирод аз Яҳё метарсид, медонист ӯро мард одил ва муқаддас, ва ҳифз мекард ӯро, ва шунида аз ӯ бисёр чизҳо мекард ва бо хурсандӣ аз ӯ мешунид. Ва вақте ки рӯзи мусоид омад,

вақте ки Ҳирод дар зодрӯзи худ шоми шом барои бузургони худ ва сарҳангон ва аввалинҳои Ҷалил мекард, ва духтари ӯ Ҳиродиё дохил шуд ва рақсид ва ба Ҳирод ва онҳое ки бо ӯ ҳамсуфра буданд хушнуд кард, подшоҳ ба духтарак гуфт: аз ман бихоҳ он чиро ки мехоҳӣ, ва ба ту медиҳам. Ва ӯ ба вай савганд хӯрд, ки ҳар чӣ аз ман дархост кунӣ, ба ту медиҳам, то ниме подшоҳии ман. Ва ӯ берун рафта, ба модараш гуфт: Чӣ хоҳиш кунам? Ва ӯ гуфт: сари Яҳёи Ғӯтахӯр. Ва вай фавран бо шитоб ба назди подшоҳ дохил шуда, дархост кард ва гуфт: Мехоҳам, ки ҳозир ҳамон дар табақ сари Яҳёи Ғаффорро ба ман диҳӣ. Ва подшоҳ хеле ғамгин шуд, аммо аз сабаби савгандҳо ва меҳмонони бо ӯ нишаста, нахост онро рад кунад. Ва подшоҳ фавран ҷаллодро фиристод ва фармуд, ки сари ӯ оварда шавад. Вай рафта, дар зиндон сарашро бурид ва сари ӯро дар табақ овард ва ба духтарак дод, ва духтарак онро ба модараш дод. Ва шогирдони ӯ шунида, омаданд ва ҷасади ӯро бардоштанд ва онро дар қабр гузоштанд. Ва ҳавворион назди Исо ҷамъ шуданд ва ба ӯ дар бораи ҳама чиз гузориш доданд, ва он чӣ карда буданд ва он чӣ таълим дода буданд. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Биёед шумо худатон ба ҷои хилват дар биёбон ва каме истироҳат кунед, зеро омадагон ва рафтагон бисёр буданд ва онҳо ҳатто барои хӯрдан вақт надоштанд. Ва онҳо бо киштӣ ба ҷои биёбон ба танҳоӣ рафтанд. Ва онҳоро дидан, ки мераванд ва бисёр онҳоро шинохтанд, ва пиёда аз ҳамаи шаҳрҳо ба он ҷо давида ҷамъ шуданд ва аз онҳо пеш рафтанд ва назди ӯ омаданд. Ва Исо баромада, оломи бисёрро дид ва бар онҳо рахм кард,

зеро онҳо чун гӯсфандоне буданд, ки чӯпон надоштанд, ва оғоз кард онҳоро бисёр таълим додан. Ва аллакай вақти зиёд шуда буд, наздаши ӯ омада шогирдонаш мегӯянд, ки ҷои хало аст ин ҷо ва аллакай вақти зиёд аст; онҳоро раҳо кун, то ки рафта ба майдонҳои атроф ва деҳаҳо харанд барои худашон нонҳо; чунки чизе барои хӯранд надоранд. Вале ӯ ҷавоб дода ба онҳо гуфт: Шумо ба онҳо хӯрдан диҳед. Ва онҳо ба ӯ мегӯянд: оё рафта нон ба дусад динор харида, ба онҳо барои хӯрдан диҳем? Вале ӯ ба онҳо мегӯяд: чанд нон доред? Биравед ва бинед. Ва донистаанд, мегӯянд: панҷ ва ду моҳӣ. Ва ӯ ба онҳо фармуд, ки ҳамаро гурӯҳ-гурӯҳ бар рӯи сабзаи сабз нишонанд. Ва онҳо гурӯҳ-гурӯҳ нишастанд, аз сад ва аз панҷоҳ нафар. Ва панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, ба осмон нигоҳ карда, баракат дод ва нонҳоро шикаст ва ба шогирдон медод, то онҳоро пеши онҳо гузоранд, ва ду моҳиро ба ҳама тақсим кард. Ва ҳама хӯрданд ва сер шуданд, ва дувоздаҳ сабади пур аз парчаҳои шикаста ва аз моҳиҳо бардоштанд. Ва онҳое, ки нонҳоро хӯрда буданд, панҷ ҳазор мард буданд. Ва фавран ӯ шогирдони худро маҷбур кард, ки ба киштӣ даромаданд ва пеш раванд ба он тараф ба сӯи Байтсайдо, то вақте ки худаш мардумро раҳо кунад; ва бо онҳо хайрбод гуфта, ба кӯҳ рафт, то дуо кунад. Ва вақте ки шом фаро расид, киштӣ дар миёнаи баҳр буд, ва ӯ танҳо дар хушкӣ буд. Ва дидани онҳоро, ки дар ронда азоб мекашиданд, зеро шамол ба муқобили онҳо буд, ва тақрибан дар посбонии чоруми шаб Ӯ ба сӯи онҳо омад, ки бар рӯи баҳр роҳ мерафт, ва мехост аз онҳо гузарад. Вале онҳо, ки ӯро дар болои баҳр роҳ

мераванда диданд, пиндоштанд ки ҳаёл аст ва фарёд карданд, зеро ҳамаашон ӯро диданд ва ташвишнок шуданд. Ва фавран бо онҳо сухбат кард ва ба онҳо гуфт: Ҷасорат гиред, ман ҳастам, натарсед. Ва ӯ ба киштӣ назди онҳо баромад ва бод ором шуд, ва онҳо дар дили худ бениҳоят ҳайрон шуда, дар шигифт буданд. Зеро онҳо дар бораи нонҳо нафаҳмиданд, балки дилҳояшон сахт шуда буд. Ва пас аз убур кардан онҳо ба замини Ҷиннисарит рафтанд ва лангар андохтанд. Ва вақте ки онҳо аз киштӣ берун омаданд, фавран Ӯро шинохтанд ва тамоми он минтақаи атрофро давиданд ва шурӯъ карданд касонеро, ки бад доштанд, дар рӯи бистарҳо гардонидан ба ҷое, ки мешуниданд, ки Ӯ он ҷо ҳаст; ва ба ҳар куҷое, ки Ӯ дохил мешуд ба деҳаҳо ё шаҳрҳо ё саҳроҳо, дар бозорҳо беморонро мегузоштанд ва аз Ӯ илтимос мекарданд, то ки ҳатто ба канори либоси Ӯ даст зананд; ва ҳар қадаре, ки ба Ӯ даст мезаданд, шифо меёфтанд.

7

Ва фарисиҳо ва баъзе аз катибон, ки аз Ерусалим омада буданд, назди ӯ ҷамъ шуданд, ва дида, ки баъзе аз шогирдони ӯ бо дастони ношуста, яъне ношуста, нон мехӯранд, айб доданд. Зеро фарисиҳо ва ҳамаи яҳудиҳо, агар бо мушт дастҳояшонро нашӯянд, намехӯранд, анъанаи калонсолонро нигоҳ медоранд. Ва аз бозор, агар худро ғӯта назананд, намехӯранд. Ва чизҳои дигари бисёр

ҳаст, ки онҳоро қабул карданд то нигоҳ доранд: шустани косаҳо ва кӯзаҳо ва зарфҳои мисин ва тахтҳо. Сипас фарисиҳо ва катибон аз ӯ пурсиданд: Чаро шогирдони ту мувофиқи анъанаи калонсолон рафтор намекунанд, балки бо дастони ношуста нон мехӯранд? Вале ӯ ҷавоб дода, ба онҳо гуфт, ки хуб пешгӯӣ кард Исайё дар бораи шумо риёкорон, чунон ки навишта шудааст: ин қавм бо лабҳояш маро эҳтиром мекунад, вале дилашон дур аст аз ман; бефоида вале маро парастиш мекунанд, таълим медиҳанд таълимҳои фармонҳои одамон. Шумо фармони Худоро гузоштаед ва анъанаи одамонро нигоҳ медоред, шустушӯи кӯзаҳо ва косаҳо ва бисёр чизҳои дигари монанди инро мекунед. Ва ба онҳо мегуфт: Шумо хуб фармони Худоро беэътибор мекунед, то ки анъанаи худро нигоҳ доред. Зеро Мӯсо гуфт: падар ва модаратро эҳтиром кун; ва он ки ба падар ё модар бад мегӯяд, бо марг бимирад; аммо шумо мегӯед: агар одам ба падар ё модар гӯяд, қурбон, ки ин тӯҳфа аст, он чизе ки аз ман судманд шавӣ, ва дигар ба ӯ иҷозат намедиҳед, ки ҳеҷ чиз барои падараш ё модараш кунад, калимаи Худоро бо анъанаи худатон, ки додаед, беэътибор мекунед; ва монанди ин чизҳои бисёр мекунед. Ва ҳамаи халқро даъват карда, ба онҳо мегуфт: Ҳамаи шумо маро шунавед ва фаҳмед. Ҳеҷ чизе аз берун аз одам, ки ба ӯ дохил мешавад, наметавонад ӯро нопок кунад, балки он чизҳое, ки аз ӯ берун мебароянд, одамро нопок мекунанд. Ва вақте ки ӯ аз байни олуҳшор ба хона даромад, шогирдони ӯ аз ӯ дар бораи тамсил мепурсиданд. Ва ба онҳо мегӯяд: Оё шумо ҳам ҳамин тавр бефаҳм ҳастед? Оё

шумо ҳанӯз намефаҳмед, ки ҳар чизе, ки аз берун ба дохили одам дохил мешавад, наметавонад ӯро нопок кунад? зеро ки он ба қалби ӯ дохил намешавад, балки ба шиком дохил мешавад ва ба ҷои ифлосӣ берун мераваӣ ва ҳамаи ғизоҳоро пок мекунад. Ӯ мегуфт, ки он чизе, ки аз одам берун меравад, одамро напок мекунад. Зеро аз дарун аз дили одамон фикрҳои бад мебароянд, зинокорӣҳо, фоҳишагарӣҳо, қатлҳо, дуздӣҳо, ҳарсӣҳо, бадкорӣҳо, фиреб, бадкорӣ, чашми бад, куфргӯӣ, мағрурӣ, нодонӣ; ҳамаи инҳо чизҳои бад аз дарун мебароянд ва одамро нопок мекунанд. Ва аз он ҷо бархоста, ба сарҳадҳои Тир ва Сайдо рафт. Ва вақте ки ба хона дохил шуд, намехост ҳеҷ кас бидонад, ва натавонист пинҳон монад. Зеро як зан дар бораи ӯ шунида буд, ки духтараки ӯ рӯҳи нопок дошт, омада ба пойҳои ӯ афтод; ва он зан юнонӣ буд, сурияфиникиягӣ аз насл; ва аз ӯ хоҳиш мекард, то ки девро аз духтараш берун кунад. Ва Исо ба ӯ гуфт: Бигзор аввал фарзандон сер шаванд, зеро хуб нест, ки нони фарзандонро гирифта, ба сагчаҳо партоӣ. Вале ӯ ҷавоб дод ва ба ӯ мегӯяд: ҳа, Худованд; ва сагчаҳо дар зери миз аз резаҳои кӯдакон мехӯранд. Ва ба ӯ гуфт: Аз сабаби ин калима биров, девона аз духтарат баромадааст. Ва рафта ба хонаи ӯ, ӯ кӯдакро гузошта шуда бар тахт ва девро баромада ёфт. Ва боз Ӯ аз сарҳадҳои Тир ва Сайдо баромада, ба баҳри Ҷалил омад, аз миёни сарҳадҳои Декаполис гузашта. Ва онҳо ба ӯ одами кар ва нутқаш осебдидаро меоваранд ва аз ӯ илтимос мекунанд, то ки ӯ дасташро бар вай гузорад. Ва ӯро аз одамон ба танҳоӣ гирифта, ангуштонҳои худро ба гӯшҳои ӯ

андохт, ва туф карда забони ӯро даст зад, ва ба осмон нигоҳ карда оҳ кашид ва ба ӯ мегӯяд: эффатҳо, ки маънояш кушода шав. Ва фавран гӯшҳои ӯ кушода шуданд ва банди забонаш ҳал шуд ва ӯ дуруст сухан мегуфт. Ва ӯ ба онҳо фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, вале ҳар қадар ӯ ба онҳо фармуд, онҳо боз ҳам бештар эълон мекарданд. Ва онҳо аз ҳад зиёд ҳайратзада шуданд ва мегуфтанд: Ӯ ҳамаи корҳоро хуб кардааст, карҳоро шунидан водор мекунад ва лолҳоро гап задан.

8

Дар он рӯзҳо боз калон халқ буданд ва надоштанд чӣ хӯранд, даъват карда Исо шогирдони худро мегӯяд ба онҳо: ман рахм мекунам ба халқ, зеро аллакай се рӯз мемонанд бо ман ва надоранд чӣ хӯранд; ва агар равон кунам онҳоро гурусна ба хонаи онҳо, заиф мешаванд дар роҳ; зеро баъзе аз онҳо аз дур омадаанд. Ва шогирдони ӯ ба ӯ ҷавоб доданд: Аз куҷо касе метавонад инҳоро дар ин биёбон бо нон сер кунад? Ва ӯ аз онҳо пурсид: Чанд нон доред? Вале онҳо гуфтанд: ҳафт. Ва ӯ ба мардум фармуд, ки бар замин нишинанд, ва ҳафт нонро гирифта, шукр карда, шикаст ва ба шогирдони худ медод, то онҳо пеши мардум гузоранд, ва онҳо пеши мардум гузоштанд. Ва онҳо чанд моҳии хурд доштанд, ва онҳоро баракат дода, гуфт, ки онҳоро низ пеш гузоранд. Онҳо хӯрданд ва сер шуданд, ва ҳафт сабади парчаҳои боқимондаро бардоштанд. Онҳо тақрибан чаҳор

ҳазор нафар буданд, ва ӯ онҳоро озод кард. Ва ӯ фавран бо шогирдони худ ба киштӣ даромада, ба наҳияҳои Далманутҳо омад. Ва фарисиён баромаданд ва оғоз карданд, ки бо ӯ баҳс кунанд, аз ӯ нишонае аз осмон мехостанд ва ӯро месанҷиданд. Ва ба таври амиқ оҳ кашида дар рӯҳи худ мегӯяд: чаро насли ин нишона ҷустуҷӯ мекунад? Ростӣ ба шумо мегӯям, оё ба ин насл аломат дода хоҳад шуд. Ва онҳоро гузошта, ба киштӣ нишаста, боз рафт. Ва онҳо фаромӯш карданд, ки нон бигиранд, ва ҷуз як нон дигар бо худашон дар қайиқ надоштанд. Ва ӯ ба онҳо фармуд: Бинед, эҳтиёт кунед аз хамиртуруши фарисиён ва хамиртуруши Ҳирӯд. Ва онҳо бо якдигар мулоҳиза мекарданд ва мегуфтанд, ки мо нон надорем. Ва донистааш, Исо ба онҳо мегӯяд: чаро фикр мекунед, ки нон надоред? Ҳанӯз намефаҳмед ва ҳам намедонед? Оё ҳанӯз дили шумо сахт аст? Чашм дошта намебинед ва гӯш дошта намешунавед? Ва шумо ёд намекунед? Вақте ки ман панҷ нонро шикастам барои панҷ ҳазор, ва чанд сабади пур аз порчаҳоро бардоштед? Онҳо ба ӯ мегӯянд: дувоздаҳ. Вақте ки ҳафтро ба чор ҳазор, чанд сабадҳои пурии парчаҳоро бардоштед? Вале онҳо гуфтанд: ҳафт. Ва ӯ ба онҳо мегуфт: Ҳанӯз намефаҳмед? Ва Ӯ ба Байтсайдо меояд. Ва онҳо ба ӯ кӯрро меоваранд ва аз ӯ илтимос мекунанд, то ки ӯ ба ӯ даст занад. Ва дасти кӯрро гирифта, ӯро аз деҳа берун баровард, ва ба чашмҳояш туфида, дастҳояшро бар ӯ гузошта, аз ӯ пурсид, оё чизе мебинад. Ва вақте ки ба боло нигоҳ кард, гуфт: Одамонро мебинам, ки монанди дарахтон роҳ мераванд. Сипас боз ӯ

дастҳоро бар чашмони ӯ гузошт ва ӯро водор кард, ки нигоҳ кунад, ва барқарор шуд ва ҳамаро равшан дид. Ва ӯ ӯро ба хонааш фиристод ва гуфт: На ба деҳа дарой ва на ба касе дар деҳа чизе нагӯ. Ва Исо ва шогирдони ӯ ба деҳаҳои Қайсарияи Филипп баромаданд, ва дар роҳ ӯ аз шогирдони худ мепурсид ва ба онҳо мегуфт: Одамон маро кӣ мегӯянд? Онҳо ҷавоб доданд: Юҳаннои Баптист, ва дигарон Илиёс, ва дигарон яке аз пайғамбарон. Ва ӯ ба онҳо мегӯяд: вале шумо маро кӣ мегӯед, ки ҳастам? Ҷавоб дода, Петрус ба ӯ мегӯяд: Ту Масеҳ ҳастӣ. Ва ӯ онҳоро сарзаниш кард, то ки ба ҳеҷ кас дар бораи ӯ чизе нагӯянд. Ва ӯ оғоз кард таълим додани онҳоро, ки зарур аст Писари Одам бисёр азоб кашад ва аз пирон ва коҳинони калон ва дабирон рад карда шавад ва кушта шавад ва баъд аз се рӯз бархезад; ва ӯ ин суханро бо ҷасорат мегуфт. Ва Петр ӯро гирифта, оғоз кард ба ӯ маломат кардан. Вай аммо баргашт ва шогирдони худро дид ва Петрро сарзаниш кард ва гуфт: Аз пеши ман дур шав, шайтон, зеро ки ту чизҳои Худоро намефаҳмӣ, балки чизҳои одамонро мефаҳмӣ. Ва ӯ омӯзгорро бо шогирдони худ хонда, ба онҳо гуфт: Ҳар кӣ мехоҳад баъди ман пайравӣ кунад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардорад ва аз ман пайравӣ кунад. Зеро кӣ мехоҳад ҷони худро наҷот диҳад, онро гум хоҳад кард, вале кӣ ҷони худро барои ман ва хабари хуш гум кунад, ӯ онро наҷот хоҳад дод. Зеро чӣ фоида хоҳад расонд ба одам, агар ӯ тамоми ҷаҳонро ба даст орад, вале ҷони худро аз даст диҳад? Ё чӣ хоҳад дод одам дар иваз ҷони худ? Зеро кӣ аз ман ва аз суханони ман дар ин насли зинокор ва гунаҳкор шарманда шавад, Писари

Одам низ аз ӯ шарманда хоҳад шуд, вақте ки дар шукӯҳи Падараш бо паёмбарони муқаддас биёяд.

9

Ва Ӯ ба онҳо мегуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки баъзе аз онҳое, ки дар ин ҷо истодаанд, то он вақт марг нахоҳанд чашид, ки Подшоҳии Худоро дар қудрат омада бубинанд. Ва баъд аз шаш рӯз Исо Петрро ва Ёқубро ва Юҳанноро бо худ гирифт ва онҳоро ба кӯҳи баланд ба танҳоӣ хусусӣ танҳо бурд, ва пеши онҳо табдил ёфт, ва либосҳои ӯ дурахшон шуданд, сафеди хеле чун барф, ки либосшӯе дар замин наметавонад ҳамин тавр сафед кунад. Ва ба онҳо Илёс бо Мусо пайдо шуд, ва онҳо бо Исо сӯҳбат мекарданд. Ва ҷавоб дода Петрус ба Исо мегӯяд: Раббӣ, хуб аст мо ин ҷо бошем; ва бигзор созем се хайма, барои ту як ва барои Мӯсо як ва барои Илиё як. Вай намедонист чӣ гӯяд, зеро онҳо ҳарос буданд. Ва абре пайдо шуд, ки онҳоро соя андохт, ва овозе аз абр омад ва гуфт: Ин писари маҳбуби ман аст, ба ӯ гӯш кунед. Ва ногаҳон атрофро нигоҳ карда, дигар ҳеч касро надиданд, балки танҳо Исоро бо худашон диданд. Вақте ки онҳо аз кӯҳ поён меомаданд, ба онҳо амр кард, то ки ба ҳеҷ кас нагӯянд он чизҳоеро, ки диданд, магар вақте ки Писари Инсон аз мурдагон бархезад. Ва онҳо ин суханро нигоҳ доштанд ва бо якдигар баҳс мекарданд, ки аз мурдагон бархостан чист. Ва онҳо аз ӯ мепурсиданд ва мегуфтанд, ки китобдонон мегӯянд, ки Илиё бояд аввал

биояд. Вале ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Илиёс дар ҳақиқат аввал меояд ва ҳама чизро барқарор мекунад, ва чӣ тавр дар бораи писари одам навишта шудааст, ки ӯ бояд азобҳои бисёр бикашад ва рад карда шавад? Аммо ба шумо мегӯям, ки Илиёс низ омадааст ва онҳо бо ӯ он чӣ хостанд карданд, чунон ки дар бораи ӯ навишта шудааст. Ва вақте ки омад ба назди шогирдон, ҷамъияти бисёре дар атрофи онҳо ва котибонеро дид, ки бо онҳо баҳс мекарданд. Ва фавран ҳамаи он оломон, вақте ки ӯро диданд, ҳайратзада шуданд ва давида ба сӯи ӯ омада, ба ӯ салом карданд. Ва ӯ аз дабирон пурсид: Чӣ бо худатон баҳс мекунед? Ва яке аз ҳуҷум ҷавоб дода гуфт: Омӯзгор, писари худро ба ту овардам, ки рӯҳи гунг дорад. Ва ҳар ҷое ки ӯро дарёбад, мепартояд ӯро, ва кафмекунад ва дандонҳояшро хурусмекунад, ва хушк мешавад, ва ман ба шогирдони ту гуфтам, то онро берон кунанд, ва онҳо натавонистанд. Ва ӯ ба ӯ ҷавоб дода, мегӯяд: Эй насли беимон, то кай бо шумо хоҳам буд? То кай вақт ман шуморо тоқат хоҳам кард? Ӯро ба ман биёред. Ва онҳо ӯро ба ӯ оварданд. Ва дидани ӯро, фавран рӯҳ ӯро ташанҷ кард ва ӯ афтода бар замин ғелид ва кафзадан мекард. Ва ӯ аз падараш пурсид: чанд вақт мешавад, ки ин ба ӯ шудааст? Ва ӯ гуфт: Аз кӯдакӣ. Ва бисёр маротиба ӯро ҳам ба оташ андохт ва ҳам ба обҳо, то ки ӯро нобуд кунад, аммо агар чизе тавонӣ, бо раҳм овардан ба мо, ба мо кӯмак кун. Ва Исо ба ӯ гуфт: Агар тавонӣ бовар кунӣ, ҳама чиз барои он касе, ки бовар дорад, имконпазир аст. Ва фавран падари кӯдак бо ашкҳо фарёд зада, гуфт: боварӣ дорам, Худованд; ба беэътиқодии ман кӯмак кун.

Вале Исо дид, ки оломон ҳамоварӣ мекунанд, ба рӯҳи нопок сарзаниш кард ва ба ӯ гуфт: Эй рӯҳи лол ва кар, ман ба ту фармон медиҳам, аз ӯ берун шав ва дигар ба ӯ дарнаёӣ. Ва фарёд зада, ӯро бисёр ларзонда, берун рафт ва ӯ мисли мурда шуд, то ки бисёрон гуфтанд, ки ӯ мурдааст. Аммо Исо ӯро аз даст гирифта, бардошт ва ӯ бархост. Ва вақте ки Ӯ ба хона дохил шуд, шогирдони Ӯ аз Ӯ ба танҳоӣ мепурсиданд, ки чаро мо натавонистем онро баровардан. Ва ба онҳо гуфт: Ин навъ ҳаргиз баромада наметавонад, магар бо дуо ва рӯза. Ва аз он ҷо баромада, онҳо аз Ҷалил мегузаштанд, ва ӯ намехост, ки касе бидонад; зеро ӯ шогирдони худро таълим медод ва ба онҳо мегуфт, ки Писари инсон ба дасти одамон дода мешавад, ва онҳо ӯро мекушанд, ва куштагӣ шуда, дар рӯзи сеюм бармехезад. Онҳо вале калимаро намефаҳмиданд ва метарсиданд, ки аз ӯ пурсанд. Ва Ӯ ба Капернаум омад ва дар хона буд, онҳоро пурсид: Дар роҳ дар бораи чӣ бо якдигар баҳс мекардед? Онҳо вале хомӯш буданд, зеро дар роҳ бо якдигар гуфтугӯ карда буданд, ки кӣ бузургтар аст. Ва нишаста, дувоздаҳро садо зад ва ба онҳо мегӯяд: Агар касе мехоҳад аввал бошад, ӯ охирини ҳама ва хизматгори ҳама хоҳад буд. Ва кӯдакро гирифта, ӯ онро дар миёни онҳо гузошт, ва онро дар оғӯш гирифта, ба онҳо гуфт: ҳар кас ки якеро аз чунин кӯдакон ба номи ман қабул кунад, маро қабул мекунад; ва ҳар кас ки маро қабул кунад, на маро қабул мекунад, балки онро ки маро фиристодааст. Яҳё ба ӯ ҷавоб дод ва гуфт: Омӯзгор, мо касеро дидем, ки ба номи ту девҳоро мебароварад, вале ӯ аз мо пайравӣ намекунад, ва мо ӯро манъ кардем, зеро ки ӯ аз

мо пайравӣ намекунад. Аммо Исо гуфт: Ӯро монеъ накунед, зеро ҳеҷ кас нест, ки бо номи ман мӯъҷиза кунад ва баъд зуд маро бад гӯяд. Зеро кӣ бар зидди шумо нест, бо шумо аст. Зеро ҳар кӣ ба шумо ҷоме об дар номи ман нӯшонад, чунки шумо аз они Масеҳ ҳастед, ростӣ ба шумо мегӯям, ӯ ҳаргиз музди худро гум намекунад. Ва ҳар кас ки яке аз ин хурдҳоеро, ки ба ман имон доранд, ба ларзиш орад, барои ӯ беҳтар аст, ки санги осиёӣ ба гарданаш овезон карда шавад ва ба дарё партофта шавад. Ва агар дасти ту туро ба гуноҳ андозад, онро бибур; барои ту беҳтар аст, ки ношикаст ба ҳаёт даромӣ, то он ки ду даст дошта ба ҷаҳаннам равӣ, ба оташи хомӯшнашаванда, ки дар он кирми онҳо намемирад ва оташ хомӯш намешавад. Ва агар пои ту туро ба ларзиш орад, онро бибур; барои ту некӯ аст, ки лангон ба ҳаёт даромӣ, ё ду по доштан ба ҷаҳаннам партофта шавӣ, ба оташи хомӯшнашаванда, ки дар он кирми онҳо намемирад ва оташ хомӯш намешавад. Ва агар чашми ту туро ба гуноҳ андозад, онро берун кун; барои ту некӯ аст, ки бо як чашм ба Подшоҳии Худо даромӣ, ё ду чашм дошта ба ҷаҳаннами оташ равӣ, ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад ва оташ хомӯш намешавад. Зеро ҳар кас бо оташ намакин карда мешавад ва ҳар қурбонӣ бо намак намакин карда мешавад. Намак хуб аст; вале агар намак бенамак шавад, бо чӣ шумо онро хушмаза мекунед? Шумо дар худатон намак дошта бошед ва бо якдигар дар осоиш бошед.

10

Ва аз он ҷо бархоста, ӯ ба ҳудуди Яҳудия тавассути он тарафи Урдун омад, ва боз оломон ба сӯи ӯ ҷамъ шуданд, ва чунон ки одат дошт, боз онҳоро меомӯзонд. Ва фарисиён наздик омада, ӯро мепурсиданд, ки оё ба мард иҷозат аст занро раҳо кунад, ва онҳо ӯро озмоиш мекарданд. Вале ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Мӯсо ба шумо чӣ фармон дод? Онҳо гуфтанд: Мӯсо иҷозат дод, ки китоби ҷудоӣ навишта, ҷудо кунанд. Ва ҷавоб дода, Исо ба онҳо гуфт: Ба сабаби сахтдилии шумо ӯ ин ҳукмро ба шумо навишт; аммо аз ибтидои офариниш мард ва зан онҳоро Худо сохт; аз ин сабаб одам падар ва модари худро тарк хоҳад кард ва ба зани худ пайваста хоҳад шуд, ва ду як гӯшт хоҳанд буд. Ба ҳамин тариқа онҳо дигар ду нестанд, балки як гӯшт; пас он чиро ки Худо якҷоя пайваст кард, инсон ҷудо накунад. Ва дар хона боз шогирдон дар бораи ин аз ӯ мепурсиданд, ва ба онҳо мегӯяд: ҳар кӣ зани худро раҳо кунад ва дигареро никоҳ кунад, зино мекунад бар ӯ; ва агар зан шавҳари худро раҳо карда, бо дигаре никоҳ шавад, зино мекунад. Ва онҳо ба ӯ кӯдаконро меоварданд, то ки ӯ ба онҳо даст занад; вале шогирдон ба онҳое, ки меоварданд, танбеҳ мекарданд. Дида, Исо хашмгин шуд ва ба онҳо гуфт: Гузоред кӯдакон ба назди ман биёянд ва онҳоро манъ накунед, зеро ки Подшоҳии Худо аз чунин касон аст. Ростӣ мегӯям ба шумо, ки агар қабул накунад подшоҳии Худоро чун кӯдак, не дохил нашавад ба он. Ва ӯ онҳоро ба оғӯш гирифта, дастҳояшро бар онҳо гузошта, баракат дод. Ва ҳангоме ки ӯ ба роҳ баромад, яке давида омада ва зону зада, аз ӯ пурсид: Омӯзгори некӯ, чӣ кунам, то ҳаёти ҷовидонӣ мерос

бибарам? Ва Исо ба ӯ гуфт: Чаро маро нек мегӯӣ? Ҳеҷ кас нек нест, ба ғайр аз як Худо. Ту ҳукмҳоро медонӣ: зино макун, қатл макун, дуздӣ макун, шаҳодати дурӯғ надеҳ, касеро маҳрум макун, падару модаратро эҳтиром кун. Вале ӯ дар ҷавоб ба ӯ гуфт: Омӯзгор, ман ҳамаи инҳоро аз ҷавониам нигоҳ доштаам. Исо бо нигоҳ кардан ба ӯ, ӯро дӯст дошт ва ба ӯ гуфт: Дар ту як чиз кам аст. Агар мехоҳӣ комил бошӣ, биров, ҳар чӣ дорӣ бифурӯш ва ба камбағалон бидеҳ, ва дар осмон ганҷина хоҳӣ дошт, ва биё ва ба ман пайравӣ кун, салиби худро бардошта. Вай аммо аз ин сухан ғамгин шуда, ғамнок рафт, зеро моликиятҳои бисёре дошт. Ва атроф нигоҳ кардааш, Исо ба шогирдони худ мегӯяд: чӣ тавр душвор онҳое, ки пулро доранд, ба подшоҳии Худо дохил мешаванд. Ва шогирдон аз сухани ӯ ҳайрон шуданд. Ва Исо боз ҷавоб дода, ба онҳо мегӯяд: фарзандон, чӣ тавр душвор аст онҳое, ки ба пул эътимод кардаанд, ба подшоҳии Худо дохил шаванд; осонтар аст шутур аз сӯрохи сӯзан дохил шавад, то бойи ба подшоҳии Худо дохил шавад. Онҳо бошад ҳаддан зиёд ҳайрон шуданд ва ба якдигар гуфтанд: Пас кӣ метавонад наҷот ёбад? Исо ба онҳо нигоҳ карда, мегӯяд: Назди одамон ин ғайриимкон аст, вале назди Худо не, зеро ҳама чиз назди Худо имконпазир аст. Петрос ба ӯ гуфтан оғоз кард: Ин ҷо, мо ҳама чизро тарк кардем ва ба ту пайравӣ кардем. Ҷавоб дода Исо гуфт: ростӣ ба шумо мегӯям, ҳеҷ кас нест, ки хонаро ё бародаронро ё хоҳаронро ё падарро ё модарро ё занро ё фарзандонро ё заминҳоро барои ман ва барои хушхабарӣ тарк карда бошад, агар сад баробар ҳозир дар ин вақт

хонаҳо ва бародарон ва хоҳарон ва падар ва модар ва фарзандон ва заминҳо бо озорҳо нагирад, ва дар замони ояндаи ҳаёти ҷовидонӣ. Бисёре, ки аввалин буданд, охирин мешаванд ва охириниҳо аввалин мешаванд. Онҳо дар роҳ ба Ерусалим боло меравтанд, ва Исо онҳоро пеш мебурд, ва онҳо ҳайрон мешуданд, ва пайравӣ карда метарсиданд. Ва боз дувоздаҳро бо худ гирифта, ба онҳо гуфтани чизҳое, ки ба ӯ рух хоҳад дод, оғоз кард, ки нигаред, мо ба Ерусалим боло меравем ва Писари Инсон ба коҳинони калон ва дабирон дода хоҳад шуд, ва онҳо ӯро ба марг маҳкум хоҳанд кард ва ӯро ба миллатҳо хоҳанд дод, ва онҳо ӯро масхара хоҳанд кард ва ӯро тозиёна хоҳанд зад ва ба ӯ туф хоҳанд андохт ва ӯро хоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм ӯ бармехезад. Ва Ёқуб ва Юҳанно, писарони Забадой, ба ӯ наздик омада, гуфтанд: Омӯзгор, мо мехоҳем, ки он чиро бипурсем, барои мо иҷро кунӣ. Вале ӯ ба онҳо гуфт: Чӣ мехоҳед, ки ман барои шумо бикунам? Онҳо ба ӯ гуфтанд: Ба мо иҷозат деҳ, то ки яке аз тарафи рости ту ва яке аз тарафи чапи ту дар шукӯҳи ту бишинем. Вале Исо ба онҳо гуфт: шумо намедонед чӣ мепурсед. Оё шумо қодиред он ҷомеро нӯшед, ки ман менӯшам ва бо он ғӯтаворӣ ғӯтавор шавед, ки ман ғӯтавор мешавам? Вале онҳо ба ӯ гуфтанд: мо метавонем. Ва Исо ба онҳо гуфт: косаеро ки ман менӯшам, шумо хоҳед нӯшид, ва ғӯтаовареро ки ман ғӯтаовар мешавам, шумо хоҳед ғӯтаовар шуд; вале нишастан аз тарафи рости ман ва аз тарафи чапи ман мол ман нест додан, балки барои онҳое ки тайёр карда шудааст. Ва он даҳ шунида, оғоз карданд норозӣ шудан дар бораи

Ёқуб ва Юҳанно. Ва Исо онҳоро ба назди худ хонда, ба онҳо мегӯяд: шумо медонед, ки онҳое, ки намояд ҳукмронӣ мекунанд бар миллатҳо, бар онҳо хоҷагӣ мекунанд ва бузургони онҳо бар онҳо ҳокимият мекунанд; на ҳамин тавр хоҳад буд дар байни шумо, балки ҳар кӣ хоҳад бузург шавад дар байни шумо, хоҳад буд хизматгори шумо, ва ҳар кӣ хоҳад аввал шавад аз шумо, хоҳад буд ғуломи ҳама; ва зеро Писари инсон наомад, ки ба ӯ хизмат карда шавад, балки хизмат кунад, ва бидиҳад ҷони худро фидия ба ҷои бисёрон. Ва онҳо ба Ариҳо меоянд. Ва вақте ки ӯ аз Ариҳо берун меомад ва шогирдони ӯ ва издиҳоми калон, писари Таймай Бартимой кур дар паҳлӯи роҳ нишаста, гадоӣ мекард. Ва вақте шунид, ки Исо Нозиронӣ аст, оғоз кард фарёд задан ва гуфт: Эй писари Довуд, Исо, ба ман раҳм кун! Ва бисёр ӯро сарзаниш мекарданд, то ки хомӯш шавад, вале ӯ боз ҳам бештар фарёд мезад: Эй писари Довуд, ба ман раҳм кун! Ва Исо истода, гуфт: Ӯро бихонед. Ва онҳо кӯрро хонда, ба ӯ гуфтанд: Ҷасорат гир, хез, Ӯ туро мехонад. Вай аммо ҷомаи худро партофта, хеста ба наздикии Исо омад. Ва ҷавоб дода, Исо ба ӯ мегӯяд: Чӣ мехоҳӣ кунам барои ту? Ва кӯр ба ӯ гуфт: Раббунӣ, то ки ман боз бинам. Ва Исо ба ӯ гуфт: бирав, имони ту туро наҷот дод. Ва фавран ӯ нигоҳ кард ва аз Исо дар роҳ пайравӣ кард.

11

Ва вақте ки онҳо наздик мешаванд ба Ерусалим, ба

Байтсафаҷа ва Байтания, ба тарафи Кӯҳи Зайтун, ӯ ду нафар аз шогирдони худро мефиристад ва ба онҳо мегӯяд: Равед ба деҳае, ки рӯбарӯи шумо аст, ва фавран дохил шуда ба он, шумо хурраи бастаро хоҳед ёфт, ки бар он ҳеҷ кас аз одамон нанишастааст; озод карда онро биёред. Ва агар касе ба шумо гӯяд: Шумо инро чӣ кор мекунед? Гӯед, ки Худованд ба ӯ эҳтиёҷ дорад, ва фавран ӯро мефиристад боз ба ин ҷо. Онҳо рафтанд ва кӯррае ёфтанд, ки ба дар берун дар кӯча баста буд, ва онро кушоданд. Ва баъзе аз онҳое, ки онҷо истода буданд, ба онҳо мегуфтанд: Чӣ кор мекунед, ки корраро мекушоед? Онҳо ба онҳо чунон гуфтанд, ки Исо фармуда буд ва онҳоро раҳо карданд. Ва онҳо корраро назди Исо оварданд ва либосҳои худро бар он партофтанд ва ӯ бар он нишаст. Бисёре либосҳои худро дар роҳ паҳн карданд, вале дигарон шохаҳои баргдорро аз дарахтон мебуриданд ва дар роҳ паҳн мекарданд. Ва онҳое, ки пеш меравӣданд ва онҳое, ки пайравӣ мекарданд, фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Ҳусанна! Баракатёфта бошад он, ки дар номи Худованд меояд! Муборак бошад подшоҳии омаистода дар номи Худованди падари мо Довуд, ҳусанно дар баландтарин. Ва Исо ба Ерусалим ва ба ибодатгоҳ дохил шуд, ва ба ҳама нигоҳ кард, вақте ки аллакай бегоҳ шуда буд, бо дувоздаҳ ба Байтанё берун рафт. Ва рӯзи дигар, вақте онҳо аз Байтания берун рафтанд, ӯ гурусна шуд; ва дарахти анҷирро аз дур дида, ки барг дошт, омад, ки оё чизе дар он хоҳад ёфт; ва омада ба он ҳеҷ чиз наёфт, ҷуз баргҳо; зеро вақти анҷирҳо набуд. Ва ҷавоб дода, ба он гуфт: дигар аз ту то абад ҳеҷ кас мева нахӯрад. Ва

шогирдони ӯ мешуниданд. Ва онҳо боз ба Ерусалим меоянд, ва Исо ба маъбад дохил шуда, шурӯъ кард берун кардани онҳоеро, ки мефурӯхтанд ва онҳоеро, ки мехаридоранд дар маъбад, ва мизҳои сарроф гарон ва курсиҳои онҳоеро, ки кабутарҳоро мефурӯхтанд, вайрон кард, ва иҷозат намедод, ки касе зарфро тавассути маъбад гузаронад, ва ӯ таълим медод ба онҳо гуфта: Оё навишта нашудааст, ки хонаи ман хонаи дуо номида хоҳад шуд барои ҳамаи халқҳо? Аммо шумо онро ғори дуздон кардед. Ва китобатҳо ва Фарисиҳо ва коҳинони калон шуниданд ва ҷустуҷӯ мекарданд, ки чӣ тавр ӯро нобуд кунанд, зеро аз ӯ метарсиданд, чунки ҳамаи халқ аз таълими ӯ ҳайрон мешуданд. Ва вақте ки дер шуд, ӯ аз шаҳр берун мерафт. Ва ҳангоми гузаштан дар субҳ онҳо дарахти анҷирро диданд, ки аз решаҳояш хушк шуда буд. Ва Петрос ёд оварда, ба ӯ мегӯяд: Раббӣ, бубин, дарахти анҷире, ки лаънат кардӣ, хушк шудааст. Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо мегӯяд: Шумо эътиқоди Худо доред. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба ин кӯҳ гӯяд: Бардошта шав ва ба дар баҳр партофта шав, ва дар дили худ шубҳа накунад, балки бовар кунад, ки он чӣ мегӯяд мешавад, ба ӯ он чӣ гӯяд, хоҳад буд. Аз ин рӯ ба шумо мегӯям: ҳар чӣ ки дуо карда мехоҳед, бовар кунед, ки гирифтаед, ва ба шумо дода мешавад. Ва вақте ки шумо истода дуо мекунед, бубахшед, агар чизе бар зидди касе доред, то ки Падари шумо, ки дар осмонҳост, гуноҳони шуморо бубахшад. Агар вале шумо намебахшед, падари шумо ҳам гуноҳҳои шуморо нахоҳад бахшид. Ва онҳо боз ба Ерусалим меоянд, ва дар маъбад, вақте ки ӯ роҳ мерафт,

коҳинони калон ва котибон ва калонсолон назди ӯ меоянд ва ба ӯ мегӯянд: Бо кадом ихтиёр ту ин корҳоро мекунӣ? Ё кӣ ба ту ин ихтиёрро дод, то ки ту ин корҳоро кунӣ? Вале Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Ман ҳам аз шумо як савол мепурсам, ва шумо ба ман ҷавоб диҳед, ва он гоҳ ба шумо мегӯям, ки бо кадом ваколат ин корҳоро мекунам. Ғусли Яҳё аз осмон буд ё аз одамон? Ба ман ҷавоб диҳед. Ва онҳо бо худашон мулоҳиза мекарданд ва мегуфтанд: Агар бигӯем, ки аз осмон буд, хоҳад гуфт: Пас чаро ба ӯ боварӣ накардед? Аммо мегӯем, аз одамон? Онҳо аз мардум метарсиданд; зеро ҳамаи мардум Яҳёро пайғамбар медонистанд. Ва ҷавоб дода, ба Исо мегӯянд: Мо намедонем. Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо мегӯяд: Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ваколат инҳоро мекунам.

12

Ва Ӯ оғоз кард ба онҳо дар масалҳо гуфтан: Мардеро токзор кошт ва атрофи он девор гузошт ва ангуркашон кофт ва бурҷ сохт, ва онро ба деҳқонон дар иҷора дод ва дур рафт. Ва дар вақти муайян ғуломеро ба деҳқонон фиристод, то аз онҳо аз ҳосили токзор гирад. Ва онҳо ӯро гирифта, заданд ва дастхолӣ фиристоданд. Ва боз ба онҳо ғуломи дигареро фиристод, ва онро сангсор карда, ба сараш заданд ва бо бехурматӣ фиристоданд. Ва боз дигареро фиристод, ва он якро куштанд, ва бисёр дигаронро – баъзеро мезаданд, баъзеро мекуштанд. Ҳанӯз пас яке писари маҳбуб дошт, ӯро

охирин ба онҳо фиристод ва гуфт, ки онҳо ба писарам эҳтиром хоҳанд кард. Аммо он деҳқонон, вақте ки ӯро омаданро диданд, ба якдигар гуфтанд: Ин ворис аст, биёед ӯро бикушем ва мерос аз они мо хоҳад шуд. Ва онҳо ӯро гирифта, куштанд ва аз токзор берун андохтанд. Пас соҳиби токзор чӣ кор хоҳад кард? Ӯ меояд ва ин деҳқонҳоро нобуд мекунад ва токзорро ба дигарон медиҳад. Ҳатто ин навиштаро шумо нахондаед: сангеро ки бунокорон рад карданд, ин як шуд ба сари кунҷ; аз Худованд ин шуд, ва аҷоиб аст дар чашмони мо? Ва онҳо ӯро гирифтан ҷустуҷӯ мекарданд, ва онҳо аз издиҳом тарсиданд; зеро онҳо донистанд, ки ӯ тамсилро ба онҳо гуфт. Ва ӯро тарк карда, онҳо рафтанд. Ва онҳо баъзе аз Фарисиён ва Ҳирӯдиёнро ба назди ӯ мефиристанд, то ки ӯро бо сухан дар дом андозанд. Ва онҳое, ки омада буданд, ба ӯ мегӯянд: Устод, мо медонем, ки ту ростгӯй ҳастӣ ва ту ғамхорӣ надорӣ дар бораи ҳеҷ кас; зеро ту ба рӯи одамон нигоҳ намекунӣ, балки бар асоси ҳақиқат роҳи Худоро меомӯзонӣ. Пас онҳо ба мо гуфтанд: ҷоиз аст додани андоз ба Қайсар ё не? Биҳем ё на биҳем? Вале ӯ, донистани риёкории онҳоро, ба онҳо гуфт: чаро маро озмоиш мекунед? Биёред ба ман динорӣ, то бубинам. Ва онҳо оварданд. Ва ба онҳо мегӯяд: Ин тасвир ва навишта аз кӣ аст? Вале онҳо гуфтанд: Аз Қайсар. Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Он чи аз они Қайсар аст, ба Қайсар баргардонед ва он чи аз они Худо аст, ба Худо диҳед. Ва онҳо аз ӯ ҳайрат карданд. Ва садукиён ба назди ӯ меоянд, онҳое ки мегӯянд раставохез нест, ва онҳо аз ӯ мепурсиданд гуфта: Омӯзгор, Мусо барои мо навишт, ки

агар бародари касе бимирад ва занеро боқӣ гузорад ва фарзандонро боқӣ нагузорад, то ки бародари ӯ занаш ро гирад ва тухме барои бародараш бардорад. Пас ҳафт бародар буд. Ва аввалин зан гирифт ва вақте мурд, тухм нагузошт. Ва дуюмӣ ӯро гирифт ва мурд, ва ӯ ҳам тухм нагузошт. Ва сеюм низ ҳамин тавр. Ва ҳафтояшон ӯро гирифтанд ва тухм нагузоштанд. Дар охир, зан низ мурд. Дар қиёмат, пас, вақте ки онҳо бармехезанд, зани кадоме аз онҳо хоҳад буд? Зеро ҳафтояшон ӯро ҳамчун зан доштанд. Ва Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Оё шумо аз ин сабаб гумроҳ нестед, ки на Навиштаҷотро медонед ва на қудрати Худоро? Вақте ки аз мурдагон бармехезанд, на никоҳ мекунанд ва на ба никоҳ дода мешаванд, балки чун паёмбаронҳое мебошанд, ки дар осмонҳоянд. Дар бораи мурдагон, ки онҳо бармехезанд, оё шумо дар китоби Мӯсо нахондаед, ки дар ҳикояи бутаи оташин чӣ тавр Худо ба ӯ гуфт: Ман Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам? Худо Худои мурдагон нест, балки Худои зиндагон аст, бинобар ин шумо хеле гумроҳед. Ва яке аз китобдорон наздик омада, баҳси онҳоро шунида, дида ки ба онҳо хуб ҷавоб дод, аз ӯ пурсид: Кадом фармон аз ҳама аввал аст? Ва Исо ба ӯ ҷавоб дод, ки аввалин аз ҳама фармон: гӯш кун, Исроил, Худованд Худои мо Худованд як аст; ва ту дӯст медорӣ Худовандро Худои худро аз тамоми дили худ ва аз тамоми ҷони худ ва аз тамоми ақли худ ва аз тамоми қувваи худ. Ин аввалин фармон аст. Ва дуюмин монанд ба ин аст: ту ҳамсояи худро чун худатро дӯст медорӣ. Бузургтар аз инҳо фармони дигар нест. Ва ба ӯ гуфт он

котиб: хуб, омӯзгор, бар ҳақиқат гуфтӣ, ки Ӯ як аст ва дигаре нест ҷуз аз Ӯ; ва дӯст доштани Ӯро аз тамоми дил ва аз тамоми фаҳмиш ва аз тамоми ҷон ва аз тамоми қувват, ва дӯст доштани наздикро чун худро бештар аст аз ҳамаи қурбониҳои сӯхта ва қурбониҳо. Ва Исо дидааст, ки ӯ оқилона ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Ту аз Подшоҳии Худо дур нестӣ. Ва дигар ҳеҷ кас ҷуръат накард, ки аз ӯ чизе бипурсад. Ва Исо ҷавоб дода, дар маъбад таълим медод ва мегуфт: Чӣ тавр китобдонон мегӯянд, ки Масеҳ писари Довуд аст? Худаш Довуд дар Рӯҳи Муқаддас гуфт: Худованд ба Худовандам мегӯяд: Аз тарафи рости Ман нишин, то душманонатро зери пойи ту гузорам. Худи Довуд пас ӯро Худованд мегӯяд; ва аз куҷо ӯ писари ӯ аст? Ва издиҳоми калон ӯро бо хурсандӣ мешунид. Ва ӯ мегуфт ба онҳо дар таълими худ: эҳтиёт бошед аз он китобатҳое, ки мехоҳанд дар либосҳо роҳ раванд ва саломҳоро дар бозорҳо ва ҷойҳои аввалро дар маҷлисҳо ва ҷойҳои аввалро дар шомҳо. Онҳое, ки хонаҳои бевазонро мехӯранд ва бо баҳона дуои дароз мекунанд, инҳо ҳукми сахттарро хоҳанд гирифт. Ва Исо дар муқобили хазина нишаста, нигоҳ мекард, ки мардум чӣ гуна пули биринҷӣ ба хазина меандозанд. Ва бисёр давлатмандон пулҳои зиёде меафканданд, ва як бевазани камбағал омада, ду сиккаи хурд афканд, ки баробари як кодрантес аст. Ва шогирдони худро даъват карда, ба онҳо гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳамаи касоне, ки ба хазинадон мепартоянд, бештар партофт; зеро ҳама аз зиёдатии худ партофтанд; вале ин аз камбудии худ ҳар чӣ дошт партофт,

тамоми зиндагии худро.

13

Ва ҳангоми баромаданаш аз ҳайкал, яке аз шогирдонаш ба ӯ гуфт: Омӯзгор, бубин чӣ гуна сангҳо ва чӣ гуна биноҳо! Ва Исо ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: Ту ин биноҳои бузургро мебинӣ? Дар ин ҷо санг бар санге, ки вайрон нашавад, гузошта нахоҳад шуд. Ва вақте ки ӯ нишаста буд дар кӯҳи зайтун дар муқобили маъбад, Петр ва Ёқуб ва Юҳанно ва Андреас аз ӯ ба таври хусусӣ мепурсиданд: ба мо бигӯ кай ин чизҳо хоҳанд буд, ва чӣ аломат вақте ки ҳамаи ин чизҳо бояд анҷом ёбанд? Вале Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфтан оғоз кард: Эҳтиёт бошед, то касе шуморо гумроҳ накунад. Зеро бисёре ба номи ман меоянд ва мегӯянд, ки ман ҳастам, ва бисёронро гумроҳ хоҳанд кард. Вақте ки шумо дар бораи ҷангҳо ва шоидаҳои ҷангҳо бишнавед, ташвишнок нашавед, зеро ин бояд рух диҳад, аммо ҳанӯз охир нест. Зеро миллат бар зидди миллат ва подшоҳӣ бар зидди подшоҳӣ бархоҳад хест, ва дар ҷойҳои гуногун заминларзаҳо хоҳанд буд, ва гуруснагиҳо ва ношорӣҳо хоҳанд буд. Инҳо ибтидои дардҳои зоиш мебошанд. Аммо шумо ба худатон назар кунед. Зеро онҳо шуморо ба шӯроҳо таслим хоҳанд кард, ва дар маҷлисҳои онҳо зада хоҳед шуд, ва пеши роҳбарон ва подшоҳон истода хоҳед шуд бо сабаби ман барои шаҳодат ба онҳо. Ва аввал лозим аст, ки хабари хуш ба ҳамаи миллатҳо эълон карда шавад. Вақте

ки онҳо шуморо таҳвил медиҳанд, пешакӣ ташвиш накунед, ки чӣ хоҳед гуфт ва машқ накунед, балки он чӣ ки дар он соат ба шумо дода шавад, ҳамон сухан кунед, зеро на шумо сухан мегӯед, балки Рӯҳи Муқаддас. Бародар бародарашро ба марг хоҳад дод ва падар фарзандашро, ва фарзандон бар зидди волидонашон бархоста, онҳоро ба қатл хоҳанд расонид. Ва шумо аз ҷониби ҳама нафрат карда хоҳед шуд бо сабаби номи ман, вале он ки то охир тоқат оварад, ҳамон наҷот хоҳад ёфт. Вақте ки шумо бинед нафратангезии вайронӣ, ки гуфта шуда аст аз ҷониби Дониёл пайғамбар, истода дар ҷое ки лозим нест, хонанда бифаҳмад, он вақт онҳое ки дар Яҳудия ҳастанд бигурезанд ба кӯҳҳо, ва он ки дар болои бом аст поён наёяд ба хона ва дохил нашавад то чизе бардорад аз хонаи худ, ва он ки дар майдон аст бармагардад ба ақиб то либоси худро бардорад. Вай аммо ба онҳое, ки дар шикам доранд ва ба ширдиҳандагон дар он рӯзҳо. Дуо кунед, то ки фирори шумо дар зимистон воқеъ нашавад. Зеро он рӯзҳо чунон азоб хоҳанд буд, ки аз ибтидои офариниши ҷаҳон, ки Худо офарид, то ҳозир чунин азоб набудааст ва нахоҳад буд. Ва агар Худованд рӯзҳоро кӯтоҳ намекард, ҳеҷ гӯште наҷот наёфта намешуд, вале барои бархурдагоне, ки онҳоро интихоб кард, рӯзҳоро кӯтоҳ кард. Ва он вақт, агар касе ба шумо гӯяд: Ин ҷо Масеҳ аст ё Он ҷо аст, бовар накунед. Бармехезанд, зеро масеҳҳои дурӯғин ва паймбарони дурӯғин, ва онҳо нишонаҳо ва мӯъҷизаҳо хоҳанд дод барои гумроҳ кардан, агар имконпазир бошад, ҳатто бартаридагонро. Аммо шумо бинед, ин ман пешакӣ ҳамаро

ба шумо гуфтаам. Аммо дар он рӯзҳо, баъд аз он азоб, офтоб торик хоҳад шуд, ва моҳ нури худро нахоҳад дод, ва ситораҳо аз осмон афтанда хоҳанд буд, ва қувваҳое, ки дар осмонҳо ҳастанд, ларзонида хоҳанд шуд. Ва он вақт онҳо Писари Одамро хоҳанд дид, ки дар абрҳо бо қудрати бузург ва ҷалол меояд. Ва он вақт ӯ фиристодагонҳои худро хоҳад фиристод ва бартарафтагони худро аз чаҳор бод ҷамъ хоҳад кард, аз охири замин то охири осмон. Аз дарахти анҷир ибратро биёмӯзед. Вақте ки шохаи он аллакай нарм мешавад ва баргҳоро мебарорад, шумо медонед, ки тобистон наздик аст; ҳамин тавр ҳам шумо, вақте ки инҳоро рӯй медиҳанд мебинед, медонед, ки он наздик аст, дар дарҳо. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки ин насл намегузарад, то ҳамаи ин чизҳо ба вуқӯъ ояд. Осмон ва замин мегузаранд, вале суханони ман ҳаргиз намегузаранд. Дар бораи он рӯз ё он соат ҳеҷ кас намедонад, на паёмбарон дар осмон, на писар, магар падар. Бинед, ҳушёр бошед ва дуо кунед, зеро намедонед вақт кай мерасад. Чун одаме, ки ба сафар рафтааст, хонаи худро гузошта, ба ғуломонаш ихтиёр дода, ба ҳар яке корашро дода ва ба дарбон фармон дода, то нигоҳбонӣ кунад. Бодор бошед, пас, зеро шумо намедонед кай соҳиби хона меояд, дер ё нисфишаб ё бонги хурӯс ё субҳ; мабодо омада ногаҳон шуморо хобида ёбад. Он чӣ ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: ҳушёр бошед.

14

Ва Иди Пасха ва иди нонҳои беҳамира баъд аз ду рӯз буд. Ва кохинони калон ва котибон ҷустуҷӯ мекарданд, ки чӣ тавр ӯро бо макр гирифта, кушанд. Онҳо мегуфтанд: Дар ҷашн набошад, мабодо дар миёни мардум ошӯб ба вуҷуд ояд. Ва ҳангоме ки ӯ дар Байтанё дар хонаи Шимъуни ҷузомӣ буд ва дароз кашида буд, занеро омад, ки қароруи алобастрии равғани нардини холиси қиматбаҳо дошт, ва қароруи алобастриро шикаста, онро ба сари ӯ рехт. Баъзеҳо норозӣ шуда, ба худашон мегуфтанд: Ин исроф кардани равғани хушбӯй барои чӣ буд? Мумкин буд чунин ин атрро фурӯхтан зиёда аз се сад динор ва ба камбағалон додан, ва онҳо ӯро сарзаниш мекарданд. Ва Исо гуфт: Ӯро гузоред; чаро ба ӯ заҳмат медиҳед? Ӯ кори нек дар ман кард. Ҳамеша фақирон бо худатон доред ва вақте ки хоҳед, метавонед ба онҳо некӣ кунед, аммо маро ҳамеша надоред. Он чӣ дошт, ин кард, пешакӣ бадани маро барои дафн малҳам зад. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, куҷое ки ин хабари хуш дар тамоми ҷаҳон эълон карда шавад, он чӣ ки ӯ кард низ барои ёдгории ӯ гуфта хоҳад шуд. Ва Яҳудо Искариёт, яке аз он дувоздаҳ, ба сӯи коҳинони калон рафт, то ки ӯро ба онҳо тасвиб диҳад. Онҳо шунида хурсанд шуданд ва ба ӯ ваъда доданд, ки нуқра диҳанд ва ӯ ҷустуҷӯ мекард, ки чӣ гуна дар вақти мувофиқ ӯро таслим кунад. Ва дар рӯзи аввали нонҳои беҳамира, вақте ки Пасхаро қурбонӣ мекарданд, шогирдони ӯ ба ӯ гуфтанд: Куҷо мехоҳӣ, ки мо рафта тайёр кунем, то Пасхаро бихӯрӣ? Ва ӯ ду нафар аз шогирдонашро мефиристад ва ба онҳо мегӯяд: Ба шаҳр равед ва марде бо кӯзаи об ба шумо вомехӯрад; ӯро

пайравӣ кунед ва куҷое ки дарояд, ба хоҷаи хона гӯед, ки устод мегӯяд: Меҳмонхонаи ман куҷост, ки дар он Пасхаро бо шогирдонам хӯрам? Ва ӯ ба шумо ҳуҷраи болоии калони мафруши омодаро нишон хоҳад дод, онҷо барои мо тайёр кунед. Ва шогирдони ӯ баромада, ба шаҳр омаданд ва чунон ки ба онҳо гуфта буд, ёфтанд ва Пасхаро тайёр карданд. Ва шом рӯй дода, ӯ бо дувоздаҳ меояд; ва онҳо дароз кашида ва мехӯранд, Исо гуфт: ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо маро таслим хоҳад кард, он касе ки бо ман мехӯрад. Ва онҳо оғоз карданд ғамгин шудан ва ба ӯ гуфтан, ҳар яке: Мабодо ман? Ва дигаре: магар ман не? Вале ӯ ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Яке аз он дувоздаҳ, он касе, ки бо ман ба коса фурӯ мебарад. Писари одам ҳақиқатан меравад, чунон ки дар бораи ӯ навишта шудааст, аммо вой ба он одаме, ки тавассути ӯ писари одам таслим дода мешавад. Барои ӯ хуб мебуд, агар он одам таваллуд намешуд. Ва ҳангоми хӯрдани онҳо, Исо нонро гирифта, баракат дода, шикаст ва ба онҳо дод ва гуфт: Гиред, бихӯред, ин бадани ман аст. Ва ҷомро гирифта, шукргузорӣ карда, ба онҳо дод ва ҳамаи онҳо аз он нӯшиданд. Ва ба онҳо гуфт: Ин хуни ман аст, хуни аҳди нав, ки барои бисёрон рехта мешавад. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки дигар аз ҳосили ангур намехӯрам то он рӯзе, ки онро нав дар Подшоҳии Худо мехӯрам. Ва онҳо пас аз хондани сурудҳо ба Кӯҳи Зайтун баромаданд. Ва Исо ба онҳо мегӯяд, ки ҳамаи шумо дар ман ларзон мешавед дар ин шаб, зеро навишта шудааст: Ман чӯпонро мезанам ва гӯсфандон пароканда мешаванд, вале баъд аз бардошта шудани ман,

ман пеш аз шумо ба Ҷалил меравам. Вале Петрус ба ӯ гуфт: Агар ҳама ранҷида шаванд, вале ман не. Ва Исо ба ӯ мегӯяд: Амин, ба ту мегӯям, ки ту имрӯз дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс ду маротиба бонг зананд, се маротиба маро инкор хоҳӣ кард. Вале Петрус бо шиддат бештар мегуфт: агар ба ман лозим бошад бо ту ҳамроҳ мурдан, ҳаргиз туро инкор нахоҳам кард. Ҳамчунин ҳам ҳама мегуфтанд. Ва онҳо ба ҷое меоянд, ки номаш Ҷетсимани аст ва ба шогирдонаш мегӯяд: Дар ин ҷо нишинед, то ман дуо кунам. Ва ӯ бо худаш Петро ва Ёқубро ва Юҳанноро гирифт, ва ӯ оғоз кард ки хеле ҳайрон шавад ва ранҷ бикашад ва ба онҳо гуфтан: рӯҳи ман хеле ғамгин аст то марг; дар ин ҷо монед ва бедор бошед. Ва пеш рафта каме, афтод бар рӯяш бар замин, ва дуо мекард то ки, агар имконпазир аст, соат аз ӯ гузарад, ва мегуфт: Аббо, Падар, ҳама чиз барои ту имконпазир аст; ин косаро аз ман дур кун; вале на он чи ман мехоҳам, балки он чи ту мехоҳӣ. Ва меояд ва онҳоро хобида меёбад, ва ба Петр мегӯяд: Симон, ту мехобӣ? Оё шумо натавонистед як соат бедор монед? Ҳушёр бошед ва дуо кунед, то ки ба васваса дучор нашавед; рӯҳ дар ҳақиқат майл дорад, аммо гӯшт заиф аст. Ва боз рафта, дуо кард ва ҳамон сухонро гуфт. Ва баргашта, онҳоро боз хобида ёфт, зеро чашмони онҳо вазнин карда шуда буданд ва намедонистанд, ки ба ӯ чӣ ҷавоб диҳанд. Ва ӯ бори сеюм меояд ва ба онҳо мегӯяд: шумо мехобед боқимонда ва истироҳат мекунед; дур аст; вақт омад; бинед, писари одам ба дастҳои гунаҳкорон дода мешавад; хезед, биёед равем; бинед, он ки маро тасдод мекунад наздик омадааст. Ва фавран, ҳанӯз ӯ гап мезад,

Яҳудои Искариёт, яке аз дувоздаҳ, омад ва бо ӯ оломи бисёре бо шамшерҳо ва чӯбҳо, ки аз ҷониби кохинони калон ва котибон ва пирон фиристода шуда буданд. Касе ки ӯро таҳвил медод, ба онҳо нишона дода буд ва гуфта буд: Ҳар кӣ ро ки бӯса кунам, ҳамон ӯст. Ӯро бигиред ва бехатар бибаред. Ва омада, фавран наздик шуда, ба ӯ гуфт: Салом, Раббӣ ва ӯро бӯсид. Онҳо бар ӯ дастҳои худро гузоштанд ва ӯро гирифтанд. Аммо яке аз онҳое, ки истода буданд, шамшерро кашида, чокори кохини калонро зад ва гӯшашро бурид. Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: чунон ки ба дузд баромадед бо шамшерҳо ва чӯбҳо, то маро бигиред; ҳар рӯз дар маъбад назди шумо будам ва таълим медодам, ва шумо маро нагирифтед. Аммо то ки навиштаҷот иҷро шаванд. Ва ӯро тарк карда, ҳамаашон гурехтанд. Ва як ҷавонмард ба ӯ пайравӣ кард, ки либоси канафӣ бар бадани бараҳнааш пӯшида буд, ва ҷавонмардон ӯро гирифтанд. Вале ӯ либоси канафро тарк карда, ҳалол аз онҳо гурехт. Ва онҳо Исоро ба назди кохини калон бурданд ва ҳамаи кохинони калон, пешсафедон ва дабирон назди ӯ гирд омаданд. Ва Петрос аз дур ба ӯ пайравӣ кард то дарун ба ҳавлии коҳини калон, ва бо ёварон якҷоя нишаста буд ва назди оташ гарм мешуд. Кохинони калон ва тамоми шӯро шаҳодат бар зидди Исо ҷустуҷӯ мекарданд, то ӯро ба марг расонанд, ва наёфтанд; зеро бисёр шаҳодати дурӯғ бар зидди ӯ медоданд, ва шаҳодатҳо баробар набуданд. Ва баъзеҳо бархоста шаҳодати дурӯғ медоданд бар зидди ӯ гуфта, ки мо шунидем ӯро мегуфт, ки ман вайрон мекунам ин маъбади бо даст сохташударо ва дар тӯли се рӯз

дигареро бе даст сохташуда бино мекунам. Ва на ҳамин тавр ҳам шаҳодатҳои онҳо баробар буд. Ва кохини калон бархоста ба миёна аз Исо пурсид ва гуфт: Ту ҳеҷ чиз ҷавоб намедиҳӣ? Чӣ ин одамон бар зидди ту шаҳодат медиҳанд? Вале ӯ хомӯш буд ва ҳеҷ чиз ҷавоб надод. Боз сарковҳини кало аз ӯ пурсид ва ба ӯ гуфт: Оё ту Масеҳ, писари он Муборак ҳастӣ? Вале Исо гуфт: Ман ҳастам, ва шумо писари одамро хоҳед дид, ки аз тарафи рости қудрат нишаста ва бар абрҳои осмон меояд. Вале кохини калон либосҳои худро дарида, мегӯяд: Чӣ боз эҳтиёҷ ба гувоҳон дорем? Шумо куфргӯиро пурра шунидед; ба шумо чӣ менамояд? Ва ҳамаи онҳо ӯро ба марг гунаҳкор донистанд Ва баъзеҳо оғоз карданд ба ӯ туф кардан ва рӯи ӯро пӯшондан ва ӯро бо мушт задан ва ба ӯ гуфтан: ба мо пешгӯй кун, кӣ аст он касе, ки туро зад. Ва хизматгорон бо зарбаҳо ӯро заданд. Ва вақте ки Петрус дар поён дар ҳавлӣ буд, яке аз канизакони кохини калон омад, ва Петрусро, ки гарм мешуд, дида, ба ӯ нигоҳ карда, мегӯяд: ва ту бо Исои Носирӣ будӣ. Вале ӯ инкор кард гуфта: ман намедонам ва ҳам намефаҳмам, ки чӣ ту мегӯӣ. Ва ӯ берун ба ҳавлии пеш рафт, ва хурӯс бонг зад. Ва духтараки хизматгор, вақте ки ӯро боз дид, ба одамони истода оғоз кард гуфтан, ки ин аз онҳо аст. Вале ӯ боз инкор кард. Ва баъд аз кам боз онҳое, ки истода буданд, ба Петрус мегуфтанд: ҳақиқатан ту аз онҳо ҳастӣ, ва зеро ки ту ҷалилӣ ҳастӣ ва гуфтори ту монанд аст. Вале ӯ оғоз кард лаънат кардан ва савганд ёд кардан, ки ман ин одамеро, ки шумо мегӯед, намешиносам. Ва бори дуюм хурӯс бонг зад. Ва Петрос сухане ро ба ёд оварда, ки Исо ба ӯ

гуфта буд, ки пеш аз он ки хурӯс ду бор овоз диҳад, ту маро се бор инкор хоҳӣ кард, ва берун рафта гиря кард.

15

Ва фавран дар субҳ роҳбарони кишишон бо бузургсолон ва нависандагон ва тамоми шӯро маслиҳат карда, Исоро баста, бурданд ва ба Пилот доданд. Ва Пилат аз ӯ пурсид: Оё ту подшоҳи яҳудиён ҳастӣ? Вале ӯ ҷавоб дода ба ӯ гуфт: Ту мегӯӣ. Ва кохинони калон ӯро бисёр муттаҳам мекарданд, вале ӯ ҳеҷ ҷавобе надод. Ва Пилот боз аз ӯ пурсид ва гуфт: Ту ҳеҷ чиз ҷавоб намедиҳӣ? Бубин чанд чизҳо бар зидди ту шаҳодат медиҳанд. Исо дигар ҳеҷ чиз ҷавоб надод, то ҷое ки Пилот ҳайрон шуд. Мувофиқи ҷашн ӯ як маҳбусро ба онҳо озод мекард, кадомро онҳо мепурсиданд. Буд ва он ки номбурда Бараббос бо ҳамфитнагарон баста буд, кадом дар фитна қатл карда буданд. Ва омода фарёд зада, шурӯъ кард хоҳиш кардан, чунон ки ҳамеша барои онҳо мекард. Ва Пилот ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Оё мехоҳед, ки ман подшоҳи яҳудиёнро барои шумо раҳо кунам? Ӯ медонист, ки кохинони калон аз рӯи ҳасад ӯро таслим карда буданд. Вале кохинони калон оммаро ба ҳаракат даровардаанд, то ки бештар Бараббосро ба онҳо озод кунад. Вале Пилат боз ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Пас чӣ мехоҳед, ки ман бо касе, ки шумо ӯро подшоҳи яҳудиён меномед, кунам? Онҳо боз фарёд карданд: Ӯро ба дор кашед! Аммо Пилот ба онҳо мегуфт: чӣ бадӣ кард? Вале онҳо боз ҳам зиёдтар фарёд

заданд: Ӯро ба чормех кӯб! Он Пилот, ки мехост ба оломон кофӣ кунад, Бараббосро ба онҳо озод кард, ва Исоро тозона зада, дод то ба дор кашида шавад. Ва сарбозон ӯро ба дохили ҳавлӣ бурданд, ки преториум аст, ва тамоми гурӯҳро даъват карданд; ва ӯро либоси арғувонӣ пӯшонданд ва тоҷи хордори бофтаро ба сари ӯ гузоштанд, ва ӯро салом кардан оғоз карданд. Салом, эй подшоҳи яҳудиён; ва онҳо сараш ро бо қамиш мезаданд ва ба ӯ туф мекарданд, ва зонуҳоро гузошта ба ӯ саҷда мекарданд. Ва вақте ки онҳо ба ӯ истеҳзо карданд, онҳо арғувонро аз ӯ кашиданд ва либосҳои хусусиашро ба ӯ пӯшониданд, ва онҳо ӯро берун оварданд, то ки ӯро ба чормех кашанд. Ва онҳо Шимъуни Қуринавиро, ки аз майдон меомад ва падари Искандар ва Руфус буд, маҷбур карданд, то салиби ӯро бардорад. Ва онҳо ӯро ба ҷои Ҷолҷото меоваранд, ки тарҷумааш ҷои калласар аст. Ва онҳо ба ӯ шароби омехташуда бо мурр медоданд, вале ӯ нагирифт. Ва мехкӯбонидаанд ӯро, онҳо либосҳои ӯро тақсим мекунанд, қуръа андохта бар онҳо, ки кӣ чӣ бардорад. Соати сеюм буд ва онҳо ӯро мехкуб карданд. Ва навиштаи сабаби ӯ чунин буд: Падшоҳи Яҳудиён. Ва бо ӯ ду дуздонро ба салиб мекашанд: якеро аз тарафи рост ва дигареро аз тарафи чапи ӯ. Ва навиштаҷоте, ки мегуфт, иҷро шуд: ва ӯ бо беқонунҳо ҳисоб карда шуд. Ва онҳое, ки гузар мекарданд, ба ӯ куфр мегуфтанд, сарҳои худро ҷунбонида ва мегуфтанд: вой, эй он касе, ки маъбадро вайрон мекунӣ ва дар се рӯз бино мекунӣ, худатро наҷот деҳ ва аз салиб фуроӣ. Ҳамчунин кохинони калон низ, ки бо китобдонон ба

якдигар масхара мекарданд, мегуфтанд: Дигаронро наҷот дод, худашро наметавонад наҷот диҳад. Масеҳ, подшоҳи Исроил, ҳоло аз дор фуромад ояд, то бинем ва ба ӯ бовар кунем. Ва онҳое, ки бо ӯ разм кашида шуда буданд, ӯро маломат мекарданд. Вақте ки соати шашум рӯй дод, торикӣ шуд бар тамоми замин то соати нуҳум; ва дар соати нуҳум Исо фарёд кард бо овози бузург гуфта: Элои Элои, лема сабахтани? Он ки тарҷума карда мешавад: Худои ман, Худои ман, барои чӣ маро тарк кардӣ? Ва баъзе аз онҳое, ки истода буданд, шунида, мегуфтанд: Бубин, ӯ Илиёро меонад. Давида яке ва испанҷро аз сирко пур карда, атрофи найза гузошта, ба ӯ нӯшидан медод ва мегуфт: Гузоред бинем, агар Илиёс меояд, ки ӯро фурӯд оварад. Аммо Исо бо овози баланд нафаси охиринро бароварда. Ва пардаи маъбад аз боло то поён ба ду ниме дарида шуд. Садномае, ки дар муқобили ӯ истода буд, вақте дид ки ӯ ҳамин тавр фарёд зада, нафаси охиринро кашид, гуфт: Ҳақиқатан ин одам писари Худо буд. Буданд ҳам занҳо аз дур тамошо мекарданд, дар байни онҳо буд ҳам Марям Магдалина ва Марям модари Ёқуби хурд ва Юсуф, ва Саломе, онҳое ки ҳам вақте ки ӯ дар Ҷалил буд, пайравӣ мекарданд ӯро ва хизмат мекарданд ӯро, ва дигарон бисёре ки бо ӯ ба Ерусалим омада буданд. Ва аллакай бегоҳ шуда буд, чунки тайёрӣ буд, ки рӯзи пеш аз шанбе аст, омада Юсуф аз Аримотея, узви шӯрои нек, ки ӯ худаш низ интизори подшоҳии Худо буд, ҷасорат карда даромад назди Пилот ва хоҳиш кард ҷасади Исоро. Пилат ҳайрон шуд, ки оё ӯ аллакай мурдааст, ва садбоширо даъват карда,

аз ӯ пурсид, ки оё ӯ пеш аз ин мурдааст, ва аз садбоши донистан гирифта, ҷасадро ба Юсуф бахшид. Ва либоси канафиро харида, ӯро поин овард, дар либоси канафӣ печонд ва дар қабре, ки аз санг бурида шуда буд, гузошт ва сангеро ба дари қабр ғелонд. Вале Марям Магдалина ва Марям Юсиф тамошо мекарданд, ки куҷо гузошта мешавад.

16

Ва вақте ки шанбе гузашт, Марям Магдалина ва Марям модари Ёқуб ва Салома адвияҳо харидаанд, то ки рафта, ӯро малҳам кунанд. Ва дар бомдоди хеле барвақт, дар рӯзи якуми ҳафта, онҳо ба гӯр омаданд, вақте ки офтоб баромада буд. Ва онҳо ба худашон мегуфтанд: Кӣ барои мо сангро аз дари қабр хоҳад ғалтонд? Ва вақте ба боло нигоҳ карданд, диданд ки санг ғалтонида шудааст, зеро он хеле бузург буд. Ва дохил шуда ба қабр, онҳо ҷавонмардеро дидаанд, ки дар тарафи рост нишаста буд, либоси сафед пӯшида буд, ва онҳо ҳайрон шуданд. Вале ӯ ба онҳо мегӯяд: Ҳаросон нашавед, шумо Исои Нозириро, ки масолуб шуда буд, ҷустуҷӯ мекунед. Ӯ бархост, дар инҷо нест. Бинед, ин ҷое, ки ӯро гузоштанд. Аммо биравед ва ба шогирдони ӯ ва ба Петрус гӯед, ки ӯ пеш аз шумо ба Ҷалил меравад, дар он ҷо ӯро хоҳед дид, чунон ки ба шумо гуфт. Ва онҳо баромада, аз қабр гурехтанд, зеро ларзиш ва ваҳшат онҳоро фаро гирифта буд, ва ба ҳеҷ кас ҳеҷ чиз нагуфтанд, чунки метарсиданд. Бархоста, вале дар субҳи рӯзи аввали шанбе,

аввал ба Марями Магдалинӣ пайдо шуд, ки аз ӯ ҳафт девро баровардааст. Он рафт ва ба касоне, ки бо ӯ буданд ва мотам мегирифтанд ва гиря мекарданд, хабар дод. Ва онҳо шунида, ки зинда аст ва аз ҷониби ӯ дида шудааст, бовар накарданд. Баъд аз ин воқеаҳо, ӯ ба ду нафар аз онҳо, ки ба сӯи майдон меравтанд, дар шакли дигар зоҳир шуд. Ва онҳо рафта, ба боқимондагон хабар доданд, вале ба онҳо низ бовар накарданд. Баъдтар Ӯ ба он ёздаҳ нафаре, ки дар сари дастурхон нишаста буданд, зоҳир шуд ва беэътиқодӣ ва сахтдилии онҳоро маломат кард, зеро ба касоне, ки Ӯро аз мурдагон бархостаро дида буданд, бовар накарда буданд. Ва ба онҳо гуфт: Рафта ба тамоми ҷаҳон, хабари хушро ба тамоми офариниш эълон кунед. Он ки бовар кардааст ва ғӯтаовар шудааст, наҷот хоҳад ёфт, вале он ки бовар накардааст, маҳкум хоҳад шуд. Ва аломатҳо ба онҳое, ки имон овардаанд, ин чизҳо пайравӣ хоҳанд кард: дар номи ман девҳоро берун хоҳанд кард, бо забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт, морҳоро хоҳанд бардошт, ва агар чизи кушанда ҳам бинӯшанд, онҳоро зарар нахоҳад расонид, бар беморон дастҳо хоҳанд ниҳод ва онҳо хуб хоҳанд шуд. Хақиқатан, Худованд баъд аз он ки бо онҳо сухан гуфт, ба осмон бардошта шуд ва дар тарафи рости Худо нишаст. Онҳо берун рафта дар ҳама ҷо эълон карданд, Худованд ҳамкорӣ мекард ва каломро тавассути аломатҳои пайравикунанда тасдиқ мекард. Омин.

Инҷили Юҳанно

1

Дар ибтидо Калом буд, ва Калом назди Худо буд, ва Калом Худо буд. Ин дар ибтидо бо Худо буд. Ҳама чиз тавассути ӯ ба вуҷуд омад ва бе ӯ ҳеҷ чизе, ки вуҷуд дорад, ба вуҷуд наомад. Дар ӯ ҳаёт буд ва ҳаёт нури одамон буд. Ва рӯшноӣ дар торикӣ мефурӯзад ва торикӣ онро дарк накард. Буд марде фиристода шуда аз Худо, номи ӯ Яҳё; ӯ омад барои гувоҳӣ, то ки гувоҳӣ диҳад дар бораи нур, то ки ҳама тавассути ӯ бовар кунанд. Ӯ рӯшноӣ набуд, балки омада буд, то дар бораи рӯшноӣ шаҳодат диҳад. Рӯшноии ҳақиқӣ буд, ки ҳар одамеро, ки ба ҷаҳон меояд, равшан мекунад. Ӯ дар ҷаҳон буд ва ҷаҳон тавассути ӯ ба вуҷуд омад, вале ҷаҳон ӯро нашинохт. Ба хусусии худ омад, ва хусусиёни худ ӯро қабул накарданд. Вале ҳар қадаре ки ӯро қабул карданд, ба онҳо ҳуқуқ дод фарзандони Худо шудан, ба онҳое ки ба номи ӯ имон меоранд, онҳое ки на аз хунҳо, на аз хоҳиши гӯшт, на аз хоҳиши мард, балки аз Худо таваллуд шуданд. Ва Калом гӯшт шуд ва дар миёни мо хайма зад, ва

мо ҷалоли ӯро мушоҳида кардем, ҷалоле чун ягонатавлуд аз Падар, пур аз фазл ва ҳақиқат. Юҳанно дар бораи ӯ шаҳодат медиҳад ва фарёд мезанад ва мегӯяд: Ин ҳамон касе буд, ки дар бораи ӯ гуфтам: Он ки баъд аз ман меояд, аз ман бартар гардидааст, зеро ки ӯ пеш аз ман буд. Ва аз пуррагии ӯ мо ҳама гирифтем, ва лутф ба ҷои лутф; зеро қонун тавассути Мусо дода шуд, лутф ва ҳақиқат тавассути Исои Масеҳ шуд. Худоро ҳеҷ кас ҳеҷ вақт надидааст, ягона Писар, ки дар бағали Падар аст, Ӯ баён кардааст. Ва ин шаҳодати Яҳё аст, вақте ки яҳудиён аз Ерусалим кишишон ва лавиёнро фиристоданд, то ки аз ӯ бипурсанд: Ту кӣ ҳастӣ? Ва ӯ иқрор кард ва инкор накард, ва ӯ иқрор кард, ки ман ҳамон Масеҳ нестам. Ва онҳо аз ӯ пурсиданд: пас чӣ? Оё ту Илиёӣ? Ва мегӯяд: не ҳастам. Оё ту пайғамбар ҳастӣ? Ва ҷавоб дод, не. Онҳо ба ӯ гуфтанд: Ту кӣ ҳастӣ? То ки мо ҷавоб диҳем ба онҳое, ки моро фиристодаанд; чӣ мегӯӣ дар бораи худат? Гуфт: Ман овози фарёдзананда дар биёбон ҳастам, роҳи Худовандро рост кунед, чунон ки Исоё пайғамбар гуфт. Ва онҳое, ки фиристода шуда буданд, аз Фарисиён буданд; ва онҳо аз ӯ пурсиданд ва ба ӯ гуфтанд: чӣ пас ғӯта медиҳӣ, агар ту Масеҳ нестӣ, на Илиёс, на пайғамбар? Яҳё ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Ман дар об ғӯтаовар мекунам, аммо дар миёни шумо касе истода аст, ки шумо ӯро намешиносед. Ӯ ҳамон касест, ки баъд аз ман меояд, вале пеш аз ман шудааст ва ман лоиқ нестам, ки тасмаи кафшаш-ро кушоям. Ин воқеаҳо дар Бетания рух доданд, дар он тарафи дарёи Урдун, ки дар он ҷо Яҳё тағотӣ медод. Рӯзи баъд Яҳё Исоро дид, ки ба сӯи ӯ меомад ва гуфт:

Бубинед, барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро бардошта мебарад. Ин ҳамон касест, ки дар бораи ӯ гуфтам: Пас аз ман мардест меояд, ки аз ман бузургтар шудааст, зеро ки пеш аз ман буд. Ва ман ӯро намедонистам, аммо барои он ки ба Исроил ошкор карда шавад, аз ин сабаб ман омадам, дар об ғӯтаовар мекунон. Ва Юҳанно шоҳидӣ дод ва гуфт, ки ман Рӯҳро дидам, ки чун кабӯтар аз осмон нозил мешуд ва бар ӯ монд. Ва ман ӯро намешинохтам, вале он касе, ки маро барои ғӯта кардан дар об фиристод, ба ман гуфт: Бар он касе, ки Рӯҳро мебинӣ, ки фурӯд меояд ва бар ӯ мемонад, ҳамин аст он касе, ки дар Рӯҳи Муқаддас ғӯта мекунад. Ва ман дидаам ва гувоҳӣ додаам, ки ин Писари Худо аст. Рӯзи дигар боз Яҳё истода буд ва ду нафар аз шогирдони ӯ, ва нигоҳ карда ба Исо, ки роҳ мерафт, гуфт: нигаред, барраи Худо. Ва он ду шогирд сухани ӯро шунида, ба Исо пайравӣ карданд. Бургашта Исо ва дида онҳоро, ки пайравӣ мекунанд, ба онҳо мегӯяд: чӣ ҷустуҷӯ мекунед? Онҳо ба ӯ гуфтанд: Раббӣ (ки тарҷума карда мешавад устод), ту дар куҷо мемонӣ? Ӯ ба онҳо мегӯяд: биёед ва бинед. Пас онҳо омаданд ва диданд куҷо ӯ мемонад, ва он рӯз назди ӯ монданд; соат тақрибан даҳум буд. Андреас, бародари Симони Петр, яке аз он ду нафар буд, ки аз Яҳё шунида, ба ӯ пайравӣ карда буданд. Ин шахс аввал бародари хешро Шимъунро ёфт ва ба ӯ гуфт: мо Масеҳро ёфтаем, ки тарҷума кардашуда маънояш Масеҳ аст, ва ӯро назди Исо оварад. Нигоҳ карда ба ӯ, Исо гуфт: Ту Шимъун, писари Юнус ҳастӣ, ту Кайфо номида хоҳӣ шуд, ки тарҷума мешавад Петрус. Рӯзи дигар Исо хост, ки ба Ҷалил равад ва

Филиппро ёфт ва ба ӯ гуфт: Аз паи ман биё. Филипп аз Байтсайдо буд, аз ҳамон шаҳре, ки Андрей ва Петр низ аз он буданд. Филиппос Натанаэлро ёфт ва ба ӯ гуфт: Онро, ки Мӯсо дар қонун ва пайғамбарон навиштаанд, ёфтаем — Исои писари Юсуфро, ки аз Назарет аст. Ва Натонаил ба ӯ гуфт: Оё аз Носира метавонад чизе хуб бошад? Филипп ба ӯ мегӯяд: биё ва бубин. Исо Натаноилро дид, ки ба сӯи ӯ меомад ва дар бораи ӯ гуфт: Бубинед, ин ҳақиқатан исроилӣ аст, ки дар ӯ ҳеҷ макр нест. Натанаил ба ӯ мегӯяд: аз куҷо маро медонӣ? Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: пеш аз он ки Филип туро садо зад, ман туро дар зери дарахти анҷир дидам. Натаноил ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Раббӣ, ту Писари Худо ҳастӣ, ту Подшоҳи Исроил ҳастӣ. Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Чунки ба ту гуфтам, туро дар зери дарахти анҷир дидам, боварӣ? Ту чизҳои калонтар аз инҳо хоҳӣ дид. Ва ба ӯ мегӯяд: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, аз ҳоло осмони кушодашударо хоҳед дид ва фариштагони Худоро, ки бар Писари Инсон боло ва поён меравнад.

2

Ва дар рӯзи сеюм никоҳ шуд дар Қаноӣ Ҷалил, ва модари Исо он ҷо буд; ва Исо ва шогирдони ӯ низ ба никоҳ даъват карда шуданд. Ва вақте ки шароб кам шуд, модари Исо ба ӯ гуфт: Онҳо шароб надоранд. Исо ба ӯ мегӯяд: чӣ ба ман ва ту, эй зан? Вақти ман ҳанӯз наомадааст. Модари ӯ ба хизматкорон мегӯяд: Ҳар чӣ ки ба шумо гӯяд, онро

бикунед. Дар он ҷо шаш обдони сангӣ мувофиқи тозашавии яҳудиён гузошта шуда буданд, ки ҳар кадоме ду ё се ченак меғунҷид. Исо ба онҳо гуфт: косаҳои обро бо об пур кунед. Ва онҳоро то боло пур карданд. Ва ба онҳо мегӯяд: Акнун бикашед ва ба сарвари меҳмонӣ биёред. Ва онҳо оварданд. Вақте ки сарвари зиёфат обро, ки май шуда буд, чашид ва намедонист аз куҷо аст, аммо хизматкорон, ки обро кашида буданд, медонистанд, сарвари зиёфат домодро даъват кард ва ба ӯ гуфт: ҳар одам аввал майи хубро мегузорад ва вақте ки мастанд, он вақт майи камтарро; ту майи хубро то ҳоло нигоҳ доштаӣ. Инро Исо дар Қаноӣ Ҷалил ба унвони аввалин нишона анҷом дод ва шукӯҳи худро зоҳир кард, ва шогирдони ӯ ба ӯ имон оварданд. Баъд аз ин ӯ бо модараш, бародаронаш ва шогирдонаш ба Капернаум фуромаданд ва дар он ҷо чанд рӯз монданд. Ва Иди Паски яҳудиён наздик буд ва Исо ба Ерусалим рафт. Ва ӯ дар маъбад касонеро ёфт, ки гову гӯсфанд ва кабӯтарҳо мефурӯхтанд ва сарроф нишаста буданд. Ва сохта тозиёна аз ресмонҳо, ҳамаро аз маъбад берун кард, ва гӯсфандонро ва гоҳоро, ва пулҳои сарроҳонро рехт ва мизҳоро вожгун кард, ва ба онҳое, ки кабӯтарҳоро мефурӯхтанд, гуфт: бардоред инҳоро аз ин ҷо; хонаи падари маро хонаи тиҷорат накунед. Шогирдони ӯ ёд карданд, ки навишта шудааст: Ғайрат ба хонаи ту маро хоҳад хӯрд. Пас яҳудиён ҷавоб доданд ва ба ӯ гуфтанд: Чӣ нишонае ба мо нишон медиҳӣ, ки ин корҳоро мекунӣ? Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Ин ибодатгоҳро вайрон кунед ваМан онро дар се рӯз бардорам. Пас яҳудиён гуфтанд: Чил ва шаш сол ин маъбад

сохта шуд ва ту дар се рӯз онро бардорӣ? Он дар бораи ибодатгоҳи бадани худ мегуфт. Вақте ки Ӯ аз мурдагон бардошта шуд, шогирдони Ӯ ёд карданд, ки Ӯ инро мегуфт, ва онҳо ба навиштаҷот ва ба сухане, ки Исо гуфта буд, имон оварданд. Чун вай дар Ерусалим дар Пасха дар ид буд, бисёре ба номи ӯ боварӣ карданд, вақте ки нишонаҳоеро, ки ӯ мекард, медиданд. Аммо худи Исо худашро ба онҳо боварӣ намекард, зеро ки ӯ ҳамаро медонист, ва зеро ки ӯ эҳтиёҷ надошт, ки касе дар бораи одам шаҳодат диҳад; зеро ки худаш медонист чӣ дар одам буд.

3

Аммо одаме аз фарисиён буд, ки номаш Никодим буд ва ӯ ҳокими яҳудиён буд. Ин шаб ба назди ӯ омад ва ба ӯ гуфт: Раббӣ, мо медонем, ки ту аз ҷониби Худо омӯзгор омадаӣ, зеро ҳеҷ кас қодир нест ин нишонаҳоеро, ки ту мекунӣ, иҷро кунад, агар Худо бо ӯ набошад. Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Ростӣ, ростӣ ба ту мегӯям, агар касе аз боло таваллуд нашавад, наметавонад Малакути Худоро бинад. Никодим ба ӯ мегӯяд: одам чӣ тавр метавонад таваллуд шавад, вақте ки пир аст? Не метавонад ба шиками модараш бори дуюм дохил шавад ва таваллуд шавад? Исо ҷавоб дод: Ростӣ, ростӣ ба ту мегӯям, агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд нашавад, наметавонад ба подшоҳии Худо дарояд. Он, ки аз гӯшт таваллуд шудааст, гӯшт аст, ва он, ки аз Рӯҳ таваллуд шудааст, рӯҳ аст. Ҳайрон нашав, ки ба ту гуфтам: шумо

бояд аз боло зода шавед. Рӯҳ дар он ҷое ки мехоҳад мевазад ва ту садои ӯро мешунавӣ, вале намедонӣ аз куҷо меояд ва ба куҷо меравад; ҳамин тавр аст ҳар он касе, ки аз Рӯҳ таваллуд шудааст. Никодимус ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Чӣ тавр ин чизҳо метавонанд шаванд? Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Ту муаллими Исроил ҳастӣ ва ин чизҳоро намедонӣ? Ҳақиқатан ҳақиқатан ба ту мегӯям, ки он чиро мо медонем, мегӯем ва он чиро мо дидаем, шаҳодат медиҳем, ва шумо гувоҳии моро намегиред. Агар чизҳои заминиро ба шумо гуфтам ва бовар намекунед, чӣ тавр агар чизҳои осмониро ба шумо гӯям, бовар хоҳед кард? Ва ҳеҷ кас ба осмон набаромадааст, магар он ки аз осмон фуромада буд, яъне Писари Инсон, ки дар осмон аст. Ва чунон ки Мусо морро дар биёбон баланд кард, ҳамин тавр баланд шудани Писари Инсон лозим аст, то ки ҳар касе, ки ба Ӯ бовар мекунад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар касе, ки ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидон дошта бошад. Зеро Худо Писари худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро ҳукм кунад, балки то ҷаҳон тавассути Ӯ наҷот ёбад. Он ки ба ӯ бовар дорад, ҳукм карда намешавад, вале он ки бовар надорад, аллакай ҳукм карда шудааст, зеро ба номи Писари ягонаи Худо бовар накардааст. Ин аммо ҳукм аст, ки нур ба ҷаҳон омадааст, ва одамон торикиро бештар аз нур дӯст доштанд, зеро амалҳои онҳо бад буданд. Ҳар касе ки корҳои бад мекунад, нурро нафрат мекунад ва ба сӯи нур намеояд, то ки корҳои ӯ фош нашавад; вале касе ки ҳақиқатро мекунад,

ба сӯи нур меояд, то ки корҳои ӯ ошкор шавад, зеро ки онҳо дар Худо кардашудаанд. Баъд аз ин Исо ва шогирдонаш ба замини Яҳудия омаданд ва онҷо бо онҳо вақт мегузаронд ва ғусл медод. Ва Яҳё низ ғӯтаовар мекард дар Айнон наздики Салим, зеро обҳои бисёр он ҷо буд, ва меомаданд ва ғӯтаовар карда мешуданд; зеро Яҳё ҳанӯз ба зиндон андохта нашуда буд. Бинобар ин, байни шогирдони Яҳё ва як яҳудӣ дар бораи тозакунӣ баҳсе ба миён омад. Ва онҳо омаданд назди Яҳё ва гуфтанд ба ӯ: Раббӣ, он касе ки бо ту он тарафи Урдун буд, ки ту ба ӯ шаҳодат додаӣ, бубин ин як тағмид медиҳад ва ҳама назди ӯ меоянд. Юҳанно ҷавоб дод ва гуфт: Одам наметавонад чизе гирад, магар он ки аз осмон ба ӯ дода шуда бошад. Худатон шумо ба ман гувоҳӣ медиҳед, ки гуфтам: Ман Масеҳ нестам, балки пеш аз ӯ фиристода шудаам. Он ки арӯсро дорад, домод аст; вале дӯсти домод, он ки истодааст ва ӯро мешунавад, бо шодӣ шод мешавад аз сабаби садои домод. Бинобар ин шодии ман пур шудааст. Онро афзудан зарур аст, аммо маро кам шудан лозим аст. Он, ки аз боло меояд, аз ҳама боло аст. Он ки аз замин аст, аз замин аст ва аз замин сухан мегӯяд; он ки аз осмон меояд, болои ҳама аст, ва он чи дидааст ва шунидааст, ин шаҳодат медиҳад, ва шаҳодати ӯро ҳеҷ кас қабул намекунад. Он ки шаҳодати ӯро қабул кардааст, муҳр гузоштааст, ки Худо ҳақиқӣ аст. Зеро ки Ӯ, ки Худо фиристодааст, сухани Худоро мегӯяд, чунки Худо Рӯҳро бе андоза мебахшад. Падар писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти ӯ додааст. Он ки ба Писар имон меорад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад, вале он ки ба Писар итоат

намекунад, ҳаётро нахоҳад дид, балки ғазаби Худо бар ӯ мемонад.

4

Чун бинобар ин Худованд донист, ки фарисиён шунидаанд, ки Исо бештар шогирдон месозад ва ғусл медиҳад аз Яҳё, гарчанде Исо худаш ғусл намедод, балки шогирдони ӯ, тарк кард Яҳудияро ва рафт ба Ҷалил. Зарур буд, ки ӯ аз Самария гузарад. Пас ӯ меояд ба шаҳре аз Самария, ки номаш Сухор аст, наздики ҷое, ки Ёқуб ба Юсуф писари худ дод; ва он ҷо чашмаи Ёқуб буд. Бинобар ин Исо, ки аз сафар хаста шуда буд, чунин дар чашма нишаста буд; вақт тақрибан соати шашум буд. Зане аз Самария барои кашидани об омад. Исо ба ӯ мегӯяд: ба ман нӯшидан деҳ. Зеро шогирдони ӯ ба шаҳр рафта буданд, то ғизо харанд. Пас зани самариягӣ ба ӯ мегӯяд: чӣ тавр ту яҳудӣ будаат аз ман нӯшидан мепурсӣ, ман зани самариягӣ будаам? Зеро яҳудиён бо самариҳо муомила намекунанд. Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Агар ту бахшиши Худоро медонистӣ ва медонистӣ, ки кист он касе, ки ба ту мегӯяд: Ба ман об бидеҳ, то нӯшам, ту худат аз ӯ мепурсидӣ ва ӯ ба ту оби зинда медод. Он зан ба ӯ мегӯяд: Хӯҷаин, на сатил дорӣ ва чоҳ чуқур аст, пас аз куҷо оби зиндаро дорӣ? Магар ту аз падари мо Яъқуб бузургтарӣ, ки ӯ ин чоҳро ба мо дод ва худаш аз он нӯшид ва писаронаш ва чорвояш? Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Ҳар кӣ аз ин об мехӯрад, боз ташна мешавад; вале ҳар кӣ аз обе, ки ман ба

ӯ медиҳам, мехӯрад, то абад ташна намешавад, балки обе, ки ман ба ӯ медиҳам, дар ӯ чашмаи оби ҷаҳанда ба ҳаёти ҷовидон мешавад. Он зан ба ӯ мегӯяд: Худованд, ин обро ба ман биде, то ташна нашавам ва дигар барои кашидани об ба инҷо наёям. Исо ба ӯ мегӯяд: Биравед, шавҳаратонро даъват кунед ва ба ин ҷо биёед. Зан ҷавоб дод ва гуфт: Ман шавҳар надорам. Исо ба ӯ мегӯяд: хуб гуфтӣ, ки шавҳар надорам; зеро панҷ шавҳар доштӣ, ва ҳоло он касе, ки дорӣ, шавҳари ту нест; инро рост гуфтӣ. Зан ба ӯ мегӯяд: Хӯҷаин, ман мебинам, ки ту пайғамбар ҳастӣ. Падарони мо дар ин кӯҳ парастиш карданд, ва шумо мегӯед, ки дар Ерусалим ҷое аст, ки бояд парастиш кард. Исо ба ин зан мегӯяд: Эй зан, ба ман бовар кун, ки соате меояд, ки на дар ин кӯҳ ва на дар Ерусалим ба Падар сиҷда хоҳед кард. Шумо парастиш мекунед онро, ки намедонед, мо парастиш мекунем онро, ки медонем, зеро наҷот аз яҳудиён аст. Аммо соате меояд, ва ҳозир ҳам ҳаст, вақте ки парастишгарони ҳақиқӣ ба Падар дар рӯҳ ва ҳақиқат парастиш хоҳанд кард, зеро Падар чунин парастишгаронро ҷустуҷӯ мекунад. Худо рӯҳ аст, ва онҳое, ки Ӯро парастиш мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ҳақиқат парастиш кунанд. Зан ба ӯ гуфт: Медонам, ки Масеҳ, ки Христос номида мешавад, меояд. Вақте ки ӯ биёяд, ҳамаи чизро ба мо эълон хоҳад кард. Исо ба ӯ мегӯяд: Ман ҳастам, он касе, ки бо ту сухан мегӯяд. Ва дар ин вақт шогирдони ӯ омаданд ва таҷҷуб карданд, ки бо зан сухан мегуфт, аммо ҳеҷ кас нагуфт: Чӣ ҷустуҷӯ мекунӣ? ё Чӣ сухан мегӯӣ бо ӯ? Зан пас кӯзаи обашро гузошт ва ба шаҳр рафт ва ба мардум мегӯяд:

биёед, бинед одамеро, ки ба ман ҳама чизҳоеро, ки кардам, гуфт. Магар ин Масеҳ аст? Онҳо аз шаҳр баромаданд ва ба сӯи ӯ меомаданд. Дар ин миён шогирдон аз ӯ мепурсиданд ва мегуфтанд: Раббӣ, бихӯр. Вале ӯ ба онҳо гуфт: Ман ғизое дорам, ки бояд бихӯрам, ки шумо намедонед. Пас шогирдон ба якдигар мегуфтанд: Магар касе ба ӯ хӯроке овардааст? Исо ба онҳо мегӯяд: Хӯроки ман он аст, ки иродаи Касеро, ки Маро фиристодааст, иҷро кунам ва кори Ӯро ба анҷом расонам. Оё шумо намегӯед, ки то ҳоло чор моҳ аст ва дарав меояд? Бинед, ман ба шумо мегӯям, чашмони худро бардоред ва ба заминҳо нигоҳ кунед, ки онҳо сафеданд барои дарав аллакай. Ва он ки дарав мекунад музд мегирад ва мева ҷамъ мекунад барои ҳаёти ҷовидонӣ, то ки он ки мекорад ва он ки дарав мекунад якҷоя шодӣ кунанд. Дар ин сухани ҳақиқӣ аст, ки касе мекорад ва касе дигар дарав мекунад. Ман шуморо фиристодам, то он чизеро дарав кунед, ки барои он шумо меҳнат накардаед. Дигарон меҳнат кардаанд ва шумо ба меҳнати онҳо дохил шудаед. Аз он шаҳр бисёре аз самариягон ба ӯ боварӣ карданд аз сабаби калимаи зане, ки шаҳодат медод: Ӯ ба ман ҳама чизҳоеро, ки кардам, гуфт. Чун самаритиҳо ба назди ӯ омаданд, аз ӯ хоҳиш карданд, ки назди онҳо бимонад, ва ӯ дар он ҷо ду рӯз монд. Ва бисёр зиёдтар имон овардан аз сабаби калимаи ӯ, ва ба зан мегуфтанд, ки дигар аз сабаби гуфтори ту имон намеорем, зеро худамон шунидаем ва медонем, ки ин ҳақиқатан наҷотдиҳандаи ҷаҳон Масеҳ аст. Баъд аз ду рӯз ӯ аз он ҷо баромад ва ба Ҷалил рафт. Худаш Исо шаҳодат дод, ки

пайғамбар дар ватани худаш эҳтиром надорад. Вақте пас ӯ ба Ҷалил омад, ҷалилиён ӯро қабул карданд, чунки ҳамаи он чизҳоеро, ки ӯ дар Ерусалим дар ид кард, дида буданд, ва онҳо низ ба ид омада буданд. Пас Исо боз ба Қаноӣ Ҷалил омад, ки дар он ҷо Ӯ обро шароб кард. Ва як касе буд, ки шоҳӣ буд, ки писари ӯ дар Капернаум бемор буд; ин шунида, ки Исо аз Яҳудия ба Ҷалил омадааст, ба назди ӯ рафт ва аз ӯ хоҳиш кард, ки поён биёяд ва писари ӯро шифо диҳад; зеро ӯ мехост бимирад. Пас Исо ба ӯ гуфт: Агар нишонаҳо ва мӯъҷизаҳо набинед, бовар намекунед. Он подшоҳӣ ба ӯ мегӯяд: Эй Худованд, фуромоед пеш аз он ки кӯдаки ман бимирад. Исо ба ӯ мегӯяд: бирав; писари ту зинда аст. Ва он мард ба каломае, ки Исо ба ӯ гуфт, бовар кард ва рафт. Аллакай вақте ки ӯ поён меравад, ғуломони ӯ бо ӯ вомехӯрданд ва хабар доданд ва гуфтанд, ки писари ту зинда аст. Вай аз онҳо соатеро омӯхт, ки дар он беҳтар шуда буд. Ва ба ӯ гуфтанд, ки дирӯз соати ҳафтум табобаш тарк кард. Падар донист, ки дар ҳамон соате, ки Исо ба ӯ гуфта буд, ки писарат зинда аст, ва ӯ бовар кард ва тамоми хонаи ӯ. Ин нишонаи дуюм буд, ки Исо баъд аз омаданаш аз Яҳудия ба Ҷалил кард.

5

Баъд аз ин чизҳо ҷашни Яҳудиён буд ва Исо ба Ерусалим баромад. Дар Ерусалим ҳавзчае ҳаст, ки бар гӯсфандӣ қарор дорад ва ба ибронӣ Байтҳасдо номида мешавад ва

панҷ сутундор дорад. Дар ин ҷо бисёр беморон, куркорон, лангҳо ва хушкҳо дароз кашида буданд, ки интизори ҳаракати об мебурданд. Зеро паёмбар мувофиқи вақт ба ҳавз фуромада, обро ба ҷунбиш меовард, ва аввалин касе, ки баъд аз ҷунбиши об дохил мешуд, аз ҳар бемориеке гирифтор буд, солим мегашт. Дар он ҷо одаме буд, ки си ва ҳашт сол дар заифии худ мебуд. Исо ӯро дида, ки дароз кашида буд, ва донист, ки аллакай вақти зиёде гузаштааст, ба ӯ гуфт: Мехоҳӣ солим шавӣ? Он марди заиф ба ӯ ҷавоб дод: Худованд, ман одаме надорам, ки вақте об ба ҳаракат дароварда шавад, маро ба ҳавзи шино андозад, вале вақте ман меоям, дигаре пеш аз ман фуромеояд. Исо ба ӯ мегӯяд: Хез, намадатро бардор ва роҳ бирав. Ва фавран он мард солим шуд, ва тахтчаи худро бардошт ва мерафт. Он рӯз шанбе буд. Пас яҳудиён ба шифоёфта мегуфтанд: Шанбе аст, ба ту ҷоиз нест бистарро бардорӣ. Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: Он касе, ки маро солим кард, ба ман гуфт: Бистари худро бардор ва роҳ рав. Онҳо пас аз ӯ пурсиданд: Кӣ аст он одаме, ки ба ту гуфт: Ҷойнамозатро бардор ва роҳ рав? Он ки шифо ёфта буд, намедонист кист, зеро Исо дур шуда буд, чунки оломон дар он ҷой буданд. Баъд аз ин Исо ӯро дар ибодатгоҳ ёфт ва ба ӯ гуфт: Бубин, солим шудаӣ, дигар гуноҳ накун, то ки чизе бадтар ба сари ту наёяд. Он мард рафт ва ба яҳудиён хабар дод, ки Исо ӯро солим кардааст. Ва бо ин сабаб яҳудиён Исоро таъқиб мекарданд ва ӯро куштан мехостанд, зеро ки Ӯ инҳоро дар рӯзи шанбе мекард. Вале Исо ба онҳо ҷавоб дод: Падари ман то ҳоло кор мекунад ва ман ҳам кор мекунам. Аз ин рӯ яҳудиён

бештар кӯшиш мекарданд, ки ӯро кушанд, зеро на танҳо шабботро вайрон мекард, балки Худоро Падари хоси худ меномид ва худро ба Худо баробар мегузошт. Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, писар наметавонад аз худаш ҳеҷ чизе кунад, магар он чизеро, ки падарро кунанда мебинад, зеро он чӣ ки падар мекунад, инҳоро писар низ ҳамчунин мекунад. Падар писарро дӯст медорад ва ҳама чизҳоеро, ки худаш мекунад, ба ӯ нишон медиҳад ва корҳои бузургтар аз инҳоро ба ӯ нишон хоҳад дод, то ки шумо ҳайрон шавед. Ҳамчунон ки Падар мурдагонро бармеангезад ва ҳаёт медиҳад, ҳамин тавр Писар низ ба онҳое ки мехоҳад ҳаёт медиҳад. Зеро ки падар ҳукм намекунад ҳеҷ касро, балки ҳукми ҳамаро ба писар дода аст, то ки ҳама эҳтиром кунанд писарро ҳамчунон ки эҳтиром мекунанд падарро. Он ки писарро иззат намекунад, падареро ки ӯро фиристодааст иззат намекунад. Ҳақиқатан ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки он касе, ки калими маро мешунавад ва ба Он, ки маро фиристодааст, имон дорад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба ҳукм намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст. Ростӣ ростӣ ба шумо мегӯям, ки соате меояд, ва ҳозир ҳаст, вақте ки мурдагон садои Писари Худоро мешунаванд, ва онҳое ки шунидаанд зинда мешаванд; чунон ки Падар ҳаёт дар худаш дорад, ҳамин тавр ба Писар низ дод ки ҳаёт дар худаш дошта бошад; ва ба ӯ ихтиёр дод ва ҳукм кунад, зеро ки Ӯ Писари инсон аст. Аз ин ҳайрон нашавед, зеро вақте меояд, ки дар он ҳамаи онҳое, ки дар қабрҳо ҳастанд, садои ӯро мешунаванд, ва берун меоянд онҳое, ки корҳои некро

кардаанд ба растохези ҳаёт, ва онҳое, ки корҳои бадро кардаанд, ба растохези ҳукм. Ман аз худам ҳеҷ чиз карда наметавонам. Чунон ки мешунавам ҳукм мекунам, ва ҳукми ман одилона аст, зеро ки иродаи худамро намеҷӯям, балки иродаи падари маро фиристодаро меҷӯям. Агар ман дар бораи худам гувоҳӣ диҳам, гувоҳии ман ҳақиқӣ нест. Дигаре ҳаст, ки дар бораи ман гувоҳӣ медиҳад ва медонам, ки гувоҳии ӯ, ки дар бораи ман медиҳад, ҳақиқӣ аст. Шумо ба Яҳё фиристода будед ва ӯ ба ҳақиқат шаҳодат дода буд; вале ман аз инсон шаҳодат намегирам, аммо инҳоро мегӯям, то ки шумо наҷот ёбед. Он чароғи сӯзон ва равшане буд, шумо аммо хостед, ки барои як соат дар нури ӯ шодӣ намоед. Ман гувоҳии бузургтареро нисбат ба Яҳё дорам, зеро корҳое, ки Падар ба ман дод, то онҳоро ба анҷом расонам, худи ҳамон корҳое, ки ман анҷом медиҳам, дар бораи ман гувоҳӣ медиҳанд, ки Падар маро фиристодааст. Ва Падар, ки маро фиристодааст, Худаш дар бораи ман шаҳодат додааст. Шумо на садои ӯро ҳеҷ вақт шунидаед на шакли ӯро дидаед, ва калимаи ӯро надоред, ки дар шумо монда бошад, зеро ки онро фиристод он яке, ба ин шумо бовар намекунед. Шумо навиштаҳоро тафтиш мекунед, зеро шумо фикр мекунед, ки дар онҳо ҳаёти ҷовидонӣ доред; ва онҳо ҳастанд, ки дар бораи ман шоҳидӣ медиҳанд; ва шумо намехоҳед назди ман биёед, то ки ҳаёт дошта бошед. Ман шуҳрат аз одамон намегирам; вале ман шуморо шинохтаам, ки шумо муҳаббати Худоро дар дили худ надоред. Ман дар номи падарам омадаам, ва шумо маро намепазиред, агар дигаре дар номи худаш биёяд, ӯро

хоҳед пазируфт. Чӣ тавр шумо метавонед имон биёред, вақте ки аз якдигар ифтихор мегиред ва ифтихореро, ки аз Худои ягона меояд, ҷустуҷӯ намекунед? Фикр намекунед, ки ман шуморо назди Падар айбдор мекунам. Айбдоркунандаи шумо Мӯсо аст, ки ба ӯ умед доштед. Агар шумо ба Мӯсо бовар мекардед, ба ман низ бовар мекардед, зеро ӯ дар бораи ман навишт. Агар вале ба навиштаҳои ӯ бовар намекунед, чӣ тавр ба суханони ман бовар хоҳед кард?

6

Баъд аз ин Исо ба он тарафи баҳри Ҷалили Тибериядос рафт ва оломи бисёр пайравии ӯро мекарданд, зеро онҳо нишонаҳоеро медиданд, ки ӯ бар беморон мекард Исо ба кӯҳ баромад ва онҷо бо шогирдони худ менишаст. Буд вале наздик Паске, ҷашни яҳудиён. Пас Исо чашмонашро бардошт ва дид, ки оломони бисёре ба сӯи ӯ меоянд, ба Филиппос гуфт: Аз куҷо нон бихарем, то инҳо бихӯранд? Аммо ин ӯ барои озмоиши ӯ мегуфт, зеро худаш медонист чӣ хоҳад кард. Филипп ба ӯ ҷавоб дод: Нонҳои дусад динорӣ барои онҳо кофӣ нест, то ки ҳар яке аз онҳо каме чизе гирад. Ба ӯ мегӯяд яке аз шогирдони ӯ, Андреас бародари Шамъуни Петрус: дар ин ҷо як писарбача ҳаст, ки панҷ нони ҷавин ва ду моҳии хурд дорад; вале инҳо чӣ ҳастанд барои чунин бисёр? Исо гуфт: одамонро водор кунед, ки онҳо дароз кашанд; дар он ҷой сабзаи бисёр буд.

Пас мардон нишастанд, рақамашон тақрибан панҷ ҳазор буд. Исо нонҳоро гирифт ва шукр карда, ба шогирдон тақсим кард, ва шогирдон ба нишастагон тақсим карданд, ҳамчунин аз моҳиҳо ҳам чӣ қадар мехостанд. Вақте ки онҳо сер шуданд, ба шогирдони худ гуфт: Порчаҳои боқимондаро ҷамъ кунед, то чизе барбод нашавад. Онҳо ҷамъ карданд ва дувоздаҳ сабадро бо парчаҳое пур карданд, ки аз он панҷ нони ҷавдор баъд аз хӯрдани одамон боқӣ мондааст. Он одамон, бинобар, он нишонаеро, ки Исо кард, дида, мегуфтанд, ки ин ҳақиқатан ҳамон пайғамбар аст, ки ба ҷаҳон меояд. Исо, донистааш ки онҳо мехоҳанд биёянд ва ӯро бигиранд то ӯро подшоҳ кунанд, боз ба кӯҳ баргашт — ӯ танҳо. Чун шом шуд, шогирдони ӯ ба баҳр фуромаданд ва ворид шуда ба киштӣ, ба он тарафи баҳр ба сӯи Кафарнаҳум меомаданд. Ва торикӣ аллакай шуда буд ва Исо ба назди онҳо наомада буд, ва баҳр аз шамоли бузурге, ки мевазид, бармеангехта мешуд. Пас аз он ки тақрибан бист-у-панҷ ё сӣ стадион ронда буданд, онҳо Исоро диданд, ки бар рӯи баҳр роҳ мерафт ва ба киштӣ наздик мешуд, ва тарсиданд. Ин вале ба онҳо мегӯяд: Ман ҳастам, натарсед. Онҳо мехостанд ӯро ба киштӣ гиранд, ва фавран киштӣ ба он заминеро расид, ки онҳо ба он мерафтанд. Рӯзи дигар оммае, ки он тарафи баҳр истода буд, дид, ки қайиқи дигар он ҷо набуд, магар як он, ки шогирдони ӯ ба он савор шуданд, ва ки Исо бо шогирдони ӯ ба қайиқ ҳамроҳ дохил нашуд, балки танҳо шогирдони ӯ рафтанд; аммо қайиқҳои дигар аз Тибериё омаданд наздики ҷое, ки он ҷо нонро хӯрданд, вақте ки

Худованд шукр кард; пас вақте ки омма дид, ки Исо он ҷо нест ва на шогирдони ӯ, худашон ба киштиҳо савор шуданд ва ба Кафарнаҳум омаданд ва Исоро ҷустуҷӯ мекарданд. Ва вақте ки ӯро он тараф аз баҳр ёфтанд, ба ӯ гуфтанд: Устод, кай ба инҷо омадӣ? Исо ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, шумо Маро ҷустуҷӯ мекунед, на барои он ки нишонаҳоро дидед, балки барои он ки аз нонҳо хӯрдед ва сер шудед. Кор кунед на барои ғизои нобудшаванда, балки барои ғизои мондагор ба ҳаёти ҷовидонӣ, киро Писари Инсон ба шумо хоҳад дод, зеро Инро Падар муҳр кардааст – Худо. Пас онҳо ба ӯ гуфтанд: Чӣ кор кунем, то корҳои Худоро анҷом диҳем? Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Ин кори Худост, то ки шумо ба он касе, ки Ӯ фиристодааст, имон оваред. Пас онҳо ба ӯ гуфтанд: Пас чӣ нишонае ту мекунӣ, то ки мо бинем ва ба ту бовар кунем? Чӣ кор мекунӣ? Падарони мо манна хӯрданд дар биёбон, чунон ки навишта шудааст, нони аз осмон ба онҳо дод, то бихӯранд. Пас Исо ба онҳо гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, на Мӯсо ба шумо нонро аз осмон додааст, балки Падари ман ба шумо нони ҳақиқиро аз осмон медиҳад. Зеро ки нони Худо он аст, ки аз осмон фурӯд меояд ва ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад. Пас онҳо ба ӯ гуфтанд: Худованд, ҳамеша ин нонро ба мо деҳ. Исо ба онҳо гуфт: Ман нони ҳаётам. Ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳаргиз гурусна нахоҳад шуд ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад шуд. Аммо ба шумо гуфтам, ки шумо маро дидаед ва боварӣ намекунед. Ҳар он ки падар ба ман медиҳад, ба ман хоҳад омад, ва онро ки ба ман меояд, ҳаргиз берун

нахоҳам андохт; зеро ки ман аз осмон фуруд омадаам, на барои он ки иродаи худамро ба ҷо орам, балки иродаи онро ки маро фиристодааст. Ин аммо иродаи падаре аст, ки маро фиристодааст, то ки ҳар он чиро, ки ба ман додааст, гум накунам, балки онро дар рӯзи охирин бардорам. Ин аммо иродаи он касе аст, ки маро фиристодааст, то ҳар кас, ки Писарро мебинад ва ба ӯ имон меорад, ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад ва ман ӯро дар рӯзи охирин бардорам. Яҳудиён пас дар бораи ӯ ғурғур мекарданд, зеро ки ӯ гуфт: Ман нони ки аз осмон фурӯд омадааст, ҳастам, ва онҳо мегуфтанд: Оё ин Исо писари Юсуф нест, ки мо падар ва модари ӯро медонем? Чӣ тавр пас ин мегӯяд, ки ман аз осмон фурӯд омадаам? Пас Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Бо якдигар ғурранед накунед. Ҳеҷ кас наметавонад ба ман биёяд, агар Падаре, ки маро фиристодааст, ӯро накашад, ва ман ӯро дар рӯзи охирин бардорам. Дар пайғамбарон навишта шудааст: ва ҳама омӯхташудагони Худо хоҳанд буд. Ҳар он ки аз Падар мешунавад ва омӯхтааст, ба ман меояд; на ки Падарро касе дидааст, магар он ки аз Худо аст, ӯ Падарро дидааст. Ҳақиқатан, ҳақиқатан ба шумо мегӯям, он ки ба ман иймон меоварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад. Ман нони зиндагӣ ҳастам. Падарони шумо манна хӯрданд дар биёбон ва мурданд; ин аст нони аз осмон фуромада, то ки касе аз он бихӯрад ва намирад. Ман нони зиндае ҳастам, ки аз осмон фуромадааст; агар касе аз ин нон хӯрад, ӯ то абад зиндагӣ хоҳад кард. Ва нони, ки ман медиҳам, гӯшти ман аст, ки онро ман медиҳам барои ҳаёти ҷаҳон. Пас яҳудиён бо якдигар баҳс мекарданд ва мегуфтанд: Чӣ тавр ин шахс

метавонад ба мо гӯшти худро барои хӯрдан диҳад? Исо ба онҳо гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, агар гӯшти Писари Одамро нахӯред ва хуни ӯро нанӯшед, ҳаёт дар худатон надоред. Он ки гӯшти маро мехӯрад ва хуни маро меношад, ҳаёти ҷовидон дорад ва ман ӯро дар рӯзи охирин бармехезонам. Зеро ки гӯшти ман ҳақиқатан хӯрок аст ва хуни ман ҳақиқатан нӯшок аст. Он ки гӯшти маро мехӯрад ва хуни маро меношад, дар ман мемонад ва ман дар ӯ. Чунон ки Падари зинда маро фиристод ва ман аз рӯи Падар зиндагӣ мекунам, ва он касе ки маро мехӯрад, ӯ низ аз рӯи ман зиндагӣ хоҳад кард. Ин ҳамон нонест, ки аз осмон фурӯд омадааст, на чунон ки падарони шумо манна хӯрданд ва мурданд; он ки ин нонро мехӯрад, то абад зинда хоҳад монд. Ӯ инро дар маҷлис гуфт, ҳангоме ки дар Капернаум таълим медод. Бисёре аз шогирдони ӯ, пас аз шунидан, гуфтанд: Ин сухан сахт аст, кӣ метавонад онро бишнавад? Вале Исо дар худаш донист, ки шогирдони ӯ дар бораи ин ғурранд ва ба онҳо гуфт: Оё ин шуморо ларзонад? Агар пас шумо Писари Одамро бинед, ки ба ҷое боло меравад, ки пештар дар он буд? Рӯҳ зинда мекунад, гӯшт ҳеҷ фоида намерасонад, суханҳое ки ман ба шумо мегӯям, рӯҳ аст ва зиндагӣ аст. Аммо аз шумо баъзеҳо ҳастанд, ки бовар намекунанд. Зеро медонист аз ибтидо Исо кӣ ҳастанд онҳое, ки имон намеоранд ва кӣ ҳаст он касе, ки ӯро таслим хоҳад кард. Ва ӯ мегуфт: Аз ин сабаб ба шумо гуфтаам, ки ҳеҷ кас наметавонад ба назди ман биёяд, агар ин ба ӯ аз ҷониби Падарам дода нашуда бошад. Аз ин бисёр аз шогирдони ӯ ба ақиб рафтанд ва дигар бо ӯ намегаштанд.

Пас Исо ба дувоздаҳ гуфт: Магар шумо ҳам мехоҳед равед? Пас Шимъун Петрус ба ӯ ҷавоб дод: Эй Худованд, пеши кӣ мо меравем? Ту суханони ҳаёти ҷовидонӣ дорӣ ва мо бовар кардаем ва донистаем ки ту Масеҳ писари Худои зинда ҳастӣ Исо ба онҳо ҷавоб дод: оё ман шуморо, ҳамон дувоздаҳ нафарро интихоб накардам? Ва аз шумо яке шайтон аст. Вай дар бораи Яҳудои Искариёт, писари Шимъун, мегуфт, зеро ӯ мехост ӯро таслим кунад, гарчанде ки яке аз он дувоздаҳ буд.

7

Ва баъд аз ин Исо дар Ҷалил мегашт, зеро намехост дар Яҳудия гардад, чунки яҳудиён мехостанд ӯро кушанд. Иди ҷашни хаймагузории яҳудиён наздик буд. Пас бародарони ӯ ба ӯ гуфтанд: Аз ин ҷо ҳаракат кун ва ба Яҳудия биров, то шогирдони ту низ корҳои туро, ки мекунӣ, бинанд, зеро ҳеҷ кас дар пинҳонӣ чизе намекунад ва мехоҳад, ки худаш дар ошкорӣ бошад. Агар ин корҳоро мекунӣ, худатро ба ҷаҳон нишон деҳ. На, ҳам бародарони ӯ ба ӯ эътиқод намекарданд. Исо ба онҳо мегӯяд: Вақти ман ҳанӯз наомадааст, аммо вақти шумо ҳамеша тайёр аст. Ҷаҳон наметавонад шуморо нафрат кунад, вале маро нафрат мекунад, зеро ки ман дар бораи ӯ шаҳодат медиҳам, ки амалҳои ӯ бад аст. Шумо ба ин ҷашн бароед, ман ҳанӯз ба ин ҷашн намебароам, зеро вақти ман ҳанӯз пур нашудааст. Вале пас аз гуфтани ин чизҳо ба онҳо, ӯ дар Ҷалил монд.

Вақте ки бародаронаш ба ҷашн рафтанд, он вақт ӯ низ рафт, аммо на ошкоро, балки пинҳонӣ. Бинобар ин, яҳудиён ӯро дар ид ҷустуҷӯ мекарданд ва мегуфтанд: Куҷо аст он? Ва ғамғамаи бисёр дар бораи ӯ дар байни мардум буд. Баъзеҳо мегуфтанд, ки ӯ нек аст; дигарон мегуфтанд: Не, балки ӯ мардумро гумроҳ мекунад. Аммо ҳеҷ кас бо кушодагӣ дар бораи ӯ сухан намегуфт, зеро аз яҳудиён метарсиданд. Аллакай ҷашн дар миёна буд, ки Исо ба ибодатгоҳ баромад ва таълим медод. Ва яҳудиён ҳайрат карда, гуфтанд: Чӣ тавр ин шахс саводро медонад, агар наомӯхтааст? Пас Исо ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: таълими ман аз мани худам нест, балки аз он касе аст, ки маро фиристодааст; агар касе хоҳад иродаи ӯро иҷро кунад, дар бораи ин таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост ё ман аз худам сухан мегӯям. Он ки аз худи худ сухан мегӯяд, шукӯҳи худро ҷустуҷӯ мекунад, вале он ки шукӯҳи фиристандаи ӯро ҷустуҷӯ мекунад, ин ростгӯ аст ва дар ӯ беадолатӣ нест. Оё Мусо ба шумо қонунро надодааст? Ва ҳеҷ яке аз шумо қонунро иҷро намекунад. Чаро шумо мехоҳед маро кушед? Омбӯҳ ҷавоб дод ва гуфт: Ту ҷин дорӣ, кӣ туро мехоҳад бикушад? Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Як кор кардам ва ҳамаи шумо аз ин ҳайрон мешавед. Мусо ба шумо суннатро дода буд, на ки он аз Мусо аст, балки аз падарон аст, ва шумо дар рӯзи шанбе одамро суннат мекунед. Агар одам хатна мегирад дар шанбе, то қонуни Мусо вайрон нашавад, ба ман хашм мекунед, ки одами пурраро солим кардам дар шанбе? Доварӣ накунед аз рӯи намуд, балки доварии одилонаро доварӣ кунед. Пас

баъзе аз ҷерусалимиҳо мегуфтанд: Оё ин ҳамон касе нест, ки онҳо мехоҳанд ӯро кушанд? Ва нигар, бо ҷасорат сухан мегӯяд ва ҳеҷ чиз ба ӯ намегӯянд. Магар ҳақиқатан донистанд ҳукмронон, ки ин ҳақиқатан Масеҳ аст? Аммо мо медонем, ки ин аз куҷо аст, вале вақте ки Масеҳ меояд, ҳеҷ кас намедонад, ки ӯ аз куҷо аст. Пас Исо дар маъбад таълим медод, фарёд зад ва гуфт: шумо маро медонед ва медонед аз куҷо ҳастам; ва аз худам наомадаам, аммо ҳақиқӣ аст он ки маро фиристод, онро шумо намедонед; ман ӯро медонам, зеро аз ӯ ҳастам ва ӯ маро фиристод. Онҳо кӯшиш мекарданд, ки ӯро бигиранд, вале ҳеҷ кас дасти худро ба ӯ нагузошт, зеро соати ӯ ҳанӯз наомада буд. Бисёре аз одамони зиёд ба ӯ бовар карданд ва мегуфтанд: Вақте ки Масеҳ меояд, магар нишонаҳои зиёдтаре аз он чӣ ки ин кард, нишон хоҳад дод? Фарисиён шунидаанд, ки халқ дар бораи ӯ ғамғама мекунад, ва фарисиён ва коҳинони калон ёриёнро фиристоданд, то ӯро бигиранд. Пас Исо гуфт: Ҳанӯз вақти кам бо шумо ҳастам ва ба сӯи Он, ки маро фиристодааст, меравам. Шумо маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва наёбед, ва ҷое ки ман ҳастам, шумо наметавонед биёед. Пас яҳудиён ба худашон гуфтанд: Куҷо ин мехоҳад равад, ки мо ӯро наёбем? Магар ӯ ба парокандагии юнониён рафта, юнониёнро таълим диҳад? Ин чӣ гуфтор аст, ки ӯ гуфт: Шумо маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва наёбед, ва ҷое ки ман ҳастам, шумо наметавонед биёед? Дар рӯзи охирин, рӯзи бузурги ҷашн, Исо истода буд ва фарёд зада, гуфт: Агар касе ташна бошад, биёяд назди ман ва бинӯшад. Он ки ба ман имон меорад, чунон ки Навишта гуфт, дарёҳо

аз шикам ӯ оби зинда ҷорӣ хоҳанд шуд. Аммо ин сухан дар бораи он Рӯҳ гуфта шуд, ки онҳое, ки ба ӯ имон меоварданд, мебоист қабул кунанд, зеро Рӯҳи Муқаддас ҳанӯз намебуд, чунки Исо ҳанӯз ҷалолдода нашуда буд. Бисёре, пас аз он, аз одамон шунида сухан мегуфтанд: ин ҳақиқатан пайғамбар аст; дигарон мегуфтанд: ин Масеҳ аст; дигарон мегуфтанд: магар Масеҳ аз Ҷалил меояд? Оё навиштаҷот нагуфт, ки аз тухми Довуд ва аз Байтуллаҳм, деҳае, ки дар он Довуд буд, Масеҳ меояд? Шикоф дар байни оломон бо сабаби ӯ ба вуҷуд омад. Баъзе аз онҳо мехостанд ӯро бигиранд, вале ҳеҷ кас бар ӯ даст нагузошт. Пас ёриёнгарон ба кохинони калон ва Фарисиён омаданд ва онҳо ба онҳо гуфтанд: Чаро ӯро наовардед? Ёриёнҳо ҷавоб доданд: Ҳеҷ вақт одаме чунин сухан нагуфтааст, чунон ки ин одам. Пас Фарисиён ба онҳо ҷавоб доданд: Магар шумо ҳам гумроҳ шудаед? Магар касе аз роҳбарон ба ӯ имон оварда ё аз фарисиён? Аммо ин аломон, ки қонунро намедонанд, маллунанд. Никодим ба онҳо мегӯяд, ки шабона ба ӯ омада буд ва яке аз онҳо буд: Магар қонуни мо одамро ҳукм мекунад, агар аввал аз ӯ нашунавад ва надонад, ки ӯ чӣ мекунад? Онҳо ҷавоб доданд ва ба ӯ гуфтанд: Мабодо ту ҳам аз Ҷалил ҳастӣ? Тафтиш кун ва бубин, ки пайғамбар аз Ҷалил бармехоста нашудааст. Ва ҳар яке ба хонаи худ рафт.

8

Исо рафт ба Кӯҳи Зайтун ва субҳи барвақт боз омад ба

маъбад, ва ҳамаи мардум омаданд назди ӯ, ва нишаста онҳоро таълим медод. Котибон ва фарисиён занеро, ки дар зино гирифта шудааст, меоранд ва ӯро дар миёна истода, ба ӯ мегӯянд: Омӯзгор, ин зан дар ҳамон амал зино мекунон гирифта шуд; ва дар қонуни мо Мусо фармуд, ки чунин занҳоро бояд сангсор кард. Ту пас чӣ мегӯӣ? Ва онҳо инро гуфтанд, ӯро санҷида, то айбе бар зидди ӯ дошта бошанд. Ва Исо поён хам шуда, бо ангушт дар замин менавишт. Чун онҳо давом карданд аз ӯ пурсидан, ӯ рост шуд ва ба онҳо гуфт: Он касе аз шумо, ки бегуноҳ аст, аввал санг ба ӯ бизанад. Ва боз хам карда, ба замин менавишт. Онҳо вале шунида, баромада рафтанд яке-яке, оғоз карда аз калонсолон, ва Исо ва он зан, ки дар миёна буд, монда шуданд. Сар бардошта, Исо ба ӯ гуфт: эй зан, куҷо ҳастанд? Ҳеҷ кас туро маҳкум накард? Ва ӯ гуфт: ҳеҷ кас не, Худованд. Исо гуфт: на ҳам ман туро маҳкум мекунам; бирав ва аз ҳозир дигар гуноҳ макун. Боз Исо ба онҳо гуфт: Ман нури ҷаҳон ҳастам. Он касе, ки аз Ман пайравӣ кунад, ҳаргиз дар торикӣ роҳ нахоҳад рафт, балки нури ҳаёт хоҳад дошт. Пас фарисиён ба ӯ гуфтанд: Ту дар бораи худат шаҳодат медиҳӣ, шаҳодати ту ҳақиқӣ нест. Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Ҳатто агар ман дар бораи худам шаҳодат диҳам, шаҳодати ман рост аст, зеро медонам аз куҷо омадаам ва куҷо меравам, вале шумо намедонед аз куҷо меоям ё куҷо меравам. Шумо мувофиқи гӯшт ҳукм мекунед, ман ҳеҷ касро ҳукм намекунам. Ва агар ман ҳукм кунам, ҳукми ман ҳақиқӣ аст, зеро ман танҳо нестам, балки ман ва Падаре, ки маро фиристодааст. Ва дар қонуни

шумо низ навишта шудааст, ки шаҳодати ду одам рост аст. Ман он касе ҳастам, ки дар бораи худам гувоҳӣ медиҳам, ва дар бораи ман Падаре гувоҳӣ медиҳад, ки маро фиристодааст. Онҳо ба ӯ мегуфтанд: падарат куҷост? Исо ҷавоб дод: на маро медонед ва на падари маро; агар маро медонистед, падари маро ҳам медонистед. Ин сухонҳоро Исо дар хазинадор гуфт, ҳангоме ки дар маъбад таълим медод, ва ҳеҷ кас ӯро нагирифт, зеро соати ӯ ҳанӯз наомада буд. Исо бори дигар ба онҳо гуфт: Ман меравам ва шумо маро ҷустуҷӯ хоҳед кард, ва дар гуноҳи худ хоҳед мурд. Ба ҷое ки ман меравам, шумо наметавонед биёед. Пас яҳудиён мегуфтанд: Магар ӯ худро хоҳад кушт, ки мегӯяд: Ҷое ман меравам, шумо наметавонед биёед? Ва ба онҳо гуфт: Шумо аз поён ҳастед, ман аз боло ҳастам; шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, ман аз ин ҷаҳон нестам. Бинобар ин ман ба шумо гуфтам, ки шумо дар гуноҳони худ хоҳед мурд, зеро агар бовар накунед, ки Ман Ҳастам, шумо дар гуноҳони худ хоҳед мурд. Онҳо ба ӯ мегуфтанд: ту кӣ ҳастӣ? Ва Исо ба онҳо гуфт: аз ибтидо он чӣ ба шумо сухан мекунам. Бисёр чизҳо дорам дар бораи шумо барои гуфтан ва ҳукм кардан, вале он ки маро фиристодааст ҳақиқӣ аст, ва ман он чӣ аз ӯ шунидам, ҳамин чизҳоро ба ҷаҳон мегӯям. Онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ дар бораи Падар ба онҳо мегуфт. Исо ба онҳо гуфт: Вақте ки шумо Писари Инсонро баланд кунед, он вақт хоҳед донист, ки Ман ҳастам ва аз худам ҳеҷ чиз намекунам, балки чунон ки Падарам ба ман омӯхтааст, ҳамин чизҳоро мегӯям. Ва Он, ки маро фиристодааст, бо ман аст, Падар маро танҳо нагузоштааст, зеро ман ҳамеша

он чизҳоеро мекунам, ки ба Ӯ хушоянд аст. Вақте ки ӯ ин чизҳоро мегуфт, бисёр кас ба ӯ имон оварданд. Пас Исо ба он яҳудиёне, ки ба ӯ бовар карда буданд, мегуфт: агар шумо дар калимаи ман бимонед, ҳақиқатан шогирдони ман ҳастед, ва ҳақиқатро хоҳед донист, ва ҳақиқат шуморо озод хоҳад кард. Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: Мо тухми Иброҳим ҳастем ва ҳаргиз ба ҳеҷ кас бандагӣ накардаем. Чӣ тавр ту мегӯӣ, ки озод мешавед? Ҷавоб дод ба онҳо Исо: ростӣ, ростӣ мегӯям ба шумо, ки ҳар кас ки гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст. Ғулом дар хона то абад наmemонад, вале писар то абад мемонад. Агар пас Писар шуморо озод кунад, ҳақиқатан озод хоҳед буд. Ман медонам, ки шумо тухми Иброҳим ҳастед, аммо шумо мехоҳед маро бикушед, зеро ки каломи ман дар шумо ҷой намегирад. Ман он чизеро, ки аз падарам дидаам, мегӯям, ва шумо низ он чизеро, ки аз падаратон дидаед, мекунед. Онҳо ҷавоб доданд ва ба ӯ гуфтанд: Падари мо Иброҳим аст. Исо ба онҳо мегӯяд: агар шумо фарзандони Иброҳим мебудед, корҳои Иброҳимро мекардед. Акнун вале шумо мекӯшед маро кушед, одамеро, ки ҳақиқатро ба шумо гуфтаам, он ҳақиқатеро, ки аз Худо шунидам. Инро Иброҳим накард. Шумо корҳои падаратонро мекунед. Онҳо ба ӯ гуфтанд: мо аз зинокорӣ таваллуд нашудаем; як Падар дорем, Худоро. Исо ба онҳо гуфт: Агар Худо падари шумо мебуд, шумо маро дӯст медоштед, зеро ман аз Худо баромада ва омадаам. Зеро ман аз худам наомадаам, балки Ӯ маро фиристод. Чаро гуфтори маро намефаҳмед? Зеро ки шумо наметавонед калимаи маро бишнавед. Шумо аз падари шайтон ҳастед ва

хоҳишҳои падари худро мехоҳед анҷом диҳед. Он одамкуш буд аз ибтидо ва дар ҳақиқат намеистад, зеро ҳақиқат дар ӯ нест; вақте ки дурӯғ мегӯяд, аз худи худ мегӯяд, зеро дурӯғгӯ аст ва падари ӯ. Вале ман ҳақиқатро мегӯям, шумо ба ман бовар намекунед. Кадоме аз шумо маро дар бораи гуноҳ айбдор мекунад? Агар ҳақиқатро мегӯям, чаро шумо ба ман бовар намекунед? Он ки аз Худо аст, сухананҳои Худоро мешунавад; аз ин сабаб шумо намешунавед, зеро ки аз Худо нестед. Пас яҳудиён ҷавоб доданд ва ба ӯ гуфтанд: Оё мо дуруст намегӯем, ки ту самаритянин ҳастӣ ва ҷин дорӣ? Исо ҷавоб дод: Ман девона надорам, балки падари худро эҳтиром мекунам, ва шумо маро беэҳтиромӣ мекунед. Ман шукӯҳи худро наҷӯям, аммо Ӯ ҳаст, ки меҷӯяд ва ҳукм мекунад. Ҳақиқатан, ҳақиқатан ба шумо мегӯям, агар касе каломи маро нигоҳ дорад, марг на хоҳад дид то абад. Пас яҳудиён ба ӯ гуфтанд: акнун мо донистем, ки ту дев дорӣ. Иброҳим мурд ва пайғамбарон мурданд, ва ту мегӯӣ, агар касе каломи маро нигоҳ дорад, ҳаргиз то абад мургро намечашад? Магар ту бузургтар ҳастӣ аз падари мо Иброҳим, ки ӯ мурд? Ва пайғамбарон мурданд; ту худатро кӣ месозӣ? Исо ҷавоб дод: агар ман худамро шараф диҳам, шарафи ман ҳеҷ аст; Падари ман аст, ки маро шараф медиҳад, ки шумо мегӯед, ки Ӯ Худои шумо аст, ва шумо Ӯро нашинохтаед; аммо ман Ӯро медонам. Ва агар гӯям, ки ӯро намедонам, мононди шумо дурӯғгӯ хоҳам буд; вале ӯро медонам ва каломи ӯро нигоҳ медорам. Иброҳим, падари шумо, шодӣ кард, то ки рӯзи маро бинад, ва дид ва шодӣ кард. Пас яҳудиён ба ӯ гуфтанд: Ту ҳанӯз

панҷоҳ сола нашудаӣ ва Иброҳимро дидаӣ? Исо ба онҳо гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, пеш аз он ки Иброҳим бошад, Ман ҳастам. Пас онҳо сангҳоро бардоштанд, то ки ба ӯ партоб кунанд. Исо аммо пинҳон шуд ва аз ибодатгоҳ берун рафт, аз миёни онҳо гузашта, ва ҳамин тавр давом дод.

9

Ва ҳангоми гузаштан ӯ марди аз таваллуд кӯр дид. Ва шогирдони ӯ аз ӯ пурсиданд ва гуфтанд: Раббӣ, кӣ гуноҳ кард, ин ё волидайни ӯ, то ки кӯр зода шавад? Исо ҷавоб дод: На ин гуноҳ кардааст, на волидайнаш, балки барои он ки корҳои Худо дар ӯ зоҳир шаванд. Ман бояд корҳои Онро, ки Маро фиристодааст, анҷом диҳам, то ки рӯз аст, зеро шаб меояд, вақте ки ҳеҷ кас наметавонад кор кунад. Вақте ки дар ҷаҳон ҳастам, нури ҷаҳон мебошам. Ин чизҳоро гуфта, Ӯ ба замин туф кард ва аз туф гил сохт ва гилро ба чашмони кур молид ва ба ӯ гуфт: Биров, дар ҳавзи Силоам шуст, ки тарҷума мешавад фиристодашуда. Пас ӯ рафт ва шуст ва бинон омад. Ҳамсояҳо ва онҳое, ки ӯро пештар дида буданд, чунки кӯр буд, мегуфтанд: Оё ин ҳамон касе нест, ки мешаст ва гадоӣ мекард? Дигарон мегуфтанд, ки ин ҳамон аст; вале дигарон мегуфтанд, ки ба ӯ монанд аст. Он мегуфт, ки ман ҳастам. Пас ба ӯ гуфтанд: Чӣ тавр чашмони ту кушода шуданд? Он ҷавоб дод ва гуфт: Одаме, ки Исо ному дорад, гил сохт ва ба чашмонам молид ва ба

ман гуфт: Ба ҳавзи Силоам биров ва бишӯй. Ман рафтам ва шустам ва бинои худро гирифтам. Онҳо ба ӯ гуфтанд: Он куҷост? Ӯ мегӯяд: ман намедонам. Ӯро ба Фарисеиҳо мебаранд, ки колӣ кӯр буд. Шанбе буд, вақте ки Исо гил кард ва чашмони ӯро кушод. Боз пас фарисиҳо аз ӯ мепурсиданд, ки чӣ тавр биноияшро баргардонд. Ва ӯ ба онҳо гуфт: гил ӯ гузошт бар чашмҳои ман, ва ман шустам, ва ман мебинам. Баъзе аз фарисиён мегуфтанд: ин одам аз Худо нест, зеро ки шанбаро нигоҳ намедорад. Дигарон мегуфтанд: чӣ тавр одами гунаҳкор метавонад чунин нишонаҳоро кунад? Ва дар байни онҳо ҷудоӣ буд. Онҳо ба кӯр боз мегӯянд: ту чӣ мегӯӣ дар бораи ӯ, ки ӯ чашмони туро кушод? Вале ӯ гуфт, ки пайғамбар аст. Яҳудиён пас бовар накарданд дар бораи ӯ, ки ӯ кӯр буд ва биноияшро баргардонд, то вақте ки онҳо волидайни ӯро, касе ки биноияшро баргардонда буд, даъват карданд ва аз онҳо пурсиданд гуфта: Ин писари шумост, ки шумо мегӯед, ки кӯр таваллуд шуда буд? Чӣ тавр пас ҳозир мебинад? Волидайни ӯ ба онҳо ҷавоб доданд ва гуфтанд: мо медонем, ки ин писари мост ва ки кӯр таваллуд шуд; вале чӣ тавр ҳозир мебинад мо намедонем, ё кӣ чашмони ӯро кушод мо намедонем; ӯ синну сол дорад, аз ӯ бипурсед, ӯ дар бораи худаш гап мезанад. Ин чизҳоро волидайни ӯ гуфтанд, зеро аз яҳудиён метарсиданд, чунки яҳудиён аллакай созиш карда буданд, ки агар касе ӯро Масеҳ эътироф кунад, аз ҷамоат ронда шавад. Аз ин рӯ волидайнаш гуфтанд, ки ӯ синну сол дорад, аз худаш бипурсед. Онҳо пас бори дуюм он одамеро, ки кӯр буд, даъват карданд ва ба ӯ гуфтанд: Ба

Худо ҷалол бидеҳ, мо медонем, ки ин одам гунаҳкор аст. Ҷавоб дод бинобар ин он ва гуфт: Агар ӯ гунаҳкор аст, намедонам. Як чизро медонам, ки кӯр будаам, ҳозир мебинам. Онҳо ба ӯ боз гуфтанд: чӣ кард ба ту? Чӣ тавр ӯ чашмони туро кушод? Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: ман ба шумо аллакай гуфтам, ва шумо нашунидед; чӣ боз мехоҳед бишнавед? Магар шумо ҳам мехоҳед шогирдони ӯ шавед? Онҳо ӯро дашном доданд ва гуфтанд: Ту шогирди ӯ ҳастӣ, мо аммо шогирдони Мӯсо ҳастем. Мо медонем, ки Худо бо Мӯсо сухан гуфтааст, вале инро намедонем, ки аз куҷост. Он мард ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Дар ин шигифтовар аст, ки шумо намедонед ӯ аз куҷост, вале ӯ чашмони маро кушод. Мо медонем, ки Худо гунаҳкоронро намешунавад, вале агар касе Худоро тарсон бошад ва иродаи Ӯро иҷро кунад, ӯро мешунавад. Аз замонҳои қадим шунида нашудааст, ки касе чашмони куре, ки аз таваллуд кур буд, кушода бошад. Агар ин аз Худо набуд, ҳеҷ корро карда наметавонист. Онҳо ҷавоб доданд ва ба ӯ гуфтанд: дар гуноҳҳо ту тамоман таваллуд шудӣ, ва ту моро таълим медиҳӣ? Ва онҳо ӯро берун партофтанд. Исо шунид, ки онҳо ӯро берун рондаанд, ва вақте ӯро ёфт, ба ӯ гуфт: Оё ту ба Писари Худо имон дорӣ? Он ҷавоб дод ва гуфт: Ва кӣ аст, эй Худованд, то ки ман ба ӯ имон оварам? Исо ба ӯ гуфт: Ту ӯро дидаӣ ва он касе, ки бо ту гап мезанад, ҳамон аст. Вай гуфт: Боварӣ дорам, эй Худованд ва ба Ӯ саҷда кард. Ва Исо гуфт: Ман барои ҳукм ба ин ҷаҳон омадам, то онҳое, ки намебинанд, бинанд ва онҳое, ки мебинанд, кӯр шаванд. Ва баъзе аз фарисеён, ки бо ӯ буданд, инҳоро шунида, ба ӯ гуфтанд: Мо

ҳам кӯр ҳастем? Исо ба онҳо гуфт: Агар шумо кур мебудед, гуноҳ намедоштед, аммо акнун мегӯед, ки мебинем, пас гуноҳи шумо боқӣ мемонад.

10

Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, он ки дохил намешавад аз дар ба ҳавлии гӯсфандон, балки боло меравад аз ҷои дигар, он дузд аст ва ғоратгар; вале он ки дохил мешавад аз дар, чӯпони гӯсфандон аст. Ба ӯ дарбон дар мекушояд ва гӯсфандон овози ӯро мешунаванд ва гӯсфандони худро бо ном меномад ва онҳоро мебарояд. Ва вақте ки гӯсфандони худро берун кунад, пеши онҳо меравад, ва гӯсфандон ба ӯ пайравӣ мекунанд, зеро овози ӯро медонанд; аммо ба бегона пайравӣ нахоҳанд кард, балки аз ӯ хоҳанд гурехт, зеро овози бегонаҳоро намедонанд. Ин маталро Исо ба онҳо гуфт, вале онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ чӣ ба онҳо мегуфт. Пас Исо боз ба онҳо гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, ки Ман дари гӯсфандон ҳастам. Ҳамаи онҳое, ки пеш аз ман омаданд, дуздҳо ва роҳзананҳо ҳастанд, вале гӯсфандон онҳоро нашунидаанд. Ман дарам, агар касе тавассути ман дохил шавад, наҷот хоҳад ёфт ва дохил хоҳад шуд ва берун хоҳад рафт ва чарогоҳ хоҳад ёфт. Дуздӣ танҳо барои дуздидан ва куштан ва нобуд кардан меояд, аммо ман омадам, то онҳо ҳаёт дошта бошанд ва онро фаровон дошта бошанд. Ман чӯпони некам. Чӯпони нек рӯҳи худро мегузорад барои гӯсфандон; коргари музди ва набуда

чӯпон, ки гӯсфандон хосси ӯ нестанд, гургро омаданро мебинад ва гӯсфандонро мегузорад ва мегурезад; ва гург онҳоро мегирад ва гӯсфандонро мепарокандад. Мисдошуда мегурезад, зеро ки ӯ мисдошуда аст ва ба ӯ ғам нест дар бораи гӯсфандон. Ман чӯпони некам ва мероҳоямро мешиносам ва маро мероҳоям мешиносанд, чунон ки Падар маро мешиносад ва ман Падарро мешиносам, ва ҷони худро барои гӯсфандон мегузорам. Ва гӯсфандони дигаре низ дорам, ки аз ин ҳавлӣ нестанд, ва онҳоро низ бояд биёварам, ва онҳо овози маро мешунаванд, ва як рамаи гӯсфанд мешавад, як чӯпон. Аз ин сабаб Падар маро дӯст медорад, зеро ман рӯҳи худро мегузорам, то ки боз онро бигирам. Ҳеҷ кас онро аз ман намегирад, балки ман худам онро мегузорам. Ман ихтиёр дорам, ки онро гузорам ва ихтиёр дорам, ки онро боз гирам. Ин фармонро аз Падари худам гирифтам. Пас боз дар миёни яҳудиён аз сабаби ин суханонҳо ҷудоӣ ба вуҷуд омад. Вале бисёре аз онҳо мегуфтанд: Ӯ девро дорад ва девона аст, чаро ба ӯ гӯш мекунед? Дигарон мегуфтанд: Ин суханонро нест аз одами ҷиннзада. Магар ҷин қодир аст чашмони куронро кушодан? Ид дар Ерусалим рӯй дод, ва зимистон буд; ва Исо дар маъбад дар сутунхонаи Сулаймон гашт мезад. Пас яҳудиён ӯро иҳота карданд ва ба ӯ мегуфтанд: То кай рӯҳи моро мегирӣ? Агар ту Масеҳ ҳастӣ, ба мо бо ҷасорат гӯй. Ҷавоб дод ба онҳо Исо: гуфтам ба шумо, ва шумо бовар намекунед; корҳое, ки ман мекунам дар номи падарам, инҳо шаҳодат медиҳанд дар бораи ман; вале шумо бовар намекунед; зеро шумо аз гӯсфандони ман нестед, чунон ки

гуфтам ба шумо. Гӯсфандони ман овози маро мешунаванд, ва ман онҳоро мешиносам, ва онҳо аз паси ман меоянд, ва ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ медиҳам, ва онҳо то абад ҳалок нахоҳанд шуд, ва касе онҳоро аз дасти ман нахоҳад рабуд. Падари ман, ки ба ман додааст, аз ҳама бузургтар аст ва ҳеҷ кас наметавонад аз дасти падарам рабуда гирад. Ман ва падар як ҳастем. Пас яҳудиён боз сангҳо бурданд, то ки ӯро санг зананд. Исо ба онҳо ҷавоб дод: Ман корҳои бисёри нек аз Падарам ба шумо нишон додам, барои кадоме аз он корҳо маро сангсор мекунед? Яҳудиён ба ӯ ҷавоб доданд ва гуфтанд: Мо туро барои кори нек сангсор намекунем, балки барои куфргӯй, ва барои он ки ту одам будаат, худро Худо мегардонӣ. Исо ба онҳо ҷавоб дод: Оё дар қонуни шумо навишта нашудааст, ки Ман гуфтам, шумо худоён ҳастед? Агар онҳоро худоён гуфт, ба онҳое ки калом аз Худо омад, ва навиштаҷот ҳал шуда наметавонад, онро ки Падар муқаддас кард ва ба ҷаҳон фиристод, шумо мегӯед ки куфр мегӯй, зеро ки гуфтам, Писари Худо ҳастам? Агар ман корҳои падарам ро накунам, ба ман бовар накунед; агар вале мекунам, ҳатто агар ба ман бовар накунед, ба корҳо бовар кунед, то ки шумо донед ва бовар кунед, ки падар дар ман аст ва ман дар ӯ ҳастам. Бинобар ин, онҳо боз кӯшиш карданд, ки ӯро бигиранд, вале ӯ аз дасти онҳо баромад. Ва ӯ боз ба он тарафи Урдун рафт, ба он ҷое ки Яҳё аввал ғӯтаовар мекард, ва дар он ҷо монд. Ва бисёр омаданд ба назди ӯ ва мегуфтанд, ки Яҳё дар ҳақиқат ҳеҷ нишонае накард, аммо ҳар чӣ Яҳё дар бораи ин гуфт, рост буд. Ва бисёр кас дар он ҷо ба ӯ бовариданд.

11

Касе бемор буд ба номи Лозар аз Байтанё, аз он деҳае, ки Марям ва хоҳараш Марто дар он зиндагӣ мекарданд. Марям он зане буд, ки Худовандро бо равғани хушбӯй малида, пойҳои Ӯро бо мӯйҳои худ пок карда буд ва бародараш Лозар бемор буд. Пас хоҳарон ба ӯ фиристоданд ва гуфтанд: Худованд, бубин, он касе ки дӯсташ медорӣ бемор аст. Исо шунида, гуфт: Ин заифӣ ба марг нест, балки барои ҷалоли Худост, то Писари Худо тавассути он ҷалол ёбад. Исо Марсаро ва хоҳари ӯро ва Лозарро дӯст медошт. Чун пас шунид, ки ӯ заиф аст, он вақт дар он ҷое, ки буд, ду рӯз монд; баъд аз ин ба шогирдон мегӯяд: биёед ба Яҳудия боз равем. Шогирдон ба ӯ гуфтанд: Устод, ҳоло яҳудиён мехостанд туро сангсор кунанд, ва ту боз ба он ҷо меравӣ? Исо ҷавоб дод: магар дар рӯз дувоздаҳ соат нест? Агар касе дар рӯз роҳ равад, ӯ пай намехӯрад, зеро ки нури ин ҷаҳонро мебинад; вале агар касе дар шаб роҳ равад, пай мехӯрад, зеро ки нур дар ӯ нест. Ин чизҳоро гуфт ва баъд аз ин ба онҳо мегӯяд: Лозар, дӯсти мо, хобидааст, аммо ман мераваму то ӯро бедор кунам. Пас шогирдони ӯ гуфтанд: Худованд, агар ӯ хобидааст, наҷот хоҳад ёфт. Исо дар бораи марги ӯ гуфта буд, аммо онҳо пиндоштанд, ки Ӯ дар бораи хобидан сухан мегӯяд. Пас Исо ба онҳо бо ҷасорат гуфт: Лозар мурд, ва ман шодам барои шумо, то ки шумо бовар кунед, зеро ман он ҷо набудам; вале биёед ба назди ӯ биравем. Пас Томас, ки Дидумос ном дошт, ба

ҳамшогирдон гуфт: Биёед мо ҳам биравем, то бо ӯ бимирем. Пас Исо омада, ӯро ёфт, ки аллакай чаҳор рӯз дар гӯр буд. Ва Байтанё наздики Ерусалим буд, тақрибан понздаҳ стадион, ва бисёре аз яҳудиён назди Марто ва Марям омада буданд, то онҳоро дар бораи бародарашон тасалло диҳанд. Пас Марта чун шунид, ки Исо меояд, ба пешвози ӯ рафт, вале Марям дар хона нишаста буд. Марта ба Исо гуфт: Эй Худованд, агар Ту инҷо мебудӣ, бародарам намемурд. Аммо ҳоло низ медонам, ки ҳар чӣ аз Худо бихоҳӣ, Худо ба ту хоҳад дод. Исо ба ӯ мегӯяд: Бародарат бармехезад. Марса ба ӯ мегӯяд: Медонам, ки ӯ дар рӯзи охирин дар рустохез бармехезад. Исо ба ӯ гуфт: Ман растохез ва ҳаётам. Он ки ба ман имон дорад, агар чи бимирад, зинда хоҳад шуд; ва ҳар он ки зинда аст ва ба ман имон дорад, ҳаргиз намирад то абад. Ту ба ин бовар мекунӣ? Ба ӯ мегӯяд: Ҳа, Худованд, ман боварӣ кардаам, ки Ту Масеҳ, Писари Худое ҳастӣ, ки ба ҷаҳон меояд. Ва ин чизҳоро гуфта, рафт ва Марямро, хоҳари худро, пинҳонӣ хонд ва гуфт: Муаллим ҳозир аст ва туро мехонад. Он чунон ки шунид, зуд бархост ва ба сӯи ӯ омад. Исо ҳанӯз ба деҳа наомада буд, вале дар ҳамон ҷое буд, ки Марто ӯро пешвоз гирифта буд. Пас яҳудиёне, ки бо ӯ дар хона буданд ва ӯро тасаллӣ медоданд, вақте Марямро диданд, ки зуд бархост ва баромад, аз паи ӯ рафтанд ва гуфтанд, ки ӯ ба қабр меравад, то он ҷо гирья кунад. Пас Марям чун ба ҷое омад, ки Исо буд, ӯро дида ба пойҳояш афтод ва ба ӯ гуфт: Худованд, агар Ту ин ҷо мебудӣ, бародарам намемурд. Исо, вақте ки ӯро гиря кунанда дид ва яҳудиёнеро, ки бо ӯ ҷамъ

шуда буданд, гиря кунанда дид, дар рӯҳ амиқ таъсир ёфт ва худро ташвишнок кард ва гуфт: Куҷо ӯро гузоштаед? Ба ӯ мегӯянд: Хӯҷаин, биё ва бубин. Исо гиря кард. Яҳудиён мегуфтанд: бинед чӣ тавр ӯ ӯро дӯст медошт; баъзе аз онҳо гуфтанд: оё ин, ки чашмони кӯрро кушода буд, наметавонист кунад, ки ин ҳам намирад? Исо, боз дар дили худ ба шиддат таҳрик шуда, ба гӯр омад. Он ғоре буд ва санге бар рӯи он гузошта шуда буд. Исо мегӯяд: сангро бардоред. Марто, хоҳари мурда, ба ӯ мегӯяд: Эй Худованд, аллакай бӯй мекунад; зеро чор рӯз гузаштааст. Исо ба ӯ мегӯяд: Оё ба ту нагуфтам, ки агар бовар кунӣ, шукӯҳи Худоро хоҳӣ дид? Пас онҳо сангро бардоштанд, ки марг ёфта дар он ҷо хобида буд. Исо чашмонро ба боло бардошт ва гуфт: Эй Падар, ман ба ту ташаккур мекунам, ки ту маро шунидӣ. Ман медонистам, ки Ту ҳамеша маро мешунавӣ, аммо барои гурӯҳи атрофистода гуфтам, то онҳо бовар кунанд, ки Ту маро фиристодай. Ва ин чизҳоро гуфта, бо овози бузург фарёд кард: Лозар, биё берун! Ва он ки мурдааст берун омад, пойҳо ва дастҳояш бо парчаҳои либос баста шуда буданд ва рӯяш бо дастмол печонида шуда буд. Исо ба онҳо мегӯяд: Ӯро озод кунед ва гузоред равад. Бисёре аз яҳудиён, ки назди Марям омада буданд ва он чиро, ки Исо кард, дида буданд, ба ӯ имон оварданд. Баъзе аз онҳо ба наздики фарисиён рафтанд ва ба онҳо гуфтанд, ки Исо чӣ кард. Пас кохинони калон ва Фарисиён шӯро ҷамъ карданд ва мегуфтанд: Чӣ кор кунем, зеро ки ин одам бисёр нишонаҳо мекунад? Агар мо ӯро ҳамин тавр раҳо кунем, ҳама ба ӯ боварӣ хоҳанд кард, ва румиён

хоҳанд омад ва ҷойи мо ва миллати моро хоҳанд гирифт. Вале яке аз онҳо Каёфо, ки роҳиби калон буд соли он, ба онҳо гуфт: шумо ҳеҷ чиз намедонед, ва ҳам фикр намекунед, ки ба мо судманд аст, ки як одам бимирад барои мардум ва тамоми миллат ҳалок нашавад. Ин аммо аз худаш нагуфт, балки кохини калон будани соли он пешгӯй кард, ки Исо мехост бимирад барои миллат, ва на барои миллат танҳо, балки то ки ҳам фарзандони Худои паракандашударо ба як ҷамъ оварад. Аз он рӯз ба баъд онҳо машварат карданд, то ки ӯро кушанд. Исо бинобар ин дигар бо озодӣ дар байни яҳудиён намегашт, балки аз он ҷо ба сарзамине наздики биёбон рафт, ба шаҳре ки Эфраим номида мешуд ва он ҷо бо шогирдони худ вақт мегузаронд. Пасхаи яҳудиён наздик буд ва бисёр одамон аз деҳот пеш аз Пасха ба Ерусалим рафтанд, то худро тоза кунанд. Онҳо Исоро ҷустуҷӯ мекарданд ва дар ибодатгоҳ истода, бо якдигар мегуфтанд: Ба шумо чӣ менамояд, ки ӯ ба ид намеояд? Роҳбарони кохинон ва Фарисиён фармон дода буданд, ки агар касе донад ӯ куҷо аст, бояд хабар диҳад, то ки ӯро бигиранд.

12

Бинобар ин, Исо шаш рӯз пеш аз Иди Пасха ба Байтанё омад, ки дар он ҷо Лозар буд, ҳамон мурдае, ки ӯ аз мурдагон зинда карда буд. Онҳо барои ӯ дар он ҷо шом омода карданд ва Марта хизмат мекард, вале Лозар яке аз

касоне буд, ки бо ӯ сари дастурхон нишаста буд. Марям ратл равғани нарди пок ва қиматбаҳоро гирифта, пойҳои Исоро молид ва бо мӯйҳои худ пойҳои ӯро пок кард ва хона аз бӯйи равған пур шуд. Пас яке аз шогирдони ӯ, Яҳудо писари Шимъун Исқарютӣ, ки мехост ӯро таслим кунад, гуфт: чаро ин равғани хушбӯй бо сесад динор фурӯхта нашуд ва ба камбағалон дода нашуд? Вале ӯ инро гуфт, на барои он ки дар бораи камбағалон ғам мехӯрд, балки барои он ки дузд буд ва сандуқчаро дошт ва чизҳои дар он гузошташавандаро мебурд. Пас Исо гуфт: Ӯро бигзор, онро барои рӯзи дафни ман нигоҳ дошта аст. Камбағалонро ҳамеша бо худ доред, вале маро ҳамеша надоред. Омӯхтанд пас омӯхт калон аз яҳудиён, ки ӯ он ҷо аст, ва омаданд на танҳо барои Исо, балки то ки Лозарро ҳам бинанд, ки ӯро аз мурдагон бардошта буд. Ва кохинони калон маслиҳат карданд, то ки ҳам Лозарро кушанд, зеро ки бисёре аз яҳудиён аз сабаби ӯ мерафтанд ва ба Исо имон меоварданд. Рӯзи дигар издиҳоми бузурге, ки ба ид омада буд, шунида, ки Исо ба Ерусалим меояд, шохаҳои дарахтони хурморо гирифтанд ва ба пешвози ӯ баромаданд ва фарёд мезаданд: Ҳусанно, муборак бошад он ки ба номи Худованд меояд, подшоҳи Исроил. Ва Исо хари хукро ёфта, бар он нишаст, чунон ки навишта шудааст: матарс, духтари Сиён; ин ҳам подшоҳи ту меояд, нишаста бар курраҳари хар. Инҳоро шогирдони ӯ аввал нафаҳмиданд, вале вақте ки Исо ҷалол ёфт, он вақт ёдашон омад, ки инҳо дар бораи ӯ навишта шуда буд ва инҳоро бо ӯ карда буданд. Оломоне, ки бо ӯ буд, вақте ки Лозарро аз гӯр даъват кард ва ӯро аз мурдагон

баргардонд, шаҳодат медод. Аз ин сабаб оммаи мардум ба пешвози ӯ омаданд, зеро шунида буданд, ки ӯ ин нишонаро карда буд. Фарисиҳо, пас, ба худашон гуфтанд: Мебинед, ки шумо ҳеҷ фоида намерасонед? Бубин, ҷаҳон дар пайи ӯ рафт. Баъзе юнониён аз онҳое, ки боло меравтанд, буданд, то дар ид ибодат кунанд. Инҳо пас наздик омаданд ба Филипп, ки аз Байтсайдои Ҷалил буд, ва аз ӯ пурсиданд ва гуфтанд: Хуҷаён, мо мехоҳем Исоро бинем. Филипп меояд ва ба Андрей мегӯяд, ва боз Андрей ва Филипп ба Исо мегӯянд; ва Исо ба онҳо ҷавоб дод гуфта: вақт омадааст, то ки Писари инсон ҷалол ёбад. Ҳақиқатан ҳақиқатан ба шумо мегӯям, агар донаи гандум ба замин афтода намирад, он танҳо мемонад, вале агар бимирад, мевҳои бисёр меорад. Он ки рӯҳи худро дӯст медорад, онро гум хоҳад кард, ва он ки рӯҳи худро дар ин ҷаҳон нафрат медорад, онро барои ҳаёти ҷовидон нигоҳ хоҳад дошт. Агар касе ба ман хизмат кунад, бигзор ӯ ба ман пайравӣ кунад, ва куҷо ки ман ҳастам, онҷо ҳам хизматгори ман хоҳад буд, ва агар касе ба ман хизмат кунад, Падар ӯро эҳтиром хоҳад кард. Акнун рӯҳи ман парешон шудааст, ва чӣ бигӯям? Падар, маро аз ин соат наҷот деҳ. Аммо ман барои ин ба ин соат омадам. Падар, номи худатро шараф бидеҳ. Пас овозе аз осмон омад: Ман ҷалол додам ва боз ҷалол хоҳам дод. Пас оломоне, ки истода буд ва шунида буд, мегуфт, ки раъд шуда аст, дигарон мегуфтанд, ки паёмбар ба ӯ сухан гуфта аст. Исо ҷавоб дод ва гуфт: Ин овоз на барои ман, балки барои шумо шунида шуд. Акнун ҳукми ин ҷаҳон аст, акнун ҳукмрони ин ҷаҳон берун партофта мешавад; ва ман агар

аз замин баланд карда шавам, ҳамаро ба худам кашида мекунам. Вале ӯ ин гапро гуфт ва ишора кард, ки бо кадом марг мехост бимирад. Ба ӯ ҷамъият ҷавоб дод: мо аз қонун шунидем, ки Масеҳ то абад боқӣ мемонад, ва чӣ тавр ту мегӯӣ, лозим аст ки Писари Одам баланд карда шавад? Кӣ аст ин писари одам? Исо ба онҳо гуфт: Ҳанӯз вақти кам нур бо шумо аст, роҳ равед то вақте ки нур доред, то торикӣ шуморо фаро нагирад, ва он ки дар торикӣ роҳ меравад намедонад ба куҷо меравад. То вақте ки шумо нур доред, ба нур бовар кунед, то ки писарони нур шавед. Ин чизҳоро Исо гуфт ва рафта, аз онҳо пинҳон шуд. Вале ӯ ин қадар бисёр аломатҳоро пеши онҳо карда буд, онҳо ба ӯ бовар накарданд, то ки калимаи Исайё пайғамбар иҷро шавад, ки ӯ гуфт: Эй Худованд, кӣ ба хабари мо бовар кард? Ва дасти Худованд ба кӣ ошкор карда шуд? Аз ин сабаб онҳо наметавонистанд бовар кунанд, зеро ки боз Исайё гуфт: Ӯ чашмони онҳоро кур кардааст ва дили онҳоро сахт кардааст, то ки онҳо бо чашмон набинанд ва бо дил нафаҳманд ва баргардонида нашаванд, ва Ман онҳоро шифо хоҳам дод. Исаё ин чизҳоро гуфт, вақте ки шукӯҳи ӯро дид ва дар бораи ӯ сухан гуфт. Бо вуҷуди ин, аз сарварон бисёре ба ӯ имон оварданд, вале бо сабаби фарисиён эътироф намекарданд, то ки аз маҷлис ронда нашаванд; зеро онҳо шуҳрати одамонро бештар аз шуҳрати Худо дӯст медоштанд. Исо фарёд кард ва гуфт: он ки ба ман имон меорад, на ба ман имон меорад, балки ба он касе ки маро фиристодааст, ва он ки маро мебинад, он касеро мебинад, ки маро фиристодааст. Ман рӯшноӣ ба

ҷаҳон омадаам, то ки ҳар он ки ба ман бовар мекунад, дар торикӣ намонад. Ва агар касе суханони маро шунавад ва бовар накунад, ман ӯро ҳукм намекунам, зеро ман наомадам, то ҷаҳонро ҳукм кунам, балки то ҷаҳонро наҷот диҳам. Он ки рад мекунад маро ва нагирифта суханҳои маро, дорад онро ки ҳукм мекунад ӯро; он сухан ки гуфтам ман, он ҳукм мекунад ӯро дар он рӯзи охирин; зеро ки ман аз худам нагуфтам, вале он Падар ки фиристод маро, худаш ба ман амр дод чӣ гӯям ва чӣ сухан гӯям; ва медонам ки амри ӯ ҳаёти ҷовидонӣ аст. Он чизҳое, ки ман мегӯям, ман ҳамон тавре мегӯям, ки Падар ба ман гуфтааст.

13

Пеш аз ҷашни Пасха, Исо донист, ки соати ӯ расидааст, то аз ин ҷаҳон ба сӯи Падар гузарад. Ӯ худиҳои худро, ки дар ҷаҳон буданд, дӯст медошт ва то охир онҳоро дӯст дошт. Ва шом шуда, шайтон аллакай ба дили Яҳудои писари Шимъун Искариёт андохта буд, то ки ӯ ӯро таслим кунад, Исо донист, ки Падар ҳама чизро ба дастҳои ӯ дода буд, ва ки ӯ аз Худо берун омада буд ва ба назди Худо меравад, аз шом бархост ва либосҳояшро гузошт, ва дастмолро гирифта худро баст. Сипас ӯ обро ба ҳавзча рехт ва оғоз кард пойҳои шогирдонро шуст ва бо сарпӯше, ки ба камараш баста буд, хушк кард. Пас ӯ ба Симони Петр меояд ва он ба ӯ мегӯяд: Худованд, оё Ту пойҳои маро мешӯӣ? Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Он чӣ ки Ман мекунам, ту ҳозир намедонӣ, вале баъд

аз ин хоҳӣ донист. Петрус ба ӯ мегӯяд: Не, не, шумо ҳаргиз пойҳои маро нахоҳед шуст. Исо ба ӯ ҷавоб дод: агар туро нашуям, бо ман ҳиссае надорӣ. Симон Петрос ба ӯ мегӯяд: Худованд, на танҳо пойҳои маро, балки ҳам дастҳо ва сарамро. Исо ба ӯ мегӯяд: Он касе, ки шустаистшуда, эҳтиёҷ надорад, ки пойҳояшро бишӯяд, балки тамоман пок аст, ва шумо покҳо ҳастед, вале на ҳамаи шумо. Ӯ медонист касеро, ки ӯро таслим мекард, аз ин сабаб гуфт: На ҳамаи шумо покед. Вақте ки ӯ пойҳои онҳоро шуст ва либосҳои худро гирифт, боз дароз кашида, ба онҳо гуфт: Медонед, ки ман чӣ кор ба шумо кардаам? Шумо маро Омӯзгор ва Хӯҷаин меномед ва дуруст мегӯед, зеро ман ҳастам. Агар пас ман, Худованд ва Устод, пойҳои шуморо шустам, шумо низ бояд пойҳои якдигарро бишӯед. Зеро ман мисол ба шумо додаам, то ки чунон ки ман ба шумо кардам, шумо низ кунед; ростӣ ростӣ ба шумо мегӯям, ғулом аз хоҷаи худ бузургтар нест ва на расул аз он касе ки ӯро фиристодааст бузургтар аст. Агар ин чизҳоро медонед, хушбахт ҳастед, агар онҳоро ба амал баровед. Ман дар бораи ҳамаи шумо намегӯям; ман медонам кадомҳоро интихоб кардам; вале то ки Навиштаҷот иҷро шавад, он ки бо ман нон мехӯрад пошнаи худро бар ман баланд кард. Аз ҳозир ба шумо мегӯям пеш аз он ки рух диҳад, то вақте ки рух диҳад, бовар кунед, ки Ман Ҳастам. Ҳақиқатан, ҳақиқатан ба шумо мегӯям, он касе ки касеро, ки Ман мефиристам, қабул кунад, Маро қабул мекунад, ва он касе ки Маро қабул кунад, Онро қабул мекунад, ки Маро фиристодааст. Исо ин суханонро гуфта, дар рӯҳ ташвишнок шуд ва шаҳодат дода,

гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо маро таслим хоҳад кард. Пас шогирдон ба якдигар нигоҳ мекарданд, дар гумон будаги дар бораи кӣ сухан мегӯяд. Ва буд яке аз шогирдони ӯ, ки дар бағали Исо такя карда буд, ки Исо ӯро дӯст медошт; пас Шимъун Петрус ба ӯ ишора кард, то бипурсад кист, дар бораи ки ӯ мегӯяд. Афтода бар синаи Исо, он ба ӯ гуфт: Худованд, кист? Исо ҷавоб медиҳад: он касе аст, ки ман луқмаро ғӯрида, ба ӯ хоҳам дод. Ва нонпорчаро ғӯрида, медиҳад ба Яҳудо писари Шимъун Искариёт. Ва баъд аз лукма, он вақт шайтон ба ӯ дохил шуд. Пас Исо ба ӯ гуфт: он ки ту мекунӣ, тезтар кун. Вале ҳеҷ кас аз нишастагон нафаҳмид, ки барои чӣ ба ӯ гуфт; зеро баъзеҳо фикр мекарданд, чунки Яҳудо ҷаъбаи пулро дошт, ки Исо ба ӯ мегӯяд, харид он чизҳоеро, ки мо барои иди ниёз дорем, ё ба камбағалон то чизе диҳад. Пас аз гирифтани он лақма, ӯ фавран берун рафт, ва шаб буд. Вақте ки ӯ берун рафт, Исо гуфт: Акнун Писари Инсон ҷалол ёфт ва Худо дар ӯ ҷалол ёфт. Агар Худо дар ӯ шуҳрат ёфт, Худо низ ӯро дар худаш шуҳрат хоҳад дод ва фавран ӯро шуҳрат хоҳад дод. Бачагонҳо, ҳанӯз каме бо шумо ҳастам. Шумо маро ҷустуҷӯ хоҳед кард, ва ҳамчунон ки ба яҳудиён гуфтам ки ба куҷо ман меравам, шумо наметавонед биёед, ва ба шумо ҳозир мегӯям. Ҳукми навро ба шумо медиҳам, то ки якдигарро дӯст доред, чунон ки шуморо дӯст доштам, то ки шумо ҳам якдигарро дӯст доред. Дар ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони ман ҳастед, агар муҳаббат ба якдигар дошта бошед. Симон Петрус ба ӯ мегӯяд: Худованд, куҷо меравӣ? Исо ба ӯ ҷавоб дод: Ҷое ки ман меравам, ту

ҳозир наметавонӣ ба ман пайравӣ кунӣ, вале баъдтар ба ман пайравӣ хоҳӣ кард. Петрус ба ӯ мегӯяд: Худованд, чаро ман наметавонам ҳозир аз шумо пайравӣ намоям? Рӯҳи худро барои ту хоҳам гузошт. Исо ба ӯ ҷавоб дод: Рӯҳи худро барои ман мегузорӣ? Ростӣ, ростӣ ба ту мегӯям, хурӯс овоз намедиҳад, то вақте ки ту маро се маротиба инкор кунӣ.

14

Дилҳои шумо ошуфта нашавад, ба Худо бовар кунед ва ба ман низ бовар кунед. Дар хонаи падарам ҷойҳои бисёр ҳастанд; агар не, ба шумо мегуфтам; меравам ки барои шумо ҷой тайёр кунам; ва агар равам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз меоям ва шуморо назди худам мегирам, то ки дар куҷое ки ман ҳастам, шумо ҳам бошед. Ва шумо медонед, ки ман ба куҷо меравам ва роҳро низ медонед. Томас ба ӯ мегӯяд: Худованд, мо намедонем куҷо меравӣ, ва чӣ тавр метавонем роҳро бидонем? Исо ба ӯ мегӯяд: Ман роҳ ва ҳақиқат ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас ба назди Падар намеояд, магар тавассути ман. Агар шумо маро медонистед, падари маро ҳам медонистед. Ва аз ҳоли ҳозир шумо ӯро медонед ва ӯро дидаид. Филиппос ба ӯ мегӯяд: Хӯҷаён, падарро ба мо нишон деҳ ва ин барои мо кофист. Исо ба ӯ мегӯяд: ман ин қадар вақт бо шумо ҳастам, ва ту маро нашинохтаӣ, эй Филип? Он ки маро дидааст, падарро дидааст; ва чӣ тавр ту мегӯӣ, падарро ба мо нишон деҳ? Ту

бовар намекунӣ, ки ман дар Падар ва Падар дар ман аст? Калимаҳое, ки ман ба шумо мегӯям, аз худам намегӯям; вале Падар, ки дар ман мемонад, Худаш корҳоро мекунад. Ба ман бовар кунед, ки ман дар Падар ҳастам ва Падар дар ман аст. Агар на, аз рӯи худи ин корҳо ба ман бовар кунед. Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, он ки ба ман имон дорад, корҳое ки ман мекунам ва он низ хоҳад кард, ва бузургтар аз инҳо хоҳад кард, зеро ки ман ба сӯи Падари худ меравам, ва ҳар чӣ дар номи ман хоҳиш кунед, инро хоҳам кард, то ки Падар дар Писар ҷалол ёбад. Агар чизе дар номи ман бипурсед, ман онро иҷро хоҳам кард. Агар шумо маро дӯст медоред, фармонҳои маро нигоҳ доред, ва ман аз Падар хоҳиш мекунам ва ёвари дигарро ба шумо медиҳад, то ки бо шумо то абад бимонад, Рӯҳи ҳақиқат, ки ҷаҳон наметавонад онро гирад, зеро онро намебинад ва намешиносад онро; шумо аммо мешиносед онро, зеро назди шумо мемонад ва дар шумо хоҳад буд. Ман шуморо ятим нахоҳам гузошт, ба наздатон меоям. Ҳанӯз кам вақт монда ва ҷаҳон маро дигар намебинад, аммо шумо маро мебинед, зеро ман зинда ҳастам ва шумо низ зинда хоҳед буд. Дар он рӯз шумо хоҳед донист, ки ман дар Падарам ҳастам ва шумо дар ман ҳастед ва ман дар шумо ҳастам. Он ки фармонҳои маро дорад ва онҳоро нигоҳ медорад, ҳамон касест, ки маро дӯст медорад, ва он ки маро дӯст медорад, аз ҷониби Падарам дӯст дошта хоҳад шуд, ва ман ӯро дӯст хоҳам дошт ва худамро ба ӯ зоҳир хоҳам кард. Яҳудо, на он Искариётӣ, ба ӯ мегӯяд: Худовand, чӣ шудааст ки Ту мехоҳӣ худатро ба мо зоҳир кунӣ ва на ба ҷаҳон? Исо

ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Агар касе Маро дӯст дорад, калимаи Маро нигоҳ хоҳад дошт ва Падарам ӯро дӯст хоҳад дошт, ва Мо назди ӯ хоҳем омад ва назди ӯ ҷойгоҳ хоҳем кард. Он ки маро дӯст намедорад, суханони маро нигоҳ намедорад, ва суханоне, ки шумо мешунавед, аз они ман нест, балки аз они Падаре аст, ки маро фиристодааст. Инҳоро ман ба шумо гуфтаам, дар назди шумо мондан; вале ёвар, Рӯҳи Муқаддас, ки Падар дар номи ман мефиристад, ӯ ба шумо ҳама чиз меомӯзад ва ба шумо ҳама чизҳоеро, ки ман ба шумо гуфтам, ёдоварӣ мекунад. Сулҳро мерахсонам ба шумо, сулҳи худамро медиҳам ба шумо; на чунон ки ҷаҳон медиҳад, ман медиҳам ба шумо. Дилҳои шумо ташвишнок набошанд ва натарсанд. Шумо шунидед, ки ман ба шумо гуфтам: ман меравам ва ба назди шумо меоям; агар шумо маро дӯст медоштед, шумо шод мешудед, ки ман гуфтам, ман ба назди Падар меравам; зеро ки Падари ман аз ман бузургтар аст; ва акнун ман ба шумо гуфтаам пеш аз он ки шавад, то ки вақте ки шавад, шумо бовар кунед. Дигар чизҳои зиёд бо шумо гап намезанам; зеро ҳукмрони ҷаҳон меояд, ва дар ман ҳеҷ чиз надорад; вале то ки ҷаҳон донад, ки падарро дӯст медорам, ва чунон ки падар ба ман фармон дод, ҳамин тавр мекунам. Хезед шавед, биёед равем аз ин ҷо.

15

Ман токи ҳақиқӣ ҳастам ва падарам дехқон аст. Ҳар

шохчае, ки дар ман мева намеоварад, Ӯ онро мебарад, ва ҳар шохчае, ки мева меоварад, тоза мекунад, то мевае бештар оварад. Шумо аллакай покиза ҳастед аз сабаби каломае, ки ба шумо гуфтаам. Монед дар ман, ва ман дар шумо. Чунон ки шохча наметавонад мева овардан аз худаш, агар дар так намонад, ҳамин тавр на ҳам шумо, агар дар ман намонед. Ман токам, шумо шохаҳо. Он ки дар ман мемонад ва ман дар ӯ, ин касе мева зиёд меорад, зеро бе ман шумо наметавонед ҳеҷ чиз кунед. Агар касе дар ман намонад, берун партофта мешавад чун шохча ва хушк мегардад, ва онҳоро мечинанд ва ба оташ меандозанд ва месӯзад. Агар шумо дар ман бимонед ва калимаҳои ман дар шумо бимонанд, он чи шумо мехоҳед бипурсед, ва ба шумо дода мешавад. Дар ин Падари ман шуҳрат ёфт, то ки шумо меваи бисёр ored ва шогирдони Ман шавед. Чунон ки Падар маро дӯст дошт, ман ҳам шуморо дӯст доштам, дар мӯҳаббати ман бимонед. Агар шумо фармонҳои маро нигоҳ доред, дар муҳаббати ман хоҳед монд, чунон ки ман фармонҳои падарам нигоҳ доштаам ва дар муҳаббати ӯ мемонам. Ин чизҳоро ба шумо гуфтаам, то ки шодии ман дар шумо бимонад ва шодии шумо пурра гардад. Ин фармони ман аст, то ки шумо якдигарро дӯст доред, чунон ки ман шуморо дӯст доштам. Бузургтар аз ин муҳаббат ҳеҷ кас надорад, то ки касе ҷони худро барои дӯстони худ гузорад. Шумо дӯстони ман ҳастед, агар он чизеро, ки ман ба шумо фармон медиҳам, иҷро кунед. Дигар шуморо ғуломон намегӯям, зеро ғулом намедонад, ки хӯҷаинаш чӣ кор мекунад, аммо шуморо дӯстон гуфтаам, зеро ҳар он чӣ

аз падарам шунидам, ба шумо маълум кардам. Не шумо маро интихоб кардед, балки ман шуморо интихоб кардам ва шуморо гузоштам, то ки шумо равед ва мева оваред ва мевае шумо монад, то ки ҳар чи аз Падар дар номи ман хоҳед, ба шумо диҳад. Ин чизҳоро ба шумо фармон медиҳам, то ки якдигарро дӯст доред. Агар ҷаҳон шуморо нафрат мекунад, бидонед, ки маро пеш аз шумо нафрат кардааст. Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон худи худро дӯст медошт, вале чун шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидам, аз ҳамин сабаб ҷаҳон шуморо нафрат мекунад. Ёд кунед суханеро, ки ман ба шумо гуфтам: ғулом аз хӯҷояш бузургтар нест. Агар маро таъқиб карданд, шуморо ҳам таъқиб хоҳанд кард; агар калимаи маро нигоҳ доштанд, калимаи шуморо ҳам нигоҳ хоҳанд дошт. Аммо ин ҳамаро бо шумо хоҳанд кард бо сабаби номи ман, зеро Онро, ки Маро фиристодааст, намедонанд. Агар ман наомада ва ба онҳо сухан нагуфта будам, гуноҳ надоштанд, аммо акнун баҳона надоранд дар бораи гуноҳашон. Он ки маро нафрат мекунад, падари маро низ нафрат мекунад. Агар корҳоеро, ки ҳеҷ касе дигар накардааст, дар миёни онҳо накарда будам, гуноҳе намедоштанд, аммо акнун онҳо дидаанд ва нафрат кардаанд ҳам аз ман ва ҳам аз падарам. Аммо то ки иҷро шавад он сухан, ки дар қонуни онҳо навишта шудааст, ки онҳо маро бесабаб нафрат карданд. Вақте ки ҳимоятгар биёяд, ки манӣ ӯро аз Падар ба шумо мефиристам, Рӯҳи ҳақиқат, ки аз Падар берун меояд, ӯ дар бораи ман шаҳодат хоҳад дод; ва шумо низ шаҳодат медиҳед, зеро аз ибтидо бо

ман ҳастед.

16

Ин чизҳоро ба шумо гуфтаам, то ранҷида нашавед. Онҳо шуморо ранда мекунанд, аммо соате меояд, ки ҳар касе, ки шуморо кушта бошад, фикр кунад, ки ба Худо хизмат мекунад. Ва онҳо ин корҳоро хоҳанд кард, зеро ки на падарро шинохтанд ва на маро. Аммо ман ин чизҳоро ба шумо гуфтаам, то ки вақте он вақт биёяд, шумо онҳоро ёд кунед, ки ман ба шумо гуфта будам. Аммо ин чизҳоро ба шумо аз ибтидо нагуфтам, зеро ки бо шумо будам. Акнун вале ман меравам ба он ки маро фиристода, ва ҳеҷ кас аз шумо аз ман намепурсад куҷо меравӣ, балки зеро ки ин чизҳоро ба шумо гуфтаам, ғам дили шуморо пур кардааст. Аммо ман ҳақиқатро ба шумо мегӯям: барои шумо судманд аст, ки ман биравам. Агар зеро ман наравам, ҳимоятгар наояд ба шумо; агар вале биравам, фиристам ӯро ба шумо; ва омада он яке муттаҳам хоҳад кард ҷаҳонро дар бораи гуноҳ ва дар бораи адолат ва дар бораи ҳукм. Дар бораи гуноҳ, зеро ки онҳо ба ман имон намеоранд; дар бораи адолат, зеро ки ман ба назди Падарам меравам ва шумо дигар маро намебинед; дар бораи ҳукм, зеро ки ҳокими ин ҷаҳон ҳукм карда шудааст. Ҳанӯз бисёр чизҳо барои гуфтан ба шумо дорам, вале шумо ҳоло тоқати шунидани онҳоро надоред. Вақте ки он Рӯҳи ҳақиқат биёяд, шуморо ба тамоми ҳақиқат роҳнамоӣ хоҳад кард,

зеро ӯ аз худи худ гап нахоҳад зад, балки ҳарчӣ бишунавад, гап хоҳад зад ва чизҳои оянда ба шумо эълон хоҳад кард. Ӯ маро ҷалол хоҳад дод, зеро аз они ман хоҳад гирифт ва ба шумо хоҳад эълон кард. Ҳар чӣ ки падар дорад, мол ман аст, аз ин сабаб гуфтам, ки аз мол ман хоҳад гирифт ва ба шумо эълон хоҳад кард. Камтар ва шумо маро намебинед, ва боз камтар ва шумо маро хоҳед дид, зеро ки ман ба назди Падар меравам. Баъзе аз шогирдони ӯ ба якдигар гуфтанд: Ин чист, ки ба мо мегӯяд: Каме дигар Маро намебинед ва боз каме дигар Маро хоҳед дид ва инки Ман назди Падар меравам? Пас онҳо мегуфтанд: Ин чӣ аст, ки ӯ мегӯяд хурд? Мо намедонем, ки ӯ чӣ мегӯяд. Исо донист, ки онҳо мехоҳанд аз ӯ бипурсанд, ва ба онҳо гуфт: Оё дар бораи ин бо якдигар ҷустуҷӯ мекунед, ки Ман гуфтам: Каме дигар Маро намебинед ва боз каме дигар Маро хоҳед дид? Ростӣ ростӣ ба шумо мегӯям, ки шумо гиря мекунед ва мотам мегиред, вале ҷаҳон шодӣ мекунад; шумо вале ғамгин мешавед, вале ғами шумо ба шодӣ табдил мешавад; зан вақте ки таваллуд мекунад, ғам дорад, чунки вақташ омад; вақте ки вале таваллуд кард кӯдакро, дигар ёд намекунад азобро бо сабаби шодӣ, ки одам ба ҷаҳон таваллуд шуд. Ва шумо пас ғам дар ҳақиқат акнун доред, боз аммо ман шуморо хоҳам дид ва қалби шумо шод хоҳад шуд, ва шодии шуморо ҳеҷ кас аз шумо намегирад. Ва дар он рӯз шумо аз ман ҳеҷ чизе нахоҳед пурсид. Амин, амин ба шумо мегӯям, ки ҳар чӣ аз Падар ба номи ман хоҳед, Ӯ ба шумо хоҳад дод. То ҳол шумо ҳеҷ чиз ба номи ман дархост накардаед, дархост кунед ва хоҳед гирифт, то ки

шодии шумо пурра гардад. Инҳоро ба шумо дар матал(ҳо) гуфтаам, вале соате меояд, ки дигар ба шумо дар матал(ҳо) нахоҳам гуфт, балки дар бораи Падар ошкоро ба шумо хоҳам гуфт. Дар он рӯз дар номи ман шумо хоҳед хост; ва ман ба шумо намегӯям, ки ман аз Падар дар бораи шумо хоҳам хост, зеро худи Падар шуморо дӯст медорад, чунки шумо маро дӯст доштаед ва бовар кардаед, ки ман аз назди Худо берун омадам. Ман аз назди Падар баромада, ба ҷаҳон омадаам; боз ҷаҳонро тарк мекунам ва ба назди Падар мераваам. Шогирдони ӯ ба ӯ гуфтанд: Бубин, акнун Ту ошкоро сухан мегӯй ва ҳеҷ матал намегӯй. Акнун мо медонем, ки ту ҳама чизро медонӣ ва ту эҳтиёҷ надорӣ, ки касе аз ту бипурсад. Дар ин мо бовар мекунем, ки ту аз Худо берун омадӣ. Исо ба онҳо ҷавоб дод: Ҳоло шумо бовар мекунед? Нигаред, соат меояд ва ҳоло омадааст, то ки шумо пароканда шавед, ҳар яке ба хонаи худ, ва Маро танҳо гузоред; ва Ман танҳо нестам, зеро ки Падар бо Ман аст. Ин чизҳоро ба шумо гуфтаам, то ки дар ман оромӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон шумо мусибат хоҳед дошт; вале ҷасур бошед, ман ҷаҳонро ғалаба кардаам.

17

Инро Исо гуфт ва чашмонашро ба осмон бардошт ва гуфт: Падар, соат расидааст; Писаратро шукӯҳ деҳ, то Писари ту Туро шукӯҳ диҳад, чунон ки Ту ба Ӯ ихтиёр додӣ бар ҳамаи гӯшт, то ҳар он ки Ту ба Ӯ додай, Ӯ ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ

диҳад. Ин аммо ҳаст ҳаёти ҷовидонӣ, то ки онҳо Туро, танҳо Худои ҳақиқиро, ва он касеро, ки фиристодӣ, Исои Масеҳро бишносанд. Ман Туро дар рӯи замин ҷалол додам, кореро тамом кардам, ки Ту ба ман додай, то ки ман кунам; ва акнун Ту маро ҷалол деҳ, эй Падар, назди Худат бо он ҷалоле, ки ман доштам пеш аз он ки ҷаҳон бошад назди Ту. Ман номи Туро ба одамоне, ки онҳоро аз ҷаҳон ба ман додай, ошкор кардам. Онҳо аз они Ту буданд ва Ту онҳоро ба ман додай, ва онҳо каломи Туро нигоҳ доштанд. Акнун онҳо донистаанд, ки ҳама чизҳое, ки Ту ба ман додай, аз Ту аст; ки калимаҳое, ки Ту ба ман додай, ман ба онҳо додаам, ва онҳо гирифтанд, ва онҳо ҳақиқатан донистанд, ки аз Ту баромадаам, ва онҳо бовар карданд, ки Ту маро фиристодай. Ман дар бораи онҳо мепурсам; на дар бораи ҷаҳон мепурсам, балки дар бораи онҳое, ки ба ман додай, зеро ки онҳо аз они ту ҳастанд, ва ҳамаи чизҳои ман аз они ту ҳастанд ва чизҳои ту аз они ман ҳастанд, ва ман дар онҳо ҷалол ёфтаам. Ва дигар ман дар ҷаҳон нестам, ва инҳо дар ҷаҳон ҳастанд, ва ман ба Ту меоям. Падар муқаддас, нигоҳ дор онҳоро дар номи ту, ки ту ба ман додай, то ки онҳо як бошанд, ҳамчунон ки мо ҳастем. Вақте ман бо онҳо дар ҷаҳон будам, ман онҳоро дар номи ту нигоҳ медоштам; онҳоеро, ки ба ман додай, ҳифз кардам, ва ҳеҷ касе аз онҳо ҳалок нашуд, агар на писари ҳалокат, то ки Навиштаҷот иҷро шавад. Акнун аммо ман ба ту меоям ва ин чизҳоро дар ҷаҳон мегӯям, то ки онҳо шодии маро, ки дар онҳо пур шудааст, дошта бошанд. Ман ба онҳо каломи туро додаам ва ҷаҳон онҳоро нафрат кард, зеро онҳо аз ҷаҳон нестанд,

чунон ки ман аз ҷаҳон нестам. Не мепурсам, ки онҳоро аз ҷаҳон бардорӣ, вале мепурсам, ки онҳоро аз бадӣ нигоҳ дорӣ. Онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки ман аз ҷаҳон нестам. Онҳоро дар ҳақиқати Ту муқаддас гардон, калимаи Ту ҳақиқат аст. Чунон ки Ту маро ба ҷаҳон фиристодӣ, ман низ онҳоро ба ҷаҳон фиристодам. Ва барои онҳо ман худамро муқаддас мекунам, то ки онҳо низ дар ҳақиқат муқаддас карда шаванд. Не дар бораи инҳо танҳо мепурсам, балки ҳам дар бораи онҳое, ки тавассути калимаи онҳо ба ман имон меоранд, то ки ҳама як бошанд, ҳамчунон ки Ту, Падар, дар ман ҳастӣ ва ман дар Ту ҳастам, то ки онҳо ҳам дар мо як бошанд, то ки ҷаҳон имон биёварад, ки Ту маро фиристодаӣ. Ва ман шукӯҳеро, ки Ту ба ман додаӣ, ба онҳо додаам, то ки онҳо як бошанд, ҳамчунон ки мо як ҳастем, ман дар онҳо ва Ту дар ман, то ки онҳо комил карда шуда ба як бошанд, ва то ки ҷаҳон бидонад, ки Ту маро фиристодаӣ ва онҳоро дӯст доштаӣ, ҳамчунон ки маро дӯст доштаӣ. Падар, онҳоро ки ба ман додаӣ, мехоҳам то ки дар он ҷое, ки ман ҳастам, онҳо низ бо ман бошанд, то ки шукӯҳи маро бубинанд, ки ба ман додаӣ, зеро маро пеш аз бунёди ҷаҳон дӯст доштӣ. Падари одил, ва ҷаҳон Туро нашинохт, вале ман Туро шинохтам, ва инҳо донистанд, ки Ту маро фиристодӣ; ва ман номи Туро ба онҳо шинасондам ва хоҳам шинасонд, то ишқе, ки Ту маро дӯст доштӣ, дар онҳо бошад ва ман дар онҳо.

18

Исо ин суханонро гуфта, бо шогирдони худ ба он тарафи селоби Кидрон баромад, ки он ҷо боғе буд, ва ӯ ва шогирдонаш ба он даромаданд. Яҳудо, ки ӯро таслим мекард, он ҷойро медонист, зеро Исо бо шогирдонаш дар он ҷо бисёр маротиба ҷамъ мешуданд. Пас Яҳудо когортро ва ёриёнро аз кохинони калон ва Фарисиён гирифта, бо машъалҳо ва чароғҳо ва силоҳҳо ба он ҷо меояд. Исо, донистани ҳама он чизҳое, ки бар ӯ меомаданд, берун омада ба онҳо гуфт: Кӣ ҷустуҷӯ мекунед? Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: Исои Носириро. Исо ба онҳо мегӯяд: Ман ҳастам. Ва Яҳудо, ки ӯро таслим мекард, низ бо онҳо истода буд. Вақте ки Ӯ ба онҳо гуфт Ман ҳастам, онҳо ба ақиб рафтанд ва ба замин афтоданд. Боз пас ӯ аз онҳо пурсид: Киро ҷустуҷӯ мекунед? Ва онҳо гуфтанд: Исои Носириро. Исо ҷавоб дод: ба шумо гуфтам, ки ман ҳастам. Агар пас маро ҷустуҷӯ мекунед, ин онҳоро гузоред раванд, то ки сухане, ки гуфт, иҷро шавад, ки онҳоеро, ки ба ман додай, ман аз онҳо ҳеҷ касро гум накардам. Шимъун Петрус, шамшер дошта, онро кашид ва ғуломи кохини калонро зад ва гӯши рости ӯро бурид; вале номи ғулом Малхус буд. Исо ба Петр гуфт: Шамшерро ба ғилоф андоз. Оё ҷоме ки Падар ба ман дода, наношам? Пас когорт ва трибун ва хизматгорони яҳудиён Исоро гирифтанд ва ӯро бастанд, ва аввал ӯро назди Ҳанно бурданд; зеро ӯ падарзани Каёфо буд, ки коҳини калони он сол буд. Каяфо ҳамон касе буд, ки ба яҳудиён машварат дода буд, ки беҳтар аст як одам барои қавм ҳалок шавад. Шамъун Петрус ва он шогирди дигар ба Исо пайравӣ мекарданд. Он шогирд ба кохини калон маълум буд, ва

ҳамроҳ бо Исо ба ҳавлии кохини калон дохил шуд; вале Петрус назди дарвоза берун истода буд. Пас шогирди дигар, ки ба кохини калон маълум буд, берун рафт ва ба дарбон гуфт ва Петросро ба дарун овард. Канизаки дарбон пас ба Петрус мегӯяд: Магар ту ҳам аз шогирдони ин одам ҳастӣ? Он мегӯяд: ман нестам. Ғуломон ва ёриёрон истода буданд, оташи ангишт сохта буданд, зеро ки ҳаво сард буд ва онҳо худро гарм мекарданд, ва Петрус низ бо онҳо истода буд ва худро гарм мекард. Пас коҳини калон аз Исо дар бораи шогирдонаш ва дар бораи таълимоташ пурсид. Исо ба ӯ ҷавоб дод: Ман ошкоро ба ҷаҳон гап задам, ман ҳамеша дар маҷлис ва дар маъбад таълим додам, ки ҳамеша яҳудиён дар он ҷамъ мешаванд, ва дар пинҳонӣ ҳеҷ чиз нагуфтам. Чӣ маро мепурсӣ? Аз онҳое, ки шунидаанд, пурс кун, чӣ гуфтам ба онҳо; нигар, инҳо медонанд он чиро, ки ман гуфтам. Вале вақте ки ӯ ин чизҳоро гуфт, яке аз ёриҳое, ки истода буд, ба Исо зарба зад ва гуфт: Оё ту ҳамин тавр ба коҳини калон ҷавоб медиҳӣ? Исо ба ӯ ҷавоб дод: Агар бад гуфтам, дар бораи бадӣ шаҳодат деҳ, аммо агар хуб гуфтам, чаро маро мезанӣ? Аннас ӯро дар ҳоли баста ба сӯи Каяфа, кохини калон, фиристод. Ва Симони Петр истода буд ва худро гарм мекард. Онҳо ба ӯ гуфтанд: Не ту ҳам аз шогирдони ӯ ҳастӣ? Пас ӯ инкор кард ва гуфт: ман нестам. Яке аз ғуломони кохини калон, ки хешовандаш будани он ки Петрус гӯшашро бурид, мегӯяд: оё ман туро дар боғ бо ӯ надидам? Боз Петрос инкор кард ва фавран хурӯс овоз дод. Пас онҳо Исоро аз назди Каяфо ба преториум мебаранд, субҳ буд, ва худашон ба преториум дарнаомаданд, то ки

ноҷис нашаванд, балки то ки Пасхаро бихӯранд. Пас Пилот ба назди онҳо баромад ва гуфт: Чӣ гуна айбро дар бораи ин мард меоваред? Онҳо ҷавоб доданд ва ба ӯ гуфтанд: Агар ин бадкор намебуд, мо ӯро ба ту намедодем. Пас Пилот ба онҳо гуфт: Шумо ӯро гиред ва мувофиқи қонуни худатон ӯро ҳукм кунед. Пас яҳудиён ба ӯ гуфтанд: Ба мо иҷозат дода нашудааст касеро куштан, то ки калимаи Исо иҷро шавад, ки ӯ гуфта буд ишора мекард, ки бо кадом гуна марг ӯ мехост бимирад. Пас Пилот боз ба преторий дохил шуд ва Исоро садо зад ва ба ӯ гуфт: Оё ту подшоҳи яҳудиён ҳастӣ? Исо ба ӯ ҷавоб дод: Оё ту ин сухан аз худат мегӯӣ ё дигарон ба ту дар бораи ман гуфтаанд? Пилот ҷавоб дод: магар ман яҳудӣ ҳастам? Миллати ту ва кохинони калон туро ба ман супориданд; чӣ кардӣ? Исо ҷавоб дод: Подшоҳии ман аз ин ҷаҳон нест. Агар подшоҳии ман аз ин ҷаҳон мебуд, ёваронам барои ман мубориза мекарданд, то ки ман ба яҳудиён дода нашавам. Аммо акнун подшоҳии ман аз ин ҷо нест. Пас Пилот ба ӯ гуфт: пас подшоҳ ҳастӣ ту? Исо ҷавоб дод: Ту мегӯӣ, ки ман подшоҳ ҳастам. Ман барои ин таваллуд шудаам ва барои ин ба ҷаҳон омадаам, то ки ба ҳақиқат шоҳидӣ диҳам. Ҳар кас, ки аз ҳақиқат аст, овози маро мешунавад. Пилот ба ӯ мегӯяд: Ҳақиқат чист? Ва инро гуфта, боз ӯ берун рафт ба сӯи яҳудиён ва ба онҳо мегӯяд: ман ҳеҷ гуноҳ намеёбам дар ӯ. Аммо одат ҳаст барои шумо, ки якеро барои шумо озод кунам дар Пасха. Мехоҳед пас барои шумо озод кунам подшоҳи яҳудиёнро? Онҳо пас боз ҳама фарёд карданд гуфта: на инро, балки Бараббосро. Ва Бараббос дузд буд.

19

Пас аз он Пилот Исоро гирифт ва тозиёна зад. Ва сарбозон тофта тоҷ аз хорҳо гузоштанд бар сари ӯ, ва либоси арғувонӣ пӯшонданд ӯро ва мегуфтанд: салом, эй подшоҳи яҳудиён; ва мезаданд ӯро. Пилот пас бозҳам берун баромад ва ба онҳо гуфт: Бинед, ман ӯро ба шумо берун меоварам, то донед, ки ман дар ӯ ҳеҷ гуноҳе намеёбам. Пас Исо берун баромад, пӯшида тоҷи хордор ва либоси арғувонӣ, ва ба онҳо мегӯяд: нигаред, ин одам. Вақте пас кохинони калон ва хизматгорон ӯро диданд, онҳо фарёд карданд гуфта: ба дор кашед, ба дор кашед ӯро. Пилот ба онҳо мегӯяд: шумо худатон ӯро гиред ва ба чормех кашед; зеро ман дар ӯ гуноҳ намеёбам. Яҳудиён ба ӯ ҷавоб доданд: Мо қонун дорем ва мувофиқи қонуни мо ӯ бояд бимирад, зеро худро писари Худо қарор дод. Вақте ки Пилот ин сухан шунид, бештар тарсид, ва ба преторий боз дохил шуд ва ба Исо мегӯяд: Ту аз куҷой? Вале Исо ба ӯ ҷавоб надод. Пас Пилот ба ӯ мегӯяд: ба ман ту гап намезанӣ? Ту намедонӣ, ки ман ҳокимият дорам туро дар салиб кашам ва ҳокимият дорам туро озод кунам? Исо ҷавоб дод: Ту ҳеҷ ихтиёре бар ман надоштӣ, агар он ба ту аз боло дода нашуда буд. Аз ин рӯ, он касе, ки маро ба ту таслим мекунад, гуноҳи бузургтар дорад. Аз ин Пилот мекӯшид, ки ӯро раҳо кунад, вале яҳудиён фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Агар инро раҳо кунӣ, ту дӯсти Қайсар нестӣ. Ҳар кас, ки худро подшоҳ месозад, ба Қайсар зид мегӯяд. Пас Пилот ин суханро

шунида, Исоро берун овард ва дар ҷое, ки номаш Литострот буд, ва ба ибронӣ Габбато, бар курсии ҳукм нишаст; рӯзи тайёрии Пасха буд, соати тақрибан шашум; ва ба яҳудиён мегӯяд: нигаред подшоҳи шуморо. Аммо онҳо фарёд заданд: бардор, бардор, ӯро ба салиб кӯб! Пилот ба онҳо мегӯяд: Подшоҳи шуморо ба дор мекашам? Кохинони калон ҷавоб доданд: Мо подшоҳ надорем, ҷуз Қайсар. Он вақт пас ӯ ӯро ба онҳо супурд, то ки машҷуб карда шавад. Онҳо Исоро гирифтанд ва бурданд, ва ӯ салибашро ҳомил карда баромад ба ҷое, ки номидааш ҷои каллачашма, ки ба ибронӣ Ҷолҷото номида мешавад, ки дар он ҷо ӯро ба салиб кашиданд, ва бо ӯ дигаронро ду нафарро аз ин тараф ва аз он тараф, ва дар миёна Исоро. Пилот унвонеро низ навишт ва бар чормағз гузошт, ва нависташуда буд: Исои Нозирӣ, подшоҳи яҳудиён. Ин унвонро бисёре аз яҳудиён хонданд, зеро ҷое, ки Исо дар он масолуб карда шуд, наздики шаҳр буд ва он ба ибронӣ, юнонӣ ва румӣ навишта шуда буд. Пас кохинони калони яҳудиён ба Пилат мегуфтанд: Нанависед Подшоҳи яҳудиён, балки нависед, ки ӯ гуфт: Ман подшоҳи яҳудиён ҳастам. Пилот ҷавоб дод: Он чи навиштаам, навиштаам. Бинобар ин, сарбозон вақте Исоро масолиб карданд, либосҳои ӯро гирифтанд ва чаҳор қисм карданд, ба ҳар як сарбоз як қисм, ва инчунин куртаро. Аммо он курта бедӯз буд, аз боло то поён бофташуда. Онҳо пас ба якдигар гуфтанд: Биёед онро надаронем, балки дар бораи он қуръа андозем, ки он аз они кӣ хоҳад буд, то ки навиштае, ки мегӯяд, иҷро шавад: Либосҳои маро байни худашон тақсим карданд ва барои

либоси ман қуръа андохтанд. Сарбозон пас ҳамин инҳоро карданд. Ва истода буданд назди салиби Исо модари ӯ ва хоҳари модари ӯ, Марям зани Клопа ва Марям Мағдалина. Исо, пас аз дидани модараш ва шогирде, ки истода буд ва ӯ дӯсташ медошт, ба модараш гуфт: Эй зан, бубин, писарат. Сипас ӯ ба шогирд мегӯяд: ин модари туст. Ва аз он соат шогирд ӯро ба хонаи худаш гирифт. Баъд аз ин Исо донист, ки ҳама чиз аллакай анҷом ёфтааст, то ки навиштаҷот пурра шавад, гуфт: ташнаам. Зарфе пур аз сирка дар он ҷо гузошта шуда буд, онҳо эса ғӯзаро аз сирка пур карда, ба зӯфо печонда, ба даҳони ӯ наздик овардаанд. Вақте Исо сирко гирифт, гуфт: Тамом шуд ва сарашро хам карда, рӯҳашро дод. Пас яҳудиён, то ки ҷасадҳо дар болои салиб дар рӯзи шанбе намонанд, чунки рӯзи тайёрӣ буд, зеро он рӯзи шанбе рӯзи бузург буд, аз Пилот пурсиданд, то ки пойҳои онҳо шикаста шаванд ва бардошта шаванд. Пас сарбозон омаданд, ва аввалинро пойҳояшро шикастанд ва дигареро, ки бо ӯ дар салиб кашида шуда буд; вале ба Исо омада, чун дидандаш аллакай мурда, пойҳояшро нашикастанд, балки яке аз сарбозон бо найза паҳлӯяшро сурох кард, ва фавран хун ва об берун омад. Ва он ки дидааст гувоҳӣ додааст, ва гувоҳии ӯ ҳақиқӣ аст, ва он яке медонад ки ҳақиқат мегӯяд, то ки шумо низ бовар кунед. Ин чизҳо рух доданд, то навиштаҷот иҷро шавад, устухони ӯ шикаста нахоҳад шуд. Ва боз навиштаи дигар мегӯяд: онҳо ба он касе, ки сӯрохаш карданд, хоҳанд дид. Баъд аз ин чизҳо Юсуф аз Аримотея, ки шогирди Исо буд, вале пинҳон шуда буд аз сабаби тарси яҳудиён, аз Пилот пурсид,

то ки ҷасади Исоро бардорад; ва Пилот иҷозат дод. Пас ӯ омад ва ҷасади Исоро гирифт. Никодимус, ки бори аввал шабона назди Исо омада буд, низ омад ва омехтаи мурр ва алоэ овард, тақрибан сад литра. Онҳо ҷасади Исоро гирифтанд ва онро бо адвияҳо дар либосҳои канафӣ печонданд, чунон ки расми дафни яҳудиён аст. Ва дар он ҷое, ки дар он Ӯ ба салиб кашида шуд, боғ буд, ва дар он боғ қабри нав буд, ки дар он ҳанӯз ҳеҷ кас гузошта нашуда буд; пас дар он ҷо, бо сабаби тайёрии яҳудиён, чунки қабр наздик буд, Исоро гузоштанд.

20

Дар рӯзи якуми ҳафта Марям Магдалина субҳи барвақт, ҳангоме ки ҳанӯз торик буд, ба қабр омад ва дид, ки санг аз қабр бардошта шудааст. Пас ӯ мешавад ва меояд назди Симон Петрон ва назди он шогирди дигаре, ки Исо ӯро дӯст медошт, ва ба онҳо мегӯяд: Худовандро аз гӯр бардоштанд ва мо намедонем куҷо Ӯро гузоштанд. Пас Петрос ва он шогирди дигар баромаданд ва ба сӯи гӯр меомаданд. Ҳар ду якҷоя медавиданд, ва он шогирди дигар аз Петрус тезтар пеш давид ва аввал ба қабр расид, ва хам шуда либосҳои канафро дароз кашидаро мебинад, аммо дохил нашуд. Пас Шимъун Петрус, ки ӯро пайравӣ мекунад, меояд ва ба қабр дохил шуд ва либосҳои канафи хобидаро мебинад, ва рӯймолро, ки бар сари ӯ буд, на бо либосҳои канаф хобида, балки алоҳида печонидашуда дар як ҷой. Пас дигар

шогирд, ки аввал ба қабр омада буд, низ дохил шуд ва дид ва бовар кард; зеро то ҳол онҳо навиштаро намедонистанд, ки ӯ бояд аз мурдагон бархезад. Пас шогирдон бозҳам ба хонаҳои худ рафтанд Мариям берун аз қабр истода гиря мекард. Чун ӯ гиря мекард, хам шуд ба дохили қабр ва ду фариштаро дар либосҳои сафед нишаста дид, яке наздики сар ва яке наздики пойҳо, дар ҷое, ки ҷасади Исо хобида буд. Ва онҳо ба ӯ мегӯянд: эй зан, чаро гиря мекунӣ? Ба онҳо мегӯяд: Онҳо Худованди маро бардоштанд ва ман намедонам куҷо ӯро гузоштанд. Ва ин чизҳоро гуфта, ба ақиб гардид ва Исоро истода дид, вале намедонист, ки Ӯ Исо аст. Исо ба ӯ мегӯяд: эй зан, чӣ гиря мекунӣ? Кадом касро ҷустуҷӯ мекунӣ? Он, ки фикр мекард, ки ӯ боғбон аст, ба ӯ мегӯяд: хоҷа, агар ту ӯро бурдаӣ, ба ман бигӯ куҷо ӯро гузоштаӣ, ва ман ӯро бардорам. Исо ба ӯ мегӯяд: Марям. Он зан рӯ гардонида, ба ӯ гуфт: Раббунӣ (ки маънояш Омӯзгор аст). Исо ба ӯ мегӯяд: Ба ман даст назан, зеро ҳанӯз ба сӯи Падарам набаромадаам. Вале биравӣ назди бародаронам ва ба онҳо гӯй: Ман ба сӯи Падарам ва Падари шумо, ва Худои ман ва Худои шумо мебароям. Марям Магдалина омада, ба шогирдон хабар медиҳад, ки Худовандро дидааст ва Ӯ ба ӯ инҳоро гуфтааст. Бинобар ин, шом будани он рӯз, яке аз шанбеҳо, ва дарҳое, ки дар он ҷо шогирдон аз тарси яҳудиён ҷамъ шуда буданд, пӯшида буданд, Исо омад ва дар миёна истод ва ба онҳо гуфт: Сулҳ бар шумо. Ва инро гуфта, Ӯ ба онҳо дастҳо ва паҳлуи худро нишон дод. Пас шогирдон шод шуданд, вақте ки Худовандро диданд. Пас Исо ба онҳо боз гуфт: Сулҳ ба шумо. Чунон ки Падар маро

фиристодааст, ман низ шуморо мефиристам. Ва ин гуфта, дам зад ва ба онҳо мегӯяд: Рӯҳи Муқаддасро гиред; агар гуноҳони баъзеро бубахшед, ба онҳо бахшида мешаванд; агар гуноҳони баъзеро нигоҳ доред, нигоҳ дошта шудаанд. Тавмос, яке аз он дувоздаҳ, ки Дидумос номида мешуд, бо онҳо набуд, вақте ки Исо омад. Пас шогирдони дигар ба ӯ мегуфтанд: Мо Худовандро дидаем. Вале ӯ ба онҳо гуфт: агар ман дар дастҳои ӯ шакли мехҳоро набинам ва ангуштамро ба шакли мехҳо нагузорам ва дастамро ба паҳлуи ӯ нагузорам, ман боварӣ нахоҳам кард. Ва баъд аз ҳашт рӯз боз шогирдони ӯ дар дарун буданд ва Томас ҳам бо онҳо буд. Исо омад, вақте ки дарҳо пӯшида шуда буданд, ва дар миёна истод ва гуфт: сулҳ ба шумо. Сипас ба Томо мегӯяд: Ангуштатро ба ин ҷо биёр ва дастҳоямро бубин, ва дастатро биёр ва ба паҳлӯям андоз, ва бебовар машав, балки боварманд бош. Ва Томас ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Худованди ман ва Худои ман. Исо ба ӯ мегӯяд: Чунки маро дидӣ, бовар кардӣ. Муборак онҳое, ки надида бовар карданд. Бисёр аломатҳои дигар ҳам кард Исо пеши шогирдони ӯ, ки навишта нашудаанд дар ин китоб, аммо инҳо навишта шудаанд, то ки шумо бовар кунед, ки Исо Масеҳ писари Худо аст, ва то ки бовар карда, ҳаёт дошта бошед дар номи ӯ.

21

Баъд аз ин Исо худро боз ба шогирдон дар дарёи Тиберияд

ошкор кард ва ин тавр ошкор кард. Симон Петрос, Томас, ки Дидумос ном дошт, Натаноил аз Қаноӣ Ҷалил, писарони Забадой ва ду нафар дигар аз шогирдони ӯ ҳамроҳ буданд. Симон Петрус ба онҳо мегӯяд: Ман меравам моҳӣ гирифтан. Онҳо ба ӯ мегӯянд: мо меоем ва мо низ бо ту. Онҳо баромаданд ва фавран ба киштӣ саворшуданд, ва дар он шаб ҳеҷ чиз нагирифтанд. Субҳ аллакай рух дода буд, Исо дар соҳил истода буд, аммо шогирдон намедонистанд, ки Ӯ Исо аст. Пас Исо ба онҳо мегӯяд: бачаҳо, шумо чизе барои хӯрдан доред, не? Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: не. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Торро ба тарафи рости киштӣ андозед ва меёбед. Онҳо пас андохтанд ва дигар онро кашидан наметавонистанд аз бисёрии моҳиҳо. Бинобар ин он шогирд, киро Исо дӯст медошт, ба Петрус мегӯяд: Он Худованд аст. Шимъун Петрус, шунида ки Худованд аст, либоси берунии худро баст; зеро ӯ лучч буд; ва худро ба бахр андохт; вале дигар шогирдон бо қаиқи хурд омаданд; зеро онҳо дур аз замин набуданд, балки чунон дувисту газ буд, тӯри моҳиҳоро кашон. Чун пас ба замин фуромаданд, оташи зуғоли афрӯхта ва моҳии гузошташуда ва нонро диданд. Исо ба онҳо мегӯяд: Аз моҳиҳое, ки ҳоло гирифтед, биёред. Симон Петрос боло рафт ва тӯрро ба замин кашид, пур аз моҳиҳои бузург, сад панҷоҳ у се, ва бо вуҷуди ин ки ҳамчунин зиёд буданд, тӯр дарида нашуд. Исо ба онҳо мегӯяд: биёед ноништа хӯред. Ҳеҷ кас аз шогирдон ҷуръат намекард, ки аз ӯ бипурсад Ту кӣ ҳастӣ?, чунки медонистанд, ки Ӯ Худованд аст. Пас Исо меояд ва нонро мегирад ва ба онҳо медиҳад ва моҳиро низ ҳамчунин. Ин

аллакай бори сеюм буд, ки Исо ба шогирдони худ зоҳир шуд, пас аз он ки аз мурдагон бархост. Вақте ки онҳо хӯрданд, Исо ба Шимъун Петрус мегӯяд: Шимъун писари Юнус, ту маро бештар аз инҳо дӯст медорӣ? Ӯ ба ӯ мегӯяд: ҳа, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам. Ӯ ба ӯ мегӯяд: барраҳои маро бипарон. Ӯ ба ӯ боз бори дуюм мегӯяд: Шимъун писари Юнус, оё ту маро дӯст медорӣ? Ӯ ба ӯ мегӯяд: ҳа, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам. Ба ӯ мегӯяд: гӯсфандони маро чарон. Ӯ ба ӯ бори сеюм мегӯяд: Шимъун, писари Юнус, ту маро дӯст медорӣ? Ғамгин шуд Петрус, ки гуфт ба ӯ бори сеюм, Дӯст медорӣ маро, ва гуфт ба ӯ: Худованд, Ту ҳама чизро медонӣ, Ту медонӣ, ки дӯст медорам Туро. Исо ба ӯ мегӯяд: Гӯсфандонами маро бичаро. Ҳақиқатан ҳақиқатан ба ту мегӯям, вақте ки ҷавонтар будӣ, худро мебастӣ ва ба ҳар куҷо мехостӣ мерафтӣ, вақте ки пир шавӣ, дастҳоятро дароз мекунӣ ва дигаре туро мебандад ва ба ҷое мебарад, ки намехоҳӣ. Ин ро гуфт, ишора мекард ки бо кадом марг Худоро ҷалол хоҳад дод. Ва ин гуфта, ба ӯ мегӯяд: аз паи ман биё. Петрос бозгашта, шогирдеро мебинад, ки Исо ӯро дӯст медошт ва пайравӣ мекард, ҳамон касе, ки дар хӯроки шом бар синаи ӯ афтода буд ва гуфта буд: Худованд, кӣ Туро таслим мекунад? Петрос ин-ро дида, ба Исо мегӯяд: Худованд, вале ин чӣ? Исо ба ӯ мегӯяд: агар ман мехоҳам ӯ бимонад то ман меоям, чӣ ба ту? Ту ба ман пайравӣ кун. Пас ин калима ба миёни бародарон баромад, ки он шогирд намемирад, ва Исо ба ӯ нагуфта буд, ки намемирад, балки гуфта буд: Агар мехоҳам ӯ то омаданам бимонад, ба ту чӣ?

Ин ҳамон шогирде аст, ки дар бораи ин чизҳо гувоҳӣ медиҳад ва инҳоро навиштааст, ва мо медонем, ки гувоҳии ӯ ҳақиқӣ аст. Ва ҳаст низ дигар бисёр чизҳо, ки онҳоро Исо кард, ки агар яке яке навишта шаванд, ман фикр мекунам, на ҳам худи ҷаҳон ҷой гирад китобҳои навишташавандаро. Омин.

Мактуби Юҳанно

1

Он ки аз ибтидо буд, он ки мо шунидаем, он ки мо бо чашмони худ дидаем, он ки мо мушоҳида кардаем ва дастони мо ламс карданд, дар бораи калимаи ҳаёт; ва ҳаёт ошкор шуд, ва мо дидаем ва шаҳодат медиҳем ва эълон мекунем ба шумо ҳаёти ҷовидонро, ки назди Падар буд ва ба мо ошкор шуд; он ки мо дидаем ва шунидаем, эълон мекунем ба шумо, то ки шумо ҳам ширкат дошта бошед бо мо; ва ширкати мо бо Падар ва бо Писари Ӯ Исои Масеҳ аст. Ва мо ин чизҳоро ба шумо менависем, то ки шодии мо пур бошад. Ва ин ҳамон паёме мебошад, ки мо аз ӯ шунидаем ва ба шумо эълон мекунем, ки Худо нур аст ва дар ӯ ҳеҷ торикӣ вуҷуд надорад. Агар мо гӯем, ки ҳамроҳӣ дорем бо ӯ ва дар торикӣ роҳ мераем, дурӯғ мегӯем ва ҳақиқатро намекунем; агар аммо дар нур роҳ мераем, чунон ки ӯ худаш дар нур аст, ҳамроҳӣ дорем бо якдигар, ва хуни Исои Масеҳ, писари ӯ, моро аз ҳар гуноҳ тоза мекунад. Агар мо гӯем, ки гуноҳ надорем, худамонро фиреб медиҳем ва

ҳақиқат дар мо нест. Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ӯ вафодор ва одил аст, то гуноҳҳои моро бубахшад ва моро аз ҳар гуна беадолатӣ тоза созад. Агар мо бигӯем, ки мо гуноҳ накардаем, ӯро дурӯғгӯ мегардонем ва калимаи ӯ дар мо нест.

2

Фарзандони хурди ман, инҳоро ба шумо менависам, то ки гуноҳ накунед; ва агар касе гуноҳ кунад, мо шафеъ дорем назди Падар, Исои Масеҳи одил; ва Ӯ куффораест барои гуноҳҳои мо, на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки ҳам барои тамоми ҷаҳон. Ва дар ин мо медонем, ки мо ӯро шинохтаем, агар фармонҳои ӯро нигоҳ дорем. Он ки мегӯяд, ман ӯро шинохтаам, ва фармонҳои ӯро нигоҳ намедорад, дурӯғгӯ аст, ва дар ӯ ҳақиқат нест; вале ҳар кас ки калимаи ӯро нигоҳ дорад, дар ҳақиқат дар ӯ муҳаббати Худо комил гардидааст. Аз ин мо медонем, ки дар ӯ ҳастем. Он ки мегӯяд дар ӯ мемонад, бояд ҳамчунон ки он Як рафт, худаш низ ҳамин тавр рафтор кунад. Бародарон, ман на фармони нав ба шумо менависам, балки фармони кӯҳнаеро, ки шумо аз ибтидо доштед. Ин фармони кӯҳна ҳамон каломест, ки шумо аз ибтидо шунидед. Боз фармони навро ба шумо менависам, ки он дар ӯ ва дар шумо ростин аст, зеро ки торикӣ мегузарад ва нури ростин аллакай медурахшад. Он ки мегӯяд дар рӯшноӣ аст ва бародари худро нафрат мекунад, то ҳоло дар торикӣ аст. Он ки

бародари худро дӯст медорад, дар нур мемонад ва сангандоз дар ӯ нест; вале он ки бародари худро нафрат мекунад, дар торикӣ аст ва дар торикӣ роҳ мерафт ва намедонад куҷо меравад, зеро торикӣ чашмони ӯро кур кард. Ман ба шумо менависам, фарзандони хурд, зеро гуноҳони шумо бо васитаи номи ӯ омурзида шудаанд. Ман ба шумо менависам, эй падарон, ки шумо Онро аз ибтидо шинохтаед. Ман ба шумо менависам, ҷавонон, ки шумо бар шарир ғолиб омадаед. Ман ба шумо навиштам, бачагон, ки шумо падарро шинохтаед. Ман ба шумо навиштам, эй падарон, ки шумо Онро аз ибтидо шинохтаед. Ман ба шумо навиштам, эй ҷавонон, зеро ки шумо қавӣ ҳастед ва каломи Худо дар шумо мемонад ва шумо бар бадӣ ғолиб омадаед. Ҷаҳонро дӯст надоред ва на он чизҳоеро, ки дар ҷаҳон ҳастанд. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати падар дар ӯ нест; зеро ки ҳар он чӣ дар ҷаҳон аст, хоҳиши гӯшт ва хоҳиши чашмон ва мағрурии зиндагӣ, аз падар нест, балки аз ҷаҳон аст. Ва ҷаҳон мегузарад ва хоҳиши он, аммо он ки ироди Худоро иҷро мекунад, то абад мемонад. Бачагон, охирин вақт аст, ва чунон ки шунидед ки Масеҳи дуруғ меояд, ва акнун Масеҳи дуруғҳои бисёр шудаанд; аз ин мо медонем, ки охирин вақт аст. Онҳо аз мо баромаданд, вале аз мо набуданд, агар аз мо мебуданд, бо мо мемонданд, вале ин барои он буд, ки ошкор шавад, ки ҳамаи онҳо аз мо нестанд. Ва шумо масҳкунӣ аз Муқаддас доред ва ҳама чизро медонед. Ман ба шумо нанавиштам, зеро ки шумо ҳақиқатро намедонед, балки зеро ки шумо онро медонед ва зеро ки ҳеҷ дурӯғ аз ҳақиқат нест. Кӣ аст дурӯғгӯ, агар на он

касе, ки инкор мекунад, ки Исо Масеҳ аст? Ин аст масеҳи даҷҷол, ки инкор мекунад падарро ва писарро. Ҳар касе, ки писарро инкор мекунад, падарро ҳам надорад. Шумо, пас, он чизеро, ки аз ибтидо шунидаед, бигзор дар шумо бимонад. Агар дар шумо бимонад он, ки аз ибтидо шунидаед, ва шумо дар писар ва дар падар хоҳед монд. Ва ин ҳамон ваъдае аст, ки Ӯ ба мо дод — ҳаёти ҷовидон. Ин чизҳоро ба шумо дар бораи онҳое, ки шуморо фиреб медиҳанд, навиштам. Ва шумо, масҳе ки аз ӯ гирифтед, дар шумо мемонад ва шумо эҳтиёҷ надоред, ки касе шуморо таълим диҳад, балки чунон ки ҳамон масҳ шуморо дар бораи ҳама чиз таълим медиҳад, ва он ҳақиқат аст ва дурӯғ нест, ва чунон ки ба шумо таълим дод, дар ӯ хоҳед монд. Ва акнун, фарзандони азиз, дар ӯ боқӣ монед, то ки вақте ӯ ошкор шавад, мо ҷасорат дошта бошем ва ҳангоми зуҳури ӯ аз ӯ шарманда нашавем. Агар шумо донед, ки Ӯ адолатманд аст, пас бидонед, ки ҳар касе, ки адолат мекунад, аз Ӯ таваллуд ёфтааст.

3

Бинед, чӣ гуна муҳаббат ба мо додааст падар, то ки фарзандони Худо номида шавем. Аз сабаби ин ҷаҳон шуморо намешиносад, зеро ки ӯро нашинохт. Азизон, акнун мо фарзандони Худо ҳастем ва ҳанӯз зоҳир нашудааст, ки мо чӣ хоҳем буд. Вале медонем, ки агар Ӯ зоҳир шавад, мо ба Ӯ монанд хоҳем буд, зеро мо Ӯро хоҳем

дид, чунон ки Ӯ ҳаст. Ва ҳар касе, ки ин умедро ба Ӯ дорад, худро тоза мекунад, чунон ки Он тоза аст. Ҳар касе, ки гуноҳ мекунад, беқонунӣ низ мекунад, ва гуноҳ ҳамон беқонунӣ аст. Ва шумо медонед, ки Ӯ зоҳир шуд, то гуноҳҳои моро бардорад, ва гуноҳ дар Ӯ нест. Ҳар касе, ки дар ӯ мемонад, гуноҳ намекунад; ҳар касе, ки гуноҳ мекунад, на ӯро дидааст ва на шинохтааст. Бачагон, ҳеҷ кас шуморо фиреб надиҳад; он ки адолатро мекунад одил аст, чунон ки ӯ одил аст; он ки гуноҳро мекунад аз шайтон аст, зеро аз ибтидо шайтон гуноҳ мекунад. Барои ин Писари Худо зоҳир шуд, то ки корҳои шайтонро вайрон кунад. Ҳар он ки аз Худо таваллуд шудааст, гуноҳ намекунад, зеро тухми Ӯ дар вай мемонад ва ӯ наметавонад гуноҳ кунад, чунки аз Худо таваллуд шудааст. Дар ин ошкор мешаванд фарзандони Худо ва фарзандони шайтон. Ҳар он ки адолат намекунад, аз Худо нест, ва он ки бародари худро дӯст намедорад. Ки ин ҳамон паёме аст, ки шумо аз аввал шунидед, то мо якдигарро дӯст дорем, на чунон ки Қобил аз он шарир буд ва бародари худро кушт; ва барои чӣ ӯро кушт? Зеро ки корҳои ӯ бад буданд, вале корҳои бародари ӯ адолатнок буданд. Бародарони ман, ҳайрон нашавед, агар ҷаҳон шуморо нафрат кунад. Мо медонем, ки мо аз марг ба зиндагӣ гузаштаем, зеро ки мо бародаронро дӯст медорем. Он ки бародарро дӯст намедорад, дар марг мемонад. Ҳар касе, ки бародари худро нафрат дорад, қотили одам аст, ва шумо медонед, ки ҳеҷ қотили одам ҳаёти ҷовидонро дар худаш мондагар надорад. Дар ин мо муҳаббатро шинохтаем, зеро ӯ барои мо ҷони худро гузошт, ва мо бояд

барои бародарон ҷонҳои худро гузорем. Кӣ зиндагии ҷаҳонро дошта бошад ва бародари худро дар эҳтиёҷ бубинад ва дили худро аз ӯ пӯшад, чӣ тавр муҳаббати Худо дар ӯ мемонад? Фарзандони кӯчаки ман, биёед дӯст надорем бо калима ва на бо забон, балки бо амал ва ҳақиқат. Ва дар ин мо медонем, ки аз ҳақиқат ҳастем, ва пеш аз Ӯ дилҳои моро боварӣ хоҳем кард, ки агар дили мо моро маҳкум кунад, ки Худо аз дили мо бузургтар аст ва ҳама чизро медонад. Азизон, агар дили мо моро маҳкум накунад, ҷасорат дорем ба сӯи Худо, ва он чи дархост кунем мегирем аз Ӯ, зеро ки фармонҳои Ӯро нигоҳ медорем ва чизҳои хушоянда пеши Ӯ мекунем. Ва ин фармони Ӯст, то ки мо ба номи Писари Ӯ Исо Масеҳ имон оварем ва якдигарро дӯст дорем, чунон ки Ӯ фармон додааст. Ва он ки фармонҳои ӯро нигоҳ медорад, дар ӯ мемонад ва ӯ дар ӯ. Ва дар ин мо медонем, ки Ӯ дар мо мемонад, аз Рӯҳе, ки ба мо дод.

4

Азизон, ба ҳар рӯҳе бовар накунед, балки рӯҳҳоро санҷед, ки оё аз Худо ҳастанд, зеро ки бисёр паймбарони дурӯғин ба ҷаҳон баромадаанд. Дар ин шумо рӯҳи Худоро мешиносед; ҳар рӯҳе, ки эътироф мекунад Исои Масеҳ дар гӯшт омадааст, аз Худо аст; ва ҳар рӯҳе, ки Исои Масеҳро дар гӯшт омадаро эътироф намекунад, аз Худо нест; ва ин он аз дуҷҷол аст, ки шумо шунидаед, ки меояд, ва ҳоло дар

ҷаҳон аллакай ҳаст. Шумо аз Худо ҳастед, кӯдакони хурд, ва шумо бар онҳо ғалаба кардаед, зеро он ки дар шумост аз он ки дар ҷаҳон аст бузургтар аст. Онҳо аз ҷаҳон ҳастанд, аз ин сабаб аз ҷаҳон сухан мегӯянд ва ҷаҳон онҳоро мешунавад. Мо аз Худо ҳастем; он ки Худоро медонад, моро мешунавад. Он ки аз Худо нест, моро намешунавад. Аз ин мо медонем рӯҳи ҳақиқатро ва рӯҳи гумроҳиро. Азизон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро ки муҳаббат аз Худо аст ва ҳар касе ки дӯст медорад, аз Худо таваллуд шудааст ва Худоро мешиносад. Он ки муҳаббат намекунад, Худоро нашиносад, зеро ки Худо муҳаббат аст. Дар ин муҳаббати Худо ба мо зоҳир шуд, зеро Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то мо тавассути Ӯ зинда шавем. Дар ин муҳаббат аст, на он ки мо Худоро дӯст доштем, балки он ки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро барои кафораи гуноҳҳои мо фиристод. Азизон, агар Худо моро чунин дӯст дошт, пас мо низ бояд якдигарро дӯст дорем. Худоро ҳеҷ кас ҳеҷ вақт надидааст, агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар мо мемонад ва муҳаббати Ӯ дар мо камол ёфтааст. Дар ин мо медонем, ки мо дар Ӯ мемонем ва Ӯ дар мо, зеро ки Ӯ аз Рӯҳи Худ ба мо додааст. Ва мо дидаем ва гувоҳӣ медиҳем, ки Падар Писарро ҳамчун Наҷотдиҳандаи ҷаҳон фиристодааст. Ҳар кӣ эътироф кунад, ки Исо Писари Худост, Худо дар ӯ мемонад ва ӯ дар Худо мемонад. Ва мо донистаем ва ба муҳаббате боварӣ кардаем, ки Худо дар мо дорад. Худо мухаббат аст, ва он ки дар мухаббат мемонад, дар Худо мемонад ва Худо дар ӯ мемонад. Дар ин муҳаббат бо мо комил шудааст, то ки мо дар рӯзи судо ҷасорат дошта

бошем, зеро ки чунон ки Ӯ ҳаст, мо низ дар ин ҷаҳон ҳастем. Тарс дар ишқ нест, аммо ишқи комил тарсро берун мепартояд, зеро ки тарс ҷазо дорад ва тарсанда дар ишқ камол наёфтааст. Мо ӯро дӯст медорем, зеро ӯ аввал моро дӯст дошт. Агар касе бигӯяд, ки ман Худоро дӯст медорам, ва бародари ӯро нафрат мекунад, дурӯғгӯ аст, зеро он ки бародари худро, ки дидааст, дӯст намедорад, Худоеро, ки надидааст, чӣ тавр метавонад дӯст дорад? Ва мо ин фармонро аз Ӯ дорем, то он ки Худоро дӯст медорад, бародари худро низ дӯст дорад.

5

Ҳар касе, ки бовар дорад, ки Исо Масеҳ аст, аз Худо таваллуд шудааст, ва ҳар касе, ки Падарро дӯст медорад, фарзандеро низ, ки аз Ӯ таваллуд шудааст, дӯст медорад. Дар ин мо медонем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем, вақте ки Худоро дӯст медорем ва фармонҳои Ӯро иҷро мекунем. Ин аст муҳаббати Худо, то мо аҳдҳои Ӯро нигоҳ дорем; ва аҳдҳои Ӯ вазнин нестанд, зеро ҳар он ки аз Худо таваллуд шудааст, ҷаҳонро мағлуб мекунад; ва ин аст ғалабае, ки ҷаҳонро мағлуб кардааст, имони мо. Кӣ ҷаҳонро ғолиб меояд, агар на он касе, ки бовар дорад, ки Исо Писари Худост? Ин ҳамон касест, ки тавассути об ва хун омадааст, яъне Исо Масеҳ, на танҳо тавассути об, балки тавассути об ва хун, ва Рӯҳ гувоҳӣ медиҳад, зеро Рӯҳ ҳақиқат аст. Зеро ки се ҳастанд, ки шоҳидӣ медиҳанд дар

осмон: Падар, Калима ва Рӯҳи Муқаддас, ва ин се як ҳастанд; ва се ҳастанд, ки шоҳидӣ медиҳанд дар замин: Рӯҳ ва об ва хун, ва ин се ба як ҳастанд. Агар мо шаҳодати одамонро қабул мекунем, шаҳодати Худо бузургтар аст, зеро ин ҳамон шаҳодатест, ки Худо дар бораи Писари Худ дода аст. Он ки ба Писари Худо боварӣ мекунад, гувоҳиро дар дили худ дорад, он ки ба Худо боварӣ намекунад, Ӯро дурӯғгӯ қарор додааст, зеро ки ба гувоҳие, ки Худо дар бораи Писари Худ додааст, боварӣ накардааст. Ва ин шаҳодат аст, ки Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ дод ва ин ҳаёт дар Писари Ӯ аст. Он ки писарро дорад, ҳаётро дорад; он ки писари Худоро надорад, ҳаётро надорад. Инро ба шумо навиштам, ба онҳое ки ба номи Писари Худо имон меоранд, то ки бидонед, ки шумо ҳаёти ҷовидонӣ доред ва то ки ба номи Писари Худо имон оваред. Ва ин ҳамон боварие аст, ки мо дар назди ӯ дорем, ки агар чизе мувофиқи иродаи ӯ дархост кунем, ӯ моро мешунавад. Ва агар мо медонем, ки Ӯ моро мешунавад дар он чи мо дархост мекунем, мо медонем, ки мо дорем он дархостҳоеро, ки мо аз Ӯ дархост кардаем. Агар касе бародари худро бубинад, ки гуноҳе мекунад, гуноҳе ки ба сӯи марг нест, дархост хоҳад кард ва ба ӯ ҳаёт хоҳад дод, ба онҳое, ки гуноҳ мекунанд, ки ба сӯи марг нест. Гуноҳест, ки ба сӯи марг аст; дар бораи он гуноҳ намегӯям, то ки дархост кунад. Ҳар гуна беадолатӣ гуноҳ аст ва гуноҳе ҳаст, ки ба марг намеанҷомад. Мо медонем, ки ҳар он кас, ки аз Худо таваллуд шудааст, гуноҳ намекунад, балки он кас, ки аз Худо таваллуд шудааст, худро нигоҳ медорад ва он шарир

ба ӯ дасти дароз намекунад. Мо медонем, ки аз Худо ҳастем ва тамоми ҷаҳон дар бадӣ фурӯ рафтааст. Мо медонем, ки Писари Худо омадааст ва ба мо ақл додааст, то ки мо Ҳақиқиро бидонем; ва мо дар Ҳақиқӣ ҳастем, дар Писари Ӯ Исои Масеҳ. Ин Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ аст. Кӯдакони хурд, худро аз бутҳо нигоҳ доред, омин.

Пайдоиш

1

Дар ибтидо Худо осмон ва заминро офарид. Ва замин нопайдо ва ношакл буд, ва торикӣ болои ғавра буд, ва Рӯҳи Худо болои об ҳаракат мекард. Ва Худо гуфт: Нур бошад ва нур пайдо шуд. Ва Худо нурро дид, ки хуб аст, ва Худо нурро аз торикӣ ҷудо кард. Ва Худо нурро рӯз ном гузошт, ва торикиро шаб ном гузошт. Ва шом шуд, ва субҳ шуд, рӯзи якум. Ва Худо гуфт: Осмон дар миёнаи об бошад ва он обро аз об ҷудо кунад, ва чунин шуд. Ва Худо ҳамворӣ офарид ва Худо обҳоеро, ки дар зери ҳамворӣ буданд, аз обҳое, ки дар болои ҳамворӣ буданд, ҷудо кард. Ва Худо ғалафсангро осмон ном ниҳод, ва Худо дид, ки хуб аст, ва бегоҳ шуд, ва субҳ шуд, рӯзи дуюм. Ва Худо гуфт: Обҳои зери осмон ба як ҷо ҷамъ шаванд ва хушкӣ пайдо гардад. Ва чунин шуд: обҳои зери осмон ба ҷойҳои худ ҷамъ шуданд ва хушкӣ пайдо гардид. Ва Худо хушкиро замин ном ниҳод ва маҷмӯаҳои обҳоро баҳрҳо ном ниҳод, ва Худо дид, ки ин хуб аст. Ва Худо гуфт: Замин гиёҳи алаф бирӯяд, ки тухм

пошад мувофиқи навъ ва монандии худ, ва дарахти меваовар, ки мева истеҳсол кунад ва тухми он дар худаш бошад мувофиқи навъаш бар рӯи замин. Ва чунин шуд. Ва замин гиёҳи алафро баровард, ки тухм мепошад мувофиқи навъ ва мувофиқи монандӣ, ва дарахти меваовареро, ки мева истеҳсол мекунад ва тухми он дар он аст мувофиқи навъ бар замин, ва Худо дид, ки хуб аст. Ва шом шуд ва субҳ шуд, рӯзи сеюм. Ва Худо гуфт: Рӯшноиҳо дар ҷаладаи осмон бошанд, то ба замин рӯшноӣ диҳанд ва рӯз ва шабро аз ҳам ҷудо кунанд, ва онҳо барои нишонаҳо, вақтҳо, рӯзҳо ва солҳо бошанд. Ва бошанд онҳо барои рӯшноӣ дар гумбази осмон, то ки рӯшноӣ диҳанд бар замин, ва чунин шуд. Ва Худо ду рӯшноии бузургро офарид: рӯшноии бузургро барои ҳукмронии рӯз ва рӯшноии хурдро барои ҳукмронии шаб ва ситорагонро. Ва Худо онҳоро дар гумбази осмон гузошт, то ки бар рӯи замин дурахшанд ва бар рӯз ва шаб ҳукмронӣ кунанд ва байни нур ва байни торикӣ ҷудо кунанд; ва Худо дид, ки хуб аст. Ва шом шуд ва субҳ шуд, рӯзи чорум. Ва Худо гуфт: Обҳо бигузоранд, ки мавҷудоти зиндаи хазанда ва паррандаҳои парранда бар замин зери гумбази осмон пайдо шаванд, ва чунин шуд. Ва Худо махлуқоти баҳрии бузургро сохт ва ҳар ҷони ҳайвоноти хазандаеро, ки обҳо баровардаанд мувофиқи намудҳои онҳо, ва ҳар паррандаи болдорро мувофиқи намуд, ва Худо дид, ки хубанд. Ва Худо онҳоро баракат дод ва гуфт: Афзоед ва зиёд шавед, ва ободҳои дар баҳрҳоро пур кунед, ва парандаҳо дар рӯи замин зиёд шаванд. Ва шом шуд ва субҳ шуд, рӯзи панҷум. Ва Худо гуфт: Бигузорад замин рӯҳи

зинда мувофиқи навъаш берун орад: чорпоён, хазандагон ва ҳайвонҳои ваҳшии замин мувофиқи навъашон. Ва чунин шуд. Ва Худо ҳайвонҳои ваҳшии заминро мувофиқи намудашон, ва чорвоҳоро мувофиқи намудашон, ва ҳамаи хазандагони заминро мувофиқи намудашон офарид, ва Худо дид, ки хубанд. Ва Худо гуфт: Биёед инсонро ба тасвири Худ ва ба монандии Худ созем ва онҳо бар моҳиҳои баҳр, бар паррандаҳои осмон, бар чорвоҳо, бар тамоми замин ва бар тамоми хазандаҳое, ки бар замин мехазанд, ҳукмронӣ кунанд. Ва Худо одамро офарид, аз рӯи тасвири Худо ӯро офарид, нар ва мода онҳоро офарид. Ва Худо онҳоро баракат дод ва гуфт: Афзоиш ёбед ва зиёд шавед, заминро пур кунед ва бар он тасаллут ёбед, ва ҳукмронӣ кунед бар моҳиҳои баҳр, паррандаҳои осмон, ҳамаи чорво, ҳамаи замин ва ҳамаи хазандагоне, ки бар замин мехазанд. Ва Худо гуфт: Бубинед, ман ба шумо додаам ҳама гиёҳи тухмдори кишткунанда тухм, ки болои ҳама замин аст; ва ҳар дарахте, ки дар худаш меваи тухми тухмдор дорад, ба шумо барои хӯрок хоҳад буд, ва ба ҳама ҳайвонҳои замин, ва ба ҳама паррандаҳои осмон, ва ба ҳар хазандаи хазанда бар замин, ки дар худаш рӯҳи зиндагӣ дорад, ва ҳама гиёҳи сабз барои хӯрок; ва чунин шуд. Ва Худо ҳамаи он чизҳоеро, ки сохта буд, дид ва инак, онҳо хеле хуб буданд, ва шом шуд ва субҳ шуд — рӯзи шашум.

2

Ва осмон ва замин тамом шуданд ва тамоми ҷаҳони онҳо. Ва Худо дар рӯзи шашум корҳои Худро, ки кардааст, ба итмом расонд ва дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳое, ки кардааст, ором гирифт. Ва Худо рӯзи ҳафтумро баракат дод ва онро муқаддас кард, зеро дар он рӯз Ӯ аз ҳамаи корҳое, ки оғоз кардааст анҷом додан, истироҳат кард. Ин китоби пайдоиши осмон ва замин, вақте ки ба вуҷуд омад, дар он рӯзе ки Худованди Худо осмонро ва заминро офарид, ва ҳар сабзаи майдон пеш аз он ки дар замин ба вуҷуд ояд, ва ҳамаи алафи майдон пеш аз он ки сабз шавад; зеро Худо бар замин борон набористааст, ва одам набуд, ки онро коркунад. Чашмае аз замин мебаромад ва тамоми рӯи заминро обёрӣ мекард. Ва Худо одамро аз хоки замин шакл дод ва ба рӯи ӯ нафаси ҳаёт дамид ва одам ба ҷони зинда табдил шуд. Ва Худо биҳиштеро дар Адан дар шарқ кошт ва одамеро, ки сохта буд, дар он ҷо гузошт. Ва Худо боз аз замин ҳар дарахтеро рост кард, ки барои дидан зебо ва барои хӯрдан хуб буд, ва дарахти зиндагиро дар миёнаи бехишт ва дарахти донистани хубу бадро. Дарёе аз Эдем берун мешавад, то ҷаннатро обёрӣ кунад ва аз он ҷо ба чор шоха ҷудо мегардад. Номи яке Фисон аст, ки тамоми замини Ҳавиларо фарогирифтааст, он ҷое ки тилло дар он ҷост. Зарри он замин хуб аст ва дар он ҷо ёқути сурх ва санги сабз ҳаст. Ва номи дарёи дуюм Геҳон, ин он аст, ки тамоми замини Эфиопияро фарогирифтааст. Ва дарёи сеюм Тигрис аст, ки ин дар муқобили Ассуриён ҷараён дорад, ва дарёи чорум Еуфрот аст. Ва Худованди Худо одамеро, ки шакл дода буд, гирифт ва ӯро дар биҳишти лаззат гузошт,

то онро коркунад ва нигоҳ дорад. Ва Худованди Худо ба Одам фармуд ва гуфт: Аз ҳар дарахте, ки дар биҳишт аст, озодона мехӯрӣ. Аммо аз дарахти донистани нек ва бад нахоҳед хӯрд, зеро дар он рӯзе, ки аз он бихӯред, албатта хоҳед мурд. Ва Худованди Худо гуфт: Танҳо будани одам хуб нест, биёед барои ӯ ёрдамкунандае мувофиқи ӯ бисозем. Ва Худо боз аз замин ҳамаи ҳайвонҳои саҳро ва ҳамаи паррандаҳои осмонро шакл дод ва онҳоро ба сӯи Одам овард, то бинад чӣ хоҳад хонд онҳоро, ва ҳар он чиро ки Одам рӯҳи зинда хонд, ҳамон ном ба ӯ буд. Ва Одам ба ҳамаи чорво ва ба ҳамаи паррандагони осмон ва ба ҳамаи ҳайвонҳои саҳро ном гузошт, вале барои Одам ёрдамчии монанди ӯ ёфт нашуд. Ва Худо ҳайратро бар Одам ниҳод ва ӯро ба хоб фурӯ бурд, ва яке аз паҳлӯҳои ӯро гирифт ва ба ҷои он гӯшт пур кард. Ва Худо тарафе, ки аз Одам гирифта буд, ба зан сохт ва ӯро назди Одам овард. Ва Одам гуфт: Ин акнун устухон аз устухонҳои ман ва гӯшт аз гӯшти ман аст, ин зан номида хоҳад шуд, зеро ки аз марди ӯ гирифта шудааст. Барои ҳамин сабаб одам падару модари худро тарк хоҳад кард ва ба зани худ пайваст хоҳад шуд ва ҳар ду як тан хоҳанд шуд. Ва ҳар ду бараҳна буданд, Одам ва зани ӯ, ва шарминда намешуданд.

3

Мор аз ҳама ҳайвонотеке, ки Худованд Худо дар рӯи замин офарида буд, зиракторин буд ва мор ба зан гуфт: Чӣ гуфт

Худо, ки шумо набояд аз ҳеҷ дарахти биҳишт нахӯред? Ва зан ба мор гуфт: Аз меваи дарахтони биҳишт мо мехӯрем; вале аз меваи дарахте, ки дар миёнаи биҳишт аст, Худо гуфт: Аз он намехӯред ва ба он даст ҳам намезанед, то ки намиред. Ва мор ба зан гуфт: Не, бо марг намехоҳед мурд. Зеро Худо медонист, ки дар кадом рӯз аз он бихӯред, чашмони шумо кушода хоҳанд шуд ва шумо чун худоён хоҳед буд, донистагони нек ва бад. Ва зан дид, ки дарахт барои хӯрок хуб аст, ва ки барои чашмҳо дидан хушоянд аст, ва барои фаҳмидан зебо аст, ва аз меваш гирифта, хӯрд, ва ба шавҳараш, ки бо ӯ буд, низ дод, ва онҳо хӯрданд. Ва чашмони ҳар ду кушода шуданд ва онҳо донистанд, ки бараҳна ҳастанд, ва баргҳои дарахти анҷирро дӯхтанд ва барои худашон либосҳои миёнбанд сохтанд. Ва онҳо овози Худованди Худоро, ки дар биҳишт бегоҳ гардиш мекард, шунидаанд ва Одам ва зани ӯ аз рӯи Худованди Худо дар миёни дарахти биҳишт пинҳон шудаанд. Ва Худованди Худо Одамро даъват кард ва ба ӯ гуфт: Одам, куҷо ҳастӣ? Ва ба ӯ гуфт: Овози туро шунидам, ки дар биҳишт гардиш мекардӣ, ва тарсидам, зеро ураён ҳастам, ва пинҳон шудам. Ва Худо ба ӯ гуфт: Кӣ ба ту хабар дод, ки ту бараҳна ҳастӣ? Магар ту аз он дарахте, ки Ман ба ту фармон додам, ки танҳо аз ин нахӯрӣ, хӯрдаӣ? Ва Одам гуфт: Ҳамон зане, ки ту ба ман додӣ, ӯ ба ман аз он дарахт дод ва ман хӯрдам. Ва Худованди Худо ба зан гуфт: Ин чӣ кор буд, ки ту кардӣ? Ва зан гуфт, мор маро фиреб дод ва хӯрдам. Ва Худованди Худо ба мор гуфт, ки чун ту инро кардӣ, лаънатӣ ту аз ҳамаи чорво ва аз ҳамаи ҳайвонҳои рӯи замин, бар синаат

ва шикамат хоҳӣ рафт ва хок хоҳӣ хӯрд ҳамаи рӯзҳои зиндагиат. Ва душманӣ мегузорам миёни ту ва зан, ва миёни тухми ту ва тухми ӯ; ӯ сари туро нигоҳ хоҳад кард, ва ту пошнаи ӯро нигоҳ хоҳӣ кард. Ва ба зан гуфт: Зиёд хоҳам кард дардҳои туро ва нолаи туро, дар дардҳо фарзандон хоҳӣ зоид, ва ба марди ту баргаштани ту, ва ӯ бар ту ҳукмронӣ хоҳад кард. Ба Одам гуфт: Чунки ту ба овози зани худ гӯш кардӣ ва аз он дарахте хӯрдӣ, ки Ман ба ту фармон додам танҳо аз он нахӯрӣ, замин дар корҳои ту лаънатшуда аст. Дар ғамҳо онро дар тамоми рӯзҳои зиндагиат хоҳӣ хӯрд. Хорҳо ва хасҳо барои ту хоҳанд рӯид ва ту сабзаи майдонро хоҳӣ хӯрд. Дар ороқи чеҳраат нонатро мехӯрӣ, то вақте ки ба замине баргардӣ, ки аз он гирифта шудаӣ, зеро ту хок ҳастӣ ва ба хок бозмегардӣ. Ва Одам номи занашро Зиндагӣ гузошт, зеро ки ӯ модари ҳамаи зиндагон аст. Ва Худованд Худо барои Одам ва зани ӯ кӯртаҳои пӯстин сохт ва онҳоро пӯшонд. Ва Худо гуфт: Бубин, Одам чун яке аз мо шудааст, ки некӣ ва бадиро медонад, ва акнун мабодо даст дароз кунад ва аз дарахти ҳаёт гирад ва хӯрад ва то абад зинда монад. Ва Худованди Худо ӯро аз фирдавси наъмат баровард, то замине ки аз он гирифта шуда буд, кор кунад. Ва Ӯ Одамро берун ронд ва ӯро рӯ ба рӯи фирдавси неъмат ҷойгир кард ва карубиёнро ва шамшери оташини гарданда таъин кард, то роҳи дарахти ҳаётро нигоҳ доранд.

4

Адам зани худ Ҳавворо шинохт ва ӯ ҳомиладор шуда, Қоинро зоид ва гуфт: Ман мардеро тавассути Худо ба даст овардам. Ва ӯ боз таваллуд кард бародари ӯро Ҳобилро, ва Ҳобил чӯпони гӯсфандон шуд, вале Қобил коркунандаи замин буд. Ва шуд, ки баъд аз рӯзҳо Қобил аз меваҳои замин қурбонӣ ба Худованд овард. Ва Ҳобил ҳам худаш аз нахустзодаҳои гӯсфандони худ ва аз чарбиҳои онҳо овард. Ва Худо ба Ҳобил ва ба тӯҳфаҳои ӯ нигарист. Аммо ба Қоин ва ба қурбониҳои ӯ таваҷҷуҳ накард, ва Қоин хеле ғамгин шуд ва рӯяш афтод. Ва Худованди Худо ба Қоин гуфт: Барои чӣ ту хеле ғамгин шудӣ ва барои чӣ рӯят афтода аст? Оё на ин ки агар дуруст пешкаш кунӣ, вале дуруст тақсим накунӣ, гуноҳ кардай? Ором бош; ба ту гардиши ӯ аст ва ту бар ӯ ҳукмронӣ хоҳӣ кард. Ва Қоин ба бародараш Ҳобил гуфт: Биёем ба дашт. Ва чунин шуд, ки вақте онҳо дар дашт буданд, Қоин бар бародараш Ҳобил бархост ва ӯро кушт. Ва Парвардигор Худо ба Қобил гуфт: Ҳобили бародарат куҷо аст? Ва ӯ гуфт: Намедонам; магар ман нигаҳбони бародарам ҳастам? Ва Худованд гуфт: Чӣ кор кардай? Садои хуни бародари ту ба ман аз замин фарёд мезанад. Ва акнун ту аз замине маълун ҳастӣ, ки даҳони худро кушод, то хуни бародарат аз дасти ту қабул кунад. Вақте заминро кор мекунӣ, он дигар қувваташро ба ту нахоҳад дод, ва ту дар рӯи замин нола кунон ва ларзон хоҳӣ буд. Ва Қоин ба Худованд Худо гуфт: Гуноҳи ман аз он бузургтар аст, ки бахшида шавад. Агар ту маро имрӯз аз рӯи замин берун кунӣ ва аз рӯи ту пинҳон шавам, ман нолакунанда ва ларзанда дар рӯи замин мешавам ва ҳар кӣ маро ёбад,

маро мекушад. Ва Худованд Худо ба ӯ гуфт: На чунин; ҳар он ки Қоинро кушта бошад, ҳафт маротиба интиқом гирифта мешавад. Ва Худованд Худо ба Қобил нишонае гузошт, то ҳар касе ки ӯро ёбад, ӯро накушад. Қоин аз ҳузури Худо баромад ва дар замини Наид, дар муқобили Адан сукунат кард. Ва Қоин занашро шинохт ва ӯ ҳомиладор шуда, Ҳанухро зоид. Ва ӯ шаҳр месохт ва шаҳрро ба номи писари худаш Ҳанух ном гузошт. Барои Ҳанух Ғайдод таваллуд шуд, ва Ғайдод Малелеҳл-ро таваллуд кард, ва Малелеҳл Матусола-ро таваллуд кард, ва Матусола Ломех-ро таваллуд кард. Ва Ломех барои худ ду зан гирифт, номи яке Ада ва номи дигаре Селла. Ва Адо Ёбелро зоид, ки ӯ падари сокинони хаймахо ва чорводорон буд. Ва номи бародараш Юбал буд, ки ӯ чанг ва киторро ихтироъ кард. Зилла ҳам худаш Туболро таваллуд кард; ва ӯ чакушзан, коргари мис ва оҳан буд. Хохари Тӯбел Ноема буд. Ламех ба занони худ, Ада ва Селла, гуфт: Овози маро бишнавед, эй занони Ламех, ба суханҳои ман гӯш диҳед, зеро ки мардеро барои захми ба худам куштам ва ҷавонмардеро барои кабудии ба худам куштам. Зеро ки аз Қоин ҳафт маротиба интиқом гирифта шудааст, вале аз Ламех ҳафтод маротиба ҳафт. Одам Ҳавво, зани худро шинохт ва ӯ ҳомиладор шуда, писар зоид ва номи ӯро Сет гузошт ва гуфт: Зеро Худо ба ман тухми дигарро ба ҷои Ҳобил, ки Қобил ӯро кушт, бардошт. Ва ба Сет писаре таваллуд шуд ва ӯ номи ӯро Энос гузошт. Ин касе буд, ки умед дошт номи Худованди Худоро бихонад.

5

Ин китоби таваллуди одамон; дар он рӯзе, ки Худо Одамро офарид, мувофиқи тасвири Худо ӯро офарид; нар ва мода ӯҳоро офарид; ва ӯҳоро баракат дод; ва номи ӯро Одам ном кард, дар он рӯзе, ки ӯҳоро офарид. Одам дувисту сӣ сол зиндагӣ кард ва писаре таваллуд кард, ки мутобиқи шакли ӯ ва мутобиқи тасвири ӯ буд, ва номи ӯро Сет гузошт. Рӯзҳои Одам, ки баъд аз таваллуд кардани Сет зист, ҳафтсад сол шуданд, ва ӯ писарон ва духтарон таваллуд кард. Ва ҳамаи рӯзҳои Одам, ки ӯ зист, си ва нуҳсад сол шуданд, ва ӯ мурд. Сет панҷсаду панҷ сол зист ва Энос-ро таваллуд кард. Ва Сет баъд аз таваллуди Инос ҳафтсаду ҳафт сол зист ва писарон ва духтарон зоид. Ва ҳамаи рӯзҳои Сет дувоздаҳ ва нуҳсаду сол шуданд, ва ӯ мурд. Ва Энос сад навад сол зист ва Қайнонро таваллуд кард. Ва Энос баъд аз таваллуд кардани Қайнон ҳафтсаду понздаҳ сол зиндагӣ кард ва писарон ва духтарон таваллуд кард. Ва ҳамаи рӯзҳои Энос панҷсаду нуҳ сол шуданд, ва ӯ мурд. Ва Қайнон ҳафтод ва сад сол зист ва Маҳалалелро таваллуд кард. Ва Қайнон пас аз ба дунё овардани Малелеил ҳафтсаду чил сол зист ва писарон ва духтарон ба дунё овард. Ва ҳамаи рӯзҳои Қайнон нуҳсаду даҳ сол шуданд ва ӯ мурд. Ва Малелеел сад ва шаст ва панҷ сол зист ва Ҷаредро таваллуд кард. Ва Малелеел баъд аз ба дунё овардани Ёред ҳафтсаду сӣ сол зист ва писарон ва духтарон ба дунё овард. Ва ҳамаи рӯзҳои Малелеел панҷсаду навад сол шуданд, ва ӯ мурд. Ва Ёрид

сад ва шасту ду сол зиндагӣ кард ва Ҳанухро таваллуд кард. Ва Ёрид баъд аз таваллуди Ҳанӯх ҳаштсад сол зиндагӣ кард ва писарон ва духтарон таваллуд кард. Ва ҳамаи рӯзҳои Ёред ду ва шаст ва нуҳсад сол шуданд ва ӯ мурд. Ва Энӯх сад шаст-у-панҷ сол зиндагӣ кард ва Матусоларо таваллуд кард. Энох баъд аз таваллуди Матусала дусад сол бо Худо роҳ рафт ва писарон ва духтарон таваллуд кард. Ва ҳамаи рӯзҳои Ханӯх панҷсаду шасту панҷ сол шуданд. Ва Ҳанух Худоро хушнуд кард, ва ёфта нашуд, зеро ки Худо ӯро кӯчонд. Ва Мафусола яксаду ҳафтоду ҳафт сол зист ва Ламехро таваллуд кард. Ва Мафусола баъд аз ба дунё овардани Ломех, дусаду ҳаштодсол зист ва писарон ва духтарон ба дунё овард. Ва ҳамаи рӯзҳои Матусала, ки ӯ зист, нуҳсаду шасту нуҳ сол буданд ва ӯ мурд. Ва Ламех сад ҳаштоду ҳашт сол зиндагӣ кард ва писаре таваллуд кард. Ва ӯ номи ӯро Нӯҳ гузошт ва гуфт: Ин мо ро аз корҳоямон, аз дардҳои дастонамон ва аз замине, ки Худованди Худо лаънат кардааст, ором хоҳад дод. Ва Ламех баъд аз таваллуди Нӯҳ панҷсаду шасту панҷ сол зиндагӣ кард ва писарон ва духтарон таваллуд кард. Ва ҳамаи рӯзҳои Ломех ҳафтсаду панҷоҳу се сол шуданд ва ӯ мурд. Ва Нӯҳ панҷсад сола буд ва се писар зоид: Сомро, Ҳомро, Ёфисро.

6

Ва чунин шуд, ки вақте одамон дар рӯи замин зиёд шудан гирифтанд, барои онҳо духтарон таваллуд шуданд.

Писарони Худо духтарони одамонро дида, ки онҳо зебо ҳастанд, барои худашон занон гирифтанд аз ҳамаи онҳое, ки интихоб карда буданд. Ва Худованди Худо гуфт: Рӯҳи ман дар ин одамон то абад наемонад, зеро онҳо гӯшт ҳастанд, вале рӯзҳои онҳо сад ва бист сол хоҳад буд. Аммо ғолибон дар рӯи замин дар он рӯзҳо буданд ва баъд аз он низ, вақте ки писарони Худо ба сӯи духтарони одамон меомаданд ва онҳо барои онҳо фарзанд мезоиданд, онҳо ғолибони қадим буданд, одамони машҳур. Дида, Худованди Худо, ки зиёд шуданд бадиҳои одамон дар рӯи замин, ва ҳар касе фикр мекунад дар дили ӯ бо диққат ба бадиҳо ҳамаи рӯзҳоро. Ва андешид Худо, ки офарид одамро дар рӯи замин, ва андешид. Ва Худо гуфт: Ман одамеро, ки офаридаам, аз рӯи замин нест мекунам, аз одам то чорво ва аз хазандагон то парандагони осмон, зеро пушаймонам, ки онҳоро офаридаам. Нуҳ вале пеш аз Худованди Худо марҳамат ёфт. Инҳо насабномаи Нуҳ мебошад. Нуҳ одами одил буд, комил будааш дар насли худ, Нуҳ ба Худо хушнуд кард. Нуҳ се писар зод: Сомро, Ҳомро ва Яфасро. Вайрон шуд замин пеш аз Худо ва пур шуд замин аз беадолатӣ. Ва Худованди Худо заминро дид ва он табоҳшуда буд, зеро ҳама гӯшт роҳи худро дар замин табоҳ карда буд. Ва Худованд Худо ба Нӯҳ гуфт: Вақти ҳар инсон пеш аз Ман расидааст, зеро замин аз беадолатии онҳо пур шудааст, ва инак Ман онҳоро ва заминро нобуд мекунам. Пас барои худат киштӣ аз чӯбҳои чоркунҷа бисоз, дар киштӣ лонаҳо бисоз ва онро аз дарун ва аз берун бо қир бипӯшон. Ва ҳамин тавр ту кашти хоҳӣ сохт: дарозии кашти се сад гази,

паҳнои он панҷоҳ гази ва баландии он си гази. Ҷамъ оварда, ту киштиро хоҳӣ сохт ва онро аз боло то як гази тамом хоҳӣ кард. Дари киштиро аз паҳлӯ хоҳӣ сохт, ва онро поёнӣ, дуошёна ва сеошёна хоҳӣ сохт. Ман бубин сайли обро, обро бар замин меоварам, то ҳама гӯштеро, ки дар он рӯҳи ҳаёт ҳаст зери осмон, нобуд кунам, ва ҳар чӣ бар замин бошад, хоҳад мурд. Ва Ман аҳди Худро бо ту барқарор хоҳам кард, ва ту ба киштӣ дохил хоҳӣ шуд — ту ва писаронат, ва занат, ва занони писаронат бо ту. Ва аз ҳамаи чорво, ва аз ҳамаи хазандагон, ва аз ҳамаи ҳайвонот, ва аз ҳамаи гӯшт, ду-ду аз ҳама ту ба киштӣ дохил хоҳӣ кард, то ки онҳоро бо худат зинда нигоҳ дорӣ, нар ва мода хоҳанд буд. Аз ҳамаи паррандагон мутобиқи намуд, ва аз ҳамаи чорво мутобиқи намуд, ва аз ҳамаи хазандагоне, ки бар рӯи замин мехазанд, мутобиқи намуди онҳо, ду-ду аз ҳамаи онҳо ба назди ту дохил хоҳанд шуд, то бо ту парвариш ёбанд, нар ва мода. Ту бошад, барои худат аз ҳамаи хӯрокҳое, ки шумо мехӯред, хоҳӣ гирифт ва назди худат ҷамъ хоҳӣ кард, ва он барои ту ва барои онҳо хӯрок хоҳад буд. Ва Нӯҳ ҳама чизеро, ки Худованди Худо ба ӯ фармуд, ҳамон тавр иҷро кард.

7

Ва Худованди Худо ба Нӯҳ гуфт: Дохил шав ту ва тамоми хонаи ту ба киштӣ, зеро туро дар ин насл пеши худам одил дидам. Аз чорвои покиза ҳафт ҷуфт, нар ва мода, ба назди

худ биёр, вале аз чорвои нопокиза ду ҷуфт, нар ва мода. Ва аз паррандагони чистаи осмон ҳафт-ҳафт нар ва мода, ва аз ҳамаи паррандагони ночиста ду-ду нар ва мода, то тухмро дар тамоми замин нигоҳ доранд. Ҳанӯз ҳафт рӯз боқист, ки ман борон меоварам бар замин, чил рӯз ва чил шаб, ва мепоккунам ҳар он мавҷудотеро, ки офаридам, аз рӯи тамоми замин. Ва Нӯҳ ҳама чизеро, ки Худованди Худо ба ӯ фармуда буд, иҷро кард. Нуҳ шашсад сола буд ва ғарқоби об бар замин омад. Нӯҳ ва писаронаш, ва занаш, ва занони писаронаш бо ӯ ба киштӣ дохил шуданд, аз сабаби оби тӯфон. Ва аз паррандагони пок, ва аз паррандагони нопок, ва аз чорвогони пок, ва аз чорвогони нопок, ва аз ҳамаи хазандагон дар рӯи замин, ду-ду дохил шуданд назди Нуҳ ба киштӣ, нар ва мода, чунон ки Худо ба Нуҳ фармон дода буд. Ва баъд аз ҳафт рӯз об сайл бар замин омад. Дар соли шашсадуми зиндагии Нӯҳ, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳи дуюм, дар ҳамин рӯз ҳамаи чашмаҳои ғайби ҷаҳоннома шикофта шуданд ва обшорҳои осмон кушода шуданд. Ва борон бар замин чил шабонарӯз борид. Дар ин рӯз Нӯҳ, Сом, Ҳом, Ёфис, писарони Нӯҳ, ва зани Нӯҳ, ва се зани писарони ӯ бо ӯ ба киштӣ дохил шуданд. Ва ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ аз рӯи намуд, ва ҳамаи чорво аз рӯи намуд, ва ҳар хазандае, ки дар рӯи замин ҳаракат мекунад, аз рӯи намуд, ва ҳар паррандае аз рӯи намуди худ, даромаданд назди Нуҳ ба киштӣ, ду ду нар ва мода аз ҳар гӯшт, ки дар он рӯҳи ҳаёт аст. Ва онҳое, ки дохил мешуданд, нар ва мода аз ҳар гӯште буданд, чунон ки Худо ба Нуҳ фармуда буд, ва Худованди Худо киштиро аз берун

пӯшид. Ва сайл чил рӯз ва чил шаб бар замин шуд, ва об афзуд ва киштиро бардошт ва он аз замин баланд шуд. Ва об ғолиб омад ва бар рӯи замин хеле зиёд шуд, ва киштӣ бар болои об шинокунон буд. Об дар замин ниҳоят зиёд ғолиб омад ва ҳамаи кӯҳҳои баландеро, ки зери осмон буданд, пӯшонд. Понздаҳ гази боболо об баланд шуд ва ҳамаи кӯҳҳои баландро пӯшонд. Ва ҳама гӯшти ҳаракаткунанда дар рӯи замин мурд: парандагон, чорвоҳо, ҳайвонҳои ваҳшӣ, ҳар хазандае, ки дар рӯи замин ҳаракат мекард, ва ҳар одам. Ва ҳама он чизҳое, ки нафаси зиндагӣ доштанд, ва ҳар он чӣ, ки дар рӯи хушкӣ буд, мурданд. Ва ҳар як мавҷудоти зиндаро, ки бар рӯи замин буд, аз одам то ҳайвон ва хазандагон ва парандагони осмон нест кард, ва онҳо аз замин нест карда шуданд, ва танҳо Нуҳ ва онҳое, ки бо ӯ дар киштӣ буданд, боқӣ монданд. Ва об бар рӯи замин сад ва панҷоҳ рӯз баланд шуд.

8

Ва Худо Нӯҳро ёд овард ва ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ ва ҳамаи чорво ва ҳамаи паррандагон ва ҳамаи хазандагонеро, ки бо ӯ дар киштӣ буданд, ва Худо рӯҳро бар замин овард ва об қатъ шуд. Ва чашмаҳои ғайбгоҳ пӯшонида шуданд ва дарвозаҳои осмон, ва борон аз осмон боздошта шуд. Ва об, ки аз замин мерафт, кам мешуд ва об баъд аз сад ва панҷоҳ рӯз кам гардид. Ва киштӣ дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳ, бар кӯҳҳои Ароротӣ

нишаст. Ва об кам мешуд то моҳи даҳум. Ва дар моҳи даҳум, дар рӯзи якуми моҳ, сарҳои кӯҳҳо дида шуданд. Ва баъд аз чил рӯз Нуҳ тирезаи киштии худро, ки сохта буд, кушод. Ва ӯ зоғро фиристод ва он берун рафта, то хушк шудани об аз замин баргашт накард. Ва ӯ кабутарро фиристод, то бубинад, ки оё об аз рӯи замин фурӯ нишаста буд. Ва кабутар орому наёфта барои пойҳояш, ба сӯи ӯ ба киштӣ баргашт, зеро об бар ҳама рӯи замин буд, ва ӯ дастро дароз карда, онро гирифт ва онро назди худ ба киштӣ даровард. Ва интизор шуда ҳанӯз ҳафт рӯзи дигар, боз кабӯтарро аз ковчег фиристод. Ва кабӯтар дар бегоҳ ба сӯи ӯ баргашт ва барги хурди дарахти зайтунро дар даҳони худ дошт, ва Нуҳ донист, ки об аз замин фурӯ нишаста буд. Ва интизор шуда ҳанӯз ҳафт рӯзи дигар, боз кабӯтарро фиристод, ва он дигар назди ӯ бознагашт. Ва чунин шуд, ки дар соли як ва шашсадуми зиндагии Нуҳ, дар моҳи аввал, дар рӯзи якуми моҳ, об аз замин нопадид шуд. Ва Нӯҳ боми киштиро, ки ӯ сохта буд, кушод; ва дид, ки об аз рӯи замин рафта буд. Дар моҳи дуюм замин хушк шуд, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳ. Ва Худованди Худо ба Нӯҳ гуфт ва гуфт: Берун биё аз киштӣ ту ва зани ту ва писарони ту ва занони писарони ту бо ту. Ва ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ, чӣ қадар бо ту ҳаст, ва ҳамаи гӯшт аз паррандагон то чорво ва ҳар хазандаи ҳаракаткунанда дар рӯи замин, берун биёр бо худат. Ва зиёд шавед ва бисёр шавед дар рӯи замин. Ва берун рафт Нӯҳ, ва зани ӯ, ва писарони ӯ, ва занони писарони ӯ бо ӯ; Ва ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ, ва ҳамаи чорво, ва ҳар паранда, ва ҳар хазандае, ки дар рӯи замин

ҳаракат мекунад, мувофиқи намуди онҳо, берун рафтанд аз киштӣ. Ва Нӯҳ қурбонгоҳе ба Худованд сохт ва аз ҳамаи чорвои пок ва аз ҳамаи паррандагони пок гирифт ва онҳоро ҳамчун қурбонии сӯзонӣ бар қурбонгоҳ овард. Ва Худованди Худо бӯи хушбӯиро бӯй кард. Ва Худованд Худо андешида гуфт: Дигар лаънат накардани заминро аз сабаби корҳои одамон илова намекунам, зеро ки фикри одам аз ҷавонии ӯ бо диққат ба пастиҳо дароз кашидааст. Пас дигар задани ҳамаи гӯшти зиндаро илова намекунам, чунон ки кардам. Дар тамоми рӯзҳои замин, тухмрезӣ ва дарав, сардӣ ва гармӣ, тобистон ва баҳор, рӯз ва шаб қатъ нахоҳанд шуд.

9

Ва Худо Нӯҳ ва писаронаш ро баракат дод ва ба онҳо гуфт: Афзоед ва зиёд шавед ва заминро пур кунед ва бар он тасаллут ёбед. Ва ларза ва тарси шумо бар ҳамаи ҳайвонҳои заминӣ, бар ҳамаи парандаҳои осмон, бар ҳамаи ҷонварони харакаткунандаи рӯи замин ва бар ҳамаи моҳиҳои баҳр хоҳад буд, онҳоро ба дасти шумо супурдаам. Ва ҳар хазандаи зиндае, ки ҳаст, ба шумо барои хӯрок хоҳад буд, чунон ки сабзавотҳои алафро ба шумо додаам, ҳамаро. Магар гӯштро бо хуни ҷон нахӯред. Ва зеро хуни шуморо аз ҷонҳои шумо аз дасти ҳамаи ҳайвонҳо ман ҷустуҷӯ хоҳам кард, ва аз дасти одам, бародар, ҷони одамро ҷустуҷӯ хоҳам кард. Он ки хуни одамро мерезад, ба

ҷои хуни ӯ хунаш рехта хоҳад шуд, зеро ки одамро дар тасвири Худо офаридам. Шумо афзоед ва зиёд шавед ва заминро пур кунед ва бар он тасаллут ёбед. Ва Худо ба Нӯҳ ва ба писарони ӯ бо ӯ гуфт, гуфта, ва инак ман аҳди худро бо шумо барпо мекунам, ва бо тухми шумо баъди шумо, ва бо ҳар ҷони зинда бо шумо, аз паррандагон, ва аз чорво; ва бо ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшии замин, ҳарчӣ бо шумо ҳаст аз ҳамаи баромадагон аз киштӣ. Ва Ман аҳди Худро бо шумо барқарор хоҳам кард, ва дигар ҳама гӯшт аз оби тӯфон нахоҳад мурд, ва дигар тӯфони об нахоҳад буд, то тамоми заминро нобуд кунад. Ва Худованди Худо ба Нӯҳ гуфт: Ин нишонаи аҳде аст, ки Ман байни Худ ва шумо ва байни ҳар ҷонивари зиндае, ки бо шумост, барои наслҳои ҷовидонӣ медиҳам. Камони худро дар абр мегузорам ва он нишонаи аҳд байни ман ва замин хоҳад буд. Ва хоҳад буд, ки вақте ман абрҳоро бар замин ҷамъ мекунам, камон дар абр дида хоҳад шуд. Ва Ман аҳди Худро ёд хоҳам кард, ки байни Ман ва шумо ва байни ҳар мавҷудоти зинда дар ҳар ҷисм аст, ва дигар об сайли туфон нахоҳад шуд, то ки ҳама гӯштро нобуд кунад. Ва камони ман дар абр хоҳад буд, ва ман онро хоҳам дид, то аҳди ҷовидонро байни худам ва замин ёд кунам, ва байни ҳар ҷони зиндае, ки дар ҳама гӯшт аст ва бар замин ҳаст. Ва Худо ба Нӯҳ гуфт: Ин нишонаи аҳде аст, ки Ман байни Худам ва байни ҳамаи мавҷудоти зиндае, ки дар рӯи замин ҳастанд, баргузор кардам. Писарони Нӯҳ, ки аз киштӣ баромада буданд, Сом, Ҳом ва Ёфис буданд. Ҳом падари Канъон буд. Се ин писарони Нуҳ ҳастанд ва аз онҳо тамоми замин паҳн гардид. Ва Нуҳ, деҳқони замин, оғоз

кард ва ангуристон кошт. Ва ӯ аз шароб нӯшид ва маст шуд ва дар хонаи худ бархна гардид. Ва Ҳом, падари Канъон, бараҳнагии падари худро дид ва берун рафта, ба ду бародари худ хабар дод. Ва Сом ва Ёфис либосро гирифта, онро бар ду пушти худашон гузоштанд ва ба ақиб рафтанд ва бараҳнагии падарашонро пӯшонданд; ва рӯи онҳо ба ақиб буд ва бараҳнагии падарашонро надиданд. Нӯҳ аз мастӣ бедор шуд ва фаҳмид, ки писари хурдтараш бо ӯ чӣ кардааст. Ва ӯ гуфт: Лаънатшуда бошад Канъон писар; хизматкор хоҳад буд ба бародарони ӯ. Ва ӯ гуфт: Баракатнок бод Худованд, Худои Сом; ва Канъон хизматкори ӯ хоҳад буд. Бузург кунад Худо Ёфисро, ва бигзор ӯ зиндагӣ кунад дар хонаҳои Сом; ва Канъон писари ӯ бошад. Нӯҳ баъд аз сайлоб се сад панҷоҳ сол зиндагӣ кард. Ва ҳамаи рӯзҳои Нуҳ нуҳсаду панҷоҳ сол шуданд ва ӯ мурд.

10

Инҳо насли писарони Нӯҳ, Сом, Ҳом ва Ёфас мебошанд, ва баъд аз сайл барои онҳо писарон таваллуд шуданд. Писарони Яфас: Гомер, Магог, Мадой, Ёван, Элиша, Тубал, Мешех ва Тирас. Ва писарони Гомер: Ашкеназ, ва Рифат, ва Тогарма. Ва писарони Ёвон: Элишо ва Тарсеис, Кетиёи, Родиёи. Аз инҳо ҷазираҳои миллатҳо дар замини онҳо ҷудо карда шуданд, ҳар яке мувофиқи забони худ дар қабилаҳои онҳо ва дар миллатҳои онҳо. Писарони Ҳом: Куш ва Мисроим, Фуд ва Канъон. Писарони Хӯс: Сабо, Эвило,

Сабато, Регмо ва Сабатако. Писарони Регмо: Сабо ва Дадон. Ғубор Нимродро ба вуҷуд овард ва ӯ оғози он шуд, ки дар рӯи замин ғол бошад. Ин ғол шикорчӣ пеш Худованди Худо буд, аз ин сабаб мегӯянд: Монанди Нимрӯд, ғоли шикорчӣ пеш Худованд. Ва ибтидои подшоҳии ӯ Бобил буд, ва Орех, ва Арҳад, ва Халанна дар замини Сенаор. Аз замини он Ашшур берун рафт ва Нинаворо ва шаҳри Раҳоботро ва Калаҳро ва Дасаро дар миёни Нинаво ва дар миёни Калаҳ бино кард ин шаҳр бузург аст Ва Мисроим ба вуҷуд овард Лудимҳоро, ва Нафталимҳоро, ва Анамимҳоро, ва Лаҳабимҳоро, ва Патрусимҳоро, ва Каслуҳимҳоро, ки аз онҷо баромаданд Филистимҳо, ва Кафторимҳоро. Канъон таваллуд кард Сидонро, нахустзодаи ӯро, ва Ҳиттиро, ва Ябусиро, ва Амуриро, ва Ҷирҷоширо, ва Ҳивиро, ва Аркиро, ва Синиро, ва Арводиро, ва Земориро, ва Ҳамотиро. Ва баъд аз ин қабилаҳои канъониён пароканда шуданд. Ва ҳудудҳои канъониён аз Сидон то Герара ва Ғазза, то Содом ва Ғаморра, Адама ва Себоим то Лаша буд. Инҳо писарони Ҳом буданд дар қабилаҳои худ, мувофиқи забонҳои худ, дар минтақаҳои худ ва дар миллатҳои худ. Ва ба Сим низ таваллуд шуд, ки ӯ падари ҳамаи фарзандони Эбер буд, бародари Яфаси калонтар. Писарони Шем: Элам, Ассурия, Арфаксад, Луд, Арам ва Кайнан. Ва писарони Арам: Ӯз, Ӯл, Гатер ва Мосох. Ва Арфаксад Қайнонро таваллуд кард, ва Қайнон Салоро таваллуд кард, ва Сало Эберро таваллуд кард. Ва ба Эбер ду писар таваллуд шуданд, номи яке Фалег буд, зеро дар рӯзгори ӯ замин тақсим шуд ва номи бародараш Иектан буд. Юқтон таваллуд кард Элмодадро ва

Шалефро ва Сармотро ва Яраҳро ва Ҳадорамро ва Узалро ва Диклаҳро ва Эбалро ва Абимаэлро ва Сабаро ва Офирро ва Ҳавилаҳро ва Йобабро; ҳамаи инҳо писарони Юқтон буданд. Ва ҷойгоҳи онҳо аз Массе то Сафера, кӯҳи шарқ буд. Инҳо писарони Сим мебошанд, дар қабилаҳои онҳо, мувофиқи забонҳои онҳо, дар сарзаминҳои онҳо ва дар миллатҳои онҳо. Инҳо қабилаҳои писарони Нуҳанд мувофиқи насилҳои онҳо ва мувофиқи миллатҳои онҳо, аз инҳо миллатҳо дар замин баъд аз сайл пароканда шуданд.

11

Ва тамоми замин як забон дошт ва овози ягона барои ҳама буд. Ва чунин шуд, ки вақте онҳо аз шарқ ҳаракат карданд, дашти васееро дар замини Синор ёфтанд ва дар он ҷо сукунат гузиданд. Ва одам ба ҳамсояи худ гуфт: Биёед, биёем бихтҳо созем ва онҳоро дар оташ бипазем. Ва бихт барои онҳо ба санг табдил шуд ва асфалт барои онҳо ба ҷои гил буд. Ва онҳо гуфтанд: Биёед барои худамон шаҳр ва бурҷе бисозем, ки сараш то осмон мерасад, ва барои худамон номе созем, пеш аз он ки мо дар рӯи тамоми замин пароканда шавем. Ва Худованд фуромад, то шаҳр ва бурҷеро бинад, ки писарони одамон бунёд карда буданд. Ва Худованд гуфт: Бубинед, намуди якто ва забони якто барои ҳамаи онҳо, ва инро онҳо оғоз карданд. Ва акнун ҳеҷ чиз аз онҳо шикаст нахоҳад хӯрд, ҳар чӣ қадар онҳо кӯшиш кунанд анҷом диҳанд. Биёед ва поён омада, забони онҳоро

дар он ҷо бигардонем, то ки ҳар яке овози ҳамсояашро нашунавад. Ва Худованд онҳоро аз он ҷо ба рӯи тамоми замин пароканда кард, ва онҳо аз сохтани шаҳр ва бурҷ боз истоданд. Аз ин сабаб номи он Омехташавӣ номида шуд, зеро Худованд дар он ҷо забонҳои тамоми замин омехта кард ва аз он ҷо Худованд онҳоро ба тамоми рӯи замин парокандакард. Ва ин насабномаҳои Сим буданд, ва Сим писари сад сола буд, вақте ки Арфахшадро таваллуд кард дар соли дуюм пас аз тӯфон. Ва Сим баъд аз таваллуд кардани Арфахшад панҷсад сол зиндагӣ кард ва писарон ва духтарон таваллуд кард ва мурд. Ва Арфахшад сад си панҷ сол зист ва Қайнонро таваллуд кард. Ва Арфахшад баъд аз таваллуд кардани Қайнон чоҳор сад сол зиндагӣ кард, ва писарон ва духтарон таваллуд кард, ва мурд. Ва Қайнон як сад ва си сол зиндагӣ кард ва Соларо таваллуд кард; ва Қайнон баъд аз таваллуд кардани Соларо, се сад ва си сол зиндагӣ кард ва писарон ва духтарон таваллуд кард ва мурд. Ва Сала сад у си сол зист ва Эберро таваллуд кард. Ва Сала баъд аз таваллуд додани Эбер сесад у си сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд дод ва мурд. Ва Эбер сад си чор сол зист ва Фалегро таваллуд кард. Ва Ебер баъд аз таваллуд додани Фалег дусад ҳафтод сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд дод ва мурд. Ва Фалег сӣ-ю-сад сол зист ва Рағауро таваллуд кард. Ва Фалег баъд аз таваллуд кардани Рағау нуҳ ва дусад сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд кард ва мурд. Ва Рағау сад-у-сӣ-ю-ду сол зист ва Серӯхро ба дунё оварда. Ва Рағау баъд аз таваллуд додани Серуҳ дусад ҳафт сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд

дод ва мурд. Ва Серӯх сад у си сол зист ва Нохӯрро таваллуд кард. Ва Серӯх баъд аз таваллуд кардани Нохор дусад сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд кард ва мурд. Ва Наҳор сад ҳафтоду ну сол зиндагӣ кард ва Тераҳро таваллуд кард. Ва Наҳор баъд аз таваллуд додани Тарраҳ сад бисту панҷ сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд дод ва мурд. Ва Тарра ҳафтод сол зист ва Абром, Наҳор ва Ҳаронро таваллуд кард. Инҳо насабҳои Тараҳ мебошанд: Тараҳ Абром, Наҳор ва Ҳоронро таваллуд кард, ва Ҳорон Лутро таваллуд кард. Ва Ҳорон пеш аз падараш Тароҳ мурд дар сарзамине, ки дар он таваллуд шуда буд, дар сарзамини халдониён. Ва Абром ва Наҳор барои худашон занҳо гирифтанд: номи зани Абром Соро буд, ва номи зани Наҳор Мелхо буд, духтари Ҳорон, ва падари Мелхо ва падари Иесхо. Ва Сарай бенавлод буд ва фарзандон намедод. Ва Тарра Обрам писари худ ва Лутро, писари Ҳорон, набираи худро, ва Сораро, арӯси худ, зани Обрам писари худро гирифт ва онҳоро аз замини Халдоиён берун оварад, то ба замини Канъон равад, ва онҳо то Ҳорон омаданд ва дар он ҷо сукунат карданд. Ва ҳамаи рӯзҳои Тараҳ дар замини Ҳорон дусад панҷ сол шуданд, ва Тараҳ дар Ҳорон мурд.

12

Ва Худованд ба Абром гуфт: Аз замини худ ва аз хешовандони худ ва аз хонаи падарат берав ва ба он заминеро, ки ба ту нишон медиҳам. Ва Ман туро ба

миллати бузург табдил хоҳам дод ва туро баракат хоҳам дод ва номи туро бузург хоҳам кард ва ту баракатдода хоҳӣ буд. Ва Ман баракат хоҳам дод ба онҳое, ки туро баракат медиҳанд, ва лаънат хоҳам кард онҳоеро, ки туро лаънат мекунанд, ва дар ту ҳамаи қабилаҳои замин баракат хоҳанд ёфт. Ва Абром рафт, чунон ки Худованд ба ӯ гуфта буд, ва Лут бо ӯ рафт. Абром ҳафтоду панҷ сола буд, вақте ки аз Ҳорон баромад. Ва Абром Сорон, занашро, ва Лутро, писари бародарашро, ва ҳамаи моликиятҳои онҳоро, ки ба даст овардаанд, ва ҳамаи ҷонҳоеро, ки ба даст овардаанд, аз Ҳорон гирифт, ва онҳо баромада, ба замини Канъон рафтанд. Ва Абром заминро то дарозии он то ҷои Шехем, назди булути баланд сафар кард, ва Канъониён он вақт дар он замин зиндагӣ мекарданд. Ва Худованд ба Абром пайдо шуд ва ба ӯ гуфт: Ба тухми ту ин заминро хоҳам дод. Ва Абром дар он ҷо барои Худованде, ки ба ӯ пайдо шуда буд, қурбонгоҳ сохт. Ва ӯ аз он ҷо ба кӯҳи шарқии Байтҳел кӯчид ва дар он ҷо чодири худро барпо кард, Байтҳел аз тарафи ғарб ва Ангай аз тарафи шарқ буд, ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худованд сохт ва номи Худовандро даъват кард. Ва Обром рафт ва рафта, дар биёбон ҷойгир шуд. Ва қаҳатӣ дар рӯи замин рух дод, ва Абром ба Миср фурӯд омад, то дар он ҷо зиндагӣ кунад, зеро қаҳатӣ дар рӯи замин шадид шуда буд. Вақте ки Абром наздик шуд, ки ба Миср дарояд, Абром ба занаш Соро гуфт: Ман медонам, ки ту зани хушрӯй ҳастӣ. Пас чунин хоҳад шуд, ки вақте Мисриён туро бинанд, хоҳанд гуфт, ки ин зани ӯст, ва маро хоҳанд кушт, вале туро зинда хоҳанд нигоҳ дошт. Пас

гуфтам, ки хоҳари ӯ ҳастам, то ки бо сабаби ту ба ман хуб шавад ва ҷони ман бо сабаби ту зинда монад. Шуд чунин, ки вақте Абром ба Миср даромад, мисриён занашро диданд ва дидан, ки ӯ хеле зебост. Ва ҳукмронони Фиръавн ӯро диданд ва ӯро ба Фиръавн тарифиданд ва ӯро ба хонаи Фиръавн оварданд. Ва ба Иброҳим хуб рафтор карданд бо сабаби ӯ, ва ба ӯ гӯсфандон ва гӯсолаҳо ва харҳо ва хизматкорон ва канизакҳо ва қотирҳо ва шутурҳо доданд. Ва Худо Фиръавн ва хонаи ӯро бо балоҳои бузург ва бад азоб дод, дар бораи Соро, зани Абром. Фиръавн Обромро хонда ва гуфт: Ин чӣ кор буд, ки ба ман кардӣ, ки ба ман хабар надодӣ, ки ӯ зани ту аст? Чаро ту гуфтӣ, ки ӯ хоҳари ман аст? Ва онро барои худам ба занӣ гирифтанд, ва акнун инак зани ту пеши ту аст, гирифта равон шав. Ва Фиръавн ба мардон фармон дод, ки Обромро бо занаш ва ҳар чӣ доштааш равона кунанд.

13

Обром аз Миср бо зани худ ва бо ҳамаи дороии худ ва Лут бо ӯ ба биёбон рафт. Абром хеле сарватманд буд: у чорво, нуқра ва тило дошт. Ва ӯ рафт аз ҷое, ки омада буд, ба биёбон то Байтул, то ҷойе, ки дар он чодири ӯ пештар буд, байни Байтул ва байни Ай, ба ҷои қурбонгоҳ, ки дар он ҷо дар ибтидо сохта буд, ва дар он ҷо Абром номи Худовандро хонд. Ва Лут, ки бо Абром сафар мекард, гӯсфандон ва говҳо ва хаймаҳо дошт. Ва замин онҳоро наметавонист якҷоя ҷой

диҳад, зеро моликиятҳои онҳо бисёр буд, ва замин онҳоро наметавонист якҷоя ҷой диҳад. Ва ҷанге байни чӯпонони чорвои Обром ва чӯпонони чорвои Лут рух дод, дар ҳоле ки Канъониён ва Фериззиён он вақт дар он замин мезистанд. Абром ба Лут гуфт: Бигзор байни ман ва ту ҷанг набошад ва байни чӯпонони ман ва чӯпонони ту низ ҷанг набошад, зеро мо бародарон ҳастем. Оё тамоми замин пеши ту нест? Ҷудо шав аз ман; агар ту ба чап, ман ба рост; агар ту ба рост, ман ба чап. Ва Лут чашмҳои худро бардошта, тамоми минтақаи атрофи Урдунро дид, ки пеш аз он ки Худо Садум ва Ғамӯроро вайрон кунад, тамоман обёрӣшуда буд, монанди биҳишти Худо ва монанди замини Миср, то расидан ба Зуғар. Ва Лут барои худаш ҳамаи минтақаи атрофи Урдунро интихоб кард, ва Лут аз шарқ рафт, ва онҳо аз бародари худаш ҷудо шуданд. Абрам дар замини Канъон сокин шуд, Лут дар шаҳри атроф сокин шуд ва дар Содом чодар зад. Он одамоне, ки дар Содом буданд, пеши Худо хеле бад ва гунаҳкор буданд. Ва Худо ба Абром гуфт баъд аз ҷудо шудани Лут аз ӯ: Нигоҳ кун бо чашмони худат ва бубин аз ҷое, ки акнун ту ҳастӣ, ба шимол ва ҷануб ва шарқ ва баҳр, ки тамоми заминеро, ки ту мебинӣ, ба ту хоҳам дод онро ва ба тухми ту то абад. Ва насли туро чун регистони замин мегардонам, агар касе қодир бошад регистони заминро шумора кунад, насли ту низ шумора карда хоҳад шуд. Бархеста, заминро аз дарозӣ ва паҳноияш гузар, зеро онро ба ту ва ба насли ту то абад хоҳам дод. Ва Обром чодираш ҷо ба ҷо карда, омада назди дарахти булути Мамре, ки дар Ҳеброн буд, сокин шуд ва дар он ҷо

барои Худованд қурбонгоҳ бино кард.

14

Шуд дар салтанати Амрафел подшоҳи Шинор, ва Ариюх подшоҳи Эллосор, Кедорлаомер подшоҳи Элом, ва Тидъал подшоҳи миллатҳо, онҳо ҷанг карданд бо Билҳа подшоҳи Содом, ва бо Биршаъ подшоҳи Ғаморра, ва бо Шинор подшоҳи Адма, ва бо Шемебер подшоҳи Зебоим, ва подшоҳи Балақ; ин аст Зуғар. Ҳамаи инҳо дар бораи дараи намакин розӣ шуданд, ки ҳамон баҳри намак аст. Дувоздаҳ сол онҳо ба Ходоллогомор хидмат карданд, аммо дар соли сездаҳум шӯриш карданд. Дар соли чордаҳум Ходоллогомор ва подшоҳон бо ӯ омаданд ва девҳоро дар Асторос ва Карноим заданд, ва миллатҳои қавиро ҳамроҳи онҳо, ва Оммоиёнро дар шаҳри Сауе заданд. Ва ҳуррӣҳоро дар кӯҳҳои Сеир, то дарахти баландбунёди Форон, ки дар биёбон аст. Ва баргашта омаданд ба чашмаи ҳукм, ин аст Қодеш, ва буриданд ҳамаи ҳукмдоронро Амолеқ ва Амуриёнҳоро, сокинонро дар Ҳазазон Томор. Баромад аммо подшоҳи Содом ва подшоҳи Гумурро ва подшоҳи Адмо ва подшоҳи Зебуим ва подшоҳи Балоқ, ин аст Зуғар, ва сафорост шуданд онҳо ба ҷанг дар водии намакин ба сӯи Кедорлаомер подшоҳи Элом ва Тидъол подшоҳи миллатҳо ва Амрафел подшоҳи Шинъор ва Арюх подшоҳи Эллосор, чор подшоҳон ба сӯи панҷ. Водии шӯра чоҳҳои қир дошт. Подшоҳи Садум ва подшоҳи Ғамӯро гурехтанд ва дар он ҷо

афтоданд, вале боқимондагон ба кӯҳистон гурехтанд. Онҳо тамоми аспҳои Содом ва Гоморраро ва тамоми хӯрокҳои онҳоро гирифтанд ва рафтанд. Онҳо Лутро, писари бародари Абромро, ва мол-мулки ӯро гирифтанд ва рафтанд, зеро ӯ дар Содом зиндагӣ мекард. Омада шуда, аммо аз наҷотёфтагон касе ба Аброми ибронӣ хабар дод, ӯ аммо назди дарахти булути Мамбреи Аморӣ, бародари Эшкол ва бародари Аунон зиндагӣ мекард, онҳо ҳампаймонони Абром буданд. Иброҳим шунид, ки Лут бародари ӯ асир гирифта шуда буд, хонадонҳои худи ӯро се саду даҳу ҳаштро шумурд ва онҳоро то Дон таъқиб кард. Ва ӯ шабона ба онҳо ҳамла кард, худаш ва писаронаш, ва онҳоро зад ва онҳоро то Ҳоба, ки дар тарафи чапи Димишқ аст, таъқиб кард. Ва ӯ ҳамаи асбҳои Содомро баргардонд, ва Лутро, бародарзодаи худро баргардонд, ва ҳамаи моликияти ӯро, ва занонро, ва мардумро. Подшоҳи Содом баромад, то ба пешвози ӯ биёяд, баъд аз он ки ӯ аз зарба задан ба Ходоллогомор ва подшоҳоне, ки бо ӯ буданд, баргашт ба водии Савӯ, ки ин дашти подшоҳон буд. Ва Малкиседек, подшоҳи Солим, нон ва шароб бароварда, ва ӯ коҳини Худои Таъолӣ буд. Ва ӯ Абромро баракат дод ва гуфт: Абром аз ҷониби Худои Таъолло, ки осмону заминро офарид, баракатдода бошад. Ва баракатнок бошад Худои Таъолло, ки душманони туро ба зери итоати ту дод, ва Абром ба ӯ даҳяки ҳама чизро дод. Подшоҳи Содом ба Абром гуфт: Мардонро ба ман деҳ, вале аспро барои худат гир. Ва Обром ба подшоҳи Садум гуфт, ман дастамро ба сӯи Худованд Худои Олӣтарин, ки осмон ва заминро офарид,

дароз мекунам, ки агар аз нахи то тасмаи кафш чизе аз ҳамаи моли ту гирам, то ки нагӯй, ки ман Обромро бойгардонидам. Ба ғайр аз он чӣ ки ҷавонон хӯрданд ва қисми мардоне, ки бо ман ҳамроҳ рафтанд - Эшкол, Онан ва Мамре, инҳо қисм хоҳанд гирифт.

15

Баъд аз ин суханҳо, сухани Худованд ба Абром дар рӯё омад ва гуфт: Матарс, эй Абром, Ман сипари ту ҳастам, мукофоти ту хеле бузург хоҳад буд. Ва Обром гуфт: Хоҷаин Худованд, чӣ ба ман медиҳӣ? Ман аммо бефарзанд мемирам; ва писари Масек аз хонаводаи ман, ин Элиезери Димишқӣ. Ва Обром гуфт: Чунки ба ман фарзанде надодӣ, дар хонаам таваллудшуда маро ворис хоҳад шуд. Ва фавран овози Худованд ба ӯ омад ва гуфт: Ин шахс мероси ту нахоҳад шуд, балки он касе, ки аз худи ту берун меояд, ӯ мероси ту хоҳад шуд. Ӯ ӯро ба берун бароварда ва ба ӯ гуфт: Ба осмон нигоҳ кун ва ситорагонро бишумор, агар тавонӣ онҳоро шумурӣ. Ва гуфт: Насли ту ҳамин тавр хоҳад буд. Ва Абром ба Худо бовар кард, ва ин ба ӯ ҳамчун ростгорӣ ҳисоб шуд. Ва ба ӯ гуфт: Ман он Худое ҳастам, ки туро аз замини Калдониён берун овардам, то ин заминро ба ту ворис гардонам. Вале гуфт: Хоҷаи Худованд, аз рӯи чӣ донам, ки онро мерос хоҳам бурд? Ва ба ӯ гуфт: Барои ман гӯсолаи модаи сесоларо, бузи сесоларо, қӯчи сесоларо, кабӯтари ваҳширо ва кабӯтарро биёр. Ӯ ҳамаи инҳоро гирифт ва

онҳоро аз миёна ҷудо кард ва онҳоро рӯ ба рӯи ҳамдигар гузошт, аммо парандагонро ҷудо накард. Паррандагон бар ҷасадҳо, бар дунимаҳои онҳо фуромаданд ва Абром бо онҳо нишаст. Дар вақти ғуруби офтоб ҳолати беҳушӣ ба Абром фурӯ омад ва инак тарси торику бузург ба ӯ фурӯ меафтад. Ва ба Абром гуфта шуд: Донистан донӣ, ки тухми ту дар замини бегона мусофир хоҳад буд, ва онҳоро ғулом хоҳанд кард, ва онҳоро бад хоҳанд кард, ва онҳоро хор хоҳанд кард, чоҳор сад сол. Ва аммо миллате, ки онҳо ба он хизмат кунанд, Ман ҳукм хоҳам кард, ва баъд аз ин онҳо аз инҷо бо молу мулки бисёр берун хоҳанд омад. Ту бошад ба ҷониби ниёгонат дар осоиштагӣ хоҳӣ рафт, дар пирии хуб парвариш ёфта. Дар насли чорум онҳо ба ин ҷо баргардонида хоҳанд шуд, зеро ҳанӯз гуноҳони амурӣҳо то ҳол пур нашудаанд. Чун офтоб ба ғуруб расид, шуълаи оташ пайдо шуд ва инак танури дудкунанда ва мошъалҳои оташ, ки онҳо аз байни қисмҳои ҷудошудаи ин гузаштанд. Дар он рӯз Худованд бо Абром аҳд баст ва гуфт: Ба насли ту ин заминро медиҳам, аз дарёи Миср то дарёи бузурги Фурот; Қайниҳоро, ва Қаниззиҳоро, ва Қадмониҳоро, ва Ҳиттиҳоро, ва Фариззиҳоро, ва Рафоимҳоро, ва Амуриҳоро, ва Канъониҳоро, ва Ҳивиҳоро, ва Ҷирҷошиҳоро, ва Ябусиҳоро.

16

Сарои, зани Абром, ба ӯ фарзанд намезод ва ӯ канизаке

мисриро дошт, ки номаш Ҳоҷар буд. Сарои ба Абром гуфт: Бубин, Худованд маро аз фарзанддорӣ маҳрум кардааст. Пас ба канизаки ман дарой, то ки аз ӯ фарзанд гирам. Ва Абром овози Сароиро шунид. Ва Соро, зани Абром, Ҳоҷари мисриро, канизаки худро гирифта, баъд аз даҳ соли зиндагии Абром дар замини Канъон, ӯро ба шавҳари худ Абром ба зани дод. Ва ӯ ба сӯи Ҳоҷар дохил шуд ва ӯ ҳомиладор гардид, ва вақте ки дид, ки ҳомиладор аст, хоҷаинаш дар назари ӯ беиззат гардид. Соро ба Абром гуфт: Ман аз ту ситам мешавам; ман канизаки худро ба оғӯши ту додаам, вале вақте дид ки ӯ ҳомиладор аст, ман дар назди ӯ беиззат шудам. Худо қазоват кунад байни ман ва ту. Ва Абром ба Соро гуфт: Ин канизаки ту дар дастҳои ту аст, бо ӯ чунон рафтор кун, ки ба ту хушоянд бошад. Ва Соро ӯро азоб дод, ва ӯ аз рӯи ӯ гурехт. Фиристодаи Худованд ӯро дар канори чашмаи об дар биёбон ёфт, дар канори чашма дар роҳи Шур. Ва фиристодаи Худованд ба ӯ гуфт: Ҳоҷар, хизматкори Соро, аз куҷо меоӣ? Ва куҷо меравӣ? Ва ӯ гуфт: Аз рӯи Сора, хоҷаи ман, ман мегурезам. Фиристодаи Худованд ба ӯ гуфт: Назди хоҷаи худ баргард ва худро зери дасти ӯ фурӯтан намо. Ва фиристодаи Худованд ба ӯ гуфт: Насли туро зиёд ба зиёд хоҳам кард, ва он аз бисёрӣ шумурда нахоҳад шуд. Ва фиристодаи Худованд ба ӯ гуфт: Бубин, ту ҳомиладорӣ ва писар ба дунё меоварӣ, ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ гузошт, зеро Худованд хорию зорӣ туро шунид. Ин одами деҳотӣ хоҳад буд, дастҳояш бар ҳама хоҳанд буд, ва дастҳои ҳама бар ӯ, ва дар пешрӯи ҳамаи бародаронаш хоҳад зист. Ва ӯ ном кард номи Худовандро,

ки ба ӯ сухан мегуфт, Ту Худое ҳастӣ, ки маро дид; зеро ки ӯ гуфт, Ва ҳам пеш дидам онро, ки ба ман пайдо шуд. Аз сабаби ин ӯ чоҳро номид, чоҳе ки пеш аз он дидам; инак байни Қодеш ва байни Барод. Ва Ҳоҷар ба Абром писар зоид ва Абром номи писари худро, ки Ҳоҷар ба ӯ зоид, Исмоил гузошт. Абрам ҳаштоду шаш сола буд, вақте ки Ҳоҷар барои Абрам Исмоилро зоид.

17

Ва Иброҳим навадуну нуҳ сола гардид. Ва Худованд ба Иброҳим зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: Ман Худои ту ҳастам, дар пешгоҳи Ман хушнуд бош ва бегуноҳ шав. Ва Ман аҳди Худро байни Худ ва байни ту хоҳам гузошт ва туро бисёр зиёд хоҳам кард. Ва Абром ба рӯи худ афтод. Ва Худо ба ӯ сухан гуфт ва фармуд: Ва ман, ин аҳди ман бо тӯ аст, ва ту падари бисёрӣ миллатҳо хоҳӣ буд. Ва дигар ном туро Обром хонда нахоҳад шуд, балки ном туро Иброҳим хоҳад буд, зеро ки падари миллатҳои бисёр гузоштаам туро. Ва Ман туро бисёр-бисёр зиёд хоҳам кард ва туро ба миллатҳо табдил хоҳам дод ва подшоҳон аз ту берун хоҳанд омад. Ва Ман аҳди Худро байни ту ва байни насли ту баъд аз ту барои насилҳои онҳо барқарор хоҳам кард, то аҳди ҷовидонӣ бошад, то Худои ту ва Худои насли ту баъд аз ту бошам. Ва Ман ба ту ва ба насли ту баъди ту заминеро, ки ту дар он зиндагӣ мекунӣ, тамоми замини Канъонро ба моликияти абадӣ медиҳам ва Ман ба онҳо Худо мешавам.

Ва Худо ба Иброҳим гуфт, ту аммо. Аҳди маро нигоҳ медорӣ, ту ва тухми ту баъд аз ту ба насилҳои онҳо. Ва ин аҳде, ки шумо нигоҳ медоред, байни ман ва шумо ва байни тухми ту баъд аз ту барои насли онҳо, хатна карда хоҳад шуд ҳар як нари шумо. Ва шумо гӯшти пӯсти пешониятонро хатна хоҳед кард ва ин нишонаи аҳди байни ман ва шумо хоҳад буд. Ва кӯдаки ҳашт рӯза хатна карда мешавад назди шумо, ҳар нар ба насилҳои шумо; ва хонадонзода ва бо нуқра харидашуда аз ҳар писари бегона, ки нест аз тухми ту. Бо хатна хатна карда мешавад хонадонзодаи хонаи ту ва бо нуқра харидашуда; ва мешавад аҳди ман бар гӯшти шумо ба аҳди ҷовидонӣ. Ва мардеро, ки сунат нашудааст ва гӯшти пӯсти пешониаш дар рӯзи ҳаштум сунат карда нахоҳад шуд, ҷони ӯ аз насли худ нобуд хоҳад шуд, зеро ки аҳди маро шикастааст. Ва Худо ба Иброҳим гуфт: Сарой, зани ту, дигар ба номи Сарой хонда нахоҳад шуд, балки номи ӯ Сорро хоҳад буд. Ман ӯро баракат хоҳам дод ва ба ту аз ӯ фарзанд хоҳам бахшид ва онро баракат хоҳам дод ва ӯ ба миллатҳо табдил хоҳад шуд ва подшоҳони миллатҳо аз ӯ хоҳанд буд. Ва Иброҳим ба рӯи худ афтод ва хандид; ва дар дили худ гуфт: оё ба сад сола писар мешавад? Ва агар Сора навадсола фарзанд ба дунё меоварад? Иброҳим ба Худо гуфт: Исмоил ин пеши ту зинда бошад. Худо ба Иброҳим гуфт: Ҳа, бинед, Сора, зани шумо, ба шумо писар хоҳад зоид ва шумо номи ӯро Исҳоқ хоҳед хонд. Ман аҳди худро бо ӯ барқарор хоҳам кард, аҳди ҷовидон, то ба ӯ ва ба тухми ӯ бо ӯ Худо бошам. Дар бораи Исмоил, ин, Ман туро шунидаам, ва ин, Ман ӯро баракат

додаам, ва ӯро афзун хоҳам кард, ва ӯро хеле зиёд хоҳам кард. Дувоздаҳ миллат ба вуҷуд хоҳад овард, ва ӯро ба миллати бузург табдил хоҳам дод. Аммо аҳдномаи худро бо Исҳоқ барқарор хоҳам кард, ки Сора ӯро дар ҳамин вақт, дар соли оянда ба ту ба дунё хоҳад овард. Вай гап заданро бо ӯ тамом кард ва Худо аз Иброҳим баромад. Ва Иброҳим писари худ Исмоилро гирифт, ва ҳамаи хонаборонҳои худро, ва ҳамаи бо нуқра харидашударо, ва ҳар як марди нари аз хонаи Иброҳимро, ва дар ҳамон рӯз пешпӯстҳои онҳоро хатна кард, чунон ки Худо ба ӯ гуфта буд. Иброҳим навадуну нуҳ сола буд, вақте ки гӯшти пешпӯши худро хатна кард. Исмоил, писари ӯ, сездаҳ сола буд, вақте ки гӯшти пешпӯсти худро хатна кард. Дар вақти он рӯз, Иброҳим суннат карда шуд, ва Исмоил писари ӯ, ва ҳамаи мардони хонаи ӯ, ва аҳли хонаи ӯ, ва хариди шудагон бо нуқра аз миллатҳои бегона.

18

Худо ба ӯ назди дарахти болути Мамре пайдо шуд, вақте ки ӯ дар нимрӯз назди дари хаймааш нишаста буд. Чашмҳояшро бардошта нигоҳ кард ва дид, ки се мард болои сараш истода буданд, ва чун онҳоро дид, аз дари чодираш ба пешвози онҳо давид ва ба замин саҷда кард. Ва ӯ гуфт: Эй Худованд, агар ман дар назди ту лутф ёфтам, аз бандаи худ нагузар. Гирифта шавад об, ва онҳо пойҳои шуморо бишӯянд ва худро зери дарахт хунук кунед. Ва ман

нон мегирам ва шумо мехӯред. Ва баъд аз ин шумо ба роҳи худ хоҳед гузашт, ки барои он шумо ба тарафи хизматкори худ кайдед. Ва ӯ гуфт, ҳамин тавр кун, чунон ки ту гуфтай. Ва Иброҳим шитобон ба чодир назди Сорро рафт ва ба ӯ гуфт: Шитоб кун ва се паймона орди нозукро бихамир ва нонҳои дар хокистар пухташуда бипаз. Ва ба гову Иброҳим давид, ва гӯсолачаи нарм ва хубро гирифт, ва ба писар дод, ва шитофт кардани онро. Ӯ равған ва шир ва гӯсолае ки тайёр карда буд гирифт ва пеши онҳо гузошт, ва онҳо хӯрданд, аммо худаш зери дарахт пеши онҳо истода буд. Ва ӯ ба ӯ гуфт: Куҷо Сора, зани ту? Вале ӯ ҷавоб дода, гуфт: Бубин, дар хайма. Гуфт ва, бозгашта меоям ба ту дар ин вақт дар соатҳо, ва Сора зани ту писар хоҳад дошт. Сора шунид, ки дар назди дари чодир буда, дар паси ӯ. Иброҳим ва Сора калонсол буданд ва дар синну сол пешрафта буданд, ва ба Сора шудани чизҳои занона қатъ шуда буд. Сорро дар дили худ хандид ва гуфт: Ҳанӯз ҳақиқатан ба ман то ҳоло нашудааст, вале хӯҷаини ман пиртар аст. Ва Худованд ба Иброҳим гуфт: Чаро Сорро дар дили худ хандид ва гуфт: Оё дар ҳақиқат ман фарзанд зоидан хоҳам? Ман аммо пир шудаам. Оё ҳеҷ калимае наздӣ Худо ғайриимкон хоҳад буд? Дар ин вақт ман ба ту бармегардам дар соатҳо, ва Сорро писар хоҳад дошт. Аммо Сора инкор кард ва гуфт: Ман нахандидам, зеро ки тарсида буд. Ва ӯ ба ӯ гуфт: Не, балки ту хандидӣ. Бархоста аз он ҷо, мардон ба тарафи Содом ва Ғамӯро нигоҳ карданд. Иброҳим ҳам бо онҳо ҳамроҳ мерафт ва онҳоро ҳамроҳӣ мекард. Ва Худованд гуфт: Не, не пинҳон мекунам ман аз Иброҳим,

хизматгори ман, онро ки ман мекунам. Иброҳим бошад, миллате бузург ва бисёр хоҳад шуд, ва дар ӯ ҳамаи миллатҳои замин баракат хоҳанд ёфт. Медонистам, зеро ки ӯ ба писарони худ фармон медиҳад ва ба хонаи худ баъд аз ӯ, ва онҳо роҳҳои Худовандро нигоҳ медоранд, то адолат ва ҳукм карданд, то ки Худованд бар Иброҳим биёварад ҳамаро, ҳар чӣ ки ба ӯ гуфт. Худованд гуфт: Фарёди Содом ва Гоморра ба ман зиёд шудааст ва гуноҳҳои онҳо бисёр бузург аст. Фуромада, хоҳам дид, оё мувофиқи фарёди онҳо, ки ба ман меояд, анҷом дода мешаванд, ё не, то донам. Ва мардон аз он ҷо баргашта, ба Содом омаданд, аммо Иброҳим ҳанӯз пеши Худованд истода буд. Ва Иброҳим наздик шуда, гуфт: Одилро бо беадолат якҷоя набинобуд ва одил чун беадолат нашавад. Агар панҷоҳ одамони адолатпарвар дар шаҳр бошанд, онҳоро нобуд мекунӣ? Оё туи тамоми ҷойро бахотири панҷоҳ одамони одил рахо намекунӣ, агар онҳо дар он бошанд? Ҳаргиз ту чунин кор намекунӣ, ки одилро бо беадаб кушӣ, ва одил монанди беадаб шавад, ҳаргиз! Оё Ту, ки ба тамоми замин додрасӣ мекунӣ, адолат намекунӣ? Худованд гуфт: Агар дар Содом панҷоҳ одили дар шаҳр бошанд, тамоми шаҳрро ва ҳамаи ҷойро бахотири онҳо раҳо мекунам. Ва Иброҳим ҷавоб дода гуфт: Акнун ман оғоз кардам, ки ба Худованди худ сухан гӯям, аммо ман хок ва хокистарам. Агар аммо панҷоҳ одилон ба чилу панҷ кам шаванд, оё бо сабаби панҷ тамоми шаҳрро нобуд мекунӣ? Ва гуфт: Вайрон намекунам, агар онҷо чилу панҷ нафар ёбам. Ва боз бо ӯ сухан гуфт ва гуфт: Агар аммо дар он ҷо чил нафар ёфта шаванд, ва гуфт:

Бар хотири он чил нафар вайрон намекунам. Ва гуфт: Не чизе, Худованд, агар гап занам? Агар аммо дар он ҷо сӣ нафар ёфта шаванд чӣ? Ва гуфт: Вайрон намекунам ба хотири он си нафар. Ва ӯ гуфт: чунки ман бояд ба Худованд сухан кунам, агар бист нафар дар он ҷо ёфта шаванд? Ва гуфт: Вайрон намекунам, агар онҷо бист нафарро ёбам. Ва ӯ гуфт: Худованд, агар боз як бор гап занам, чизе нест? Агар даҳ нафар онҷо ёфта шаванд чӣ? Ва гуфт: Вайрон нахоҳам кард бар хотири он даҳ. Худованд рафт, вақте ки бо Иброҳим гап заданро тамом кард ва Иброҳим ба ҷои худ баргашт.

19

Ва ду паёмбарон бегоҳ ба Содом омаданд. Лут назди дарвозаи Садум нишаста буд; вале Лут дид, ба пешвози онҳо хест, ва бо рӯй ба замин саҷда кард. Ва ӯ гуфт: Бинед, Хоҷаҳо, гардед ба хонаи хизматгори шумо, ва манзил кунед, ва пойҳои худро бишӯед, ва бомдод хеста ба роҳи худ равед. Ва онҳо гуфтанд: Не, балки мо дар кӯча шаб мемонем. Ва ӯ онҳоро маҷбур кард, ва онҳо ба сӯи ӯ гардиданд ва ба хонаи ӯ даромаданд, ва ӯ барои онҳо нӯшокӣ тайёр кард ва барои онҳо нони беҳамира пухт, ва онҳо хӯрданд. Пеш аз хобидан, мардони шаҳр, содомиён, хонаро иҳота карданд, аз ҷавон то пир, ҳамаи мардум якҷоя. Ва онҳо Лутро даъват мекарданд ва ба ӯ мегуфтанд: Куҷо ҳастанд он мардҳое, ки имшаб ба ту даромаданд?

Онҳоро ба назди мо берун биёр, то ки мо бо онҳо хешу табор шавем. Лут ба сӯи онҳо ба остонаи дар баромад ва дарро аз паси худ баст. Вай ба онҳо гуфт: Ҳаргиз, бародарон, бадӣ накунед. Ман ду духтар дорам, ки онҳо ҳеҷ марде нашинохтаанд. Онҳоро назди шумо берун меоварам ва бо онҳо чунон рафтор кунед, ки ба шумо писанд ояд. Танҳо ба ин мардон ноҳақӣ накунед, зеро онҳо зери пӯшиши бом ман даромадаанд. Онҳо ба ӯ гуфтанд: Дур шав аз ин ҷо! Ту омадӣ барои зиндагӣ кардан, на барои ҳукм кардан! Акнун пас мо бо ту бадтар рафтор мекунем, на бо онҳо. Ва онҳо мардро, Лутро, хеле зиёд маҷбур мекарданд ва наздик шуданд, ки дарро шикананд. Мардон дастҳояшонро дароз карда, Лутро ба наздикии худ ба хона кашиданд ва дари хонаро пӯшиданд. Мардҳоеро, ки дар дари хона буданд, аз хурд то калон бо кӯрӣ заданд ва онҳо ҳангоми ҷустуҷӯи дар гиҷ монданд. Ва мардон ба Лут гуфтанд: Оё дар ин ҷо ба ту домодҳо, ё писарон, ё духтарон ҳастанд? Агар касе дигар дар шаҳр назди ту ҳаст, онҳоро аз ин ҷой берун овар, зеро мо ин ҷойро нобуд мекунем, чунки фарёди онҳо пеши Худованд баланд шуд ва Худованд моро фиристод, то онро нобуд кунем. Лут баромад ва бо писарзодҳояш, ки духтаронашро гирифта буданд, сухан гуфт ва ба онҳо гуфт: Хезед ва аз ин ҷой баромадед, зеро Худованд шаҳрро вайрон мекунад. Вале ба назари писарзодҳояш ӯ шӯхӣ мекард. Вақте ки саҳар шуд, фариштагон Лутро шитофтанд ва гуфтанд: Бархез, занат ва ду духтаратро, ки дорӣ, бигир ва берав, то ки ту низ бо беқонуниҳои шаҳр ҳалок нашавӣ. Ва онҳо ошуфта шуданд ва фариштагон дасти ӯ ва дасти

зани ӯ ва дастҳои ду духтарони ӯро гирифтанд, зеро Худованд ба ӯ раҳм кард. Ва шуд, вақте онҳоро берун баровардан, гуфтанд: Наҷот додан, ҷони худатро наҷот деҳ, ба ақиб нигоҳ накун ва дар ҳамаи минтақаи атроф истода намон, ба кӯҳ наҷот ёб, то ҳеҷ гоҳ гирифта нашавӣ. Лут ба онҳо гуфт: Илтимос мекунам, Эй Худованд, чунки бандаи Ту марҳамат ёфт пеши Ту, ва Ту адолати Худоро бузург кардӣ, ки онро ба ман мекунӣ, барои зинда нигоҳ доштани ҷони маро; вале ман наметавонам ба кӯҳ наҷот ёбам, мабодо бадиҳо маро дарёбанд ва ман бимирам. Бубин, ин шаҳр наздик аст барои ман ба он ҷо паноҳ бурдан, он хурд аст; ва ман дар он ҷо наҷот хоҳам ёфт; оё он хурд нест? Ва рӯҳи ман бо сабаби ту зиндагӣ хоҳад кард. Ва ба ӯ гуфт: Бубин, ман аз рӯи ту ҳайрон шудам ва дар бораи ин калима, ки шаҳреро, ки ту дар бораи он гуфтӣ, вайрон накунам. Пас шитоб кун, то ба он ҷо наҷот ёбӣ, зеро ман наметавонам ҳеҷ коре кунам, то ту ба он ҷо биёӣ. Аз ин сабаб ӯ номи он шаҳрро Сиғор хонд. Офтоб бар замин баромад кард ва Лут ба Сиғор дохил шуд. Ва Худованд бар Содом ва Гоморра гӯгирд ва оташ аз ҷониби Худованд аз осмон борид. Ва Ӯ ин шаҳрҳоро вайрон кард ва тамоми атрофро ва тамоми сокинони шаҳрҳоро ва ҳар чизе, ки аз замин мерӯид. Ва зани ӯ ба ақиб нигоҳ кард ва ба сутуни намак табдил шуд. Иброҳим бархост зуд субҳ ба он ҷое, ки пеш Худованд истода буд. Ва ӯ ба рӯи Содом ва Гоморра нигарист ва ба рӯи минтақаи атроф, ва дид, ки инак аз замин шӯълае мебаромад, монанди буғи танӯр. Ва шуд чунин, ки вақте Худо ҳамаи шаҳрҳои минтақаи атрофро

нобуд кард, Худо Иброҳимро ёд кард ва Лутро аз миёнаи вайронӣ фиристод, ҳангоме ки Худованд шаҳрҳоеро, ки дар онҳо Лут зиндагӣ мекард, вайрон кард. Лут аз Сиғур баромад ва дар кӯҳ нишаст, худаш ва ду духтараш бо ӯ, зеро ки ӯ аз сукунат кардан дар Сиғур тарсид, ва дар ғор сукунат кард, худаш ва ду духтараш бо ӯ. Калонтар ба хурдтар гуфт: Падари мо пир аст, ва ҳеҷ кас дар рӯи замин нест, ки ба мо дохил шавад, чунон ки ба тамоми замин шояд. Биё ва биёед ба падари худ шароб нӯшонем ва бо ӯ бихобем ва аз падари худ тухм бардорем. Онҳо дар он шаб ба падарашон шароб нӯшониданд ва калонтар даромада, дар он шаб бо падарашон хобид, ва ӯ надонист дар вақти хобидани ӯ ва дар вақти бархостани. Дар рӯзи оянда чунин шуд, ки калонтар ба хурдтар гуфт: Бубин, дирӯз бо падари худ хобидам. Биё имшаб низ ӯро шароб нӯшонем ва ту даромада бо ӯ бихоб, то аз падари худ насл бардорем. Онҳо дар он шаб низ ба падарашон шароб нӯшониданд, ва духтари хурдтар даромада бо падараш хобид, ва ӯ надонист дар вақти хобидан ва бархостани ӯ. Ва ҳомиладор шуданд ду духтари Лут аз падари худ. Ва калонтар писар зоид ва номи ӯро Моаб гузошт, гуфта: Аз падари ман, ин падари моабиён то имрӯз аст. Ҷавонтар ҳам писар зоид ва номи ӯро Аммон гузошт ва гуфт: Писари насли ман, ин падари Аммониён то имрӯз аст.

20

Ва Иброҳим аз он ҷо ба тарафи ҷануб ба замин ҳаракат кард ва байни Қодеш ва Шур истиқомат намуд ва дар Герар муқими шуд. Иброҳим дар бораи Сорро, зани худ, гуфт, ки ӯ хоҳари ман аст, зеро ӯ тарсид бигӯяд, ки ӯ зани ман аст, то мардони шаҳр ӯро бо сабаби ӯ накушанд. Вале Абимелех, подшоҳи Герор, фиристод ва Сорроро гирифт. Ва Худо дар хоби шабона ба назди Абимелех омад ва гуфт: Бубин, ту хоҳӣ мурд дар бораи зане, ки гирифтӣ, зеро ӯ бо шавҳар зиндагӣ мекунад. Абимелех аммо ба ӯ даст назад ва гуфт: Худованд, оё миллати надонанда ва одилро нобуд мекунӣ? Оё ӯ худаш ба ман нагуфт: Хоҳари ман аст? Ва ӯ ба ман гуфт: Бародари ман аст? Дар дили пок ва дар адолати дастҳо ман инро кардам. Худо дар хоб ба ӯ гуфт: Ман медонистам, ки ту инро бо дили пок кардӣ, ва Ман туро рост доштам, то ба Ман гуноҳ накунӣ. Барои ҳамин Ман ба ту иҷозат надодам, ки ба ӯ даст занӣ. Акнун занро ба он мард баргардон, зеро ки ӯ пайғамбар аст ва барои ту дуо хоҳад кард ва ту зинда хоҳӣ монд, вале агар намегардонӣ, хоҳӣ донист ки ту ва ҳама моли ту хоҳед мурд. Ва Абимелех пагоҳ барвақт хест, ва ҳамаи хизматкоронашро даъват кард, ва ҳамаи ин суханҳоро ба гӯшҳои онҳо гуфт; ва ҳамаи одамон хеле тарсиданд. Ва Абималик Иброҳимро даъват кард ва ба ӯ гуфт: Ин чӣ буд, ки ту ба мо кардӣ? Магар мо ба ту гуноҳ накардем, ки ту ба ман ва ба подшоҳии ман гуноҳи бузургро овардӣ? Корро, ки ҳеҷ кас нахоҳад кард, ту барои ман кардаӣ. Вале Абимелех ба Иброҳим гуфт: Чӣ дида, ин корро кардӣ? Иброҳим гуфт: Зеро гуфтам, пас дар ин ҷо тақво нест ва маро бар хотири занам хоҳанд куштан.

Ва дар ҳақиқат, ӯ хоҳари ман аст аз падар, вале на аз модар, ва ӯ ба зани ман табдил шуд. Вақте ки Худо маро аз хонаи падарам баровард, ба ӯ гуфтам: Ин одилонаро бо ман хоҳӣ кард: дар ҳар ҷое ки мо дарояем, дар бораи ман гӯ, ки бародари ман аст. Абимелех ҳазор дидрахма ва гӯсфандон ва гӯсолаҳо ва ғуломон ва канизакон гирифт ва ба Иброҳим дод; ва Сораро, зани ӯро, ба ӯ баргардонд. Ва Абимелех ба Иброҳим гуфт: Бубин, замини ман пеши ту аст, дар ҳар ҷое ки ба ту маъқул бошад, зиндагӣ кун. Ба Сора вале гуфт: Бубин, ҳазор дидрахма ба барадарат додаам, ин барои ту барои иззати чеҳраат хоҳад буд, ва барои ҳамаи онҳое, ки бо туанд, ва дар ҳама чиз рост гӯй. Иброҳим ба Худо дуо кард ва Худо Абимелех, зани ӯ ва канизакони ӯро шифо дод ва онҳо таваллуд карданд. Зеро ки Худованд ҳамаи раҳимҳоро дар хонаи Абимелех аз берун пӯшида буд бо сабаби Сорро, зани Иброҳим.

21

Ва Худованд Сорроро дидор кард, чунон ки гуфта буд, ва Худованд бо Сорро он чи ваъда дода буд, анҷом дод. Ва ҳомиладор шуда, писарро барои Иброҳим дар пирӣ зоид, дар он вақте ки Худованд ба ӯ гуфта буд. Ва Иброҳим номи писари худро, ки ба ӯ зода шуд, онро ки Сора ба ӯ зоид, Исҳоқ гузошт. Ва Иброҳим Исҳоқро дар рӯзи ҳаштум хатна кард, чунон ки Худо ба ӯ фармон дода буд. Ва Иброҳим сад сола буд, вақте ки писараш Исҳоқ ба ӯ таваллуд шуд. Сорро

гуфт: Худованд ба ман хандаро овард, зеро ҳар кӣ шунавад, бо ман хурсандӣ хоҳад кард. Ва гуфт кӣ ба Иброҳим хоҳад гуфт, ки Сора кӯдакро шир медиҳад? Ки ман дар пирии худам писарро таваллуд кардам. Ва кӯдак калон шуд ва аз шир ҷудо карда шуд; ва Иброҳим зиёфати бузург сохт дар он рӯзе, ки Исҳоқ писари ӯ аз шир ҷудо карда шуд. Сора дида, ки писари Ҳоҷар Мисрӣ, ки барои Иброҳим таваллуд шуда буд, бо Исҳоқ писари ӯ бозӣ мекунад, ба Иброҳим гуфт: Ин канизакро ва писари ӯро берун кун, зеро писари ин канизак бо писари ман Исҳоқ мерос нахоҳад бурд. Ин калима хеле сахт ба назар расид пеш аз Иброҳим дар бораи писари ӯ. Худо ба Иброҳим гуфт: Набошад сахт пеши ту дар бораи кӯдак ва дар бораи канизак. Ҳар чӣ ки Сора ба ту гӯяд, ба овози ӯ гӯш кун, зеро дар Исҳоқ ба ту насл хонда хоҳад шуд. Ва писари ин канизакро низ ба миллати бузург табдил хоҳам кард, зеро ки ӯ тухми туст. Ибродим субҳ бархост, ва нонҳо ва машки обро гирифт, ва ба Ҳоҷар дод; ва кӯдакро бар китфи ӯ гузошт, ва ӯро фиристод; Рафта буд ва дар биёбон сарсон мешуд, дар чоҳи савганд. Об аз машк тамом шуд ва ӯ кӯдакро зери як дарахти кӯҳӣ партофт. Рафта, ӯ муқобили ӯ аз дур нишаст, монанди партоби камон. Зеро гуфт: Марги кӯдаки манро набинам. Ва ӯ дар муқобили ӯ нишаст; вале кӯдак фарёд зада, гиря кард. Худо садои кӯдакро аз ҷое, ки ӯ буд, шунид; ва хабардоди Худо Ҳоҷарро аз осмон даъват кард ва ба ӯ гуфт, чӣ шуд Ҳоҷар? Натарс, зеро ки Худо овози кӯдакро аз ҷое, ки ӯ дар он ҷо аст, шунидааст. Хез шав ва кӯдакро гир ва онро бо дасти худат мустаҳкам нигоҳ дор; зеро ман онро миллати бузург

мегардонам. Ва Худо чашмони ӯро кушод ва ӯ чоҳи оби зиндаро дид ва рафт ва машкро аз об пур кард ва ба кӯдак нӯшонд. Ва Худо бо кӯдак буд; ва ӯ калон шуд, ва дар биёбон зист; ва ӯ тиркаш шуд. Ва ӯ дар биёбон сукунат кард ва модараш барои ӯ зане аз Форони Миср гирифт. Дар он вақт чунин шуд, ки Абимелех ва Ӯхузос машваратчии ӯ ва Фихол сарлашкари қувваи ӯ ба Иброҳим гуфтанд: Худо дар ҳар кори ту бо ту аст. Акнун пас савганд ёд кун ба ман ба Худо, ки ба ман зарар нарасонӣ, на ба тухми ман ва на ба номи ман, балки мувофиқи адолате, ки ман бо ту кардам, бо ман хоҳӣ кард ва бо замине, ки ту дар он истиқомат кардӣ. Ва Иброҳим гуфт: Ман савганд ёд мекунам. Ва Иброҳим Абималикро сарзаниш кард дар бораи чоҳҳои об, ки онҳоро хизматкорони Абималик гирифта буданд. Ва Абимелех ба ӯ гуфт: Ман намедонистам, ки ба ту ин корро кард, на ту ба ман хабар додӣ ва на ман шунидам, магар имрӯз. Ва Иброҳим гӯсфандон ва гӯсолаҳоро гирифт ва ба Абимелех дод, ва ҳар дуи онҳо аҳд бастанд. Ва Иброҳим ҳафт миши барраи гӯсфандро ҷудогона барпо кард. Ва Абимелех ба Иброҳим гуфт: Ин ҳафт моддагӯсфанде, ки ту онҳоро алоҳида гузоштаӣ, чӣ ҳастанд? Ва Иброҳим гуфт, ки ҳафт моддагӯсфандҳоро аз ман хоҳӣ гирифт, то барои ман шаҳодат бошанд, ки ман ин чоҳро кофтам. Аз ин сабаб ӯ номи он ҷойро Чоҳи савганд гузошт, зеро ки онҷо ҳарду савганд хӯрданд. Ва онҳо аҳд бастанд дар чоҳи савганд, ва Абимелех, Оҳузати машваратчии ӯ ва Фихоли сарлашкари қувваи ӯ бархостанд ва ба замини филистинҳо баргаштанд. Ва Иброҳим майдонеро дар чоҳи суганд кошт ва дар он ҷо

номи Худовандро, Худои ҷовидонӣ, даъват кард. Иброҳим дар замини Филистинҳо рӯзҳои бисёр зист кард.

22

Ва шуд баъд аз ин сухан ҳо, Худо Иброҳимро санҷид ва ба ӯ гуфт: Иброҳим, Иброҳим, ва ӯ гуфт: Бинед, ман. Ва гуфт: Писари дӯстдоштаи худ, Исҳоқро, ки дӯсташ доштӣ, бигир ва ба замини баланд биров ва ӯро дар он ҷо дар яке аз кӯҳҳое, ки ба ту мегӯям, қурбонии сӯхтанӣ кун. Бархоста Иброҳим дар субҳ, зини хари худро зин кард; ва бо худаш ду хизматкорро гирифт ва Исҳоқи писари худро; ва шикофта ҳезумро барои қурбонии сӯзонӣ, бархоста рафт ва омад ба он ҷое, ки ба ӯ Худо гуфта буд, дар рӯзи сеюм. Ва Иброҳим чашмонашро ба боло бардошт ва ҷойро аз дур дид. Ва Иброҳим ба фарзандони худ гуфт: Инҷо бо хар нишинед; ман ва кӯдак то он ҷо хоҳем гузашт; ва саҷда карда, ба назди шумо хоҳем баргашт. Иброҳим ҳизумҳои қурбонии сӯзонидашударо гирифт ва онҳоро ба писараш Исҳоқ гузошт, худаш оташ ва шамшерро ба даст гирифт, ва ҳар ду якҷоя рафтанд. Исҳоқ ба Иброҳим, падари худ, гуфт: Падар. Ва ӯ гуфт: Чӣ аст, фарзанд? Вай гуфт, ва бубин, оташ ва чӯбҳо, куҷо аст гӯсфанд барои қурбонии пурра сӯхта? Вале Иброҳим гуфт: Худо барои худаш гӯсфандро барои қурбонии пурра сӯхтанӣ хоҳад дид, фарзанди ман. Рафта ҳар ду якҷоя, омаданд ба ҷое, ки Худо ба ӯ гуфта буд, ва Иброҳим он ҷо қурбонгоҳро сохт, ва ҳезумҳоро гузошт, ва

Исҳоқи писари худро баста, ӯро бар қурбонгоҳ болои ҳезумҳо гузошт. Ва Иброҳим дасти худро дароз кард, то шамшерро гирад ва писари худро забҳ кунад. Ва Фиристодаи Худованд ӯро аз осмон хонд ва гуфт: Иброҳим, Иброҳим! Вай гуфт: Инак ман. Ва гуфт, дасти худро бар кӯдак нагузор, на ба ӯ чизе накун; зеро акнун донистам, ки ту аз Худо метарсӣ; ва писари дӯстдоштаи худро барои ман наямадӣ. Ва Иброҳим бо чашмони худ ба боло нигоҳ кард ва дид, ва инак қӯчкори як дар растании Сабек аз шохҳояш гирифта шуда буд. Ва Иброҳим рафт ва қӯчқоронро гирифт ва ӯро ба қурбонии пурра пешкаш кард ба ҷои Исҳоқ, писари худ. Ва Иброҳим номи он ҷойро Худованд дид гузошт, то ки имрӯз гӯянд: Дар кӯҳи Худованд дида шуд. Ва Фиристодаи Худованд Иброҳимро бори дуюм аз осмон хонд ва гуфт: Ба худам савганд хӯрдам, мегӯяд Худованд, барои он ки ту ин корро кардӣ ва писари дӯстдоштаи худро барои Ман аз даст надодӣ, дар ҳақиқат баракат дода туро баракат хоҳам дод ва зиёд карда насли туро зиёд хоҳам кард, мисли ситорагони осмон ва мисли реги канори баҳр; ва насли ту шаҳрҳои душманонро мерос хоҳад гирифт. Ва дар тухми ту ҳамаи миллатҳои замин баракат хоҳанд ёфт, зеро ки ту ба овози ман итоат кардӣ. Иброҳим ба тарафи писарони худ баргашт ва онҳо хеста, якҷоя ба чоҳи савганд рафтанд. Ва Иброҳим дар назди чоҳи савганд сукунат кард. Шуд, ки баъд аз ин суханҳо ба Иброҳим хабар дода шуд ва гуфтанд: Ин ки Милко ҳам худаш писарҳоро ба Ноҳур бародари ту зоидааст: Ӯзро нахустзода ва Бӯзро бародари ӯро ва Камуилро падари сурияҳо ва Хазодро ва Ҳазӯро ва

Филдошро ва Ялдофро ва Батуилро. Бетуел Ребекка-ро ба дунё овард. Ҳашт писар ин буданд, кадомро Милко барои Ноҳур, бародари Иброҳим, зоид. Ва канизаки ӯ, ки номаш Реума буд, низ Табек, Таам, Тохос ва Мохоро зоид.

23

Ҳаёти Сорро сад бисту ҳафт сол шуд. Ва Сорро дар шаҳри Арбок, ки дар водӣ қарор дорад, вафот кард. Ин ҳамон Ҳеброн дар замини Канъон аст. Иброҳим омад, то барои Сорро ногиря кунад ва мотам гирад. Ва Иброҳим аз мурдаи худаш бархост ва Иброҳим ба писарони Ҳет гуфт, гуфта: Мусофир ва ғариб ман ҳастам бо шумо, пас ба ман моликияти қабр дар байни шумо диҳед ва ман мурдаи худро аз назди худам дафн хоҳам кард. Писарони Ҳет ба Иброҳим ҷавоб доданд ва гуфтанд: Не, хоҷа. Шунав, эй подшоҳ аз ҷониби Худо, ту дар миёни мо ҳастӣ, мурдаи худро дар беҳтарин қабрҳои мо дафн кун, зеро ҳеҷ яке аз мо қабри худро аз ту барои дафн кардани мурдаат дар он ҷо манъ нахоҳад кард. Бархоста, Иброҳим ба мардуми он замин, ба писарони Ҳет таъзим кард. Ва Иброҳим ба онҳо сухан гуфт ва гуфт: Агар дар ҷони шумо хоҳиш доред, ки мурдаи маро аз пеши рӯям дафн кунам, маро бишнавед ва дар бораи ман бо Эфрони писари Саор сухан гӯед. Ва бигузор ба ман ғори дуплунро, ки ба ӯ тааллуқ дорад ва дар қисми майдони ӯ қарор дорад. Сими арзишнокро ба ман бидиҳед, то онро дар байни шумо ба моликияти гӯристон

гирам. Эфрон нишаста буд дар миёнаи писарони Хет; ва ҷавоб дода Эфрони Ҳиттӣ ба Иброҳим гуфт, шунавандагони писарони Хет ва ҳамаи даромадагон ба шаҳр, гуфта: Назди ман бош, оқо, ва маро гӯш кун; майдонро ва ғорро, ки дар он аст, ба ту медиҳам; пеши ҳамаи шаҳрвандони ман ба ту додаам; мурдаи худро дафн кун. Ва Иброҳим пеш аз мардуми он замин сиҷда кард. Ва ӯ ба Эфрон дар гӯши мардуми он замин гуфт: Чунки ту ҳастӣ, маро бишнав, нуқраи майдонро аз ман бигир ва мурдаи худро дар он ҷо дафн хоҳам кард. Ва Эфрон ба Иброҳим ҷавоб дод, гуфт: Не, оқои ман, шунидаам, замин чорсад дидрахмаи нуқра; вале чӣ бошад ин байни ман ва ту? Ту ва мурдаи худро дафн кун. Ва Иброҳим сухани Эфронро шунид ва Иброҳим ба Эфрон нуқраеро баргардонд, ки ба гӯшҳои писарони Ҳет гуфта буд, чаҳорсад дидрахма нуқраи қабулшуда назди тоҷирон. Ва майдони Эфрон истод, ки дар ғори дукарата буд, ки рӯ ба рӯи Мамрӣ аст, майдон ва ғоре, ки дар он буд, ва ҳар дарахте, ки дар майдон буд, ва ҳар чӣ, ки дар сарҳадҳои ӯ гирду атроф аст, ба Иброҳим, ба моликият пеши писарони Ҳет ва ҳамаи даромадкунандагон ба шаҳр. Баъд аз ин Иброҳим занаш Сораро дар ғори майдони дукарата дафн кард, ки дар муқобили Мамре қарор дорад, яъне Ҳеброн дар замини Канъон. Ва майдон ва ғоре, ки дар он буд, ба Иброҳим ҳамчун моликияти қабр аз писарони Ҳет тасдиқ шуд.

24

Ва Иброҳим калонсол буд ва дар рӯзҳояш пешрафта буд, ва Худованд Иброҳимро дар ҳама чиз баракат дод. Ва Иброҳим ба хизматгори калонтари хонаи худ, ки ҳокими тамоми моли ӯ буд, гуфт: Дасти худро зери рони ман гузор. Ва ман суганд медиҳам туро ба Худованди Худои осмон ва Худои замин, то ки зан нагирӣ барои писари ман Исҳоқ аз духтарони канъониён, ки ман бо онҳо дар байни онҳо зиндагӣ мекунам. Аммо ё ба замини ман, ки ман дар он таваллуд шудам, хоҳӣ рафт ва ба қабилаи ман, ва барои писари ман Исҳоқ аз он ҷо зан хоҳӣ гирифт. Вале ба ӯ гуфт: Агар зан нахоҳад, ки бо ман ба ин замин биёяд, оё писари туро ба он замине баргардонам, ки ту аз он ҷо берун омадӣ? Иброҳим ба ӯ гуфт: Эҳтиёт бош, писари маро ба он ҷо баргардонда набар. Худованди Худои осмон ва Худои замин, ки маро аз хонаи падарам ва аз замине, ки дар он таваллуд шудам, гирифт, ки ба ман гуфт ва ба ман савганд хӯрд ва гуфт: Ба ту ва ба тухми ту ин заминро медиҳам, Ӯ худаш фариштаи Худро пеши ту мефиристад, ва ту аз он ҷо барои писарам зан мегирӣ. Агар зан нахоҳад бо ту ба ин замин равад, ту аз савганди ман озод хоҳӣ буд, танҳо писарамро ба он ҷо баргардонда набар. Ва писар дасти худро зери рони Иброҳим, хоҷаи худ, гузошт ва ба ӯ дар бораи ин калима савганд хӯрд. Ва писар даҳ шутур аз шутурҳои хоҷаи худ гирифт ва аз ҳамаи чизҳои хуби хоҷаи худ бо худаш, ва барҳоста ба Месопотамия ба шаҳри Наҳур рафт. Ва ӯ шутурҳоро берун аз шаҳр, назди чоҳи об, дар вақти бегоҳ, вақте ки занҳое, ки об мекашанд, берун меоянд, хобонд. Ва гуфт: Эй Худованд, Худои хоҷаи ман

Иброҳим, имрӯз пеши ман муваффақият бидеҳ ва бо хоҷаи ман Иброҳим раҳм кун. Ин ман дар болои чашмаи об истодаам, ва духтарони сокинони шаҳр мебароянд, то об кашанд. Ва хоҳад буд он духтари бокира, ки ба ӯ ман гӯям, кач кун кӯзаи обат туро, то ки биёшомам, ва гӯяд ба ман, биёш ту, ва шутурҳои туро об хоҳам дод, то ки бас кунанд нӯшидан, инро омода кардӣ барои писари ту Исҳоқ; ва дар ин хоҳам донист, ки кардӣ раҳм бо хоҷаи ман Иброҳим. Ва шуд пеш аз он ки ӯ гап заданро дар андешааш тамом кунад, ва инак Ребекка берун меомад, ки аз Батуил, писари Милкаи зани Наҳур, бародари Иброҳим таваллуд шуда буд, ва кӯзаи обро бар китфҳояш дошт. Ва он духтари покиза ба намуд хеле зебо буд, духтари покиза буд, ҳеч марде ӯро нашинохта буд. Ӯ ба чашма фуромада, кӯзаи оби худро пур кард ва боло рафт. Писар ба пешвози ӯ шитофт ва гуфт: Ба ман каме об аз кӯзаи ту нӯшон. Ва вай гуфт: Бинӯш, хӯҷаин, ва шитофт ва кӯзаи обро бар бозуи худ фурӯд овард ва ба ӯ нӯшонд, то ки ӯ аз нӯшидан бас кард. Ва гуфт: Ва барои шутурҳои ту низ об хоҳам кашид, то ҳамаашон бинӯшанд. Ва шитофт ва ҳавзаи обро ба дарун сатил холӣ кард ва ба сӯи чоҳ давид, то боз об кашад ва барои ҳамаи шутурҳо об кашид. Он одам ӯро бодиққат мушоҳида мекард ва хомӯш мемонд, то бифаҳмад, ки оё Худованд роҳи ӯро муваффақ гардонидааст ё не. Шуд чунин, ки вақте ҳама шутурҳо нӯшиданро тамом карданд, он мард гӯшвораҳои тиллоӣ ба вазни як дирҳам ва ду дастбанди тиллоӣ барои дастҳои ӯ гирифт, ки вазни онҳо даҳ мисқол тилло буд. Ва ӯ аз ӯ пурсид, ва гуфт, духтари кӣ ҳастӣ? Ба ман хабар деҳ, оё дар

назди падари ту ҷой барои мо ҳаст барои монда шудан. Ва ӯ ба вай гуфт: Ман духтари Батуил ҳастам, ки Милка барои Наҳор зоид. Ва ӯ ба вай гуфт: Мо кох ва хӯроки чорво бисёр дорем ва ҷой барои монданатон низ ҳаст. Ва хушнуд шуда, он мард ба Худованд саҷда кард ва гуфт: Баракатнок аст Худованд, Худои хоҷаи ман Иброҳим, ки адолати худ ва ҳақиқатро аз хоҷаи ман тарк накард; ва маро Худованд ба хонаи бародари хоҷаи ман роҳнамо кард. Ва духтар давида, ба хонаи модараш хабар дод мувофиқи ин суханҳо. Ребекка бародаре дошт, ки номаш Лабан буд ва Лабан ба сӯи он мард берун ба чашма давид. Ва шуд вақте ки гӯшворҳо ва дастбандҳоро дар дастҳои хоҳараш дид, ва вақте ки суханҳои Ребеккаи хоҳарашро шунид, ки мегуфт: Ҳамин тавр он мард ба ман гуфтааст, ӯ ба назди он мард омад, ки назди шутурон дар канори чашма истода буд. Ва ӯ ба ӯ гуфт, ин ҷо дароед, баракатноки Худованд; чаро берун истодаед? Ман хонаро тайёр кардам ва ҷой барои шутурҳо. Мард ба хона дохил шуд ва шутурҳоро бор гирифт ва ба шутурҳо кохпоя ва хӯроки чорво дод ва об барои шустани пойҳои худ ва пойҳои мардҳое, ки бо ӯ буданд, дод. Ва ӯ пеши онҳо нонҳо гузошт, то бихӯранд, ва гуфт: Намехӯрам, то суханонҳои худро нагӯям. Ва гуфт: Бигӯ. Ва ӯ гуфт: Ман писари Иброҳим ҳастам. Худованд хӯҷоини маро хеле баракат дод, ва ӯ баланд шуд, ва ба ӯ гӯсфандон ва гӯсолаҳо ва нуқра ва тилло ва хизматкорон ва канизакҳо ва шутурон ва харҳо дод. Ва Сорро, зани хӯҷоини ман, баъд аз пир шудани ӯ писаре ба хӯҷоини ман зоид ва ӯ ҳар чӣ доштро ба ӯ дод. Ва хӯҷоини ман маро савганд хӯронд ва гуфт:

Барои писарам аз духтарони канъониён, ки ман дар замини онҳо ғариб ҳастам, зан нахоҳӣ гирифт. Аммо ту ба хонаи падарам хоҳӣ рафт ва ба қабилаам, ва аз он ҷо барои писарам зан хоҳӣ гирифт. Ман ба хӯҷаинам гуфтам: Мабодо зан бо ман нахоҳад рафт. Ва ба ман гуфт: Худованд Худо, ки ман пеши Ӯ хушнуд будам, Худаш Паёмбари Худро бо ту хоҳад фиристод ва роҳи туро комёб хоҳад кард, ва ту зане барои писари ман аз қабилаи ман ва аз хонаи падари ман хоҳӣ гирифт. Он вақт ту аз лаънати ман бегуноҳ хоҳӣ буд, вақте ки агар ба қабилаи ман биёӣ ва ба ту надиҳанд, ва ту аз савганди ман бегуноҳ хоҳӣ буд. Ва омада имрӯз ба чашма гуфтам: Эй Худованд, Худои хоҷаи ман Иброҳим, агар Ту роҳи маро, ки ман ҳозир дар он меравам, муваффақ мекунӣ, инак ман истодаам назди чашмаи об, ва духтарони мардони шаҳр берун меоянд то об кашанд; ва хоҳад буд он духтари бокира, ки ман ба ӯ гӯям: Маро аз кӯзаи ту каме об нӯшон, ва ӯ ба ман гӯяд: Ва ту низ нӯш, ва ба шутурони ту низ об хоҳам кашид, ин ҳамон зане аст, ки Худованд барои хизматгори Худ Исҳоқ омода кардааст; ва дар ин хоҳам донист, ки Ту ба хоҷаи ман Иброҳим раҳм кардаӣ. Ва шуд пеш аз он ки ман гап заданро дар андешаам тамом кунам, фавран Ребекка берун рафт, кӯзаи обро бар китфҳояш дошт, ва ба чашма поён рафт ва об кашид, ва ман ба ӯ гуфтам: Маро нӯшон. Ва ӯ шитофта ҳавзаи обро аз бозуи худ фурӯд овард ва гуфт: Ту бинӯш ва ман ба шутуронҳои ту ҳам об медиҳам, ва ӯ нӯшид ва ба шутуронҳо ҳам об дод. Ва аз ӯ пурсидам ва гуфтам: Духтари кӣ ҳастӣ? Ба ман хабар деҳ. Ӯ гуфт: Ман духтари Батуил ҳастам, писари Наҳор, ки Милка

ӯро зоид. Ва ман ба ӯ гӯшворҳо ва дастбандҳоро ба дастҳояш гузоштам. Ва хушнуд шуда, ман ба Худованд саҷда кардам ва Худовандро, Худои Худованди ман Иброҳимро баракат додам, ки маро дар роҳи ҳақиқат комёб кард, то духтари бародари Худованди ман ба писари ӯ гирифта шавад. Агар шумо бо хуҷаини ман бо мурувват ва одилона рафтор кунед, хуб; вагарна ба ман хабар диҳед, то ман ба тарафи рост ё чап равам. Лобон ва Бетуел ҷавоб дода гуфтанд: Ин кор аз Худованд баромадааст, мо наметавонем ба ту на бад ва на хуб гӯем. Инак Ребекка пеши ту аст, ӯро гирифта равон шав ва бигзор зани писари хоҷаи ту бошад, чунон ки Худованд гуфт. Ва чунин шуд, ки вақте хизматкори Иброҳим суханони онҳоро шунид, ӯ ба Худованд ба замин саҷда кард. Ва писар зарфҳои нуқра ва тилло ва либос оварда, ба Ребекка дод; ва туҳфаҳо ба бародари ӯ ва ба модари ӯ дод. Ва онҳо хӯрданд ва нӯшиданд, ҳам худаш ва ҳам мардоне, ки бо ӯ буданд, ва онҳо хобиданд. Ва субҳ бархоста, гуфт: Маро равона кунед, то ки ман ба хӯҷаини худ равам. Бародарон ва модараш гуфтанд: Бигзор духтари бокира бо мо тақрибан даҳ рӯз бимонад ва баъд аз ин хоҳад рафт. Вале ӯ ба онҳо гуфт: Маро нигоҳ надоред, ва Худованд роҳи маро камёб кардааст. Маро бифиристед, то ки ба Худованди худам биравам. Онҳо гуфтанд: Биёед духтарро даъват кунем ва аз даҳонаш бипурсем. Ва онҳо Ребеккаро даъват карданд ва ба ӯ гуфтанд: Оё ту бо ин мард хоҳӣ рафт? Ва ӯ гуфт: Ман хоҳам рафт. Ва онҳо Ребеккаро, хоҳари худро, ва молу мулки ӯро, ва хизматкори Иброҳимро, ва онҳоеро, ки бо ӯ

буданд, фиристоданд. Ва онҳо Ребеккаро баракат доданд ва ба ӯ гуфтанд: Хоҳари мо ҳастӣ, ба ҳазорҳо даҳҳазорҳо табдил шав ва насли ту шаҳрҳои душманонро мерос гирад. Хеста Ребекка ва канизакони ӯ бар шутурон савор шуданд ва бо он мард рафтанд ва хизматкор Ребеккаро гирифта, рафт. Исҳоқ аз биёбон назди чоҳи бинои мегузашт, ва ӯ дар замини ҷанубӣ зиндагӣ мекард. Ва Исҳоқ бегоҳӣ барои сӯҳбат кардан ба даштзор баромад ва чашмонашро бардошта, шутуронеро дид, ки меомаданд. Ва Ребекка чашм боло бардошта, Исҳоқро дид ва аз шутур фуромад. Ва ӯ ба писар гуфт: Он мард кист, ки дар дашт ба пешвози мо меравад? Писар гуфт: Ин хоҷаи ман аст; ва ӯ либоси тобистонаро гирифта, пӯшид. Ва писар ба Исҳоқ ҳамаи суханонеро, ки онҳоро кард, ҳикоя кард. Исҳоқ ба хонаи модараш дохил шуд ва Ребеккаро гирифт, ва ӯ зани ӯ шуд, ва ӯ ӯро дӯст дошт, ва Исҳоқ дар бораи модараш Сорро тасалло ёфт.

25

Иброҳим боз зане гирифт, ки номаш Қаттура буд. Ӯ ба вай Зомбронро, Иезонро, Мадалро, Мадиомро, Иесбокро ва Соиеро зоид. Иезан Саба ва Деданро ба вуҷуд овард, ва писарони Дедан Ашурим, Латушим ва Лаумим буданд. Писарони Мадиам Гефар, ва Афеир, ва Энох, ва Абеида, ва Элдага буданд, ҳамаи инҳо писарони Хеттура буданд. Вале Иброҳим ҳамаи моли худро ба писараш Исҳоқ дод. Ва ба

писарони канизакони худ Иброҳим туҳфаҳо дод ва онҳоро аз Исҳоқ, писари худ, ҳанӯз зинда будааш, ба тарафи шарқ, ба замини шарқ фиристод. Инҳо соли рӯзҳои зиндагии Иброҳим буданд, ки ӯ зист: сад ҳафтоду панҷ сол. Ва Иброҳим дар пирии некӯ, пирамарде пурсол, нокомӣ шуда мурд ва ба қавми худ пайваст. Ва ӯро дафн карданд Исҳоқ ва Исмоил, писарони ӯ, ба ғори дукарата, ба майдони Эфрон писари Саар Ҳиттӣ, ки дар муқобили Мамрӣ аст, майдон ва ғоре, ки Иброҳим аз писарони Ҳет харид кард; он ҷо Иброҳим ва Сорро, занашро дафн карданд. Шуд ки баъд аз мурдани Иброҳим, Худо Исҳоқи писари ӯро баракат дод ва Исҳоқ назди чоҳи дидор сокин шуд. Инҳо насабҳои Исмоил, писари Иброҳим мебошанд, ки ӯро Ҳоҷари мисрӣ, канизаки Сорро барои Иброҳим таваллуд кард. Ва ин номҳои писарони Исмоил, мувофиқи номҳои наслҳои ӯ: нахустзодаи Исмоил, ва Набойӯс, ва Қедор, ва Набдеел, ва Массам, ва Мишма, ва Дума, ва Массо, ва Ҳадад, ва Теман, ва Етур, ва Нафиш, ва Қедма. Инҳо писарони Исмоил ҳастанд, ва инҳо номҳои онҳо дар хаймаҳои онҳо ва дар лашкаргоҳҳои онҳоанд, дувоздаҳ ҳукмрон мувофиқи миллатҳои онҳо. Ва инҳо солҳои зиндагии Исмоил буданд: сад сию ҳафт сол, ва ӯ нотавон шуда мурд ва ба насли худ пайваст. Ӯ аз Ҳавила то Шур, ки дар муқобили Миср то роҳи Ассурия аст, сукунат кард ва дар назди ҳамаи бародаронаш зиндагӣ намуд. Ва ин насилҳои Исҳоқ, писари Иброҳим: Иброҳим Исҳоқро таваллуд кард. Исҳоқ чил сола буд, вақте ки Ребеккаро, духтари Бетуели сурӣ аз Месопотамияи Сурияро, хоҳари Лобони сурӣро, барои худаш ба занӣ

гирифт. Исҳоқ аз Худованд дар бораи занаш Ребекка илтимос мекард, зеро ки ӯ бенавзод буд, ва Худо ӯро шунид, ва занаш Ребекка ҳомиладор шуд. Кӯдакон дар ӯ ҷаҳида буданд; вале ӯ гуфт: Агар ҳамин тавр ба ман шудан аст, пас барои чӣ ба ман ин? Ва ӯ рафт, то аз Худованд бипурсад. Ва Худованд ба ӯ гуфт: Ду миллат дар шикамат ҳастанд ва ду қавм аз шикамат ҷудо хоҳанд шуд, ва як қавм аз дигар қавм афзалтар хоҳад буд, ва калонтар ба хурдтар хизмат хоҳад кард. Ва рӯзҳои таваллуди ӯ пур шуданд ва дар шиками ӯ дуқалӯҳо буданд. Нахустзода баромад, ки сурх буд ва тамоми баданаш монанди пӯсти пурмӯй буд, ва ӯ номи ӯро Эсав гузошт. Ва баъд аз ин бародари ӯ берун омад, ва дасти ӯ пошнаи Эсавро гирифта буд, ва номи ӯро Яъқуб гузошт. Исҳоқ шаст сола буд, вақте ки Ребека онҳоро зоид. Ҷавонон афзуданд, ва Эсав одаме буд, ки шикор кардан медонист, деҳотӣ, вале Яқуб одами содда буд, ки дар хона зиндагӣ мекард. Исҳоқ Эсавро дӯст медошт, зеро ки шикори ӯ хӯроки ӯ буд, вале Ребекка Яъқубро дӯст медошт. Яқуб шӯрбо пухт ва Эсав аз даштон нотавон омад. Ва Эсав ба Яъқуб гуфт: Маро аз ин хӯроки пухтаи сурх хӯронда, зеро ман заифам. Аз ин сабаб номи ӯ Эдом хонда шуд. Яқуб ба Эсав гуфт: Имрӯз ҳуқуқи нахустзодагии худро ба ман бифурӯш. Ва Эсав гуфт: Ин ман дорам мемирам, ва барои чӣ ба ман ин нахустзодагӣ лозим аст? Ва Яқуб ба ӯ гуфт: Имрӯз ба ман савганд бихӯр, ва ӯ ба вай савганд хӯрд, ва Эсав нахустзодагии худро ба Яқуб фурӯхт. Яқуб аммо ба Исов нон ва шӯрбои наск дод, ва ӯ хӯрд ва нӯшид, ва бархоста рафт, ва Исов нахустзодагиро хор донист.

26

Қаҳтӣ дар замин рух дод, ҷудо аз он қаҳтии пештар, ки дар замони Иброҳим рух дода буд, ва Исҳоқ ба наздикии Абималик, подшоҳи Филистиён, ба Герор рафт. Худованд ба ӯ пайдо шуд ва гуфт: Ба Миср наравӣ, балки дар он замине зист кун, ки ба ту мегӯям. Ва дар ин замин зиндагӣ кун, ва Ман бо ту хоҳам буд ва туро баракат хоҳам дод, зеро ба ту ва ба тухми ту ҳамаи ин заминро хоҳам дод, ва савганди Худро, ки ба падарат Иброҳим хӯрдам, барпо хоҳам кард. Ва Ман тухми туро чун ситорагони осмон зиёд хоҳам кард ва ба тухми туро ҳамаи ин заминро хоҳам дод, ва дар тухми туро ҳамаи миллатҳои замин баракат хоҳанд ёфт. Барои он ки Иброҳим, падари ту, ба овози ман итоат кард ва фармонҳои маро, ҳукмҳои маро ва қонунҳои маро нигоҳ дошт. Исҳоқ дар Герара сокин шуд. Мардони он ҷой дар бораи Ребекка, зани ӯ пурсиданд ва ӯ гуфт: Хоҳари ман аст, зеро тарсид гуфтан, ки Зани ман аст, то мардони он ҷой ӯро барои Ребекка накушанд, чунки ӯ зебои чеҳра буд. Вақти дароз дар он ҷо гузашт, ва Абимелех, подшоҳи Герарон, аз тиреза нигоҳ карда, Исҳоқро дид, ки бо Ребекка, зани худ бозӣ мекард. Абималик Исҳоқро даъват кард ва ба ӯ гуфт: Пас дар ҳақиқат ӯ зани ту аст? Чӣ гуфтӣ, ки хоҳари ман аст? Ва Исҳоқ ба ӯ гуфт: Зеро ман гуфтам, мабодо ман бо сабаби ӯ бимирам. Ва Абимелех ба ӯ гуфт: Ин чӣ кор буд, ки ба мо кардӣ? Камтар як касе аз насли ман бо зани ту хобид, ва ту бар мо нодонӣ меовардӣ. Абимелех ба тамоми мардуми

худ фармон дод ва гуфт: Ҳар касе, ки ба ин мард ва зани ӯ даст зананд, ба марг гунаҳкор хоҳад буд. Исҳоқ дар он замин кошт ва дар ҳамон сол садбаробар ҷав ёфт, ва Худованд ӯро баракат дод. Ва он мард баланд шуд ва пеш рафта бузургтар гардид, то ки ниҳоят бузург гардид. Ва ӯ соҳиби чорвои гӯсфандон, ва чорвои говҳо, ва хизматгорони бисёр шуд. Ва филистиҳо ба ӯ ҳасад бурданд. Ва ҳамаи чоҳҳое, ки писарони падари ӯ дар вақти падари ӯ канда буданд, филистиҳо онҳоро пӯшонданд ва онҳоро бо хок пур карданд. Абимелех ба Исҳоқ гуфт: Аз мо биравед, зеро шумо аз мо хеле қавитар шудед. Ва Исҳоқ аз он ҷо рафт ва дар водии Герарон манзил кард ва дар он ҷо сукунат гузид. Ва боз Исҳоқ чоҳҳои обро кофт, ки фарзандони Иброҳим падари ӯ кофта буданд, ва филистиҳоён онҳоро баъд аз мурдани Иброҳим падари ӯ пӯшонда буданд, ва ба онҳо номҳоро мувофиқи номҳое гузошт, ки падари ӯ гузошта буд. Ва писарони Исҳоқ дар дараи Герар канданд ва дар он ҷо чоҳи об-и зинда ёфтанд. Ва чӯпонони Герар бо чӯпонони Исҳоқ ҷанг карданд, гуфта, ки об аз они онҳост, ва номи чоҳро Беадолатӣ гузоштанд, зеро ки онҳо ба ӯ ситам карданд. Аз он ҷо рафта, чоҳи дигаре кофт, вале дар бораи он ҳам ҷанҷол карданд ва номи онро Душманӣ гузошт. Аз он ҷо рафта, ӯ чоҳи дигаре кофт ва дар бораи он ҷанг накарданд ва номи онро Ҷои васеъ гузошт ва гуфт, зеро ки акнун Худованд ба мо ҷои васеъ дод ва моро дар рӯи замин афзуд. Ва аз он ҷо ба Чоҳи Савганд рафт. Ва дар он шаб Худованд ба ӯ зоҳир шуд ва гуфт: Ман Худои Иброҳим, падари ту ҳастам, натарс, зеро

Ман бо ту ҳастам, ва туро баракат хоҳам дод ва тухми туро тавассути Иброҳим, падари ту зиёд хоҳам кард. Ва ӯ он ҷо қурбонгоҳ сохт, ва номи Худовандро даъват кард, ва он ҷо чодари худро барпо кард; аммо он ҷо писарони Исҳоқ дар водии Герар чоҳ канданд. Ва Абимелех аз Герарон ба сӯи ӯ рафт, ва Оҳузас машваратчии ӯ ва Фиҳол сарлашкари қувваи ӯ. Ва Исҳоқ ба онҳо гуфт: Чаро шумо ба ман омадед? Аммо шумо маро нафрат кардед ва маро аз назди худ рондед. Онҳо гуфтанд, дидаем, мо дидаем, ки Худованд бо ту буд, ва мо гуфтем, бигзор аҳде дар миёни мо ва дар миёни ту бошад, ва мо бо ту аҳд мебандем, ки бо мо бадӣ накунӣ, чунон ки мо ба ту душманона рафтор накардем, ва чӣ тавр мо бо ту хуб рафтор кардем, ва мо туро бо сулҳ фиристодем, ва акнун ту аз ҷониби Худованд баракатдорӣ. Ва ӯ барои онҳо меҳмонӣ кард ва онҳо хӯрданд ва нӯшиданд. Ва субҳ бархоста, ҳар яке ба ҳамсояш савганд хӯрд, ва Исҳоқ онҳоро фиристод, ва онҳо аз назди ӯ бо саломатӣ рафтанд. Ва шуд ки дар он рӯз писарони Исҳоқ омада, ба ӯ дар бораи чоҳе, ки канда буданд, хабар доданд ва гуфтанд: Мо об наёфтем. Ва ӯ онро Савганд ном ниҳод, аз ин сабаб ӯ ба он шаҳр номи Чоҳи Савганд гузошт, то ба имрӯз. Эсав чил сола буд ва Юдит, духтари Беор Ҳиттиро ва Басемат, духтари Элон Ҳиттиро ба занӣ гирифт. Ва онҳо бо Исҳоқ ва Ребекка ҷанҷол мекарданд.

27

Шуд чунин, ки баъд аз пир шудани Исҳоқ, чашмҳои ӯ барои дидан кунд шуданд, ва ӯ Эсав, писари калонтари худро даъват кард ва ба ӯ гуфт: Писарам, ва ӯ гуфт: Инак ман. Ва гуфт: Бубин, пир шудаам ва рӯзи марги худро намедонам. Акнун пас асбобҳои худро бигир, тиркаш ва камонро, ва ба дашт берав ва барои ман шикор кун. Ва барои ман хӯрокҳое тайёр кун, ки ман дӯст медорам, ва онро барои ман биёр, то бихӯрам, то рӯҳи ман туро баракат диҳад пеш аз он ки ман бмирам. Ребекка шунид, ки Исҳоқ бо писараш Эсав сухан мекунад, ва Эсав ба дашт рафт, то барои падараш шикор кунад. Ривақо ба Ёқуб, писари хурдтари худ гуфт: Бубин, шунидам падарат ба Эсав, бародарат сухан мегуфт ва мегуфт: Ба ман шикор биёр ва ба ман хӯрокҳо бисоз, то хӯрда туро пеши Худованд баракат диҳам пеш аз мурдани ман. Акнун пас, писарам, ба ман гӯш кун, чунон ки ман ба ту фармон медиҳам. Ва рафта ба гӯсфандон, аз он ҷо ду бузғолаи нарм ва хубро барои ман гир ва онҳоро барои падарат хӯрокҳое тайёр мекунам, ки ӯ дӯст медорад. Ва ту онро ба падари худ меоварӣ ва ӯ мехӯрад, то ки падарат туро пеш аз мурданаш баракат диҳад. Яқуб ба модараш Ребекка гуфт: Бародарам Эсав марди пурмӯй аст, вале ман марди ҳамвор ҳастам. Мабодо падар маро ламс кунад, ва ман дар назди ӯ чун хорикунанда мешавам ва бар худам лаънат меоварам, на баракат. Модар ба ӯ гуфт: Лаънати ту бар ман бошад, фарзандам, танҳо садои маро бишнав ва рафта, ба ман биёр. Рафта, гирифт ва ба модараш овард, ва модараш хӯрокҳоеро тайёр кард, чунон ки падараш дӯст медошт. Ва Ребекка ҷомаи неки Эсав,

писари калонтараш, ки дар хона назди ӯ буд, гирифта, онро ба Яқуб, писари хурдтараш пӯшонд. Ва ӯ пӯстҳои бузғолаҳоро дар болои дастҳояш ва дар болои қисмҳои лучи гарданаш гузошт. Ва ӯ хӯрокҳо ва нонҳоеро, ки тайёр карда буд, ба дастҳои Яқуб, писараш дод. Ва ӯ ба падари худ оварда, ва гуфт: Падар, ва ӯ гуфт: Ин ман ҳастам, ту кӣ ҳастӣ, фарзанди ман? Ва Яқуб ба падараш гуфт: Ман Эсав, нахустзодаи ту ҳастам. Он чӣ ки ба ман гуфтӣ, кардаам. Бархез, бишин ва аз шикори ман бихӯр, то ҷонат маро баракат диҳад. Исҳоқ ба писари худ гуфт: Ин чӣ аст, ки ту зуд ёфтӣ, эй фарзанд? Ва ӯ гуфт: Он чизеро, ки Худованди Худои ту пеш рӯи ман дод. Исҳоқ ба Яъқуб гуфт: Наздик шав ба ман, ва ман туро ламс хоҳам кард, фарзанди ман, то бубинам, ки оё ту писарам Эсав ҳастӣ ё не. Яқуб ба падараш Исҳоқ наздик шуд ва ӯ ӯро ламс кард ва гуфт: Овоз овози Яқуб аст, вале дастҳо дастҳои Эсав. Ва ӯ ӯро нашинохт, зеро дастҳои ӯ чун дастҳои Эсав, бародари ӯ, пурмӯй буданд; ва ӯ ӯро баракат дод ва гуфт: Оё ту писари ман Эсав ҳастӣ? Ва ӯ гуфт: Ман. Ва ӯ гуфт: Ба ман биёр, ва аз шикори ту хоҳам хӯрд, эй фарзанд, то ҷони ман туро баракат диҳад. Ва ӯ ба вай оварда, ва хӯрд, ва ба вай шароб оварда, ва нӯшид. Ва Исҳоқ, падараш, ба ӯ гуфт: Наздик шав ба ман ва маро бӯса кун, фарзандам. Ва наздик шуда, ӯро бӯсид ва бӯи либосҳояшро бӯйид ва ба ӯ баракат дод ва гуфт: Бинед, бӯи писарам чун бӯи майдони пуре аст, ки Худованд баракаташ додааст. Ва Худо ба ту аз шабнами осмон ва аз ғанимати замин ва фаровонии ғалла ва шароб диҳад. Ва бигузор миллатҳо ба ту хидмат кунанд, ва бигузор ҳукмронон ба ту

саҷда кунанд, ва хоҷаини бародарат шав, ва писарони падарат ба ту саҷда хоҳанд кард, он ки туро лаънат кунад, маълун бошад, ва он ки туро баракат диҳад, баракатёфта бошад. Ва чунин шуд, ки баъд аз он ки Исҳоқ ба писараш Яъқуб баракат додан қатъ кард, ва чунин шуд, ки вақте Яъқуб аз назди падараш Исҳоқ берун рафт, бародараш Эсав аз шикор омад. Ва ӯ низ хӯрокҳо тайёр кард ва ба падараш оварда ва ба падараш гуфт: Падарам бархезад ва аз шикори писараш бихӯрад, то ҷонат маро баракат диҳад. Ва Исҳоқ, падари ӯ, ба ӯ гуфт: Ту кӣ ҳастӣ? Ва ӯ гуфт: Ман писари нахустзодаи ту, Эсав, ҳастам. Исҳоқ ҳайрати бузурги хеле шуд ва гуфт: Кӣ пас барои ман шикор карда ва ба ман оварда буд ва ман аз ҳама хӯрдам пеш аз он ки ту биёӣ? Ва ман ӯро баракат додам ва баракатдода хоҳад буд. Вале вақте ки Эсав суханонро падари худ Исҳоқ шунид, бо овози бузург ва хеле талх фарёд кард ва гуфт: Падар, маро ҳам баракат деҳ! Вале ба ӯ гуфт: Бародарат бо макр омада, баракати туро гирифт. Ва гуфт: Ба ҳақ хонда шуд номи ӯ Яъқуб, зеро ӯ маро ғалаба кард, инак бори дуюм ин. Ҳам нахустзодагии маро гирифтааст ва акнун баракати маро гирифт. Ва Эсав ба падари худ гуфт: Оё барои ман баракате нагузоштаӣ, эй падар? Исҳоқ ба Эсав ҷавоб дод: Агар ман ӯро хоҷаини ту кардаам ва ҳамаи бародаронашро хизматкорони ӯ кардаам, ва ӯро бо ғалла ва шароб таъмин кардаам, пас барои ту чӣ карда метавонам, фарзандам? Эсав ба падари худ гуфт: Магар танҳо як баракат дорӣ, падар? Баракат деҳ, ҳақиқатан ҳам маро, падар; вақте ки Исҳоқ ба ғам фурӯ рафт, Эсав бо овоз фарёд кард ва гиря

кард. Ҷавоб дода, Исҳоқ, падари ӯ, ба ӯ гуфт: Инак, аз ғанимати замин ҷойгоҳи ту хоҳад буд ва аз шабнами осмон аз боло. Ва бар шамшери ту зиндагӣ хоҳӣ кард ва ба бародари ту хидмат хоҳӣ кард, вале вақте ки нест кунӣ ва юғи ӯро аз гардани ту озод созӣ, чунин хоҳад буд. Ва Эсав ба Ёқуб дар бораи баракате, ки падараш ӯро баракат дода буд, кина дошт, ва Эсав дар андешаи худ гуфт: Наздик шаванд рӯзҳои матами падарам, то ки бародарам Ёқубро кушам. Ба Ребекка сухани Эсав, писари калонтараш гузориш дода шуд, ва ӯ фиристода, Яқуб, писари хурдтараш хонд ва ба ӯ гуфт: Бубин, Эсав, бародарат туро таҳдид мекунад, ки туро кушад. Акнун пас, фарзанде ман, ба овози ман гӯш кун ва хеста ба Месопотамия назди бародарам Лобон ба Ҳорон гурез. Ва бо ӯ рӯзҳои баъзе зиндагӣ кун, то ки ғазаб ва хашми бародарат аз ту баргардонида шавад, ва ӯ фаромӯш кунад он чиро, ки ту ба ӯ кардаӣ; ва фиристода, ман туро аз он ҷо хоҳам хонд, то ки ҳаргиз аз ҳар ду шумо дар як рӯз беавлод нашавам. Ребекка ба Исҳоқ гуфт: Аз зиндагиам хаста шудаам аз сабаби духтарони писарони Хет. Агар Яъқуб зане аз духтарони ин замин гирад, пас барои чӣ ба ман зиндагӣ кардан?

28

Исҳоқ Яъқубро даъват карда, ӯро баракат дод ва ба ӯ фармон дода, гуфт: Ту зан аз духтарони канъониён нахоҳӣ гирифт. Бархеста гурез ба Месопотамия, ба хонаи Батуил,

падари модарат, ва аз он ҷо барои худат зане аз духтарони Лобон, бародари модарат бигир. Ва Худои ман туро баракат диҳад, ва туро афзоиш диҳад, ва туро зиёд кунад, ва ту ба ҷамоатҳои миллатҳо табдил хоҳӣ шуд. Ва бидиҳад ба ту баракати Иброҳими падарам, ба ту ва ба насли ту баъд аз ту, то ба мерос гирӣ заминро, ки дар он мусофир будӣ, онро ки Худо ба Иброҳим дод. Ва Исҳоқ Яъқубро фиристод ва ӯ ба Месопотамия назди Лобон, писари Батуили Сурия, бародари Ребекка, модари Яъқуб ва Эсав рафт. Эсав дид, ки Исҳоқ Яъқубро баракат дод ва ӯро ба Месопотамияи Сурия фиристод, то барои худаш аз он ҷо зан гирад, ва ҳангоми баракат додан ба ӯ фармон дод ва гуфт: Зан аз духтарони канъониён нагир. Ва Яъқуб ба падар ва модари худ гӯш кард ва ба Месопотамияи Сурия рафт. Дидаву Эсав, ки бад ҳастанд духтарони Канъон пеши Исҳоқи падари ӯ, рафт Эсав назди Исмоил ва гирифт Маҳалатро, духтари Исмоили писари Иброҳимро, хоҳари Набоётро, ба занони ӯ зан. Ва Яъқуб аз чоҳи савганд баромад ва ба Ҳорон рафт. Ва ӯ ба ҷое расид ва дар он ҷо хобид, зеро офтоб фурӯ рафта буд, ва ӯ аз сангҳои он ҷой гирифт ва ба зери сари худ гузошт, ва дар он ҷо хобид. Ва ӯ хоб дид, ва инак нардбоне дар замин мустаҳкам шуда буд, ки сари он ба осмон мерасид, ва паёмбарони Худо аз он боло мерафтанд ва фуромеомаданд. Аммо Худованд бар он такя карда буд ва гуфт: Ман Худои Иброҳими падарат ва Худои Исҳоқ ҳастам, натарс. Заминеро, ки ту дар он мехобӣ, ба ту ва ба тухми ту хоҳам дод. Ва тухми ту чун реги замин хоҳад буд, ва ба баҳр, ва ҷануб, ва шимол, ва шарқ паҳн хоҳад шуд, ва ҳамаи

қабилаҳои замин дар ту ва дар тухми ту баракат хоҳанд ёфт. Ва нигоҳ кун, ман бо ту ҳастам, туро дар ҳамаи роҳе, ки равӣ, нигоҳбонӣ мекунам ва туро ба ин замин бармегардонам, зеро то вақте ки ҳар чиро, ки ба ту гуфтаам, анҷом надиҳам, туро тарк намекунам. Ва Ёқуб аз хоби худ бархост ва гуфт, ки Худованд дар ин ҷо ҳаст, ва ман намедонистам. Ва ӯ тарсид ва гуфт: Чӣ қадар тарснок аст ин ҷой! Ин ҷо ҷуз хонаи Худо чизи дигаре нест ва ин дарвозаи осмон аст. Ва Яъқуб субҳ бархост ва сангеро гирифт, ки онро он ҷо зери сараш гузошта буд, ва онро ҳамчун сутун барпо кард ва равған бар нӯки он рехт. Ва ӯ номи он ҷойро хонаи Худо хонд, ва номи шаҳр пештар Ӯламлӯз буд. Ва Ёқуб дуо кард дуое, гуфта, агар Худованд Худо бо ман бошад, ва маро нигоҳ дорад дар ин роҳе, ки ман меравам, ва ба ман нон диҳад хӯрдан, ва либос пӯшидан, ва маро бо саломатӣ ба хонаи падарам баргардонад, ва Худованд барои ман Худо хоҳад буд. Ва ин санг, ки ман онро устун гузоштам, барои ман хонаи Худо хоҳад буд, ва аз ҳамаи он чи ба ман диҳӣ, даҳякро ба ту хоҳам дод.

29

Ва Яқуб пойҳояшро бардошта, ба замини шарқ рафт, ба сӯи Лобон, писари Батуил Сурӣ, бародари Ребекка, модари Яқуб ва Исав. Ва ӯ мебинад ва инак чоҳе дар дашт буд, ва он ҷо се рамаи гӯсфанд бар болои он оромгирифта буданд, зеро аз

он чоҳ рамаҳоро обмедоданд, ва санги калоне бар даҳони чоҳ буд. Ва дар он ҷо ҳамаи рамаҳо ҷамъ мешуданд, ва онҳо сангро аз даҳани чоҳ мегардониданд, ва гӯсфандонро об медоданд, ва сангро бар даҳани чоҳ ба ҷояш бармегардониданд. Яъқуб ба онҳо гуфт: Бародарон, шумо аз кучо ҳастед? Ва онҳо гуфтанд: Мо аз Ҳорон ҳастем. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Оё шумо Лобони писари Наҳурро мешиносед? Ва онҳо гуфтанд, мо медонем. Ва ӯ ба онҳо гуфт, ӯ солим аст? Ва онҳо гуфтанд: Ӯ солим аст; ва ин Роҳил, духтари ӯ, бо гӯсфандон меояд. Ва Ёқуб гуфт: Ҳанӯз рӯз дароз аст, ҳанӯз вақти ҷамъ кардани чорво нарасидааст. Гӯсфандонро об дода, равед ва онҳоро бичаронед. Онҳо гуфтанд: Мо наметавонем, то вақте ки ҳамаи чӯпонон ҷамъ шаванд ва онҳо сангро аз даҳони чоҳ ғелонанд, ва мо гӯсфандонро об диҳем. Ҳанӯз ӯ ба онҳо сухан мекард, ва нигоҳ кун, Роҳил, духтари Лобон, бо гӯсфандони падараш меомад, зеро ӯ гӯсфандони падарашро мечаронд. Шуд чунон ки Ёқуб Роҳилро, духтари Лобон, бародари модараш, ва гӯсфандони Лобон, бародари модарашро дид, Ёқуб наздик омада, сангро аз даҳони чоҳ ғелонд ва ба гӯсфандони Лобон, бародари модараш об дод. Ва Яқуб Роҳелро бӯсид ва бо овози баланд гиря кард. Ва ӯ ба Роҳил хабар дод, ки бародари падараш аст ва ки писари Ребекка аст, ва давон ба падараш мувофиқи ин суханҳо хабар дод. Шуд, ки чун Лобон номи Яъқуби писари хоҳараш шунид, ба пешвози ӯ давид ва ӯро дар оғӯш гирифта бӯсид ва ӯро ба хонаи худ оварда ва ба Лобон ҳамаи ин суханҳоро нақл кард. Ва Лобон ба ӯ гуфт: Ту аз устухонҳои ман ва аз гӯшти ман ҳастӣ, ва ӯ

бо вай як моҳ буд. Лобон ба Яъқуб гуфт: Чун бародари ман ҳастӣ, ба ман ройгон хизмат намекунӣ. Ба ман бигӯ, музди ту чист? Лабан ду духтар дошт, номи калонтараш Леия ва номи хурдтараш Рохил буд. Чашмони Лео заиф буданд, аммо Рохил аз рӯи шакл хуб ва аз рӯи намуд хеле зебо буд. Яқуб Роҳелро дӯст медошт ва гуфт: Ман барои Роҳел, духтари хурдтарат, ҳафт сол ба ту хизмат хоҳам кард. Лобон ба ӯ гуфт: Беҳтар аст, ки ман ӯро ба ту диҳам, то ба марди дигар диҳам, бо ман зиндагӣ кун. Ва Яқуб барои Роҳил ҳафт сол хидмат кард, ва онҳо пеши ӯ чун рӯзҳои камтарин буданд, аз он ки ӯ ӯро дӯст медошт. Яқуб ба Лобон гуфт: Зани маро ба ман деҳ, зеро рӯзҳо пур шудаанд, то ки ман ба ӯ дароям. Вале Лобон ҳамаи мардони он ҷойро ҷамъ кард ва никоҳ барпо намуд. Ва шом шуд, ва ӯ Леоро, духтари худро гирифта, ба назди Ёқуб овард ва Ёқуб ба назди ӯ даромад. Лобон ба духтараш Лео канизаки худ Зелфонро дод ҳамчун канизак. Субҳ шуд, ва ин ки Лео буд; Ёқуб ба Лобон гуфт: Чӣ ин кардӣ ба ман? Оё ман барои Роҳил назди ту хизмат накардам? Ва чаро ту маро фиреб додӣ? Лобон ҷавоб дод: Дар ҷои мо чунин нест, ки духтари ҷавонтарро пеш аз калонтар диҳанд. Пас ҳафтаи инро тамом кун ва ман ҳам инро ба ту медиҳам ба ҷои кори, ки назди ман кор мекунӣ, боз ҳафт соли дигар. Ёқуб ҳамин тавр кард ва ҳафтаи инро пур кард, ва Лобон духтари худ Роҳелро ба ӯ ба занӣ дод. Лобон ба духтари худ Билҳоро, канизаки худро ҳамчун канизак дод. Ва ӯ ба наздикии Роҳел даромад, аммо Роҳелро бештар аз Лео дӯст медошт, ва ба ӯ ҳафт соли дигар хизмат кард. Вале Худованд Худо

дид, ки Лео нафрат карда мешуд, ва раҳми ӯро кушод, аммо Роҳел нозо буд. Ва Лео ҳомиладор шуд ва писаре барои Яъқуб зоид ва номи ӯро Рӯбен гузошт ва гуфт: Зеро Худованд хорию паст шудани маро дид ва ба ман писар дод, акнун пас шавҳарам маро дӯст хоҳад дошт. Ва боз ҳомиладор шуд ва писари дуюмро барои Яқуб зоид ва гуфт: Худованд шунид, ки ман нафрат карда мешавам ва инро низ ба ман дод, ва номи ӯро Шимъон гузошт. Ва боз ҳомиладор шуд ва писар зоид ва гуфт: Акнун дар ин вақт шавҳарам ба ман хоҳад буд, зеро ба ӯ се писар зоидаам. Аз ин рӯ номи ӯро Леви хонд. Ва ҳомиладор шуда, боз писар зоид ва гуфт: Акнун боз барои ин ба Худованд шукргузорӣ хоҳам кард. Аз ин рӯ номаш Яҳудо гузошт ва аз зоидан боздошт.

30

Роҳел дид, ки барои Яъқуб фарзанде нозоидааст, ва ба хоҳараш ҳасад бурд ва ба Яъқуб гуфт: Ба ман фарзандон деҳ, агар не, хоҳам мурд. Яқуб хашмгин шуда ба Роҳел гуфт: Оё ман ба ҷои Худо ҳастам, ки туро аз меваи шикам маҳрум кардааст? Роҳел ба Яъқуб гуфт: Ин аст канизаки ман Биллаҳо, бо ӯ наздикӣ кун, ва ӯ бар зонуҳои ман хоҳад зоид, ва ман низ аз ӯ фарзанддор хоҳам шуд. Ва ӯ Балланро, канизаки худро, ба ӯ ҳамчун зан дод, ва Яқуб бо ӯ наздикӣ кард. Ва Билҳо, канизаки Роҳил, ҳомиладор шуд ва барои Ёқуб писар таваллуд кард. Ва Роҳил гуфт: Худо маро ҳукм

кард ва садои маро шунид ва ба ман писар дод; аз ин сабаб номи ӯро Дон ном гузошт. Ва Биллаҳ, канизаки Роҳил, боз ҳомиладор шуд ва писари дуюмро барои Яъқуб зоид. Ва Роҳил гуфт: Худо барои ман пайкор кард ва ман бо хоҳарам кушти гирифтам ва ғолиб омадам, ва ӯ номи ӯро Нафтоли гузошт. Лео дид, ки аз зоидан боз истодааст, ва Зелфан канизи худро гирифт ва ӯро ба Ёқуб ҳамчун зан дод ва ӯ ба назди вай даромад. Ва Зилфа, канизаки Леа, ҳомиладор шуд ва барои Яъқуб писар таваллуд кард. Ва Лео гуфт: Дар бахт! ва номи ӯро Гад гузошт. Ва Зелфа, канизаки Лео, боз ҳомиладор шуд ва барои Яқуб писари дуюм зоид. Ва Лео гуфт: Хушбахт ҳастам ман, зеро занҳо маро хушбахт хонанд, ва номи ӯро Ошер гузошт. Рӯбин дар рӯзҳои дарави гандум рафт ва дар майдон себҳои мандрагора ёфт ва онҳоро ба модараш Лея овард. Роҳел ба хоҳараш Лея гуфт: Аз мандрагораҳои писарат ба ман деҳ. Лео гуфт, ва оё барои ту кофӣ нест, ки ту шавҳари маро гирифтӣ? Не ва мандрагораҳои писари ман хоҳӣ гирифт? Рохил гуфт: На ин тавр; бигзор ӯ имшаб бо ту бихобад ба ивази мандрагораҳои писарат. Яқуб аз майдон шомгоҳ дохил шуд ва Лея барои мулоқоти ӯ баромад ва гуфт: Имрӯз ба ман дохил хоҳӣ шуд, зеро туро ба ҷои мандрагораҳои писарам ичора кардаам, ва ӯ он шабро бо вай хобид. Ва Худо Леоро шунид ва ӯ ҳомиладор шуда, ба Яқуб писари панҷумро зоид. Ва Лео гуфт: Худо ба ман музди маро дод, зеро канизи худро ба шавҳарам додам ва номи ӯро Иссохор гузошт, ки маънояш музд аст. Ва Лео боз ҳомиладор шуд ва писари шашумро барои Яъқуб зоид. Ва Лео гуфт: Худо ба ман

туҳфаи хуб дод дар ин вақт, акнун шавҳарам маро интихоб хоҳад кард, зеро ба ӯ шаш писар таваллуд кардаам, ва номи ӯро Забулун гузошт. Ва баъд аз ин ӯ духтар зоид ва номи ӯро Дино гузошт. Худо Роҳилро ёд кард, ва Худо ӯро шунид, ва раҳими ӯро кушод. Ва ҳомиладор шуда, барои Яъқуб писар зоид ва Роҳел гуфт: Худои ман нангро бартараф кард. Ва ӯ номи ӯро Юсуф гузошт ва гуфт: Худо ба ман писари дигар илова кунад. Вақте ки Роҳил Юсуфро зоид, Яъқуб ба Лобон гуфт: Маро равона кун, то ба ҷои худ ва ба замини худ биравам. Баргардон занҳои маро ва фарзандони маро, ки барои онҳо ба ту хизмат кардаам, то ки равам; ту зеро медонӣ хизматеро, ки ман ба ту хизмат кардаам. Лобон ба ӯ гуфт: Агар дар назари ту лутфе ёфтаам, биман, зеро фолбинӣ кардам ва Худо маро бо омадани ту баракат додааст. Музди худро ба ман муайян кун ва ман хоҳам дод. Яъқуб гуфт: Ту медонӣ, ки ман чӣ гуна ба ту хизмат кардаам ва чорвои ту бо ман чӣ қадар буд. Хурд буд он чӣ ба ту пеш аз омадани ман, ва он афзуд то касрат расид, ва Худованди Худо туро баракат дод бо омадани ман. Акнун пас кай ман барои худам хона месозам? Ва Лобон ба ӯ гуфт: Чӣ ба ту диҳам? Якуб ба ӯ гуфт: Ту ба ман ҳеҷ чиз намедиҳӣ, агар ту ин калимаро барои ман кунӣ, боз ман гӯсфандони туро чарон мекунам ва нигоҳ медорам. Бигзар имрӯз ҳамаи гӯсфандони ту бигузаранд ва аз он ҷо ҳар гӯсфанди торикро дар байни барраҳо ва ҳар хатдор ва аброшро дар байни бузҳо ҷудо кун, ин ба ман музд хоҳад буд. Ва ҳақиқати ман дар рӯзи фардо ба ман шаҳодат хоҳад дод, зеро музди ман пеши ту аст: ҳар он чизе, ки дар байни

бузҳо холадор ва сафедрахдор набошад ва дар байни барраҳо торик набошад, назди ман дуздидашуда ҳисоб хоҳад шуд. Лобон ба ӯ гуфт: Бошад мувофиқи калимаи ту. Ва дар он рӯз ӯ бузҳои нари аблақ ва хеле сафидро ҷудо кард, ва ҳамаи бузҳои аблақ ва хеле сафидро, ва ҳар чӣ ки дар байни барраҳо торик буд, ва ҳар чӣ ки дар байни онҳо сафид буд, ва онҳоро ба дасти писаронаш дод. Ва ӯ роҳи се рӯзаро дур кард, ва дар байни онҳо ва дар байни Яъқуб. Яъқуб бошад гӯсфандҳои боқимондаи Лобонро мечаронид. Ёқуб барои худаш чӯбҳои тари дарахти сутурақ, карӯ ва чинор гирифт ва онҳоро пӯст канд, то ки пӯсткандаҳои сафед пайдо шаванд, ва вақте ки қисмати сабзро мекашид, дар чӯбҳо сафедии рангоранге, ки пӯст канда буд, намоён мешуд. Ва ӯ чӯбҳоеро, ки пӯсткандааст, дар ҷӯйҳои обхӯрии об гузошт, то вақте ки гӯсфандон барои нӯшидан биёянд, пеши чӯбҳо, ҳангоми омаданашон барои нӯшидан, гӯсфандон ба чӯбҳо ҳомиладор шаванд. Ва гӯсфандон ба чӯбҳо ҳомиладор мешуданд ва гӯсфандон сафеди пок ва рангоранг ва хокистарранги доғдор меовардан. Бузғолонҳоро Яъқуб ҷудо кард ва қӯчи сафедранг ва ҳар бузғолони рангаро пеши гӯсфандон гузошт, ва барои худ рамаҳои алоҳидаро ҷудо кард ва онҳоро ба гӯсфандони Лобон наомехт. Ва шуд, ки дар вақте ки гӯсфандон ҳомиладор мешуданд, Яъқуб чӯбҳоро дар обхӯрҳо пеши гӯсфандон гузошт, то онҳо мувофиқи чӯбҳо ҳомиладор шаванд. Вақте ки гӯсфандон мезоиданд, ӯ намегузошт, ва чунин шуд, ки бенишонҳо аз Лобон буданд, аммо бонишонҳо аз Ёқуб. Ва он мард бисёр бисёр сарватманд

шуд, ва ба ӯ чорвои бисёр, ва гову, ва писарон, ва канизакон, ва шутурон, ва харон буданд.

31

Яқуб сухани писарони Лобонро шунид, ки мегуфтанд: Яқуб ҳамаи моли падари моро гирифтааст ва аз моли падари мо ҳамаи ин шукуҳро ба даст овардааст. Ва Ёқуб чеҳраи Лобонро дид, ва ин, чеҳраи ӯ ба сӯи вай монанди дирӯз ва парирӯз набуд. Худованд ба Яқуб гуфт: Ба замини падарат ва назди насли худат бозгард, ва Ман бо ту хоҳам буд. Яқуб фиристод ва Леяро ва Роҳелро ба дашт даъват кард, ки дар он рамаҳо буданд. Ва ба онҳо гуфт: Ман мебинам, ки рӯи падари шумо ба ман чунон нест, ки дирӯз ва парирӯз буд, вале Худои падари ман бо ман буд. Ва шумо ҳам медонед, ки ман бо тамоми қувваи худ ба падари шумо хизмат кардаам. Аммо падари шумо маро фиреб дод ва музди маро даҳ маротиба тағйир дод, вале Худо ба ӯ иҷозат надод, ки баман зарар расонад. Агар ӯ чунин гӯяд, рангоранг музди ту хоҳанд буд ва ҳамаи гӯсфандон рангоранг хоҳанд зоид, ва агар гӯяд, сафед музди ту хоҳанд буд ва ҳамаи гӯсфандон сафед хоҳанд зоид. Ва Худо ҳамаи чорвои падари шуморо гирифт ва онҳоро ба ман дод. Ва шуд вақте ки гӯсфандон ҳомиладор мешуданд, ва ман бо чашмони худам дар хоб дидам; ва инак бузҳои нар ва қӯчҳо бар гӯсфандон ва бузҳо боло меравон, сафеди хатдор ва рангоранг ва хокистарранги холдор. Ва Фиристодаи Худо

дар хоб ба ман гуфт: Ё Яъқуб, ва ман гуфтам: Чӣ аст? Ва гуфт: Чашмонатро боло кун ва бубин, ки бузҳои нар ва қӯчҳо бар гӯсфандон ва бузҳо баромада истодаанд, онҳое ки доғдор ва рангоранг ва хокистарранги алокнок мебошанд, зеро ман дидаам ҳар он чӣ ки Лобон ба ту мекунад. Ман он Худое ҳастам, ки дар ҷои Худо ба ту зоҳир шудам, ки ту дар он ҷо сутунро ба Ман рӯған молидӣ ва дар он ҷо ба Ман қасам хӯрдӣ. Акнун пас бархез ва аз ин замин берав ва ба замини таваллуди худ рав, ва Ман бо ту хоҳам буд. Ва Роҳел ва Лео ҷавоб дода, ба ӯ гуфтанд: Оё ба мо ҳанӯз қисм ё мерос дар хонаи падари мо ҳаст? Оё мо аз ҷониби ӯ ҳамчун бегонагон ҳисоб карда нашудаем? Ӯ моро фурӯхтааст ва бо хӯрдан нуқраи моро хӯрд. Ҳамаи он дороӣ ва шукӯҳе, ки Худои падари мо гирифтааст, аз они мо ва фарзандони мо хоҳад буд. Акнун, пас, ҳар чӣ Худо ба ту гуфтааст, бикун. Бархоста Ёқуб занҳои худ ва фарзандони худро бар уштурҳо гирифт ва ҳамаи моликиятҳои худ ва ҳамаи юкҳои худро, ки дар Месопотамия ба даст оварда буд, ва ҳамаи чизҳои худро бурд, то ба Исҳоқ падараш ба замини Канъон равад. Лабан барои буридани пашми гӯсфандонаш рафта буд, ва Роҳел бутҳои падараш-ро дуздид. Яъқуб аз Лобони Сурӣ пинҳон кард, то ба ӯ хабар надиҳад, ки мегурезад. Ва ӯ худаш гурехт ва ҳамаи молу дороии ӯ, ва дарёро гузашт ва ба кӯҳи Ҷалъод шитофт. Дар рӯзи сеюм ба Лобони сӯриёӣ хабар дода шуд, ки Яъқуб гурехтааст. Ва бародарони худро бо худаш гирифта, ӯро ҳафт рӯз таъқиб кард ва дар кӯҳи Ҷалъод ба ӯ расид. Аммо Худо дар хоби шабона ба Лобони Сурияғӣ омад ва ба ӯ гуфт:

Худро нигоҳ дор, то ки ҳаргиз бо Яъқуб сухани бад нагӯй. Ва Лобон Ёқубро расид, Ёқуб чодири худро дар кӯҳ барпо кард, ва Лобон бародарони худро дар кӯҳи Ҷилъод барпо кард. Ва Лобон ба Ёқуб гуфт: Чӣ кардӣ? Чаро пинҳонӣ гурехтӣ ва маро дуздидӣ ва духтаронамро бурдӣ чун асирони шамшер? Ва агар ту ба ман хабар медодӣ, ман туро бо шодӣ мефиристодам, ва бо мусиқӣ, ва дафҳо, ва чанг. Ва ман лоиқ дониста нашудам, ки фарзандонам ва духтаронамро бӯса кунам; вале акнун ту дивонавор амал кардӣ. Ва ҳоло дасти ман қувват дорад, ки ба ту бадӣ кунам, вале Худои падарат дирӯз ба ман гуфт: Худро нигоҳ дор, то ки ҳеҷ гоҳ бо Яъқуб сухани бад нагӯй. Акнун пас ту рафтай, зеро ту бо хоҳиш хостӣ ба хонаи падарат равӣ, чаро худоёни маро дуздидӣ? Ёқуб ба Лобон ҷавоб дод: Тарсидам, чунки гуфтам, мабодо духтарони туро аз ман бигирӣ ва ҳама моли маро. Ва Яъқуб гуфт: Назди ҳар кӣ худоёни худро ёбӣ, ӯ пеши бародарони мо зинда намонад. Бишнос, чӣ аз моли ту назди ман аст ва онро гир. Ва ӯ назди Яъқуб ҳеҷ чизро нашинохт. Вале Яъқуб намедонист, ки Роҳил, зани ӯ, онҳоро дуздида буд. Лобон дохил шуда, хонаи Леоро ҷустуҷӯ кард, вале чизе наёфт ва аз хонаи Лео берун рафт ва хонаи Яъқубро ҷустуҷӯ кард ва дар хонаи ду канизак низ ҷустуҷӯ кард, вале чизе наёфт, сипас ба хонаи Роҳел дохил шуд. Роҳил бутҳоро гирифт ва онҳоро ба хурҷинҳои шутур андохт ва бар онҳо нишаст. Ва ӯ ба падараш гуфт: Хоҷа, ба дил нагир, ман наметавонам пеш аз ту бархезам, зеро ки одати занона ба ман омадааст. Лобон тамоми хонаро ҷустуҷӯ кард, вале бутҳоро наёфт. Яқуб ғазабнок шуд ва бо

Лобон ҷанг кард; Яқуб ҷавоб дода, ба Лобон гуфт: Гуноҳи ман чист? Ва чӣ гуноҳи ман аст, ки ту дунболи ман таъқиб кардӣ ва ҳамаи зарфҳои хонаи маро ҷустуҷӯ кардӣ? Чӣ ёфтӣ аз ҳамаи зарфҳои хонаи ту? Гузор ин ҷоро пеши бародарони ту ва бародарони ман, ва бигзор онҳо қазоват кунанд байни ду нафари мо. Ин бист сол ман бо ту будам; гӯсфандони ту ва бузҳои ту бефарзанд нашуданд; қӯчҳои гӯсфандони туро нахӯрдам. Кушташудаи ҳайвонотро ба ту наовардам, ман худам аз худам дуздиҳои рӯзро ва дуздиҳои шабро пардохт мекардам. Ман дар рӯз аз гармӣ месӯхтам ва дар шаб аз яхбандӣ, ва хоб аз чашмонам дур мешуд. Инҳо бист сол ман дар хонаи ту будам, чордаҳ сол ба ту хидмат кардам ба ҷои ду духтарат, ва шаш сол бо гӯсфандонат, ва ту музди маро даҳ маротиба фиреб додӣ. Агар Худои падари ман Иброҳим ва тарси Исҳоқ бо ман намебуд, акнун туро бе шак маро холӣ мефиристодӣ. Худо хорӣ ва меҳнати дастони маро дид ва дирӯз туро сарзаниш кард. Ҷавоб дода, Лобон ба Яъқуб гуфт: Духтарон, духтарони ман ҳастанд, ва писарон, писарони ман ҳастанд, ва чорво, чорвои ман аст, ва ҳар чӣ ки ту мебинӣ, моли ман аст, ва дар бораи духтарони ман, чӣ кор хоҳам кард бо онҳо имрӯз ё бо фарзандони онҳо, ки таваллуд карданд? Акнун, пас биё аҳд бандем ман ва ту, ва он шаҳодат хоҳад буд байни ман ва ту, вале ӯ ба вай гуфт, ин ҳеҷ кас бо мо нест, бубин Худо шоҳид аст байни ман ва ту. Яқуб сангеро гирифт ва онро ҳамчун сутун барпо кард. Яқуб ба бародарони худ гуфт: Сангҳо гирд оваред. Ва онҳо сангҳо гирд оварданд ва теппае сохтанд ва дар он ҷо дар болои

теппа хӯрданд. Ва Лобон ба ӯ гуфт: Ин теппа имрӯз миёни ман ва ту шоҳидӣ медиҳад. Ва Лобон онро тепаи гувоҳӣ хонд, аммо Яъқуб онро тепаи гувоҳ хонд. Лабан ба Яқуб гуфт: Бубин, ин тӯда ва ин сутуне, ки байни ман ва ту барпо кардам, ин тӯда шоҳидӣ медиҳад ва ин сутун шоҳидӣ медиҳад, аз ин рӯ номаш Тӯдаи шоҳид хонда шуд. Ва он биниш, ки гуфт, бигзор Худо бубинад миёни ман ва ту, зеро мо аз ҳамдигар ҷудо хоҳем шуд. Агар ту духтаронам ро хор кунӣ, агар ту занҳо гирӣ ба духтаронам, бубин, ҳеҷ кас бо мо нест, ки бубинад, Худо шоҳид аст байни ман ва ту. Агар ман ба сӯи ту нагузарам ва ту низ ба сӯи ман аз ин теппа ва ин сутун барои бадӣ нагузарӣ. Худои Иброҳим ва Худои Наҳур дар миёни мо ҳукм кунанд, ва Яъқуб ба тарси падари худ Исҳоқ савганд хӯрд. Ва ӯ қурбонӣ кард дар кӯҳ ва бародарҳои худро даъват кард, ва онҳо хӯрданд ва нӯшиданд, ва дар кӯҳ хобиданд.

32

Лобон субҳ бархост ва писарон ва духтаронашро бӯсид ва ба онҳо баракат дод, ва сипас Лобон баргашта, ба ҷои худ рафт. Ва Яқуб ба роҳи худ рафт ва чун нигоҳ кард, лашкаргоҳи Худоро дид, ки лашкаргоҳ зада буд, ва фариштагони Худо бо ӯ вомухурданд. Яъқуб гуфт, вақте ки онҳоро дид: Ин лашкаргоҳи Худост, ва номи он ҷойро Лашкаргоҳҳо хонд. Яқуб паёмбаронро пеш аз худ ба сӯи бародараш Эсав ба замини Сеир, ба сарзамини Эдом

фиристод. Ва ӯ ба онҳо фармон дод, гуфта: Ҳамин тавр шумо ба хоҷаи ман Эсав хоҳед гуфт: ҳамин тавр хизматгори ту Ёқуб мегӯяд: бо Лобон зиндагӣ кардам ва то ҳол дер мондам. Ва ба ман шуданд гову ва хару ва гӯсфанду ва писарону ва канизак, ва фиристодам хабар додан ба хоҷаи ман Эсо, то ёбад бандаи ту лутф пеши ту. Ва паёмбарон ба назди Яъқуб баргаштанд ва гуфтанд: Мо назди бародарат Эсав рафтем, ва инак ӯ худаш барои пешвозии ту меояд ва чаҳорсад мард бо ӯ ҳастанд. Яъқуб хеле тарсид ва парешон буд, ва мардумеро, ки бо ӯ буданд, ва гову, шутурон ва гӯсфандонро ба ду лашкаргоҳ тақсим кард. Ва Яъқуб гуфт: Агар Эсав ба як лашкаргоҳ биёяд ва онро зад, лашкаргоҳи дуюм наҷот хоҳад ёфт. Якуб гуфт: Эй Худои падари ман Иброҳим ва Худои падари ман Исҳоқ, эй Парвардигор, Ту, он касе ки ба ман гуфтӣ: Бигрез ба замини таваллуди худат ва ман туро неку хоҳам кард, кифоя бошад ба ман аз ҳамаи адолат ва аз ҳамаи ҳақиқат, ки Ту ба бандаи худат кардӣ, зеро ки бо ҳамин асои худам ман ин Урдунро убур кардам, вале акнун ман ба ду лашкаргоҳ табдил ёфтаам. Маро аз дасти бародарам, аз дасти Эсав раҳо кун, зеро ки ман аз ӯ метарсам, мабодо ки ӯ омада маро ва модарро бо фарзандон разанад. Ту гуфтӣ: Ман туро некӯ хоҳам кард ва насли туро чун регистони баҳр хоҳам гардонид, ки аз бисёрӣ шумурда нахоҳад шуд. Ва ӯ он шабро он ҷо хобид; ва аз он чи меовард, тӯҳфаҳо гирифт; ва ба Исов, бародари худ фиристод: бузҳои модина дувисту, бузҳои нар бист, гӯсфандон дувисту, қӯчҳо бист, шутурони шир медиҳанда ва бачаҳои онҳо си, говҳо чил, гови нар

даҳ, харҳо бист ва кураҳо даҳ. Ва ӯ онҳоро ба бачаҳои худ дод, рамаҳоро ҷудо ҷудо; ва ӯ ба бачаҳои худ гуфт: Пеш аз ман равед ва фосила гузоред байни рама ва рама. Ва ӯ ба аввалин фармон дод, гуфта, агар Эсав бародари ман ба ту вомехӯрад ва аз ту мепурсад, гуфта, аз они кӣ ҳастӣ? Ва куҷо меравӣ? Ва кӣ ин чизҳо пеш равандаи ту? Ту хоҳӣ гуфт: аз фарзанди ту Яъқуб туҳфаҳо фиристода шудаанд ба хоҷаи ман Эсав; ва инак ӯ дар ақиби мо аст. Ва ӯ фармон дод ба аввалин ва ба дуюм ва ба сеюм ва ба ҳамаи онҳое, ки пеш мераванд пас аз рамаҳои ин, гуфта: мувофиқи калимаи ин гӯед ба Эсав дар ёфтани шумо ӯро. Ва шумо хоҳед гуфт: инак хизматгори туи Ёқуб меояд пас аз мо. Зеро ки гуфт: ман хоҳам хушнуд кард рӯи ӯро бо туҳфаҳое, ки пеш мераванд аз ӯ, ва баъд аз ин хоҳам дид рӯи ӯро. Шояд ки ӯ хоҳад қабул кард рӯи маро. Ва ҳадяҳо пеш аз ӯ равон шуданд, вале худи ӯ он шабро дар лашкаргоҳ хобид. Хеста шуда дар он шаб, ӯ ду занро ва ду канизакро ва ёздаҳ фарзандони худро гирифт ва аз гузаргоҳи Ябуқ убур кард. Ва ӯ онҳоро гирифт ва аз сел гузашт ва ҳамаи моли худро гузаронд. Яқуб танҳо боқӣ монд ва бо мардеро то субҳ кушти гирифт. Дид, ки на метавонад бар ӯ ғолиб ояд, ва дасти зад ба паҳноии рони ӯ, ва паҳноии рони Яъқубро бемор кард дар ҳангоми кушти гирифтани ӯ бо ӯ. Ва ӯ ба вай гуфт: Маро равона кун, зеро субҳ дамид. Вале ӯ гуфт, не, туро нахоҳам фиристод, агар ту маро баракат надиҳӣ. Ва ӯ ба ӯ гуфт: Номи ту чист? Ва ӯ гуфт: Яъқуб. Ва ба ӯ гуфт: Дигар номи ту Яқуб хонда нахоҳад шуд, балки номи ту Исроил хоҳад буд, зеро ки ту бо Худо қувват ёфтӣ ва бо

одамон тавоно хоҳӣ буд. Ва Ёқуб пурсид, ва гуфт, бигӯ ба ман номи туро; ва гуфт, чаро ин мепурсӣ ту номи маро? Ва ӯро дар он ҷо баракат дод. Ва Ёқуб номи он ҷойро шакли Худо гузошт; зеро ки ман Худоро рӯ ба рӯ дидам, ва ҷони ман наҷот ёфт. Офтоб ба ӯ баромад, вақте ки шакли Худо гузашт, вале ӯ ба рони худ мелангид. Барои ин писарони Исроил пайрое, ки бемор шуд ва дар болои паҳнои рон аст, то ба имрӯз намехӯранд, зеро ба паҳнои рони Яъқуб ба пайрое, ки бемор шуд, даст зад.

33

Ёқуб чашмонашро боло карда дид ва инак бародараш Эсав меомад ва чорсад мард бо ӯ буданд ва Ёқуб кӯдаконро ба Лео ва ба Роҳел ва ду канизакҳо тақсим кард Ва ӯ ду канизакҳо ва писарони онҳоро дар аввал гузошт, ва Лия ва фарзандони ӯро дар ақиб, ва Роҳил ва Юсуфро дар охир. Худаш пеш аз онҳо пешрафт ва ҳафт маротиба бар замин саҷда кард, то ба бародараш наздик шуд. Ва Эсав ба пешвози ӯ давид, ва ӯро дар оғӯш гирифта, бар гарданаш афтод ва ӯро бӯсид, ва ҳарду гиристанд. Ва нигоҳ ба боло кардааш, Эсав занҳо ва кӯдаконро дид ва гуфт: Инҳо барои ту чӣ ҳастанд? Вай гуфт: Бачаҳое, ки Худо ба бандаи ту раҳм кард. Ва духтарони хизматгор ва фарзандонашон наздик шуданд ва саҷда карданд. Ва Лео ва фарзандонаш наздик омаданд ва саҷда карданд, ва баъд аз ин Роҳел ва Юсуф наздик омаданд ва саҷда карданд. Ва гуфт: Ин чизҳо

барои ту чист, ҳамаи ин лашкаргоҳҳое, ки ман бо онҳо вохӯрдам? Ва ӯ гуфт: То ки писари ту лутф ёбад пеши ту, эй хӯҷаин. Эсав гуфт: Бародар, ба ман бисёр ҳаст, он тавро ба ту бошад. Ва Ёқуб гуфт, агар ман лутф ёфтам пеши ту, туҳфаҳоро аз дастони ман қабул кун; барои ин ман рӯи туро дидам, чунон ки касе рӯи Худоро бинад, ва ту аз ман хурсанд хоҳӣ шуд. Баракатҳои маро, ки ба ту овардам, қабул кун, зеро Худо ба ман раҳм кард ва ман ҳама чиз дорам, ва ӯ ӯро маҷбур кард ва қабул кард. Ва гуфт: Рафта, бар роҳи рост биравем. Ва ӯ ба ӯ гуфт, хӯҷаини ман медонад, ки кӯдакон нозуктаранд, ва гӯсфандон ва говҳо бачча медиҳанд назди ман; агар пас онҳоро як рӯз тақиб кунам, ҳамаи чорво хоҳанд мурд. Бигузор хоҷаи ман пеш аз хизматгори худаш гузарад; вале ман қувват хоҳам гирифт дар роҳ мувофиқи оромии сафари пеши ман ва мувофиқи қадами ҷавонон, то омадани ман назди хоҷаи ман ба Саир. Гуфт вале Эсав, мегузорам бо ту аз мардуми бо ман; вале ӯ гуфт, барои чӣ ин? Кофист, ки ман лутф ёфтам пеши ту, оғо. Вале Эсав дар он рӯз ба роҳи худ ба Сеир баргашт. Ва Яқуб ба сӯи чодирҳо равона шуд ва барои худаш дар он ҷо хонаҳо сохт ва барои чорвои худ чодирҳо сохт, аз ин рӯ номи он ҷойро Чодирҳо гузошт. Ва Яқуб ба Салим, шаҳри Сихимон, ки дар замини Канъон аст, омад, вақте ки аз Месопотамияи Сурия баргашт, ва ӯ дар назди шаҳр лашкаргоҳ зад. Ва ӯ қисмати майдонро, ки дар он ҷо чодири худро барпо кард, аз Эммор, падари Сухем, бо сад амнон харид. Ва ӯ дар он ҷо қурбонгоҳ барпо кард ва Худои Исроилро даъват кард.

34

Дина, духтари Лея, ки ӯро барои Яқуб зоид, баромад, то духтарони маҳаллиёнро бубинад. Ва Сихем, писари Эммор Ҳивӣ, ҳокими он замин, ӯро дид ва ӯро гирифта, бо ӯ хобид ва ӯро хор кард. Ва ӯ ба рӯҳи Дино, духтари Яъқуб, диққат кард ва парданишинро дӯст дошт ва бо ӯ мувофиқи ақли парданишин сухан гуфт. Шехем ба Ҳамор, падари худ, гуфт: Ин духтарро барои ман ба зан гир. Яқуб шунид, ки писари Эммор Дейнанро, духтари ӯро ифлос кардааст, аммо писарони ӯ бо чорвои ӯ дар дашт буданд, ва Яқуб то омадани онҳо хомӯш монд. Эммор, падари Сухем, баромад ба сӯи Яқуб, то бо ӯ гап занад. Вале писарони Яъқуб аз майдон омаданд, ва чун шуниданд, мардон ранҷида шуданд ва ба онҳо хеле дардовар буд, зеро ки дар Исроил амали шармовар кард, бо духтари Яъқуб хобида буд, ва чунин набояд мешуд. Ва Ҳамор бо онҳо гап зад ва гуфт: Шехем, писари ман, бо ҷони худ духтари шуморо интихоб кард; пас ӯро ба ӯ ҳамчун зан диҳед ва бо мо хешутобор шавед; духтарони худро ба мо диҳед ва духтарони моро барои писарони худ гиред. Ва дар байни мо зиндагӣ кунед, ва замин инак васеъ пеши шумо аст, зиндагӣ кунед, ва тиҷорат кунед дар он, ва мол ба даст ored дар он. Шехем ба падари ӯ ва ба бародарони ӯ гуфт: Бигзор дар назди шумо лутф ёбам ва ҳар чӣ бигӯед, медиҳем. Ҷаҳезро хеле зиёд кунед, ва ман хоҳам дод чунон ки шумо ба ман гӯед, ва шумо ин духтарро ба ман ба занӣ диҳед. Писарони Яъқуб

ба Шехем ва Ҳамор, падари ӯ, бо ҳила ҷавоб доданд ва бо онҳо гуфтанд, зеро онҳо хоҳарашон Динаро нопок карда буданд. Ва Шимъон ва Леви, бародарони Дейнас, ба онҳо гуфтанд: Мо наметавонем ин корро кунем, хоҳари худро ба марде диҳем, ки номуслимон аст, зеро ин барои мо нанг аст. Танҳо дар ин мо ба шумо монанд хоҳем шуд ва дар миёни шумо хоҳем зист, агар шумо монанди мо шавед, яъне ҳар як марди шумо хатна карда шавад. Ва мо духтаронамонро ба шумо хоҳем дод ва аз духтарони шумо барои худамон занон хоҳем гирифт ва дар байни шумо хоҳем зист ва мо чун як қавм хоҳем буд. Агар шумо ба мо гӯш надиҳед, ки суннат шавед, духтари моро гирифта, мераваем. Ва ин суханҳо ба Эммор ва ба Сухем писари Эммор маъқул омаданд. Ва ҷавонмард дар иҷрои ин калима таъхир накард, зеро ки ӯ ба духтари Яъқуб дилбаста буд, ва вай шарафноктарин аз ҳамаи касоне буд, ки дар хонаи падараш зиндагӣ мекарданд. Омад Ҳамор ва Шехем писари ӯ ба дарвозаи шаҳри онҳо, ва сухан гуфтанд ба мардони шаҳри онҳо, гуфта: Одамони ин осоиштаанд, бо мо бигзор зиндагӣ кунанд дар замин, ва бигзор тиҷорат кунанд онро; ва замин инак васеъ аст пеши онҳо; духтарони онҳоро мегирем барои мо занҳо, ва духтарони моро медиҳем ба онҳо. Дар ин танҳо одамон ба мо монанд хоҳанд шуд, то бо мо зиндагӣ кунанд ва як қавм бошанд, агар ҳар як марди мо суннат шавад, чунон ки онҳо суннат шудаанд. Ва чорвои онҳо, ва ҳайвонҳои чорпои онҳо, ва моликияти онҳо, оё моли мо нахоҳанд буд? Танҳо дар ин мо ба онҳо монанд шавем, ва онҳо бо мо зиндагӣ хоҳанд

кард. Ва Эммор ва Сухем, писари ӯ, ҳамаи савдогарони дарвозаи шаҳри онҳо гӯш карданд ва ҳамаи мардон гӯшти пӯсти пеши худро хатна карданд. Дар рӯзи сеюм, вақте онҳо дар дард буданд, ду писари Яъқуб - Шимъон ва Леви, бародарони Дино, ҳар кадом шамшери худро гирифта, ба шаҳр бехатар даромаданд ва ҳамаи мардонро куштанд. Онҳо Эммӯрро ва Суҳем писари ӯро бо шамшер куштанд ва Дейнаро аз хонаи Суҳем гирифта, баромаданд. Пасарони Яъқуб бар захмдорон даромаданд ва шаҳреро, ки дар он хоҳарашон Дейнаро беҳурматӣ карда буданд, ғорат карданд. Ва гӯсфандони онҳо, гови онҳо ва хари онҳоро, ҳар чӣ дар шаҳр буд ва ҳар чӣ дар дашт буд, гирифтанд. Ва ҳамаи ҷисмҳои онҳо, ва тамоми багожи онҳо, ва занони онҳоро асир гирифтанд ва ғорат карданд ҳар чӣ дар шаҳр буд ва ҳар чӣ дар хонаҳо буд. Яқуб ба Шимъон ва Леви гуфт: Шумо маро нафратангез кардед, то ки ман ба ҳамаи сокинони замин бад бошам, дар байни Канъониён ва дар байни Фериззиён. Ман дар шумора камшумор ҳастам, ва онҳо бар зидди ман ҷамъ шуда, маро хоҳанд зад, ва ман ва хонаи ман нобуд хоҳем шуд. Онҳо гуфтанд: Магар бо хоҳари мо мисли фоҳиша муомила хоҳанд кард?

35

Худо ба Яъқуб гуфт: Бархеста, ба ҷои Байтил бирав ва дар он ҷо зист кун ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худое бисоз, ки ба ту зоҳир шуд, вақте ки ту аз рӯи бародарат Эсав

мегурехтӣ. Яъқуб ба хонаи худ ва ба ҳамаи касоне, ки бо ӯ буданд, гуфт: Худоёни бегонаеро, ки бо шумо ҳастанд, аз миёни худ дур кунед, худро тоза намоед ва либосҳои худро иваз кунед. Ва хостода, биёед баромем ба Байтҳил ва он ҷо қурбонгоҳе барои Худое бисозем, ки дар рӯзи азобам ба ман гӯш кард, бо ман буд ва маро дар роҳе, ки рафтам, наҷот дод. Ва онҳо ба Яъқуб худоҳои бегонаро, ки дар дастҳои онҳо буданд, ва гӯшвораҳоеро, ки дар гӯшҳои онҳо буданд, доданд ва Яъқуб онҳоро зери дарахти писта, ки дар Шехем буд, пинҳон кард ва онҳоро то имрӯз нобуд кард. Ва Исроил аз Шеким баромад, ва тарси Худо бар шаҳрҳои атрофи онҳо фаро гирифт, ва онҳо писарони Исроилро таъқиб накарданд. Яқуб бо ҳамаи мардуме, ки бо ӯ буданд, ба Луза омад, ки он дар замини Канъон аст ва Байтил ном дорад. Ва ӯ дар он ҷо қурбонгоҳ сохт ва номи он ҷойро Байтел хонд, зеро дар он ҷо Худо ба ӯ зоҳир шуд, ҳангоме ки ӯ аз рӯи бародараш Исов мегурехт. Деборра, парастори Ребекка, мурд ва дар поёни Байтҳил зери дарахти балут дафн шуд ва Яқуб номи онро дарахти балути мотам гузошт. Худо ба Яъқуб ҳанӯз дар Луз пайдо шуд, вақте ки ӯ аз Месопотамияи Сурия омад, ва Худо ӯро баракат дод. Ва Худо ба ӯ гуфт: Номи ту дигар Яқуб хонда нахоҳад шуд, балки номи ту Исроил хоҳад буд, ва номи ӯро Исроил хонд. Худо ба ӯ гуфт: Ман Худои ту ҳастам, афзоиш ёб ва зиёд шав, миллатҳо ва ҷамоатҳои миллатҳо аз ту хоҳанд буд ва подшоҳон аз камари ту берун хоҳанд омад. Ва замине, ки ба Иброҳим ва Исҳоқ додам, онро ба ту додаам, ба ту хоҳад буд ва ба тухми ту баъд аз ту ин заминро хоҳам дод. Худо аз

ҷое, ки бо ӯ сухан гуфта буд, боло рафт. Ва Яқуб дар он ҷое, ки Худо бо ӯ сухан гуфт, сутуне аз санг барпо кард ва бар он қурбонии нӯшокӣ рехт ва бар он равған рехт. Ва Яқуб номи он ҷоеро, ки дар он ҷо Худо бо ӯ сухан гуфта буд, Байтил ном ниҳод. Яқуб аз Байтҳил рафта, чодири худро фаротари бурҷи Ғадир зад. Вақте ки ӯ ба Хабратҳо наздик шуд, то ба Эфратҳо биёяд, Роҳил зоид ва дар зоиш душворӣ кашид. Вақте ки ӯ бо душворӣ мезоид, домо ба ӯ гуфт: Ҷасорат гир, зеро ин низ барои ту писар аст. Вақте ки ӯ рӯҳашро раҳо мекард, чунин шуд, зеро ӯ мурда мешуд, номи ӯро писари дарди ман гузошт, аммо падараш номи ӯро Бенямин гузошт. Роҳил мурд ва дар роҳи ҳипподроми Эфрато дафн карда шуд, ки ҳамон Байтуллаҳм аст. Ва Яъқуб сутуне бар гӯри ӯ насб кард, ин ҳамон сутуне аст, ки бар гӯри Роҳил то ҳамин рӯз аст. Вақте ки Исроил дар он замин сукунат кард, Рӯбин рафт ва бо Баллас, канизаки падараш Яъқуб, хобид, ва Исроил шунид ва ин дар назари ӯ бад намуд. Писарони Яъқуб дувоздаҳ нафар буданд. Писарони Леа, нахустзодаи Яқуб, Рубен, Шимъун, Леви, Яҳудо, Иссохор, Забулун. Писарони Рохил Юсуф ва Биньямин буданд. Писарони Билҳо, канизаки Роҳел, Дон ва Нафтолӣ. Писарони Зилфа, канизаки Лея, Гад ва Ошер буданд, инҳо писарони Яқуб, ки дар Месопотамияи Сурия ба ӯ таваллуд шуданд. Яқуб ба наздики падараш Исҳоқ ба Мамрӣ омад, ба шаҳри дашт, ки ҳамон Ҳеброн дар замини Канъон аст, куҷое ки Иброҳим ва Исҳоқ истиқомат карда буданд. Рӯзҳои Исҳоқ, ки ӯ зист, сад ҳаштод сол шуданд. Ва Исҳоқ ҷон дода, мурд ва ба насли худ пайваст, пир ва пур аз рӯзгор буд, ва ӯро писаронаш

Эсав ва Яъқуб дафн карданд.

36

Инҳо насабҳои Эсав мебошанд, ӯ худ Эдом аст. Эсав занҳоро барои худ аз духтарони канъониён гирифт: Адаро, духтари Айлом хеттӣ, ва Оливемаро, духтари Ано, писари Себегон евой. Ва Басематро, духтари Исмоилро, хоҳари Набаётро. Ада ба ӯ Элифазро зоид ва Басемат Рагуелро зоид. Ва Олибема Иеус, Иеглом ва Кореро зоид, инҳо писарони Эсау буданд, ки дар замини Канъон ба ӯ таваллуд шуданд. Эсав занҳои худ ва писарони худ ва духтарони худ ва ҳамаи аҳли хонаи худ ва ҳамаи моликиятҳои худ ва ҳамаи чорвои худ ва ҳамаи он чӣ ба даст оварда буд ва ҳамаи он чӣ дар замини Канъон андӯхта буд, гирифт ва Эсав аз замини Канъон аз назди бародараш Яъқуб рафт. Моликияти онҳо зиёд буд барои ҳамроҳ зиндагӣ кардан, ва замини мусофиркунии онҳо наметавонист онҳоро тоқат оварад, аз бисёрии моликиятҳои онҳо. Эсав дар кӯҳи Сеир сокин шуд, Эсав худаш Эдом аст. Инҳо насабҳои Эсав, падари Эдом дар кӯҳи Сеир мебошанд. Ва инҳо номҳои писарони Эсав: Элифаз, писари Ада, занаш Эсав, ва Рагуэл, писари Басемат, занаш Эсав. Писарони Элифаз Таиман, Омар, Софар, Готом ва Кеназ буданд. Тамна канизаки Элифаз, писари Эсав буд ва ӯ барои Элифаз Амалекро зоид; инҳо писарони Ада, зани Эсав буданд. Инҳо писарони Рағуел буданд: Наҳот, Заре, Соме ва Мозе. Инҳо писарони Басемат, зани Ҳисов буданд.

Инҳо писарони Олибемас, духтари Ано, писари Себегон, зани Ҳисоу буданд, ва ӯ барои Ҳисоу Иеусро, Иегломро ва Кореро зоид. Инҳо роҳбарони писарони Эсав; писарони Элифаз нахустзодаи Эсав; роҳбари Теман, роҳбари Омар, роҳбари Зефо, роҳбари Кеназ, роҳбари Кораҳ, роҳбари Ғатам, роҳбари Амалек; инҳо роҳбарони Элифаз дар замини Адум; инҳо писарони Ада. Ва ин писарони Рағуил, писари Исов: сардори Нахос, сардори Заре, сардори Соме, сардори Мозе. Инҳо сардорони Рағуил дар замини Адум буданд, инҳо писарони Басемас, занаки Исов. Инҳо писарони Олибемас, зани Эсав буданд: сардор Иеус, сардор Иеглом, сардор Коре. Инҳо сардорони Олибемас, духтари Ана ва зани Эсав буданд. Инҳо писарони Ҳисов ва инҳо роҳбарони онҳо, инҳо писарони Адум ҳастанд. Инҳо писарони Сеир Ҳорӣ, ки дар замин зиндагӣ мекард: Лотан, Шобал, Зибеон, Ана ва Дишон ва Эзер ва Дишан; инҳо сарварони Ҳорӣ, писари Сеир, дар замини Эдом. Писарони Лӯтон Хоррӣ ва Ҳайман буданд, ва хоҳари Лӯтон Тамно буд. Инҳо писарони Шобал буданд: Голам, Манаҳат, Гайбел, Софар ва Омар. Ва инҳо писарони Сибъон: Айе ва Ано; ин ҳамон Ано аст, ки Яминро дар биёбон ёфт, вақте ки чорвои Сибъон, падари худро мечаронд. Ва инҳо писарони Ано: Дишон ва Оҳолибамо, духтари Ано. Инҳо писарони Дешон буданд: Амада, Асбан, Итран ва Ҳаран. Инҳо писарони Асар буданд: Балаам, Зукам ва Юкам. Инҳо писарони Рисон буданд: Ос ва Арон. Инҳо роҳбарони Ҳорри буданд: роҳбар Лотан, роҳбар Шобал, роҳбар Зибеон, роҳбар Ано, роҳбар Дишон, роҳбар Эзер, роҳбар Дишан; инҳо роҳбарони Ҳорри

дар роҳбариҳои онҳо дар замини Эдом буданд. Ва инҳо подшоҳоне ҳастанд, ки дар Адӯм ҳукмронӣ карданд, пеш аз он ки подшоҳе дар Исроил ҳукмронӣ кунад. Ва Балақ писари Беор дар Эдом ҳукмронӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Деннаба буд. Балак мурд ва ба ҷои ӯ Йӯбаб, писари Зара аз Босорра, подшоҳӣ кард. Ёбоб мурд ва ба ҷои ӯ Асом аз замини Таймонон салтанат кард. Асом мурд ва ба ҷои ӯ Адад писари Барад салтанат кард, он касе ки Мадиамро дар дашти Моаб шикаст дод, ва номи шаҳри ӯ Геттаим буд. Адад мурд ва ба ҷои ӯ Самада аз Массеккас салтанат кард. Самада мурд ва ба ҷои ӯ Саул аз Роовоти наздики дарё салтанат кард. Саул мурд ва ба ҷои ӯ Балленон писари Аҳобор салтанат кард. Балленон писари Ахобор мурд ва ба ҷои ӯ Арад писари Барад подшоҳӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Фогор буд, ва номи зани ӯ Метебеҳл, духтари Матраит, писари Майзооб буд. Инҳо номҳои сарварони Эсав, дар қабилаҳои онҳо, мувофиқи ҷои онҳо, дар минтақаҳои онҳо, ва дар миллатҳои онҳо: сарвари Тимна, сарвари Алва, сарвари Етер, сарвари Оҳолибама, сарвари Эла, сарвари Пинон, сарвари Қеназ, сарвари Теман, сарвари Мазар, сарвари Магдиел, сарвари Ирам; инҳо сарварони Эдом, дар ҷойҳои обод дар замини моликияти онҳо; ин Эсав падари Эдом.

37

Яқуб дар он замине зиндагӣ кард, ки падараш дар замини

Канъон истиқомат кардааст, ва инҳо наслҳои Яқуб мебошанд. Юсуф дар синни ҳафдаҳсолагӣ бо бародаронаш гӯсфандони падараш чароида буд, ҳамчун ҷавон бо писарони Баллас ва бо писарони Зелфас, занони падараш, ва Юсуф айби бад дар бораи онҳо назди падарашон Исроил овард. Яъқуб Юсуфро аз ҳамаи писаронаш бештар дӯст медошт, зеро ки ӯ писари пириаш буд, ва барои ӯ хитони рангоранг сохт. Бародарони ӯ дида, ки падар ӯро аз ҳамаи писаронаш бештар дӯст медорад, аз ӯ нафрат карданд ва наметавонистанд бо ӯ ба тарзи осоиштагӣ гап бизананд. Юсуф хоб дид ва онро ба бародаронаш гузориш дод. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Ин хобе ки ман дидам, бишнавед. Ман фикр кардам, ки шумо дар миёнаи майдон дастаҳо мебастед, ва дастаи ман бархост ва рост истод, ва дастаҳои шумо гардиш карда, ба дастаи ман саҷда карданд. Бародаронаш ба ӯ гуфтанд: Магар ту бар мо подшоҳӣ хоҳӣ кард ё бар мо ҳукмронӣ хоҳӣ кард? Ва онҳо боз ҳам бештар ӯро нафрат мекарданд бо сабаби хобҳояш ва суханонаш. Вай хоби дигаре дид ва онро ба падар ва бародаронаш нақл кард ва гуфт: Бинед, ман хоби дигаре дидам, ки гӯё офтоб ва моҳ ва ёздаҳ ситора ба ман саҷда мекарданд. Ва падараш ӯро сарзаниш кард ва ба ӯ гуфт: Ин чӣ хобе аст, ки ту дидӣ? Пас оё ҳақиқатан омада мо меоем — ман ва модари ту ва бародарони ту — барои саҷда кардан ба ту ба рӯи замин? Бародаронаш ба ӯ ҳасад бурданд, вале падараш ин суханро нигоҳ дошт. Бародарони ӯ рафтанд, то гӯсфандони падарашонро дар Шехем бичаронанд. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: Оё бародарони ту дар Шехем рамаи намегардонанд?

Ба ин ҷо ман туро ба сӯи онҳо мефиристам; вале ӯ ба ӯ гуфт: Бубин, ман. Исроил ба ӯ гуфт: Рав ва бубин, ки оё бародаронат ва гӯсфандон саломат ҳастанд ва ба ман хабар бидеҳ. Ва ӯро аз водии Ҳеброн фиристод ва ӯ ба Шехем омад. Ва одаме ӯро дар майдон сарсон ёфт ва одам аз ӯ пурсид ва гуфт: Чӣ меҷӯӣ? Ва ӯ гуфт: Бародарони худро ҷустуҷӯ мекунам, ба ман бигӯ куҷо онҳо чаронда мекунанд. Он мард ба ӯ гуфт: Онҳо аз инҷо рафтаанд, зеро ман шунидам, ки онҳо мегуфтанд: Биёед ба Дӯсоим биравем. Ва Юсуф дар ақиби бародаронаш рафт ва онҳоро дар Дӯсоим ёфт. Онҳо ӯро аз дур пешбинӣ карданд, пеш аз он ки ӯ ба онҳо наздик шавад, ва онҳо барои куштани ӯ нақшаи бад кашиданд. Ва ҳар яке ба бародараш гуфт: Ин ҳамон хоббин меояд. Акнун, пас биёед мо ӯро кушем ва ӯро ба яке аз чоҳҳо андозем ва хоҳем гуфт: Ҳайвони бад ӯро хӯрд ва хоҳем дид, ки хобҳои ӯ чӣ хоҳанд шуд. Вале Рӯбин шунида, ӯро аз дастҳои онҳо раҳонид ва гуфт: Ӯро ба ҷон назанем. Рӯбин ба онҳо гуфт: Хун нарезед, ӯро ба яке аз ин чоҳҳое, ки дар биёбон ҳастанд, андозед, вале даст ба ӯ нарасонед, то ки ӯро аз дастҳои онҳо раҳоӣ диҳад ва ӯро ба падараш баргардонад. Вале вақте ки Юсуф ба наздики бародаронаш омад, онҳо Юсуфро аз ҷомаи рангоранги ӯ кашиданд. Ва онҳо ӯро гирифта, ба чоҳ партофтанд, вале чоҳ холӣ буд ва об надошт. Онҳо нишастанд нон хӯрдан ва боло нигоҳ карда, бо чашмҳо диданд ва инак мусофирони исмоилӣ аз Ҷилъод меомаданд ва шутурҳои онҳо аз бухур ва равғани дарахт ва мурр пур буданд Вале онҳо меравтанд, то ба Миср поён бароранд. Яҳудо ба бародарони худ гуфт: Чӣ

фоида, агар бародари худро бикушем ва хуни ӯро пинҳон кунем? Биёед биёем фурӯхтем ӯро ба ин исмоилиён; вале дастҳои мо бар ӯ набошанд, зеро ки ӯ бародари мо ва гӯшти мост. Бародарони ӯ шунидаанд. Ва мардумони мадёнӣ содигарон мегузаштанд, ва онҳо Юсуфро аз чоҳ кашида берун оварданд, ва Юсуфро ба исмоилиҳо барои бист тиллои фурӯхтанд. Ва онҳо Юсуфро ба Миср овардаанд. Рубен ба чоҳ баргашт, вале Юсуфро дар чоҳ надид ва либосҳои худро дарид. Ва ӯ ба сӯи бародарони худ баргашт ва гуфт: Писарбача нест; ва ман ҳанӯз куҷо меравам? Онҳо ҷомаи Юсуфро гирифта, бузғолае кушта, ҷомаро ба хунаш олуда карданд. Ва онҳо хитони ранговарро фиристоданд ва ба падари худ оварданд ва гуфтанд: Инро ёфтем, бишнос, оё хитони писарат ҳаст ё не. Ва ӯ ӯро шинохт ва гуфт: Ин хитони писари ман аст, ҳайвони бад ӯро хӯрдааст, ҳайвон Юсуфро рабудааст. Яқуб либосҳои худро дарид ва палос бар камараш пӯшид ва рӯзҳои зиёде барои писараш сӯг гирифт. Ҳамаи писарон ва духтаронаш ҷамъ шуданд ва омаданд, то ӯро тасаллӣ диҳанд, вале ӯ намехост тасаллӣ гирад ва гуфт, ки ман мотамгин ба наздикии писарам ба ҷаҳаннам фуромадам, ва падараш барои ӯ гиря кард. Мадиёниҳо Юсуфро ба Миср ба Петефрӣ, хоҷасарои Фиръавн, сарошпаз фурӯхтанд.

38

Дар он вақт Яҳудо аз бародарони худ ҷудо шуд ва ба

наздики марде Одолламитӣ ба номи Ҳиро рафт. Ва Яҳудо дар он ҷо духтари марди канъониро дид, ки номаш Шуъо буд, ва ӯро гирифт ва бо ӯ ҳамбистар шуд. Ва ҳомиладор шуда, писар зоид ва номи ӯро Ер гузошт. Ва ҳомиладор шуда, боз писар зоид ва номи ӯро Онон гузошт. Ва вай боз писар зоид ва номи ӯро Шелом гузошт, ин дар Хасби буд, вақте ки ӯ онҳоро зоид. Ва Яҳудо барои Ер, писари нахустзодааш, занеро гирифт, ки номаш Томар буд. Шуд ки Эр, нахустзодаи Яҳудо, пеши Худованд бад буд ва Худо ӯро кушт. Яҳудо ба Онон гуфт: Ба зани бародарат дарояд ва ӯро никоҳ кун ва барои бародарат насл бардор. Аӯнон донист, ки тухм ба ӯ тааллуқ нахоҳад дошт, бинобар ин ҳар вақте ки ба зани бародараш медаромад, онро бар замин мерехт, то ба бародараш наслро надиҳад. Ин кор дар назди Худо бад буд ва Худо ӯро низ кушт. Яҳудо ба Томар арӯси худ гуфт: Ту ҳамчун бева дар хонаи падарат бишин, то Шелаҳ писари ман калон шавад; зеро ки ӯ гуфт: Мабодо ки ин ҳам бимирад, ҳамчунон ки бародаронаш. Рафта буда, Томар дар хонаи падараш нишаста буд. Рӯзҳо зиёд шуданд, ва Шуъо, зани Яҳудо, мурд. Баъд аз он ки Яҳудо тасалло ёфт, ӯ ва Ҳиро, чӯпони Адулломии ӯ, ба Тимно назди паспонандагони гӯсфандонаш баромаданд. Ва ба Тамар, арӯси худ, хабар доданд ва гуфтанд: Ин хусарат ба Тамна мебарояд, то гӯсфандони худро бубурад. Ва либосҳои бевагиро аз худаш кашида, либоси тобистонӣ пӯшид ва худро зебо кард ва назди дарвозаҳои Айнан, ки дар роҳи Тамна қарор дорад, нишаст, зеро дид ки Шилом бузург шуда буд, вале ӯ ӯро ба ӯ ба занӣ надода буд. Ва Яҳудо вақте

ӯро дид, гумон кард, ки ӯ фоҳиша аст, зеро ӯ рӯяшро пӯшонида буд ва ӯро нашинохт. Ӯ аз роҳ ба сӯи вай гардид ва ба ӯ гуфт: Ба ман иҷозат деҳ, ки ба наздат дароям, зеро намедонист, ки ӯ арӯси ӯст. Вале ӯ гуфт: Агар ба наздам даро̄й, ба ман чӣ медиҳӣ? Вай гуфт: Ман ба ту бузғолаи бузҳо аз гӯсфандонам мефиристам. Он гуфт: Агар то фиристодани ту ба ман гарав диҳӣ. Вале гуфт: Кадом гаравро ба ту медиҳам? Ва ӯ гуфт: Ангуштарии туро ва занҷири туро ва асоеро, ки дар дасти тӯст. Ва ӯ ба вай дод, ва ӯ ба назди вай даромад; ва вай дар шикам аз ӯ гирифт. Ва ӯ бархоста рафт, пардаи тобистонии худро аз худаш гирифт ва либосҳои бевагии худро пӯшид. Яҳудо бузғолаи бузро тавассути чӯпони худ Одулломӣ фиристод, то гаравро аз он зан пас гирад, вале ӯ ӯро наёфт. Ӯ аз мардони он ҷой пурсид, куҷо аст он фоҳишае, ки дар Айнан дар сари роҳ буд? Ва онҳо гуфтанд: Дар ин ҷо фоҳиша набуд. Ва ӯ ба сӯи Яҳудо баргашт ва гуфт: Наёфтам, ва мардони он ҷой мегӯянд, ки дар инҷо фоҳишае набудааст. Яҳудо гуфт: Бигзор онҳоро дошта бошад, вале мабодо мо масхараи касон шавем. Ман ин бузғоларо фиристодаам, вале ту онро наёфтӣ. Шуд ки баъд аз се моҳ ба Яҳудо хабар доданд ва гуфтанд: Томар арӯси ту фоҳишагӣ кардааст ва инак ӯ аз фоҳишагӣ ҳомиладор аст. Яҳудо гуфт: Ӯро берун оваред ва сӯзонида шавад. Ин вале бурда мешуд, ба падарзани худ фиристод ва гуфт: Аз марде, ки ин чизҳо аз ӯст, ман ҳомиладорам. Ва гуфт: Бишнос, ки ин ангуштарӣ, занҷир ва асо аз кист. Яҳудо шинохт ва гуфт: Томар ҳақтар аст аз ман, чунки ман ӯро ба писарам Шилоҳ надодам. Ва дигар бо ӯ

наздикӣ накард. Рух дод, ки вақте ӯ таваллуд мекард, дар рӯдаи ӯ дуқалӯҳо буданд. Шуд, ки дар вақти таваллуди ӯ, яке дастро пеш овард, вале домоя гирифта, бар дасти ӯ сурх баст ва гуфт: Ин аввал берун меравад. Вақте ки ӯ дастро ба ақиб кашид, ва фавран бародараш берун омад; ва ӯ гуфт, чӣ тавр девор бар сабаби ту шикаста шуд? Ва ӯ номи ӯро Фарес гузошт. Ва баъд аз ин бародараш берун омад, ки бар дасташ сурх буд, ва номаш Зара хонданд.

39

Юсуфро ба Миср овардаанд ва ӯро Петефрес, хоҷасарои Фиръавн, сарошпаз, марди мисрӣ, аз дастони исмоилиён, ки ӯро ба он ҷо оварда буданд, харид. Ва Худованд бо Юсуф буд, ва ӯ марди муваффақ буд, ва дар хонаи хоҷаи мисриаш зиндагӣ мекард. Хӯҷаини ӯ медонист, ки Худованд бо ӯ буд ва ҳар чӣ ки мекунад, Худованд дар дастони ӯ муваффақ мегардонад. Ва Юсуф лутф ёфт пеши хӯҷаини худ, ва ӯро хушнуд кард. Ва ӯ ӯро бар хонаи худ таъин кард ва ҳама он чӣ ба ӯ буд, ба дасти Юсуф дод Ва шуд чунин, ки баъд аз он ки ӯ бар хонааш ва бар ҳама он чӣ ба ӯ буд қарор гирифт, Худованд хонаи он мисриро бо сабаби Юсуф баракат дод, ва баракати Худованд дар ҳамаи моликиятҳои ӯ дар хона ва дар майдонаш буд. Ва ӯ ҳама он чӣ ки буд ба ӯ, ба дастҳои Юсуф супурд; ва ӯ аз чизҳои марбут ба худаш ҳеҷ чиз намедонист, ҷуз нон, ки худаш мехӯрд. Ва Юсуф зебо буд аз рӯи шакл ва хеле хушрӯй аз рӯи намуд. Ва шуд баъд аз ин

сухан, ва зани хӯҷаинаш чашмонашро ба Юсуф афканд ва гуфт: Бо ман бихоб. Вале ӯ намехост; ва ба зани хӯҷаини худ гуфт, агар хӯҷаини ман аз сабаби ман ҳеҷ чизро дар хонаи худ намедонад, ва ҳама чизҳое ки ба ӯ аст ба дастони ман дод, ва дар ин хона ҳеҷ чиз аз ман бартар нест, ва ҳеҷ чиз аз ман боздошта нашудааст, ҷуз ту, барои он ки ту зани ӯ ҳастӣ, ва чӣ тавр ин амали бади инро кунам, ва дар пеши Худо гуноҳ кунам? Вақте ки ӯ рӯз аз рӯз ба Юсуф сухан мегуфт, ва ӯ итоат намекард, ки бо ӯ бихобад ва бо ӯ наздикӣ кунад. Чунин рӯзе шуд, ва Юсуф ба хона дохил шуд, то корҳои худро анҷом диҳад, ва ҳеҷ кас аз онҳое, ки дар хона буданд, дарун набуд. Ва ӯ ӯро аз ҷомаҳояш кашид ва гуфт: Бо ман бихоб, ва ӯ ҷомаҳояшро дар дастҳои ӯ гузошта, гурехт ва берун баромад. Ва шуд, чун дид, ки либосҳои ӯро дар дастҳои ӯ тарк карда гурехт ва берун рафт, даъват кард онҳоеро, ки дар хона буданд, ва ба онҳо гуфт, гӯён: Бинед, ба мо кӯдаки иброниро овард, то моро масхара кунад; ба ман даромад, гӯён: Бо ман бихоб; ва ман бо овози бузург фарёд кардам. Вақте ки ӯ шунид, ки ман овозамро баланд кардам ва фарёд задам, либосҳояшро назди ман гузошта, гурехт ва берун рафт. Ва ӯ ҷомаҳоро назди худаш нигоҳ дошт, то хӯҷаин ба хонааш омад. Ва ӯ ба ӯ мувофиқи ин суханҳо гуфт, гуфта: Ба ман он писари ибронӣ дохил шуд, ки ту ӯро ба мо овардӣ, то маро масхара кунад; ва ба ман гуфт: Бо ту хобам. Чун шунид, ки садояму баланд кардам ва фарёд задам, либосҳояшро назди ман гузошта, гурехт ва берун рафт. Ва шуд, чун хӯҷаин суханони зани худро шунид, ки ӯ ба вай гуфт, гуфта: Ин тавр писари

ту ба ман кард, ва ӯ бо ғазаб хашмгин шуд. Ва хоҷаи Юсуфро гирифта, ӯро ба қалъа андохт, ба он ҷое, ки дар он маҳбусони подшоҳ нигоҳ дошта мешаванд, он ҷо дар қалъа. Ва Худованд бо Юсуф буд ва ба ӯ раҳм рехт ва ба ӯ лутф дод пеши сардори зиндонбон. Ва сардори зиндонбон зиндонро ба дасти Юсуф супурд ва ҳамаи маҳбусонеро, ки дар зиндон буданд ва ҳар чизеро, ки онҳо онҷо мекарданд, худаш мекард. Сарвари асосии зиндон ҳеҷ чизро аз тариқи ӯ намедонист, зеро ҳама чиз аз тариқи дасти Юсуф буд, аз он сабаб ки Худованд бо ӯ буд, ва ҳар чиро ки худаш мекард, Худовандаш дар дастҳои ӯ хушбахт мегардонд.

40

Ва шуд, ки баъд аз ин воқеаҳо, сарпиёладеҳи подшоҳи Миср ва сарнонпаз ба хоҷаи худ, подшоҳи Миср, гуноҳ карданд. Ва Фиръавн ба ду хоҷасараяш хашмгин шуд, ба сарпиёланавоз ва ба сарнонпаз. Ва онҳоро дар зиндон гузошт, ба зиндонхона, ба он ҷое, ки Юсуф дар он ҷо маҳбус буд. Ва сардори зиндонбон онҳоро ба Юсуф таъин кард, ва ӯ назди онҳо истод, ва онҳо рӯзҳое дар зиндон буданд. Ва ҳар ду хоб диданд дар як шаб; ва намуди хоби сарпиёланоши бузург ва нонпази бузург, ки онҳо назди подшоҳи Миср буданд ва дар зиндон буданд, ин буд. Юсуф субҳ ба назди онҳо даромад ва онҳоро дид ва онҳо ношод буданд. Ва ӯ аз ҳаҷибони Фиръавн, ки бо ӯ дар зиндон назди хоҷаяш буданд, пурсид ва гуфт: Чаро чеҳраҳои шумо имрӯз ғамгин

аст? Онҳо ба ӯ гуфтанд: Хоб дидем ва таъбиркунанда нест онро. Ва Юсуф ба онҳо гуфт: Оё на аз тариқи Худо таъбири онҳо аст? Пас ба ман нақл кунед. Ва сарпиёланӯш хоби худро ба Юсуф нақл кард ва гуфт: Дар хобам токе пеши ман буд. Дар он токи ангур се шоха буд ва он равнақ ёфта, ҷавонахо овардааст ва хушахои ангур пухта шуда буданд. Ва ҷоми Фиръавн дар дасти ман буд, ва ман ангурро гирифтам ва онро ба ҷом фишурдам ва ҷомро ба дасти Фиръавн додам. Ва Юсуф ба ӯ гуфт: Ин таъбири он аст: се пуштаҳо се рӯз мебошанд. Ҳанӯз се рӯз, ва Фиръавн оғози туро ёд хоҳад кард ва туро ба мақоми сарсоқиат боз хоҳад гардонд, ва ту ҷоми Фиръавнро ба дасти ӯ хоҳӣ дод, мувофиқи оғози пештараи ту, чунон ки соқӣ будӣ. Аммо маро ёд кун, вақте ки барояат хуб шавад, ва ба ман раҳм кун, ва маро назди Фиръавн ёд кун ва маро аз ин зиндон берун овар. Зеро ки маро дуздида буданд аз замини ибриён, ва дар инҷо ман ҳеҷ гуноҳе накардаам, аммо маро ба ин чоҳ партофтанд. Ва сарнонвой дид, ки ӯ дуруст таъбир кард, ва ба Юсуф гуфт: Ман ҳам хоб дидам ва фикр кардам, ки се сабади нон бар сари худам бардоштаам. Дар сабади болоӣ аз ҳама намудҳое, ки Фиръавн мехӯрад, кори нонвой буд, ва паррандаҳои осмон онҳоро аз сабади болои сари ман мехӯрданд. Ҷавоб дода Юсуф ба ӯ гуфт: Ин тафсири он аст: се сабад, се рӯз ҳастанд. Боз се рӯз, ва Фиръавн сари туро аз ту мегирад ва туро ба дарахт меовезад, ва паррандагони осмон гӯшти туро аз ту мехӯранд. Шуд дар рӯзи сеюм, рӯзи таваллуди Фиръавн буд, ва ӯ нӯшокӣ кард барои ҳамаи хизматкорони худ, ва ёд

кард вазифаи соқӣ ва вазифаи нонпазро дар миёни хизматкорони худ. Ва ӯ сарпиёланӯшро ба мақоми аввалаи ӯ бозгардонд ва косаро ба дасти Фиръавн дод. Аммо сарнонпазро ӯ овехт, чунон ки Юсуф ба онҳо таъбир карда буд. Ва сарноқиядор Юсуфро ба ёд наовард, балки ӯро фаромӯш кард.

41

Баъд аз ду соли рӯзҳо шуд, ки Фиръавн хоб дид ва фикр кард, ки бар дарё истодааст. Ва инак, мисли аз дарё ҳафт гов мебаромаданд, хуб ба шакл ва интихобӣ ба гӯшт, ва онҳо дар Аҳеӣ мечаридаанд. Дигар ҳафт гов баъд аз инҳо аз дарё мебаромаданд, ки ба шакл зишт ва ба гӯшт лоғар буданд, ва онҳо дар канори дарё назди говҳо мечариданд. Ва ҳафт гови бадшакл ва лоғари гӯштдор ҳафт гови хушшакл ва баргузидаи гӯштдорро хӯрданд, ва Фиръавн бархост. Ва ӯ бори дуюм хоб дид, ва инак ҳафт хушаи интихобшуда ва хуб аз як поя мебаромаданд. Ва нигоҳ кун, ҳафт хушаи ғаллаи нозук ва бодзада бо онҳо мерӯиданд. Ва ҳафт хушаи нозук ва бодзада ҳафт хушаи баргузида ва пурро фурӯ бурданд, аммо Фиръавн бедор шуд ва ин хоб буд. Вақте ки субҳ шуд, рӯҳи ӯ ташвишнок гашт ва ӯ фиристод ва ҳамаи тафсиркунандагони Мисрро ва ҳамаи донишмандони онро хонд, ва Фиръавн хоби худро ба онҳо нақл кард, ва касе набуд, ки онро ба Фиръавн гузориш диҳад. Ва сарпиёланӯш ба Фиръавн гуфт: Имрӯз гуноҳи

худро ёд мекунам. Фиръавн ба писарони худ хашмгин шуд ва моро дар зиндон гузошт, дар хонаи сарошпаз, маро ва сарнонворо. Ва мо ҳар ду дар як шаб хоб дидем, ман ва ӯ, ҳар яке мувофиқи хоби худаш дидем. Буд вале он ҷо бо мо ҷавонмарде писари иброниӣ-и сарошпаз, ва мо ба ӯ нақл кардем, ва ӯ барои мо тафсир кард. Шуд вале, чунон ки ӯ тафсир кард ба мо, ҳамин тавр ҳам шуд: ман барқарор карда шудам ба мақоми худам, ва он овезон карда шуд. Фиристода буд, вале Фиръавн Юсуфро даъват кард, ва онҳо ӯро аз зиндон баровардаанд, ва ӯро тарошидаанд, ва либоси ӯро иваз кардаанд, ва ӯ ба назди Фиръавн омад. Фиръавн ба Юсуф гуфт: Ман хобе дидаам, ва касе нест, ки онро тафсир кунад. Ман дар бораи ту шунидаам, ки мегӯянд ту хобҳоро мешунавӣ ва онҳоро тафсир мекунӣ. Юсуф ба Фиръавн ҷавоб дод ва гуфт: Бе Худо наҷоти Фиръавнро ҷавоб дода наметавонам. Фиръавн ба Юсуф гуфт: Дар хобам фикр кардам, ки дар канори дарё истода будам. Ва монанди чунон, ки аз дарё мебаромаданд ҳафт гов, зебо аз рӯи намуд ва баргузида аз рӯи гӯшт, ва онҳо дар Аҳеӣ мечариданд. Ва инак ҳафт гови дигар мебаромаданд аз паси онҳо аз дарё, бад ва зишт аз рӯи намуд, ва лоғар аз гӯшт, ки чунин гавҳоро надидам дар тамоми замини Миср зишттар. Ва ҳафт гови бадшакл ва озук ҳафт гови аввалинро, ки хуб ва баргузида буданд, хӯрданд. Ва онҳо ба шикамҳои онҳо дохил шуданд, ва фаҳмо нашуданд, ки онҳо ба шикамҳои онҳо дохил шуданд, ва чеҳраҳои онҳо зишт буданд, чунон ки дар оғоз, вале бедор шуда, ман хобидам. Ва ман боз дар хоби худ дидам, ва ҳафт хушаи

ғалла дар поя яке боло мерафтанд, пур ва хуб; Аммо ҳафт хушаи дигари нозук ва аз бод табоҳшуда мерӯиданд, ба онҳо часпида. Ва ҳафт хушаи борик ва бодзада ҳафт хушаи хуб ва пурро фурӯ бурданд, пас ман ба тафсиркунандагон гуфтам, ва касе набуд, ки онро ба ман тафсир кунад. Ва Юсуф ба Фиръавн гуфт: Хоби Фиръавн як аст, он чи Худо мекунад, ба Фиръавн нишон дод. Ҳафт гови хуб, ҳафт сол мебошанд, ва ҳафт хушаи хуб, ҳафт сол мебошанд, хоби Фиръавн як аст. Ва ҳафт гови лоғаре, ки баъд аз онҳо баромада меоянд, ҳафт сол ҳастанд, ва ҳафт хушаи лоғар ва бодхӯрда ҳафт сол ҳастанд, ҳафт соли қаҳтӣ хоҳанд буд. Ин калимае, ки ман ба Фиръавн гуфтам, нишон медиҳад, ки Худо чӣ мекунад. Ҳамоно ҳафт сол фаровонии бисёр дар тамоми замини Миср меояд. Вале баъд аз ин ҳафт соли қаҳтӣ хоҳад омад ва онҳо серии тамоми Мисрро фаромӯш хоҳанд кард ва қаҳтӣ заминро хоҳад хӯрд. Ва фаровонӣ дар рӯи замин шинохта нахоҳад шуд аз сабаби қаҳтие, ки баъд аз ин рух хоҳад дод, зеро он хеле сахт хоҳад буд. Дар бораи он ки хоби Фиръавн ду маротиба такрор шуд, ин барои он аст, ки калимаи аз ҷониби Худо ҳақиқӣ хоҳад буд, ва Худо шитоб хоҳад кард, ки онро ба иҷро расонад. Акнун пас одами ақлманд ва зирак ёбед ва ӯро бар замини Миср таъин кунед. Ва бигзор Фиръавн кунад ва бигзор ҳокимонро дар болои замин таъин кунад. Ва бигзор онҳо ҳамаи маҳсулоти замини Мисри ҳафт соли фаровониро ҷамъ кунанд, ва бигзор онҳо ҳамаи хӯрокҳои ҳафт соли ояндаи некӯи инро гирд оранд. Ва бигзор гандум зери дасти Фиръавн гирд оварда шавад. Хӯрокҳо дар шаҳрҳо

бигзор нигоҳ дошта шаванд. Ва ғизоҳое, ки барои замин нигоҳ дошта шудаанд, барои ҳафт соли қаҳтӣ хоҳанд буд, ки дар замини Миср хоҳанд омад, ва замин дар қаҳтӣ нобуд нахоҳад шуд. Ин сухан ба Фиръавн маъқул афтод ва ба ҳамаи хизматгорони ӯ. Ва Фиръавн ба ҳамаи фарзандонаш гуфт: Оё мо одами чунинро, ки рӯҳи Худо дар ӯ аст, наёбем? Фиръавн ба Юсуф гуфт: Чунки Худо ҳамаи инро ба ту нишон дод, одаме донойтар ва ақлмандтар аз ту вуҷуд надорад. Ту бар хонаи ман хоҳӣ буд ва ҳамаи халқи ман ба даҳони ту итоат хоҳанд кард, танҳо дар тахт ман аз ту бузургтар хоҳам буд. Вале Фиръавн ба Юсуф гуфт: Ин, ман имрӯз туро бар тамоми замини Миср таъин мекунам. Ва Фиръавн ангуштарро аз дасти худ гирифта, онро бар дасти Юсуф гузошт ва ӯро ба либоси канори пӯшонд ва занҷири тиллоиро бар гардани ӯ гузошт. Ва ӯ ӯро ба арробаи дуюми худ савор кард ва пеши ӯ эълонкунанда эълон мекард ва ӯро бар тамоми замини Миср таъин кард. Фиръавн ба Юсуф гуфт: Ман Фиръавн ҳастам, бе ту ҳеҷ кас дасти худро дар тамоми замини Миср бардошта наметавонад. Ва Фиръавн номи Юсуфро Псонтомфанех гузошт ва Асенетро, духтари Петефрӣ, кохини Ҳелиополисро, ба ӯ ба занӣ дод. Юсуф сӣ сола буд, вақте ки пеши Фиръавни подшоҳи Миср истод, ва Юсуф аз ҳузури Фиръавн баромад ва аз тамоми замини Миср гузашт. Ва замин дар ҳафт соли фаровонӣ хӯшаҳо оварад. Ва ӯ тамоми хӯрокҳои ҳафт солҳоеро, ки дар замини Миср фаровонӣ буд, ҷамъ кард ва хӯрокҳоро дар шаҳрҳо ниҳод, хӯрокҳои даштҳои атрофи ҳар шаҳрро дар худи он шаҳр ниҳод. Ва

Юсуф ғалла ҷамъ кард, монанди регҳои баҳр, бисёр зиёд, то ҷое ки дигар шумурда намешуд, зеро шумораш набуд. Ба Юсуф ду писар таваллуд шуданд пеш аз он ки ҳафт соли қаҳтӣ фаро расанд, онҳоро барои ӯ Асенет, духтари Петефрӣ, коҳини Ҳелиополис, зоид. Ва Юсуф номи нахустзодаро Манассо гузошт; зеро Худо маро водор кард, ки ҳамаи захматҳои худам ва ҳамаи хонаи падарамро фаромӯш кунам. Ва номи дуюмро Эфроим гузошт; зеро Худо маро дар замини хорӣ афзун кард. Гузаштанд ҳафт соли фаровонӣ, ки дар замини Миср буданд. Ва ҳафт соли қаҳтӣ оғоз шуд, чунон ки Юсуф гуфта буд, ва дар ҳамаи замин қаҳтӣ шуд, вале дар тамоми замини Миср нон буд. Ва тамоми замини Миср гурусна шуд, ва мардум ба Фиръавн дар бораи нон фарёд карданд. Аммо Фиръавн ба ҳамаи мисриён гуфт: Назди Юсуф биравед ва он чиро ки ба шумо гӯяд, иҷро кунед. Ва қаҳатӣ дар тамоми рӯи замин буд, аммо Юсуф ҳамаи анборҳоро кушод ва ба ҳамаи мисриён мефурӯхт. Ва ҳамаи минтақаҳо ба Миср омаданд, то назди Юсуф харидорӣ кунанд, зеро қаҳтӣ дар тамоми замин қувват гирифта буд.

42

Яъқуб дид, ки дар Миср фурӯш ҳаст ва ба писаронаш гуфт: Чаро бекор менигаред? Бубинед, ман шунидаам, ки дар Миср ғалла ҳаст, ба он ҷо фуромадед ва барои мо каме хӯрок харидед, то зинда бимонем ва намирем. Бародарони

Юсуф даҳ нафар ба поён рафтанд, то ғалла аз Миср харанд; вале Бинёминро, бародари Юсуфро, бо бародаронаш нафиристод; зеро гуфт, мабодо ба ӯ бадбахтӣ рӯй диҳад. Писарони Исроил барои харидан бо дигарон, ки меомаданд, омаданд, зеро дар замини Канъон қаҳатӣ буд. Юсуф ҳокими замин буд ва ӯ ба ҳамаи мардуми замин мефурӯхт. Бародарони Юсуф омаданд ва ба ӯ рӯ ба замин саҷда карданд. Юсуф бародарони худро дида, шинохт; ва аз онҳо бегона шуд, ва бо онҳо сахт сухан гуфт; ва ба онҳо гуфт, аз куҷо омадаед? Вале онҳо гуфтанд: Аз замини Канъон, барои харидани хӯрокҳо. Юсуф бародарони худро шинохт, вале онҳо ӯро нашинохтанд. Ва Юсуф хобҳои худро, ки ӯ дидааст, ба ёд овард ва ба онҳо гуфт: Шумо ҷосусон ҳастед, барои дидани нуқсонҳои кишвар омадаед. Онҳо гуфтанд: Не, хӯҷаин; бандагони шумо барои хӯрок харидан омадаем. Ҳамаи мо писарони як мард ҳастем; мо тинҷу ҳастем, фарзандони ту ҷосус нестанд. Вале ӯ ба онҳо гуфт: Не, балки шумо барои дидани осорҳои заифии замин омадаед. Ва онҳо гуфтанд: Мо дувоздаҳ ҳастем, фарзандони шумо, бародарон, дар замини Канъон; ва инак хурдтар бо падари мо имрӯз аст; ва дигаре вуҷуд надорад. Юсуф ба онҳо гуфт: Ин ҳамон чизест, ки ба шумо гуфтам, ки шумо ҷосусон ҳастед. Дар ин шумо нишон дода мешавед: ба саломатии Фиръавн, шумо аз инҷо берун нахоҳед рафт, агар бародари хурдатон ба инҷо наояд. Яке аз шумо фиристед ва бародаратонро биёред, шумо вале боздошта шавед то суханҳоятон ошкор гардад, ки оё рост мегӯед ё не, агар не, ба саломатии Фиръавн савганд, шумо ҳақиқатан

ҷосусон ҳастед. Ва ӯ онҳоро се рӯз дар зиндон гузошт. Вале дар рӯзи севум ба онҳо гуфт: Инро кунед ва зинда хоҳед монд, зеро ман аз Худо метарсам. Агар шумо осоштадӯст ҳастед, як бародар аз шумо дар зиндон нигоҳ дошта шавад, вале худатон биравед ва хариди ғаллаи худро биёред. Ва бародари хурдтари худро ба ман биёред, ва сухани шумо бовар карда мешаванд; вале агар не, хоҳед мурд. Ва онҳо ҳамин тавр карданд. Ва ҳар яке ба бародари худ гуфт: Ҳа, мо дар гуноҳҳо ҳастем дар бораи бародари худ, зеро мо ранҷи ҷони ӯро нодида гирифтем, вақте ки ӯ аз мо илтимос мекард, ва мо ба ӯ гӯш накардем, ва бо сабаби ин ранҷ бар мо омад. Ҷавоб дода Рӯбен ба онҳо гуфт, оё ман ба шумо нагуфтам, мегуфтам, ба кӯдак бадӣ накунед, ва шумо ба ман гӯш накардед? Ва инак хуни ӯ ҷустуҷӯ карда мешавад. Онҳо худашон намедонистанд, ки Юсуф мешунавад; зеро тарҷумон дар миёни онҳо буд. Юсуф аз онҳо рӯ гардонда гиря кард; ва боз ба сӯи онҳо омад, ва ба онҳо гуфт; ва Шимъунро аз онҳо гирифт, ва ӯро дар пеши онҳо баст. Юсуф фармон дод, ки зарфҳои онҳоро бо ғалла пур кунанд, нуқраи ҳар якеро ба ҷуволаш баргардонанд ва барои роҳ ба онҳо озуқа диҳанд, ва ҳамин тавр шуд. Ва онҳо ғалларо бар харҳояшон гузошта, аз он ҷо рафтанд. Кушода вале яке халтаи худро, то ба харони худ хӯрок диҳад дар ҷое, ки манзил карда буданд, ва банди нуқраи худро дид, ва он дар болои даҳони халта буд. Ва ӯ ба бародаронаш гуфт: Нуқраи ман баргардонида шуд, ва инак, он дар халтаи ман аст. Дилҳои онҳо ҳайрон шуд ва онҳо ба якдигар рӯ оварда, ташвишнок гуфтанд: Худо бо мо чӣ кард? Онҳо омаданд ба

Ёқуб, падари онҳо, ба замини Канъон ва хабар доданд ба ӯ ҳамаи чизҳое, ки ба онҳо рӯй дода буд, гуфта: Он мард, хоҷаи замин, ба мо сахт сухан гуфтааст ва моро дар зиндон гузоштааст, чун ҷосусӣ кунандагони заминро. Мо ба ӯ гуфтем: Мо осоишта ҳастем, ҷосус нестем. Мо дувоздаҳ бародарем, писарони падари худ. Якеашон вуҷуд надорад, вале хурдтаринашон имрӯз бо падарамон дар замини Канъон аст. Он мард, ки хӯҷаини он замин буд, ба мо гуфт: Дар ин хоҳам донист, ки шумо осоиштаҷӯ ҳастед. Як бародарро инҷо бо ман гузоред ва харидории ғаллаи хонаатонро гирифта, биравед. Ва бародари хурдтари худро назди ман биёред, ва ман хоҳам донист, ки шумо ҷосус нестед, балки одамони осоиштапараст ҳастед, ва бародари шуморо ба шумо баргардонам, ва дар ин замин тиҷорат кунед. Ва чунин шуд, ки вақте онҳо халтаҳои худро холӣ мекарданд, бастаи нуқраи ҳар яке дар халтаи онҳо буд; ва онҳо худашон ва падари онҳо бастаҳои нуқраи худро диданд ва тарсиданд. Ёқуб, падари онҳо, ба онҳо гуфт: Шумо маро бефарзанд кардед; Юсуф нест, Шимъон нест, ва Бинёминро мегиред? Бар ман ин ҳама чизҳо воқеъ шуданд. Рӯбин ба падари онҳо гуфт ва гуфт: Ду писари маро бикуш, агар ӯро назди ту наёварам. Ӯро ба дасти ман бисупор ва ман ӯро назди ту хоҳам овард. Ва аммо гуфт: На, писари ман бо шумо поин нахоҳад омад, зеро ки бародари ӯ мурд ва ӯ худ танҳо боқӣ мондааст. Агар дар роҳе, ки шумо меравед, ба ӯ чизе шавад ва заиф гардад, шумо пирии маро бо ғам ба ҷаҳаннам хоҳед овард.

43

Аммо қаҳатӣ дар он замин шиддат гирифт. Шуд чунин, ки вақте онҳо хӯрдани ғалларо, ки аз Миср оварда буданд, тамом карданд, падарашон ба онҳо гуфт: Боз равед ва барои мо каме хӯрок харед. Яҳудо ба ӯ гуфт: Он мард, хӯҷаини замин, ба мо қатъиян шаҳодат дод ва гуфт: Шумо рӯи маро намебинед, агар бародари хурдатонро бо худ наоред. Агар дар ҳақиқат бародари моро бо мо бифиристӣ, мо фуромехем ва барои ту ғизо мехарем. Агар бародари моро бо моро нафиристӣ, мо нахоҳем рафт, зеро он мард ба мо гуфт: Шумо рӯи маро намебинед, агар бародари хурдатони шумо бо шумо набошад. Исроил гуфт: Чаро шумо ба ман зарар расонидед ва ба он мард гуфтед, ки шумо бародар доред? Онҳо гуфтанд: Он мард аз мо ва насли мо пайваста пурсид ва гуфт: Оё падари шумо ҳанӯз зинда аст ва оё бародаре доред? Мо ба ӯ мувофиқи ин пурсишҳо ҷавоб додем. Мо чӣ гуна медонистем, ки ӯ ба мо хоҳад гуфт: Бародари худро биёред? Яҳудо ба Исроил, падари худ, гуфт: Писарбачаро бо ман фиристон, ва мо хеста мераваем, то зинда бошем ва намираем — ҳам мо, ҳам ту ва ҳам хонаводаи мо. Ман аммо интизори ӯ мешавам, аз дасти ман ӯро ҷустуҷӯ кун, агар ӯро назди ту наёварам ва пеши ту истода накунам, ҳамаи рӯзҳо дар назди ту гуноҳкор хоҳам буд. Агар мо дер намекардем, аллакай ду маротиба баргашта будем. Исроил, падари онҳо, ба онҳо гуфт: Агар чунин аст, инро кунед: аз меваҳои замин дар зарфҳои худ

гиред ва ба он мард туҳфаҳо биёред - равған, асал, хушбӯй, мурр, банд ва чормағз. Ва нуқраи дучандро дар дастони худ гиред, нуқраеро, ки дар халтаҳои шумо бозгардонида шуда буд, бо худ баргардонед, мабодо ки он хато бошад. Бародари худро гиред ва хеста, ба назди он мард фуроед. Худои ман ба шумо лутф диҳад пеши он мард ва бародари шуморо, он якеро ва Бенямин-ро фиристад, ва ман дар ҳақиқат ҳамчунон ки бефарзанд шудаам, бефарзанд шудаам. Мардон ин туҳфаҳо ва нуқраи дучандро гирифта, онҳоро дар дастони худ гирифтанд ва Бинёминро низ бо худ бурданд, ва хеста ба Миср рафтанд ва пеши Юсуф истоданд. Юсуф онҳоро дид ва бародараш Бинёминро, ки аз як модар буд, ва ба сарпарасти хонааш гуфт: Ин мардумонро ба хона биёвар, қурбониҳо кушт ва тайёр кун, зеро ин мардумон нимрӯз бо ман нон хоҳанд хӯрд. Он мард чунон кард, ки Юсуф гуфта буд, ва мардумонро ба хонаи Юсуф овард. Дидаву мардон, ки онҳо ба хонаи Юсуф бурда шуданд, гуфтанд: Бо сабаби нуқраи баргардонидашуда дар халтаҳои мо дар аввал мо бурда мешавем, то ба мо туҳмати бардурӯғ гузоранд ва ба мо ҳамла кунанд, то моро ба ғуломӣ гиранд ва харҳои моро. Наздик шуда ба он мард, ки дар хонаи Юсуф буд, бо ӯ дар дарвозаи хона гап заданд ва гуфтанд: Мо эҳтиёҷ дорем, оқо; мо дар аввал фуромада будем, то хӯрока харем. Вале вақте мо ба манзилгоҳ расидем ва халтаҳои худро кушодем, нуқраи ҳар яки мо дар халтааш буд, нуқраи моро бо вазнаш акнун дар дастони худ баргардондаем. Ва мо нуқраи дигареро бо худамон овардем, то хӯрокҳо бихарем, намедонем кӣ

нуқраро ба халтаҳои мо андохт. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Худо ба шумо меҳрубон бошад, натарсед. Худои шумо ва Худои падарони шумо ба шумо гаҷинаҳо дар халтаҳои шумо дод, ва нуқраи шуморо ман қабул кардам. Ва Шимъунро назди онҳо бароварда. Ва ӯ об оварда, то пойҳои онҳоро бишӯянд ва ба харҳои онҳо хӯроки чорво дод. Онҳо туҳфаҳоро то нимрӯз, то омадани Юсуф, тайёр карданд, зеро шунида буданд, ки ӯ онҷо хоҳад хӯрд. Юсуф ба хона дохил шуд ва онҳо туҳфаҳоеро, ки дар дастҳояшон доштанд, ба ӯ овардаанд ва рӯй ба замин ба ӯ саҷда карданд. Ва ӯ аз онҳо пурсид: Чӣ тавр ҳастед? Ва ӯ ба онҳо гуфт: Оё падари шумо, он пирамарде, ки шумо дар бораи ӯ гуфтед, солим аст? Ҳанӯз зинда аст? Ва онҳо гуфтанд: Солим аст писари ту, падари мо, ҳанӯз зинда аст. Ва ӯ гуфт: Баракатнок бошад он одам аз ҷониби Худо, ва онҳо хам шуда, ба ӯ саҷда карданд. Нигоҳ карда ба чашмони худ Юсуф, Биняминро бародари худро аз модари якро дид, ва гуфт: Ин бародари шумои хурдтар аст, ки гуфтед ба ман оваред? Ва ӯ гуфт, Худо ба ту рахм кунад, фарзанд. Юсуф ошуфта шуд, зеро дилаш барои бародараш мечархид, ва ӯ хост гиря кунад. Ба ҳуҷра даромада, дар он ҷо гирист. Ва пас аз шустани рӯй, баромада, ӯ худро нигоҳ дошт ва гуфт: Нонҳоро гузоред. Ва онҳо ба ӯ танҳо гузоштанд, ва ба онҳо алоҳида, ва ба мисриҳое, ки бо ӯ хӯрок мехӯрданд, алоҳида, зеро мисриҳо наметавонистанд бо ибриҳо нон хӯранд, чунки ин барои мисриҳо макрӯҳ аст. Онҳо пеши ӯ нишастанд: нахустзода мувофиқи имтиёзҳояш ва хурдтар мувофиқи ҷавониаш, ва одамон ҳар яке ба бародари худ ҳайрон шуданд. Онҳо

қисмҳоро аз ӯ ба сӯи худашон гирифтанд, ва қисми Бенямин аз қисмҳои ҳамаи онҳо панҷ маротиба бузургтар буд, ва онҳо нӯшиданд ва бо ӯ шодӣ карданд.

44

Ва Юсуф ба касе, ки бар хонаи ӯ буд, фармон дод ва гуфт: Халтаҳои одамонро бо хӯрок пур кунед, то он андозае, ки онҳо тавонанд бардоранд, ва нуқраи ҳар якашонро дар даҳони халтааш гузоред. Ва косаи нуқраи маро ба халтаи хурдтар гузоред ва нархи ғаллаи ӯро, ва ин мувофиқи калимаи Юсуф шуд, чунон ки ӯ гуфта буд. Субҳ рӯшноӣ шуд ва одамон бо харҳояшон фиристода шуданд. Баромада шудаанд, вале онҳо аз шаҳр дур нарафта буданд, ва Юсуф ба сарвари хонаи худ гуфт: Бархез ва пайи мардон бигир, ва чун ба онҳо расидӣ, ба онҳо бигӯ: Чаро шумо бадиро ба ҷои некӣ баргардонидед? Чаро ҷоми нуқраи маро дуздидед? Оё ин он нест, ки хоҷаи ман дар он менӯшад? Вале худаш бо фолбинӣ фол мебинад дар худаш. Шумо бадиҳое, ки кардаед, ба анҷом расонидаед. Вале чун онҳоро ёфт, ин суханҳоро ба онҳо гуфт. Вале онҳо ба ӯ гуфтанд: Чаро хӯҷаин мувофиқи ин суханҳо гап мезанад? Фарзандони ту набояд мувофиқи ин калима амал кунанд. Агар нуқраеро, ки мо дар халтаҳои худ ёфтем, аз замини Канъон ба ту баргардондем, чӣ тавр мо аз хонаи хоҷаи ту нуқра ё тилло дуздӣ мекардем? Назди он касе, ки шумо косаро пайдо кунед аз фарзандонатон, бигузор ӯ бимирад; ва мо низ

хоҳем буд бандагон ба хӯҷаинамон. Вале ӯ гуфт: Ва ҳоло, чунон ки шумо мегӯед, ҳамин тавр хоҳад буд: назди он ки ёфта шавад ҷом, хоҳад буд бандаи ман, шумо вале хоҳед буд пок. Ва онҳо шитофтанд ва ҳар кас хурҷини худро ба замин партофт ва ҳар кас хурҷини худро кушод. Ӯ ҷустуҷӯ кард, аз калонтар оғоз карда, то ки ба хурдтар расид. Ва ӯ косаро дар халтаи Бинёмин ёфт. Ва онҳо либосҳои худро доридаанд ва ҳар яке халтаи худро бар болои харакаш гузоштаанд ва ба шаҳр баргаштаанд. Яҳудо ва бародаронаш ба назди Юсуф даромаданд, вақте ки ӯ ҳанӯз он ҷо буд, ва онҳо пеши ӯ ба замин афтоданд. Ва Юсуф ба онҳо гуфт: Чӣ ин корро шумо кардед? Шумо намедонед, ки одам монанди ман бо фолбинӣ фолбинӣ мекунад? Яҳудо гуфт: Чӣ ҷавоб диҳем ба хӯҷоин, ё чӣ сухан гӯем, ё чӣ тавр оқлонда шавем? Худо беадолатии фарзандони туро ёфт; бубин мо хизматкорони хоҷаи худ ҳастем, ҳам мо, ва ҳам он касе, ки назди ӯ пиёла ёфт шуд. Юсуф гуфт: Ба ман нашавад кардани ин калима; одаме, ки назди ӯ ҷом ёфта шуд, ӯ худаш хизматгори ман хоҳад буд; шумо бошед баргардед бо саломатӣ ба падари худатон. Наздик шуда ба ӯ Яҳудо гуфт, илтимос мекунам, оқо; бигзор хизматгори ту сухане пеши ту гӯяд, ва ба хизматгори ту хашмгин нашав, зеро ки ту ҳастӣ бо Фиръавн. Хӯҷаин, ту аз фарзандони худ пурсидӣ ва гуфтӣ: Оё шумо падар ё бародар доред? Ва мо ба хӯҷаин гуфтем, моро падари пиртар ҳаст, ва кӯдаки пирии ҷавонтар ба ӯ, ва бародари ӯ мурд, ӯ вале танҳо боқӣ монд ба модари ӯ, ва падар ӯро дӯст дошт. Гуфтӣ вале ба хизматкорони ту, оваред ӯро назди ман, ва ғамхорӣ

мекунам ӯро. Ва мо ба хӯҷаин гуфтем, кӯдак наметавонад падари худро тарк кунад; агар аммо падарро тарк кунад, хоҳад мурд. Ту ба фарзандони худ гуфтӣ, агар бародари хурдтари шумо бо шумо наёяд, шумо дигар рӯи маро намебинед. Шуд вақте ки мо баромадем назди писари ту, падари мо, мо ба ӯ хабар додем суханҳои хӯҷоини мо. Падари мо гуфт: Боз биравед ва барои мо каме хӯрок харед. Мо аммо гуфтем: Мо наметавонем фуромадан, аммо агар бародари мо хурдтар бо мо фурояд, мо хоҳем фуромад, зеро мо наметавонем рӯи он мардро бубинем, агар бародари мо хурдтар бо мо набошад. Гуфт писари ту, падари мо, ба мо: шумо медонед, ки ду зоид барои ман зани ман, ва баромад яке аз назди ман, ва шумо гуфтед, ки хӯрдаи ҳайвон шудааст, ва надидам ӯро то ҳол. Агар пас шумо инро ҳам аз пеши рӯи ман бигиред ва дар роҳ ба ӯ осебе расад, шумо пирии маро бо ғам ба ҷаҳаннам фурӯд хоҳед овард. Акнун пас агар ман дохил шавам ба писари ту, падари мо, ва кӯдак набошад бо мо, ва рӯҳи ӯ овезон аст аз рӯҳи ин, ва хоҳад буд дар дидани ӯ набудани кӯдакро бо мо, мурд, ва писарони ту фурӯд ованд пирии писари ту, падари мо, бо андӯҳ ба ҷаҳаннам. Зеро писари ту аз падар кӯдакро қабул кардааст, гуфта, агар ман ӯро ба ту наёварам ва ӯро пеши ту нагузорам, гунаҳкор ба падар хоҳам буд ҳамаи рӯзҳоро. Акнун пас ман хоҳам монд бо ту писар ба ҷои кӯдак, хизматкори хӯҷаин; вале кӯдак бигзор бирафт бо бародаронаш. Чӣ тавр ман ба падар боло меравам, агар кӯдак бо мо набошад? То ки набинам бадиҳоеро, ки падарамро дучор хоҳанд шуд.

45

Ва Юсуф натавонист тоқат кунад ҳамаи онҳоеро, ки назди ӯ истода буданд, вале гуфт: Ҳамаро аз назди ман фиристед, ва ҳеҷ кас назди Юсуф истода набуд, вақте ки ӯ худро ба бародаронаш шинохтанд. Ва ӯ овозро бо гиря раҳо кард, ва ҳамаи мисриён шунидаанд, ва ин ба хонаи Фиръавн шунидашуда шуд. Ва Юсуф ба бародарони ӯ гуфт, ман Юсуф ҳастам; оё то ҳам падарам зинда аст? Ва бародарон наметавонистанд ба ӯ ҷавоб диҳанд, зеро онҳо ташвишнок шуда буданд. Юсуф ба бародаронаш гуфт: Ба ман наздик шавед, ва онҳо наздик шуданд, ва ӯ гуфт: Ман Юсуфам, бародари шумо, ки шумо маро ба Миср фурӯхтед. Акнун пас ғамгин нашавед ва ба шумо сахт намоён нашавад, ки маро ба инҷо фурӯхтед, зеро Худо маро пеш аз шумо барои зиндагӣ фиристод. Ин соли дуюми қаҳтӣ дар рӯи замин аст, ва ҳанӯз панҷ соли боқимонда, ки дар онҳо на шудгорӣ хоҳад буд, на дарав; зеро ки Худо маро пеш аз шумо фиристод, то боқимондаи шуморо дар рӯи замин боқӣ монад, ва боқимондаи бузурги шуморо парвариш диҳад. Акнун пас на шумо маро ба инҷо фиристодаед, балки Худо, ва Ӯ маро чун падари Фиръавн, ва хоҷаини тамоми хонаи ӯ, ва ҳокими тамоми замини Миср гардонид. Шитоб карда, пас боло равед ба падарам, ва ба ӯ гӯед, инҳоро мегӯяд писари ту Юсуф: Худо маро хӯҷаини тамоми замини Миср кард; пас ба назди ман поён биё, ва намон; Ва дар замини Гошени Арабистон зиндагӣ хоҳӣ кард; ва наздики ман хоҳӣ

буд ту, ва писарони ту, ва писарони писарони ту, гӯсфандони ту, ва говҳои ту, ва ҳар чӣ ки ба ту ҳаст. Ва ман туро он ҷо парвариш хоҳам кард, зеро ҳанӯз панҷ соли қаҳтӣ боқӣ мондааст, то ки ту ва писаронат ва тамоми моликиятат набуд нашаванд. Нигоҳ, чашмҳои шумо мебинанд ва чашмҳои Бинёмин, бародари ман, ки даҳони ман ба шумо гап мезанад. Пас ба падарам хабар диҳед дар бораи тамоми шавкату ҳашмати ман дар Миср ва ҳар чӣ дидед, ва шитоб карда падарамро ба ин ҷо оваред. Ва ӯ ба гардани бародараш Бинёмин афтод ва бар ӯ гиряд, ва Бинёмин низ бар гардани ӯ гиряд. Ва ӯ ҳамаи бародаронашро бӯсида, бар онҳо гиряд, ва баъд аз ин бародаронаш бо ӯ сухан гуфтанд. Ва овоз ба хонаи Фиръавн шунида шуд, ки гуфтанд: Бародарони Юсуф омадаанд. Фиръавн ва хизматкорони ӯ шод шуданд. Фиръавн ба Юсуф гуфт: Ба бародаронат бигӯ, ин корро кунед: хурҷинҳоятонро пур кунед ва ба замини Канъон биравед. Ва падар ва моли худро гирифта, назди ман биёед ва ман ҳамаи неъматҳои Мисрро ба шумо хоҳам дод ва шумо беҳтарини замин хоҳед хӯрд. Ту ва инро фармон деҳ: онҳо аробаҳоро аз замини Миср барои кӯдакони шумо ва занони шумо гиранд ва падари худро бардошта биёед. Ва ба чашмони асбобҳои худ раҳм накунед, зеро ҳамаи неъматҳои Миср аз они шумо хоҳад буд. Писарони Исроил чунин карданд; ва Юсуф ба онҳо аробаҳо дод мувофиқи гуфтаҳои Фиръавн подшоҳ; ва ба онҳо озуқа барои роҳ дод; Ва ба ҳама ду либос дод; ва ба Биняминро сесад тиллоҳо ва панҷ либоси дигар дод. Ва ба падари худ мувофиқи ҳамон фиристод даҳ хар, ки аз

ҳамаи чизҳои хуби Миср мебурданд, ва даҳ қотир, ки барои падараш нон ба роҳ мебурданд. Вале ӯ бародаронаш ро фиристод ва онҳо рафтанд, ва ба онҳо гуфт: Дар роҳ хашмгин нашавед. Ва онҳо аз Миср баромада, ба замини Канъон назди падарашон Яъқуб омаданд. Ва онҳо ба ӯ хабар доданд ва гуфтанд, ки писарат Юсуф зинда аст, ва ӯ худаш бар тамоми замини Миср ҳукмронӣ мекунад, ва Яъқуб бо ақлаш ҳайрон шуд, зеро ба онҳо бовар накард. Ва онҳо ба ӯ ҳамаи чизҳоеро, ки Юсуф гуфта буд, гуфтанд, ҳар чӣ ки ӯ ба онҳо гуфта буд. Дидаву аробаҳоеро, ки Юсуф фиристода буд то ӯро бардорад, рӯҳи Яъқуб падари онҳо зинда шуд. Исроил гуфт: Ин барои ман хеле бузург аст, агар Юсуф, писарам, ҳанӯз зинда бошад. Пеш аз он ки бмирам, мерафтам ва ӯро мебинам.

46

Исроил бо ҳама он чи дошт, рафт ва ба чоҳи савганд расид ва ба Худои падараш Исҳоқ қурбонӣ кард. Худо ба Исроил дар биноии шаб гуфт: Яқуб, Яқуб! Ва ӯ гуфт: Чӣ ҳаст? Аммо Ӯ ба вай мегӯяд: Ман Худои падаронат ҳастам, натарс ба Миср фуромадан, зеро туро он ҷо ба миллати бузург табдил хоҳам дод. Ва ман бо ту ба Миср фуромада хоҳам, ва ман худам туро то охир боло овардан хоҳам, ва Юсуф дастҳояшро бар чашмонат хоҳад гузошт. Яқуб аз Чоҳи Савганд бархост ва писарони Исроил падари худ, ашёи худ ва занони худро бар аробаҳое, ки Юсуф барои бардоштани ӯ

фиристода буд, гузоштанд. Ва онҳо моли худро гирифта, ва ҳамаи моликиятеро, ки аз замини Канъон ба даст оварда буданд, ба Миср даромаданд — Яъқуб ва ҳамаи насли ӯ бо ӯ. Писарон ва писарони писарони ӯ бо ӯ; духтарон ва духтарони духтарони ӯ; ва ҳамаи тухми ӯ ӯ оварда ба Миср. Инҳо номҳои писарони Исроил ҳастанд, ки даромаданд ба Миср ҳамроҳ бо Яъқуб, падари онҳо. Яқуб ва писарони ӯ: нахустзодаи Яқуб, Рӯбин. Писарони Рӯбин: Ҳанӯх, Фаллӯс, Асрӯн ва Хармӣ. Писарони Симеон: Ҷемуел, Ҷамин, Эҳуд, Ҷахин, Зоҳар ва Саул, писари зани канъонӣ. Писарони Леви: Гершон, Қат ва Мерари. Писарони Яҳудо: Ер, ва Аунон, ва Шелом, ва Фарес, ва Заро, аммо Ер ва Аунон дар замини Канъон мурданд, ва писарони Фарес: Ҳезрон ва Емуел шуданд. Писарони Иссахар: Тола, Фуа, Асум ва Самбран. Писарони Забулун: Серед, ва Аллон, ва Ахоел. Инҳо писарони Лея мебошанд, ки ӯро барои Яқуб дар Месопотамияи Сурия зоид, ва Дейна духтари ӯ, ҳамаи ҷонҳо, писарон ва духтарон, си-ю-се. Писарони Гад: Сафон, Ангис, Саннис, Тасобан, Аҳдеис, Ароҳдеис ва Ареҳлеис. Писарони Ошир, Ямна, Ишва, ва Яъул, ва Бариа, ва Сора хоҳари онҳо. Писарони Бариа: Хобор ва Мелхиил. Инҳо писарони Зилфа буданд, ки Лобон ба духтараш Лео дода буд ва ӯ инҳоро барои Ёқуб зоид, шонздаҳ нафар. Писарони Роҳел, зани Яъқуб, Юсуф ва Бинёмин буданд. Шуданд писарони Юсуф дар замини Миср, кадомро ба ӯ зоид Асенет, духтари Петефрӣ, коҳини Ҳелиополис: Манассӣ ва Эфраим. Шуданд писарони Манассӣ, кадомро ба ӯ зоид канизаки Сурия: Мохир. Мохир таваллуд кард Ҷалодро.

Писарони Эфраим, бародари Манассӣ: Суталаам ва Таам. Писарони Суталаам: Эдом. Писарони Бинёмин, Бало ва Бохор ва Асбел. Писарони Бала шуданд: Гера ва Ноеман ва Анхис ва Рош ва Мамфим, ва Гера Арадро зод. Инҳо писарони Роҳил мебошанд, ки ӯ барои Яъқуб зоид, ҳамаи онҳо ҳаждаҳ нафар. Писарони Дон, Асом. Ва писарони Нафтали: Асиел, ва Гуни, ва Иссаар, ва Соллем. Инҳо писарони Баллас буданд, ки Лабан ба духтараш Роҳел дода буд ва ӯ инҳоро барои Яъқуб зоид – ҳамаи ҷонҳо ҳафт нафар. Ҳамаи рӯҳҳое, ки бо Яъқуб ба Миср дохил шуданд, онҳое, ки аз ронҳои ӯ берун омаданд, бе занони писарони Яъқуб, ҳамаи рӯҳҳо шастушаш буданд; ва писарони Юсуф, ки барои ӯ дар замини Миср зода шуданд, рӯҳҳо нуҳ буданд. Ҳамаи ҷонҳои хонаи Яъқуб, ки бо Яъқуб ба Миср дохил шуданд, ҳафтоду панҷ ҷон буданд. Вале ӯ Яҳудоро пеш аз худ ба назди Юсуф фиристод, то бо ӯ дар шаҳри Қаҳрамонон вомехӯрад, ба замини Рамсес. Юсуф аробаҳои худро ба асп баста, ба пешвози падараш Исроил ба шаҳри Қаҳрамонон рафт ва чун ба ӯ пайдо шуд, бар гарданаш афтод ва бо гиряи фаровон гиря кард. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: Акнун хоҳам мурд, чунки чеҳраи туро дидаам, зеро ту ҳанӯз зиндаӣ. Юсуф ба бародаронаш гуфт: Ман ба ҳузури Фиръавн рафта, ба ӯ хоҳам гуфт, ки бародаронам ва хонаводаи падарам, ки дар замини Канъон буданд, назди ман омадаанд. Вале мардон чӯпонанд, зеро онҳо чорводорон буданд ва чорво ва гов ва ҳамаи моли худро оварданд. Агар Фиръавн шуморо бихонад ва ба шумо гӯяд, кори шумо чист? Шумо хоҳед гуфт, мардон чорводорон

ҳастем мо фарзандони ту аз кӯдакӣ то ҳол, ва мо, ва падарони мо; то ки шумо сокин шавед дар замини Ҷӯшан Арабистон; зеро макрӯҳ аст барои мисриён ҳар чӯпони гӯсфандон.

47

Омада Юсуф ба Фиръавн гузориш дод ва гуфт: Падарам ва бародаронам ва чорвои онҳо ва гову онҳо ва ҳамаи моли онҳо аз замини Канъон омадаанд ва инак, онҳо дар замини Ҷасам ҳастанд. Аз бародарони ӯ панҷ мардро гирифт ва онҳоро пеши Фиръавн истод кард. Ва Фиръавн ба бародарони Юсуф гуфт: Кори шумо чист? Ва онҳо ба Фиръавн гуфтанд: Фарзандони ту чӯпонони гӯсфандон ҳастанд, ҳам мо ва ҳам падарони мо. Онҳо ба Фиръавн гуфтанд, барои зиндагии муваққатӣ дар ин замин омадаем, зеро чарогоҳ барои чорвои фарзандони ту нест, зеро қаҳтӣ дар замини Канъон шиддат ёфтааст; акнун пас мо дар замини Ҷошан зиндагӣ хоҳем кард. Фиръавн ба Юсуф гуфт: Бигузор онҳо дар замини Ҷӯшан зиндагӣ кунанд; ва агар ту медонӣ, ки дар байни онҳо мардони тавоно ҳастанд, онҳоро сарварони чорвои ман таъин кун. Омаданд ба Миср назди Юсуф Яъқуб ва писарони ӯ ва Фиръавн подшоҳи Миср шунид Ва Фиръавн ба Юсуф гуфт: Падар ва бародаронат назди ту омадаанд. Ин, замини Миср пеши ту аст, падар ва бародаронатро дар беҳтарин замин ҷойгир кун. Юсуф падари худ Яъқубро оварда, ӯро пеши Фиръавн

истода кард, ва Яъқуб Фиръавнро баракат дод. Фиръавн ба Яъқуб гуфт: Чанд сол аст рӯзҳои зиндагии ту? Ва Яқуб ба Фиръавн гуфт: Рӯзҳои солҳои зиндагии ман, ки дар онҳо мусофир ҳастам, сад си сол аст. Кам ва бад буданд рӯзҳои солҳои зиндагии ман ва ба рӯзҳои солҳои зиндагии падаронам, ки онҳо мусофир буданд, нарасиданд. Ва Яъқуб Фиръавнро баракат дода, аз назди ӯ баромад. Ва Юсуф падари худ ва бародарони худро ҷойгир кард ва ба онҳо дар замини Миср, дар беҳтарин замин, дар замини Рамсес моликият дод, чунон ки Фиръавн фармуд. Ва Юсуф ба падараш ва ба бародаронаш ва ба тамоми хонаи падараш ғалла мувофиқи бадан андоза мекард. Ғалла дар ҳамаи замин набуд, зеро қаҳтӣ хеле шадид шуда буд ва замини Миср ва замини Канъон аз қаҳтӣ ноумед шуданд. Юсуф тамоми нуқраеро, ки дар замини Миср ва дар замини Канъон ёфт шуда буд, аз ғаллае, ки онҳо мехариданд, ҷамъ кард ва ба онҳо андоза мекард, ва Юсуф тамоми нуқраро ба хонаи Фиръавн овард. Ва тамом шуд ҳамаи нуқра аз замини Миср ва аз замини Канъон; ва омаданд ҳамаи мисриён ба назди Юсуф гуфта: Деҳ ба мо нон, ва чаро мемирем пеши ту? Зеро пули мо тамом шудааст. Юсуф ба онҳо гуфт: Моли чорпои худро биёред ва ман ба шумо нон хоҳам дод, дар ивази моли чорпои шумо, агар нуқраи шумо тамом шуда бошад. Онҳо чорвои худро назди Юсуф овардаанд ва Юсуф ба онҳо нон дод ба ивази аспҳо, ва ба ивази гӯсфандон, ва ба ивази говҳо, ва ба ивази харҳо, ва онҳоро бо нон парвариш кард ба ивази тамоми чорвои онҳо дар он сол. Он сол гузашт, ва онҳо дар соли дуюм ба ӯ

омаданд ва ба ӯ гуфтанд: Мо аз хӯҷоини худ нобуд нашавем? Агар нуқраи мо тамом шудааст ва молу мулки мо ва чорвои мо назди ту, хоҷа, ва боқӣ намондааст барои мо пеши хоҷаи мо, магар танҳо бадани худи мо ва замини мо, пас то намирем пеши ту ва замин вайрон нашавад, бихар моро ва замини моро ба ивази нон, ва мо хоҳем буд, мо ва замини мо, бандагони Фиръавн; биде тухм, то бикорем ва зинда бошем ва намирем, ва замин вайрон нахоҳад шуд. Ва Юсуф тамоми замини мисриёнро барои Фиръавн ба даст овард, зеро мисриёнҳо замини худро ба Фиръавн фурӯхтанд, чунки қаҳтӣ бар онҳо ғолиб омада буд, ва замин ба Фиръавн табдил ёфт. Ва мардумро ӯ ба ӯ ба ғуломон табдил дод, аз охирҳои сарҳадҳои Миср то охирҳо, бе замини коҳинон танҳо; ин замин Юсуф ба даст наовард; зеро дар бахшиш Фиръавн бахшиш ба коҳинон дод, ва онҳо бахшишро мехӯрданд, ки Фиръавн ба онҳо дод; аз ин сабаб онҳо замини худро нафурӯхтанд. Юсуф ба ҳамаи мисриён гуфт: Ин, ман имрӯз шуморо ва заминатонро барои Фиръавн гирифтаам, тухм барои худатон гиред ва заминро кишт кунед. Ва маҳсулоти он хоҳад буд, ва шумо панҷуми қисмро ба Фиръавн хоҳед дод, вале чаҳор қисм ба шумо хоҳад буд барои тухми замин ва барои хӯроки шумо ва ҳамаи онҳое, ки дар хонаҳои шумо ҳастанд. Ва онҳо гуфтанд: Ту моро наҷот додӣ; мо пеши хӯҷоини худ лутф ёфтем ва мо хизматгорони Фиръавн хоҳем буд. Ва Юсуф барои онҳо фармоне гузошт то ба ҳамин рӯз дар замини Миср, ки ба Фиръавн ҷудо карда шавад, бе замини кохинон танҳо, ки он ба Фиръавн набуд. Исроил дар замини Миср,

дар замини Ҷасам сокин шуд ва онро ба мерос гирифтанд, ва афзуданд ва хеле зиёд шуданд. Яқуб дар замини Миср ҳафдаҳ сол зист кард, ва рӯзҳои зиндагии Яқуб сад чилу ҳафт сол шуданд. Наздик шуданд рӯзҳои Исроил барои мурдан; ва ӯ хонд писари худро Юсуфро, ва ба ӯ гуфт, агар ман лутф ёфтаам пеши ту, дасти худро зери рони ман гузор, ва ту бар ман раҳм ва ростӣ хоҳӣ кард, ки маро дар Миср дафн накунӣ; Балки ман бо падарони ман хоҳам хобид; ва ту маро аз Миср хоҳӣ бардошт, ва маро дар қабри онҳо хоҳӣ дафн кард; ва ӯ гуфт, ман мувофиқи калимаи ту хоҳам кард. Гуфт ва: Ба ман савганд хӯр, ва ба ӯ савганд хӯрд, ва Исроил бар нӯки асои худ саҷда кард.

48

Ва шуд, ки баъд аз ин сухан ба Юсуф гузориш дода шуд, ки падарат бемор аст, ва ӯ ду писари худ Манассе ва Эфраимро гирифта, назди Яқуб омад. Ба Яқуб гузориш доданд ва гуфтанд: Ин ҷо писари шумо Юсуф ба наздатон меояд, ва Исроил қувват гирифта бар китоб нишаст. Ва Ёқуб ба Юсуф гуфт: Худои ман дар Луз дар замини Канъон ба ман зоҳир шуд ва маро баракат дод ва ба ман гуфт: Бубин, ман туро афзун мекунам ва туро зиёд мекунам ва туро ба маҷмӯаҳои миллатҳо мегардонам ва ба ту ин заминро медиҳам ва ба тухми ту баъд аз ту, ба моликияти ҷовидонӣ. Акнун пас ду писари ту, ки пеш аз омаданам ба ту ба Миср дар замини Миср ба ту таваллуд шудаанд, аз они ман ҳастанд: Эфроим

ва Манассе чун Рӯбен ва Шимъон барои ман хоҳанд буд. Аммо фарзандоне, ки ту баъд аз ин бизоӣ, бар номи бародаронашон хоҳанд буд ва бар мероси онҳо хонда хоҳанд шуд. Ман бале, вақте ки ман аз Месопотамияи Сурия меомадам, Роҳил, модари ту, дар замини Канъон мурд, ҳангоме ки ман ба ҳиппдроми Хабратои он замин наздик мешудам, то ба Эфрато биёям, ва ман ӯро дар роҳи ҳиппдром дафн кардам, ки он Байтуллаҳм аст. Исроил писарони Юсуфро дида, гуфт: Инҳо ба ту кӣ ҳастанд? Юсуф ба падараш гуфт: Инҳо писарони ман ҳастанд, онҳое ки Худо ба ман дар ин ҷо дод. Ва Ёқуб гуфт: Онҳоро наздики ман биёр, то ба онҳо баракат диҳам. Чашмҳои Исроил аз пирӣ торик шуда буданд ва ӯ дигар қодир ба дидан набуд, ва онҳоро ба худ наздик кард ва онҳоро бӯсид ва дар оғӯш гирифт. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: Ине, аз дидани рӯи ту маҳрум нашудам ва ине, Худо ба ман тухми туро низ нишон дод. Ва Юсуф онҳоро аз зонуҳои худ бароварда, ва онҳо ба ӯ рӯй ба замин сачда карданд. Юсуф ду писари худро гирифт: Эфраимро дар дасти рости худ, ки аз тарафи чапи Исроил буд, ва Манассеҳро дар дасти чапи худ, ки аз тарафи рости Исроил буд, ва онҳоро ба ӯ наздик кард. Исроил дасти ростро дароз кард ва бар сари Эфроим гузошт, ки ӯ ҷавонтар буд, ва дасти чапро бар сари Манассе гузошт, дастҳояшро чолокона. Ва ӯ онҳоро баракат дод ва гуфт: Худое, ки падарони ман Иброҳим ва Исҳоқ пеши Ӯ хушнуд буданд, Худое, ки маро аз ҷавонӣ то ин рӯз парвариш медиҳад, Фиристодае, ки маро аз ҳамаи бадиҳо раҳоӣ медиҳад, ин кӯдаконро баракат диҳад; ва дар онҳо

номи ман хонда хоҳад шуд ва номи падарони ман Иброҳим ва Исҳоқ; ва онҳо ба бисёрии зиёд дар рӯи замин зиёд гарданд. Юсуф дид, ки падараш дасти рости худро бар сари Эфраим гузоштааст ва ин ба ӯ вазнин намуд. Юсуф дасти падарашро гирифт, то онро аз сари Эфраим бардошта, бар сари Манассе гузорад. Юсуф ба падараш гуфт: Не, падар, чунин нест, зеро ин нахустзодаст, дасти рости худро бар сари ӯ гузор. Ва ӯ нахост, вале гуфт: Медонам, фарзанд, медонам, ва ин қавме хоҳад шуд, ва ӯ баланд хоҳад гардид, вале бародари хурдтари ӯ аз ӯ бузургтар хоҳад буд, ва насли ӯ анбӯҳи миллатҳо хоҳад гардид. Ва ӯ онҳоро дар он рӯз баракат дод ва гуфт: Дар шумо Исроил баракат дода хоҳад шуд, гуфта: Худо туро чун Эфроим ва чун Манассе гардонад, ва ӯ Эфроимро пеш аз Манассе гузошт. Исроил ба Юсуф гуфт: Бубин, ман дорам мемирам, ва Худо бо шумо хоҳад буд ва шуморо ба замини падаронатон бармегардонад. Ман аммо ба ту Шехемро медиҳам, ки аз бародаронат бартар аст, онро ки аз дасти Амурӣҳо бо шамшер ва камони худам гирифтам.

49

Яқуб писарони худро даъват кард ва ба онҳо гуфт: Ҷамъ шавед, то ба шумо хабар диҳам, ки дар рӯзҳои охирин бо шумо чӣ рӯй хоҳад дод. Ҷамъ шавед ва маро бишнавед, эй писарони Яъқуб, эй Исроил, падари худро бишнавед. Рубен, аввалзодаи ман, ту қуввати ман ва ибтидои фарзандони

ман ҳастӣ, сахт бурда мешавӣ ва сахт худсар ҳастӣ. Ту густохона рафтор кардӣ чун об, наҷӯшӣ, зеро ту ба бистари падарат баромадӣ, сипас ту фирошро, ки ба он баромадӣ, нопок кардӣ. Шимъон ва Леви бародарон анҷом доданд беадолатии бартарафкунии онҳоро. Ба маслиҳати онҳо наёяд рӯҳи ман, ва дар таркиби онҳо набарояд ҷигарҳои ман, зеро дар ғазаби онҳо куштанд мардумонро, ва дар хоҳиши онҳо паҳлӯбурӣ карданд гови нарро. Лаънатӣ бод ғазаби онҳо, зеро худсар аст, ва хашми онҳо, зеро сахт гардид. Онҳоро дар Яъқуб ҷудо хоҳам кард ва онҳоро дар Исроил парокандӣ хоҳам кард. Яҳудо, туро бародаронат ситоиш карданд, дастонат бар пушти душмананат, ба ту писарони падарат саҷда хоҳанд кард. Бачаи шер Яҳудо, аз ҷавона, писари ман, ту баромадӣ, афтода хобидӣ чун шер ва чун бачаи шер, кӣ бедор хоҳад кард ӯро? Ҳукмрон аз Яҳудо нест нахоҳад шуд ва пешво аз рони ӯ, то он чизҳое, ки барои ӯ захира шудаанд, биёянд, ва ӯ худаш интизории миллатҳо аст. Ӯ курраи худро ба ток мебандад ва курраи хари худро ба печи ток мебандад, либоси худро дар шароб мешӯяд ва пӯшиши худро дар хуни ангур мешӯяд. Чашмҳои ӯ аз шароб дурахшонтаранд ва дандонҳои ӯ аз шир сафедтаранд. Зебулун дар соҳил хоҳад зист ва ӯ дар лангаргоҳи киштиҳо хоҳад буд ва то Сидон кашида хоҳад шуд. Иссохор нек хубро хост ва дар миёни қисматҳо ором мегирифт. Ва вақте ки осоишро дид, ки хуб аст, ва заминро, ки ғанӣ аст, китфи худро ба меҳнат гузошт ва мард деҳқон шуд. Дон қавми худро ҳукм хоҳад кард, ҳамчун як қабила дар Исроил. Ва бигзор Дон мор шавад дар роҳ, нишаста дар

роҳгузар, газанда пошнаи асп; ва савор ба ақиб хоҳад афтод, интизори наҷоти Худованд. Гад, лашкари ҳамлакунанда ба ӯ ҳамла хоҳад кард, вале ӯ худаш ба онҳо аз паси пой ҳамла хоҳад кард. Ашер, нони ӯ фарбеҳ аст, ва ӯ ба ҳукмронон наъмат хоҳад дод. Нафталӣ танаи озодест, ки дар насли худ зебоӣ меафзояд. Писари афзудашудаи Юсуф, писари афзудашудаи ман рашкбаранда, писари хурдтарини ман, ба ман баргард. Дар бораи ӯ, ки мушовира мекарданд, таҳқир намуданд ва хоҷаёни тирҳо ба вай кина доштанд. Ва бо қудрат камонҳои онҳо шикаста шуд ва пайҳои бозуҳои дасти онҳо ҳалок шуд тавассути дасти ҳокими Яъқуб, аз он ҷо қавии Исроил аз Худои падари ту. Ва ба ту кӯмак кард Худои ман, ва туро баракат дод баракати осмон аз боло, ва баракати замин, ки ҳама чизро дорад, барои баракати синаҳо ва раҳм, баракати падари ту ва модари ту; ғолиб омад бар баракати кӯҳҳои устувор, ва бар баракатҳои теппаҳои ҷовидон; онҳо хоҳанд буд бар сари Юсуф, ва бар қуллаи он касе, ки роҳбарӣ кард бародаронро. Бенямин гурги ғоратгар аст, субҳ мехӯрад ва то шом ғизо медиҳад. Ҳамаи инҳо дувоздаҳ писари Яъқуб буданд, ва инҳоро падари онҳо ба онҳо гуфт ва онҳоро баракат дод, ҳар якеро мувофиқи баракати ӯ баракат дод. Ва ба онҳо гуфт: Ман ба қавми худам илова мешавам; маро бо падаронам дафн кунед дар ғоре, ки дар майдони Эфрони Ҳиттӣ аст, дар ғори дугона, ки дар муқобили Мамре дар замини Канъон аст, ки Иброҳим он ғорро аз Эфрони Ҳиттӣ барои моликияти қабристон харидааст. Он ҷо онҳо дафн карданд Иброҳимро ва Сорро, занашро; он ҷо онҳо дафн

карданд Исҳоқро ва Рибқоро, занашро; он ҷо онҳо дафн карданд Лияро; Дар моликияти майдон ва ғоре, ки дар он буд, аз писарони Ҳет. Ва Яъқуб аз фармон додан ба писаронаш ором гирифт ва пойҳояшро бар бистар бардошта, нест шуд ва ба қавмаш пайваст.

50

Ва Юсуф бар рӯи падараш афтод, бар ӯ гиря кард ва ӯро бӯсид. Ва Юсуф ба фарзандони ӯ ҳанутгаронро фармуд, ки падараш ҳануткунӣ кунанд; ва ҳанутгарон Исроилро ҳануткунӣ карданд. Ва онҳо чил рӯзро барои ӯ пур карданд, зеро рӯзҳои дафн чунин шумурда мешаванд, ва Миср ҳафтод рӯз барои ӯ сӯг кард. Чун рӯзҳои мотам гузаштанд, Юсуф бо ҳокимони Фиръавн сухан гуфт ва гуфт, агар ман дар назди шумо лутф ёфтам, дар бораи ман ба гӯшҳои Фиръавн сухан гӯед ва гӯед, падарам маро савганд дод ва гуфт, дар қабре ки ман барои худам дар замини Канъон кандам, дар он ҷо маро дафн кун; акнун пас бигзор биравам, падарамро дафн кунам ва бозгардам. Ва Фиръавн ба Юсуф гуфт, биров, падаратро дафн кун, чунон ки ӯ туро савганд дод. Ва Юсуф боло рафт барои дафн кардани падараш; ва бо ӯ якҷоя боло рафтанд ҳамаи фарзандони Фиръавн, ва калонсолони хонаи ӯ, ва ҳамаи калонсолони замини Миср, ва ҳамаи хонадони Юсуф, ва бародарони ӯ, ва ҳамаи хонаи падарии ӯ, ва хешовандони ӯ; ва гӯсфандонро, ва говҳоро гузоштанд дар замини Ҷӯшан. Ва бо ӯ ҳамроҳ

аробаҳо ва савораҳо баромаданд, ва лашкаргоҳ хеле бузург шуд. Ва онҳо ба харманҷои Атад омаданд, ки он тарафи Урдун аст, ва онҳо барои ӯ матами бузург ва хеле қавӣ гирифтанд, ва ӯ барои падараш ҳафт рӯз матам гирифт. Ва сокинони замини Канъон мотамро дар харманхонаи Атад диданд, ва гуфтанд, ин мотами бузург барои мисриён аст; аз ин рӯ номи онро Мотами Миср хонд, ки он тарафи Урдун аст. Ва писарони ӯ бо ӯ чунин карданд. Ва писарони ӯ ӯро ба замини Канъон бурданд ва ӯро дар ғори дугона дафн карданд, ки Иброҳим он ғорро ҳамчун моликияти қабр аз Эфрони Ҳиттӣ, дар муқобили Мамрӣ ба даст оварда буд. Ва Юсуф ба Миср баргашт, ӯ ва бародаронаш ва онҳое, ки бо ӯ рафта буданд, то падараш-ро дафн кунанд. Бародарони Юсуф дидаанд, ки падарашон мурдааст ва гуфтанд: Мабодо Юсуф ба мо кина дорад ва ҳамаи бадиҳоеро, ки мо ба ӯ кардаем, аз мо ҷазо гирад. Ва омада ба назди Юсуф гуфтанд: Падари ту савганд дод пеш аз мурдани ӯ, гуфта: Ҳамин тавр гӯед ба Юсуф: Бубахш ба онҳо беадолатӣ ва гуноҳи онҳоро, зеро бадиҳо ба ту нишон доданд. Ва ҳоло қабул кун беадолатии хизматгорони Худои падари туро. Ва гиря кард Юсуф, вақте ки онҳо бо ӯ сухан мегуфтанд. Ва онҳо омада назди ӯ гуфтанд: Мо медонем, ки мо ба ту хизматкорон ҳастем. Ва Юсуф ба онҳо гуфт: Натарсед, зеро ман аз Худоям. Шумо дар бораи ман нақшаи бад кашидед, вале Худо дар бораи ман нақшаи некӣ кашид, то он чӣ ки имрӯз шудааст воқеъ шавад ва мардуми бисёр парвариш ёбанд. Ва ба онҳо гуфт: Натарсед, ман шуморо ва хонаҳои шуморо парвариш хоҳам дод. Ва ӯ онҳоро дилдорӣ дод ва

ба дили онҳо сухан гуфт. Ва Юсуф дар Миср зист, худ ва бародаронаш, ва тамоми хонаводаи падараш, ва Юсуф сад даҳ сол зист. Ва Юсуф фарзандони Эфроимро то насли сеюм дид; ва писарони Мохир, писари Манассо, бар рони Юсуф таваллуд шуданд. Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: Ман мемирам, вале Худо албатта шуморо хоҳад дид ва шуморо аз ин замин ба он замине хоҳад овард, ки Худо ба падарони мо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрд. Ва Юсуф писарони Исроилро сӯганд дод ва гуфт: Дар вақте ки Худо ба шумо таваҷҷуҳ кунад, устухонҳои маро аз ин ҷо бо худ бардоред. Ва Юсуф дар синни сад-у-даҳсолагӣ вафот кард ва ӯро дафн карданд ва дар табут дар Миср гузоштанд.

Хуруҷ

1

Ин номҳои писарони Исроил мебошанд, ки ҳамроҳ бо падарашон Яқуб ба Миср дохил шуданд — ҳар яке бо тамоми хонадонаш дохил шуд. Рубен, Шимъон, Леви, Яҳудо, Иссохор, Забулун, Бинёмин, Дон ва Нафтоли, Гад ва Ошер. Юсуф дар Миср буд, вале ҳамаи ҷонҳо аз Яъқуб ҳафтоду панҷ буданд. Юсуф мурд ва ҳамаи бародаронаш ва тамоми он насл. Писарони Исроил афзуданд ва зиёд шуданд ва бисёр гардиданд ва хеле-хеле қавӣ шуданд, ва замин онҳоро зиёд кард. Подшоҳи дигаре бар Миср бархост, ки Юсуфро намешинохт. Ӯ ба миллати худ гуфт: Бубинед, насли писарони Исроил анбӯҳи бузург аст ва аз мо қавитар аст. Биёед, пас бо ҳилагарӣ бо онҳо рафтор кунем, мабодо зиёд шаванд ва вақте ки ба мо ҷанг пеш ояд, онҳо низ ба душманон пайваста шаванд ва бар зидди мо ҷанг карда, аз замин берун раванд. Ва ӯ бар онҳо назоратчиҳои корҳоро таъин кард, то ки онҳоро дар корҳо азоб диҳанд. Ва онҳо шаҳрҳои мустаҳкамро барои Фиръавн сохтанд, ҳам

Пейсоро, ва Рамсесро, ва Онро, ки шаҳри Ҳелиу аст. Чунки онҳоро таҳқир мекарданд, ба ҳамон андоза зиёдтар мешуданд ва хеле-хеле қавӣ мегаштанд, ва мисриён аз писарони Исроил нафрат мекарданд. Ва мисриён писарони Исроилро бо зӯр зулм карданд. Ва онҳо зиндагии онҳоро азобнок мекарданд дар корҳои сахт, бо гил ва хиштсозӣ, ва ҳамаи корҳо дар майдонҳо, мувофиқи ҳамаи корҳое, ки онҳоро бо зӯроварӣ ба бардагӣ гирифта буданд. Ва гуфт подшоҳи мисриён ба домонҳои ибриён, ба яке аз онҳо ном Сепфора, ва номи дуюмӣ Фуа: Ва гуфт, вақте ки шумо домонӣ мекунед барои занҳои ибрӣ, ва онҳо наздик ба таваллуд бошанд, агар нар бошад, бикушед онро; агар мода бошад, нигоҳ доред онро. Домдорон аз Худо тарсиданд ва он корро накарданд, ки подшоҳи Миср ба онҳо фармуда буд, ва кӯдакони нарро зинда нигоҳ доштанд. Подшоҳи Миср моморо даъват кард ва ба онҳо гуфт: Чаро шумо ин корро кардед ва кӯдакони нарро зинда нигоҳ доштед? Момоҳо ба Фиръавн гуфтанд: Занҳои ибронӣ монанди занҳои мисрӣ нестанд, зеро онҳо пеш аз он ки момоҳо ба назди онҳо биёянд, мезоянд ва зоидаанд. Худо ба момоҳо некӣ кард, ва мардум зиёд шуданд ва хеле қавӣ гардиданд. Чунки момоҳо аз Худо метарсиданд, барои худашон хонаҳо сохтанд. Фиръавн ба тамоми мардуми худ фармон дод ва гуфт: Ҳар писарбачаеро, ки аз ибриёнҳо таваллуд шавад, ба дарё андозед ва ҳар духтарбачаро зинда нигоҳ доред.

2

Касе аз қабилаи Лавӣ буд, ки яке аз духтарони Лавӣ-ро гирифт. Ва дар шиками гирифт ва писари зоид, вале чун ӯро зебо диданд, ӯро се моҳ пинҳон карданд. Чун вай дигар натавонист ӯро пинҳон кунад, модараш як сабад гирифт ва онро бо қир ва смола пӯшонд ва кӯдакро дар он гузошт ва онро дар ботлоқ канори дарё гузошт. Ва хоҳари ӯ аз дур нигоҳ мекард, то донад чӣ бар сари ӯ хоҳад омад. Духтари Фиръавн барои ғусл кардан ба дарё фурӯд омад ва хизматгорони ӯ дар канори дарё мегузаштанд, ва вақте ки сабадро дар ботлоқ дид, хизматгорашро фиристод ва онро гирифт. Кушода, кӯдакеро мебинад, ки дар сабад гиря мекунад; ва духтари Фиръавн ба ӯ раҳм кард ва гуфт: Ин аз кӯдакони яҳудиён аст. Ва хоҳари ӯ ба духтари Фиръавн гуфт: Оё мехоҳӣ барои ту зане ширдиҳандаро аз яҳудиён даъват кунам, ва ӯ барои ту кӯдакро ширдиҳад? Духтари Фиръавн гуфт: Бирав. Ва духтари ҷавон омада, модари кӯдакро даъват кард. Духтари Фиръавн ба ӯ гуфт: Нигоҳ дор барои ман ин кӯдакро, ва шир деҳ барои ман ӯро, ва ман ба ту музд хоҳам дод. Ва он зан кӯдакро гирифт, ва шир медод ба ӯ. Вақте ки кӯдак калон шуд, ӯро ба духтари Фиръавн оварда, ва ӯ барои ӯ писар шуд; ва номи ӯро Мусо гузошт, гуфта: Аз об ӯро гирифтам. Шуд чунин, ки дар он рӯзҳои бисёр, Мӯсо бузург шуда, ба наздики бародарони худ, писарони Исроил баромад, ва заҳмати онҳоро фаҳмида, одами мисриеро дид, ки иброниеро, аз бародарони худ, аз писарони Исроил мезад. Атрофро нигоҳ карда, инҷо ва онҷо ҳеҷ касро надид, ва мисриро зада, ӯро дар рег пинҳон кард. Баромада шуда дар рӯзи дуюм, ду мард яҳудиро

мебинад, ки ҷанг мекунанд ва ба он касе, ки гуноҳ мекунад, мегӯяд: Чаро ту ҳамсояатро мезанӣ? Вале ӯ гуфт, кӣ туро таъин кард ҳукмрон ва қозӣ бар мо? Оё ту мехоҳӣ маро кушӣ, ҳамон тавре ки дирӯз он мисриро куштӣ? Мусо тарсид ва гуфт: Агар ин тавр ошкор шудааст ин калима. Фиръавн ин суханро шунид ва кӯшиш мекард, ки Мусоро кушад. Мусо аз рӯи Фиръавн дур шуд ва дар замини Мадёна зиндагӣ кард; омада ба замини Мадёна, бар чоҳ нишаст. Ба кохини Мадиам ҳафт духтар буд, ки гӯсфандони падарашон Иёторро мечаронданд, ва онҳо омада об мекашиданд, то ҳавзҳоро пур карданд, то гӯсфандони падарашон Иёторро об диҳанд. Омада шуда, чӯпонон онҳоро мебаровардand, вале Мӯсо бархоста, онҳоро раҳонид ва барои онҳо об кашид ва гӯсфандони онҳоро об дод. Онҳо ба Рағуил, падари худ омаданд, ва ӯ ба онҳо гуфт: Чаро имрӯз шитобзада омадед? Онҳо гуфтанд: Марди мисрӣ моро аз чӯпонон наҷот дод ва барои мо об кашид ва ба гӯсфандони мо об дод. Ва ӯ ба духтаронаш гуфт: Куҷост ӯ? Ва чаро шумо он одамро тарк кардед? Пас ӯро даъват кунед, то ӯ нон хӯрад. Мусо назди ин мард ҷойгир шуд ва ӯ духтари худ Сипфораро ба Мусо ба зан дод. Зан ҳомиладор шуда, писар зоид ва Мӯсо номи ӯро Ҷершом гузошт ва гуфт, ки ман мусофир ҳастам дар замини бегона. Баъд аз он рӯзҳои бисёр, подшоҳи Миср мурд ва писарони Исроил аз корҳо нола карданд ва фарёд зананд, ва фарёди онҳо аз корҳо ба Худо боло рафт. Ва Худо нолаи онҳоро шунид ва Худо аҳди худро бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ба ёд овард. Ва Худо ба писарони Исроил нигоҳ кард ва ба онҳо маълум

шуд.

3

Ва Мусо гӯсфандони Ётро, падарзани худ, кохини Мадёна, чарон мекард ва гӯсфандонро ба биёбон бурд ва ба кӯҳи Ҳӯриб омад. Ба ӯ Фиристодаи Худованд дар шуълаи оташ аз бута пайдо шуд, ва ӯ дид, ки бута дар оташ мешавад сӯхта, вале бута сӯхта нашуд. Мусо гуфт: Мегузарам ва ин рӯъёи бузургро хоҳам дид, ки чаро бутта намесӯзад. Чун Худованд дид, ки ӯ барои дидан наздик меояд, Худованд ӯро аз бутта даъват кард ва гуфт: Мусо, Мусо! Вале ӯ гуфт: Чӣ ҳаст? Вале ӯ гуфт: Наздик нашав ба ин ҷо, кафшҳоятро аз пойҳоят бикан, зеро ки ин ҷой. Дар он ҷое, ки ту истодаӣ, замин муқаддас мебошад. Ва гуфт: Ман Худои падари ту ҳастам, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб. Мусо рӯи худро баргардонд, зеро метарсид, ки ба Худо нигоҳ кунад. Ва Худованд ба Мусо гуфт: дида дидам азоби қавми ман, ки дар Миср аст, ва фарёди онҳоро аз сардорони кор шунидаам; зеро дарди онҳоро медонам, ва фуромадам, то онҳоро аз дасти мисриён раҳо кунам ва онҳоро аз он замин берун оварам ва онҳоро ба замини хуб ва васеъ дароварам, ба замине, ки шир ва асал равон аст, ба ҷои канъониён ва ҳиттиён ва амуриён ва фаризиён ва ҷирҷошиён ва ҳивиён ва ябусиён. Ва ҳоло нигоҳ кун, фарёди писарони Исроил ба ман расидааст ва ман ситамеро, ки мисриён бар онҳо мекунанд, дидаам. Ва акнун биё, Ман туро ба назди

Фиръавн, подшоҳи Миср мефиристам, ва ту қавми Маро, писарони Исроилро аз замини Миср берун хоҳӣ овард. Ва Мусо ба Худо гуфт: Ман кӣ ҳастам, ки ба Фиръавни подшоҳи Миср равам ва писарони Исроилро аз замини Миср берун оварам? Худо ба Мусо гуфт ва фармуд, ки Ман бо ту хоҳам буд, ва ин барои ту нишона аст, ки Ман туро мефиристам: вақте ки ту қавми Маро аз Миср берун оварӣ, шумо ба Худо дар ин кӯҳ хизмат хоҳед кард. Ва Мусо ба Худо гуфт: Ин ман ба писарони Исроил берун хоҳам рафт ва ба онҳо хоҳам гуфт: Худои падарони мо маро ба шумо фиристодааст. Онҳо аз ман хоҳанд пурсид: Чӣ ном ба ӯ? Чӣ гӯям ба онҳо? Ва Худо ба Мӯсо гуфт: Ман Ҳастанда ҳастам. Ва гуфт: Ҳамин тавр ба писарони Исроил хоҳӣ гуфт: Ҳастанда маро ба сӯи шумо фиристодааст. Ва Худо боз ба Мусо гуфт: Ин тавр ба писарони Исроил хоҳӣ гуфт: Худованди Худои падарони мо, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб маро ба сӯи шумо фиристодааст. Ин номи ҷовидонии ман аст ва ёдгории ман барои наслҳо. Омада, бинобар ин, шӯрои калонсолони писарони Исроилро ҷамъ кун ва ба онҳо гӯй: Худованд Худои падарони мо ба ман зоҳир шудааст, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб, гуфта: Ман шуморо бо зиёрат зиёрат кардаам ва ҳар чӣ ба шумо дар Миср рӯй додааст. Ва гуфт: Ман шуморо аз азоби мисриён боло хоҳам овард ба замини канъониён, ҳиттиён, амуриён, фиризиён, гиргошиён, ҳивиён ва ябусиён, ба замине, ки шир ва асал ҷорист. Ва онҳо овози туро хоҳанд шунид, ва ту ва шӯрои калонсолони Исроил ба сӯи Фиръавн подшоҳи Миср хоҳед

даромад, ва ба ӯ хоҳӣ гуфт: Худои ибриён моро даъват кардааст, пас мо роҳи се рӯза ба биёбон хоҳем рафт, то ба Худои худ қурбонӣ кунем. Ман медонам, ки Фиръавн, подшоҳи Миср, шуморо рафтан нахоҳад гузошт, агар бо дасти қавӣ набошад. Ва дастро дароз карда, Мисриёнҳоро бо ҳамаи моҷизоҳои худ, ки дар миёни онҳо ба ҷо хоҳам овард, хоҳам зад, ва баъд аз ин ӯ шуморо хоҳад фиристод. Ва ман меҳрубонӣ хоҳам дод ба ин қавм пеши мисриён; вақте ки шумо мераваед, шумо холӣ нахоҳед рафт; Балки зан хоҳад пурсид аз ҳамсояи ва ҳамхонаи ӯ зарфҳои нуқра ва тилло ва либос; ва шумо хоҳед гузошт бар писарони шумо ва бар духтарони шумо, ва шумо мисриёнро ғорат хоҳед кард.

4

Мӯсо ҷавоб дод ва гуфт: Агар онҳо ба ман бовар накунанд ва ба овози ман гӯш надиҳанд, зеро онҳо хоҳанд гуфт, ки Худо ба ту пайдо нашудааст, чӣ ба онҳо гӯям? Ва Худованд ба ӯ гуфт: Ин чӣ аст дар дасти ту? Ва ӯ гуфт: Асо. Ва гуфт: Онро ба замин партоб, ва ӯ онро ба замин партофт, ва он мор шуд, ва Мусо аз он гурехт. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Дасти худро дароз кун ва думро бигир. Пас ӯ дасти худро дароз кард ва думро гирифт, ва он дар дасти ӯ асо шуд. То ки онҳо ба ту бовар кунанд, ки ба ту Худои падарони онҳо зоҳир шудааст, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб. Худованд боз ба ӯ гуфт: Дасти худро ба синаат

биёвар, ва ӯ дасти худро ба синааш биёварид, ва дасти худро аз синааш баровард, ва дасти ӯ монанди барф шуд. Ва боз гуфт: Дасти худро ба синаат биёвар, ва ӯ дасти худро ба синааш биёварид, ва онро аз синааш баровард, ва боз он ба ранги гӯшташ баргашт. Агар ба ту бовар накунанд ва ба овози аломати аввал гӯш надиҳанд, онҳо ба овози аломати дуюм ба ту бовар хоҳанд кард. Ва хоҳад буд, агар онҳо ба ту бовар накунанд ба ин ду нишонаҳо ва на ҳам ба овози ту гӯш надиҳанд, ту аз оби дарё хоҳӣ гирифт ва бар хушкӣ хоҳӣ рехт, ва об, ки ту аз дарё мегирӣ, бар хушкӣ хун хоҳад шуд. Мусо ба Худованд гуфт: Илтимос мекунам, Худованд, на пеш аз дирӯз ва на пеш аз парирӯз қобил будам, ва на аз он вақте, ки Ту бо бандаат сухан гуфтан оғоз кардӣ, ман заифовоз ва сустзабон ҳастам. Худованд ба Мусо гуфт: Кӣ ба одам даҳон дод? Ва кӣ сохт сангин шунавандаро ва карро, бинандаро ва курро? Магар ман Худо нестам? Ва акнун биров, ва ман даҳони туро кушоям ва ба ту таълим диҳам он чӣ бояд бигӯӣ. Ва Мусо гуфт: Илтимос, Худованд, дигар касеро таъин кун, ки тавонад, онро ки фиристодан мехоҳӣ. Ва Худованд бо ғазаб бар Мусо хашмгин шуда, гуфт: Оё на инак Ҳорун, бародари ту, лавӣ? Ман медонам, ки сухан гуфта ӯ ба ту сухан хоҳад гуфт; ва инак ӯ ба вохӯрии ту берун хоҳад омад, ва дидаи туро дар худаш шод хоҳад шуд. Ва ту ба ӯ хоҳӣ гуфт ва суханҳои маро ба даҳони ӯ хоҳӣ гузошт, ва ман даҳони туро ва даҳони ӯро хоҳам кушод ва ба шумо хоҳам омӯхт, ки чӣ бояд кунед. Ва ӯ ба ту бо мардум сухан хоҳад гуфт, ва ӯ даҳони ту хоҳад буд, ту аммо барои ӯ дар назди Худо хоҳӣ буд. Ва асои ин, ки ба мор

табдил шудааст, дар дасти худ хоҳӣ гирифт, ки бо он аломатҳоро анҷом хоҳӣ дод. Рафт Мусо ва баргашт ба Ятро, хусури худ, ва мегӯяд: Ман мераваму бармегардам ба бародарони ман, онҳое ки дар Миср ҳастанд, ва мебинам оё ҳанӯз зинда ҳастанд. Ва гуфт Ятро ба Мусо: Бирав саломат. Ва баъд аз он рӯзҳои бисёр вафот кард подшоҳи Миср. Худованд дар Мадиам ба Мусо гуфт: Биравед, ба Миср равед, зеро ҳамаи онҳое, ки ҷони туро меҷустанд, мурдаанд. Мусо занро ва фарзандонро гирифта, онҳоро бар ҳайвонҳои бори савор кард ва ба Миср баргашт, ва Мусо асоеро, ки аз Худо буд, дар дасти худ гирифт. Худованд ба Мусо гуфт: Вақте ки ту ба Миср бармегардӣ, ҳамаи моъҷизаҳоеро, ки ба дастони ту додаам, пеши Фиръавн анҷом деҳ. Аммо Ман дили ӯро сахт хоҳам кард ва ӯ қавмро раҳо нахоҳад кард. Ту аммо ба Фиръавн хоҳӣ гуфт: Худованд чунин мегӯяд: Исроил писари нахустзодаи Ман аст. Ман ба ту гуфтам, қавми маро озод кун, то ба Ман ибодат кунанд. Агар нахоҳӣ онҳоро озод кунӣ, пас бидон, ки Ман писари нахустинзодаи туро хоҳам кушт. Шуд ки дар роҳ дар ҷои истироҳат Фариштаи Худованд ба ӯ вомехӯрд ва мехост ӯро бикушад. Ва Сиппора сангеро гирифта, пӯсти писари худро хатна кард; ва ба пойҳои ӯ афтод, ва гуфт, хуни хатнаи кӯдаки ман истод. Ва ӯ аз ӯ рафт, зеро гуфт, хуни хатнаи фарзанди ман истода буд. Худованд ба Ҳорун гуфт: Барои пешвози Мусо ба биёбон рав. Ва ӯ рафт ва дар кӯҳи Худо бо ӯ вомехӯрд ва онҳо якдигарро бӯсиданд. Ва Мусо ба Ҳорун ҳамаи сухананҳои Худовандро, ки фиристода буд, ва ҳамаи калимаҳоеро, ки

ба ӯ фармон дода буд, хабар дод. Мӯсо ва Ҳорун рафтанд ва шӯрои калонсолони писарони Исроилро ҷамъ карданд. Ва Ҳорун ҳамаи ин суханҳоро гуфт, ки Худо ба Мусо гуфта буд, ва нишонаҳоро пеши мардум нишон дод. Ва мардум бовар карданд ва шод шуданд, ки Худо писарони Исроилро дидор кард ва ранҷи онҳоро дид, ва мардум хам шуда саҷда карданд.

5

Ва баъд аз ин воқиаҳо Мусо ва Ҳорун ба назди Фиръавн дохил шуданд ва ба ӯ гуфтанд: Худованди Худои Исроил чунин мегӯяд: қавми Маро фиристон, то ки дар биёбон барои Ман ҷашн гиранд. Ва Фиръавн гуфт: Кӣ аст, ки ман ба овози ӯ гӯш кунам, то писарони Исроилро фиристам? Ман Худовандро намешиносам ва Исроилро намефиристам. Ва онҳо ба ӯ мегӯянд: Худои ибриёниён моро даъват кардааст, пас мо роҳи се рӯза ба биёбон меравем, то ба Худованди Худои худ қурбонӣ кунем, то ки марг ё қатл ба мо вохӯрад. Ва подшоҳи Миср ба онҳо гуфт: Чаро Мусо ва Ҳорун, шумо мардумро аз корҳояшон мегардонед? Равед ҳар яке аз шумо ба кори худ. Ва Фиръавн гуфт: Бубин, акнун мардум зиёд шудаанд, пас онҳоро аз корҳояшон бозмедорем. Фиръавн амр кард ба сардорони кор аз мардум ва ба котибон, гуфта: дигар шумо надиҳед кох ба мардум барои хиштсозӣ, монанди дирӯз ва рӯзи сеюм; балки худашон бираванд ва ҷамъ кунанд барои

худашон кох. Ва тартиби хиштсозиро, ки онҳо худашон мекунанд, мувофиқи ҳар рӯз бар онҳо гузор, ҳеҷ чизро нахоҳӣ гирифт, зеро онҳо дар фароғатанд, аз ин сабаб фарёд кардаанд, гуфта: Бархезем ва ба Худои мо қурбонӣ кунем. Бигзор корҳои ин мардумон санҷида шавад ва онҳо дар бораи ин нигарон бошанд ва дар бораи сухани беҳуда нигарон набошанд. Сарпарастон ва котибон онҳоро шитоб мекарданд ва ба мардум мегуфтанд: Фиръавн чунин мегӯяд: дигар ба шумо кохпӯшон намедиҳам. Худатон шумо равон ҷамъ кунед барои худатон кохҳо, аз ҳар куҷо ки ёбед, зеро аз тартиби шумо ҳеҷ чиз гирифта намешавад. Ва мардум дар тамоми замини Миср пароканда шуданд, то пӯшол ҷамъ кунанд барои хоса. Аммо назоратчиҳо онҳоро шитоб медоданд ва мегуфтанд: Корҳои муқарраршударо ҳар рӯз анҷом диҳед, ҳамчунон ки вақте кулух ба шумо дода мешуд. Ва китобатҳои насли писарони Исроил, ки бар онҳо таъин карда шуда буданд, аз ҷониби назоратчиёни Фиръавн тозона заданд ва гуфтанд: Чаро шумо саҳмҳои худро дар хиштсозӣ чунон дирӯз ва парирӯз ва имрӯз анҷом надодед? Котибони писарони Исроил дохил шуда, ба сӯи Фиръавн фарёд карданд ва гуфтанд: Чаро ту ин тавр бо хизматкорони худат рафтор мекунӣ? Кох ба хизматкорони ту дода намешавад, ва хиштро ба мо мегӯянд, ки кунед, ва инак фарзандони ту зада шудаанд, пас ба халқи ту беадолатӣ хоҳӣ кард. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Шумо танбал ҳастед, танбалон ҳастед! Аз ҳамин сабаб шумо мегӯед: Биёед равем ва ба Худои худ қурбонӣ кунем. Акнун пас рафта, кор кунед, зеро кох ба шумо дода намешавад ва

шумо бояд миқдори муқарраршудаи хиштро тайёр кунед. Дабирони писарони Исроил худро дар бадиҳо мешуданд ва мегуфтанд: Шумо миқдори муқаррари хиштсозии ҳар рӯзро тарк намекунед. Онҳо бо Мусо ва Ҳорун вохӯрданд, вақте ки онҳо барои вохӯрӣ бо онҳо меомаданд, ҳангоме ки онҳо аз назди Фиръавн мебаромаданд, ва ба онҳо гуфтанд: Худо шуморо бинад ва ҳукм кунад, зеро ки шумо бӯи моро дар назди Фиръавн ва дар назди хизматгорони ӯ макрӯҳ кардед, то шамшерро ба дастони ӯ диҳед, то моро кушад. Мусо ба Худованд баргашт ва гуфт, илтимос мекунам, Худованд, чаро Ту ин қавмро азоб додӣ? Ва чаро ту маро фиристодай? Ва аз вақте ки ман ба сӯи Фиръавн рафтам, то ба номи Ту гап занам, ӯ ба ин мардум азоб дод ва Ту мардуми Худро раҳоӣ накардӣ.

6

Ва Худованд ба Мусо гуфт: Акнун хоҳӣ дид, ки Ман бо Фиръавн чӣ хоҳам кард, зеро бо дасти қавӣ ӯ онҳоро хоҳад фиристод ва бо бозуи баланд онҳоро аз замини худ хоҳад баровард. Худо ба Мусо сухан гуфт ва ба ӯ фармуд: Ман Парвардигорам. Ва Ман ба Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб пайдо шудам, Худои онҳо будаам, ва номи Худовандии Худоро ба онҳо фаҳмонда набудам. Ва Ман аҳди Худро бо онҳо барпо кардам, то ки ба онҳо замини канъониёнро диҳам, замине ки онҳо дар он мусофират карда буданд ва дар он зиндагӣ карда буданд. Ва Ман ноилаи писарони

Исроилро шунидам, ки мисриён онҳоро ба бандагӣ гирифтаанд, ва аҳди шуморо ба ёд овардам. Рав, гуфтам ба писарони Исроил, гуфта, ман Худованд ҳастам; ва мебароварам шуморо аз қудрати мисриён, ва наҷот медиҳам шуморо аз бандагӣ, ва озод мекунам шуморо бо бозуи баланд ва ҳукми бузург. Ва мегирам барои худам шуморо қавм барои ман, ва мешавам Худои шумо; ва медонед ки ман Худованд Худои шумо ҳастам, он ки баровардаам шуморо аз золимии мисриён. Ва Ман шуморо ба он замине оварам, ки барои додани он ба Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб дасти Худро дароз кардам, ва онро ба шумо ба мерос медиҳам, Ман Худованд. Мусо чунин ба писарони Исроил сухан гуфт, вале онҳо ба Мусо гуш накарданд аз дилтангӣ ва аз корҳои сахт. Худованд ба Мусо гуфт: Дарой, бо Фиръавн подшоҳи Миср сухан кун, то ки ӯ писарони Исроилро аз замини худ фиристад. Вале Мусо пеши Худованд сухан гуфт ва гуфт: Бубин, писарони Исроил ба ман гуш накарданд, ва чӣ тавр Фиръавн ба ман гуш хоҳад кард? Ман аммо беақл ҳастам. Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт ва ба онҳо фармуд, ки ба Фиръавн, подшоҳи Миср равед, то писарони Исроилро аз замини Миср фиристонанд. Ва ин сарварони хонаҳои падарии онҳо, писарони Рӯбин, нахустзодаи Исроил: Ҳанӯх, ва Фаллӯс, Асрон ва Хармӣ, ин хешовандии Рӯбин. Ва писарони Шимъон: Ямуил, ва Ямайм, ва Авд, ва Яхайн, ва Саар, ва Саул, ки аз зани канъонӣ буд, инҳо оилаҳои писарони Шимъон. Ва ин номҳои писарони Леви аз рӯи хешовандии онҳо: Гедсон, Каат ва Мерареи, ва солҳои зиндагии Леви сад си ҳафт. Ва

инҳо писарони Гедсон: Лобенеи ва Семееи, хонаҳои оилаҳои онҳо. Ва писарони Коҳот: Амром ва Иссоор, Ҳеброн ва Озеиел, ва солҳои зиндагии Коҳот сад ва сӣ ва се сол. Ва писарони Мерарӣ: Маҳлӣ ва Мушӣ. Инҳо хонаҳои падарии Леви мувофиқи хешовандиҳои онҳо. Ва Амрон Юхабедро, духтари бародари падараш, барои худ ба занӣ гирифт ва барои ӯ Ҳорун ва Мусо ва Марям, хоҳари онҳоро зоид, ва солҳои зиндагии Амром сад си ду сол буд. Ва писарони Иссаар: Қореҳ, Нафек ва Зехрӣ. Ва писарони Ӯзиел: Мисаел, Елисафан ва Сегрей. Ҳорун Элисабетро, духтари Аминадаб ва хоҳари Наҳшонро, ба занӣ гирифт ва ӯ барои вай Надаб, Абиуд, Элеазар ва Итамарро зоид. Писарони Қӯраҳ: Асир, ва Элқана, ва Абиасар; инҳо насабҳои Қӯраҳ мебошанд. Ва Элеазар, писари Ҳорун, яке аз духтарони Футиелро ба занӣ гирифт ва ӯ барои вай Финеҳосро зоид. Инҳо сарони оилаҳои Лавиён мувофиқи наслҳои онҳо мебошанд. Ин Ҳорун ва Мусо ҳастанд, ки Худо ба онҳо гуфт писарони Исроилро бо қувваи онҳо аз замини Миср баровардан. Инҳо ҳастанд онҳое, ки бо Фиръавн подшоҳи Миср сухан мегуфтанд, ва онҳо писарони Исроилро аз замини Миср баровардаанд — худаш Ҳорун ва Мусо — дар он рӯзе, ки Худованд бо Мусо дар замини Миср сухан гуфт. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ман Худованд ҳастам, бо Фиръавн, подшоҳи Миср, он чизеро ки Ман ба ту мегӯям, бигӯй. Ва Мусо пеши Худованд гуфт: Ин ман заифовоз ҳастам, ва чӣ тавр Фиръавн маро хоҳад шунид?

7

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Бубин, Ман туро барои Фиръавн худо қарор додаам ва бародарат Ҳорун паёмбари ту хоҳад буд. Ту вале ба ӯ ҳама он чизҳоеро, ки ба ту фармон медиҳам, гап хоҳӣ зад, вале Ҳорун, бародари ту, ба Фиръавн гап хоҳад зад, то ки писарони Исроилро аз замини ӯ фиристад. Ман аммо дили Фиръавнро сахт хоҳам кард ва нишонаҳо ва мӯъҷизаҳои худро дар замини Миср зиёд хоҳам кард. Ва Фиръавн ба шумо гӯш нахоҳад дод, ва Ман дасти Худро бар Миср хоҳам гузошт ва қавми Худро, писарони Исроилро, бо қувваи Худ аз замини Миср бо интиқоми бузург берун хоҳам овард. Ва ҳамаи мисриён хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки дасти Худро ба Миср дароз кунам ва писарони Исроилро аз миёни онҳо берун оварам. Мусо ва Ҳорун ҳамон тавр кард, ки Худованд ба онҳо фармон дода буд. Мусо ҳаштод сола буд, Ҳорун бародараш ҳаштоду се сола буд, вақте ки бо Фиръавн сухан гуфт. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт, гуфта, ва агар Фиръавн ба шумо гӯяд, гуфта, ба мо нишона ё мӯъҷиза диҳед, ва ту ба бародарат Ҳорун хоҳӣ гуфт, асоро гир, ва онро пеши Фиръавн ва пеши хизматкоронаш бар замин андоз, ва он мор хоҳад буд. Мӯсо ва Ҳорун ба пешгоҳи Фиръавн ва хизматгорони ӯ дарёфтанд ва чунон карданд, ҳамчунон ки Худованд ба онҳо фармуда буд, ва Ҳорун асоро ба пешгоҳи Фиръавн ва пешгоҳи хизматгорони ӯ партофт ва он аждаҳо гардид. Фиръавн

софистон ва соҳирони Мисрро даъват кард, ва афсунгарони мисрӣ низ бо афсунҳои худ ҳамин тавр карданд. Ва ҳар кас асои худро партофт, ва онҳо ба аждаҳоҳо табдил шуданд, ва асои Ҳорун асоҳои онҳоро фурӯ бурд. Ва дили Фиръавн ғолиб омад, ва ӯ ба онҳо гӯш накард, чунон ки Худованд ба онҳо фармуда буд. Худованд ба Мусо гуфт: Дили Фиръавн сахт шудааст, то қавмро нафиристад. Субҳ ба сӯи Фиръавн биров, ине ӯ ба об мебарояд, ва ту ӯро дар лаби дарё пешвоз мекунӣ, ва асое, ки ба мор табдил шуда буд, дар дасти худ мегирӣ. Ва ту ба ӯ хоҳӣ гуфт: Худованди Худои ибриёнҳо маро ба ту фиристодааст ва гуфтааст: қавми маро бифирист, то дар биёбон ба Ман хизмат кунанд, ва инак, то ҳол ту гӯш накардаӣ. Инро мегӯяд Худованд: Аз ин шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам. Бинед, Ман бо асое, ки дар дасти Ман аст, ба обе, ки дар дарё аст, мезанам ва он ба хун табдил хоҳад шуд. Ва моҳиҳое, ки дар дарё ҳастанд, хоҳанд мурд, ва дарё бӯй хоҳад кард, ва мисриён наметавонанд об аз дарё бинӯшанд. Худованд ба Мусо гуфт: Ба бародарат Ҳорун бигӯ, асоятро ба дасти худ гир ва дастатро бар обҳои Миср, бар дарёҳои онҳо, бар каналҳои онҳо, бар ботлоқҳои онҳо ва бар ҳар об ҷамъшудаи онҳо дароз кун, ва он хун хоҳад шуд. Ва хун дар тамоми замини Миср, дар чӯбҳо ва дар сангҳо шуд. Ва онҳо чунин кардаанд Мӯсо ва Ҳорун, чунон ки Худованд ба онҳо фармуд, ва асои худро бардошта, обро, ки дар дарё буд, пеши Фиръавн ва пеши хизматгорони ӯ зад, ва ҳамаи обро, ки дар дарё буд, ба хун табдил дод. Ва моҳиҳое, ки дар дарё буданд, мурданд, ва дарё бӯй бад кард, ва мисриён

наметавонистанд об аз дарё нӯшанд, ва хун дар тамоми замини Миср буд. Вале ҷодугарони мисрӣ низ ҳамин тавр бо ҷодугариҳои худ кардаанд, ва дили Фиръавн сахт гардид, ва ӯ ба онҳо гӯш накард, чунон ки Худованд гуфта буд. Баргашта шуда, вале Фиръавн ба хонаи худ дохил шуд ва на ақли худро ба ин таваҷҷуҳ дод ва на бар ин чиз. Ҳама мисриён гирдогирди дарё кандиданд, то ки об нӯшанд, ва онҳо наметавонистанд аз дарё об нӯшанд. Ва ҳафт рӯз ба анҷом расиданд, баъд аз он ки Худованд дарёро зад. Худованд ба Мусо гуфт: Назди Фиръавн дарой ва ба ӯ бигӯ, Худованд чунин мефармояд: қавми Маро озод кун, то ки ба Ман ибодат кунанд. Агар ту намехоҳӣ онҳоро равона кунӣ, бубин, ман ҳамаи ҳудудҳои туро бо қурбоққаҳо мезанам. Ва дарё қурбоққаҳоро баровардан хоҳад кард, ва онҳо баромада ба хонаҳои ту, ва ба анборҳои хобгоҳҳои ту, ва бар рӯи бистарҳои ту, ва ба хонаҳои хизматгорони ту, ва мардуми ту даромадан хоҳанд, ва дар хамирдонҳои ту, ва дар танурҳои ту хоҳанд буд. Ва қурбоққаҳо бар ту ва бар хизматгорони ту ва бар мардуми ту мебароянд.

8

Худованд ба Мусо гуфт: Ба бародарат Ҳорун бигӯ, ки асоятро бо дасташ ба сӯи рӯдҳо, ҷӯйҳо ва ботлоқҳо дароз кунад ва қурбоққаҳоро боло оварад. Ва Ҳорун дасташ бар обҳои Миср кашид ва қурбоққаҳоро боло овард, ва қурбоққа боло омад ва замини Мисрро пӯшонд. Ҷодугарони мисрӣ низ бо

ҷодугариҳои худ ҳамин корро карданд ва қурбоққаҳоро ба замини Миср оварданд. Ва Фиръавн Мусо ва Ҳорунро даъват кард ва гуфт: Барои ман назди Худованд дуо кунед, то қурбоққаҳоро аз ман ва аз қавми ман дур созад, ва ман онҳоро хоҳам фиристод, то ба Худованд қурбонӣ кунанд. Мусо ба Фиръавн гуфт: Барои ман муқаррар кун, кай барои ту ва хизматкоронат ва қавмат дуо кунам, то қурбоққаҳоро аз ту ва аз қавмат ва аз хонаҳоятон нобуд кунам, ҷуз он ки дар дарё боқӣ монанд. Вале ӯ гуфт, барои фардо; пас гуфт, чунон ки ту гуфтай; то ки бидонӣ, ки дигаре нест ҷуз Худованд; Ва бардошта хоҳанд шуд қурбоққаҳо аз ту, ва аз хонаҳои шумо, ва аз хонаҳои деҳот, ва аз хизматкорони ту, ва аз қавми ту, ҷуз дар дарё боқӣ хоҳанд монд. Мусо ва Ҳорун аз назди Фиръавн баромаданд ва Мусо ба сӯи Худованд дар бораи қурбоққаҳо фарёд кард, чунон ки Фиръавн қарор дода буд. Худованд чунон кард, ки Мусо гуфта буд, ва қурбоққаҳо аз хонаҳо, аз ҳавлиҳо ва аз заминҳо мурданд. Ва онҳоро тӯдаҳо-тӯдаҳо ҷамъ карданд ва замин бӯй гирифт. Вале Фиръавн дид, ки осоиш шудааст, дили ӯ вазнин шуд ва ӯ ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд гуфта буд. Худованд ба Мусо гуфт: Ба Ҳорун бигӯ, ки асои худро бо дасташ дароз кунад ва ба хоки замин зад, ва пашшаҳо дар байни одамон ва дар байни чорпоён ва дар тамоми замини Миср пайдо хоҳанд шуд. Пас Ҳорун бо даст асоро дароз кард ва ба хоки заминро зад, ва пашшаҳо дар одамон ва чорпоён пайдо шуданд, ва дар ҳамаи хоки замин пашшаҳо пайдо шуданд. Ҷодугарон низ ҳамчунин бо ҷодугариҳои худ кӯшиш карданд, ки пашшаҳоро

баровардан, вале натавонистанд, ва пашшаҳо ҳам дар одамон ва ҳам дар чорпоён пайдо шуданд. Пас ҷодугарон ба Фиръавн гуфтанд: Ин ангушти Худост, ва дили Фиръавн сахт шуд ва ӯ ба онҳо гӯш накард, чунон ки Худованд гуфта буд. Худованд ба Мусо гуфт: Субҳи барвақт бархез ва пеши Фиръавн истод, ва ин ӯ ба об берун хоҳад омад, ва ба ӯ хоҳӣ гуфт: Худованд чунин мегӯяд: қавми маро фиристод, то дар биёбон ба Ман хизмат кунанд. Агар на мехоҳӣ қавми маро фиристодӣ, бинед, ман магаси сагро бар ту ва бар хизматгорони ту ва бар қавми ту ва бар хонаҳои шумо мефиристам, ва хонаҳои мисриён аз магаси саг пур хоҳанд шуд, ва ҳамчунин замине, ки онҳо дар он ҳастанд. Ва Ман дар он рӯз замини Ҷесемро, ки қавми Ман дар он ҳаст, ҷалолу шукӯҳ хоҳам кард, ки дар он ҷо магаси саг нахоҳад буд, то ки бидонӣ, ки Ман Худованд, Худои тамоми замин ҳастам. Ва Ман фарқ хоҳам гузошт байни қавми Худ ва қавми ту, ва фардо ин бар замин хоҳад буд. Худованд ҳамин тавр кард ва анбӯҳи магасҳои саг ба хонаҳои Фиръавн, ба хонаҳои хизматгорони ӯ ва ба тамоми замини Миср омаданд ва замин аз магасҳои саг вайрон шуд. Фиръавн Мусо ва Ҳорунро хонд ва гуфт: Биёед ва ба Худованди Худои худ дар ин замин қурбонӣ кунед. Ва Мусо гуфт: Чунин кардан мумкин нест, зеро мо ифлосиҳои мисриёнро ба Худованди Худои худ қурбонӣ хоҳем кард. Агар мо ифлосиҳои мисриёнро пеши онҳо қурбонӣ кунем, мо сангсор хоҳем шуд. Роҳи се рӯзаро мо ба биёбон хоҳем рафт ва ба Худои худ қурбонӣ хоҳем кард, чунон ки Худованд ба мо гуфт. Ва Фиръавн гуфт: Ман шуморо

мефиристам ва ба Худои худ дар биёбон қурбонӣ кунед, вале дур нашавед, пас барои ман ба Худованд дуо кунед. Мусо гуфт: Ман аз назди ту берун хоҳам рафт ва ба Худо дуо хоҳам кард, ва магаси саг аз ту ва аз хизматкоронат ва аз мардумат фардо дур хоҳад шуд. Фиръавн дигар фиреб надиҳад, то мардумро барои қурбонӣ кардан ба Худованд нафиристад. Мусо аз назди Фиръавн баромад ва ба Худо дуо кард. Худованд чунон кард, ки Мусо гуфта буд, ва магасҳоро аз Фиръавн, аз хизматгоронаш ва аз мардумаш бардошт ва ҳатто яке боқӣ намонд. Ва Фиръавн дили худро сангин кард ва дар ин вақт низ, ва намехост ки қавмро фиристод.

9

Худованд ба Мусо гуфт: Назди Фиръавн дарой ва ба ӯ бигӯ, Худованди Худои ибриён чунин мефармояд: қавми Маро озод кун, то ба Ман ибодат кунанд. Агар ту нахоҳӣ қавми маро фиристодан, балки ҳанӯз ӯро дар назорат доштанӣ, бубин, дасти Худованд бар чорвои ту, ки дар саҳроҳо ҳастанд, дар асбҳо ва дар ҳайвонҳои боркаш ва дар шутурҳо ва дар гову ва дар гӯсфандҳо меояд, марги бисёр бузург. Ва Ман дар он замон байни чорвои мисриён ва чорвои писарони Исроил фарқ гузорам, ва аз ҳамаи он чизе, ки ба писарони Исроил тааллуқ дорад, ҳатто як чизи номбаршуда низ намехоҳад мурд. Ва Худо ҳад гузошт ва гуфт: Фардо Худованд ин каломро дар замин ба иҷро мерасонад. Ва Худованд ин каломро дар рӯзи дигар ба иҷро

расонд, ва тамоми чорвои мисриён мурданд, аммо аз чорвои писарони Исроил ҳеҷ чизе намурд. Вақте ки Фиръавн дид, ки аз ҳамаи чорвои писарони Исроил ҳеҷ чиз намурдааст, дили Фиръавн вазнин шуд ва ӯ қавмро нафиристод. Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: Шумо дастҳои худро пур аз дудаки куреи гиред ва Мусо онро пеши Фиръавн ва хизматгорони ӯ ба осмон пошад. Ва бигузор гард бар тамоми замини Миср бошад ва он бар одамон ва бар чорпоён хоҳад буд – захмҳо ва пуфакҳои берун омаданда дар одамон ва дар чорпоён, дар тамоми замини Миср. Ва Мусо дуди танурро пеши Фиръавн гирифт ва онро ба осмон пошид, ва захмҳо ва пуфакҳои баромада дар одамон ва дар чорпоён пайдо шуданд. Ва ҷодугарон наметавонистанд пеши Мусо бистанд, зеро чорҳо дар бадани ҷодугарон ва дар тамоми замини Миср пайдо шуда буд. Худованд қалби Фиръавнро сахт кард ва ӯ ба онҳо гӯш накард, чунон ки Худованд фармуда буд. Худованд ба Мусо гуфт: Субҳи барвақт бархез ва пеши Фиръавн истод ва ба ӯ хоҳӣ гуфт: Худованд, Худои ибриён чунин мегӯяд: қавми маро фиристод, то ки онҳо ба ман хизмат кунанд. Зеро дар вақти акнун ман ҳама балоҳои худро ба дили ту ва ба хизматгорони ту ва ба мардуми ту мефиристам, то ки бидонӣ, ки дигаре чун ман дар тамоми замин нест. Акнун, зеро даст фиристода, туро мезанам ва мардуми туро ба марг мерасонам, ва ту аз замин нобуд мешавӣ. Ва бинобар ин ту нигоҳ дошта шудӣ, то ки ман қувваи худро дар ту нишон диҳам ва то ки номи ман дар тамоми замин эълон карда шавад. Оё ту ҳанӯз боз мардуми маро монеъ мешавӣ,

то онҳоро нафиристӣ? Нигоҳ кун, ман фардо ҳамин вақт жолаи бисёр зиёдеро меборонам, ки чунин жола дар Миср аз рӯзе, ки офарида шудааст, то ҳамин рӯз набудааст. Акнун пас шитоб кун ҷамъ кардани моли чорпои худро ва ҳар чӣ ки дар дашт дорӣ; зеро ҳамаи одамон ва моли чорпо, ҳар чӣ ки дар дашт дорӣ; ҳамаи одамон ва моли чорпо, ҳар чӣ ки агар дар даштҳо ёфта шавад ва ба хона дохил нашавад, вале бар онҳо алоқафтад, хоҳад мурд. Он аз хизматгорони Фиръавн, ки аз калома Худованд метарсид, моли чорпои худро ба хонаҳо ҷамъ кард. Кӣ ба калимаи Худованд диққат надод, чорвои худро дар майдонҳо раҳо кард. Худованд ба Мусо гуфт: Дасти худро ба сӯи осмон дароз кун, ва жола бар тамоми замини Миср, бар мардумон, бар чорво ва бар ҳамаи гиёҳҳое, ки дар замин ҳастанд, хоҳад борид. Мусо дасташ ба осмон дароз кард, ва Худованд садоҳо ва жола фиристод, ва оташ бар замин давид, ва Худованд жола бар тамоми замини Миср борон кард. Жола буд ва оташ дар он жола оташафрӯз мебуд, ва жола хеле бисёр буд, ки чунин жола дар Миср не шуда буд, аз он рӯзе ки бар он миллат пайдо шуда буд. Жагори дар тамоми замини Миср зад, аз одам то ҳайвон, ва жагори ҳама гиёҳҳоеро, ки дар дашт буданд, зад ва ҳама дарахтонеро, ки дар даштҳо буданд, шикаст. Ба ғайр аз замини Ҷесем, ки дар он писарони Исроил буданд, жола набуд. Фиръавн фиристода буд ва Мӯсо ва Ҳорунро даъват кард ва ба онҳо гуфт: Ман акнун гуноҳ кардам, Худованд одил аст, вале ман ва мардуми ман беэътиқодем. Пас дар бораи ман назди Худованд дуо кунед, ва садоҳои Худо, жола ва оташ қатъ шавад, ва ман шуморо

хоҳам фиристод, ва шумо дигар монда нахоҳед шуд. Мӯсо ба ӯ гуфт: Чун аз шаҳр берун равам, дастҳоямро ба сӯи Худованд густарам, ва овозҳо хомӯш хоҳанд шуд, ва жола ва борон дигар нахоҳад буд, то донӣ ки замин аз они Худованд аст. Ва ман медонам, ки ту ва хизматгоронат ҳанӯз аз Худованд натарсидаед. Китоб ва ҷав зада шуданд, зеро ҷав хушадор буд ва китоб дона меовард. Аммо гандум ва ҷавдор зада нашуданд, зеро ки дерҳангом буданд. Мӯсо аз назди Фиръавн берун шуда, аз шаҳр баромад ва дастҳояшро ба сӯи Худованд дароз кард, ва овозҳо қатъ шуданд ва жола ва борон дигар бар замин нарехт. Вале Фиръавн дид, ки борон ва жола ва садоҳо қатъ шудаанд, боз гуноҳ кардан давом дод ва дили худ ва хизматгоронашро сахт кард. Ва дили Фиръавн сахт шуд ва ӯ писарони Исроилро нафиристод, чунон ки Худованд ба Мусо гуфта буд.

10

Гуфт Худованд ба Мусо, гуфта, дарояд ба Фиръавн, зеро ман сахт кардам дили ӯро ва дили хизматгорони ӯро, то ки пайдарпай ояд нишонаҳои ин бар онҳо; то ки нақл кунед ба гӯшҳои фарзандони шумо ва ба фарзандони фарзандони шумо, чӣ қадар масхара кардам мисриёнро ва нишонаҳои маро, ки кардам дар онҳо; ва хоҳед донист ки ман Худовандам. Дохил шуданд Мусо ва Ҳорун пеши Фиръавн, ва онҳо ба ӯ гуфтанд: Инҳоро мегӯяд Худованд Худои

яҳудиён: то кай ту намехоҳӣ пеши ман хоҷил шавӣ? Қавми маро озод кун, то онҳо ба ман ибодат кунанд. Агар ту намехоҳӣ қавми маро фиристонӣ, бубин, ман ин вақт фардо малахи бисёрро ба тамоми сарҳадҳои ту меоварам. Ва рӯи заминро хоҳад пӯшонд ва натавонӣ заминро дид, ва ҳар чизи зиёдаи заминро, ки боқимонда буд ва жола барои шумо боқӣ гузошта буд, хоҳад хӯрд ва ҳар дарахтеро, ки барои шумо дар замин мерӯяд, хоҳад хӯрд. Ва пур хоҳанд шуд хонаҳои ту ва хонаҳои хизматгорони ту ва ҳамаи хонаҳо дар тамоми замини Мисриён, ки ҳеҷ вақт надидаанд падарони ту ва на ниёгони онҳо, аз он рӯзе ки бар замин шудаанд то ин рӯз, ва Мӯсо баргашта, аз Фиръавн баромад. Ва хизматгорони Фиръавн ба ӯ мегӯянд: То кай ин барои мо дом хоҳад буд? Фиристон одамонро, то ки онҳо ба Худои худ хизмат кунанд; ё донистан мехоҳӣ, ки Миср ҳалок шудааст? Ва онҳо Мӯсо ва Ҳорунро ба назди Фиръавн баргардонданд, ва ӯ ба онҳо гуфт: Равед ва ба Худованди Худои худ хизмат кунед, аммо кадомҳо мераванд? Ва Мусо мегӯяд: Бо ҷавонон ва калонсолон мо хоҳем рафт, бо писарон ва духтарон, ва гӯсфандон, ва говҳои мо, зеро ки ҷашни Худованд аст. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Бигзор чунин бошад, ки Худованд бо шумо бошад; чунон ки мефиристам шуморо, оё на ҳам бори шуморо мефиристам? Бинед, ки бадӣ ба шумо илова шудааст. Не чунин, бигузоранд мардон ва ба Худо хизмат кунанд, зеро худатон ҳамин чизро ҷустуҷӯ мекунед, вале онҳоро аз назди Фиръавн берун кардаанд. Худованд ба Мусо гуфт: Дасти худро ба сӯи замини Миср дароз кун, ва малах бар замин

баромада, ҳамаи гиёҳи замин ва ҳамаи мевае, ки жола боқӣ гузоштааст, хӯрад. Ва Мусо асоро ба осмон баланд кард, ва Худованд боди ҷанубиро ба замин овард, тамоми он рӯзро, ва тамоми он шабро; субҳ шуд, ва боди ҷанубӣ малахро бардошт, ва онро ба тамоми замини Миср овард; ва дар тамоми сарҳадҳои Миср бисёр зиёд фурӯд омад; пеш аз он чунин малах набуд, ва баъд аз ин чунин нахоҳад буд. Ва он намуди заминро пӯшонд ва замин вайрон шуд ва ҳамаи гиёҳи заминро хӯрд ва ҳамаи мевагии дарахтонеро, ки аз жола боқӣ монда буд. Ҳеҷ чизи сабз дар дарахтон ва дар ҳамаи гиёҳи дашт, дар тамоми замини Миср боқӣ намонд. Фиръавн шитофт кард, ки Мӯсо ва Ҳорунро даъват кунад ва гуфт: Ман пеш аз Худованди Худои шумо ва дар ҳаққи шумо гуноҳ кардам. Пас гуноҳи маро ҳанӯз акнун қабул кунед ва ба Худованди Худои худ дуо кунед, ва Ӯ ин маргро аз ман дур созад. Мусо аз назди Фиръавн баромад ва ба Худо дуо кард. Ва Худованд бодро аз баҳр қавӣ гардонд, ва малахро бардошт ва онро ба Баҳри Сурх партофт, ва дар тамоми замини Миср ҳатто як малах боқӣ намонд. Ва Худованд дили Фиръавнро сахт кард ва писарони Исроилро нафиристод. Худованд ба Мӯсо гуфт: Дасти худро ба сӯи осмон дароз кун, ва бигзор торикӣ бар замини Миср фурӯ ояд, торикие, ки ламс кардан мумкин аст. Мӯсо дасти худро ба осмон дароз кард, ва торикӣ, зулмот, тӯфон бар тамоми замини Миср се рӯз шуд. Ва ҳеҷ кас бародари худро се рӯз надид, ва ҳеҷ кас аз бистари худ се рӯз бархест накард. Вале барои ҳамаи писарони Исроил нур дар ҳамаи ҷойҳое, ки онҳо зиндагӣ мекарданд, буд. Ва

Фиръавн Мусо ва Ҳорунро даъват кард ва гуфт: Равед, ба Худованди Худои худ хизмат кунед, танҳо гӯсфандон ва говҳоятонро гузоред, ва оилаҳоятон бо шумо бароянд. Ва Мусо гуфт: Аммо ту низ ба мо қурбониҳои сӯхта ва қурбониҳо хоҳӣ дод, ки онҳоро ба Худованди Худои мо хоҳем гузаронид. Ва чорвои мо бо мо хоҳад рафт ва мо ҳатто як сум намегузорем, зеро аз онҳо барои хидмат кардан ба Худованди Худои мо хоҳем гирифт, вале мо намедонем чӣ хоҳем хидмат кардан ба Худованди Худои мо, то он ҷо нарасем. Худованд қалби Фиръавнро сахт кард ва ӯ намехост онҳоро равона кунад. Ва Фиръавн мегӯяд: Аз назди ман биравед, эҳтиёт кунед барои худатон, дигар рӯям намебинед, зеро ки дар он рӯзе ки ба назари ман зоҳир шавед, хоҳед мурд. Мусо мегӯяд: Ту гуфтӣ, ки дигар ба рӯят намоён нахоҳам шуд.

11

Худованд ба Мусо гуфт: Ҳанӯз як зарбаи дигарро ман бар Фиръавн ва бар Миср оварам, ва баъд аз ин ҳо ӯ шуморо аз инҷо хоҳад фиристод. Вақте ки ӯ шуморо бо ҳама чиз фиристад, шуморо комилан берун хоҳад кард. Пас пинҳонӣ ба гӯшҳои мардум гап зан, ва ҳар як кас аз ҳамсояи худ зарфҳои нуқраӣ ва тиллоӣ ва либос бихоҳад. Худованд ба мардуми худ пеши мисриён лутф дод ва онҳо ба исроилиён қарз доданд, ва Мӯсо дар назди мисриён ва дар назди Фиръавн ва дар назди хизматкорони ӯ бисёр бузург гардид.

Ва Мусо гуфт: Ин чизҳоро мегӯяд Худованд: дар миёнаи шаб ман дохил мешавам ба миёнаи Миср, ва хоҳад мурд ҳар нахустзода дар замини Миср, аз нахустзодаи Фиръавн, ки бар тахт менишинад, то нахустзодаи канизаке, ки назди осиёб аст, ва то нахустзодаи ҳар чорво. Ва дар тамоми сарзамини Миср фарёди бузурге хоҳад буд, ки чунин ҳеҷ вақт набудааст ва дигар чунин нахоҳад буд. Ва дар байни ҳамаи фарзандони Исроил саг бо забони худ нахурросад, на ба одам ва на ба ҳайвон, то ки бидонӣ, ки Худованд чӣ гуна фарқ мегузорад байни мисриён ва Исроил. Ва ҳамаи ин фарзандони ту ба назди ман поён меоянд ва ба ман саҷда мекунанд, гуфта: Берав ту ва ҳамаи мардуми ту, ки ту роҳбарӣ мекунӣ, ва баъд аз ин ман мераваму берун. Ва Мусо аз назди Фиръавн бо ғазаб берун рафт. Худованд ба Мусо гуфт: Фиръавн ба шумо гӯш нахоҳад кард, то ки Ман нишонаҳо ва мӯъҷизаҳои Худро дар замини Миср зиёд кунам. Мусо ва Ҳорун ҳамаи он нишонаҳо ва мӯъҷизаҳоро дар замини Миср пеши Фиръавн анҷом доданд, вале Худованд дили Фиръавнро сахт кард ва ӯ гӯш накард, то писарони Исроилро аз замини Миср фиристад.

12

Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун дар замини Миср гуфт: ин моҳ барои шумо ибтидои моҳҳост; он барои шумо дар моҳҳои сол аввалин аст. Сухан кун ба тамоми ҷамоати писарони Исроил ва бигӯ: Дар рӯзи даҳуми ин моҳ ҳар яке

бояд гӯсфанде бигирад мувофиқи хонаҳои падарон, ҳар яке гӯсфанде барои хонааш. Агар вале кам бошанд дар хона, то ки кофӣ набошанд барои гӯсфанд, ӯ бо худаш ҳамсояи наздики худро хоҳад гирифт, мувофиқи шумораи ҷонҳо, ҳар яке он чӣ ки барои ӯ кофист, ба гӯсфанд хоҳад шумурд. Гӯсфанди комили нари яксола ба шумо лозим аст, онро аз бараҳо ва бузғолаҳо хоҳед гирифт. Ва он то чордаҳуми ин моҳ назди шумо нигоҳ дошта хоҳад шуд, ва тамоми анбӯҳи ҷамоати писарони Исроил онро ба шом хоҳанд кушт. Ва онҳо аз хун хоҳанд гирифт ва бар ду чорчӯбаи дар ва бар лавҳаи боло хоҳанд гузошт, дар хонаҳое, ки агар онҳо онҳоро дар онҳо хӯранд. Ва онҳо гӯштро дар ҳамин шаб бирён кардашуда бо оташ хоҳанд хӯрд ва нони беҳамираро бо сабзиҳои талх хоҳанд хӯрд. Шумо набояд аз онҳо хом бихӯред, на ҷӯшондашуда дар об, балки танҳо кабобшуда дар оташ, сар бо пойҳо ва ичакҳо. Чизе аз он то субҳ боқӣ намонад ва устухонҳои онро нашканед, аммо он чизҳое, ки аз он то субҳ боқӣ мемонанд, бояд дар оташ сӯзонда шаванд. Чунин шумо онро бихӯред: камарҳоятон баста бошад, кафшҳо дар пойҳоятон, асоҳо дар дастҳоятон, ва онро бо шитоб бихӯред, ин Пасхаи Худованд аст. Ва ман дар ин шаб аз замини Миср мегузарам ва ҳар нахустзодаро дар замини Миср аз одам то ҳайвон мезанам, ва аз ҳамаи худоёни мисриён интиқом мегирам, ман Худованд. Ва хун барои шумо нишона хоҳад буд бар хонаҳое, ки шумо дар онҳо ҳастед, ва Ман хунро хоҳам дид ва шуморо хоҳам пӯшонид, ва ҳангоме ки Ман дар замини Миср мезанам, бало барои нобуд кардан дар байни шумо нахоҳад буд. Ва

ин рӯз барои шумо ёдгорӣ хоҳад буд, ва шумо онро ҷашни Худованд барои ҳамаи насилҳои худ ҷашн хоҳед гирифт, қонуни ҷовидонӣ, онро ҷашн хоҳед гирифт. Ҳафт рӯз беҳамира хоҳед хӯрд, аз рӯзи аввал хамираро аз хонаҳои худ дур кунед, ҳар кӣ хамира хӯрад, ҷони ӯ аз Исроил нобуд хоҳад шуд, аз рӯзи аввал то рӯзи ҳафтум. Ва рӯзи аввал муқаддас хонда хоҳад шуд ва рӯзи ҳафтум барои шумо муқаддас хоҳад буд, ҳеҷ кори хизматӣ дар онҳо накунед, магар он чӣ ки барои ҳар касе лозим аст, танҳо ҳамин ба шумо иҷозат дода мешавад. Ва шумо нигоҳ хоҳед дошт ин фармонро; зеро дар ин рӯз ман берун хоҳам овард қувваи шуморо аз замини Миср, ва шумо хоҳед кард ин рӯзро барои наслҳои шумо қонуни ҷовидонӣ, оғоз намуда аз рӯзи чордаҳуми моҳи аввал, аз шом шумо хоҳед хӯрд нони фатир, то рӯзи яку бистуми моҳ, то шом. Ҳафт рӯз хамиртуруш дар хонаҳои шумо ёфта нахоҳад шуд. Ҳар кӣ нони хамиртурушдор хӯрад, ҷони ӯ аз ҷамоати Исроил нобуд карда хоҳад шуд, ҳам ғарибон ва ҳам аҳолии аслии замин. Ҳар гуна нони хамиршударо нахӯред, дар ҳар ҷои истиқомати худ нони бехамира бихӯред. Мусо ҳамаи шӯрои калонсолони писарони Исроилро хонд ва ба онҳо гуфт: Равед ва барои худатон гӯсфанде мувофиқи хешовандиҳоятон гиред ва Пасхаро қурбонӣ кунед. Шумо дастаи зӯфоро мегиред ва онро ба хуне, ки назди дар аст, ғӯта карда, ба сарлавҳа ва ҳарду чорчӯбаи дар мерасонед аз хуне, ки назди дар аст, вале шумо ҳар яке то субҳ аз дари хонаи худ берун нахоҳед омад. Ва Худованд мегузарад то мисриёнро бизанад, ва хунро дар болои чорчӯбаи дар ва

дар болои ҳарду тарафи дар хоҳад дид, ва Худованд аз дар мегузарад ва ба ҳалоккунанда иҷозат намедиҳад, ки ба хонаҳои шумо дарояд то бизанад. Ва ин қонунро барои худ ва писаронат то абад нигоҳ дор. Агар шумо дохил шавед ба он заминеро, ки Худованд ба шумо медиҳад, чунон ки Ӯ сухан гуфт, ин хизматро нигоҳ доред. Ва хоҳад буд, агар писарони шумо ба шумо гӯянд: Ин ибодат чист? Ва шумо ба онҳо хоҳед гуфт: Ин қурбонии Пасха ба Худованд аст, чунон ки Ӯ хонаҳои писарони Исроилро дар Миср пӯшонд, вақте ки мисриёнҳоро зад, вале хонаҳои моро наҷот дод. Ва мардум хам шуда саҷда карданд. Ва писарони Исроил рафта, чунон ки Худованд ба Мусо ва Ҳорун фармуд, ҳамон тавр амал карданд. Дар миёнаи шаб чунин шуд, ки Худованд ҳар нахустзодаро дар замини Миср зад, аз нахустзодаи Фиръавн, ки бар тахт нишаста буд, то нахустзодаи асирзане, ки дар чоҳ буд, ва то нахустзодаи ҳар чорво. Ва Фиръавн шабона бархост ва хизматгоронаш ва ҳамаи мисриён, ва фарёди бузурге дар тамоми сарзамини Миср баланд шуд, зеро хонае набуд, ки дар он мурдае набошад. Ва Фиръавн Мусо ва Ҳорунро шабона даъват кард ва ба онҳо гуфт: Хезед ва аз қавми ман баромадед, ҳам шумо ва ҳам писарони Исроил, равед ва ба Худованди Худои худ хизмат кунед, чунон ки мегӯед. Ва гӯсфандон ва гову гоҳои худро гирифта равед ва маро низ баракат диҳед. Ва мисриҳо мардумро бо ҷидият таҳти фишор мегузоштанд, то онҳоро аз замин берун кунанд, зеро гуфтанд, ки ҳамаи мо мемирем. Мардум хамири худро бардоштанд, пеш аз он ки хамиршавад, ва хамирҳои онҳо

дар либосҳояшон баста бар китфҳояшон буд. Писарони Исроил карданд, чунон ки Мӯсо ба онҳо фармуд, ва аз мисриён зарфҳои нуқра ва тилло ва либос пурсиданд. Ва Худованд ба мардуми худ пеши мисриён лутф дод, ва онҳо ба онҳо қарз доданд, ва мисриёнро ғорат карданд. Писарони Исроил аз Рамесе ба Суккот рафта шуданд, шаш сад ҳазор пиёдагон, мардон, ғайр аз бори сафар. Ва халқи омехтаи бисёр бо онҳо баромаданд, ва гӯсфандон, ва гову, ва чорвои бисёр зиёд. Ва онҳо хамиреро, ки аз Миср баровардаанд, пухтанд – нонҳои беҳамираи дар хокистар пухташуда, зеро ҳамиршуда набуд, чунки Мисриён онҳоро берун кардаанд ва онҳо натавонистанд бимананд ва барои худашон озуқа ба роҳ тайёр накардаанд. Зиндагии писарони Исроил, ки онҳо дар замини Миср ва дар замини Канъон зиндагӣ карданд, чаҳорсаду сӣ сол буд. Ва шуд, ки баъд аз чорсаду сӣ сол, тамоми қувваи Худованд аз замини Миср шабона баромад. Эҳтиёт аст барои Худованд, то ки онҳоро аз замини Миср берун бароранд. Он шаби ин эҳтиёт аст барои Худованд, то ки барои ҳамаи писарони Исроил ба наслҳои онҳо бошад. Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: ин қонуни Пасха аст: ҳеҷ бегона аз он нахоҳад хӯрд. Ва ҳар хизматкор ё бо нуқра харидашударо хатна хоҳӣ кард, ва он вақт ӯ аз он хоҳад хӯрд. Мусофир ё коргари ичорашуда аз он нахоҳад хӯрд. Дар як хона хӯрда мешавад ва шумо гӯштро аз хона ба берун намебароред ва устухонеро аз он намешиканед. Ҳамаи ҷамоати писарони Исроил онро анҷом хоҳанд дод. Агар мусофире ба шумо наздик шавад, то ки Пасхаро барои Худованд иҷро кунад, пас ҳамаи

мардонаи ӯро хатна кунед, ва баъд аз он ӯ наздик шавад, то онро иҷро кунад, ва ӯ ҳамчун мавлуди замин хоҳад буд, ҳар касе ки номахтун аст, аз он нахоҳад хӯрд. Қонуни ягона барои маҳаллӣ ва барои бегонае, ки ба шумо омадааст, хоҳад буд. Ва писарони Исроил ҳамон тавре амал карданд, ки Худованд ба Мусо ва Ҳорун фармуда буд, ҳамин тавр онҳо амал карданд. Ва дар он рӯз Худованд писарони Исроилро аз замини Миср бо қуввати онҳо бароварда.

13

Худованд ба Мусо гуфт ва фармуд: Ҳар нахустзодаи аввалин таваллудеро, ки ҳар раҳмро дар байни писарони Исроил мекушояд, аз одам то ҳайвон, барои Ман муқаддас кун, он аз они Ман аст. Мусо ба мардум гуфт: Ин рӯзро ёд кунед, ки дар он аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ баромадед, зеро Худованд шуморо бо дасти қавӣ аз ин ҷо бароварда, ва хамиртуруш хӯрда нахоҳад шуд. Зеро имрӯз шумо дар моҳи навон мебароед. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте Худованди Худои ту туро ба замини канъониён, ҳиттиён, амуриён, ҳивиён, ябусиён, гиргошиён ва фаризиён дароварад, ки ба падаронат савганд хӯрда буд, то ба ту замине диҳад, ки шир ва асал равон аст, он гоҳ ин хизматро дар ҳамин моҳ иҷро хоҳӣ кард. Шаш рӯз шумо бояд нони беҳамира бихӯред, вале дар рӯзи ҳафтум ҷашни Худованд аст. Нонхамиртурокро ҳафт рӯз бихӯред, хамиртурок ба ту дида нахоҳад шуд ва хамиртуруш дар ҳамаи сарҳадҳои ту

нахоҳад буд. Ва ту дар он рӯз ба писарат эълон хоҳӣ кард ва хоҳӣ гуфт: Худованди Худо ин корро барои ман кард, вақте ки ман аз Миср берун мерафтам. Ва ин ба ту нишона бар дасти ту хоҳад буд ва ёдгорӣ пеш аз чашмони ту, то ки қонуни Худованд дар даҳони ту бошад, зеро Худованди Худо туро бо дасти қавӣ аз Миср баровард. Ва ин қонунро мувофиқи вақтҳо ва фаслҳо, аз рӯз ба рӯз нигоҳ доред. Ва чунин хоҳад буд, вақте ки Худованди Худои ту туро ба замини канъониён биёварад, ҳамон тавре ки ба падаронат савганд хӯрда буд, ва онро ба ту диҳад. Ва ту ҳар кушояндаи раҳимро, яъне нарҳоро ба Худованд ҷудо хоҳӣ кард, ҳар кушояндаи раҳимро аз галаҳо ё аз чорвои худ, ҳар чӣ қадар ба ту насиб шавад, нарҳоро ба Худованд муқаддас хоҳӣ кард. Ҳар нахустзодаи хар, ки раҳимро мекушояд, бояд бо гӯсфанд иваз кунӣ, агар иваз накунӣ, бояд онро озод кунӣ, ҳар нахустзодаи одамро аз писарони худ бояд озод кунӣ. Агар писарат баъд аз ин аз ту бипурсад, гуфта, ин чист? Ва ту ба ӯ хоҳӣ гуфт, ки дар дасти қавӣ Худованд моро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ берун овард. Вақте ки Фиръавн аз фиристодани мо сар печонд, ӯ ҳар нахустзодаро дар замини Миср кушт, аз нахустзодаи одамон то нахустзодаи чорво. Аз ин сабаб ман ҳар кушояндаи раҳимро, яъне нарҳоро, ба Худованд қурбонӣ мекунам ва ҳар нахустзодаи писарони худро озод мекунам. Ва ин бар дасти ту нишона хоҳад буд ва пеш аз чашмонат ҷунбишнопазир, зеро Худованд туро бо дасти қавӣ аз Миср бароварда. Вақте ки Фиръавн мардумро фиристод, Худо онҳоро аз роҳи замини Филистиҳо роҳнамоӣ накард, зеро

он наздик буд, чунки Худо гуфт: мабодо мардум ҳангоми дидани ҷанг пушаймон шаванд ва ба Миср баргарданд. Ва Худо мардумро гирди роҳе кард, ки ба биёбон мебарад, ба сӯи Баҳри Сурх, ва дар насли панҷум писарони Исроил аз замини Миср баромаданд. Ва Мусо устухонҳои Юсуфро бо худаш гирифт, зеро ӯ писарони Исроилро савганд дода буд ва гуфта буд: Худованд албатта шуморо боздид хоҳад кард ва шумо устухонҳои маро аз ин ҷо бо худатон бардоред. Вале писарони Исроил аз Суккот бардошта, дар Этам назди биёбон лашаргоҳ заданд. Ва Худо онҳоро роҳбарӣ мекард, рӯзҳо дар сутуни абр, то ба онҳо роҳро нишон диҳад, ва шабҳо дар сутуни оташ. Сутуни абр дар рӯз ва сутуни оташ дар шаб аз пеши тамоми мардум қатъ нашуд.

14

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Ба писарони Исроил сухан гуй, ва онҳо баргашта лашкаргоҳ кунанд дар муқобили хонаи деҳот, дар миёни Мигдол ва дар миёни баҳр, дар муқобили Баал Сефон; пеши онҳо дар канори баҳр лашкаргоҳ хоҳӣ кард. Ва Фиръавн ба мардуми худ хоҳад гуфт: Писарони Исроил дар замин сарҳам мезананд, зеро биёбон онҳоро маҳбус кардааст. Ман дили Фиръавнро сахт хоҳам кард ва ӯ онҳоро таъқиб хоҳад кард, ва Ман дар Фиръавн ва дар тамоми лашкари ӯ ҷалол хоҳам ёфт, ва ҳамаи мисриён хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, ва онҳо чунин карданд. Ва ба подшоҳи мисриён гузориш дода

шуд, ки қавм гурехта буд, ва дили Фиръавн ва хизматгорони ӯ нисбат ба қавм дигар гардид, ва онҳо гуфтанд: Чӣ кор кардем мо ин, ки писарони Исроилро фиристодем, то ба мо хизмат накунанд? Пас Фиръавн аробаҳои худро ба ҳам баст ва тамоми мардуми худро бо худаш ҳамроҳ овард, ва шашсад аробаҳои баргузида гирифт ва тамоми аспҳои мисриёнро ва сарлашкарҳоро бар ҳамаи онҳо. Ва Худованд дили Фиръавн, подшоҳи Миср ва хизматгоронаш сахт кард ва ӯ дар ақиби писарони Исроил таъқиб намуд, аммо писарони Исроил бо дасти баланд берун рафтанд. Ва мисриён онҳоро таъқиб карданд ва онҳоро дар канори баҳр ҷойгир шуда ёфтанд, ва тамоми аспҳо ва аробаҳои Фиръавн ва сараҳо ва лашкари ӯ дар муқобили қишлоқ, рӯ ба рӯи Баалсефон буданд. Ва Фиръавн наздик меомад ва писарони Исроил боло нигоҳ карда, бо чашмони худ диданд, ки мисриён дар ақиби онҳо ҷойгир шуда буданд, ва онҳо хеле тарсиданд. Аммо писарони Исроил ба сӯи Худованд фарёд карданд. Ва онҳо ба Мусо гуфтанд: Оё аз он сабаб ки дар замини Миср гӯрҳо набуданд, ту моро берун овардӣ, то дар биёбон бимирем? Чаро ту ин корро бо мо кардӣ ва моро аз Миср берун овардӣ? Оё ин он калимае набуд, ки мо ба ту дар Миср гуфтем ва мегуфтем: моро рухсат деҳ, то мо ба мисриён хизмат кунем? Беҳтар аст барои мо хизмат кардан ба мисриҳо, ё мурдан дар ин биёбон. Мусо ба мардум гуфт: Ҷасорат гиред, истед ва бубинед наҷотро аз Худованд, ки Ӯ имрӯз барои мо хоҳад кард; зеро ки чунон ки шумо мисриёнҳоро имрӯз дидаед, шумо дигар онҳоро то абад

вақт нахоҳед дид; Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард ва шумо хомӯш хоҳед буд. Худованд ба Мусо гуфт: Чаро ба Ман фарёд мезанӣ? Сухан кун ба писарони Исроил, ва бигзор онҳо лагарро бардоранд. Ва ту асои худро бардор ва дасти худро ба сӯи баҳр дароз кун ва онро шикоф, ва писарони Исроил ба миёни баҳр аз ҷои хушк дароянд. Ва нигоҳ кун, ман дили Фиръавн ва ҳамаи мисриёнро сахт хоҳам кард, ва онҳо пас аз онҳо дохил хоҳанд шуд, ва ман дар Фиръавн ва дар тамоми лашкари ӯ ва дар аробаҳо ва дар аспҳои ӯ ҷалол дода хоҳам шуд. Ва ҳамаи мисриён хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки Ман дар Фиръавн ва дар аробаҳо ва аспҳои ӯ шавкатнок мешавам. Фариштаи Худо, ки пеш аз ордугоҳи писарони Исроил меравт, ҷойи худро иваз кард ва ба ақиби онҳо рафт, ва сутуни абр низ аз пеши онҳо ҳаракат кард ва дар ақиби онҳо истод. Ва он дар миёнаи лашкаргоҳи мисриён ва дар миёнаи лашкаргоҳи Исроил дохил шуд ва истод, ва торикӣ ва зулмат фаро расид, ва шаб гузашт, ва онҳо тамоми шабро бо якдигар омехта нашуданд. Мусо дасташро ба сӯи баҳр дароз кард ва Худованд тамоми шабро бо бодӣ шадиди ҷанубӣ баҳрро ронд ва баҳрро хушк гардонид ва об ҷудо шуд. Ва писарони Исроил ба миёнаи баҳр дар ҷои хушк даромаданд, ва оби он аз тарафи рост девор буд ва аз тарафи чап девор. Ва мисриён таъқиб карданд ва дар ақиби онҳо даромаданд, ва ҳамаи асбҳои Фиръавн ва аробаҳо ва савораҳо ба миёнаи баҳр даромаданд. Ва шуд дар посбонии субҳ, ва Худованд нигарист ба лашкаргоҳи мисриён дар сутуни оташ ва абр, ва лашкаргоҳи мисриёнро ба

парешонӣ андохт, ва мҳварҳои аробаҳои онҳоро баст, ва онҳоро бо зӯр бурд; ва мисриён гуфтанд, биёед гурезем аз рӯи Исроил; зеро Худованд барои онҳо бо мисриён ҷанг мекунад. Худованд ба Мусо гуфт: Дасти худро ба сӯи баҳр дароз кун, то об бозгардад ва мисриёнро, аробаҳо ва савораҳояшонро бипӯшонад. Мусо дасташро ба сӯи баҳр дароз кард ва об ҳангоми рӯз ба ҷояш баргашт. Мисриён аз об гурехтанд ва Худованд мисриёнро дар миёни баҳр партофт. Ва об баргашта, аробаҳо ва савораҳоро ва тамоми қувваи Фиръавнро, онҳое ки дар пайи онҳо ба дарё дохил шуда буданд, пӯшонд, ва аз онҳо ҳатто яке боқӣ намонд. Ва писарони Исроил тавассути хушкӣ дар миёнаи баҳр рафтанд, ва об барои онҳо девор аз тарафи рост ва девор аз тарафи чап буд. Ва Худованд Исроилро дар он рӯз аз дасти мисриён наҷот дод, ва Исроил мисриёни мурдаро дар канори баҳр дид. Исроил дасти бузургеро дид, ки Худованд ба мисриён кард, ва мардум аз Худованд тарсиданд ва ба Худо ва ба Мусо, хизматгори Ӯ, имон оварданд.

15

Онгоҳ Мӯсо ва писарони Исроил ин сурудро ба Худо хонданд ва гуфтанд: Биёед барои Худованд бихонем, зеро Ӯ бо ҷалол ҷалол ёфтааст, аспу саворкорро ба дарё партофтааст. Ёрирасон ва ҳифозкунанда барои ман наҷотдиҳанда шуд, ин Худои ман аст, ва ман Ӯро ҷалол хоҳам дод, Худои падарам аст, ва ман Ӯро баланд хоҳам

кард. Худованд ҷангҳоро мешиканад, Худованд номи Ӯст. Аробаҳои Фиръавн ва қувваи ӯро партофт ба баҳр, сарорахои баргузидаи дараҷаи сеюмро; фурӯ бурда шуданд дар Баҳри Сурх; баҳр пӯшонд онҳоро; фурӯ рафтанд ба қаър чун санг. Дасти рости Ту, эй Худованд, дар қувват ҷалол ёфтааст, дасти рости Ту, эй Худованд, душманонро дармҳам шикастааст. Ва бо фаровонии шавкати Ту душманонро шикастӣ, ғазаби Худро фиристодӣ ва он онҳоро чун пӯшол фурӯ бурд. Ва аз рӯҳи ғазаби Ту об ҷудо шуд, обҳо мисли девор ҷамъ шуданд, мавҷҳо дар миёнаи баҳр ҷамъ шуданд. Душман гуфт: Таъқиб карда, хоҳам гирифт, ғаниматро тақсим хоҳам кард, ҷонамро пур хоҳам кард, бо шамшерам хоҳам кушт, дастам ҳукм хоҳад кард. Ту рӯҳи худро фиристодӣ, баҳр онҳоро пӯшонд, онҳо мисли сурб дар оби қавӣ фурӯ рафтанд. Кӣ монанди ту аст дар байни худоён, Эй Худованд? Кӣ монанди ту аст? Ҷалолатнок шуда дар муқаддасон, аҷоиб дар шаънҳо, мӯъҷизаҳоро мекунанда. Ту дасти рости худро кашидӣ, замин онҳоро фурӯ бурд. Ту бо адолати худ қавми худро, ки озодаш кардӣ, роҳнамоӣ кардӣ ва бо қувваи худ ӯро ба ҷойгоҳи муқаддасат тасалло додӣ. Миллатҳо шунидаанд ва ғазабнок шудаанд, дардҳо сокинони Филистиймро фаро гирифтаанд. Сипас пешвоёни Адум шитофтанд ва ҳукмронони Моабитҳоро ларза фаро гирифт, ҳамаи сокинони Канъон гудохтанд. Бигзор бар онҳо ларза ва тарс афтад, аз бузургии бозуи ту бигзор онҳо ба санг табдил шаванд, то қавми ту гузарад, эй Худованд, то қавми ту, ки Ту онро ба даст овардӣ, гузарад. Онҳоро оварда, дар кӯҳи мероси худ бикор, ба ҷойгоҳи омодаи худ,

ки Ту омода кардӣ, эй Худованд, ҷойи муқаддас, эй Худованд, ки дастони Ту онро омода карданд. Худованд барои ҳамеша ҳукмронӣ мекунад, ва то абад, ва боз ҳам. Зеро ки асп Фиръавн бо аробаҳо ва савораҳо ба дарё даромад, ва Худованд обҳои дарёро бар онҳо овард, вале писарони Исроил аз миёни дарё тавассути хушкӣ гузаштанд. Марям пешгӯ, хоҳари Ҳорун, дафро ба даст гирифт ва ҳамаи занон бо дафҳо ва хорҳо аз паси ӯ баромаданд. Марям аз онҳо сар кард ва гуфт: Биёед барои Худованд бихонем, зеро Ӯ бо ҷалол ҷалол ёфтааст, асп ва саворро ба дарё партофт. Мӯсо писарони Исроилро аз Баҳри Сурх берун бурд ва онҳоро ба биёбони Сур овард, ва онҳо се рӯз дар биёбон рафтанд ва об наёфтанд, то ки нӯшанд. Онҳо ба Марра омаданд, вале наметавонистанд аз Марра нӯшанд, зеро об талх буд. Аз ин сабаб ӯ номи он ҷойро Талхӣ гузошт. Ва мардум бар Мусо ғурилдиданд ва гуфтанд: Мо чӣ хӯрем? Мусо ба Худованд фарёд кард ва Худованд ба ӯ чӯб нишон дод ва ӯ онро ба об андохт ва об ширин шуд, онҷо ба ӯ қонунҳо ва ҳукмҳо гузошт ва онҷо ӯро озмуд ва гуфт, агар шунидан бишнавӣ садои Худованди Худои худро ва хушоянда пеши ӯ кунӣ ва гӯш диҳӣ ба фармонҳои ӯ ва нигоҳ дорӣ ҳамаи қонунҳои ӯро, ҳар беморие ки ба мисриён овардам наоварам бар ту, зеро ман ҳастам Худованди Худои ту шифодиҳандаи ту. Ва онҳо ба Айлейм омаданд, ва дар он ҷо дувоздаҳ чашмаи об буд, ва ҳафтод танаи дарахти хурмо, ва онҳо дар он ҷо назди обҳо ҷой гирифтанд.

16

Онҳо аз Элим баромаданд, ва тамоми ҷамоати писарони Исроил ба биёбони Син омаданд, ки он байни Элим ва байни Синой аст. Дар рӯзи понздаҳум, дар моҳи дуюм, баъд аз он ки онҳо аз замини Миср баромада буданд, тамоми ҷамоати писарони Исроил ба Мусо ва Ҳорун норозигӣ карданд. Ва писарони Исроил ба онҳо гуфтанд: Кошки мо дар замини Миср аз ҷониби Худованд зада шуда мурда будем, вақте ки бар дегҳои гӯшт нишаста буда, нонро то сер мехӯрдем, зеро шумо моро ба ин биёбон овардед, то ҳамаи ин ҷамоатро аз гуруснагӣ кушта кунед. Ва Худованд ба Мусо гуфт, бубин ман барои шумо нонҳоро аз осмон борон мебарорам ва мардум берун меравад ва онҳо онро рӯз ба рӯз ҷамъ мекунанд, то ки онҳоро озмоям, оё онҳо бо қонуни ман мераванд ё не. Ва дар рӯзи шашум хоҳад буд ва онҳо онро ки меоваранд тайёр мекунанд ва он ду баробар хоҳад буд аз он чӣ ки онҳо рӯз ба рӯз ҷамъ мекунанд. Ва Мусо ва Ҳорун гуфтанд ба тамоми ҷамоати писарони Исроил: Бегоҳ шумо хоҳед донист, ки Худованд шуморо берун овард аз замини Миср, ва субҳ шумо хоҳед дид шавкати Худовандро, вақте ки Ӯ нолаи шуморо бар Худо шунид; мо чӣ ҳастем, ки шумо нола мекунед бар мо? Ва Мусо гуфт: Вақте ки Худованд ба шумо бегоҳ гӯшт барои хӯрдан ва субҳ нонҳо барои сер шудан медиҳад, ин аз сабаби он аст, ки Худованд ғурғурии шуморо шунид, ки шумо бар зидди мо ғурғур мекунед; мо чӣ ҳастем? Зеро

ғурғурии шумо на бар зидди мо аст, балки бар зидди Худо. Мусо ба Ҳорун гуфт: Ба тамоми ҷамоати писарони Исроил бигӯ: Ба пешгоҳи Худо наздик шавед, зеро Ӯ ғурғурии шуморо шунидааст. Вақте ки Ҳорун ба тамоми ҷамоати писарони Исроил сухан мегуфт, онҳо ба сӯи биёбон баргаштанд ва шукӯҳи Худованд дар абр намоён шуд. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Ман ғурғурии писарони Исроилро шунидаам; ба онҳо сухан гӯй ва гӯй: Дар шом шумо гӯшт хоҳед хӯрд, ва дар субҳ аз нон сер хоҳед шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам. Шом шуд ва бедона баромад ва лашкаргоҳро пӯшонд, субҳ шуд вақте ки шабнам гирди лашкаргоҳ қатъ мешуд. Ва ин, ба рӯи биёбон чизе нозук, монанди тухми кашниз сафед, монанди яхбандон ба рӯи замин буд. Дидаанд онро писарони Исроил, гуфтанд яке ба дигаре: Чӣ аст ин? Зеро онҳо намедонистанд, ки он чӣ буд; вале Мусо ба онҳо гуфт: ин он нон аст, ки Худованд ба шумо барои хӯрдан дод. Ин калома, ки Худованд фармуд: ҷамъ кунед аз он ҳар яке барои мувофиқҳо гомор, мувофиқи сар мувофиқи шумораи ҷонҳои шумо, ҳар яке бо хонанишинони шумо ҷамъ кунед. Писарони Исроил ҳамин тавр кардаанд ва ҷамъ карданд: яке зиёд ва дигаре камтар. Ва андоза гирифта гомор, зиёд нашуд он ки бисёр, ва он ки кам на кам шуд; ҳар яке барои худ ҷамъ карданд. Мусо ба онҳо гуфт: Ҳеҷ кас чизе аз он то субҳ нагузорад. Ва онҳо ба Мусо гӯш накарданд, аммо баъзеҳо аз он чизро то субҳ гузоштанд, ва он кирмҳо ҷӯшонд, ва бӯй бад кард, ва Мусо бар онҳо хашмгин шуд. Ва онҳо ҳар субҳ онро ҷамъ

мекарданд, ҳар кас миқдори муқарраршударо, вале вақте ки офтоб гарм мешуд, он об мегардид. Шуд дар рӯзи шашум, онҳо ҷамъ карданд чизҳои зарурӣ дукарата, ду гомор барои як; даромаданд ҳама роҳбарони ҷамоат, ва хабар доданд ба Мусо. Мусо ба онҳо гуфт: Оё ин он калимае нест, ки Худованд гуфта буд? Шанбеҳо истироҳати муқаддас ба Худованд фардост; ҳар чӣ ки мепазед, бипазед; ва ҳар чӣ ки мепӯзед, бипӯзед; ва ҳама зиёдатиро гузоред онро ба анбор то субҳ. Ва онҳо онро то субҳ гузоштанд, чунон ки Мусо ба онҳо фармуда буд, ва на бӯй гирифт ва на кирм дар он пайдо шуд. Мусо гуфт: Имрӯз бихӯред, зеро имрӯз шанбе барои Худованд аст, дар даштҳамворӣ ёфта нахоҳад шуд. Шумо шаш рӯз ҷамъ хоҳед кард, вале рӯзи ҳафтум шаббот аст, зеро дар он чизе нахоҳад буд. Вале дар рӯзи ҳафтум баъзе аз мардум кӯшиш карданд, ки ҷамъ кунанд, ва чизе наёфтанд. Худованд ба Мӯсо гуфт: То кай намехоҳед ба фармонҳои ман ва қонуни ман итоат кунед? Бубинед, зеро Худованд ба шумо шаббатро, ин рӯзро дод, аз ҳамин сабаб Ӯ худаш дар рӯзи шашум ба шумо нони ду рӯзро дод. Ҳар яке дар хонаи худ нишинед, ҳеҷ кас дар рӯзи ҳафтум аз ҷояш набарояд. Ва мардум дар рӯзи ҳафтум истироҳат карданд. Ва писарони Исроил онро ном гузоштанд Ман, ва он мисли тухми кашниз сафед буд, ва мазаи он чун кулчаи асалин буд. Мусо гуфт: Ин калома, ки Худованд фармуд: Гомори маннро пур кунед ба анбор барои наслҳои шумо, то онҳо нонеро бинанд, ки шумо дар биёбон хӯрдед, ҳангоме ки Худованд шуморо аз замини Миср берун овард. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: Як кӯзаи тиллоӣ

гир ва ба он як гомори пури манн андоз ва онро пеши Худо гузор барои нигоҳдорӣ барои наслҳои шумо, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд; ва Ҳорун онро пеши шаҳодат барои нигоҳдорӣ гузошт. Писарони Исроил чил сол манн хӯрданд, то ба сарзамини маскунӣ расиданд; онҳо манн хӯрданд, то ба қисме аз Финиқия расиданд. Аммо гомор даҳуми се пайманаҳо буд.

17

Ва тамоми ҷамоати писарони Исроил аз биёбони Син мувофиқи ордугоҳҳои худ бар асоси каломи Худованд рафтанд ва дар Рафидин ордугоҳ заданд, аммо барои қавм об барои нӯшидан набуд. Ва мардум бо Мӯсо ғурролиданд ва гуфтанд: Ба мо об бидеҳ, то биёшомем. Ва Мӯсо ба онҳо гуфт: Чаро шумо бо ман ғурролидан мекунед ва чаро шумо Худовандро озмудан мекунед? Мардум дар он ҷо ба об ташна шуданд, ва мардум дар он ҷо ба Мӯсо ғурғур карданд ва гуфтанд: Чаро ин? Ту моро аз Миср боло овардӣ, то моро ва фарзандони моро ва чорвои моро бо ташнагӣ кушӣ? Ва Мусо ба Худованд фарёд кард ва гуфт: Чӣ кунам бо ин мардум? Боз кам, ва онҳо маро бо санг хоҳанд занд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Пеш аз ин қавм рав ва бо худ аз калонсолони қавм бигир, ва асоеро, ки бо он дарёро задӣ, ба дасти худ гир ва биров. Ин ман он ҷо пеш аз ту дар болои санг дар Ҳореб истодаам, ва ту ба санг мезанӣ, ва аз он об берун меояд, ва мардум менӯшанд. Мусо ҳамин тавр пеши

писарони Исроил кард. Ва ӯ номи он ҷойро Озмоиш ва Маломат ном ниҳод, аз сабаби маломати писарони Исроил ва аз сабаби он ки онҳо Худовандро озмуданд ва гуфтанд: Оё Худованд дар миёни мо ҳаст ё не? Амалик омад ва бо Исроил дар Рафидин ҷанг кард. Мусо ба Ёшуъ гуфт: Барои худат мардони қудратманд интихоб кун ва фардо баромада бо Амалиқ ҷанг кун, ва ин ман бар қуллаи теппа хоҳам истод ва асои Худо дар дасти ман хоҳад буд. Ва Юшуъ чунон кард, ки Мусо ба ӯ гуфта буд, ва берун рафта барои ҷанг бо Амалиқ сафорост, ва Мусо ва Ҳорун ва Ҳур ба қуллаи теппа баромаданд. Ва чунин шуд, ки вақте Мусо дастҳояшро бардошт, Исроил ғолиб меомад, вале вақте дастҳояшро фурӯ гузошт, Амолиқ ғолиб меомад. Дастҳои Мусо вазнин буданд ва онҳо сангеро гирифта, зери ӯ гузоштанд ва ӯ бар он нишаст. Ҳорун ва Ҳур дастҳои ӯро аз ин тараф яке ва аз он тараф яке нигоҳ доштанд ва дастҳои Мусо то ғуруби офтоб мустаҳкам монданд. Ва Ёшуъо Амалек-ро ва тамоми халқи ӯ-ро бо шамшер шикаст дод. Худованд ба Мусо гуфт: Инро барои ёдгорӣ дар китоб нависон ва ба гӯшҳои Ёшуа расон, ки Ман ёдгории Амалекро аз зери осмон пурра нест хоҳам кард. Ва Мусо барои Худованд қурбонгоҳ сохт ва номи онро Худованд паноҳгоҳи ман гузошт. Зеро ки Худованд бо дасти пинҳонӣ бар зидди Амалиқ ҷанг мекунад аз наслҳо то наслҳо.

18

Ётор, кохини Мадиам ва падарзани Мусо, шунид ҳама он чӣ Худованд барои халқи худ Исроил кард, зеро Худованд Исроилро аз Миср бароварда. Гирифт ва Ётор, хусури Мусо, Сепфораро, занаки Мусоро баъд аз озод кардани ӯ, ва ду писари ӯро; номи якеаш Ҳершом буд, гуфта, мусофир будам дар замини бегона; ва номи дуюмаш Елиезер буд, гуфта, зеро Худои падарам ёрдеҳандаи ман буд, ва маро аз дасти Фиръавн наҷот дод. Ва Ётор, хусури Мӯсо, ва писарон ва зани ӯ ба сӯи Мӯсо ба биёбон баромаданд, ҷое ки ӯ дар кӯҳи Худо ҷойгир шуда буд. Ба Мусо гузориш дода шуд: Бубин, падарзанат Ётор ба наздат меояд ва зан ва ду писарат бо ӯ. Мусо барои пешвози хусураш баромад ва ба ӯ саҷда кард ва ӯро бӯсид ва онҳо якдигарро салом карданд ва ӯ онҳоро ба чодир даровард. Ва Мусо ба хусураш нақл кард ҳама чӣ қадаре ки Худованд ба Фиръавн ва ҳама мисриён барои Исроил кард, ва ҳамаи машаққатҳое ки дар роҳ ба онҳо расид, ва ки Худованд онҳоро аз дасти Фиръавн ва аз дасти мисриён раҳонид. Ётро аз ҳамаи некиҳое, ки Худованд ба онҳо кард, ҳайрат кард, зеро Ӯ онҳоро аз дасти мисриён ва аз дасти Фиръавн раҳонид. Ва Ётор гуфт: Баракатнок бод Худованд, ки онҳоро аз дасти мисриён ва аз дасти Фиръавн раҳоӣ кард. Акнун ман донистам, ки Худованд аз ҳамаи худоён бузургтар аст, барои он ки онҳо ба онҳо ҳамла карданд. Ва Ётро, хусури Мусо, қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳо ба Худо гирифт; ва Ҳорун ва ҳамаи калонсолони Исроил омаданд, то бо хусури Мусо пеши Худо нон хӯранд. Ва шуд, ки баъд аз рӯзи дигар Мусо нишаст, то мардумро ҳукм кунад, ва ҳама мардум назди Мусо аз субҳ то шом

меистоданд. Ва Ётро ҳамаи он чиро, ки ӯ барои мардум мекунад, дида, мегӯяд: Ин чӣ аст, ки ту барои мардум мекунӣ? Чаро ту танҳо мешинӣ, ва ҳама мардум аз субҳ то шом назди ту истодаанд? Ва Мусо ба хусураш мегӯяд: Мардум назди ман меоянд, то аз Худо ҳукм ҷӯянд. Вақте ки байни онҳо ихтилоф пайдо мешавад ва назди ман меоянд, ман ҳар якеро ҳукм мекунам ва ба онҳо фармонҳои Худо ва қонуни Ӯро маълум мекунам. Падарзани Мусо ба ӯ гуфт: Ту ин корро дуруст намекунӣ. Бо вайронагии бетобона вайрон хоҳӣ шуд ҳам ту ва ҳам тамоми ин мардуме, ки бо ту ҳастанд. Ин кор барои ту вазнин аст, ту танҳо наметавонӣ онро анҷом диҳӣ. Акнун пас гӯш кун маро, ва ман ба ту машварат хоҳам дод, ва Худо бо ту хоҳад буд. Ту барои мардум дар назди Худо бош ва сухани онҳоро ба назди Худо оварда рас. Ва ту ба онҳо фармонҳои Худо ва қонуни Ӯро шаҳодат медиҳӣ ва ба онҳо роҳҳоеро, ки дар онҳо хоҳанд рафт, нишон медиҳӣ ва корҳоеро, ки онҳо хоҳанд кард. Ва ту барои худат аз ҳамаи мардум мардони тавоно, худотарс, одил ва нафратдоранди ғурурро интихоб намо ва онҳоро ҳамчун фармондеҳони ҳазорнафара, саднафара, панҷоҳнафара ва даҳнафара таъин кун. Ва онҳо мардумро дар ҳар вақт ҳукм мекунанд, аммо калимаҳои санҷин ва душворро ба ту мерасонанд, ва масъалаҳои хурди ҳукмҳоро худашон ҳал мекунанд, ва онҳо бори туро сабук мекунанд ва ба ту кумак мерасонанд. Агар ин корро кунӣ, Худо туро қувват хоҳад дод ва ту тавонӣ истодай, ва ҳамаи ин мардум ба ҷои худ бо осоиштагӣ хоҳанд омад. Мусо садои хусури худро шунид ва он чи ки ӯ ба ӯ гуфта буд,

кард. Ва Мусо аз тамоми Исроил мардони қудратманд интихоб кард ва онҳоро ҳазорбошӣ, садбошӣ, панҷоҳбошӣ ва даҳбошӣ таъин намуд. Ва онҳо мардумро дар ҳар вақт ҳукм мекарданд, аммо ҳар масъалаи вазнинро назди Мусо меовардандю ҳар масъалаи сабукро худашон ҳал мекарданд. Мусо хусури худашро фиристод ва ӯ ба замини худаш рафт.

19

Дар моҳи сеюми баромадани писарони Исроил аз замини Миср, дар ҳамин рӯз онҳо ба биёбони Сино омаданд. Ва онҳо аз Рафидеин баромаданд ва ба биёбони Сино омаданд, ва Исроил дар он ҷо рӯ ба рӯи кӯҳ хайма зад. Ва Мусо ба кӯҳи Худо баромад, ва Худо ӯро аз кӯҳ даъват кард ва гуфт: Ин чизҳоро ба хонаи Яъқуб хоҳӣ гуфт ва ба писарони Исроил эълон хоҳӣ кард. Худатон дидед, ки ман чӣ кардам бо мисриён, ва шуморо монанди бар болҳои уқобҳо бардоштам ва ба худам овардам. Ва ҳоло агар шунида, овози маро бишнавед ва аҳди маро нигоҳ доред, шумо барои ман қавми махсус аз байни ҳамаи миллатҳо хоҳед буд, зеро ки тамоми замин аз они ман аст. Шумо вале барои ман подшоҳии коҳинӣ ва миллати муқаддас хоҳед буд, ин суханҳоро ба писарони Исроил хоҳӣ гуфт. Мусо омад ва калонсолони қавмро даъват кард ва ҳамаи ин суханҳоеро, ки Худо ба онҳо фармуда буд, пеши онҳо гузошт. Ҳамаи мардум бо як дил ҷавоб доданд ва гуфтанд: Ҳар чӣ Худо

гуфтааст, мо иҷро хоҳем кард ва итоат хоҳем намуд. Мӯсо ин суханҳоро ба Худо пешкаш кард. Худованд ба Мусо гуфт: Ин ман дар сутуни абр ба сӯи ту меоям, то мардум суханони маро, ки ба ту мегӯям, бишунаванд ва ба ту то абад бовар кунанд. Мусо суханҳои мардумро ба Худованд хабар дод. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Фуромада огоҳ кун халқро, ва покиза кун онҳоро имрӯз ва фардо, ва бигзор онҳо либосҳоро бишӯянд, ва бигзор онҳо тайёр бошанд барои рӯзи сеюм; зеро дар рӯзи сеюм Худованд фуромад хоҳад кард ба кӯҳи Сино, пеши тамоми халқ. Ва ту мардумро гирду атроф ҷудо хоҳӣ кард ва хоҳӣ гуфт: Ба худатон диққат диҳед, ки ба кӯҳ боло наравед ва ба чизе аз он даст назанед. Ҳар касе, ки ба кӯҳ даст зад, бо марг хоҳад мурд. Дасти ӯ намерасад, зеро бо сангҳо сангсор карда хоҳад шуд, ё бо тир тир андохта хоҳад шуд, агар ҳайвон бошад ва агар одам бошад, зинда намемонад, вақте ки овозҳо ва сурнойҳо ва абр аз кӯҳ дур шаванд, онҳо ба кӯҳ боло хоҳанд рафт. Мӯсо аз кӯҳ назди мардум фурӯд омад ва онҳоро муқаддас кард ва онҳо либосҳояшонро шустанд. Ва ӯ ба мардум гуфт: Се рӯз омода бошед ва ба занон наздик нашавед. Ва шуд, ки дар рӯзи севум вокеъ шуда ба субҳи барвақт, овозҳо ва барқҳо ва абри торик бар кӯҳи Сино пайдо шуданд, овози карнай калон садо дод, ва ҳамаи мардуми дар лашкаргоҳ тарсиданд. Ва Мусо мардумро аз лашкаргоҳ барои вомухорӣ бо Худо бароварда, ва онҳо назди кӯҳ истоданд. Кӯҳи Синой тамоман дуд мекард, зеро Худо дар оташ бар он фуромада буд, ва дуд монанди дуди танӯр боло мерафт, ва ҳамаи мардум хеле ҳайрон шуданд.

Садоҳои карнай ҳар чӣ пеш меравӣ, хеле қавитар мешуданд. Мусо сухан гуфт, ва Худо ба ӯ бо овоз ҷавоб дод. Худованд бар кӯҳи Синай, бар қуллаи кӯҳ фуромад ва Худованд Мусоро ба қуллаи кӯҳ даъват кард ва Мусо боло рафт. Ва Худо ба Мусо гуфт, гуфта: фуромада ба қавм ҷиддӣ огоҳӣ деҳ, то ҳеч гоҳ ба Худо наздик нашаванд барои дидан, ва аз онҳо бисёре нафтанд. Ва кошинон, ки ба Худованд Худо наздик мешаванд, бояд муқаддас карда шаванд, мабодо Худованд онҳоро нобуд кунад. Ва Мусо ба Худо гуфт: Мардум наметавонанд ба кӯҳи Сино боло раванд, зеро ту ба мо шаҳодат додаӣ ва гуфтӣ: Кӯҳро ҷудо кун ва онро муқаддас гардон. Худованд ба ӯ гуфт: Биравед, фуроед ва шумо бо Ҳорун бароед, вале коҳинон ва мардум набояд зӯр карда ба сӯи Худо бароянд, то мабодо Худованд онҳоро ҳалок кунад. Мӯсо ба назди мардум фуромад ва ба онҳо гуфт.

20

Ва Худованд ҳамаи ин суханҳоро гуфт, гуфта: Ман ҳастам Худованд Худои ту, ки туро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ берун овардам. Ба ту худоёни дигаре ҷуз ман нахоҳанд буд. Ту барои худат тасвир насозӣ ва на шабеҳи ҳеҷ чизеро, на он чизҳоеро, ки дар осмони боло ҳастанд, на он чизҳоеро, ки дар замини поён ҳастанд ва на он чизҳоеро, ки дар обҳои зери замин ҳастанд. Ту ба онҳо саҷда намекунӣ ва на ба онҳо хизмат намекунӣ; зеро ки

Ман Худованди Худои ту ҳастам, Худои ғайратманд, гуноҳони падаронро ба фарзандон бармегардонам, то насли сеюм ва чорум ба онҳое ки Маро нафрат мекунанд, ва раҳм мекунам то ҳазорҳо ба онҳое ки Маро дӯст медоранд ва ба онҳое ки фармонҳои Маро нигоҳ медоранд. Ту номи Худованди Худои худро дар беҳуда нахоҳӣ гирифт, зеро Худованди Худои ту онро, ки номи Ӯро дар беҳуда мегирад, бегуноҳ нахоҳад шумурд. Рӯзи шанберо ёд кун, то онро муқаддас созӣ. Шаш рӯз кор кун ва тамоми корҳои худро анҷом деҳ. Дар рӯзи ҳафтум, шанбе барои Худованди Худои туст; ту дар он ҳеҷ кор накунӣ, на ту, на писари ту, на духтари ту, на хизматгори ту, на канизаки ту, на гови ту, на ҳайвони боркаши ту, на ҳар ҳайвони ту, на мусофире, ки дар ту муқим аст. Зеро дар шаш рӯз Худованд осмон ва заминро ва баҳрро ва ҳар чизе, ки дар онҳост, офарид ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифт, аз ҳамин рӯ Худованд рӯзи ҳафтумро баракат дод ва онро муқаддас кард. Падару модаратро эҳтиром кун, то барояат хуб бошад ва то дар рӯи замини некӯ, ки Худованди Худоят ба ту медиҳад, дарозумр шавӣ. Ту зино намекунӣ. Ту дуздӣ накунӣ. Ту набояд кушт. Ту бар зидди ҳамсояат шаҳодати дурӯғ намедиҳӣ. Ту орзу накунӣ зани ҳамсояатро; ту орзу накунӣ хонаи ҳамсояатро, на майдони ӯро, на ғуломи ӯро, на канизаки ӯро, на гови ӯро, на харри ӯро, на ҳеҷ ҳайвони ӯро, на ҳар чизе ки ба ҳамсояат тааллуқ дорад. Ва ҳамаи мардум овоз ва машъалаҳо ва овози карнай ва кӯҳи дуднокро диданд, аммо ҳамаи мардум тарсида аз дур истоданд. Ва онҳо ба Мусо гуфтанд: Ту бо мо сухан гӯй, ва Худо бо мо сухан

нагӯяд, то намирем. Ва Мусо ба онҳо мегӯяд: Ҷасорат гиред, зеро Худо барои озмудани шумо омадааст, то ки□□си Ӯ дар дилҳои шумо ҷой гирад ва шумо гуноҳ накунед. Мардум аз дур истода буданд, вале Мусо ба торикӣ ворид шуд, ки дар он Худо буд. Худованд ба Мусо гуфт: Ин чизҳоро ба хонаи Яъқуб хоҳӣ гуфт ва ба писарони Исроил эълон хоҳӣ кард: шумо дидед, ки Ман аз осмон бо шумо сухан гуфтаам. Шумо барои худатон худоёни нуқра насозед ва худоёни тиллоӣ низ барои худатон насозед. Қурбонгоҳро аз замин барои ман бисозед ва дар болои он қурбониҳои сӯхтаи худ, наҷотҳои худ, гӯсфандони худ ва гӯсолаҳои худро қурбонӣ кунед дар ҳар ҷое, ки номи худро дар он ҷо ном бурдан хоҳам, ва Ман ба наздат омада, туро баракат хоҳам дод. Агар қурбонгоҳро аз сангҳо барои Ман бисозӣ, онро аз сангҳои тарошидашуда месозӣ, зеро ханҷари худро бар онҳо партофтаӣ ва онҳо ноҷоис гардидаанд. Ту бо зинаҳо ба қурбонгоҳи ман барманаӣ, то бараҳнагиат дар он кушода нашавад.

21

Ва инҳо ҳукмҳое ҳастанд, ки ту онҳоро пеши онҳо мегузорӣ. Агар ту писари яҳудиро гирӣ, шаш сол ба ту хизмат мекунад; вале дар соли ҳафтум озод мешавад ройгон. Агар ӯ танҳо дохил шавад, танҳо берун хоҳад рафт, вале агар зан бо ӯ дохил шавад, зани ӯ низ берун хоҳад рафт. Ва агар хӯҷаин ба ӯ зан диҳад ва ба ӯ писарон ё

духтарон зоид, зан ва бачаҳо ба хӯҷаини ӯ хоҳанд буд, вале ӯ танҳо берун хоҳад рафт. Агар вале ҷавоб дода гӯяд ғулом, ман хӯҷаинамро ва занамро ва бачаҳоямро дӯст доштаам, намегурезам озод; хӯҷаини ӯ ӯро наздик меорад ба ҳукмгоҳи Худо, ва он вақт ӯро наздик меорад ба дар ба чорчӯба, ва хӯҷаини ӯ гӯши ӯро бо дарзгир сӯрох мекунад, ва ба ӯ то абад хизмат мекунад. Агар касе духтари худро ҳамчун хизматкор бифурӯшад, ӯ чунон озод нахоҳад шуд, ки канизакҳо озод мешаванд. Агар ӯ ба хӯҷаини худ, ки бо ӯ розӣ шуда буд, хушнуд накунад, онгоҳ ӯро озод хоҳад кард. Аммо ба миллати бегона ӯро фурӯхтан ҳақ надорад, зеро бо ӯ вафодор набуд. Агар вале ӯро ба писари худ нишон диҳад, бояд мувофиқи ҳуқуқи духтарон бо ӯ рафтор кунад. Агар вале дигареро барои худаш гирад, ӯ чизҳои зарурӣ ва либос ва муоширатро аз ӯ маҳрум нахоҳад кард. Агар вале ӯ ин се чизро барои ӯ накунад, вай бе пардохти нуқра озод мешавад. Агар касе касеро бизанад ва ӯ бимирад, бояд ӯро ба марг расонанд. Вале на ихтиёран, балки Худо ӯро ба дастҳояш супурд, ман ба ту ҷое хоҳам дод, ки қотил ба он ҷо хоҳад гурехт. Агар касе ба ҳамсояи худ ҳамла кунад, то ӯро бо ҳила бикушад ва паноҳ бибарад, ӯро аз қурбонгоҳи ман гирифта, бикуш. Кӣ падар ё модари худро мезанад, бояд ба марг расонида шавад. Он ки ба падар ё модари худ бад гӯяд, бо марг хоҳад мурд. Агар касе яке аз писарони Исроилро дуздад ва ба ӯ ситам карда, ӯро фурӯхт ва дар ин гунох ёфта шуд, бояд ба марг расонида шавад. Агар ду мард ҷанҷол кунанд ва ҳамсояро бо санг ё мушт зананд ва ӯ намирад, вале ба рӯи бистар дароз кашад, агар одам

бархеста берун бо асо роҳ равад, бечурм хоҳад буд он зананда; танҳо барои беамалии ӯ пардохт хоҳад кард ва табобатро. Агар касе ғуломи худ ё канизаки худро бо асо зада, ва ӯ дар зери дастони ӯ бимирад, бо адолат ҷазо дода хоҳад шуд. Агар вале ӯ як рӯз ё ду рӯз зинда монад, ҷазо дода нашавад, зеро нуқраи ӯ аст. Агар ду мард бо ҳам мубориза кунанд ва занеро, ки дар шикам фарзанд дорад, зананд ва кӯдаки ӯ берун ояд, на пурра шаклгирифта, ҷарима хоҳад шуд; чунон ки шавҳари зан таъин кунад, бо обрӯ хоҳад дод. Агар вале пурра шаклёфта бошад, ӯ хоҳад дод ҷон ба ҷои ҷон, чашм ба ҷои чашм, дандон ба ҷои дандон, даст ба ҷои даст, по ба ҷои по, сӯхтагӣ ба ҷои сӯхтагӣ, захм ба ҷои захм, кабудӣ ба ҷои кабудӣ. Агар касе ба чашми хизматгори худ ё ба чашми канизаки худ зарба зада, ӯро кур кунад, бояд онҳоро озод кунад ба ивази чашми онҳо. Агар дандони хизматкор ё дандони хизматгори занаи ӯро берун кунад, онҳоро озод хоҳад фиристод ба ҷои дандони онҳо. Агар гов марди ё занро шохзада кунад ва ӯ бимирад, бо сангҳо сангсор карда мешавад гов, ва гӯшти ӯ хӯрда намешавад; вале соҳиби гов бегуноҳ хоҳад буд. Агар гов шохдор пеш аз дирӯз ва пеш аз сеюм бошад ва ба хоҷаи ӯ шаҳодат дода бошанд ва ӯ онро набарорад, вале он марди ё занро кушта бошад, гов бояд сангсор карда шавад ва хоҷаи ӯ низ ба қатл расонида шавад. Агар вале фидя ба ӯ таҳмил карда шавад, ӯ фидяи ҷонаш хоҳад дод, ҳар қадаре ки ба ӯ таҳмил кунанд. Агар писарро ё духтарро шохзанад, мувофиқи ин қонун бояд ба ӯ кунанд. Агар гов кӯдакро ё канизакро шохзанад, си

дидрахмаи нуқра ба хӯҷаини онҳо хоҳад дод, ва гов бо санг сангсор хоҳад шуд. Агар касе чоҳ кушояд ё чоҳ канад ва онро напӯшонад ва гӯсола ё хар дар он ҷо биафтад, соҳиби чоҳ хоҳад пардохт, нуқра ба соҳиби онҳо хоҳад дод; вале мурда ба ӯ хоҳад буд. Агар гови касе гови ҳамсояро шохзанад ва бимирад, онҳо гови зиндаро хоҳанд фурӯхт ва нуқраи ӯро хоҳанд тақсим кард ва гови мурдаро хоҳанд тақсим кард. Агар маълум карда шавад, ки гов шохзананда аст пеш аз дирӯз ва пеш аз парирӯз, ва ба хӯҷаини он гувоҳӣ дода шуда бошад, ва ӯ онро нобуд накарда бошад, бояд гов ба ҷои гов пардохт кунад, вале мурда ба ӯ тааллуқ хоҳад дошт. Агар касе гӯсолае ё гӯсфанде дуздад ва онро кушад ё фурӯшад, панҷ гӯсола ба ҷои он гӯсола ва чаҳор гӯсфанд ба ҷои он гӯсфанд бипардозад.

22

Агар дуздӣ дар сӯрохӣ ёфта шавад ва зада шуда бимирад, ин қатл ба ҳисоб намеравад. Агар офтоб бар ӯ барояд, ӯ гунаҳкор аст ва бояд кушта шавад, вале агар чизе надошта бошад, бояд ба ивази дуздии худ фурӯхта шавад. Агар чизи дуздидашуда дар дасти ӯ ёфта шавад, аз хар то гӯсфанд, ки зинда бошад, ӯ бояд дукарата онҳоро пардохт кунад. Агар касе майдон ё токзорро чаронад ва чорвои худро гузошта, майдони дигареро бичаронад, бояд аз майдони худ мувофиқи маҳсулоташ бипардозад, вале агар тамоми майдонро бичаронад, бояд беҳтаринҳои майдони худ ва

беҳтаринҳои токзори худро бипардозад. Агар оташ баромада, хорҳоро ёбад ва хирманҳо ё хушаҳои ғалла ё даштро бисӯзонад, он касе, ки оташро афрӯхтааст, хоҳад пардохт. Агар касе ба ҳамсояаш нуқра ё зарфҳо барои нигоҳдорӣ диҳад ва онҳо аз хонаи он одам дуздида шаванд, агар дузд ёфта шавад, бояд дукарата пардохт кунад. Агар дуздро наёбанд, соҳиби хона ба пеши Худо наздик мешавад ва қасам мехӯрад, ки ӯ дар тамоми амонати ҳамсояаш бадкорӣ накардааст, дар ҳар гуноҳи гуфташуда, дар бораи гӯсолаи ҷавон ва ҳайвони боркаш ва гӯсфанд ва либос ва тамоми гумшудагии даъво кардашуда; ҳар чӣ ки бошад, ба пеши Худо ҳукми ҳарду меояд ва он ки тавассути Худо гирифта шуд, дубора ба ҳамсояаш мепардозад. Агар касе ба ҳамсояаш ҳайвони боркаш ё гӯсола ё гӯсфанд ё ҳар ҳайвонеро барои нигоҳбонӣ диҳад, ва он шикаста шавад ё мурад ё асир шавад, ва ҳеҷ кас надонад, савганди Худо дар миёни ҳар дуи онҳо хоҳад буд, ки ӯ дар умум нисбат ба амонати ҳамсояаш бад амал накардааст; ва ҳамин тавр соҳиби он қабул хоҳад кард, ва ӯ пас нахоҳад дод. Агар аз ӯ дуздида шавад, ба хӯҷаин пардохт хоҳад кард; агар аз ҷониби ҳайвонҳои ваҳшӣ дарида шавад, ӯро ба шикор хоҳад овард ва пардохт нахоҳад кард. Агар касе аз ҳамсояаш чизе бихоҳад ва он шикаста шавад ё бмирад ё асир гирифта шавад, вале соҳибаш ҳамроҳи он набошад, бояд ҷуброн кунад. Агар соҳиб бо ӯ бошад, пардохт нахоҳад кард, агар коргари ичоравӣ бошад, ба ҷои музди ӯ хоҳад буд. Агар касе духтари бокираро, ки намзадкардашуда нест, фиреб диҳад ва бо ӯ бихобад, бояд бо маҳр ӯро ба зани худ

гирад. Агар падари духтар қатъиян инкор кунад ва нахоҳад ӯро ба ӯ ба занӣ диҳад, он гоҳ бояд нуқра ба падар бипардозад ба андозаи маҳри духтарони бокира. Ҷодугаронро зинда нигоҳ надоред. Ҳар касе, ки бо ҳайвон бихобад, онҳоро ба марг расонед. Он ки ба худоён қурбонӣ мекунад, бо марг нобуд карда хоҳад шуд, ғайр аз Худованди ягона. Ва бегонаро озор нарасонед ва ба ӯ зулм накунед, зеро шумо бегонаҳо дар замини Миср будед. Шумо ҳеҷ бевазан ва ятимро озор нахоҳед расонид. Агар шумо бо бадӣ ба онҳо бадӣ кунед ва онҳо фарёд карда ба ман фарёд кунанд, бо шунидан овози онҳоро мешунавам ва бо ғазаб ғазабнок мешавам ва шуморо бо шамшер мекушам ва занҳои шумо бевазанҳо мешаванд ва фарзандони шумо етимҳо мешаванд. Агар ба бародари камбағали худ нуқра қарз диҳӣ, ӯро зӯр накун ва ба ӯ фоиз магузор. Агар ту гарав гирӣ либоси ҳамсояи худро, пеш аз ғуруби офтоб бозгардонӣ ба ӯ; зеро ин пӯшиши ӯст, танҳо ин либоси бараҳнагии ӯст; дар чӣ хобад ӯ? Агар бинобар ин ӯ ба ман фарёд кунад, ман ӯро хоҳам шунид; зеро ки ман раҳмдил ҳастам. Худоёнро бад нахоҳӣ гуфт, ва ҳокими қавми худро бад нахоҳӣ гуфт. Навбарҳои хирмангоҳ ва чархушакгоҳи худро дер макун, пешбачаҳои писаронатро ба ман бидеҳ. Ҳамин тавр бо гӯсолаат ва гӯсфандат ва ҳайвони боркашат рафтор кун: ҳафт рӯз бояд зери модараш бошад, вале дар рӯзи ҳаштум онро ба ман бозгардон. Ва шумо мардони муқаддас ба Ман хоҳед буд, ва гӯшти аз ҷониварони ваҳшӣ дарридашударо нахоҳед хӯрд, онро ба сагҳо партоед.

23

Ту шунидани беҳударо қабул нахоҳӣ кард, бо ноҳақ розӣ нахоҳӣ шуд, то гувоҳи ноҳақ шавӣ. Ту бо аксарият дар бадӣ нахоҳӣ буд, ту бо аксарият ҳамроҳ нахоҳӣ шуд, то ки бо зиёдтарон баргардӣ ва ҳукмро бигардонӣ. Ва ба камбағал дар ҳукм раҳм нахоҳӣ кард. Агар ту бо гови душманат ё ҳайвони боркаши ӯ, ки гум шудааст, рӯ ба рӯ шавӣ, бояд онро баргардонӣ ба ӯ. Агар ҳайвони боркаши душманат афтода зери бораш бинӣ, аз он нагузар, балки ба ӯ кӯмак кун, то онро бардорад. Ту ҳукми фақирро дар додгоҳи ӯ таҳриф нахоҳӣ кард. Аз ҳар сухани ноҳақ дур хоҳӣ шуд, бегуноҳ ва одилро нахоҳӣ куштан ва беиймонро бо сабаби тӯҳфаҳо ҳақ нахоҳӣ донист. Ва тӯҳфаҳо нагир, зеро тӯҳфаҳо чашмони бинандагонро кӯр мекунанд ва суханони одилонаро вайрон мекунанд. Ва шумо ба мусофир зулм нахоҳед кард, зеро шумо рӯҳи мусофирро медонед, чунки худатон дар замини Миср мусофир будед. Шаш сол замини худро кишт кун ва маҳсулоти онро ҷамъ кун. Дар соли ҳафтум озодӣ хоҳӣ кард ва онро раҳо хоҳӣ намуд, ва камбағалони миллати ту хоҳанд хӯрд, ва боқимондаро ҳайвонҳои ваҳшӣ хоҳанд хӯрд. Ҳамчунин бо токзори ту ва зайтунзори ту хоҳӣ кард. Шаш рӯз корҳои худро анҷом деҳ, вале дар рӯзи ҳафтум ором аст, то ки гови ту ва ҳайвони боркаши ту ором кунанд, ва то ки писари канизаки ту ва мусофир тоза шаванд. Ҳар чӣ ки ба шумо гуфтаам, нигоҳ доред ва номи худоёни дигарро ёд накунед ва аз даҳони

шумо шунида нашавад. Се маротиба дар сол ба ман ҷашн гиред. Ҷашни нонҳои беҳамиратуро нигоҳ дошта, онро баргузор кунед, ҳафт рӯз нонҳои беҳамиратуро бихӯред, чунон ки ман ба шумо фармон додам, мувофиқи вақти моҳи нав, зеро дар он вақт шумо аз Миср баромадед, пеши Ман дастхолӣ намоён нашавед. Ва ҷашни дарави нахустинмеваҳоро аз корҳои худ, ки агар дар майдони худ бикорӣ, хоҳӣ кард, ва ҷашни анҷомро дар баромади сол дар ҷамъомади корҳои худ аз майдони худ. Се маротиба дар сол ҳар як марди ту пеши Худованди Худои ту дида мешавад. Вақте ки Ман милатҳоро аз пеши рӯи ту меронам ва сарҳадҳои туро васеъ мекунам, ту хуни қурбониҳои Маро бар хамиртуруш қурбонӣ накунӣ ва равғани иди Ман то субҳ намонад. Нахустинҳои нахустин ҳосили замини худро ба хонаи Худованди Худои худ меоварӣ, барраро дар шири модараш намепазӣ. Ва инак ман фиристодаи худро пеш аз рӯи ту мефиристам, то ки туро дар роҳ нигоҳ дорад ва туро ба замине, ки барои ту омода кардаам, даровараd. Ба худат диққат кун ва ба ӯ гӯш кун ва ба ӯ нофармонӣ накун, зеро ӯ туро бознахоҳад дошт, чунки номи ман бар ӯст. Агар шунидан шунавед овози маро ва ҳама он чизеро, ки ба шумо фармон медиҳам, иҷро кунед ва паймони маро нигоҳ доред, шумо аз ҳамаи миллатҳо қавми махсуси Ман хоҳед буд, зеро ҳамаи замин аз они Ман аст. Шумо барои Ман подшоҳии коҳинӣ ва миллати муқаддас хоҳед буд. Ин суханҳоро ба писарони Исроил хоҳӣ гуфт. Агар шунидан шунавед овози маро ва ҳама он чизеро, ки ба шумо мегӯям, иҷро кунед, Ман ба душманони шумо душман хоҳам буд ва

ба муқобилкунандагони шумо муқобилӣ хоҳам кард. Фиристодаи ман пешвои ту хоҳад рафт ва туро назди амурйён, ҳиттӣён, периззӣён, канъонӣён, гиргошӣён, ҳивӣён ва ябусӣён хоҳад овард ва онҳоро нобуд хоҳам кард. Ту ба худоҳои онҳо сачда нахоҳӣ кард, на ба онҳо хизмат хоҳӣ кард, ва мувофиқи корҳои онҳо амал нахоҳӣ кард, балки онҳоро пурра вайрон хоҳӣ кард ва сутунҳои онҳоро шикаста-шикаста хоҳӣ кард. Ва ту ба Худованди Худои худ хидмат хоҳӣ кард, ва Ман нони туро ва шароби туро ва оби туро баракат хоҳам дод ва бемориро аз шумо дур хоҳам кард. Не хоҳад буд бефарзанд, на бефарзанд дар замини ту; шумораи рӯзҳои туро пур карда пур хоҳам кард. Ва тарсро пешвои ту мефиристам ва ҳамаи миллатҳоеро, ки ту ба онҳо дохил мешавӣ, ба ҳайрат меоварам ва ҳамаи душманонатро гурехта медиҳам. Ва Ман пеш аз ту занбурҳоро хоҳам фиристод, ва ту амурриҳо, ҳивиҳо, канъониҳо ва ҳиттиҳоро аз назди худ хоҳӣ ронд. Ман онҳоро дар як сол берун намекунам, то замин вайрона нашавад ва ҷонварони ваҳшӣ бар ту зиёд нашаванд. Мутобиқи каме-каме онҳоро аз пеши ту меронам, то вақте ки афзуда шавӣ ва он заминро мерос гирӣ. Ва Ман ҳудудҳои туро аз Баҳри Сурх то Баҳри Филистинҳо ва аз биёбон то дарёи бузурги Фурот хоҳам гузошт, ва сокинони замин ба дастҳои шумо хоҳам супурд ва онҳоро аз пеши ту хоҳам ронд. Ту бо онҳо ва бо худоёни онҳо паймон нахоҳӣ баст. Ва онҳо дар замини ту сокин нахоҳанд шуд, то ки туро ба гуноҳ бар зидди ман водор накунанд, зеро агар ба худоёни онҳо хизмат кунӣ, инҳо барои ту сангандоз хоҳанд

буд.

24

Ва ба Мусо гуфт: Биё бола ба сӯи Худованд ту ва Ҳорун, ва Надаб, ва Абиуд, ва ҳафтод нафар аз пешсафедони Исроил, ва онҳо аз дур ба Худованд саҷда хоҳанд кард. Ва Мусо танҳо ба наздикии Худо хоҳад омад, вале онҳо наздик нахоҳанд шуд, ва мардум бо онҳо боло нахоҳанд рафт. Мӯсо дохил шуд ва ба мардум ҳамаи суханони Худо ва ҳукмҳоро баён кард, ва тамоми мардум бо як овоз ҷавоб додаанд: Ҳамаи суханоне, ки Худованд гуфтааст, анҷом хоҳем дод ва итоат хоҳем кард. Ва Мусо ҳамаи суханони Худовандро навишт, ва Мусо пагоҳ бархоста, субҳ қурбонгоҳе дар зери кӯҳ сохт ва дувоздаҳ санг барои дувоздаҳ қабилаи Исроил гузошт. Ва ӯ ҷавононро аз писарони Исроил фиристод, ва онҳо қурбониҳои сӯхта овардаанд ва гӯсолаҳоро ба Худо қурбонии наҷот карданд. Мусо нисфи хунро гирифта, ба косаҳо рехт, ва нисфи дигари хунро ба сӯи қурбонгоҳ рехт. Ва китоби аҳдро гирифта, ба гӯши мардум хонд, ва онҳо гуфтанд: Ҳар чӣ Худованд гуфтааст, хоҳем кард ва хоҳем шунид. Мӯсо хунро гирифта, онро бар мардум пошид ва гуфт: Инак, ин хуни паймоне аст, ки Худованд бо шумо дар бораи ҳамаи ин суханҳо баст. Ва Мусо ва Ҳорун ва Надаб ва Абиуд ва ҳафтод нафар аз шӯрои калонсолони Исроил боло рафтанд. Ва онҳо ҷойеро диданд, ки дар он Худои Исроил истода буд; ва он чизҳое, ки зери пойҳои Ӯ буданд, мононди

кори хишти яқут буданд, ва монанди намуди осмон дар тозагӣ. Ва аз бартаридагони Исроил ҳатто яке ҳам набуд, ва онҳо дар ҷои Худо дида шуданд ва хӯрданд ва нӯшиданд. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Ба назди ман ба кӯҳ биёй ва дар он ҷо бош, ва Ман ба ту лавҳҳои сангиро, қонун ва фармонҳоеро, ки навиштаам, хоҳам дод, то ба онҳо қонунгузорӣ кунӣ. Ва Мусо хост ва Ёшуъ, ки назди ӯ истода буд, ба кӯҳи Худо баромаданд. Ва ба ризсафедон гуфтанд: Дар инҷо хомӯш бошед, то мо ба наздатон баргардем, ва инак Ҳорун ва Ҳур бо шумоянд, агар ба касе масъалаи ҳукм пеш ояд, бигузор ба онҳо мурочиат кунанд. Ва Мусо ва Ёшуъо ба кӯҳ баромаданд, ва абр кӯҳро пӯшонд. Ва шукӯҳи Худо бар кӯҳи Сино фурӯд омад ва абр онро шаш рӯз пӯшонд, ва Худованд Мусоро дар рӯзи ҳафтум аз миёни абр даъват кард. Ва шакли шавкати Худованд монанди оташи сӯзон дар болои қуллаи кӯҳ пеши писарони Исроил буд. Ва Мусо ба миёнаи абр дохил шуд ва ба кӯҳ боло рафт ва дар он ҷо дар кӯҳ чил рӯз ва чил шаб буд.

25

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Ба писарони Исроил бигӯ ва нахустинмеваҳоро аз ҳамаи онҳое, ки дилашон хоҳад, бигиред ва шумо нахустинмеваҳои маро хоҳед гирифт. Ва ин аст нахустинмева, ки шумо мегиред аз онҳо: тилло ва нуқра ва биринҷ ва сунбула ва арғувон ва қирмизи дукарата ва катони нозуки ришташуда ва мӯйҳои

бузҳо ва пӯстҳои қӯчқорҳои рангшудаи сурх ва пӯстҳои кабуд ва чӯбҳои нопӯсида ва сангҳои Сардиюс ва сангҳо барои накшкорӣ барои китфбанд ва либоси дароз. Ва ту барои ман ҷойгоҳи муқаддас месозӣ ва Ман дар миёни шумо зоҳир мешавам. Ва ту барои ман хоҳӣ сохт мувофиқи ҳар он чӣ ба ту дар кӯҳ нишон медиҳам, намунаи хайма ва намунаи ҳамаи асбобҳои он, ҳамин тавр хоҳӣ сохт. Ва ту сандуқи шаҳодатро аз чӯби ногандашаванда хоҳӣ сохт, ки дарозиаш ду газу ним, паҳноиаш як газу ним ва баландиаш як газу ним бошад. Ва ту онро бо тиллои холис мепӯшонӣ, аз дарун ва аз берун онро бо тилло мепӯшонӣ ва барои он ҳалқаҳои тиллоии печонидашударо гирдогирд месозӣ. Ва ту барои ин чаҳор ҳалқаи тиллоӣ хоҳӣ сохт ва онҳоро бар чаҳор тарафаш хоҳӣ гузошт: ду ҳалқа бар як тараф ва ду ҳалқа бар тарафи дуюм. Ту асоҳои ҳамил аз чӯбҳои ногандшаванда месозӣ ва онҳоро бо тилло мепӯшонӣ; Ва ту асоҳои ҳамилро ба ҳалқаҳое, ки дар паҳлӯҳои сандуқ ҳастанд, медароварӣ, то сандуқро бо онҳо бардорӣ. Дар ҳалқаҳои санадуқ чӯбҳо беҳаракат хоҳанд буд. Ва ту ба дар сандуқ шаҳодатҳоеро, ки ба ту медиҳам, хоҳӣ гузошт. Ва ту бояд ҷойи гуноҳпӯширо бо пӯшиши тиллои пок бисозӣ, ки дарозиаш ду газу ним ва паҳноиаш як газу ним бошад. Ва ту бояд ду карубиён аз тиллои кӯфташуда созӣ ва онҳоро аз ҳар ду тарафи курсии рахм гузорӣ. Сохта хоҳанд шуд каруби якум аз ин тараф ва каруби дуюм аз тарафи дигари сарпӯш, ва ту ду карубимро бар ҳар ду тараф хоҳӣ сохт. Карубиён балҳои худро аз боло кашида, бо балҳои худ бар курсии раҳмат соя меандозанд ва рӯҳои онҳо ба сӯи

якдигар, ба сӯи курсии раҳмат нигаронида мешаванд. Ва ту нишасти рахмро аз боло бар сандуқ ҷойгир хоҳӣ кард, ва ба дохили сандуқ шаҳодатҳоеро, ки ба ту медиҳам, андохта хоҳӣ. Ва Ман аз он ҷо ба ту маълум хоҳам шуд ва аз болои курсии рахм, дар миёни ду карубиёне, ки бар сандуқи шаҳодат ҳастанд, бо ту гап хоҳам зад ва ҳама он чиро, ки ба ту барои писарони Исроил фармон диҳам, ба ту хоҳам гуфт. Ва ту мизи тиллоӣ аз тиллои пок хоҳӣ сохт, ки дарозиаш ду газ, паҳноиаш як газ ва баландиаш як газ ва ним бошад. Ва ту барои он накшҳои печонидаи тиллоиро гирдогирд месозӣ; ва ту барои он канораро ба андозаи кафи даст гирдогирд месозӣ; Ва ту накши печонидаи хурдро барои канор гирдогирд месозӣ. Ва ту чаҳор ҳалқаи тиллоӣ хоҳӣ сохт ва ин чаҳор ҳалқаро бар чаҳор қисми пойҳои он дар зери канораш хоҳӣ гузошт. Ва ҳалқаҳо барои чӯбҳои ҳомил ба ҷойҳо хоҳанд буд, то ки бо онҳо мизро бардоранд. Ва ту чӯбҳоро аз чӯби нопӯсида хоҳӣ сохт ва онҳоро бо тиллои тоза хоҳӣ пӯшонд ва миз дар онҳо гирифта хоҳад шуд. Ва ту косаҳои онро ва хушбӯсозҳоро ва косаҳои нусукӣро ва пиёлаҳоро, ки дар онҳо нусукӣ мерезӣ, аз тиллои пок хоҳӣ сохт. Ва ту бар рӯи миз нонҳои ҳузурро пеши Ман ҳамеша хоҳӣ гузошт. Ва ту чароғдонеро аз тиллои пок месозӣ, чароғдонро кӯфтагӣ месозӣ, пояи он ва найчаҳо ва косаҳо ва гиреҳҳо ва гулҳои нилуфар аз он хоҳад буд. Шаш шоха аз паҳлӯҳо баромада буданд: се шохаи чароғдон аз як тарафи он ва се шохаи чароғдон аз тарафи дуюм. Ва се коса ҳаккокӣшуда бодомшакл буданд, дар як шохча коса ва нилуфар, ҳамин тавр барои шаш шохчаҳое, ки аз чароғдон

баромада буданд. Ва дар чароғдон чор косаи накшкардашуда бодомшакл, дар як шохча гулчаҳо ва лилияҳои он. Косае зери ду найча аз он ва косае зери чор найча аз он, ҳамин тавр барои шаш найчаҳое, ки аз чароғдон баромадаанд, ва дар чароғдон чор косаи накшкардашудаи бодомшакл. Гугакҳо ва найчаҳо бояд аз он бошанд, ҳамааш коркардшуда аз як тиллои соф. Ва ту ҳафт чароғ месозӣ, ва чароғҳоро мегузорӣ, ва онҳо аз як тараф дурахшанд. Ва хушбӯйдон ва пояҳои онро аз тиллои соф хоҳӣ сохт. Ҳамаи ин зарфҳо аз як таланти тиллои холис буданд. Бубин, ту мувофиқи намунае, ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шудааст, хоҳӣ сохт.

26

Ва хаймаро хоҳӣ сохт, даҳ пардаҳо аз катони нозуки тобидашуда ва кабуд ва арғувон ва сурхи тобидашуда бо карубиён, бо кори бофташуда онҳоро хоҳӣ сохт. Дарозии як парда бист-у-ҳашт гази ва паҳнои он чор гази хоҳад буд, андозаи ҳамон як барои ҳамаи пардаҳо хоҳад буд. Панҷ парда бояд аз якдигар пайваста бошанд, яке ба дигаре, ва панҷ парда бояд пайваста бошанд, яке ба дигаре. Ва ту барои онҳо ҳалқаҳои кабуд дар лаби як парда, аз як тараф барои пайваст месозӣ, ва ҳамин тавр дар лаби пардаи берунӣ барои пайвасти дуюм месозӣ. Панҷоҳ ҳалқа барои пардаи якум месозӣ ва панҷоҳ ҳалқа аз қисми пардаҳо мувофиқи пайвасти дуюм месозӣ, ки муқобили ҳам қарор

гирифта, ба якдигар афтонанд. Ва ту панҷоҳ ҳалқаи тиллоӣ хоҳӣ сохт ва пардаҳоро бо ин ҳалқаҳо ба ҳамдигар хоҳӣ пайваст, ва хайма як хоҳад буд. Ва ту пӯстҳои мӯйдор хоҳӣ сохт барои пӯшиши хайма, ёздаҳ пӯстҳо онҳоро хоҳӣ сохт. Дарозии як пӯст сӣ гази ва паҳнои як пӯст чор гази аст, ҳамон андоза барои ёздаҳ пӯст хоҳад буд. Ва ту панҷ пӯстро ба ҳам мепайвандӣ, ва шаш пӯстро ба ҳам мепайвандӣ, ва пӯсти шашумро дар пеши чадир дутоҳ мекунӣ. Ва ту панҷоҳ ҳалқа бар лаби пардаи якум, ки дар миёна мувофиқи пайвастшавӣ аст, хоҳӣ сохт ва панҷоҳ ҳалқа бар лаби пардаи пайвастшавандаи дуюм хоҳӣ сохт. Ва ту панҷоҳ ҳалқаи биринҷӣ хоҳӣ сохт ва ҳалқаҳоро аз ҳалқаҳои дар ҳам баста хоҳӣ пайваст ва пӯстҳоро хоҳӣ пайваст ва як хоҳад буд. Ва ту зиёдии пардаҳои хаймаро зери хоҳӣ гузошт, нисфи пардаи боқимондаро ба зиёдии пардаҳои хайма хоҳӣ пӯшонд, онро дар паси хайма хоҳӣ пӯшонд. Гази аз ин тараф ва гази аз он тараф, аз қисми фозили парда-ҳо, аз дарозии парда-ҳои хайма, пӯшонанда хоҳад буд бар тарафҳои хайма аз ин ҷониб ва аз он ҷониб, то ки бипӯшад. Ва ту барои чодир пӯшониш аз пӯстҳои қӯчқорҳои сурх ранг карда шуда хоҳӣ сохт ва пӯшонидаҳо аз пӯстҳои кабуд аз боло. Ва ту устунҳои чодирро аз чӯби ногандашаванда хоҳӣ сохт. Сутуни якро даҳ гази хоҳӣ сохт, ва паҳнои сутуни як гази яку ниме хоҳад буд. Ду зубонак барои як сутун, ки яке ба дигараш мутобиқат кунад, ҳамин тавр барои ҳамаи сутунҳои чодир хоҳӣ сохт. Ва ту барои хайма бист сутун месозӣ аз тарафи шимолӣ. Ва чил пояи нуқраро барои бист сутун хоҳӣ сохт: ду пояро барои як

сутун ба ҳарду тарафи он, ва ду пояро барои як сутун ба ҳарду тарафи он. Ва тарафи дуюм, тарафи ба Ҷануб, бист сутун ва чил пояи нуқраи онҳо; ду поя барои як сутун ба ҳарду қисми он ва ду поя барои як сутун ба ҳарду қисми он. Ва дар қисми ақибии чодир, дар тарафи баҳр, ту шаш сутун хоҳӣ сохт. Ва ду сутун хоҳӣ сохт бар гунҷҳои қафои чодир. Ва он аз поён баробар хоҳад буд, мувофиқи худи он аз сарҳо то пайвастшавии якто баробар хоҳанд буд, ҳамин тавр барои ҳарду гӯшаи ду хоҳӣ кард, баробар бошанд. Ва ҳашт сутун хоҳанд буд, ва пояҳои онҳо нуқраӣ шонздаҳ, ду пояҳо барои як сутун ба ҳар ду қисми он, ва ду пояҳо барои як сутун. Ва ту хоҳӣ сохт милаҳоро аз чӯбҳои ногандшаванда: панҷ барои як сутун аз як тарафи хайма, ва панҷ милаҳоро барои як сутуни тарафи дуюми хайма, ва панҷ милаҳоро барои сутуни ақибии тарафи хайма ба сӯи баҳр. Ва милаи миёна байни сутунҳо аз як тараф то тарафи дигар бигузарад. Ва сутунҳоро бо тилло мепӯшонӣ, ва ҳалқаҳои тиллоӣ месозӣ, ки ба онҳо миллаҳоро дароварӣ, ва миллаҳоро бо тилло мепӯшонӣ. Ва ту бояд чодирро мувофиқи шаклеке, ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шудааст, бардорӣ. Ва ту пардаи ҳиҷобро аз матои кабуд, арғувон, қирмизии ришташуда ва катони нозуки бофташуда хоҳӣ сохт, онро бо кори бофтаи карубиён хоҳӣ сохт. Ва ту онро бар чор сутуни ногандидаи тиллопӯш гузорӣ, ва сарҳои онҳо тиллоӣ, ва пояҳои онҳо чор нуқраӣ. Ва ту пардаро бар устунҳо хоҳӣ гузошт ва он ҷо дар дарунтари пардаро сандуқи шаҳодатро хоҳӣ овард, ва пардаро барои шумо миёни муқаддас ва миёни муқаддаси муқаддасҳо ҷудо

хоҳад кард. Ва ту бояд бо пардаи тиреза сандуқи гувоҳиро дар муқаддаси муқаддасон бпӯшонӣ. Ва ту мизро аз берун аз пардаи ҳиҷоб мегузорӣ ва чароғдонро дар муқобили миз бар қисми хайма, ки ба ҷониби ҷануб аст, мегузорӣ ва мизро бар қисми хайма, ки ба ҷониби шимол аст, мегузорӣ. Ва ту барои дари чодир пӯшонидае хоҳӣ сохт аз китони кабуд ва арғувон ва сурхи ришташуда ва китони нозуки ришташуда, кори гулдӯзӣ. Ва ту барои пардаи ҳиҷоб панҷ сутун месозӣ ва онҳоро бо тилло мепӯшонӣ, сарҳои онҳо тиллоӣ мебошанд ва барои онҳо панҷ пояи биринҷӣ мерезӣ.

27

Ва ту қурбонгоҳеро аз чӯби ногандшаванда хоҳӣ сохт, ки дарозии он панҷ газ ва паҳнои он панҷ газ бошад, қурбонгоҳ чоркунҷа хоҳад буд ва баландии он се газ. Ва ту шохҳоро бар чор кунҷҳо хоҳӣ сохт, аз худи он шохҳо хоҳанд буд, ва ту онҳоро бо биринҷ хоҳӣ пӯшонд. Ва ту барои қурбонгоҳ тоҷ хоҳӣ сохт, ва пӯшиши онро, ва косаҳои онро, ва чангакҳои гӯшти онро, ва оташдони онро, ва ҳамаи зарфҳои онро аз биринҷ хоҳӣ сохт. Ва ту барои ӯ панҷараи биринҷии тӯрӣ месозӣ ва барои панҷара чор ҳалқаи биринҷӣ дар зери чор тарафаш месозӣ. Ва ту онҳоро зери панҷараи қурбонгоҳ аз поён хоҳӣ гузошт, вале панҷара то нисфи қурбонгоҳ хоҳад буд. Ва ту барои қурбонгоҳ чӯбҳои бардоштанӣ аз чӯби нопӯсида хоҳӣ сохт, ва онҳоро бо

биринҷ хоҳӣ пӯшонид. Ва ту чӯбҳоро ба ҳалқаҳо хоҳӣ гузаронд ва чӯбҳо бояд дар паҳлӯҳои қурбонгоҳ бошанд ҳангоми бардоштани он. Туҳӣ бечӯш онро хоҳӣ сохт, мувофиқи он чӣ ки ба ту дар кӯҳ нишон дода шуд, ҳамин тавр онро хоҳӣ сохт. Ва ту барои хайма ҳавлӣ хоҳӣ сохт, ба тарафи ҷанубӣ пардаҳои ҳавлӣ аз либоси нозуки тобидашуда, дарозии сад зироъ барои як тараф. Ва сутунҳои онҳо бист буданд, ва пояҳои онҳо бист биринҷӣ буданд, ва ҳалқаҳои онҳо ва нигоҳдорандаҳо нуқра буданд. Ҳамин тавр, дар тарафи шарқӣ, пардаҳо сад зироъ дарозӣ доштанд, ва устунҳои онҳо бист, ва пояҳои онҳо бист биринҷӣ буданд, ва ҳалқаҳо ва гиреҳҳои устунҳо, ва пояҳои онҳо бо нуқра пӯшонида шуда буданд. Ва паҳнои ҳавлӣ, он ки ба тарафи баҳр аст, пардаҳо панҷоҳ газ, сутунҳои онҳо даҳ ва пояҳои онҳо даҳ. Ва паҳнои ҳавлии он дар тарафи ҷануб пардаҳо панҷоҳ газ, сутунҳои онҳо даҳ ва пояҳои онҳо даҳ. Ва баландии пардаҳо дар як тараф понздаҳ газ буд, сутунҳои онҳо се ва пояҳои онҳо се. Ва тарафи дуюм понздаҳ гази баландии пардаҳо, сутунҳои онҳо се ва пояҳои онҳо се. Ва барои дарвозаи ҳавлӣ пӯшише, ки баландиаш бист газ буд, аз нахи кабуд ва арғувон ва қирмизии тобидашуда ва катони нозуки тобидашуда бо кори гулдӯзӣ сохта шуда буд, сутунҳояшон чаҳор ва пояҳояшон чаҳор. Ҳамаи устунҳои ҳавлӣ дар атроф бо нуқра пӯшонида шуда буданд, ва сарҳои онҳо нуқра буданд, ва пояҳои онҳо биринҷӣ буданд. Дарозии ҳавлӣ сад бар сад, паҳнои он панҷоҳ бар панҷоҳ ва баландии он панҷ газ аз китони нозуки тобидашуда буд ва пояҳои онҳо

биринҷӣ буданд. Ва тамоми сохтмон ва ҳамаи асбобҳо ва михҳои ҳавлӣ биринҷӣ. Ва ту фармон деҳ ба писарони Исроил, ва бигузор онҳо ба ту равғани зайтун бе дурд, тоза, кӯфташуда гиранд барои равшанӣ сӯзонидан, то чароғ ҳамеша сӯхта шавад дар хаймаи шаҳодат; берун аз пардае, ки дар болои аҳд аст, Ҳорун ва писарони ӯ онро хоҳанд сӯзонд аз шом то субҳ, пеши Худованд, қонуни ҷовидонӣ барои наслҳои шумо аз писарони Исроил.

28

Ва ту Ҳорун бародари худ ва писарони ӯро аз писарони Исроил ба худат наздик овар, то Ҳорун, Надаб, Абиуд, Элеазар ва Итамар, писарони Ҳорун, ба Ман коҳинӣ кунанд. Ва ту барои бародарат Ҳорун либоси муқаддас хоҳӣ сохт барои шараф ва шукӯҳ. Ва ту гап зан ба ҳамаи донишмандони ақлманд, онҳоеро, ки Ман бо рӯҳи ҳикмат ва дарк пур кардам, ва онҳо либоси муқаддаси Ҳорунро барои муқаддас хоҳанд сохт, ки дар он ӯ ба Ман кохинӣ хоҳад кард. Ва инҳо ҷомаҳое ҳастанд, ки онҳо хоҳанд сохт: синапӯш ва китфпӯш ва либоси дароз ва куртаи бофташуда ва дастор ва камарбанд, ва онҳо ҷомаҳои муқаддас барои Ҳорун ва писарони ӯ хоҳанд сохт, то ба Ман каҳонат кунанд. Ва онҳо тило, ниловар, арғувон, қирмиз ва либоси нозукро хоҳанд гирифт. Ва онҳо китфпӯшро аз канафи нозуки тобидашуда хоҳанд сохт, кори бофташудаи нақшдор. Ду китфпӯш пайвасткунанда ба ӯ хоҳанд буд, яке

ба дигараш, дар ду қисм ҷойгиршуда. Ва матои китфпӯшҳое, ки бар он аст, мувофиқи кори он аз тиллои пок, ва нахи кабуд, ва арғувон, ва қирмизи ресидашуда, ва китони нозуки ресидашуда хоҳад буд. Ва ту ду санги зумуррадро хоҳӣ гирифт ва дар онҳо номҳои писарони Исроилро хоҳӣ накш кард. Шаш ном бар санги якум, ва шаш номи боқимонда бар санги дуюм мувофиқи насалҳои онҳо. Кори санги корӣ ҳунар, ҳаккокии муҳр, ту ду сангҳоро бар номҳои писарони Исроил ҳакк мекунӣ. Ва ту ин ду сангро бар китфҳои эфод хоҳӣ гузошт, ин сангҳо ёдгорӣ барои писарони Исроил ҳастанд, ва Ҳорун номҳои писарони Исроилро пеши Худованд бар ду китфи худ хоҳад бурд, ёдгорӣ дар бораи онҳо. Ва ту қисмҳои китфро аз тиллои пок хоҳӣ сохт. Ва ту бояд ду занҷири ресадор аз тиллои соф бисозӣ, ки бо гулҳо омехта шудаанд, кори бофта, ва ту бояд занҷирҳои ресадори бофташударо бар қисмҳои китф гузорӣ, мувофиқи қисмҳои китфи онҳо аз тарафи пеш. Ва ту синапӯши ҳукмҳоро хоҳӣ сохт, кори нақшдӯз, мувофиқи ритми эфод онро хоҳӣ сохт аз тилло ва кабуд ва арғувон ва сурхи рештаи тобида ва китони нозуки рештаи тобида. Ту онро чоркунҷа хоҳӣ сохт, он дукарата хоҳад буд, дарозии он як вадҷаб, ва паҳнои як вадҷаб. Ва ту дар он матои санггузоришуда чорсатра мебофӣ, сатри сангҳо хоҳад буд: сардиюн, топазиюн ва зумурад - сатри якум. Ва сатри дуюм: ангишт, сапфир ва яшм. Ва сафи сеюм: лигуриум, ақиқ ва аметист. Ва сатри чорум: заборҷад, берилл ва ақиқ, ки бо тилло пӯшонида шудаанд ва дар тилло баста шудаанд, бояд мувофиқи сатри худ

бошанд. Ва санҳо бошанд аз номҳои писарони Исроил дувоздаҳ, мувофиқи номҳои онҳо, нақшҳои муҳрҳо, ҳар яке мувофиқи ном бошанд барои дувоздаҳ қабила. Ва ту бар он оракул занҷирҳои тобидашударо хоҳӣ сохт — кори занҷирмонанд аз тиллои соф. Ва Ҳорун номҳои писарони Исроилро дар санги синаи ҳукм бар болои синааш хоҳад гирифт, ҳангоми даромадан ба ҷои муқаддас, ҳамчун ёдгорӣ пеши Худо. Ва ту зоҳиршавӣ ва ҳақиқатро бар синапӯши ҳукм мегузорӣ, ва он бар синаи Ҳорун хоҳад буд, вақте ки ӯ ба муқаддас пеши Худованд дохил мешавад, ва Ҳорун ҳукмҳои писарони Исроилро бар синаи худ пеши Худованд ҳамеша хоҳад бурд. Ва ту либоси дарози зеринро тамоман кабуд хоҳӣ сохт. Ва даҳони он дар миёнаи он хоҳад буд, лабае гирдогирди даҳон дошта, кори бофташуда, пайвасти бофташуда аз худи он, то ки дарида нашавад. Ва ту хоҳӣ сохт дар зери ҳошияи ҷомаи дароз аз поён, мисли анори гулкунанда, анорҳои хурд аз кабуд ва арғувон ва сурхи тобида ва китони нозуки ришташуда, дар зери ҳошияи ҷомаи дароз гирдогирд; ҳамон намуди анорҳои хурди тиллоӣ ва зангулаҳо дар миёни онҳо гирдогирд. Байни анорҳои тиллоӣ зангӯлаҳои тиллоӣ, ва гулдор дар болои ҳошияи либоси дароз гирдогирд. Ва Ҳорун дар хизматрасонӣ садои ӯ шунидашаванда хоҳад буд, ҳангоми даромадан ба ҷои муқаддас пеши Худованд, ва ҳангоми баромадан, то ки намирад. Ва ту бояд варақи тиллоии тозае созӣ ва дар он накши муҳрро кандакорӣ кунӣ: Макдиси Худованд. Ва ту онро бар ресмони кабуди тобидашуда мегузорӣ ва он бар сарпеч хоҳад буд, дар пеши сарпеч

хоҳад буд. Ва он бар пешонаи Ҳорун хоҳад буд, ва Ҳорун гуноҳҳои чизҳои муқаддасро бардорад, ҳар қадаре ки писарони Исроил муқаддас кунанд ҳамаи туҳфаҳои чизҳои муқаддаси онҳоро, ва он бар пешонаи Ҳорун ҳамеша хоҳад буд, то ба онҳо пеши Худованд қобили қабул бошад. Ва ороишёфтагони ҷомаҳо аз либоси нозук, ва ту хоҳӣ сохт сарпечи либоси нозук, ва камар ту хоҳӣ сохт, кори нақшдор. Ва барои писарони Ҳорун куртаҳо ва камарҳо хоҳӣ сохт ва дастораҳо барои онҳо хоҳӣ сохт барои иззат ва шараф. Ва ту онҳоро ба Ҳорун, бародарат, ва писаронаш бо ӯ мепӯшонӣ ва онҳоро масеҳ мекунӣ ва дастони онҳоро пур мекунӣ ва онҳоро муқаддас мекунӣ, то ки онҳо ба Ман кисоват кунанд. Ва ту барои онҳо пойпӯшҳои китонӣ хоҳӣ сохт, то бархӯрдагии ҷисми онҳоро аз камар то ронҳо бипӯшонад. Ва Ҳорун онҳоро хоҳад дошт ва писарони ӯ, вақте ки ба хаймаи шаҳодат даромоянд ё вақте ки барои хизмат кардан ба қурбонгоҳи муқаддас наздик шаванд, ва онҳо ба худашон гуноҳ нахоҳанд овард, то намиранд. Ин қонуни ҷовидон барои ӯ ва барои тухми ӯ бо ӯст.

29

Ва инҳо ҳастанд, ки ту ба онҳо хоҳӣ кард; ту онҳоро муқаддас хоҳӣ кард, то ки онҳо ба ман кохинӣ кунанд; ту гӯсолае аз гов як хоҳӣ гирифт, ва қӯчҳои беайб ду, ва нонҳои беҳамира омехташуда дар равған, ва кулчаҳои беҳамира молидашуда дар равған; ту онҳоро аз орди

нозуки гандум хоҳӣ кард. Ва ту онҳоро дар як сабад мегузорӣ ва онҳоро бо сабад меоварӣ ва гӯсоларо ва ду қӯчқорро. Ва Ҳорун ва писаронашро наздик меоварӣ ба дари хаймаи шаҳодат ва онҳоро бо об мешӯй. Ва ҷомаҳоро гирифта, бародарат Ҳорунро курта дарози, китфпӯш ва санадӯз пӯшонӣ ва санадӯзро ба китфпӯш пайваст хоҳӣ кард. Ва ту дасторро бар сари ӯ мегузорӣ ва тахтаи муқаддасро бар дастор мегузорӣ. Ва ту равғани масҳкуниро мегирӣ ва онро бар сари ӯ мерезӣ ва ӯро масҳ мекунӣ. Ва писарони ӯро наздик оварда, онҳоро ба куртаҳо мепӯшонӣ. Ва ту онҳоро бо камарҳо хоҳӣ баст ва ба онҳо дастораҳоро хоҳӣ гузошт, ва ба онҳо кашишӣ ба Ман то абад хоҳад буд, ва ту дастҳои Ҳорун ва дастҳои писарони ӯро хоҳӣ тақдис кард. Ва ту гӯсоларо ба дари хаймаи шаҳодат хоҳӣ овард, ва Ҳорун ва писарони ӯ дастҳои худро бар сари гӯсола пеши Худованд, назди дари хаймаи шаҳодат хоҳанд гузошт. Ва ту бояд гӯсоларо пеш аз Худованд, назди дари хаймаи шаҳодат бикушӣ. Ва ту аз хуни гӯсолаи ҷавон хоҳӣ гирифт ва бо ангушти худ бар шохҳои қурбонгоҳ хоҳӣ гузошт, вале тамоми хуни боқимондаро назди пояи қурбонгоҳ хоҳӣ рехт. Ва ту хоҳӣ гирифт ҳамаи чарбиеро, ки бар шиком аст, ва лобӣ ҷигарро, ва ҳарду гурдаҳоро, ва чарбиеро, ки бар онҳост, ва онҳоро бар қурбонгоҳ хоҳӣ гузошт. Гӯштҳои гӯсола ва пӯсти онро ва саргинро бо оташ берун аз ордугоҳ хоҳӣ сӯхт, зеро он гуноҳ аст. Ва ту қӯчқори якро хоҳӣ гирифт, ва Ҳорун ва писарони ӯ дастҳои худро бар сари қӯчқор хоҳанд гузошт. Ва ту ӯро хоҳӣ кушт ва хунро гирифта, онро гирдогирди қурбонгоҳ хоҳӣ рехт. Ва

қӯчқорро мувофиқи аъзоҳо ба ду қисм хоҳӣ кард, ва дарунҳо ва пойҳоро бо об хоҳӣ шуст, ва онҳоро бо сараш якҷоя бар қисмҳои буридашуда хоҳӣ гузошт. Ва ту тамоми қӯчқорро бар қурбонгоҳ пешкаш кунӣ, қурбонии сӯхтанӣ ба Худованд, ба бӯи хушбӯй, ин хушбӯй ба Худованд аст. Ва ту қӯчқори дуюмро хоҳӣ гирифт, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳояшонро бар сари қӯчқор хоҳанд гузошт. Ва ту ӯро сар хоҳӣ бурид ва аз хуни ӯ хоҳӣ гирифт ва бар лобаи гӯши рости Ҳорун хоҳӣ гузошт, ва бар нӯки дасти рост ва бар нӯки пои рост, ва бар лобаҳои гӯшҳои рости писарони ӯ ва бар нӯкҳои дастҳои рости онҳо ва бар нӯкҳои пойҳои рости онҳо. Ва ту хоҳӣ гирифт аз хуни қурбонгоҳ ва аз равғани машҳкунӣ, ва ту хоҳӣ пошид бар Ҳорун ва бар либоси ӯ, ва бар писарони ӯ ва бар либосҳои писарони ӯ бо ӯ, ва муқаддас хоҳад шуд худаш ва либоси ӯ, ва писарони ӯ ва либосҳои писарони ӯ бо ӯ, аммо хуни қӯчро ту хоҳӣ рехт ба гирди қурбонгоҳ. Ва ту аз қӯчкор чарби ӯро хоҳӣ гирифт, ва чарбии шикампӯшро, ва парчаи ҷигарро, ва ду гурдаро, ва чарбии болои онҳоро, ва бозуи ростро, зеро ин такмил аст. Ва як нони равғанӣ ва як кулчаи фатир аз сабади нонҳои фатире, ки пеши Худованд гузошта шудаанд. Ва ту ҳамаро бар дастҳои Ҳорун ва бар дастҳои писарони ӯ мегузорӣ ва онҳоро ҳадя карда, пеши Худованд ҷудо мекунӣ. Ва ту онҳоро аз дастони онҳо хоҳӣ гирифт ва бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ пешкаш хоҳӣ кард, то бӯи хушбӯй пеши Худованд бошад; ин пешкаш ба Худованд аст. Ва ту синаро аз қӯчи такмил, ки аз они Ҳорун аст, хоҳӣ гирифт ва онро ҳамчун ҳадя пеши Худованд ҷудо хоҳӣ кард, ва он қисми ту

хоҳад буд. Ва ту синаи пешкашро ва бозуи хадяро муқаддас хоҳӣ кард, ки ҷудо карда шудааст ва гирифта шудааст аз қӯчи такмил аз Ҳорун ва аз писарони ӯ. Ва ин барои Ҳорун ва писарони ӯ қонуни ҷовидонӣ аз писарони Исроил хоҳад буд, зеро ин ҷудокунӣ аст, ва пешкаш аз писарони Исроил аз қурбониҳои наҷот аз писарони Исроил хоҳад буд, пешкаш ба Худованд. Ва либоси муқаддас, ки аз они Ҳорун аст, ба писарони ӯ баъд аз ӯ хоҳад расид, то онҳоро дар он либос масҳ кунанд ва дастҳои онҳоро тақдис намоянд. Ҳафт рӯз он кохине, ки аз писарони ӯ ба ҷои ӯ меояд ва ба чодири шаҳодат барои хизмат дар ҷойҳои муқаддас дохил мешавад, онҳоро хоҳад пӯшид. Ва қӯчқори тамомшавиро мегирӣ ва гӯшташро дар ҷои муқаддас мепазӣ. Ва Ҳорун ва писарони ӯ гӯшти қӯчкор ва нонҳоеро, ки дар сабад ҳастанд, назди дари хаймаи шаҳодат хоҳанд хӯрд. Онҳо онҳоро мехӯранд, ки дар онҳо муқаддас карда шуданд, то дастҳои онҳоро пурра кунанд ва онҳоро муқаддас созанд, ва бегона аз онҳо нахӯрад, зеро онҳо муқаддасанд. Агар вале чизе боқӣ монда шавад аз гӯшти қурбонии такмил ва аз нонҳо то субҳ, боқимондаро бо оташ хоҳӣ сӯхт, он хӯрда нахоҳад шуд, зеро он муқаддас аст. Ва ту бо Ҳорун ва писаронаш ҳамин тавр мувофиқи ҳар он чӣ, ки ман ба ту фармон додам, амал хоҳӣ кард, ҳафт рӯз дастҳои онҳоро тақдис хоҳӣ кард. Ва гӯсолаи гуноҳро дар рӯзи покизагӣ хоҳӣ кард, ва қурбонгоҳро ҳангоми муқаддас кардани ту бар он покиза хоҳӣ кард, ва онро хоҳӣ машид, то ки онро муқаддас созӣ. Ҳафт рӯз қурбонгоҳро тоза хоҳӣ кард ва онро муқаддас хоҳӣ кард, ва қурбонгоҳ муқаддаси

муқаддасон хоҳад буд, ҳар касе ки ба қурбонгоҳ даст расонад, муқаддас карда хоҳад шуд. Ва ин чизҳое ҳастанд, ки ту бар қурбонгоҳ хоҳӣ кард: барраҳои як сола беайб, ду то ҳар рӯз бар қурбонгоҳ пайваста, қурбонии доимӣ. Барраи якумро дар субҳ хоҳӣ кард ва барраи дуюмро дар бегоҳ хоҳӣ кард. Ва даҳуми ард-и нозук омехташуда дар равған-и кӯфташуда, ки чоруми ҳин аст, ва қурбонии нӯшокии чоруми ҳин шароб барои як барра. Ва барраи дуюмро ту дар бегоҳӣ хоҳӣ кард, мувофиқи қурбонии субҳӣ ва мувофиқи тӯҳфаи нӯшокии он ту хоҳӣ кард барои бӯи хушбӯӣ пешкашӣ ба Худованд, қурбонии доимӣ барои наслҳои шумо, дар дари хаймаи шаҳодат пеши Худованд, дар он ҷое ки ман ба ту маълум хоҳам шуд аз он ҷо, то ки бо ту сухан гӯям. Ва Ман онҷо барои писарони Исроил таъин хоҳам кард ва дар ҷалоли Худам муқаддас хоҳам шуд. Ва Ман чодири шаҳодат ва қурбонгоҳро муқаддас хоҳам кард ва Ҳорун ва писаронашро муқаддас хоҳам кард, то ба Ман кисонат кунанд. Ва маро дар миёни писарони Исроил хоҳанд хонд ва Ман Худои онҳо хоҳам буд Ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам, ки онҳоро аз замини Миср баровардам, то ба онҳо хонда шавам ва Худои онҳо бошам.

30

Ва ту қурбонгоҳи бухур аз чӯби нопӯсанда хоҳӣ сохт. Ва ту онро хоҳӣ сохт: дарозии он як газ ва паҳнои он як газ,

чоркунҷа хоҳад буд, ва баландии он ду газ, шохҳои он аз худи он хоҳанд буд. Ва ту бояд решетаи ӯро бо тилло пок пӯшонӣ ва деворҳои ӯро гирду атроф ва шохҳои ӯро, ва барои ӯ тоҷи тиллоии печонидашударо гирду атроф месозӣ. Ва ду ҳалқаи тиллоии тоза хоҳӣ сохт зери тоҷи тобидаи он, дар ду тарафаш хоҳӣ сохт дар ҳар ду паҳлӯ, ва онҳо нигоҳдорандаҳо барои чӯбҳо хоҳанд буд, то ки онро бо онҳо бардорӣ. Ва ту бояд миёнҷаҳоро аз чӯби нопӯсанда созӣ ва онҳоро бо тилло бипӯшонӣ. Ва ту онро дар муқобили пардае, ки дар болои сандуқи шаҳодатҳост, мегузорӣ, дар он ҷое, ки аз онҷо ба ту шинохта мешавам. Ва Ҳорун ҳар субҳ бар он бухури мураккаби нозук хоҳад сӯзонд, вақте ки ӯ чароғҳоро тоза мекунад, бар он хоҳад сӯзонд. Ва вақте ки Ҳорун чароғҳоро дер афрӯзад, ӯ дар он бухур хоҳад сӯзонд. Хушбӯи доимӣ ҳамеша пеши Худованд барои наслҳои онҳо. Ва ӯ бар он бухури дигар, пешкаш ва қурбонӣ нахоҳад овард ва нушокӣ бар он нахоҳӣ рехт. Ва Ҳорун як маротиба дар сол бар шохҳои он кафорат хоҳад кард, бо хуни покизагӣ онро барои насли онҳо пок хоҳад кард, он муқаддастарини муқаддасот барои Худованд аст. Ва сухан гуфт Худованд ба Мусо, гуфта, агар бигирӣ шумористи писарони Исроил дар тафтиши онҳо, ва ҳар яке хоҳад дод фидяи руҳи худро ба Худованд, ва дар онҳо афтодан нахоҳад буд дар тафтиши онҳо. Ва ин он чизест, ки онҳо хоҳанд дод, ҳар чӣ қадар аз тафтиш бигузаранд: нисфи дидрахмон, ки мувофиқи дидрахмони муқаддас аст, бист обол дар дидрахмон, ва нисфи дидрахмон садақа ба Худованд. Ҳар як гузаранда ба тафтиш аз бист сола ва боло

садақа ба Худованд хоҳад дод. Он ки дорои сарват аст илова нахоҳад кард, ва он ки камбағал аст кам нахоҳад кард аз ними дидрахма ҳангоми додани ҳадя ба Худованд барои кафораи гуноҳон дар бораи рӯҳҳои шумо. Ва ту нуқраи саҳмгузориро аз писарони Исроил хоҳӣ гирифт ва онро ба хизматрасонии хаймаи шаҳодат хоҳӣ дод, ва ин барои писарони Исроил ёдгорӣ пеши Худованд хоҳад буд, то кафорат барои ҷонҳои шумо дода шавад. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Ҳавзи биринҷӣ бисоз ва пояи биринҷии онро, то шуста шавад; ва онро дар байни хаймаи шаҳодат ва қурбонгоҳ гузор; ва ба он об рез. Ва Ҳорун ва писарони ӯ аз он дастҳо ва пойҳои худро бо об хоҳанд шуст. Вақте онҳо ба хаймаи гувоҳӣ дохил мешаванд, бояд бо об шустушӯ кунанд, то намиранд, ва вақте ба қурбонгоҳ наздик мешаванд, то хизмат кунанд ва қурбониҳои сӯхтаро ба Худованд пешкаш намоянд. Онҳо бояд дастҳо ва пойҳоро бо об шӯянд, вақте ки ба хаймаи шаҳодат дароянд, бояд бо об шӯянд, то намиранд, ва ин барои онҳо қонуни ҷовидон хоҳад буд, барои ӯ ва насилҳои ӯ баъд аз ӯ. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд, ва ту адвияҳоро гир, гули мурри баргузида панҷсад сикл, ва дорчини хушбӯй нисфи он дусад панҷоҳ, ва найи хушбӯй дусад панҷоҳ, ва ирисӣ панҷсад сикли муқаддас, ва равғани зайтун як ҳин. Ва ту онро равғани масҳи муқаддас хоҳӣ сохт, равғани хушбӯи атторсозӣ, равғани масҳи муқаддас хоҳад буд. Ва ту масҳ хоҳӣ кард аз он чодири шаҳодатро ва сандуқи чодири шаҳодатро ва ҳамаи зарфҳои онро ва чароғдонро ва ҳамаи зарфҳои онро ва қурбонгоҳи бухурро ва қурбонгоҳи

қурбониҳои сӯхтаро ва ҳамаи зарфҳои онро ва мизро ва ҳамаи зарфҳои онро ва ҳавзаро. Ва ту онҳоро муқаддас хоҳӣ кард ва онҳо муқаддастарин хоҳанд буд, ҳар касе ки ба онҳо даст расонад, муқаддас хоҳад шуд. Ва ту Ҳорун ва писаронашро машҳ хоҳӣ кард ва онҳоро тақдис хоҳӣ кард, то ба Ман кохинӣ кунанд. Ва ба писарони Исроил сухан хоҳӣ гуфт ва мегӯӣ: равғани малҳами масҳкунии муқаддас ин барои шумо дар наслҳои шумо хоҳад буд. Бар гӯшти одам он малида нахоҳад шуд ва мувофиқи таркиби ин шумо барои худатон ҳамчунин накунед, он муқаддас аст ва ҷои муқаддас барои шумо хоҳад буд. Кӣ ҳамчунин кунад ва кӣ аз он ба бегона диҳад, аз қавми худ нобуд карда хоҳад шуд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Барои худат адвияҳо бигир: мурри сохта, онихо, қалбанаи хушбӯй ва кундури шаффоф, ҳамаашон ба миқдори баробар бошанд. Ва онҳо дар он бухури атторӣ хоҳанд сохт, кори аттор, омехташуда, пок, кори муқаддас. Ва ту бояд аз инҳо нозук кӯбӣ ва онро пеши шаҳодатҳо дар хаймаи шаҳодат гузорӣ, ки аз он ҷо Ман ба ту маълум мешавам. Ин бухур барои шумо муқаддастарин хоҳад буд. Мувофиқи ин таркиб шумо барои худатон намекунед; муқаддас хоҳад буд барои шумо барои Худованд; Ҳар кӣ ҳамчунин кунад, то бӯй барад дар он, нобуд хоҳад шуд аз қавми худ.

31

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Бубин, ман бо ном

даъват кардаам Бецалелро, писари Уриро, писари Хурро, аз қабилаи Яҳудо. Ва ман пур кардам ӯро бо рӯҳи илоҳии ҳикмат ва фаҳмиш ва дониш, дар ҳар кор андешидан, ва тарҳрезӣ кардан, кор кардан тиллоро, ва нуқраро, ва биринҷро, ва ниларангро, ва арғувонро, ва сурхи ришташударо, ва корҳои сангтароширо, ва дар корҳои дурустгарии чӯбҳо, кор кардан мувофиқи ҳамаи корҳо. Ва ман ӯро додам ва Элиобро, писари Ахисамахро, аз қабилаи Дон, ва ба ҳар дили фаҳмнок фаҳмиш додаам, ва онҳо кор хоҳанд кард ҳама чизҳоеро, ки ба ту фармон додам: хаймаи шаҳодатро ва сандуқи аҳдро ва ҷойи кафораро, ки дар болои он аст, ва таҷҳизоти хаймаро ва қурбонгоҳҳоро ва мизро ва ҳама зарфҳои онро ва чароғдонии покро ва ҳама зарфҳои онро ва ҳавзро ва пояи онро ва либосҳои хизматии Ҳорунро ва либосҳои писарони ӯро барои каҳонат кардан ба ман ва равғани масҳро ва хушбӯи таркибии муқаддасро; мувофиқи ҳама чизҳое, ки ман ба ту фармон додам, онҳо хоҳанд сохт. Ва Худованд ба Мусо сухан кард ва гуфт: Ва ту ба писарони Исроил фармон деҳ ва бигӯ: Бинед ва шанбеҳои маро нигоҳ доред; ин нишонае аст байни ман ва шумо барои насилҳои шумо, то донед ки ман Худованд муқаддаскунандаи шумо ҳастам. Ва шумо шанбеҳоро нигоҳ хоҳед дошт, зеро ин барои шумо назди Худованд муқаддас аст. Ҳар кӣ онро беҳурмат кунад, бо марг кушта хоҳад шуд, ва ҳар кӣ дар он рӯз кор кунад, ҷони ӯ аз миёни қавмаш нобуд карда хоҳад шуд. Шаш рӯз ту корҳо хоҳӣ кард, вале дар рӯзи ҳафтум саббатҳо, ороми муқаддас ба Худованд аст, ҳар кӣ дар рӯзи ҳафтум кор кунад, ба марг

гузошта хоҳад шуд. Ва писарони Исроил шанбаҳоро нигоҳ хоҳанд дошт, онҳоро барои наслҳои онҳо анҷом медиҳанд. Аҳди ҷовидон байни ман ва писарони Исроил, нишонаест байни ман ҷовидон, зеро ки шаш рӯз Худованд осмон ва заминро офарид, ва дар рӯзи ҳафтум истод ва ором гирифт. Ва вақте ки дар кӯҳи Сино бо Мусо сухан гуфтанро қатъ кард, ба ӯ ду лавҳаи шаҳодат дод, лавҳаҳои сангӣ, ки бо ангушти Худо навишта шуда буданд.

32

Ва мардум дида, ки Мӯсо дер кардааст фуромадан аз кӯҳ, ҷамъ шуданд назди Ҳорун ва ба ӯ гуфтанд: Бархез ва барои мо худоёне бисоз, ки пеши мо равад, зеро Мӯсо, ин одаме, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем чӣ бар сари ӯ омадааст. Ва Ҳорун ба онҳо мегӯяд: Гӯшвораҳои тилоии занон ва духтаронатонро, ки дар гӯшҳояшон ҳастанд, бардоред ва назди ман биёред. Ва ҳамаи мардум гӯшвораҳои тиллоии худро, ки дар гӯшҳояшон буданд, гирифтанд ва ба Ҳорун оварданд. Ва ӯ аз дастони онҳо қабул кард ва онҳоро бо қаламча шакл дод ва аз онҳо гӯсолаи рехташуда сохт ва гуфт: Инҳо худоёни ту ҳастанд, эй Исроил, ки туро аз замини Миср баровардаанд. Ва Ҳорун дид ва қурбонгоҳ сохт дар пеши он, ва Ҳорун эълон кард ва гуфт: Ҷашни Худованд фардо. Ва дар рӯзи дигар бомдод барпо шуда, қурбониҳои сӯхтанӣ овард ва қурбонии наҷот пешкаш кард, ва мардум барои хӯрдан ва нӯшидан

нишастанд ва баъд барпо шуда бозӣ карданд. Ва Худованд ба Мӯсо сухан гуфт ва фармуд: Зуд рав, аз ин ҷо фурӯд биё, зеро қавми ту, ки онҳоро аз замини Миср баровардӣ, гуноҳ кардаанд. Онҳо зуд аз роҳе, ки ман ба онҳо фармон додам, табоварӣ карданд, барои худашон гӯсола сохтанд ва ба ӯ сачда карданд ва ба ӯ қурбонӣ карданд ва гуфтанд: Инҳо худоёни ту ҳастанд, эй Исроил, ки туро аз замини Миср баровардаанд. Ва акнун ба ман иҷозат деҳ, ва ғазабнок шуда, бо хашм ба онҳо, онҳоро нобуд хоҳам кард ва туро ба миллати бузург табдил хоҳам дод. Ва Мусо пеши Худованди Худо илтимос кард ва гуфт: Чаро, эй Худованд, бар халқи Худ хашмгин мешавӣ, онҳоеро, ки бо қувваи бузург ва бо бозуи баланди Худ аз замини Миср баровардӣ? Мабодо мисриён ҳеҷ вақт нагӯянд, ки гуфта: Бо бадӣ онҳоро берун овард, то онҳоро дар кӯҳҳо кушад ва онҳоро аз замин комилан нобуд кунад. Бас кун аз ғазаби хашми худат, ва мехрубон шав бар бадии қавми худат, ёд оварда Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқубро, хизматгорони худат, ки ба онҳо савганд хӯрдӣ ба худат, ва гуфтӣ ба онҳо, гуфта: зиёд хоҳам кард тухми шуморо мисли ситорагони осмон ба зиёдӣ; ва тамоми замини инро, ки гуфтӣ додан ба онҳо, ва соҳиб хоҳанд шуд онро то абад. Ва Худованд ихлос карда шуд, то қавми худро нигоҳ дорад. Ва баргашта Мусо, фаромад аз кӯҳ; ва ду лавҳаи шаҳодат дар дастони ӯ, лавҳаҳои сангӣ навишташуда аз ҳар ду тарафи онҳо, аз ин тараф ва аз он тараф буданд навишташуда; ва лавҳаҳо кори Худо буданд, ва навишта навиштаи Худо ҳаккокӣшуда дар лавҳаҳо. Ва Ёшуо овози мардумро, ки фарёд мезаданд, шунид ва ба

Мӯсо гуфт: Овози ҷанг дар ордугоҳ аст. Ва мегӯяд: Ин овози онҳое нест, ки бо қувват сар мекунанд, на овози онҳое, ки дар ҳолати ақибнишинӣ сар мекунанд, балки ман овози онҳоеро мешунавам, ки бар сари шароб сар мекунанд. Ва вақте ки ӯ ба лашкаргоҳ наздик мешуд, гӯсоларо ва рақсҳоро мебинад, ва ғазабнок шуда аз ғазаб Мусо ду лавҳаро аз дастони худ партофт ва онҳоро дар поёни кӯҳ шикаст, ва гӯсолаеро, ки онҳо сохта буданд, гирифта онро дар оташ сӯзонд ва онро майда кард ва онро дар об пошид ва онро ба писарони Исроил нӯшонд. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: Ин қавм бо ту чӣ кард, ки ту онҳоро ба гуноҳи бузург гирифтор кардӣ? Ва Ҳорун ба Мусо гуфт: Ғазабнок нашав, хӯҷаин, зеро ту хӯи бади ин мардумро медонӣ. Онҳо ба ман мегӯянд: Барои мо худоёне бисоз, ки пеш аз мо хоҳанд рафт, зеро Мӯсо, ин одам, ки моро аз Миср берун овард, намедонем чӣ бар сари ӯ омадааст. Ва ман ба онҳо гуфтам, агар касе зарҳо дошта бошад, бардоред, ва онҳо ба ман доданд, ва ман ба оташ партофтам, ва ин гӯсола баромад. Ва Мусо қавмро дид, ки онҳо парокандаанд; зеро Ҳорун онҳоро паронда кард, хандаталаб барои душманони онҳо. Ва Мусо дар дарвозаи лашкаргоҳ истод ва гуфт: Кӣ ба сӯи Худованд? Бигзор ӯ ба сӯи ман биёяд. Пас ҳамаи писарони Лавӣ ба назди ӯ ҷамъ шуданд. Ва ӯ ба онҳо мегӯяд: Ин чизҳоро Худованд, Худои Исроил мегӯяд: Ҳар яки шумо шамшери худро бар рони худ гузоред ва аз дарвоза то дарвоза тавассути лашкаргоҳ гузаред ва баргардед, ва ҳар яки шумо бародари худ, ҳамсояи худ ва наздиктарини худро бикушед. Ва писарони Левӣ чунон карданд, ки Мӯсо

ба онҳо гуфта буд, ва дар он рӯз аз мардум се ҳазор мард афтоданд. Ва Мусо ба онҳо гуфт: Шумо имрӯз дастҳои худро ба Худованд пур кардед, ҳар яке дар писари ё дар бародари худ, то ба шумо баракат дода шавад. Ва фардо шуд, ки Мусо ба мардум гуфт: Шумо гуноҳи бузург кардаед, ва акнун ман ба назди Худо боло меравам, то барои гуноҳи шумо кафора кунам. Мӯсо ба сӯи Худованд баргашт ва гуфт: Илтимос мекунам, эй Худованд, ин қавм гуноҳи бузурге мурткаб шудааст ва барои худашон худоёни тиллоӣ сохтанд. Ва ҳоло агар ҳақиқатан гуноҳи онҳоро мебахшӣ, бибахш, вале агар не, маро аз китобе, ки навиштай, нест кун. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Агар касе дар пешгоҳи Ман гуноҳ кардааст, Ман ӯро аз китоби Худ мекушам. Акнун аммо биров, фуроид ва роҳбарӣ кун мардуми инро ба ҷое, ки ба ту гуфтам; бубин паёмбари ман пеш меравад пеш аз рӯи ту; дар рӯзе ки ман зиёрат кунам, меоварам бар онҳо гуноҳи онҳоро. Ва Худованд мардумро зад дар бораи сохтани гӯсолае, ки Ҳорун сохт.

33

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Пеш рав, аз ин ҷо бар шав, ту ва мардуми ту, онҳоеро, ки аз замини Миср баровардӣ, ба он замине, ки ба Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрдам ва гуфтам: Ба тухми шумо онро диҳам. Ва Ман фиришташро пеш аз рӯи ту хоҳам фиристод, ва ӯ аморитро, ва ҳиттитро, ва периззитро, ва гиргоситро, ва ҳивитро, ва

ебуситро, ва канъонитро берун хоҳад ронд. Ва Ман туро ба замине оварам, ки шир ва асал ҷорӣ аст, зеро Ман бо ту боло нахоҳам рафт, чунки ту қавми сахткардан ҳастӣ, то ки туро дар роҳ нобуд накунам. Ва мардум ин суханҳои бадро шунида, мотам гирифтанд. Ва Худованд ба писарони Исроил гуфт: Шумо қавми сахтгардан ҳастед, бинед, ман зарбаи дигарро бар шумо наоварам ва шуморо нобуд накунам. Акнун пас либосҳои ақидаҳои худ ва ҷаҳонро бароред, ва ман ба ту нишон медиҳам, ки бо ту чӣ хоҳам кард. Ва писарони Исроил зебу зинати худро ва либоси худро аз кӯҳи Ҳӯриб гирифтанд. Ва Мусо чодири худро гирифта, онро берун аз ордугоҳ, дур аз ордугоҳ зад, ва он Чодири Шаҳодат номида шуд, ва чунин шуд, ки ҳар касе, ки Худовандро меҷуст, ба чодире, ки берун аз ордугоҳ буд, мебаромад. Вақте ки Мӯсо ба чодире, ки берун аз ордугоҳ буд, дохил мешуд, тамоми мардум истода, ҳар яке назди дари чодири худ тамошо мекарданд ва рафтани Мӯсоро то даромаданаш ба чодир мушоҳида мекарданд. Чун Мусо ба хайма дароамад, сутуни абр фуруд омад ва бар дари хайма истод ва бо Мусо сухан гуфт ва бо Мусо сухан гуфт. Ва тамоми мардум сутуни абри истодаро дар дари хайма медиданд; ва тамоми мардум истода, ҳар яке аз дари хаймаи худ саҷда кард. Ва Худованд бо Мусо рӯ ба рӯ сухан гуфт, чунон ки касе бо дӯсти худ сухан мегӯяд, ва ӯ ба ордугоҳ бозмегашт, вале хизматгори ҷавон Ешуъ писари Нун аз хайма берун намерафт. Ва Мусо ба Худованд гуфт: Бубин, Ту ба ман мегӯй, ин мардумро боло биёр, вале Ту ба ман маълум накардай, ки кадомро бо ман хоҳӣ фиристод,

аммо Ту ба ман гуфтӣ: Ман туро аз ҳама медонам ва ту назди Ман меҳрубонӣ дорӣ. Агар пас ман лутф ёфтаам пеши ту, худатро ба ман нишон деҳ, то туро возеҳ бинам, то ки лутф ёфта бошам пеши ту, ва то донам, ки ин миллати бузург қавми ту аст. Ва ӯ мегӯяд: Худам пеш аз ту меравам ва ба ту оромиш медиҳам. Ва ӯ ба вай мегӯяд: Агар худат ҳамроҳ нашавӣ, маро аз ин ҷо боло набар. Ва чӣ тавр маълум хоҳад шуд ҳақиқатан, ки ман лутф ёфтаам назди ту, ман ва қавми ту, магар бо рафтани ту бо мо? Ва ҷалолу шавкат ёфта мешавам ман ва халқи ту дар байни ҳамаи миллатҳое, ки рӯи замин ҳастанд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Ва ин каломеро, ки ту гуфтаӣ, мен иҷро хоҳам кард, зеро ту лутф ёфтаӣ пеши ман ва Ман туро аз ҳама мешиносам. Ва мегӯяд: Худатро ба ман нишон деҳ. Ва гуфт: Ман пеш аз ту бо ҷалоли Худ мегузарам ва номи Худро, Худовандро, пеши ту меҳонам, ва раҳм мекунам ба ҳар кӣ раҳм мекунам ва марҳамат мекунам ба ҳар кӣ марҳамат мекунам. Ва гуфт: Ту наметавонӣ чеҳраи маро бинӣ, зеро одам чеҳраи маро намебинад ва зинда намемонад. Ва Худованд гуфт: Ин ҷо ҷое назди ман аст, ту бар санг хоҳӣ истод. Вақте ки шукӯҳи ман мегузарад, ман туро ба сӯрохии санг мегузорам ва бо дасти худам туро мепӯшонам, то вақте ки мегузарам. Ва Ман дасти Худро мегирам, ва сипас ту пушти Маро мебинӣ, вале рӯи Маро намебинӣ.

34

Ва Худованд ба Мусо гуфт: Барои худат ду лавҳаи сангӣ тарошон, чунон ки аввалиҳо буданд, ва ба кӯҳ назди ман боло рав, ва Ман бар лавҳаҳо суханҳоеро хоҳам навишт, ки дар лавҳаҳои аввалӣ, ки онҳоро шикастӣ, буданд. Ва омода шав то субҳ ва ту ба кӯҳи Сино боло равӣ ва дар он ҷо дар болои кӯҳ пеши ман истӣ. Ва ҳеҷ кас набояд бо ту баромад ва на дар тамоми кӯҳ дида шавад, ва гӯсфандон ва говҳо набояд наздики он кӯҳ чаранд. Ва ӯ ду лавҳаи сангиро тарошид, чунон ки аввалиҳо буданд, ва Мусо бомдод хеста, ба кӯҳи Сино баромад, чунон ки Худованд ба ӯ фармуда буд, ва Мусо он ду лавҳаи сангиро гирифт. Ва Худованд дар абр фуромад ва дар он ҷо назди ӯ истод ва номи Худовандро хонд. Ва Худованд пеш аз рӯи ӯ гузашт, ва Худованд Худо даъват кард раҳмдил ва меҳрубон, сабркунанда ва пурраҳм ва ростин, ва адолатро нигоҳ доранда ва раҳмро ба ҳазорҳо, бардоштанда беқонуниҳо ва ноҳақиҳо ва гуноҳҳо, ва тоза накунад гуноҳкорро, оварандаи беқонунии падарон бар фарзандон ва бар фарзандони фарзандон бар насли сеюм ва чорум. Ва шитобон Мусо хам шуда ба рӯи замин саҷда кард ва гуфт: Агар ман лутф ёфтаам пеши ту, бигзор Худованди ман бо мо биравад, зеро ки қавм сахткардан аст, ва ту гуноҳҳои моро ва беқонуниҳои моро дур хоҳӣ кард, ва мо аз они ту хоҳем буд. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Бубин, ман бо ту дар пешгоҳи тамоми қавми ту аҳд мебандам, корҳои шукӯҳноке хоҳам кард, ки дар тамоми замин ва дар ҳеҷ миллате чунин нашудааст, ва тамоми қавме, ки ту дар миёни онҳо ҳастӣ, корҳои Худовандро хоҳанд дид, зеро он чӣ ман бо ту хоҳам кард, аҷоиб аст. Диққат кун, ту ба ҳама

он чӣ ман ба ту фармон медиҳам, ин ман пеш аз рӯи шумо амурӣҳо, канъонӣҳо, фериззӣҳо, ҳиттӣҳо, ҳивӣҳо, гергесӣҳо ва ебусӣҳоро берун мекунам. Диққат кун ба худат, то ҳеҷ гоҳ аҳд набандӣ бо сокинони он замине, ки ба он дохил мешавӣ, то барои ту сангандоз дар миёни шумо нашавад. Қурбонгоҳҳои онҳоро хароб кунед ва устунҳои онҳоро бишканед ва боғҳои онҳоро бибуред ва тимсолҳои тарошидашудаи худоёни онҳоро дар оташ бисӯзонед. Не, зеро ки шумо ба худоёни дигар саҷда намекунед, зеро Худованд Худо номи ғайратманд дорад ва Худои ғайратманд аст. Ҳеҷ гоҳ аҳд нагузор бо сокинони дар рӯи замин, ва онҳо фоҳишагӣ кунанд дар паси худоёни онҳо, ва қурбонӣ кунанд ба худоёни онҳо, ва туро даъват кунанд, ва ту бихӯрӣ аз онҳо, ва ту бигирӣ аз духтарони онҳо барои писарони ту, ва аз духтарони ту диҳӣ ба писарони онҳо, ва фоҳишагӣ кунанд духтарони ту дар паси худоёни онҳо, ва фоҳишагӣ кунанд писарони ту дар паси худоёни онҳо. Ва ту худоҳои рехташударо барои худат сохта нагирӣ. Ва ҷашни нонҳои беҳамираро нигоҳ дор, ҳафт рӯз нони беҳамира бихӯр, чунон ки ба ту фармон додаам, дар вақти муайян дар моҳи Нав, зеро дар моҳи Нав аз Миср баромадӣ. Ҳар он чӣ раҳимро мекушояд, нарҳо ба ман тааллуқ доранд, ҳар нахустзодаи гӯсола ва нахустзодаи гӯсфанд. Ва нахустзодаи ҳайвони боркашро бо гӯсфанд озод мекунӣ; агар вале озод накунӣ онро, нарх медиҳӣ. Ҳар нахустзодаи писарони ту озод хоҳӣ кард; пеши ман холӣ пайдо нахоҳӣ шуд. Шаш рӯз кор мекунӣ, вале дар рӯзи ҳафтум истироҳат мекунӣ; дар вақти кишт ва дар вақти дарав истироҳат. Ва ҷашни

ҳафтаҳоро барои ман баргузор хоҳӣ кард, оғози дарави гандум, ва ҷашни ҷамъомадро дар миёнаи сол. Се маротиба дар сол ҳар як марди туро пеши Худованди Худои Исроил дида мешавад. Вақте ки миллатҳоро аз пеши рӯи ту берун ронам ва сарҳадҳоят васеъ кунам, ҳеҷ кас ба замини ту орзу нахоҳад кард, вақте ки соле се маротиба боло равӣ, то пеши Худованди Худоят дида шавӣ. Ту хуни қурбониҳои маро бар хамиртуруш намекушӣ ва гӯшти иди Пасха то субҳ намемонад. Нахустин ҳосили замини худро ба хонаи Худованди Худоят мегузорӣ, барраро дар шири модараш нопухта. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Ин суханҳоро барои худат нависон, зеро ки Ман дар асоси ҳамин суханҳо бо ту ва бо Исроил аҳд бастаам. Ва Мусо он ҷо пеши Худованд чил рӯз ва чил шаб буд, нон нахӯрд ва об нанӯшид, ва ин суханҳои аҳдро, даҳ калимаро, бар лавҳҳо навишт. Вақте ки Мӯсо аз кӯҳ фуромада буд ва ду лавҳа дар дастони Мӯсо буданд, ҳангоми фуромаданаш аз кӯҳ, Мӯсо намедонист, ки намуди ранги рӯяш ҷалолнок шуда буд, ҳангоме ки ӯ бо Ӯ сухан мегуфт. Ва Ҳорун ва ҳамаи калонсолони Исроил Мусоро диданд, ва намуди ранги рӯи ӯ ҷалолнок буд. Ва онҳо тарсиданд, ки ба ӯ наздик шаванд. Ва Мӯсо онҳоро даъват кард, ва Ҳорун ва ҳамаи роҳбарони ҷамоат ба сӯи ӯ баргаштанд, ва Мӯсо ба онҳо сухан гуфт. Ва баъд аз ин ҳама наздики ӯ омаданд ҳамаи писарони Исроил. Ва ӯ ба онҳо ҳамаи он чизҳоеро фармон дод, ки Худованд дар кӯҳи Сино ба ӯ фармон дода буд. Ва чунки сухан гуфтан ба онҳо қатъ кард, бар рӯи худ пӯшиш гузошт. Вақте ки Мӯсо ба ҳузури Худованд барои сухан гуфтан бо Ӯ медаромад, пӯшиш

бардошта мешуд то баромаданаш, ва баромада ба ҳамаи писарони Исроил ҳар чӣ ки Худованд ба ӯ фармуда буд, мегуфт. Ва писарони Исроил рӯи Мусоро диданд, ки ҷалолнок шудааст; ва Мусо пӯшонда бар рӯи худаш гузошт, то он ки дохил шавад барои сӯҳбат кардан бо ӯ.

35

Ва Мусо тамоми ҷамоати писарони Исроилро ҷамъ кард ва гуфт: Инҳо сухананде ҳастанд, ки Худованд фармуд онҳоро иҷро кунед. Шаш рӯз ту корҳо хоҳӣ кард, вале дар рӯзи ҳафтум оромиш аст, муқаддас, шанбе, оромиш барои Худованд. Ҳар касе, ки дар он кор кунад, бояд бимирад. Шумо оташ нахоҳед сӯзонд дар ҳеҷ яке аз макони истиқомати худ дар рӯзи шаббот, Ман Худованд ҳастам. Ва Мусо ба ҳамаи ҷамоати писарони Исроил гуфт, гуфта: Ин калома, ки Худованд фармон дод, гуфта: Гиред аз худи шумо ҳадяро барои Худованд; ҳар касе, ки дар дил қабул мекунад, ованд навбарҳоро барои Худованд: тилло, нуқра, биринҷ, ниларанг, арғувон, сурхи дутоӣ ришташуда, ва китони ришташуда, ва мӯйҳои бузӣ, ва пӯстҳои қӯчҳои сурхранг карда, ва пӯстҳои кабуд, ва чӯбҳои нопӯсида, ва сангҳои ақиқ, ва сангҳо барои накш барои китфбанд ва ҷомаи дароз. Ва ҳар як дониш дар дил дар байни шумо, омада кор кунад ҳама чизҳое ки Худованд фармуд: хайма, ва пардаҳо, ва пӯшишҳо, ва пардаҳо, ва милаҳо, ва сутунҳо, ва сандуқи шаҳодат, ва чӯбҳои бардоштани он, ва ҷойи

кафорати он, ва парда, ва мизро ва ҳама зарфҳои он, ва шамъдони рӯшноӣ ва ҳама зарфҳои он, ва қурбонгоҳро ва ҳама зарфҳои он, ва либосҳои муқаддаси Ҳорун коҳин, ва либосҳое ки дар онҳо хизмат хоҳанд кард, ва курташҳоро барои писарони Ҳорун барои коҳинӣ, ва равғани масҳ, ва хушбӯи таркибӣ. Ва тамоми ҷамоати писарони Исроил аз назди Мӯсо баромаданд. Ва ҳар яке он чизеро, ки дилашон ба овардан водор кард, оварданд ва ҳар кӣ ҷонашон хоҳиш кард, пешкаш оварданд, ва онҳо пешкашро ба Худованд барои ҳамаи корҳои хаймаи шаҳодат ва барои ҳамаи хидматҳои он ва барои ҳамаи либосҳои муқаддас овардаанд. Ва мардон аз занон овардаанд, ҳар кӣ ба фикраш намуд, овардаанд муҳрҳо ва гӯшворҳо ва ангуштарҳо ва занҷирҳои бофташуда ва дастбандҳо, ҳар зарфи тиллоӣ. Ва ҳамаи онҳое, ки пешкашҳои тиллоӣ ба Худованд овардаанд ва назди онҳо либоси нозук ва пӯстҳои кабуд ва пӯстҳои қӯчҳои сурх рангшуда ёфта шуд, овардаанд. Ва ҳар касе, ки ҳадя мегирифт, нуқра ва биринҷ оварданд, ҳадяҳо барои Худованд, ва онҳое, ки назди онҳо чӯби нопӯсида ёфта шуд, ва барои ҳамаи корҳои тайёрӣ овардаанд. Ва ҳар зани донишманде, ки бо ақлаш бо дастҳояш мерешт, ришташҳои ришторо оварданд: ниларанг, арғувони, сурх ва китони нозук. Ва ҳамаи он занҳое, ки ба ақли онҳо дар ҳикмат намуд шуд, мӯйҳои бузинро ришганд. Ва ҳукмронон сангҳои зумуррадро ва сангҳои пуркуниро барои қисми китф ва синапӯш ва таркибҳоро ва барои равғани масҳкунӣ ва таркиби хушбӯйро овардаанд. Ва ҳар мард ва зан, ки ақли онҳо онҳоро водор кард то даромада, ҳамаи корҳоеро,

ки Худованд тавассути Мусо фармуд, иҷро кунанд, писарони Исроил ҳадя ба Худованд оварданд. Ва Мусо ба писарони Исроил гуфт: Бинед, Худо аз ном даъват кардааст Бецалелро, писари Урӣ, писари Хурро, аз қабилаи Яҳудо, ва пур кардааст ӯро бо рӯҳи илоҳии ҳикмат ва фаҳмиш ва дониши ҳама чиз, барои тарроҳӣ кардан мувофиқи ҳамаи корҳои ҳунармандӣ, сохтани тилло ва нуқра ва мис, ва бурида тарош кардани санг, ва кор кардани чӯб, ва сохтан дар ҳар кори ҳикмат. Ва дод пешрафт кардан дар зеҳн ба ӯ ва ба Элиаб писари Аҳисамак аз қабилаи Дон. Ва пур кард онҳоро бо ҳикмат, фаҳмиш ва зеҳн, то ҳама чизро фаҳманд ва кунанд корҳои муқаддасро, ва бофанд чизҳои бофташуда ва гулдӯзишударо бо қирмизӣ ва бо китони нозук, кунанд ҳар кори устокорӣ ва гуногунӣ.

36

Ва Безалеил ва Элиаб ва ҳар донишманде, ки ба ақлашон ҳикмат ва дониш дода шуда буд, барои фаҳмидан ва иҷро кардани ҳамаи корҳои мувофиқи вазифаҳои муқаддас, мутобиқи ҳар он чӣ ки Худованд фармуда буд, кор карданд. Ва Мусо Безалел ва Элиобро даъват кард, ва ҳамаи онҳоеро, ки ҳикмат доштанд, ки Худо ба онҳо дониш дар дил дод, ва ҳамаи онҳоеро, ки ихтиёран мехоҳанд ба корҳо наздик оянд, то онҳоро анҷом диҳанд. Ва онҳо аз Мусо ҳамаи ҳадяҳоеро гирифтанд, ки писарони Исроил барои иҷрои ҳамаи корҳои муқаддас овардаанд, ва онҳо ҳанӯз ҳадяҳои

оварда шударо аз овардагон ҳар субҳ қабул мекарданд. Ва ҳамаи он донишмандоне, ки корҳои муқаддасро анҷом медоданд, омаданд, ҳар яке мувофиқи кори худаш, ки онҳо анҷом медоданд. Ва ба Мусо гуфт, ки мардум бисёр меоваранд мувофиқи он корҳое, ки Худованд фармон дод анҷом додан. Ва Мусо фармуд ва дар лашкаргоҳ эълон кард ва гуфт: Мард ва зан дигар барои нахустинҳои муқаддас кор накунанд, ва мардум аз пешкаш кардан боздошта шуданд. Ва корҳо барои онҳо барои сохтмонро анҷом додан кофӣ буданд ва онҳо боқимонда гузоштанд. Ва ҳар донишманд дар байни онҳое, ки кор мекарданд, либосҳои муқаддасро сохтанд, ки онҳо барои Ҳорун кохин буданд, чунон ки Худованд ба Мусо фармуда буд. Ва ӯ китфпӯшро аз тилло, ва кабуд, ва арғувон, ва сурхи ришташуда, ва катони нозуки тобидашуда сохт; ва варақҳои тиллоро мӯйҳо буриданд, то ки бо кабуд, ва бо арғувон, ва бо сурхи пурра ришташуда, ва бо катони нозуки тобидашуда бофта шавад; онро кори бофташуда сохтанд; китфпӯшҳои пайвасткунандаро аз ҳарду қисмҳо, кори бофташударо ба якдигар печондашударо мувофиқи худаш сохтанд. Аз он онҳо онро сохтанд мувофиқи сохтани он, аз тилло, ва кабуд, ва арғувон, ва қирмизии ресидашуда, ва китони нозуки тобидашуда, чунон ки Худованд ба Мусо фармон дод; ва онҳо ҳарду сангҳои зумурадро сохтанд бастаи якҷояшуда ва гирдгирифташуда бо тилло, накшкардашуда ва буридашуда накши муҳр аз номҳои писарони Исроил; ва ӯ онҳоро гузошт бар китфҳои эфод, сангҳои ёдгорӣ барои писарони Исроил, чунон ки Худованд ба Мусо фармон дод.

Ва онҳо синапӯш сохтанд, кори бофташуда бо гуногунӣ мувофиқи кори эфод, аз тилло, ва кабуд, ва арғувон, ва сурхи ришташуда, ва китони нозуки ришташуда; чоркунҷа дулоя онҳо синапӯшро сохтанд; вачеке дарозиаш, ва вачеке паҳниаш дулоя. Ва дар он бофта шуд матои бо сангҳо чорсатра; сатри сангҳо, сардион ва топазион ва зумурад, сатри якум; ва сатри дуюм, яқут ва сапфир ва яшм; ва сатри сеюм, лигурион ва ақиқ ва аметист; ва сатри чорум, хризолит ва берилл ва ақиқи сиёҳ гирдгирифташуда бо тилло, ва бастагирифташуда бо тилло. Ва санг-ҳо дувоздаҳ буданд аз номҳои писарони Исроил, аз номҳои онҳо ҳаккокӣ шуда ба муҳрҳо, ҳар яке аз номи худаш барои дувоздаҳ қабила. Ва онҳо бар синапӯш решташои бо ҳам бофташударо сохтанд, кори бофтан, аз тиллои соф. Ва онҳо ду қисмҳои китфи тиллоӣ ва ду ҳалқаи тиллоӣ сохтанд ва ҳар ду ҳалқаи тиллоиро бар ҳар ду гӯшаи синапӯш гузоштанд. Ва онҳо занҷирҳои тиллоиро ба ҳалқаҳо дар ҳар ду тарафи синапӯш гузоштанд ва ду занҷирҳоро ба ду ҷои пайвастшавӣ гузоштанд. Ва онҳо гузоштанд бар ду сипарҳои хурд ва онҳо гузоштанд бар китфҳои эфод дар муқобил аз рӯ. Ва онҳо ду ҳалқаи тиллоӣ сохтанд ва гузоштанд бар ду канор дар канори синапуш ва бар канори пушти эфод дар дарун. Ва онҳо ду ҳалқаи тиллоӣ сохтанд ва гузоштанд бар ҳарду китфҳои эфод аз поёни он, рӯ ба рӯ, назди пайвастгоҳ аз болои тасмаи бофтаи эфод. Ва маҳкам баст синапушро аз ҳалқаҳои болои он ба ҳалқаҳои эфод, бо нахи кабуд нигоҳ дошта шуда, дар бофтаи эфод печонида шуда, то ки синапуш аз эфод ҷудо нашавад, чунон ки

Худованд ба Мусо фармон дод. Ва онҳо либосро зери қисми китфӣ сохтанд, кори бофташуда, тамоман кабуд; ва дарозаи либос дар миёна бофташуда ҳамбофта буд, канор доштааст гирдогирди дарозаро нашаканда; Ва онҳо дар лабаи либос аз поён чун шукуфаи анор анорҳои хурдро сохтанд, аз кабуд, ва арғувон, ва сурхи ришташуда, ва китони нозуки тобидашуда. Ва онҳо зангҳои тиллоӣ сохтанд, ва онҳо зангҳоро бар канори либоси зерӣ гирдогирд дар байни анорҳо гузоштанд; занги тиллоӣ ва анор бар канори либоси зерӣ гирдогирд, барои хизмат кардан, чунон ки Худованд ба Мусо фармон дод. Ва онҳо куртаҳои аз китони нозук, кори бофташуда, барои Ҳорун ва писарони ӯ сохтанд, ва дастораҳоро аз китони нозук, ва дасторро аз китони нозук, ва либосҳои зериро аз китони нозуки тобидашуда, ва камарҳои онҳоро аз китони нозук, ва аз кабуд, ва аз арғувон, ва аз сурхи равшани ришташгардида, кори гулдӯзӣ, он тавре ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва онҳо сохтанд варақаи тиллоиро, қисми ҷудошудаи муқаддасро, аз тиллои соф; ва навишт бар он ҳарфҳои накшшударо, мӯҳр, Ҷойгоҳи муқаддас ба Худованд; Ва онҳо гузоштанд бар ришташ кабуд, то ки гузошта шавад бар дастор аз боло, ба он тарзе ки Худованд ба Мусо фармон дод.

37

Ва онҳо барои хайма даҳ парда сохтанд; дарозии як парда бисту ҳашт газ буд; ҳама ҳамон буданд; ва паҳнои як парда

чор газ буд. Ва онҳо пардаро аз кабуд ва арғувон ва қирмизии ришташуда ва китони нозуки тобидашуда сохтанд, кори бофандаи карубиён; ва онро бар чор сутуни нопӯсидаи бо тилло пӯшонидашуда гузоштанд; ва сарҳои онҳо тиллоӣ ва пояҳои онҳо чор нуқраӣ буданд. Ва онҳо сохтанд пардаи дари хаймаи шаҳодат аз кабуд ва арғувон ва сурхи ришташуда ва китони тобидашуда, кори бофташудаи карубиён; ва сутунҳои онҳо панҷ ва ҳалқаҳо; ва сарҳои онҳоро ва тасмаҳои онҳоро пӯшониданд бо тилло; ва пояҳои онҳо панҷ биринҷӣ. Ва онҳо ҳавлиро дар тарафи ҷануб сохтанд, пардаҳои ҳавли аз китони нозуки тобидашуда сад дар сад; ва сутунҳои онҳо бист ва пояҳои онҳо бист. Ва тарафи ба Шимол, сад бар сад; ва тарафи ба Ҷануб, сад бар сад; ва сутунҳои онҳо бист, ва пояҳои онҳо бист. Ва тарафи ба баҳр пардаҳо панҷоҳ зироъ; сутунҳои онҳо даҳ, ва пояҳои онҳо даҳ. Ва тарафи ба машриқ панҷоҳ зироъ пардаҳо, понздаҳ зироъ он дар пушт; ва сутунҳои онҳо се, ва пояҳои онҳо се. Ва дар пушти дуюм аз ин тараф ва аз он тараф дар дарвозаи ҳавлӣ, пардаҳо понздаҳ зироъ; сутунҳои онҳо се, ва пояҳои онҳо се; ҳамаи пардаҳои хайма аз китони нозуки тобидашуда. Ва пояҳои сутунҳои онҳо биринҷӣ, ва қалобҳои онҳо нуқра, ва сарҳои онҳо бо нуқра пӯшонида шуда, ва сутунҳо бо нуқра пӯшонида шуда ҳамаи сутунҳои ҳавлӣ. Ва пардаи дарвозаи ҳавлӣ кори гулдӯзӣ аз кабуд ва арғувон ва сурхи ришташуда ва китони нозуки тобидашуда, бист зироъ дарозӣ, ва баландӣ ва паҳнӣ панҷ зироъ баробар ба пардаҳои ҳавлӣ. Ва сутунҳои онҳо чаҳор, ва пояҳои онҳо чаҳор биринҷӣ, ва қалобҳои

онҳо нуқра, ва сарҳои онҳо бо нуқра пӯшонида шуда. Ва ҳамаи миххҳои ҳавлӣ гирдогирд биринҷӣ буданд ва худашон бо нуқра пӯшонида шуда буданд. Ва ин тартиби хаймаи шаҳодат буд, чунон ки ба Мусо фармон дода шуд, ки хизмат аз Лавиён тавассути Итамари писари Ҳорун кохин бошад. Ва Безалел писари Урӣ, аз қабилаи Яҳудо, кард чунон ки Худованд ба Мусо фармуд, ва Элиаб писари Аҳисамах аз қабилаи Дон, ки ӯ устоди калон буд барои чизҳои бофташуда ва чизҳои гулдӯзишуда ва чизҳои рангоранг, бофтан бо қирмизӣ ва китони нозук.

38

Ва Безалел сандуқро сохт ва онро бо тиллои тоза аз дарун ва аз берун пӯшонд; ва барои он чор ҳалқаи тиллоӣ рехт: ду дар як тараф ва ду дар тарафи дуюм, васеъ барои чӯбҳои ҳомил, то ки онро бо онҳо бардоштан мумкин бошад. Ва ӯ ҷойгоҳи кафоратро дар болои сандуқ аз тиллои соф сохт, ва ду карубимро тиллоӣ: каруби якро бар сари ҷойгоҳи кафорати якум, ва каруби якро бар сари ҷойгоҳи кафорати дуюм, ки бо болҳои худ соя мекарданд бар ҷойгоҳи кафорат. Ва ӯ мизи пешниҳодашударо аз тиллои соф сохт ва барои он чор ҳалқа рехт, ду дар тарафи якум ва ду дар тарафи дуюм, паҳн, то ки онро бо асоҳо бардоштан мумкин бошад. Ва ӯ чӯбҳои барои бардоштани санадуқ ва мизро сохт ва онҳоро бо тилло пӯшонд. Ва ӯ асбобҳои мизро сохт: косаҳо, хушбӯйсӯзонҳо, пиёлаҳо ва косаҳои нусукро, ки дар

онҳо нусук мерезанд, ҳамааш тиллоӣ. Ва ӯ чароғдонеро сохт, ки рӯшноӣ медиҳад, тиллоӣ, пояаш мустаҳкам, ва шохаҳоро аз ҳарду тарафи он; аз шохаҳои он ҷӯҷаҳо берун омада; се аз ин тараф, ва се аз он тараф, бо якдигар баробар карда шуда. Ва чароғҳои онҳо, ки дар болои нуқтаҳои баланд ҳастанд, бодомшакл аз онҳо; ва ҷойгузоркҳо аз онҳо, то ки чароғҳо дар болои онҳо бошанд; ва ҷойгузорки ҳафтум, ки дар болои охири чароғдон, дар болои қулла аз боло, мустаҳкам тамоми тиллоӣ; Ва ҳафт чароғҳо дар болои он тиллоӣ, ва анбурҳои он тиллоӣ, ва табақчаҳои онҳо тиллоӣ. Ин сутунҳоро бо нуқра рӯпӯш кард ва барои сутун ҳалқаҳои тиллоӣ рехт, ва милаҳоро бо тилло рӯпӯш кард, ва сутунҳои пардаро бо тилло рӯпӯш кард, ва қалобҳои тиллоӣ сохт. Ин сохт ҳалқаҳои тиллоии хайма ва ҳалқаҳои ҳавлӣ ва ҳалқаҳо барои кашидани пӯшиши аз боло биринҷӣ; Ин рехт сарҳои нуқраи хайма ва сарҳои биринҷии дари хайма ва дарвозаи ҳавлиро; ва қалобҳо сохт барои сутунҳо нуқра, дар болои сутунҳо ин онҳоро бо нуқра пӯшонд; Ин сохт мехҳои хайма ва мехҳои ҳавлиро биринҷӣ; Ин сохт қурбонгоҳи биринҷиро аз оташдонҳои биринҷӣ, ки буданд барои мардоне ки шӯриш карданд бо маҷлиси Қӯраҳ; Ин сохт ҳамаи зарфҳои қурбонгоҳ ва оташдони онро ва пояи онро ва косаҳоро ва чангакҳои гӯштии биринҷиро; Ин сохт барои қурбонгоҳ панҷараро, кори шабакавӣ аз поёни оташдон зери он то нисфи он; ва гузошт бар он чор ҳалқа аз чор қисми панҷараи қурбонгоҳ биринҷӣ, васеъ барои чӯбҳо, то ки бардоранд бо онҳо қурбонгоҳро; Ин сохт равғани масҳи муқаддасро ва

таркиби бухури покро кори аттор; Ин сохт ҳавзи биринҷиро ва пояи онро биринҷӣ аз оинаҳои занони рӯзадор, ки рӯза гирифтанд назди дарҳои хаймаи шаҳодат, дар он рӯзе ки барпо кард онро. Ва ӯ ҳавзро сохт, то ки Мӯсо ва Ҳорун ва писаронаш дастҳо ва пойҳояшонро аз он бишӯянд, вақте ки онҳо ба хаймаи шаҳодат дохил мешуданд, ё вақте ки ба қурбонгоҳ наздик мешуданд барои хизмат кардан, онҳо аз он мешустанд, чунон ки Худованд ба Мӯсо фармуд.

39

Ҳамаи тилло, ки кор карда шуд ба корҳо мувофиқи ҳамаи кори чизҳои муқаддас, шуд тиллои навбарор, нуҳ ва бист толант, ва ҳафтсаду бист сикл мувофиқи сикли муқаддас; Ва нуқраи пешкаш аз мардони шумурдашудаи маҷлис сад толант, ва ҳазору ҳафтсаду ҳафтоду панҷ сикл; дирҳами як ба сар ними сикл, мувофиқи сикли муқаддас; Ҳар касе, ки гузашт аз санҷиш аз бист сола ва боло ба шаст даҳҳазор, ва се ҳазору панҷсаду панҷоҳ. Ва сад толонт нуқра барои рехтани сад пояҳои чодир ва барои пояҳои парда истифода шуд, сад пояҳо барои сад толонт, як толонт барои як поя. Ва ҳазору ҳафтсаду ҳафтоду панҷ сикл барои қалобҳои сутунҳо сохт, ва сарҳои онҳоро бо тилло пӯшонд ва онҳоро ороста кард. Ва мисгари ҳадяи баландшуда ҳафтод талант ва ҳазору панҷсад мискол буд. Ва онҳо аз он пояҳои дари хаймаи шаҳодатро ва пояҳои ҳавлиро гирду атроф ва

пояҳои дарвозаи ҳавлиро ва миҳҳои хаймаро ва миҳҳои ҳавлиро гирду атроф ва панҷараи мисгарини қурбонгоҳро ва ҳамаи зарфҳои қурбонгоҳро ва ҳамаи асбобҳои хаймаи шаҳодатро сохтанд. Ва писарони Исроил чунон карданд, ки Худованд ба Мусо фармон дод, ҳамон тавр карданд. Ва тиллои боқимондаи ҳадяи баландшударо зарфҳо сохтанд барои хизмат кардан бо онҳо пеши Худованд. Ва нилаи боқимондаро ва арғувонро ва қирмизро либосҳои хизматии Ҳорунро сохтанд, то ки дар онҳо дар ҷои муқаддас хизмат кунад. Ва либосҳоро ба Мусо оварданд ва хаймаро ва зарфҳои онро, пояҳо ва пуштабандҳои онро ва сутунҳоро, ва қурбонгоҳро ва ҳамаи зарфҳои онро. Ва равғани масҳкунӣ, ва хушбӯи таркибӣ, ва чароғдони покро, ва чароғҳои онро, чароғҳои сӯзонро, ва равғани нурро; Ва мизи пешниҳодро, ва ҳамаи зарфҳои онро; ва нонҳои пешниҳодшударо; Ва либосҳои муқаддасро, ки аз Ҳорун аст, ва либосҳои писарони ӯро, барои коҳинӣ; Ва пардаҳои ҳавлиро, ва сутунҳоро; ва пардаи дари хаймаро, ва дарвозаи ҳавлиро; Ва ҳамаи зарфҳои хаймаро, ва ҳамаи асбобҳои онро; ва пӯстҳоро, пӯсти қӯчқорҳои сурхрангшударо, ва пӯшишҳои кабудро, ва аз боқимондаҳо пӯшишҳоро; ва миҳҳоро, ва ҳамаи асбобҳоро барои корҳои хаймаи шаҳодатро; Ҳарчӣ Худованд ба Мусо фармуд, ҳамин тавр писарони Исроил ҳамаи ҷиҳозро сохтанд; Ва Мусо ҳамаи корҳоро дид, ва онҳо онҳоро сохта буданд ҳамон тарзе ки Худованд ба Мусо фармуд, ҳамин тавр онҳоро сохтанд, ва Мусо онҳоро баракат дод.

40

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Дар рӯзи якуми моҳи аввал, дар моҳи нав, ту чодири шаҳодатро бунёд хоҳӣ кард. Ва ту сандуқи шаҳодатро хоҳӣ гузошт ва сандуқро бо парда хоҳӣ пӯшид. Ва ту мизро дароварда, ниятро дар он хоҳӣ гузошт, ва чароғдонро дароварда, чароғҳои онро хоҳӣ гузошт. Ва ту қурбонгоҳи тиллоиро барои сӯхтани бухур пеши сандуқ мегузорӣ ва пардаи пӯшишро бар дари хаймаи шаҳодат мегузорӣ. Ва қурбонгоҳи пешкашҳоро назди дарҳои хаймаи шаҳодат мегузорӣ ва хаймаро гирд мегирӣ ва ҳамаи чизҳои онро гирдогирд муқаддас мекунӣ. Ва ту бояд равғани масҳкуниро гирӣ ва чодирро масҳ кунӣ ва ҳама он чизҳоеро, ки дар он ҳастанд, ва онро муқаддас созӣ ва ҳамаи зарфҳои онро, ва он муқаддас хоҳад буд. Ва ту қурбонгоҳи пешкашҳоро хоҳӣ молид ва ҳамаи зарфҳои онро, ва қурбонгоҳро муқаддас хоҳӣ кард, ва қурбонгоҳ муқаддастарини муқаддасот хоҳад буд. Ва ту Ҳорун ва писаронашро ба дари хаймаи шаҳодат оварда, онҳоро бо об мешӯӣ. Ва ту Ҳорунро либосҳои муқаддас мепӯшонӣ ва ӯро масеҳ мекунӣ ва ӯро тақдис мекунӣ, ва ӯ ба Ман кохинӣ мекунад. Ва писарони ӯро наздик оварда, онҳоро ба куртаҳо мепӯшонӣ. Ва ту онҳоро машҳ хоҳӣ кард, ҳамон тавре ки падари онҳоро машҳ кардӣ, ва онҳо ба Ман кохинӣ хоҳанд кард, ва чунин хоҳад буд, ки ба онҳо машҳи кохинӣ то абад, барои наслҳои онҳо бошад. Ва Мусо ҳама чизеро, ки Худованд ба ӯ фармуда буд, ҳамон тавр иҷро

кард. Ва дар моҳи аввал, соли дуюми баромадашон аз Миср, дар рӯзи моҳи нав чодир бурпо карда шуд. Ва Мусо чодирро бунёд кард, ва сарсутунҳоро гузошт, ва миллаҳоро даровард, ва сутунҳоро бунёд кард. Ва ӯ пардаҳоро бар хайма кашид ва пӯшиши хаймаро аз боло бар он гузошт, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва гирифта шаҳодатҳоро андохт ба дар сандуқ, ва гузошт чӯбҳоро зери сандуқ, ва овард сандуқро ба дар чодир, ва гузошт пӯшиши пардаро, ва пӯшонд сандуқи шаҳодатро, ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва гузошт мизро ба дар чодири шаҳодат, тарафи шимол, берун аз пардаи чодир. Ва ӯ нонҳои пешниҳодро бар он гузошт пеши Худованд, ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва ӯ чароғдонро дар хаймаи шаҳодат, дар тарафи ҷанубии хайма гузошт. Ва ӯ чароғҳои онро пеши Худованд гузошт, ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо фармон дода буд. Ва ӯ қурбонгоҳи тиллоиро дар хаймаи шаҳодат дар пеши парда гузошт ва дар он бухури таркибиро сӯзонд, чунон ки Худованд ба Мусо фармуда буд. Ва ӯ қурбонгоҳи пешкашҳоро назди дари хайма гузошт. Ва ӯ ҳавлиро гирду атрофи хайма ва қурбонгоҳ гузошт, ва Мусо ҳамаи корҳоро тамом кард. Ва абр чодири шаҳодатро пӯшонд ва чодир аз ҷалоли Худованд пур шуд. Ва Мӯсо натавонист ба хаймаи шаҳодат дарояд, зеро абр бар он соя афканда буд ва хайма аз ҷалоли Худованд пур шуда буд. Вақте ки абр аз чодир баланд мешуд, писарони Исроил бо боркашони худ лашкаргоҳро мешиканданд. Агар вале абр намебаромад, онҳо намекӯчиданд то рӯзе, ки абр баромад. Зеро абр рӯз бар рӯи

хайма буд ва оташ шаб бар рӯи он пеши тамоми Исроил дар ҳамаи кӯчҳои онҳо буд.

Шумораҳо

1

Ва Худованд бо Мусо дар биёбони Синой, дар хаймаи шаҳодат, дар яки моҳи дуюм, соли дуюм баъд аз берун омадани онҳо аз замини Миср сухан гуфт ва гуфт: Шумо ибтидои тамоми ҷамоати Исроилро мувофиқи хешовандӣ, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумора аз номи онҳо, мувофиқи сари онҳо гиред; ҳар мард аз бист сола ва боло, ҳар он ки берун меравад дар қувваи Исроил, шумо онҳоро бо қувваи онҳо шумора кунед; ту ва Ҳорун онҳоро шумора кунед. Ва бо шумо хоҳанд буд ҳар як аз қабила ҳокимоне, ки мувофиқи хонаҳои падарон хоҳанд буд. Ва ин номҳои мардоне, ки онҳо бо шумо хоҳанд истод: аз Рӯбин, Элисур писари Шедеур; аз Шимъон, Шелумиел писари Зуришаддай. Аз Яҳудо, Наассон писари Аминадоб. Аз Иссохор, Натаноил писари Зуор; аз Забулун, Элиоб писари Хелон; аз писарони Юсуф, аз Эфроим, Элишамо писари Аммихуд; аз Манассо, Гамалиил писари Фадасур. Аз Бенямин, Абидан писари Гадеони. Аз Дон, Аҳиезер писари

Аммишаддай. Аз Ошер, Фағоиел, писари Эхрон. Аз Гад, Элисаф писари Рагуел. Аз Нафталӣ, Аҳире писари Айнон. Инҳо номзадшудагони ҷамоат, роҳбарони қабилаҳо мувофиқи хонаводаҳои онҳо, фармондеҳони ҳазорҳои Исроил ҳастанд. Ва Мусо ва Ҳорун ин мардонеро, ки бо ном даъвят шуда буданд, гирифтанд. Ва ҳамаи маҷлисро ҷамъ карданд дар рӯзи якуми моҳи дуюми сол; ва қайд карданд мувофиқи насабҳои онҳо, мувофиқи оилаҳои онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, аз бист сола ва боло, ҳар мардро мувофиқи сари онҳо, ҳамон тарзе ки Худованд ба Мусо фармон дод; ва шумориданд дар биёбони Сино. Ва писарони Рӯбин, нахустзодаи Исроил, шуданд мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бист сола ва боло, ҳар он ки баромада буд дар қувва, шумориши онҳо аз қабилаи Рӯбин, шаш ва чил ҳазор ва панҷсад. Писарони Шимъон мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бист сола ва боло, ҳар он ки берун меравад дар қувва, саршумории онҳо аз қабилаи Шимъон, нуҳ ва панҷоҳ ҳазор ва сесад. Писарони Яҳудо, мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бист сола ва боло, ҳар як баромаданда дар қувва, саршумории онҳо аз қабилаи Яҳудо, чаҳор ва ҳафтод ҳазор ва шашсад.

Писарони Иссохор мувофиқи хешовандони онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бист сола ва боло, ҳар он ки берун меравад дар қувва, саршумории онҳо аз қабилаи Иссохор, чаҳор ва панҷоҳ ҳазор ва чаҳорсад. Писарони Забулун мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бист сола ва боло, ҳар як баромаданда дар қувва, саршумории онҳо аз қабилаи Забулун, ҳафт ва панҷоҳ ҳазор ва чорсад. Писарони Юсуф, писарони Эфроим, аз рӯи хешовандии онҳо, аз рӯи қабилаҳои онҳо, аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, аз рӯи шумораи номҳои онҳо, аз рӯи сари онҳо, ҳамаи мардон аз бист сола ва боло, ҳар касе, ки ба қувва мебароид, саршумории онҳо аз қабилаи Эфроим чил ҳазор ва панҷсад буд. Писарони Манассо аз рӯи хешовандии онҳо, аз рӯи қабилаҳои онҳо, аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, аз рӯи шумораи номҳои онҳо, аз рӯи сари онҳо, ҳамаи мардона, аз бист сола ва боло, ҳар он ки мебароад дар қувва, саршумории онҳо аз қабилаи Манассо, ду ва си ҳазор ва дувист. Писарони Бинёмин мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бист сола ва боло, ҳар як баромаданда дар қувва, саршумории онҳо аз қабилаи Бинёмин, панҷ ва си ҳазор ва чорсад. Писарони Ғод мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо,

мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардон аз бист сола ва боло, ҳар он ки баромада дар қувва, саршумории онҳо: аз қабилаи Ғод, панҷу чил ҳазор ва шашсаду панҷоҳ. Писарони Дон мутобиқи хешовандии онҳо, мутобиқи қабилаҳои онҳо, мутобиқи хонаҳои падарони онҳо, мутобиқи шумораи номҳои онҳо, мутобиқи сари онҳо, ҳамаи мардон аз бист сола ва боло, ҳар касе, ки ба қувва мебарояд, саршумории онҳо аз қабилаи Дон, ду ва шаст ҳазор ва ҳафтсад. Писарони Ошир мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бист сола ва боло, ҳар он ки берун меравад дар қувва, шумориши онҳо аз қабилаи Ошир, яку чил ҳазор ва панҷсад. Писарони Нафтоли аз рӯи хешовандии онҳо, аз рӯи қабилаҳои онҳо, аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, аз рӯи шумораи номҳои онҳо, аз рӯи сари онҳо, ҳамаи мардон аз бист сола ва боло, ҳар он ки баромада дар қувва, саршумории онҳо аз қабилаи Нафтоли, се ва панҷоҳ ҳазор ва чорсад. Ин сарҳисобӣ буд, ки онро Мӯсо ва Ҳорун ва ҳукмронони Исроил, дувоздаҳ мард, ҳар яке аз қабилаи худ, мувофиқи қабилаҳои хонадонҳо баррасӣ карданд. Ва тамоми сарҳисобии писарони Исроил бо қувваи онҳо аз бист сола ва боло, ҳар як баромадашаванда барои саф кашидан дар Исроил шаш сад ҳазор ва се ҳазор ва панҷ сад ва панҷоҳ шуд. Аммо лавиён аз қабилаи оилаҳои худ дар байни писарони Исроил шумурда нашуданд. Ва Худованд ба Мусо

сухан гуфт ва гуфт: Бубин, қабилаи Лавиро сарҳисобӣ нагир ва шумораи онҳоро дар миёни писарони Исроил нагир. Ва ту левитҳоро бар хаймаи гувоҳӣ ва бар ҳамаи зарфҳои он ва бар ҳар чӣ дар он ҳаст таъин кун. Онҳо хаймаро ва ҳамаи зарфҳои онро бардоранд ва онҳо дар он хизмат кунанд ва гирди хайма хоҳанд истод. Ва ҳангоми бардоштани чодир, Лавиён онро фурӯ хоҳанд овард, ва ҳангоми ҷойгир кардани чодир, онро бардоштан хоҳанд, ва бегонае, ки наздик шавад, бояд бимирад. Ва писарони Исроил ҷой хоҳанд гирифт, ҳар мард дар тартиби худ ва ҳар мард мувофиқи роҳбарии худ, бо қувваташон. Вале лавиҳо бояд хайма гиранд гирди атрофи хаймаи шаҳодат, ва гуноҳ дар байни писарони Исроил нахоҳад буд. Ва лавиҳо худашон нигоҳбонии чодири шаҳодатро нигоҳ медоранд. Ва писарони Исроил мувофиқи ҳар он чӣ Худованд ба Мусо ва Ҳорун фармуд, ҳамин тавр амал карданд.

2

Ва сухан гуфт Худованд ба Мусо ва Ҳорун, гуфта, мард нигоҳ доштаи худро мутобиқи тартиб, мутобиқи парчамҳо, мутобиқи хонаҳои падарони онҳо, бигузоред лашкар зананд писарони Исроил дар муқобил; гирди чодири шаҳодат лашкар хоҳанд занд писарони Исроил. Ва онҳое, ки аввалин ҷойгир мешаванд дар тарафи шарқ, тартиби ҷойгоҳи Яҳудо бо қувваи онҳо, ва ҳукмрони писарони

Яҳудо — Наҳшон, писари Аминадоб. Қувваташ, онҳое ки тафтиш шудаанд, ҳафтоду чаҳор ҳазору шашсад. Ва онҳое, ки дар паҳлуи қабилаи Иссахар ҷойгир мешаванд, ва ҳукмрони писарони Иссахар, Натанаил писари Соғар. Қувваи ӯ, санҷидашудагон, чор ва панҷоҳ ҳазор ва чорсад. Ва онҳое, ки дар паҳлуи қабилаи Забулун лашкар мезананд, ва ҳукмрони писарони Забулун, Элиаб писари Хелон. Қувваи ӯ, тафтишшудагон, панҷоҳу ҳафт ҳазору чорсад. Ҳамаи тафтишшудагон аз лашкаргоҳи Яҳудо, яксаду ҳаштоду ҳазор ва шашҳазору чорсад нафар, бо қувваи худ аввал баромадан хоҳанд. Қитъаҳои лашаргоҳи Рӯбин, ба ҷануб қувваи онҳо, ва ҳукмрони фарзандони Рӯбин, Элисур писари Седиур. Қувваи ӯ, онҳое ки санҷида шудаанд, шаш ва чил ҳазор ва панҷсад. Ва онҳое, ки дар паҳлӯи ӯ лашкаркашӣ мекунанд, қабилаи Симъон, ва ҳукмрони писарони Симъон, Саламиҳл, писари Сурисадай. Қувваи ӯ, онҳое ки тафтиш карда шуданд, нӯҳ ва панҷоҳ ҳазор ва сесад. Ва онҳое, ки дар паҳлӯи ӯ лашкар мезананд, қабилаи Ғод, ва ҳукмрони писарони Ғод — Елисаф, писари Рағӯел. Қувваи ӯ, тафтишшудагон, панҷу чил ҳазору шашсаду панҷоҳ. Ҳамаи тафтишшудагони ҳавлии Рӯбен, сад панҷоҳ ва яке ҳазор ва чорсад ва панҷоҳ, бо қувваи худ дуюм баромадан хоҳанд. Ва хаймаи гувоҳӣ гирифта мешавад, ва лашкаргоҳи Лавиён дар миёнаи лашкаргоҳҳо, чунон ки онҳо лашкар мезананд, ҳамчунин онҳо баромад мекунанд, ҳар яке мувофиқи роҳбарии худ нигоҳ дошта. Тартиби ордугоҳи Эфроим аз тарафи баҳр бо қувваи онҳо, ва ҳукмрони писарони Эфроим — Элишамо, писари

Аммиҳуд. Қувваташ, санҷидашудагон, чил ҳазору панҷсад. Ва онҳое, ки дар паҳлуи қабилаи Манассе лашкаргоҳ мезананд, ва ҳукмрони писарони Манассе — Ғамалиел писари Фадассур. Қувваи ӯ, тафтишшудагон, сӣ ва ду ҳазор ва дусад нафар. Ва онҳое, ки дар паҳлуи қабилаи Бинёмин лашаргоҳ мезананд, ва ҳукмронандаи писарони Бинёмин, Абидон писари Гадеонӣ. Қувваташ, онҳое ки санҷида шудаанд, панҷу си ҳазору чорсад. Ҳамаи тафтишшудагони лашаргоҳи Эфраим, сад ҳазор ва ҳашт ҳазор ва сад нафар, бо қуввaҳои худ дар навбати севум баромад хоҳанд кард. Қисми лашкаргоҳи Дон ба тарафи шимол бо қувваи онҳо, ва ҳукмрони писарони Дон, Аҳиезер писари Аммишаддай. Қувваи ӯ, онҳое ки тафтиш шудаанд, шаст ва ду ҳазору ҳафтсад. Ва онҳое, ки дар паҳлӯи ӯ лашкар мезананд, қабилаи Ошер, ва ҳукмрони писарони Ошер — Фагеел, писари Эхрон. Қувваи ӯ, онҳое ки тафтиш шудаанд, чил ва як ҳазор ва панҷсад. Ва онҳое, ки лашаргоҳ мезананд дар паҳлӯи қабилаи Нафталӣ, ва ҳукмрони писарони Нафталӣ, Аҳирэ писари Айнан. Қувваи ӯ, онҳое ки тафтиш карда шудаанд, се ва панҷоҳ ҳазор ва чорсад. Ҳамаи шумораи шудагони лашкаргоҳи Дон, сад ва панҷоҳу ҳафт ҳазор ва шашсад буданд; онҳо охирон мувофиқи тартиби худашон баромад хоҳанд кард. Ин сарҳисобии писарони Исроил аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, ҳамаи сарҳисобии лашкаргоҳҳо бо қуввaҳои онҳо, шашсад ҳазор ва сесад панҷсад панҷоҳ. Аммо лавиён дар байни онҳо шумурда нашуданд, чунон ки Худованд ба Мусо фармуда буд. Ва писарони Исроил ҳама чӣ қадар Худованд ба Мусо фармуд,

онро карданд, ҳамин тавр онҳо мувофиқи тартиби худ ҷойгир шуданд ва ҳамин тавр ҳар яке мувофиқи қабилаҳо ва хонаҳои падарони худ ҳаракат карданд.

3

Ва инҳо насабҳои Ҳорун ва Мусо мебошанд, дар он рӯзе ки Худованд бо Мусо дар кӯҳи Сино сухан гуфт. Ва инҳо номҳои писарони Ҳорун: нахустзода Надоб ва Абиуд, Элъозор ва Итомор. Инҳо номҳои писарони Ҳорун, коҳинони машҳшуда, ки дастҳои онҳоро барои коҳинӣ кардан такмил карданд. Ва Надоб ва Абиҳу пеши Худованд мурданд, вақте ки онҳо оташи бегона пеши Худованд дар биёбони Сино овардаанд, ва онҳо фарзанд надоштанд; ва Элъозор ва Итомор бо падарашон Ҳорун кохинӣ карданд. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: қабилаи Лавиро гир ва онҳоро пеши Ҳорун кохин гузор, ва онҳо ба ӯ хизмат хоҳанд кард ва нигоҳбониҳои ӯ ва нигоҳбониҳои писарони Исроилро пеши хаймаи шаҳодат нигоҳ хоҳанд дошт, то корҳои хаймаро иҷро кунанд. Ва онҳо ҳамаи асбобҳои хаймаи шаҳодатро нигоҳ хоҳанд дошт ва посбонии писарони Исроилро дар ҳамаи корҳои хайма. Ва ту лавиҳоро ба Ҳорун ва ба писарони ӯ, ба кохинон, хоҳӣ дод, инҳо ба ман ҳамчун туҳфаи додашуда аз писарони Исроил ҳастанд. Ва Ҳорун ва писаронашро бар хаймаи шаҳодат таъин хоҳӣ кард ва онҳо кишишии худро нигоҳ хоҳанд дошт ва ҳамаи чизҳои марбут ба қурбонгоҳ ва дарунаи

пардаро, ва бегонае, ки даст мезанад, хоҳад мурд. Ва Худованд ба Мусо сухан кард ва гуфт, ва инак ман левитҳоро аз миёни писарони Исроил гирифтаам ба ҷои ҳар нахустзода, ки раҳимро мекушояд, аз писарони Исроил; фидияи онҳо хоҳанд буд, ва левитҳо ба Ман хоҳанд буд. Ба Ман тааллуқ дорад ҳар нахустзода, зеро дар он рӯзе, ки Ман ҳар нахустзодаро дар замини Миср задам, Ман ҳар нахустзодаро дар Исроил барои Худ муқаддас кардам. Аз одам то чорво онҳо ба Ман тааллуқ хоҳанд дошт. Ман Худованд ҳастам. Ва Худованд ба Мусо дар биёбони Сино сухан гуфт ва фармуд: Писарони Левиро аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, аз рӯи қабилаҳои онҳо шуморед; ҳар нари аз як моҳагӣ ва боло, онҳоро шуморед. Ва Мусо ва Ҳорун онҳоро аз рӯи овози Худованд баррасӣ карданд, ҳамон тавре ки Худованд ба онҳо фармуда буд. Ва инҳо писарони Леви буданд аз рӯи номҳои онҳо: Гершон, Қоҳот ва Мерарӣ. Ва ин номҳои писарони Гедсон аз рӯи қабилаҳои онҳоянд: Лобенӣ ва Семеӣ. Ва писарони Қоҳот мувофиқи қабилаҳои онҳо: Амром ва Иссоор, Ҳеброн ва Озиел. Ва писарони Мерарӣ аз рӯи қабилаҳои онҳо, Моолӣ ва Мусӣ, инҳо қабилаҳои Лавиён аз рӯи хонаҳои падарони онҳо ҳастанд. Ба Гершон қабилаи Лобенӣ ва қабилаи Шимеӣ тааллуқ доштанд, инҳо қабилаҳои Гершон буданд. Сарнависии онҳо мувофиқи шумораи ҳамаи мардона аз як моҳагӣ ва боло, сарнависии онҳо ҳафт ҳазору панҷсад буд. Ва писарони Гершон дар ақиби хайма наздики баҳр ҷойгир хоҳанд шуд. Ва ҳоким хонаи оилаҳои мардуми Гедсон Елисафи писари Даел буд. Ва посбонии писарони Гедсон дар хаймаи

шаҳодат, хайма ва пӯшиш, ва пӯшиши дари хаймаи шаҳодат, ва пардаҳои ҳавлӣ, ва пардаи дарвозаи ҳавлие, ки дар хайма буд, ва боқимондаҳои ҳамаи корҳои он. Ба Қоҳот: қавми Амрам як, ва қавми Иссаҳар як, ва қавми Ҳеброн як, ва қавми Озиел як. Инҳо қавмҳои Қоҳот мувофиқи шумора ҳастанд. Ҳар як нари аз як моҳагӣ ва боло, ҳаштҳазору шашсад нафар, нигоҳбонони муқаддасотро нигоҳ медоштанд. Мардумони писарони Қоҳот аз тарафи ҷанубии хайма ҷойгир хоҳанд шуд. Ва сарвари хонаи аҷдодии мардумони Қаот, Елисафан писари Узиел. Ва нигоҳбонии онҳо сандуқ, ва миз, ва чароғдон, ва қурбонгоҳҳо, ва зарфҳои муқаддас, ки бо онҳо хизмат мекунанд, ва пӯшиш, ва ҳамаи корҳои онҳо. Ва ҳоким бар ҳокимони Лавиён, Элъозор писари Ҳорун кохин, таъин шуда буд, то нигоҳбониҳои ашёи муқаддасро нигоҳ дорад. Ба Мерарӣ қавми Моолӣ ва қавми Мусӣ, инҳо қавмҳои Мерарӣ ҳастанд. Шумораи онҳо мувофиқи адад, ҳар як нар аз як моҳагӣ ва болотар, шашҳазор ва панҷоҳ. Ва ҳокими хонаи падарони мардуми Мерарӣ, Суриел писари Абиҳаил, аз тарафҳои хайма ба тарафи шимол ҷойгир хоҳанд шуд. Сарҳисобии нигаҳбонии писарони Мерарӣ: сарҳои хайма, ва милаҳои он, ва сутунҳои он, ва пояҳои он, ва ҳамаи зарфҳои онҳо, ва корҳои онҳо, ва сутунҳои ҳавлӣ гирдогирд, ва пояҳои онҳо, ва мехҳо, ва ресмонҳои онҳо. Онҳое, ки аз тарафи шарқ дар пеши хаймаи шаҳодат ҷойгир мешаванд, Мӯсо ва Ҳорун ва писарони ӯ буданд, ки нигоҳбонии ҷойи муқаддасро барои писарони Исроил анҷом медоданд, ва бегонае, ки даст занад, хоҳад мурд.

Ҳамаи шумориши Лавиён, ки Мӯсо ва Ҳорун онҳоро тавассути овози Худованд мувофиқи қабилаҳояшон шуморидаанд, ҳар як нари аз як моҳагӣ ва болотар, бист ва ду ҳазор буд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Ҳамаи писарони нахустзодаи нари исроилиёнро аз як моҳагӣ ва болотар шумор кун ва рақами онҳоро аз рӯи ном гир. Ва ту Лавиёнро барои Ман, Ман Худованд, ба ҷои ҳамаи нахустзодаҳои писарони Исроил хоҳӣ гирифт, ва чорвои Лавиёнро ба ҷои ҳамаи нахустзодаҳо дар чорвои писарони Исроил. Ва Мусо баздид кард, чунон ки Худованд фармуд, ҳар нахустзодаро дар миёни писарони Исроил. Ва ҳама нахустзодагони нар мувофиқи шумора аз номҳо, аз як моҳагӣ ва боло, аз сарҳисобии онҳо бист ва ду ҳазор ва дусад ва ҳафтод ва се шуданд. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: лавиҳоро ба ҷои ҳамаи писарони нахустзодаи Исроил бигир, ва чорвои лавиҳоро ба ҷои чорвои онҳо бигир, ва лавиҳо ба ман хоҳанд буд; ман Худованд ҳастам. Ва фидяи се ва ҳафтод ва дусад, онҳое ки зиёд мешаванд аз лавиён, аз нахустзодагони писарони Исроил; Ва ту хоҳӣ гирифт панҷ сикл ба ҳар сар, мувофиқи дидрахмони муқаддас ту хоҳӣ гирифт, бист обол барои сикл. Ва ту нуқраро ба Ҳорун ва писарони ӯ хоҳӣ дод, фидяи онҳое, ки дар байни онҳо зиёданд. Ва Мусо сими фидияи онҳоеро, ки аз шумораи Лавиён зиёд буданд, гирифт. Аз писарони нахустзодаи писарони Исроил нуқраро гирифт: ҳазору сесаду шастпанҷ сиқл, мувофиқи сиқли муқаддас. Ва Мусо пулҳои озодии онҳое, ки зиёд буданд, ба Ҳорун ва писарони ӯ дод, тавассути овози Худованд, ба он тарзе ки Худованд ба

Мусо фармон додааст.

4

Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан гуфт ва гуфт, ҷамъи писарони Қоҳотро аз миёни писарони Леви гир, аз рӯи қабилаҳои онҳо, аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, аз бист ва панҷ сола ва боло то панҷоҳ сола, ҳар як даромадкунанда барои хизмат кардан, барои кардани ҳамаи корҳо дар хаймаи шаҳодат. Ва ин корҳои писарони Қоҳот дар хаймаи гувоҳӣ, муқаддаси муқаддасон. Ва дохил мешавад Ҳорун ва писарони ӯ, вақте бардорад лашкаргоҳ, ва поин меоваранд пардаи сояандозро, ва мепӯшонанд дар он сандуқи шаҳодатро, ва мегузоранд бар он пӯшиши пӯсти кабудро, ва меандозанд бар он либоси тамоми кабудро аз боло, ва медароранд чӯбҳои ҳомилро. Ва бар мизи пешниҳодшуда онҳо либоси пурпури пурраро хоҳанд гузошт, ва косаҳо, ва хушбӯйсӯзҳо, ва пиёлаҳо, ва зарфҳои қурбонӣ, ки дар онҳо ӯ қурбонӣ мерезад, ва нонҳое, ки ҳамеша бар он хоҳанд буд. Ва онҳо либоси сурхро бар он мегузоранд ва онро бо пӯшиши чармии кабуд мепӯшонанд ва милаҳоро тавассути он мегузаронанд. Ва онҳо либоси кабуд хоҳанд гирифт ва чароғдони рӯшноӣдиҳанда ва чароғҳои онро ва анбурҳои онро ва зарфҳои рехтани онро ва ҳамаи зарфҳои равғанро, ки бо онҳо хизмат мекунанд, хоҳанд пӯшонид. Ва онро ва ҳамаи зарфҳои онро ба пӯшиши чармии кабуд мегузоранд ва онро бар чӯбҳои ҳомил мегузоранд. Ва бар қурбонгоҳи

тиллоӣ либоси кабуд мепӯшонанд ва онро бо пӯшиши чармии кабуд мепӯшонанд ва чӯбҳои онро мегузаронанд. Ва онҳо ҳамаи зарфҳои хизматиро, ки бо онҳо дар ҷойҳои муқаддас хизмат мекунанд, хоҳанд гирифт ва онҳоро ба либоси кабуд хоҳанд андохт ва онҳоро бо пӯшиши чармии кабуд хоҳанд пӯшонд ва онҳоро бар асоҳо хоҳанд ниҳод. Ва ӯ пӯшонидаро бар қурбонгоҳ хоҳад гузошт, ва онҳо либоси тамоман арғувонӣро бар он хоҳанд пӯшонд. Ва онҳо мегузоранд бар он ҳамаи зарфҳоеро, ки бо онҳо хизмат мекунанд бар он дар онҳо, ва оташдонҳоро, ва чангакҳои гӯштро, ва косаҳоро, ва пӯшишро, ва ҳамаи зарфҳои қурбонгоҳро; ва мегузоранд бар он пӯшиши чармии кабудро, ва мегузаронанд чӯбҳои бардоштани онро; ва мегиранд либоси арғувонӣро, ва мепӯшонанд ҳавзаро ва пояи онро, ва меандозанд онро ба пӯшиши чармии кабуд, ва мегузоранд бар чӯбҳои бардоштан, ва тамом мекунанд Ҳорун ва писарони ӯ, пӯшонидани чизҳои муқаддасро, ва ҳамаи зарфҳои муқаддасро, дар бардоштани лашкаргоҳро; ва баъд аз ин дохил мешаванд писарони Қоҳот бардоштан, ва намерасанд ба чизҳои муқаддас, то ки намиранд; инҳоро мебардоранд писарони Қоҳот дар хаймаи шаҳодат. Назоратгари Элеазар, писари Ҳорун кохин: рағани равшанӣ, ва хушбӯи таркибӣ, ва қурбонии ҳаррӯза, ва рағани машҳ, назорати тамоми хайма, ва ҳар чӣ дар он дар ҷои муқаддас аст, дар ҳамаи корҳо. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан гуфт ва гуфт: қавми қабилаи Қоҳотро аз миёни лавиён нобуд накунед. Инро ба онҳо кунед, ва онҳо зинда хоҳанд монд ва намемиранд, вақте ки онҳо ба

муқаддастарини муқаддасот наздик мешаванд. Ҳорун ва писарони ӯ бигузаранд, ва онҳо ҳар якеро мувофиқи вазифаи ӯ таъин хоҳанд кард, ва онҳо ногаҳон дохил нашаванд, то муқаддасотро бубинанд, ва хоҳанд мурд. Ва сухан гуфт Худованд ба Мусо, гуфта: гир ибтидои писарони Ҷершонро, ва инҳоро аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, аз рӯи қабилаҳои онҳо, аз панҷ ва бист сола ва боло то панҷоҳ сола санҷ онҳоро, ҳар яке, ки даромада хизмат мекунад, мекунад корҳои ӯро дар хаймаи шаҳодат. Ин хизматрасонии мардуми Ҷедсон аст: хизмат кардан ва бор бардоштан. Ва мебардорад постҳои хайма ва хаймаи шаҳодат ва пӯшиши онро ва пӯшиши кабудро, ки аз болои он аст ва пӯшиши дари хаймаи шаҳодатро ва пардаҳои ҳавлиро, ки дар хаймаи шаҳодат аст ва чизҳои зиёдаро ва ҳамаи зарфҳои хизматиро, ки бо онҳо хизмат мекунанд, хоҳанд кард. Аз рӯи даҳони Ҳорун ва писарони ӯ хизматрасонии писарони Ҷедсон хоҳад буд аз рӯи ҳамаи хизматрасониҳои онҳо ва аз рӯи ҳамаи корҳои онҳо, ва ту онҳоро аз номи ҳамаи он чизҳое, ки тавассути онҳо тайёр карда мешавад, бозрасӣ хоҳӣ кард. Ин хизматрасонии писарони Гедсон дар хаймаи шаҳодат аст, ва нигаҳбонии онҳо дар дасти Итамар, писари Ҳорун, кохин мебошад. Писарони Мерарӣ аз рӯи қабилаҳои онҳо, аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, шумурӣ кунед онҳоро, аз панҷу бист сола ва боло то панҷоҳ сола шумурӣ кунед онҳоро, ҳар он ки дохил мешавад хизмат кардан корҳои хаймаи шаҳодат. Ва инҳо вазифаҳои онҳое, ки аз ҷониби онҳо бардошта мешаванд, мувофиқи ҳамаи корҳои онҳо дар хаймаи

шаҳодат: сарҳои хайма, ва милаҳо, ва сутунҳои он, ва пояҳои он, ва пӯшиш, ва пояҳои онҳо, ва сутунҳои онҳо, ва пӯшиши дари хайма, ва сутунҳои ҳавлӣ гирдогирд, ва пояҳои онҳо, ва сутунҳои пардаи дарвозаи ҳавлӣ, ва пояҳои онҳо, ва миххои онҳо, ва ресмонҳои онҳо, ва ҳамаи асбобҳои онҳо, ва ҳамаи хидматҳои онҳо; аз рӯи номҳо онҳоро санҷед, ва ҳамаи асбобҳои нигаҳдории онҳое, ки аз ҷониби онҳо бардошта мешаванд. Ин хизматрасонии мардуми писарони Мерарӣ дар ҳамаи корҳои онҳо дар хаймаи шаҳодат дар дасти Итамар, писари Ҳорун коҳин. Ва Мусо ва Ҳорун ва роҳбарони Исроил писарони Қоҳотро аз рӯи қабилаҳои онҳо, аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, аз панҷ ва бист сола ва боло то панҷоҳ сола, ҳар як даромадкунанда барои хизмат кардан ва кор кардан дар хаймаи шаҳодат, тафтиш карданд. Ва сарҳисобии онҳо мувофиқи қабилаҳояшон ду ҳазору ҳафтсаду панҷоҳ шуд. Ин сарҳисобии мардуми Қоҳот буд, ҳар як хизматгоре, ки дар хаймаи шаҳодат хизмат мекард, чунон ки Мӯсо ва Ҳорун тибқи фармони Худованд тавассути Мӯсо сарҳисобӣ карданд. Ва писарони Гершон мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, аз бисту панҷ сола ва боло то панҷоҳ сола, ҳар як даромаданда барои хизмат кардан ва кардани корҳо дар хаймаи шаҳодат шумурда шуданд. Ва сарҳисобии онҳо мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, ду ҳазору шашсаду си шуд. Ин сарҳисобии мардуми писарони Ҷедсон буд, ҳар як хизматкунанда дар хаймаи шаҳодат, онҳоро баррасӣ карданд Мусо ва Ҳорун аз рӯи овози Худованд, ба дасти

Мусо. Шумурда шуданд ва қавми писарони Мерарӣ мувофиқи қавмҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, аз панҷ ва бист сола ва боло то панҷоҳ сола, ҳар яке ки дохил мешавад хизмат кардан ба корҳои чодири шаҳодат. Ва сарҳисобии онҳо мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, се ҳазор ва дусад шуд. Ин шумориши мардуми писарони Мерарӣ, ки онҳоро Мӯсо ва Ҳорун аз рӯи овози Худованд дар дасти Мӯсо шумориданд. Ҳамаи шумурдашудагон, онҳоеро ки Мусо ва Ҳорун ва сарварони Исроил лавиҳоро шумурданд, мувофиқи қабилаҳо ва мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, аз бист ва панҷ сола ва боло то панҷоҳ сола, ҳар яке, ки ба кори корҳо дароянда буд, ва корҳои бардоштшаванда дар хаймаи шаҳодат. Ва онҳое, ки шумурида шуданд, ҳашт ҳазору панҷсаду ҳаштод нафар буданд. Тавассути овози Худованд онҳоро дар дасти Мусо боздид кард, ҳар марди мутобиқи корҳояш, ва мутобиқи он чизе ки онҳо худ бардоранд, ва онҳо шумурида шуданд, ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо фармуд.

5

Ва Худованд ба Мусо гуфт, гуфта, ба писарони Исроил фармон деҳ, ва бигзор онҳо аз ордугоҳ ҳамаи махзунро, ва ҳамаи касеро ки ифрозот дорад, ва ҳамаи нопокро дар ҷон бифиристанд. Аз мард то зан, онҳоро аз ордугоҳ берун фиристед, ва онҳо ордугоҳҳои худро ноҷинс нахоҳанд кард,

дар он ҷое ки Ман дар миёни онҳо сукунат мекунам. Ва писарони Исроил чунин карданд ва онҳоро аз лашкаргоҳ берун фиристоданд, чунонки Худованд ба Мусо гуфта буд, ҳамин тавр писарони Исроил амал карданд. Ва Худованд ба Мусо гуфт, гуфта: Гап зан ба писарони Исроил, гуфта: марде ё зане, ки кунад аз ҳамаи гуноҳони инсонӣ, ва назар накарда назар кунад ва гуноҳкор шавад рӯҳи он, эътироф хоҳад кард гуноҳеро, ки кард, ва баргардонад хатоиро; асли маблағро ва панҷякуми онро илова хоҳад кард бар он, ва баргардонад ба касе, ки ба ӯ гуноҳ кард. Агар одаме интиқомгире надошта бошад, то ки гуноҳро ба ӯ бозгардонад, он гуноҳе, ки бозгардонида мешавад, ба Худованд, ба кошин хоҳад буд, ғайр аз қӯчқори кафора, ки тавассути он барои ӯ кафора карда мешавад. Ва ҳар нахустинмеваҳо аз ҳамаи чизҳои муқаддас шуда дар писарони Исроил, ҳар чӣ ки онҳо пешкаш кунанд ба Худованд, ба он кохин хоҳад буд; ва аз ҳар кас чизҳои муқаддас шудааш, аз ӯ хоҳад буд; ва марде, ки ӯ диҳад ба кохин, ба ӯ хоҳад буд. Ва сухан гуфт Парвардигор ба Мусо, гуфта, сухан кун ба писарони Исроил, ва гӯй ба онҳо, агар марди марди занаш гуноҳ кунад, ва нигоҳ карда ба боло назар накунад ба ӯро, ва хобад касе бо ӯ хоби тухм, ва пинҳон шавад аз чашмони марди ӯ, ва пинҳон кунад, ва ӯ бошад нопок, ва гувоҳ набуд бо ӯ, ва ӯ набошад гирифта шуда, ва биёяд ба ӯро рӯҳи ҳасад, ва ҳасад барад занашро, ва ӯ нопок шуда бошад, ё биёяд ба ӯро рӯҳи ҳасад, ва ҳасад барад занашро, ва ӯ набошад нопок, ва биёварад марди занашро ба кишиш, ва биёварад тӯҳфаро дар бораи ӯ,

даҳякуми эфа орди ҷавин; нахелад бар он равған, ва нагузорад бар он кундур; зеро ки қурбонии ҳасад аст, қурбонии ёдгорӣ, ба ёд меоварандаи гуноҳро. Ва кохин онро меоварад ва онро пеши Худованд мегузорад. Ва кохин обе покро, ки зинда аст, дар зарфи гилӣ хоҳад гирифт ва аз хоки замине, ки бар фарши хаймаи шаҳодат аст, ва кохин онро гирифта, ба об хоҳад андохт. Ва кохин занро пеши Худованд хоҳад гузошт ва сари занро хоҳад кушод ва бар дастони ӯ қурбонии ёдгориро, қурбонии ҳасадро хоҳад дод, аммо дар дасти кохин оби таънии лаънатшудаи ин хоҳад буд. Ва коҳин ӯро савганд хоҳад дод ва ба зан хоҳад гуфт: Агар касе бо ту нахобида бошад, агар ту зери шавҳари худат гузашта, ноҷоиз нашуда бошӣ, аз ин оби сарзаниши лаънатшуда бегуноҳ бош. Агар ту гуноҳ кардаӣ, шавҳардор будаӣ, ё нопок шудаӣ, ва касе бистари худро дар ту гузошт, ба ғайр аз шавҳари ту; Ва коҳин занро бо савгандҳои ин лаънат савганд медиҳад, ва коҳин ба зан мегӯяд, Худованд туро дар лаънат ва савганд дар миёни қавми ту гузорад, вақте ки Худованд рони туро афтода ва шиками туро варам карда кунад. Ва ин оби лаънатшуда ба дар шикамат дохил хоҳад шуд, то шикамат варам кунад ва ронҳоят бафтад, ва зан хоҳад гуфт: Бошад, бошад. Ва кошин ин лаънатҳоро ба китоб хоҳад навишт ва онҳоро ба оби талхи сарзаниши лаънаткардашуда хоҳад пок кард. Ва ӯ ба зан об аз сарзаниши лаънатшударо хоҳад нӯшонд, ва об лаънатшавандаи сарзаниш ба дарунаш хоҳад даромад. Ва кохин қурбонии ҳасадро аз дасти зан хоҳад гирифт ва қурбониро пеши Худованд хоҳад гузошт ва онро ба

қурбонгоҳ хоҳад овард. Ва кохин аз қурбонӣ ёдгориро гирад, ва онро бар қурбонгоҳ бардорад, ва баъд. Ин чизҳо ба зан об медиҳад. Ва хоҳад буд, агар ӯ ноҷоис бошад ва аз назари шавҳараш пинҳон монад, ва оби сарзаниши лаънатшуда ба ӯ дохил шавад, шикамаш баршуда хоҳад шуд ва рони ӯ фурӯ хоҳад афтод, ва он зан дар байни қавмаш лаънат хоҳад шуд. Агар он зан ифлос нашуда бошад ва пок бошад, ӯ бегуноҳ хоҳад буд ва фарзанд хоҳад зоид. Ин қонуни ҳасадварӣ аст, ки агар зани шавҳардор аз он гузарад ва ифлос гардад. Ё мард, ки агар рӯҳи ҳасадварзӣ ба ӯ биёяд ва ба зани худ ҳасад барад ва зани худро пеши Худованд бидорад ва коҳин ба ӯ ҳамаи ин қонунро иҷро кунад, ва мард аз гуноҳ бегуноҳ хоҳад буд ва он зан гуноҳи худро хоҳад гирифт.

6

Ва сухан гуфт Худованд ба Мусо, гуфта, сухан кун ба писарони Исроил, ва гӯй ба онҳо, мард ё зан, ки бузургвор назр кунад назр ҷудо кардан покӣ ба Худованд, аз шароб ва нӯшокии қавӣ пок хоҳад шуд; ва сирко аз шароб ва сирко аз нӯшокии қавӣ нахоҳад нӯшид; ва ҳар чӣ сохта мешавад аз ангур нахоҳад нӯшид; ва ангури тоза ва кишмиш нахоҳад хӯрд ҳамаи рӯзҳои назри ӯ; аз ҳамаи он чӣ мешавад аз ток, шароб аз пӯсти ангур то донаи ангур нахоҳад хӯрд ҳамаи рӯзҳои покшавӣ; устура нахоҳад омад бар сари ӯ, то пурра шаванд рӯзҳо, ки чӣ қадар назр кард ба Худованд;

муқаддас хоҳад буд парвариш додани мӯи мӯи сар ҳамаи рӯзҳои назр ба Худованд; бар ҳар ҷони мурда нахоҳад даромад бар падар ва модар, ва бар бародар ва бар хоҳар, нахоҳад олуда шуд бар онҳо мурдани онҳо, зеро назри Худои ӯ бар ӯ бар сари ӯ; Ҳамаи рӯзҳои назри ӯ муқаддас хоҳад буд ба Худованд. Агар касе ба ногаҳон назди ӯ бимирад, дарҳол сари назри ӯ ифлос хоҳад шуд, ва ӯ сари худро дар он рӯзе, ки тоза карда шавад, тарошад, дар рӯзи ҳафтум тарошида хоҳад шуд. Ва дар рӯзи ҳаштум ӯ ду кабӯтари ҷангалӣ ё ду ҷӯҷаи кабӯтар ба кохин хоҳад овард, ба дари хаймаи шаҳодат. Ва кохин якеро дар бораи гуноҳ хоҳад кард, ва якеро ба қурбонии сӯзонӣ; ва кохин дар бораи ӯ дар бораи он чӣ гуноҳ кард дар бораи ҷон кафорат хоҳад дод; ва сари ӯро дар он рӯз муқаддас хоҳад кард, ки ба Худованд муқаддас карда шуд, рӯзҳои назрро; ва барраи яксоларо ба тақсир хоҳад овард; ва рӯзҳои пештара беҳисоб хоҳанд буд, зеро ки сари назри ӯ нопок карда шуд. Ва ин қонуни он касе, ки назр кардааст: дар он рӯзе ки рӯзҳои назри худро пурра кунад, ӯ худаш назди дарҳои хаймаи шаҳодат биёварад. Ва ӯ меоварад тӯҳфаи худро ба Худованд: барраи як сола беайб якро барои қурбонии сӯхтанӣ, ва барраи модаи як сола беайб якро барои гуноҳ, ва қӯчқори беайб якро барои наҷот, ва сабади нонҳои беҳамираи ордӣ нонҳоро омехташуда дар равған, ва кулчаҳои беҳамираро молидашуда дар равған, ва қурбонии онҳоро, ва нушокии онҳоро. Ва кохин пеш аз Худованд хоҳад овард ва дар бораи гуноҳи ӯ ва қурбонии сӯхторӣи ӯ хоҳад кард. Ва қӯчқорро қурбонии наҷот ба

Худованд бар сабади нонҳои беҳамира хоҳад кард, ва кохин қурбонии ӯро ва табаррукии ӯро хоҳад кард. Ва он касе, ки назр кардааст, назди дарҳои хаймаи шаҳодат сари назри худро тарошад ва мӯйҳоро бар оташе, ки зери қурбонии наҷот аст, гузорад. Ва кохин хоҳад гирифт бозуи пухтаро аз қӯчқор, ва нони яке беҳамирамоя аз сабад, ва кулчаи беҳамирамояи якро, ва хоҳад гузошт бар дастҳои он касе, ки назр кардааст, баъд аз тарошидани ӯ назри худро, ва хоҳад овард онҳоро кохин ҳадяро пеши Худованд; муқаддас хоҳад буд барои кохин бар синаи ҳадя ва бар бозуи ҳадя; ва баъд аз инҳо хоҳад нӯшид он касе, ки назр кардааст, шароб. Ин қонуни касе, ки дуо кардааст, ки ӯ ба Худованд тӯҳфаи худро дар бораи назри худ пешкаш кунад, ҷудо аз он чӣ дасти ӯ пайдо кунад, мувофиқи қувваи назри худ, ки ӯ мувофиқи қонуни покӣ назр кунад. Ва сухан гуфт Худованд ба Мусо, гуфта, сухан гӯй ба Ҳорун ва ба писарони ӯ, гуфта, ин тавр баракат хоҳед дод ба писарони Исроил, гуфта ба онҳо, баракат диҳад туро Худованд ва нигоҳ дорад туро. Худованд чеҳраи худро бар ту дурахшонад ва ба ту раҳм кунад. Худованд рӯи худро ба ту бардорад ва ба ту осоиштагӣ диҳад. Ва онҳо номи маро бар писарони Исроил хоҳанд ниҳод, ва Ман Худованд онҳоро баракат хоҳам дод.

7

Ва чунин шуд, ки дар он рӯз Мусо тамом кард бардоштани хайма, ва онро равған молид ва онро муқаддас кард, ва

ҳамаи зарфҳои онро, ва қурбонгоҳро, ва ҳамаи зарфҳои онро, ва онҳоро равған молид ва онҳоро муқаддас кард. Ва роҳбарони Исроил овардаанд, дувоздаҳ роҳбарони хонаҳои падарии онҳо, ки инҳо роҳбарони қабилаҳо буданд, инҳо ки бар зиёрат истода буданд. Ва онҳо тӯҳфаи худро пеши Худованд овардаанд: шаш аробаи пӯшидашуда ва дувоздаҳ гов, ароба аз ду сарвар ва гӯсола аз ҳар яке, ва онҳоро пеши хайма овардаанд. Ва Худованд ба Мусо гуфт ва фармуд: Аз онҳо бигир, ва онҳо барои корҳои хидматии хаймаи шаҳодат хоҳанд буд, ва ту онҳоро ба лавиҳо медиҳӣ, ба ҳар яке мувофиқи хидматаш. Ва Мусо ҳамлабарҳо ва гову паланҳоро гирифта, онҳоро ба Лавиёнҳо дод. Ва ду аробаҳо ва чор говро ба писарони Гедсон мувофиқи хизматҳои онҳо дод. Ва чаҳор аробаҳо ва ҳашт говро ба писарони Мерарӣ мувофиқи хидматҳои онҳо тавассути Итамари писари Ҳорун, кохин дод. Ва ба писарони Қоҳот надодааст, зеро ки онҳо чизҳои хизматрасонии муқаддасро доранд ва бар китфҳо бардоранд. Ва роҳбарон барои тақдиси қурбонгоҳ туҳфаҳо овардаанд, дар рӯзе ки онро равған мола карда буд, ва роҳбарон туҳфаҳои худро пеши қурбонгоҳ овардаанд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Роҳбарон ҳар рӯз, роҳбарон рӯз ба рӯз тӯҳфаҳои худро барои тақдиси қурбонгоҳ меоранд. Ва касе, ки дар рӯзи аввал туҳфаи худро пешкаш мекард, Наҳшон писари Аминадаб, ҳокими қабилаи Яҳудо буд. Ва ӯ тӯҳфаи худро овард: як косаи нуқра, вазни он сад у си, як косаи нуқра, ҳафтод сиқл аз рӯи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии дах

мисқолӣ, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи як аз гов, қӯчқори як, барраи яксола барои қурбонии сӯзонидани пурра, ва бузғолаи як аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои нари панҷ, барраҳои модаи яксолаи панҷ. Ин тӯҳфаи Наассон, писари Аминадаб буд. Дар рӯзи дуюм Натаноил, писари Соғар, ҳокими қабилаи Иссохор овард. Ва ӯ тӯҳфаи худро овард: як косаи нуқра, вазни он сад у си, як косаи нуқра, ҳафтод сиқл аз рӯи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳ мисқолӣ, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи як аз гов, қӯчқори як, барраи яксолаи як барои қурбонии сӯзонидани пурра, ва бузғолаи як аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои мода ду, қӯчқорҳо панҷ, бузҳои нар панҷ, барраҳои мода яксола панҷ. Ин туҳфаи Натанаил писари Суғор буд. Дар рӯзи сеюм роҳбари писарони Забулун, Элиаб писари Хелон. Туҳфаи ӯ, коса нуқраи як, сад ва си вазни он; пиёла як нуқраи, ҳафтод мискол мувофиқи мискол муқаддас; ҳарду пур аз орди нозук омехташуда бо равған барои қурбонӣ; хушбӯйдон як даҳ тиллоӣ, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи як аз гов, қӯчқори як, барраи яксола барои қурбонии сӯзонидани пурра, ва бузғолаи як аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои нари панҷ, барраҳои мода як сола панҷ. Ин туҳфаи Элиаб писари Хелон буд. Дар рӯзи чорум раҳбари писарони Рӯбин, Элисур писари Седиур. Туҳфаи ӯ, як косаи нуқра, вазни он сад ва си; як пиёлаи нуқра, ҳафтод мискол мувофиқи мискол муқаддас; ҳарду пур аз орди нозук

омехташуда бо равған барои қурбонӣ; як хушбӯйдони даҳ тиллоӣ, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи як аз гов, қӯчқори як, барраи яксола барои қурбонии сӯзонидани пурра, ва бузғолаи як аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои нари панҷ, баррaҳои як сола панҷ. Ин туҳфаи Елисур писари Седиур буд. Дар рӯзи панҷум сарвари писарони Шимъон, Шаломиел писари Сурисадай. Ҳадяи ӯ: як косаи нуқра, вазнаш сад ва си, як косаи нуқра, ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳ мисқолӣ, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи як аз гов, қӯчқори як, барраи яксола барои қурбонии сӯзонидани пурра, ва бузғолаи як аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои мода ду, қӯчқорҳо панҷ, бузҳои нар панҷ, баррaҳои мода яксола панҷ. Ин тӯҳфаи Саламиил, писари Суришаддай буд. Дар рӯзи шашум ҳукмрони писарони Ғод, Элиасаф писари Рағуел. Туҳфаи ӯ: як косаи нуқра, вазнаш сад ва си, як косаи нуқра, ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳгона, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи як аз гов, қӯчқори як, барраи яксола барои қурбонии сӯзонидани пурра, ва бузғолаи як аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои мода ду, қӯчқорҳо панҷ, бузҳои нар панҷ, баррaҳои мода яксола панҷ. Ин тӯҳфаи Елисаф, писари Рағуел буд. Дар рӯзи ҳафтум сарвари писарони Эфраим, Элишама писари Аммиҳуд. Туҳфаи ӯ: як коса нуқраи бо вазни сад ва си, як коса нуқраи ҳафтод сиқл мувофиқи

сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозук омехташуда бо равған барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳгона, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи як аз гов, қӯчқори як, барраи яксолаи барои қурбонии сӯзонидани пурра, ва бузғолаи як аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои модина ду, қӯчқорҳо панҷ, бузҳои нар панҷ, барраҳои модина яксола панҷ. Ин туҳфаи Элисамо писари Аммиҳуд буд. Дар рӯзи ҳаштум ҳукмрони писарони Манассе, Гамалиел писари Фадассур. Туҳфаи ӯ: як коса нуқраи бо вазни сад ва си, як коса нуқраи ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозук омехташуда бо равған барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳгона, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи як аз гов, қӯчқори як, барраи як яксола барои қурбонии сӯзонидан, ва бузғолаи як аз бузҳо барои гуноҳ; Ва барои қурбонии наҷот говҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои панҷ, барраҳои мода яксола панҷ; ин тӯҳфаи Гамалиел писари Фадассур. Дар рӯзи нуҳум ҳукмрони писарони Бенямин, Абидан писари Гадеони. Туҳфаи ӯ, як косаи нуқра, вазни ӯ сад ва си; як пиёлаи нуқра, ҳафтод мискол мувофиқи мисколи муқаддас; ҳарду пур аз орди нозук омехташуда бо равған барои қурбонӣ; як хушбӯйсӯзи даҳ тиллоӣ, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи як аз гов, қӯчқори як, барраи яксола барои қурбонии сӯзонидани пурра, ва бузғолаи як аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои панҷ, барраҳои мода яксолаи панҷ. Ин тӯҳфаи Абидан писари Гадеонӣ буд. Дар рӯзи даҳум сарвари писарони Дон, Аҳиезер писари Аммишаддай. Туҳфаи ӯ: як коса нуқраи бо вазни сад ва си,

як коса нуқраи ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳгона, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи яке аз гов, қӯчқори яке, барраи яке соларо барои қурбонии сӯзонидани пурра, ва бузғолаи яке аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои нари панҷ, барраҳои як сола панҷ. Ин тӯҳфаи Аҳиезер писари Аммишаддай буд. Дар рӯзи ёздаҳум ҳокими писарони Ошер, Фагеил писари Эхран. Туҳфаи ӯ: як коса нуқраи бо вазни сад ва си, як коса нуқраи ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳар ду пур аз орди нозук омехташуда бо равған барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳгона, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи як аз гов, қӯчқори як, барраи яксола як барои қурбонии пурра сӯзонда, ва бузғолаи як аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои панҷ, барраҳои як сола панҷ. Ин туҳфаи Фағеил писари Эхрон. Дар рӯзи дувоздаҳум ҳукмрони писарони Нафталӣ, Аҳире писари Айнан. Туҳфаи ӯ: як коса нуқраи бо вазни сад ва си, як коса нуқраи ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳ мисқолӣ, пур аз хушбӯй. Гӯсолаи як аз гов, қӯчқори як, барраи яксола барои қурбонии сӯзонидани пурра, ва бузғолаи як аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои панҷ, барраҳои як сола панҷ. Ин тӯҳфаи Аҳира писари Айнон буд. Ин тақдиси қурбонгоҳ буд дар он рӯзе, ки онро равған заданд, аз ҷониби сарварони писарони

Исроил: косаҳои нуқраи дувоздаҳ, пиёлаҳои нуқраи дувоздаҳ, хушбӯйсӯзҳои тиллоии дувоздаҳ. Сад ва сӣ сиқл як коса, ва ҳафтод сиқл як пиёла, ҳамаи нуқраи зарфҳо ду ҳазору чорсад сиқл, бо сиқли муқаддас. Дувоздаҳ хушбӯйдони тиллоӣ пур аз хушбӯй, ҳамаи тиллои хушбӯйдонҳо сад ва бист тиллоӣ. Ҳамаи он говҳое, ки барои қурбонии сӯзонидан буданд: гӯсолаҳо дувоздаҳ, қӯчҳо дувоздаҳ, барраҳои яксола дувоздаҳ, ва қурбониҳои онҳо, ва нӯшокиҳои онҳо, ва бузҳои нари дувоздаҳ барои гуноҳ. Ҳамаи гову барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳо бисту чор, қӯчқорҳо шаст, бузҳои нар шаст солагӣ, барраҳо шаст солагӣ бенуқсон. Ин тақдиси қурбонгоҳ буд, баъд аз пур кардани дастҳои ӯ ва баъд аз масҳ кардани ӯ. Ҳангоми даромадани Мусо ба чодири шаҳодат барои сухан гуфтан бо ӯ, вай овози Худовандро шунид, ки аз болои сарпӯши куффора, ки бар сандуқи шаҳодат байни ду карубиён қарор дорад, бо ӯ сухан мегуфт.

8

Ва Худованд ба Мусо гуфт, гуфта, бо Ҳорун гап зан, ва ба ӯ гӯй, вақте ки ту чароғҳоро мегузорӣ аз тараф, ба рӯи чароғдон ҳафт чароғҳо равшан мекунанд. Ва Ҳорун чунин кард: аз як тараф рӯ ба рӯи чароғдон чароғҳои онро равшан кард, чунон ки Худованд ба Мусо фармон дод. Ва ин сохтори чароғдон: мустаҳкам, тиллоӣ, поя аш ва гулҳои нилуфари аш, мустаҳкам тамоми он; мувофиқи шакле ки

Худованд ба Мусо нишон дод, чунин чароғдонро сохт. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Лавиҳоро аз миёни писарони Исроил бигир ва онҳоро тоза хоҳӣ кард. Ва ин тавр ту бояд тозакуниашонро барои онҳо анҷом диҳӣ: онҳоро бо оби тозакунӣ бипош, ва устура бар тамоми бадани онҳо гузаронида шавад, ва онҳо либосҳояшонро бишӯянд, ва пок хоҳанд буд. Ва онҳо як гӯсолаи гов мегиранд ва бо он қурбонии орди нозуки бо равған омехташуда, ва ту як гӯсолаи яксолаи гов барои гуноҳ мегирӣ. Ва ту лавиҳоро пеш аз хаймаи шаҳодат наздик оварӣ ва ту тамоми ҷамоати писарони Исроилро ҷамъ оварӣ. Ва ту лавиҳоро пеш аз Худованд наздик оварӣ ва писарони Исроил дастҳои худро бар лавиҳо мегузоранд. Ва Ҳорун лавиҳоро ҳадя пеш аз Худованд аз писарони Исроил ҷудо мекунад ва онҳо мешаванд, то ки корҳои Худовандро кор кунанд. Аммо Лавиён дастҳои худро бар сарҳои гӯсолаҳо хоҳанд гузошт, ва ту якеро барои гуноҳ ва дигареро барои қурбонии сӯзонӣ ба Худованд хоҳӣ кард, то барои онҳо покизагӣ намоӣ. Ва ту лавиҳоро пеши Худованд ва пеши Ҳорун ва пеши писарони ӯ хоҳӣ гузошт ва онҳоро ҳадя пеши Худованд хоҳӣ дод. Ва ту лавиҳоро аз миёни писарони Исроил ҷудо хоҳӣ кард ва онҳо аз они ман хоҳанд буд. Ва баъд аз ин лавиён барои иҷрои корҳои хаймаи шаҳодат дохил хоҳанд шуд, ва ту онҳоро тоза хоҳӣ кард ва онҳоро пеши Худованд пешкаш хоҳӣ намуд. Зеро ки инҳо ҳадяи дода шуда ба ман ҳастанд аз миёни писарони Исроил, ба ҷои кушодагони ҳамаи раҳм, нахустзодагони ҳама аз писарони Исроил, онҳоро ба худ гирифтаам. Зеро

ки ба Ман ҳар нахустзода дар писарони Исроил аз одамон то ҳайвон, дар он рӯзе ки Ман ҳар нахустзодаро дар замини Миср задам, онҳоро ба Ман муқаддас кардам, ва Ман лавиёнҳоро гирифтам ба ҷои ҳар нахустзода дар писарони Исроил. Ва ман лавиҳоро ҳамчун пешкаш додашуда ба Ҳорун ва ба писарони ӯ аз миёни писарони Исроил бозгардондам, то корҳои писарони Исроилро дар чодири гувоҳӣ иҷро кунанд ва барои писарони Исроил кафора намоянд, ва дар миёни писарони Исроил касе наздик шаванда ба муқаддасот нахоҳад буд. Ва Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоати писарони Исроил бо Лавиён ҳамон гуна рафтор карданд, ки Худованд ба Мусо дар бораи Лавиён фармуда буд, ҳамин тавр писарони Исроил бо онҳо рафтор карданд. Ва Лавиҳо худро покиза карданд ва ҷомаҳои худро шустанд, ва Ҳорун онҳоро ҳамчун ҳадя пеши Худованд пешкаш кард, ва Ҳорун барои покиза кардани онҳо дар бораи онҳо кафора намуд. Ва баъд аз ин чизҳо лавиҳо даромаданд, то хизмати худро дар хаймаи шаҳодат пеши Ҳорун ва пеши писарони ӯ иҷро кунанд, чунон ки Худованд ба Мусо дар бораи лавиҳо фармуд, ҳамин тавр бо онҳо рафтор карданд. Ва Худованд ба Мусо гуфт, гуфта, ин аст он дар бораи лавиён: аз панҷ ва бист сола ва боло, онҳо дохил хоҳанд шуд кор кардан дар хаймаи шаҳодат; Ва аз панҷоҳ сола ӯ дур хоҳад шуд аз хизмат, ва не кор мекунад боз. Ва бародараш дар хаймаи гувоҳӣ хизмат хоҳад кард, то нигаҳбониҳоро нигоҳ дорад, вале корҳо накунад. Ҳамин тавр бо Лавиён дар нигаҳбониҳояшон рафтор хоҳӣ кард.

9

Ва сухан гуфт Худованд ба Мусо дар биёбони Сино дар соли дуюм, баромадани онҳо аз замини Миср, дар моҳи якум, гуфта, гуфтам, ва бигузоред анҷом диҳанд писарони Исроил Пасхаро мувофиқи вақти он, дар рӯзи чордаҳуми моҳи якум ба шом, анҷом хоҳӣ дод онро мувофиқи вақтҳо; мувофиқи қонуни он, ва мувофиқи муқоисаи он анҷом хоҳӣ дод онро. Ва Мусо ба писарони Исроил гуфт, ки иди Пасхаро дар рӯзи чордаҳуми моҳ дар биёбони Сино баргузор кунанд. Чунон ки Худованд ба Мусо фармуд, писарони Исроил ҳамон тавр амал карданд. Ва омаданд мардоне, ки ношуда буданд аз рӯҳи одам, ва онҳо қодир набуданд Пасҳаро дар он рӯз кунанд; ва онҳо наздик омаданд пеши Мусо ва Ҳорун дар он рӯз. Ва он мардон ба ӯ гуфтанд: Мо ношуда ҳастем аз рӯҳи одам; оё пас мо бояд маҳрум шавем, ки туҳфаро ба Худованд дар вақти ӯ дар миёни писарони Исроил пешкаш кунем? Ва Мусо ба онҳо гуфт: Дар ҳамин ҷо истед, ва мен мешунавам, ки Худованд дар бораи шумо чӣ фармон медиҳад. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил сухан гуфта, бигӯ: Ҳар одаме, ки агар нопок шавад аз рӯҳи одам, ё дар роҳи дур аз шумо бошад, ё дар наслҳои шумо, вай Пасхаро ба Худованд дар моҳи дуюм дар рӯзи чордаҳум хоҳад кард; онро ба шом хоҳанд кард, бо нони фатир ва сабзиҳои талх онро хоҳанд хӯрд. Онҳо чизе аз он то субҳ боқӣ нахоҳанд гузошт ва устухоне аз он нахоҳанд шикаст, мувофиқи

қонуни Пасха онро иҷро хоҳанд кард. Ва одаме, ки агар пок аст ва дар роҳи дур нест ва дар кардани Паска нокомӣ кунад, ҷони ӯ аз қавми худ нобуд карда хоҳад шуд, зеро ки туҳфаро ба Худованд мувофиқи вақташ наовард, он одам гуноҳи худро хоҳад гирифт. Агар ғарибе ба шумо дар замини шумо наздик шавад ва Пасхаро барои Худованд мувофиқи қонуни Пасха ва мувофиқи тартиби он иҷро кунад, як қонун барои шумо ва барои ғариб ва барои аҳолии аслии замин хоҳад буд. Ва дар рӯзе, ки хайма бунёд шуд, абр хаймаро, яъне хонаи шаҳодатро пӯшонд ва аз шом то субҳ бар хайма чизе монанди шакли оташ буд. Ҳамин тавр ҳамеша мешуд: абр онро дар рӯзҳо мепӯшонд ва шакли оташ дар шаб. Ва вақте ки абр аз хайма баромад, баъд аз ин писарони Исроил ҳаракат карданд ва дар ҷое ки абр истод, он ҷо писарони Исроил хайма заданд. Бо фармони Худованд писарони Исроил ҷойгир мешаванд ва бо фармони Худованд ҳаракат мекунанд. Дар тамоми рӯзҳое, ки абр бар болои хайма соя меандозад, писарони Исроил ҷойгир мешаванд. Ва вақте ки абр бар болои хайма рӯзҳои бештар кашида шавад, писарони Исроил нигаҳбонии Худоро нигоҳ хоҳанд дошт ва ҳаракат нахоҳанд кард. Ва чунин мешавад, ки вақте абр рӯзҳои зиёдеро болои хайма мепӯшонад, онҳо бо фармони Худованд лашкар мезананд ва бо фармони Худованд ҳаракат мекунанд. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте абр аз шом то субҳ бошад ва абр дар субҳ боло равад, онҳо ҳаракат хоҳанд кард, рӯз бошад ё шаб. Вақте ки абр рӯзҳои зиёди моҳро соянадоз мешуд бар он, писарони Исроил ҷой

мегирифтанд ва ҳаргиз намерафтанд. Зеро ки тавассути фармони Худованд онҳо ҳаракат мекарданд, нигоҳбонии Худовандро нигоҳ доштанд тавассути фармони Худованд дар дасти Мӯсо.

10

Ва Худованд ба Мусо гуфт, гуфта: барои худат ду карнайи нуқра бисоз; кӯфтагӣ онҳоро бисоз; ва онҳо барои ту хоҳанд буд барои даъват кардани ҷамоат ва бардоштани лашкаргоҳҳо. Ва ту дар онҳо карнай мезанӣ, ва ҳамаи ҷамоат дар дари хаймаи шаҳодат ҷамъ мешавад; Агар аммо дар яке карнай зананд, ҳамаи ҳокимон сарварони Исроил ба назди ту меоянд. Ва шумо садои сур занед ишора, ва ҳаракат мекунанд лашкаргоҳҳое, ки дар шарқ лашкар мезананд; ва шумо садои сур занед ишораи дуюм, ва ҳаракат мекунанд лашкаргоҳҳое, ки дар ҷануб лашкар мезананд; ва шумо садои сур занед ишораи сеюм, ва ҳаракат мекунанд лашкаргоҳҳое, ки назди баҳр лашкар мезананд; ва шумо садои сур занед ишораи чорум, ва ҳаракат мекунанд лашкаргоҳҳое, ки ба шимол лашкар мезананд; бо ишора онҳо садои сур мезананд дар ҳаракати худ. Ва вақте ки ҷамоатро ҷамъ кунед, сурно занед, вале бе нишона. Ва писарони Ҳорун, роҳибон, бо карнойҳо хоҳанд навохт ва ин барои шумо қонуни ҷовидонӣ дар насилҳои шумо хоҳад буд. Агар аммо шумо ба ҷанг дар замини худ ба муқобили душманоне, ки ба шумо муқобилат кардаанд,

баромед ва бо карнойҳо садо диҳед, пеши Худованд ёд карда мешавед ва аз душманони худ наҷот дода мешавед. Ва дар рӯзҳои шодии шумо, ва дар ҷашнҳои шумо, ва дар моҳҳои нави шумо, шумо бо карнойҳо навохта, бар қурбониҳои сӯхтанӣ ва бар қурбониҳои наҷотии худ садо диҳед, ва ин барои шумо ёдоварӣ пеши Худои шумо хоҳад буд. Ман Худованд, Худои шумо ҳастам. Ва дар соли дуюм, дар моҳи дуюм, дар бистуми моҳ, абр аз хаймаи шаҳодат баромад. Ва писарони Исроил бо озуқаҳои худ аз биёбони Сино баромаданд, ва абр дар биёбони Форон истод. Ва онҳо аввал аз рӯи фармони Худованд тавассути Мусо ҳаракат карданд. Ва онҳо тартиби ордугоҳи писарони Яҳудоро аввал бо қувваташон баровардаанд ва бар қувваташон Наҳшон писари Аминадоб буд. Ва бар қувваи қабилаи писарони Иссохор — Натаноил, писари Суғор. Ва бар қувваи қабилаи писарони Забулун — Элиаб, писари Хелон. Ва онҳо чодирро поён хоҳанд кашид, ва писарони Гедсон ва писарони Мерари, ки чодирро бардорандагон ҳастанд, баромада хоҳанд рафт. Ва онҳо тағмаи ордугоҳи Рӯбинро бо қувваи онҳо баровардаанд, ва бар қувваи онҳо Элисур писари Шедеур. Ва бар қувваи қабилаи писарони Шимъон Шелумиел писари Суришаддай. Ва бар қувваи қабилаи писарони Ғод — Элисаф, писари Рағуел. Ва писарони Каҳот, ки ашёҳои муқаддасро мебаранд, баромада, хаймаро барпо хоҳанд кард, то расанд. Ва онҳо тартиби ордугоҳи Эфраимро бо қувваи худ баровардан хоҳанд, ва бар қувваи онҳо Элишама писари Аммиҳуд. Ва бар қувваи қабилаи писарони Манассе Гамалиел, писари Фадассур. Ва бар

қувваи қабилаи писарони Бинёмин — Абидон, писари Гидъонӣ. Ва онҳо ҳаракат хоҳанд кард қисми лашкаргоҳи писарони Дон, охирин аз ҳамаи лашкаргоҳҳо, бо қувваи онҳо; ва бар қувваи онҳо, Аҳиезер писари Аммишаддай. Ва бар қувваи қабилаи писарони Ошер — Фағеел, писари Эхрон. Ва бар қувваи қабилаи писарони Нафталӣ — Аҳира, писари Айнан. Инҳо лашкарҳои писарони Исроил буданд ва онҳо бо қувваташон баромаданд. Ва Мусо ба Ҳубоб, писари Рағуил Мадёнӣ, хешовандаш гуфт: Мо ба он ҷое мераем, ки Худованд фармуд: Инро ба шумо медиҳам. Бо мо биё ва мо ба ту некӣ хоҳем кард, зеро Худованд дар бораи Исроил хубиҳо гуфтааст. Ва ӯ ба вай гуфт: Не, наравам, балки ба замини худ ва назди насли худам меравам. Ва гуфт: Моро тарк накун, зеро ки ту бо мо дар биёбон будӣ ва ту дар миёни мо пирамард хоҳӣ буд. Ва хоҳад буд, агар бо мо биравӣ, ва он чизҳои хубе, ки Худованд ба мо хубӣ хоҳад кард, ба ту низ хубӣ хоҳем кард. Ва онҳо аз кӯҳи Худованд роҳи се рӯза баромаданд, ва сандуқи аҳди Худованд пеш аз онҳо роҳи се рӯза мерафт, то барои онҳо ҷои ором ҷустуҷӯ кунад. Ва чунин шуд, ки ҳангоми бардоштани сандуқ, Мусо гуфт: Бархез, эй Худованд, ва душманони Ту пароканда шаванд, ҳамаи нафратварони Ту гурезанд. Ва ҳангоми қарор гирифтан гуфт: Бозгард, эй Худованд, ба ҳазорҳо ва даҳҳазорҳои Исроил. Ва абр дар рӯзҳо бар онҳо соя меандохт, ҳангоме ки онҳоро аз лашкаргоҳ мебаровардand.

11

Ва мардум пеши Худованд бадгӯй мекарданд ва Худованд шунид ва ба хашм омад ва дар миёни онҳо оташе аз ҷониби Худованд афрӯхта шуд ва қисме аз лашкаргоҳро сӯхт. Ва мардум ба сӯи Мӯсо фарёд карданд, ва Мӯсо ба Худованд дуо кард, ва оташ хомӯш шуд. Ва ном аз он ҷой Сӯхтор номида шуд, зеро дар байни онҳо оташ аз ҷониби Худованд афрӯхта шуд. Ва омехтагони дар миёни онҳо хоҳиши шадид доштанд, ва нишаста гиристанд ва писарони Исроил, ва гуфтанд: Кӣ моро бо гӯшт хоҳад хӯронд? Мо ёд кардем он моҳиҳоеро, ки онҳоро дар Миср ройгон мехӯрдем. Ва кадуҳоро, ва харбузаҳоро, ва гандана, ва пиёзҳоро, ва сирҳоро. Акнун ҷони мо комилан хушк шудааст, чашмони мо ҳеҷ чизро ҷуз манно намебинанд. Манно ҳамчун тухми кашниз буд ва шакли он монанди кристал буд. Ва мардум сафар мекарданд ва ҷамъ мекарданд ва онро дар осиёб меҳ мекарданд ва дар ҳовон мемоланд ва онро дар дег мепухтанд ва аз он кулчаҳо месохтанд, ва мазаи он монанди мазаи кулчаи равғанӣ буд. Ва вақте ки шабнам шабона бар лашкаргоҳ фурӯд меомад, манна бар он фурӯд меомад. Ва Мусо шунид гиряи онҳоро аз рӯи қабилаҳояшон, ҳар яке дар дари хонаи худ, ва Худованд бо хашми шадид ғазабнок шуд, ва ин дар назари Мусо бад буд. Ва Мусо ба Худованд гуфт: Чаро Ту хизматгорат азоб додӣ ва чаро ман дар назди Ту лутф наёфтам, ки бори ин қавмро бар ман гузоштӣ? Магар ман

дар шикам гирифтам ҳамаи ин мардумро, ё ман таваллуд кардам онҳоро? Чаро ба ман мегӯй, ӯро ба оғӯши худ бигир, мисли он ки додагар кӯдаки ширхӯрро бардорад, ба он замине ки ба падарони онҳо савганд хӯрдӣ? Аз куҷо ба ман гӯшт, то ба ҳамаи ин мардум бидиҳам? Зеро онҳо бар ман гиря мекунанд ва мегӯянд: Ба мо гӯшт деҳ, то хӯрем. Ман танҳо қодир нахоҳам буд, ки ин мардумро бардорам, зеро ин бор барои ман хеле вазнин аст. Агар ту ҳамин тавр бо ман рафтор мекунӣ, маро бикуш, агар ман дар назди ту раҳм ёфтаам, то ки азобҳои худро набинам. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Барои ман ҳафтод нафар аз роҳбарони пири Исроилро ҷамъ кун, онҳоеро, ки худат медонӣ, ки инҳо роҳбарони пири қавм ва котибони онҳо ҳастанд, ва онҳоро ба чодири шаҳодат биёвар, ва онҳо дар он ҷо бо ту хоҳанд истод. Ва Ман фурӯд хоҳам омад ва дар онҷо бо ту сухан хоҳам гуфт, ва аз рӯҳе ки бар ту аст хоҳам гирифт ва бар онҳо хоҳам ниҳод, ва онҳо бо ту бори мардумро хоҳанд кашид, ва ту танҳо худат онро нахоҳӣ бурд. Ва ба мардум хоҳӣ гуфт, худро пок кунед барои фардо, ва хоҳед хӯрд гӯшт; зеро шумо гиря кардед пеши Худованд, гуфта, кӣ моро хоҳад хӯронд гӯшт; Ки дар Миср барои мо хуб буд; ва Худованд ба шумо гӯшт медиҳад, ва шумо гӯшт мехӯред. На як рӯз шумо нахоҳед хӯрд, на ду, на панҷ рӯз, на даҳ рӯз, на бист рӯз, то моҳи рӯзҳо шумо хоҳед хӯрд, то вақте ки он аз бинӣҳои шумо берун ояд; ва он барои шумо ба вабо хоҳад шуд, зеро ки шумо ба Худованд нофармонӣ кардед, ки Ӯ дар байни шумо аст, ва шумо пеши Ӯ гиря кардед, гуфта: чаро мо аз Миср берун омадем? Ва Мусо гуфт:

шашсад ҳазор пиёдагон мардуме, ки ман дар байни онҳо ҳастам; ва ту гуфтӣ, гӯшт ба онҳо медиҳам то хӯранд, ва онҳо як моҳ рӯзҳо мехӯранд; магар гӯсфандон ва говҳо барои онҳо кушта мешаванд, ва ба онҳо кифоя мекунад? Ё ҳамаи моҳии баҳр барои онҳо ҷамъ карда мешавад ва барои онҳо кофӣ мешавад? Ва Худованд ба Мусо гуфт: Магар дасти Худованд кофӣ нахоҳад буд? Аллакай хоҳӣ донист оё калимаи ман туро дармегирад ё не. Ва Мусо баромад ва ба мардум суханони Худовандро гуфт ва ҳафтод нафар аз калонсолони мардумро ҷамъ кард ва онҳоро гирдогирди хайма қарор дод. Ва Худованд дар абр фуромад ва бо ӯ сухан гуфт ва аз рӯҳе, ки бар ӯ буд, гирифт ва бар ҳафтод нафар калонсолон гузошт. Чун рӯҳ бар онҳо орому гирифт, онҳо пешгӯӣ карданд ва дигар давом надоданд. Ва ду мард дар ордугоҳ монда буданд, номи якеашон Елдад ва номи дуюмашон Модад, ва рӯҳ бар онҳо қарор гирифт, ва инҳо аз сабти номшудагон буданд, ва ба хайма наомаданд, ва дар ордугоҳ пешгӯӣ карданд. Ва ҷавонмард давида омад ва ба Мӯсо хабар дод ва гуфт: Элдад ва Модад дар лашкаргоҳ пешгӯӣ мекунанд. Ва Ёшуъи писари Нун, ки назди Мӯсо истода буд ва баргузида буд, ҷавоб дода гуфт: Эй хоҷаи ман Мӯсо, онҳоро боздор! Ва Мусо ба ӯ гуфт: Оё ту ба ман ҳасад мебарӣ? Ва кӣ медиҳад, ки тамоми қавми Худованд пайғамбарон бошанд, вақте ки Худованд рӯҳи худро бар онҳо медиҳад? Ва Мусо ба ордугоҳ рафт, худаш ва калонсолони Исроил. Ва рӯҳе аз назди Худованд баромад ва бутимоҳиро аз баҳр овард ва онҳоро бар лашкаргоҳ партофт, роҳи як рӯз аз ин тараф ва роҳи як рӯз аз он тараф,

гирди лашкаргоҳ, тақрибан ду зироъ аз замин. Ва мардум бархоста, тамоми рӯз ва тамоми шаб ва тамоми рӯзи фардоро бедона ҷамъ карданд. Касе ки камтарин ҷамъ кард, даҳ кӯр ҷамъ кард ва онҳоро барои худашон гирди лашкаргоҳ хунук карданд. Гӯшт ҳанӯз дар дандонҳои онҳо буд, пеш аз он ки нопадид шавад, ва Худованд ба мардум ғазаб кард ва Худованд мардумро бо зарбаи хеле бузург зад. Ва ном аз он ҷой Гӯрҳои хоҳиш хонда шуд, зеро дар он ҷо мардумони хоҳишгарро дафн карданд. Аз Ёдгорҳои хоҳишҳо мардум ба Асирӯс бароварда шуданд, ва мардум дар Асирӯс буданд.

12

Ва Марям ва Ҳорун бар зидди Мусо сухан гуфтанд, аз сабаби зани Ҳабашӣ, ки Мусо гирифта буд, зеро зани Ҳабашӣ гирифта буд, ва онҳо гуфтанд, магар танҳо бо Мусо Худованд сухан гуфтааст? Оё ба мо гап назад? Ва Худованд шунид. Ва одами Мӯсо аз ҳама одамоне, ки рӯи замин буданд, бисёр фурӯтантар буд. Ва Худованд фавран ба Мусо ва Ҳорун ва Марям гуфт: Шумо ҳар се ба хаймаи гувоҳӣ баромадед. Ва ҳар се ба чодири шаҳодат баромаданд ва Худованд дар сутуни абр фуромад ва бар дари чодири шаҳодат истод ва Ҳорун ва Марям хонда шуданд ва ҳар ду баромаданд. Ва ба онҳо гуфт: Суханҳои маро бишнавед, агар пайғамбари шумо аз ҷониби Худованд бошад, дар рӯё ба ӯ шинохта хоҳам шуд ва дар хоб бо ӯ гап хоҳам зад. Не

чунин хизматгори ман Мусо, дар тамоми хонаи ман вафодор аст; Даҳон ба даҳон гап мезанам бо ӯ, дар шакл, ва не тавассути муаммоҳо, ва шукӯҳи Худованд дид; ва чаро натарсидед гап задан бар зидди хизматгори ман Мусо? Ва ғазаби хашми Худованд бар онҳо буд ва Ӯ рафт. Ва абр аз чодир дур шуд ва ин ки Марям писмонӣ буд мисли барф, ва Ҳорун ба Марям нигарист ва ин ки писмонӣ буд. Ва Ҳорун ба Мусо гуфт: Илтимос мекунам, хӯҷаин, гуноҳро ба мо нагузор, зеро мо нодонӣ кардем дар он ки мо гуноҳ кардем. Набошад ба монанди баробар ба марг, ба монанди бачаи соқит шуда берун омада аз раҳми модар, ва мехӯрад нисфи гӯшти ӯро. Ва Мусо ба сӯи Худованд фарёд кард ва гуфт: Эй Худо, аз Ту илтимос мекунам, ӯро шифо деҳ. Ва Худованд ба Мусо гуфт: агар падари ӯ ба рӯяш туф мекард, оё ӯ ҳафт рӯз шармсор намешуд? Бигзор ӯ ҷудо карда шавад ҳафт рӯз берун аз лашкаргоҳ, ва баъд аз ин ӯ дохил хоҳад шуд. Ва Марям ҳафт рӯз аз ордугоҳ берун ҷудо карда шуд, ва мардум ҳаракат накарданд, то Марям пок гардид. Ва баъд аз ин воқеаҳо, қавм аз Асирӯс кӯч карданд ва дар биёбони Форон ҷойгир шуданд.

13

Ва сухан гуфт Худованд ба Мусо, гуфта, фиристон барои худат мардонро, ва бигузор онҳо тафтиш кунанд заминро канъониҳоро, ки ман медиҳам ба писарони Исроил ба тасарруф; як мардро аз ҳар қабила, аз қавмҳои падарони

онҳо хоҳӣ фиристод онҳоро, ҳар кадомро сардор аз онҳо. Ва Мӯсо онҳоро аз биёбони Фарон бо фармони Худованд фиристод, ҳамаи инҳо мардони пешвои писарони Исроил буданд. Ва ин номҳои онҳо аз қабилаи Рӯбин: Самуил, писари Заккур. Аз қабилаи Шимъон, Сафат писари Сури. Аз қабилаи Яҳудо, Колиб писари Ефунна. Аз қабилаи Иссахар, Игал писари Юсуф. Аз қабилаи Эфроим — Ҳушеъ, писари Нун. Аз қабилаи Бинёмин, Фалтӣ писари Рафӯ. Аз қабилаи Забулун, Гудиел писари Суди. Аз қабилаи Юсуф, аз писарони Манассе, Гаддӣ писари Сусӣ. Аз қабилаи Дон, Аммиел писари Гамали. Аз қабилаи Ошир, Сатур писари Микоил. Аз қабилаи Нафталӣ, Набӣ писари Сабӣ. Аз қабилаи Гад, Гудиел писари Макхӣ. Инҳо номҳои мардоне буданд, ки Мӯсо онҳоро барои ҷосусӣ кардани замин фиристод, ва Мӯсо ба Ҳушеъ писари Нун номи Ёшуъ гузошт. Ва Мӯсо онҳоро фиристод, то заминро Канъонро тафтиш кунанд, ва ба онҳо гуфт: Аз ин биёбон боло равед ва ба кӯҳ баромадед, ва бинед, ки замин чӣ гуна аст ва мардуме, ки дар он зиндагӣ мекунанд, оё онҳо қавӣ ҳастанд ё заиф, ё кам ҳастанд ё зиёд. Ва чӣ гуна замине, ки инҳо дар он нишастаанд, ё хуб аст ё бад, ва кадом шаҳрҳое, ки инҳо дар онҳо зиндагӣ мекунанд, оё дар ҳисорҳои мустаҳкам ё дар ҷойҳои ғайримустаҳкам. Ва чӣ гуна замин аст, ё сермеҳва ё хароб; оё дар он дарахтон ҳаст, ё не; ва устувор монда мегиред аз меваҳои замин. Ва рӯзҳо, рӯзҳои баҳор, пешқадамони ангур. Ва онҳо боло рафта, заминро аз биёбони Син то Рҳоб, ҳангоми даромадан ба Ҳамат, тафтиш карданд. Ва онҳо тавассути биёбон баромаданд ва то

Ҳеброн рафтанд, ва дар он ҷо Аҳиман ва Шешай ва Талмай, насли Анок буданд, ва Ҳеброн ҳафт сол пеш аз Таниси Миср сохта шуда буд. Ва онҳо ба даррае ангур омаданд ва онро тафтиш карданд, ва аз он ҷо шохае бо як хӯшаи ангур буриданд ва онро дар чӯбҳо бардоштанд, ва низ аз анорҳо ва аз анҷирҳо. Ва онҳо он ҷойро Дараи Хӯшаи Ангур ном гузоштанд, аз сабаби хӯшаи ангуре, ки писарони Исроил аз он ҷо бурида буданд. Ва онҳо аз он ҷо баргаштанд, пас аз он ки заминро чил рӯз омӯхтанд. Ва рафта омаданд ба назди Мусо ва Ҳорун ва ба назди ҳамаи маҷлиси писарони Исроил, ба биёбони Форон Қодеш; ва ҷавоб доданд ба онҳо калима ва ба ҳамаи маҷлис, ва нишон доданд меваи заминро, ва нақл карданд ба ӯ, ва гуфтанд, омадем ба замине ки фиристодӣ моро, замине ки ҷорист шир ва асал; ва ин меваяш аст. Аммо миллате ки дар он ҷо зиндагӣ мекунад ҷасур аст, ва шаҳрҳои мустаҳкам бо деворҳо бисёр бузург ҳастанд, ва мо насли Анокро дар он ҷо дидем. Ва Амалек дар замини ҷанубӣ сукунат мекунад, ва Ҳиттиҳо, ва Ҳивиҳо, ва Ябусиҳо, ва Амуриҳо дар кӯҳистон сукунат мекунанд, ва Канъониҳо дар канори баҳр ва дар канори дарёи Урдун сукунат мекунанд. Ва Холиб мардумро дар назди Мӯсо хомӯш кард ва ба ӯ гуфт: Не, балки мо боло рафта, боло хоҳем рафт ва онро ба мерос хоҳем гирифт, зеро мо тавон хоҳем дошт, ки ба онҳо муқобилат кунем. Ва одамоне, ки бо ӯ ҳамроҳ бола рафта буданд, гуфтанд: Мо бола намераваем, чунки мо қодир нестем ба сӯи он миллат бола равем, зеро онҳо аз мо қавитаранд. Ва онҳо ҳайратро аз замине, ки онро чосусӣ карда буданд, ба писарони

Исроил баровардаанд ва гуфтанд: Замине, ки мо барои чосусӣ кардан аз он гузаштем, замини фурӯбарандаи сокинони худ аст, ва ҳамаи мардуме, ки мо дар он дидем, мардони бузургандоза ҳастанд. Ва мо дар он ҷо ғолибонро дидем ва дар пеши онҳо мисли малахҳо будем, аммо ҳамчунин мо дар пеши онҳо будем.

14

Ва тамоми ҷамоат овоз баланд кард ва мардум тамоми он шабро гиря карданд. Ва ғурғур мекарданд бар Мусо ва Ҳорун ҳамаи писарони Исроил, ва ба онҳо гуфт ҳамаи маҷлис: Кошки мурда будем дар замини Миср ё дар биёбони ин, агар мурда будем! Ва чаро Худованд моро ба замини ин меоварад, то дар ҷанг афтем? Занҳои мо ва кӯдакони мо ба ғорат хоҳанд шуд; акнун пас беҳтар аст ба Миср баргаштан. Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: Биёед пешво таъин кунем ва ба Миср баргардем. Ва Мусо ва Ҳорун ба рӯй афтоданд пеш аз тамоми ҷамоати писарони Исроил. Юшуъ писари Нун ва Колиб писари Яфунна аз онҳое, ки заминро тафтиш карда буданд, либосҳои худро дариданд ва ба тамоми ҷамоати писарони Исроил гуфтанд, гуфта: Замине, ки мо онро тафтиш кардем, хеле хеле хуб аст. Агар Худованд моро интихоб кунад, Ӯ моро ба ин замин оварда, онро ба мо медиҳад, замине, ки шир ва асал ҷорӣ аст. Аммо аз Худованд шӯришгар нашавед, шумо бошад аз мардуми замин натарсед, зеро онҳо хӯроки шумо ҳастанд, чунки

вақти онҳо гузаштааст, Худованд бо мост, аз онҳо натарсед. Ва тамоми ҷамоат гуфт, ки онҳоро бо сангҳо сангсор кунанд, ва шавкати Худованд дар абр бар хаймаи шаҳодат ба ҳамаи писарони Исроил пайдо шуд. Ва Худованд ба Мусо гуфт: То кай ин мардум маро ба ғазаб меоварад? Ва то кай вақт онҳо ба ман бовар намекунанд дар ҳамаи он нишонаҳое, ки ман дар байни онҳо кардам? Ман онҳоро бо марг хоҳам зад ва онҳоро нобуд хоҳам кард, ва туро ва хонаи падарат миллати бузург хоҳам сохт, ки аз ин бисёр бузургтар аст. Ва Мусо ба Худованд гуфт, ва Миср шунавад, ки Ту бо қувваи Худ ин қавмро аз онҳо бароварда кардӣ. Аммо ҳамаи сокинони ин замин шунидаанд, ки Ту, эй Худованд, дар миёни ин қавм ҳастӣ, ки Ту, эй Худованд, рӯ ба рӯ дида мешавӣ, ва абри Ту бар болои онҳо истодааст, ва Ту дар рӯз дар сутуни абр пеш аз онҳо меравӣ, ва дар шаб дар сутуни оташ. Ва ту ин қавмро нобуд хоҳӣ кард мисли як одам; ва миллатҳое, ки номи туро шунидаанд, хоҳанд гуфт, гӯён: Аз он ки Худованд қодир набуд ин қавмро ба замине, ки ба онҳо савганд хӯрд, дароварад, онҳоро дар биёбон ҳалок кард. Ва ҳоло баланд шавад қувваи Ту, эй Худованд, ба он тарзе ки Ту гуфтӣ, гуфта: Худованд сабркунанда ва пурраҳм ва ростин, бардорандаи беқонуниҳо ва ноҳақиҳо ва гуноҳҳо, ва бо покизагӣ пок нахоҳад кард гуноҳкорро, баргардонандаи гуноҳҳои падарон ба болои фарзандон то насли сеюм ва чорум. Гуноҳи ин мардумро мувофиқи раҳми бузурги худат бубахш, ҳамчунон ки ба онҳо аз Миср то ҳоло меҳрубон будӣ. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Ман ба онҳо мувофиқи сухани ту меҳрубон ҳастам. Аммо зинда

ҳастам ман ва зинда аст номи ман, ва шукӯҳи Худованд ҳамаи заминро пур хоҳад кард. Зеро ки ҳамаи мардоне, ки шукӯҳи маро дидаанд ва нишонаҳое, ки дар Миср ва дар биёбон кардам, ва онҳо маро ин даҳумин маротиба озмуданд ва ба овози ман гӯш накарданд, албатта замине, ки ба падарони онҳо савганд хӯрдам, намебинанд; балки фарзандони онҳо, ки дар ин ҷо бо ман ҳастанд, ҳар кадоме, ки на некӣ ва на бадиро намедонанд, ҳар ҷавони бетаҷриба, ба инҳо замин медиҳам; вале ҳамаи онҳое, ки маро ба ғазаб овардаанд, онро намебинанд. Вале писари ман Колиб, чунки рӯҳи дигаре дар ӯст ва аз ман пайравӣ кард, ӯро ба он замине дароварам, ки ӯ ба он ҷо даромада буд, ва тухми ӯ онро мерос хоҳад бурд. Он Амалек ва он Канъонӣ дар он водӣ зиндагӣ мекунанд, фардо баргардед ва шумо ба сӯи биёбон равед, роҳи баҳри сурх. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: То кай ин ҷамоати бад? Онро, ки худашон дар пеши ман ғурранд, ғурриши писарони Исроил, ки онҳо дар бораи шумо ғурриданд, шунидаам. Ба онҳо гуфтам: Зинда ҳастам Ман, мегӯяд Худованд, ҳақиқатан ҳамон тавре, ки шумо ба гӯшҳои Ман гуфтаед, ҳамин тавр бо шумо хоҳам кард. Дар ин биёбон хоҳад афтид аъзоҳои шумо; ва тамоми шумораи шумо, ва шумурдашудагони шумо аз бист сола ва боло, ҳар чанд ки ғурғур карданд бар ман; агар шумо дохил хоҳед шуд ба замине, ки бар он дасти худро кашидам то сокин кунонам шуморо бар он; магар Колеб писари Ефунна, ва Ёшуъ писари Нун. Ва кӯдакон, ки шумо гуфтед дар ғорат хоҳанд буд, ман онҳоро ба замин дароварда меорам ва онҳо

заминеро, ки шумо аз он рӯй гардондед, мерос хоҳанд бурд. Ва аъзоҳои шумо дар ин биёбон хоҳанд афтид. Писарони шумо чил сол дар биёбон зиндагӣ хоҳанд кард ва онҳо фоҳишагии шуморо хоҳанд бурд, то вақте ки аъзоҳои шумо дар биёбон халок шаванд. Мувофиқи адади рӯзҳое, ки шумо заминро тафтиш кардед, чил рӯз, рӯзе барои як сол, шумо чил сол гуноҳҳои худро хоҳед гирифт ва шумо ғазаби хашми маро хоҳед донист. Ман Худованд гуфтам, ҳақиқатан ҳамин тавр бо ин ҷамоати бад, ки бар зидди ман ҷамъ шудаанд, рафтор хоҳам кард: дар ҳамин биёбон онҳо нобуд хоҳанд шуд ва дар ҳамонҷо хоҳанд мурд. Ва одамоне, ки онҳоро Мусо фиристод барои тафтиш кардани замин, ва омада ғурғур карданд дар бораи он ба ҷамоат ва баровардан суханҳои бад дар бораи замин, ва мурданд одамоне, ки гуфтанд бад дар бораи замин дар зарба пеши Худованд. Ва Ёшуъа писари Нун ва Колиб писари Ефунна аз он одамоне, ки барои тачассуси замин рафта буданд, зинда монданд. Ва Мусо ин суханҳоро ба ҳамаи писарони Исроил гуфт ва мардум хеле мотам гирифтанд. Ва онҳо бомдод барпо шуда, дар субҳ ба қуллаи кӯҳ баромаданд ва гуфтанд: Ине, мо мебароем ба он ҷое, ки Худованд гуфт, зеро мо гуноҳ кардем. Ва Мусо гуфт: Чаро шумо калимаи Худовандро вайрон мекунед? Барои шумо муваффақ нахоҳад буд. Бармашавед не, зеро Худованд бо шумо нест ва шумо дар пеши душманонатон хоҳед афтод. Зеро ки Амалик ва Канъонӣ дар он ҷо пеши шумо ҳастанд, ва шумо бо шамшер хоҳед афтод, барои он ки шумо аз Худованд рӯй гардонда, нофармонӣ кардед, ва Худованд бо шумо нахоҳад

буд. Ва онҳо маҷбур карда, ба қуллаи кӯҳ боло рафтанд, аммо сандуқи аҳди Худованд ва Мӯсо аз лашкаргоҳ ҳаракат накарданд. Ва Амалиқ ва канъониҳое, ки дар он кӯҳ сокин буданд, поён омаданд ва онҳоро баргардонданд ва онҳоро то Ҳурмо кушта шикаст доданд ва ба лашкаргоҳ баргаштанд.

15

Ва Худованд ба Мусо гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил сухан кун ва ба онҳо бигӯ, вақте ки шумо ба замини маскани худ, ки ман ба шумо медиҳам, дохил шавед ва қурбониҳои сӯхтаи пурра ба Худованд кунед, қурбонии пурра ё қурбонӣ, барои бузург кардани назр ё ихтиёрӣ ё дар ҷашнҳои худ барои Худованд бӯи хушбӯй созед, агар ҳақиқатан аз гов ё аз гӯсфанд. Ва он ки ҳадя мепешкашад, ҳадяи худро ба Худованд хоҳад овард: қурбонии орди нозук, даҳуми эфа, омехташуда бо равған, чоруми ин. Ва шароб барои нӯшонидан чоруми ҳин шумо хоҳед кард дар қурбонии сӯзонидани пурра, ё дар қурбонӣ, барои барраи якум шумо хоҳед кард ҳамин қадар, пешкаш бо бӯи хушбӯй ба Худованд. Ва барои қӯчқор, вақте шумо ӯро ба қурбонии сӯхта ё ба қурбонӣ мекунед, шумо қурбонии орди нозук ду даҳякро омехташуда дар равған сеяки ҳин хоҳед кард; Ва шароб ба тӯҳфаи нӯшокӣ сеяки ҳин хоҳед овард барои бӯи хуш ба Худованд. Агар шумо аз гов қурбонии сӯхта ё қурбонӣ барои бузург кардани назр ё

барои наҷот ба Худованд кунед, ва ӯ бар гӯсолаи ҷавон қурбонии орди нозук се даҳяки омехташуда дар равған ним ҳин меоварад. Ва шаробро барои қурбонии нӯшокӣ нисфи ҳин, пешкаш бо бӯи хушбӯй ба Худованд. Ҳамин тавр ту хоҳӣ кард барои як гӯсола, ё барои як қӯчқор, ё барои як барра аз гӯсфандон ё аз бузҳо. Мувофиқи шумораи онҳое, ки шумо мекунед, ҳамин тавр шумо хоҳед кард барои ҳар як, мувофиқи шумораи онҳо. Ҳар як аз мардуми ватанӣ ҳамин тавр чунин қурбониҳоро барои бӯи хушбӯй ба Худованд пешкаш хоҳад кард. Агар бегонае дар байни шумо дар замини шумо илова шавад ё касе, ки дар байни шумо дар наслҳои шумо бошад, ва қурбониеро бо бӯи хушбӯй ба Худованд тақдим кунад, ҳамон тавре ки шумо мекунед, ҳамчунин ҷамоат ба Худованд тақдим хоҳад кард. Қонуне ягона барои шумо ва барои мусофироне, ки дар миёни шумо зиндагӣ мекунанд, хоҳад буд, қонуне ҷовидонӣ барои насилҳои шумо: чунон ки шумо ҳастед, ҳамчунин мусофир пеши Худованд хоҳад буд. Қонуне ягона хоҳад буд ва ҳуқуқе ягона хоҳад буд барои шумо ва барои бегонае, ки дар миёни шумо истиқомат мекунад. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Ба писарони Исроил сухан гӯй ва ба онҳо бигӯй, вақте ки шумо ба он замине дароед, ки Ман шуморо ба он ҷо меоварам, чунин хоҳад буд, ки вақте шумо аз нони он замин бихӯред, садақаи ҷудошударо ба Худованд ҷудо кунед, яъне нахустини хамири худро. Нонро шумо ҷудо хоҳед кард ҳамчун ҳадя; чунон ҳадя аз хирман, ҳамин тавр ҷудо хоҳед кард онро, нахустини хамири шумо, ва ба Худованд ҳадя хоҳед дод

барои наслҳои шумо. Вақте ки шумо гуноҳ кунед ва ҳамаи ин фармонҳоеро, ки Худованд ба Мусо гуфт, иҷро накунед, ҳамчунон ки Худованд ба шумо тавассути дасти Мусо фармон дод, аз рӯзе ки Худованд ба шумо фармон дод ва баъд аз он дар наслҳои шумо, ва хоҳад буд, агар аз чашмони ҷамоат ногаҳон рух диҳад, ва тамоми ҷамоат як гӯсолаи нари беайбро аз гов барои қурбонии сӯзонидашаванда барои бӯи хушбӯй ба Худованд хоҳад кард, ва қурбонии онро ва нушокии онро мувофиқи тартиб, ва як бузи нарро аз бузҳо барои гуноҳ. Ва кохин барои ҳамаи ҷамоати писарони Исроил кафорат хоҳад кард ва онҳо омурзида хоҳанд шуд, зеро ин ғайриихтиёрӣ буд ва онҳо тӯҳфаи худро ҳамчун қурбонӣ ба Худованд барои гуноҳи худ пеши Худованд оварданд, барои ғайриихтиёриҳои худ. Ва ин ба ҳама ҷамоати писарони Исроил ва ба ғарибае, ки дар миёни шумо зиндагӣ мекунад, омурзида хоҳад шуд, зеро ки ин барои ҳама мардум ғайриихтиёрӣ буд. Агар як рӯҳ бехост гуноҳ кунад, ӯ барои гуноҳ бузи яксоларо меорад. Ва кохин барои ҷоне, ки бехабарона гуноҳ кардааст ва пеши Худованд бехабарона гуноҳ намудааст, кафорат хоҳад кард, то барои ӯ кафорат намояд. Барои маҳаллӣ дар миёни писарони Исроил ва барои бегонае, ки дар миёни онҳо истиқомат мекунад, як қонун барои онҳо хоҳад буд, ки агар касе бехтиёрона амале анҷом диҳад. Ва рӯҳе, ки бо дасти такаббурӣ амал кунад, аз аҳли ватанӣ ё аз муҳтадиён, ин Худоро ба ғазаб меорад, он рӯҳ аз қавми худ нобуд карда мешавад, зеро калимаи Худовандро тахқир кард ва фармонҳои Ӯро парокандагӣ

кард; нобуд карда мешавад нобуд карда мешавад он рӯҳ, гуноҳи ӯ дар ӯ. Ва писарони Исроил дар биёбон буданд ва марде ёфтанд, ки дар рӯзи шанбаҳо чӯб ҷамъ мекард. Ва онҳое, ки ӯро ёфта буданд, ки дар рӯзи шанбе чӯб ҷамъ мекард, ӯро назди Мӯсо ва Ҳорун ва назди тамоми ҷамоати писарони Исроил оварданд. Ва онҳо ӯро ба зиндон гузоштанд, зеро онҳо қарор надоданд, ки бо ӯ чӣ кор кунанд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Он мард бояд ба марг расонида шавад, тамоми ҷамоат ӯро бо сангҳо сангсор кунанд. Ва ҳамаи ҷамоат ӯро аз лашаргоҳ берун баровардаанд ва ҳамаи ҷамоат ӯро берун аз лашаргоҳ бо сангҳо сангсор кардаанд, чунон ки Худованд ба Мусо фармон додааст. Ва Худованд ба Мусо гуфт, гуфта: бо писарони Исроил сухан кун ва ба онҳо бигӯ, ва бигузор онҳо барои худашон решаҳоро бар канорҳои либосҳояшон барои насилҳояшон созанд, ва шумо бар решаҳои канорҳо ришатаи кабуд мегузоред. Ва онҳо ба шумо дар решахо хоҳанд буд, ва онҳоро хоҳед дид; ва ҳамаи фармонҳои Худовандро ёд хоҳед кард, ва онҳоро хоҳед кард; ва ба ақиби фикрҳои худ ва чашмҳое, ки дар онҳо шумо ба ақиби онҳо зино мекунед, гардонида нахоҳед шуд, то ки ёд кунед ва ҳамаи фармонҳои маро ичро кунед, ва ба Худои худ муқаддас хоҳед буд. Ман Худованди Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардам, то Худои шумо бошам, Ман Худованди Худои шумо.

16

Ва сухан гуфт Қораҳ писари Изҳор писари Қоҳот писари Леви, ва Дотон ва Абирон писарони Элиоб, ва Он писари Фалет писари Рӯбен; ва онҳо бархостанд пеши Мӯсо, ва мардон аз писарони Исроил панҷоҳ ва дувисту нафар, сарварони маҷлис, даъватшудагони шӯро, ва мардони машҳур. Онҳо ба зидди Мусо ва Ҳорун гирд омаданд ва гуфтанд: Бас аст ба шумо, зеро тамоми ҷамоат, ҳамаи онҳо муқаддасанд ва дар байни онҳо Худованд аст. Пас чаро шумо худро бардошта истодаед бар зидди ҷамоати Худованд? Ва Мусо шунида, ба рӯй афтод. Ва ӯ ба Қоре ва ба тамоми ҷамоати ӯ сухан гуфт ва гуфт: Худо онҳоеро, ки аз они Ӯянд ва муқаддасонро дидор кард ва шинохт, ва онҳоро ба Худ наздик овард, ва онҳоеро, ки барои Худ интихоб кард, ба Худ наздик овард. Инро кунед: гиред барои худатон оташдонҳо, эй Қӯраҳ ва тамоми ҷамоати ӯ, ва гузоред дар онҳо оташ, ва гузоред дар онҳо хушбӯй пеши Худованд фардо; ва хоҳад буд он мард, ки Худованд интихоб кардааст, ин муқаддас; бас кунед барои шумо, эй писарони Лавӣ. Ва Мусо ба Қореҳ гуфт: Эй писарони Леви, ба ман гӯш кунед. Оё ин барои шумо хурд аст, ки Худои Исроил шуморо аз ҷамоати Исроил ҷудо кард ва шуморо ба худаш наздик овард, то хизматҳои хаймаи Худовандро иҷро кунед ва пеши хайма истода, ба онҳо хизмат намоед? Ва ӯ туро ва ҳамаи бародаронат, писарони Левиро бо ту наздик овард, ва шумо боз кохинӣ карданро низ меҷӯед? Ҳамин тавр ту ва тамоми ҷамоати ту, ки ба сӯи Худо ҷамъ шудаанд, ва Ҳорун кист, ки шумо бар зидди ӯ ғурғур мекунед? Ва Мусо фиристод, то Дотон ва Абиронро,

писарони Элиобро, бихонад, ва онҳо гуфтанд: Мо намеравем. Оё ин хурд аст, ки ту моро ба замине, ки шир ва асал равон аст, овардӣ, то моро дар биёбон кушӣ ва бар мо ҳукмронӣ кунӣ? Ҳукмрон ҳастӣ? Ва ту моро ба замине, ки шир ва асал ҷорӣ аст, овардӣ ва ба мо мероси майдон ва токзорҳо додӣ? Чашмҳои он одамонро мекандӣ? Мо боло намераем. Ва Мусо хеле ғамгин шуд ва ба Худованд гуфт: Ба қурбонии онҳо диққат накун, на хоҳиши ҳеҷ чизи онҳоро гирифтаам ва на ба ҳеҷ касе аз онҳо зулм кардаам. Ва Мусо ба Қорӯҳ гуфт, маҷлиси худро муқаддас кун, ва тайёр шавед пеши Худованд ту ва Ҳорун ва онҳо фардо; Ва гиред ҳар яке оташдони худро, ва гузоред бар онҳо бухур, ва наздик оваред пеши Худованд ҳар яке оташдони худро, панҷоҳ ва дувисту оташдон, ва ту ва Ҳорун ҳар яке оташдони худро. Ва ҳар кас оташдонаи худро гирифт, ва онҳо бар рӯи онҳо оташ гузоштанд, ва бар рӯи онҳо бухур партофтанд, ва Мусо ва Ҳорун назди дарҳои хаймаи шаҳодат истоданд. Ва Қореҳ тамоми ҷамоати худро бар зидди онҳо назди дари хаймаи шаҳодат ҷамъ кард, ва шукӯҳи Худованд ба тамоми ҷамоат зоҳир шуд. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан гуфт ва гуфт: Худро аз миёни ин ҷамоат ҷудо кунед, ва Ман онҳоро дарҳол нобуд хоҳам кард. Ва онҳо бар рӯи худ афтоданд ва гуфтанд: Эй Худо, Худои рӯҳҳо ва тамоми гӯшт, оё агар як одам гуноҳ кард, ғазаби Худованд бар тамоми ҷамоат меояд? Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ба маҷлис бигӯ: Аз гирдогирди маҷлиси Қороҳ дур шавед. Ва Мусо бархост ва ба сӯи Дотон ва Абирон рафт, ва ҳамаи калонсолони Исроил

бо ӯ ҳамроҳ шуданд. Ва ӯ ба ҷамоат сухан гуфт ва гуфт: Худро аз чодирҳои ин одамони сахтдил ҷудо кунед ва ба ҳеҷ чизе, ки ба онҳо тааллуқ дорад, даст назанед, то ки дар ҳамаи гуноҳони онҳо бо онҳо ҳалок нашавед. Ва онҳо аз хаймаи Қӯраҳ, ки дар атроф буд, дур шуданд, ва Дотон ва Абирон берун омаданд ва назди дарҳои хаймаҳои худ истоданд, ва занҳои онҳо ва фарзандони онҳо ва бори онҳо. Ва Мусо гуфт: Дар ин шумо хоҳед донист, ки Худованд маро фиристодааст, то ҳамаи ин корҳоро анҷом диҳам, на аз худам. Агар инҳо мувофиқи марги ҳамаи одамон мурданд, ва агар тафтиши онҳо мувофиқи тафтиши ҳамаи одамон бошад, пас Худованд маро нафиристодааст. Аммо ё дар биноӣ Худованд нишон медиҳад, ва замин даҳони худро кушода, онҳоро фурӯ мебарад, ва хонаҳои онҳоро, ва хаймаҳои онҳоро, ва ҳама чӣ ки ба онҳост, ва онҳо зинда ба дӯзах фурӯ мераванд, ва шумо медонед, ки ин одамон Худовандро ба ғазаб овардаанд. Чун ӯ тамоми ин суханҳоро гуфтан қатъ кард, замин дар зери онҳо шикофт. Ва замин кушода шуд ва онҳоро фурӯ бурд, ва хонаҳои онҳоро, ва ҳамаи одамонеро, ки бо Қореҳ буданд, ва чорвои онҳоро. Ва онҳо фуромаданд, ва ҳар чӣ ки мол онҳо буд зинда ба дӯзах, ва замин онҳоро пӯшонд, ва онҳо аз миёни ҷамоат ҳалок шуданд. Ва тамоми Исроил, ки гирди атрофи онҳо буданд, аз садои онҳо гурехтанд, зеро мегуфтанд: Мабодо замин моро фурӯ бурад. Ва оташ аз Худованд баромад ва панҷоҳ ва дувисту мардҳоеро, ки хушбӯй пешкаш мекарданд, фурӯ бурд.

17

Ва Худованд ба Мусо ва ба Элъозор, писари Ҳорун коҳин, гуфт: Оташдонҳои биринҷиро аз миёни сӯхташудагон бардоред ва оташи бегонаи инро он ҷо пароканед, зеро ки оташдонҳои ин гунаҳкоронро дар ҷонҳои онҳо муқаддас карданд, ва онҳоро варақаҳои кӯфташудаи пӯшиши қурбонгоҳ созед, зеро ки пеши Худованд овардашуданд ва муқаддас гардиданд, ва барои писарони Исроил нишона шуданд. Ва Элъозор писари Ҳорун коҳин оташдонҳои биринҷиро гирифт, ки сӯхташудагон овардаанд, ва онҳоро пӯшиши қурбонгоҳ карданд, ёдгорӣ барои писарони Исроил, то ки ҳеҷ касе бегона, ки аз тухми Ҳорун нест, наздик наояд, то бухур пеши Худованд гузорад; ва чун Қороҳ ва ёғигарии ӯ нашавад, чунон ки Худованд ба дасти Мусо ба ӯ гуфт. Ва писарони Исроил рӯзи дигар бар Мӯсо ва Ҳорун ғурилдиданд ва гуфтанд: Шумо мардуми Худовандро куштед. Ва чунин шуд, ки вақте ҷамоат бар зидди Мӯсо ва Ҳорун ҷамъ мешуданд ва онҳо ба тарафи хаймаи шаҳодат ҳуҷум карданд, абр онро пӯшонд ва ҷалоли Худованд пайдо шуд. Ва Мусо ва Ҳорун ба пеши чодири шаҳодат дохил шуданд. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан гуфт ва гуфт: Аз миёни ин ҷамоат берун равед ва Ман онҳоро якбора нобуд хоҳам кард, ва онҳо ба рӯяшон афтоданд. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: Хушбӯдонро гир ва аз қурбонгоҳ оташ бар он гузор ва хушбӯй бар он афкан ва зуд ба лашкаргоҳ бибар ва барои онҳо кафора кун, зеро ғазаб аз рӯи Худованд

баромадааст ва нобуд кардани қавмро оғоз кардааст. Ва Ҳорун гирифт, чунон ки Мусо ба ӯ гуфта буд, ва ба ҷамоат давид, ва аллакай вайронкунӣ дар миёни қавм оғоз шуда буд, ва бухур андохт ва барои қавм кафорат кард. Ва ӯ дар миёни мурдагон ва зиндагон истод, ва вабо қатъ шуд. Ва мурдагон дар ин балои вайронкунанда чордаҳ ҳазору ҳафтсад нафар шуданд, ғайр аз онҳое, ки бо сабаби Қореҳ мурда буданд. Ва Ҳорун ба сӯи Мусо наздики дари хаймаи шаҳодат баргашт ва вайронкунӣ бозистод. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил сухан гӯй ва аз онҳо асо бигир, асое аз рӯи хонаҳои падарон аз ҳамаи сарварони онҳо, аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, дувоздаҳ асо, ва номи ҳар якеро бар асояш нависон. Ва номи Ҳорунро бар асои Левӣ нависед, зеро асо яке аст, аз рӯи қабилаи хонаи падарони онҳо хоҳанд дод. Ва ту онҳоро дар хаймаи гувоҳӣ, рӯ ба рӯи гувоҳӣ мегузорӣ, дар он ҷое, ки Ман бо ту он ҷо шинос мешавам. Ва чунин хоҳад буд, ки одаме, ки ман ӯро интихоб кунам, асои ӯ ҷавона хоҳад зад, ва ман ғурғурии писарони Исроилро, ки онҳо бар шумо ғурғур мекунанд, аз худам дур хоҳам кард. Ва Мусо ба писарони Исроил сухан гуфт, ва ҳамаи ҳукмронони онҳо ба ӯ асо доданд, ба ҳар як ҳукмрон як асо мувофиқи ҳукмрон, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, дувоздаҳ асо, ва асои Ҳорун дар миёни асоҳои онҳо буд. Ва Мусо асоҳоро пеш аз Худованд дар хаймаи шаҳодат гузошт. Ва дар рӯзи дигар чунин шуд, ки Мусо ва Ҳорун ба хаймаи шаҳодат дохил шуданд, ва инак асои Ҳорун барои хонаи Леви ҷавона зад ва ҷавона берун овард ва гулҳо шукуфа кард ва чормағзҳо

ба бор овард. Ва Мусо ҳамаи асоҳоро аз рӯи Худованд ба ҳамаи писарони Исроил овард, ва онҳо диданд ва ҳар яке асои худро гирифт. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Асои Ҳорунро пеши шаҳодатҳо гузор, то нигоҳ дошта шавад ва нишона барои писарони нофармонон бошад, ва бигзор ғурғурии онҳо аз ман қатъ шавад, то намиранд. Ва Мусо ва Ҳорун чунон карданд, ки Худованд ба Мусо фармуда буд. Ва писарони Исроил ба Мӯсо гуфтанд ва гуфтанд: Бубин, мо фано мешавем, мо ҳалок шудем, мо нобуд мешавем. Ҳар он ки ба хаймаи Худованд даст мезанад, мемирад, то ба охир мо мемирем?

18

Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: Ту ва писаронат ва хонаи падарат гуноҳони чизҳои муқаддасро ба зимма хоҳед гирифт, ва ту ва писаронат гуноҳони коҳинии худро ба зимма хоҳед гирифт. Ва бародарони худро, қабилаи Лавӣ, мардуми падарат, наздик овар ба худат, ва онҳо бояд ба ту пайваста шаванд ва ба ту хидмат кунанд, ва ту ва писаронат бояд пеши хаймаи гувоҳӣ бошед. Ва онҳо нигоҳ медоранд посбонҳои туро ва посбонҳои хаймаро. Вале ба зарфҳои муқаддас ва ба қурбонгоҳ онҳо наздик нахоҳанд шуд, ва нахоҳанд мурд ҳам инҳо ҳам шумо. Ва онҳо ба ту пайваста хоҳанд шуд ва нигоҳбонии хаймаи шаҳодатро мувофиқи ҳамаи хизматҳои хайма нигоҳ хоҳанд дошт, ва бегона ба ту наздик нахоҳад шуд. Ва шумо нигоҳбонии

ашёи муқаддас ва нигоҳбонии қурбонгоҳро нигоҳ хоҳед дошт, ва ғазабе дар миёни писарони Исроил нахоҳад буд. Ва Ман бародарони шуморо, Лавиёнро, аз миёни писарони Исроил гирифтаам, ҳамчун туҳфае, ки ба Худованд дода шудааст, то хизматҳои хаймаи шаҳодатро анҷом диҳанд. Ва ту ва писарони ту бо ту нигоҳ доред каҳанати худро, мувофиқи ҳама тарзи қурбонгоҳ ва дар дарун аз пардаи, ва хизмат кунед хизматҳоро, тӯҳфаи каҳанати шумо, ва бегонае, ки наздик шавад, хоҳад мурд. Ва Худованд ба Ҳорун сухан гуфт: Инак, Ман ба шумо нигоҳдории нахустинмеваҳоро аз ҳамаи чизҳои муқаддасшуда ба Ман аз писарони Исроил додаам. Онҳоро ба ту ҳамчун мукофот додаам ва ба писарони ту бо ту қонуни ҷовидонӣ. Ва ин ба шумо аз муқаддасшудаҳои муқаддас аз пешкашҳо бошад, аз ҳамаи туҳфаҳои онҳо ва аз ҳамаи қурбониҳои онҳо ва аз ҳамаи тақсироти онҳо ва аз ҳамаи гуноҳони онҳо, ҳар қадаре ки онҳо ба ман аз ҳамаи муқаддасҳо баргардонанд, ба ту ва ба писарони ту хоҳад буд. Дар ҷои муқаддаси муқаддасҳо онҳоро бихӯред, ҳар мард онҳоро мехӯрад, ту ва писаронат, онҳо барои ту муқаддас хоҳанд буд. Ва ин ба шумо аввалинҳои туҳфаҳои онҳо хоҳад буд, аз ҳамаи пешкашҳои писарони Исроил. Ба ту онҳоро додаам ва ба писарони ту ва ба духтарони ту бо ту, қонуни ҷовидонӣ. Ҳар покиза дар хонаи ту онҳоро хоҳад хӯрд. Ҳамаи нахустинмеваҳои равған ва ҳамаи нахустинмеваҳои шароб, нахустинмеваҳои ордашон, ҳар чӣ қадар ки ба Худованд диҳанд, онҳоро ба ту додаам. Тамоми нахустинҳои ҳосил, ки дар замини онҳо мебошанд ва ба

Худованд меоваранд, ба ту хоҳанд буд. Ҳар касе, ки дар хонаи ту покиза аст, онҳоро хоҳад хӯрд. Ҳар чизе, ки дар миёни писарони Исроил бахшида шудааст, ба ту тааллуқ хоҳад дошт. Ва ҳар кушояндаи раҳим аз ҳама гӯшт, чӣ қадаре ки онҳо ба Худованд мепешниҳанд, аз одам то ҳайвон, ба ту хоҳад буд, аммо бо фидя фидя дода хоҳад шуд нахустзодаҳои одамон, ва нахустзодаҳои чорвоҳои нопокро фидя деҳ. Ва озодшавии ӯ аз моҳгӣ, арзёбӣ панҷ сиқл мувофиқи сиқли муқаддас аст, ки бист обол мебошад. Магар нахустзодаи гӯсолаҳо ва нахустзодаи гӯсфандон ва нахустзодаи бузҳо бозхарид накунӣ, онҳо муқаддасанд, ва хуни онҳоро ба қурбонгоҳ мерезӣ ва равғани онҳоро қурбонӣ мекунӣ барои бӯи хушбӯй ба Худованд. Ва гӯшт ба ту хоҳад буд, чунон ки синаи пешкаши ҷунбонидашуда ва бозуи рост, ба ту хоҳад буд. Ҳар пешкаши чизҳои муқаддасе, ки писарони Исроил ба Худованд ҷудо мекунанд, ба ту ва ба писарони ту ва ба духтарони ту бо ту додаам. Ин қонуни ҷовидонӣ аст, аҳди намаки ҷовидонӣ пеши Худованд барои ту ва тухми ту бо ту мебошад. Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: Дар замини онҳо ту мерос нахоҳӣ гирифт ва қисме дар миёни онҳо нахоҳӣ дошт, зеро Ман қисми ту ва мероси ту дар миёни писарони Исроил ҳастам. Ва ба писарони Левӣ, инак, додаам ҳар дањякро дар Исроил ба мерос ба ҷои хидматҳои онҳо, чӣ қадар онҳо худ хидмат мекунанд дар хаймаи шаҳодат. Ва писарони Исроил дигар ба чодири шаҳодат наздик нахоҳанд омад, то гуноҳи марговар нагиранд. Ва лавӣ худаш хизмати чодири шаҳодатро хоҳад кард, ва онҳо гуноҳҳои худро хоҳанд

гирифт, қонуни ҷовидонӣ барои насилҳои онҳо, ва дар миёни писарони Исроил мерос нахоҳанд бурд. Зеро ки дахякҳои писарони Исроилро, ҳар қадаре ки агар ба Худованд ҷудо кунанд, ҳамчун пешкаш ба Лавиён дар мерос додаам, аз ин рӯ ба онҳо гуфтаам: дар миёни писарони Исроил мерос намехоҳанд бурд. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Ба лавиҳо сухан хоҳӣ гуфт ва ба онҳо хоҳӣ гуфт: агар аз писарони Исроил даҳякро гиред, ки Ман онро ба шумо аз онҳо дар мерос додаам, шумо аз он ҳадяро барои Худованд ҷудо хоҳед кард, даҳякро аз даҳяк. Ва ҳадяҳои шумо ба шумо чун ғалла аз хирман ва ҳадя аз чархушт ҳисоб карда хоҳанд шуд. Ҳамин тавр шумо онҳоро ҷудо хоҳед кард ва шумо аз ҳамаи пешкашҳои Худованд, аз ҳамаи даҳякҳои худ, чӣ қадаре ки аз писарони Исроил гиред, ва шумо аз онҳо пешкашеро ба Худованд, ба Ҳорун кохин хоҳед дод. Аз ҳамаи туҳфаҳои худ барои Худованд туҳфае ҷудо кунед, ё аз ҳамаи навбораҳо чизи муқаддасшударо аз он ҷудо намоед. Ва ту ба онҳо хоҳӣ гуфт: вақте ки шумо нахустинҳои меваҳоро аз он бигиред, ин ба Лавиҳо чун ҳосил аз хирмангоҳ ва чун ҳосил аз чархушти ангур ҳисоб карда хоҳад шуд. Ва шумо онро дар ҳар ҷое мехӯред, шумо ва хонаҳои шумо, зеро ин музди шумост дар ивази хидматҳои шумо дар хаймаи шаҳодат. Ва шумо бо ин гуноҳ нахоҳед гирифт, агар нахустинҳои меваҳоро аз он ҷудо кунед, ва муқаддасотҳои писарони Исроилро беҳурматӣ нахоҳед кард, то ки намиред.

19

Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан гуфт ва гуфт, ин тафсири қонун аст, ки Худованд фармон дод ва гуфт, ба писарони Исроил сухан гӯй ва онҳо назди ту гӯсолаи сурхи беайбе биёранд, ки дар ӯ айб надорад ва бар ӯ юғ гузошта нашудааст. Ва ту онро ба Элъозор кошин хоҳӣ дод, ва онҳо онро аз лашкаргоҳ берун ба ҷои пок хоҳанд баровард ва онро пеши ӯ хоҳанд кушт. Ва Элъазар аз хуни он мегирад ва пеш аз чеҳраи чодири гувоҳӣ аз хуни он ҳафт маротиба мепошад. Ва онҳо онро пеш аў хоҳанд сӯзонд, ва пӯсти онро ва гӯшти онро ва хуни онро бо сергини он хоҳад сӯхта шуд. Ва коҳин чӯби арз ва зӯфо ва қирмиз хоҳад гирифт ва онҳоро ба миёнаи сӯхтани гӯсолаи модина хоҳанд андохт. Ва коҳин ҷомаҳои худро хоҳад шуст ва бадани худро бо об хоҳад шуст, ва баъд аз ин ба лашкаргоҳ хоҳад даромад, ва коҳин то шом нопок хоҳад буд. Ва он ки онро месӯзонад, ҷомаҳояшро хоҳад шуст ва баданашро хоҳад шуст, ва то шом нопок хоҳад буд. Ва мард покиза хокистари гӯсолаи модинаро ҷамъ хоҳад кард ва онро берун аз ордугоҳ ба ҷои покиза хоҳад гузошт, ва он барои ҷамоати писарони Исроил барои нигоҳдорӣ хоҳад буд, оби пошидан покшавӣ аст. Ва он касе, ки хокистари говро ҷамъ мекунад, ҷомаҳои худро хоҳад шуст ва то шом нопок хоҳад буд, ва ин барои писарони Исроил ва ғарибоне, ки бо онҳо мемонанд, қонуни ҷовидонӣ хоҳад буд. Ҳар касе, ки ба мурдаи ҳар рӯҳи инсон даст мезанад, ҳафт рӯз нопок хоҳад буд. Ин

шахс дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум тоза хоҳад шуд ва пок хоҳад буд, вале агар дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум тоза карда нашавад, пок нахоҳад буд. Ҳар касе, ки ба мурдаи инсон даст мезанад, агар бимирад ва тоза карда нашавад, хаймаи Худовандро нопок кардааст, он шахс аз Исроил нобуд карда мешавад, зеро оби тозакунӣ бар ӯ пошида нашуд, ӯ нопок аст ва ҳанӯз нопокии ӯ дар ӯ боқӣ мондааст. Ва ин қонун аст: агар одам дар хона бмирад, ҳар касе, ки ба хона дарояд, ва ҳар чӣ дар хона бошад, ҳафт рӯз нопок хоҳад буд. Ва ҳар зарфи кушодае, ки банди дар рӯи он баста нашудааст, нопок аст. Ва ҳар кӣ дар рӯи майдон ба куштаи зор ё мурда ё устухони инсонӣ ё қабр дастрас шавад, ҳафт рӯз нопок хоҳад буд. Ва онҳо барои нопок аз хокистари сӯхтаи тозагӣ мегиранд ва бар он об зиндаро дар зарф мерезанд. Ва ӯ зӯфоро хоҳад гирифт ва онро ба об ғӯта хоҳад кард марди пок, ва бар хона хоҳад пошид, ва бар зарфҳо, ва бар ҷонҳое, ки он ҷо бошанд, ва бар касе, ки ба устухони инсонӣ дасткарда бошад, ё ба захмӣ, ё ба мурда, ё ба қабр. Ва он пок бар он нопок дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум хоҳад пошид, ва дар рӯзи ҳафтум пок хоҳад шуд, ва либосҳои худро хоҳад шуст, ва бо об ғусл хоҳад кард, ва то шом нопок хоҳад буд. Ва одаме, ки нопок шавад ва тоза карда нашавад, ҷони ӯ аз миёни ҷамоат нобуд карда хоҳад шуд, зеро ки муқаддасоти Худовандро нопок кардааст, чунки оби тоҳиршавӣ бар ӯ пошида нашудааст, ӯ нопок аст. Ва ин барои шумо қонуни ҷовидонӣ хоҳад буд, ва он касе, ки об тоҳиршавиро мепошад, бояд ҷомаҳояшро бишӯяд, ва он касе, ки ба оби тоҳиршавӣ даст мерасонад, то шом нопок

хоҳад буд. Ва ҳар чизе, ки нопок ба он даст расонад, нопок хоҳад шуд, ва касе ки даст расонад, нопок хоҳад буд то шом.

20

Ва писарони Исроил, ҳамаи ҷамоат, ба биёбони Син омаданд, дар моҳи аввал, ва мардум дар Қодеш монданд, ва Марям дар онҷо мурд ва дар онҷо дафн шуд. Ва барои ҷамоат об набуд ва онҳо бар зидди Мусо ва Ҳорун ҷамъ шуданд. Ва мардум ба Мусо ғурғур карданд ва гуфтанд: Кошки мо ҳангоми ҳалокати бародарони худ дар пешгоҳи Худованд мурда будем. Ва чаро шумо ҷамоати Худовандро ба ин биёбон овардед, то моро ва чорвои моро кушед? Ва чаро ин? Шумо моро аз Миср боло овардед, то ба ин ҷои бад биёем; ҷое, ки дар он кишт карда намешавад, на дарахтони анҷир, на токҳо, на анорҳо ҳаст, на об барои нӯшидан. Ва Мусо ва Ҳорун аз пеши ҷамоат ба дари хаймаи шаҳодат омаданд ва ба рӯ афтоданд, ва ҷалоли Худованд ба онҳо намоён шуд. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Асои худро гир ва маҷлисро ҷамъ кун, ту ва Ҳорун бародарат, ва пеши онҳо ба санг сухан гӯед, ва он обҳои худро хоҳад дод, ва шумо барои онҳо аз санг об берун хоҳед овард, ва шумо маҷлисро ва чорвои онҳоро хоҳед нӯшонд. Ва Мусо асоеро, ки пеши Худованд буд, гирифт, чунон ки Худованд фармуда буд. Ва Мусо ва Ҳорун ҷамоатро пеши санг ҷамъ карданд ва ба онҳо гуфтанд: Эй нофармонон, маро гӯш кунед! Оё мо аз

ин санг барои шумо об берун оварем? Ва Мусо дасти худро бардошта, бо асо ду маротиба ба санг зад, ва об бисёр баромад, ва ҷамоат ва чорвои онҳо нӯшиданд. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт, ки шумо боварӣ накардед, то Маро пеши писарони Исроил муқаддас созед, аз ин рӯ шумо ин ҷамоатро ба замине, ки ба онҳо додаам, наоваред. Ин оби низоъ аст, зеро писарони Исроил пеши Худованд таҳқир шуданд ва Ӯ дар миёни онҳо муқаддас гардид. Ва Мусо паёмбаронро аз Кодеш ба подшоҳи Адум фиристод ва гуфт: Ин чизҳоро бародарат Исроил мегӯяд: ту ҳамаи заҳматеро, ки моро ёфтааст, медонӣ. Ва падарони мо ба Миср рафтанд ва мо дар Миср рӯзҳои зиёде истиқомат кардем ва мисриён бо мо ва падарони мо бад рафтор карданд. Ва мо ба сӯи Худованд фарёд кардем ва Худованд овози моро шунид ва фиришта фиристод ва моро аз Миср бароварда, ва акнун мо дар шаҳри Қодеш ҳастем, дар қисме аз сарҳадҳои ту. Мо аз замини ту мегузарем, на аз майдонҳо мегузарем, на аз токзорҳо, на об аз чоҳи ту менӯшем, аз роҳи подшоҳӣ меравем, на ба рост мегардем, на ба чап, то вақте ки аз сарҳадҳои ту гузарем. Ва Эдом ба ӯ гуфт: Ту аз миёни ман нахоҳӣ гузашт, вагарна ман барои ҷанг ба пешвози ту баромадам. Ва писарони Исроил ба ӯ гуфтанд: Мо аз канори кӯҳ мегузарем, агар ман ва чорвои ман аз оби ту биёшомем, ба ту арзиш медиҳам, вале ин кори хурде аст, мо аз канори кӯҳ мегузарем. Вале ӯ гуфт: Ту аз миёни ман нахоҳӣ гузашт. Ва Эдом бо лашкари бузург ва бо қувваи қавӣ ба пешвози ӯ баромад. Ва Эдом нахост, ки ба Исроил иҷозат диҳад аз сарҳадҳояш гузарад, ва Исроил аз ӯ

баргашт. Ва онҳо аз Қодеш ҷудо шуданд ва тамоми ҷамоати писарони Исроил ба кӯҳи Ҳур омаданд. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун дар кӯҳи Ҳур дар сарҳадҳои замини Эдом гуфт, гуфта: Ҳорун ба қавми худ пайваста шавад, зеро ки шумо ба замине, ки ба писарони Исроил додаам, дохил нахоҳед шуд, чунки шумо Маро дар оби таҳқирот ба ғазаб овардед. Гир Ҳорунро ва Элъозари писари ӯро ва бибар онҳоро ба кӯҳи Ҳур пеши тамоми маҷлис ва дарор либоси Ҳорунро ва пӯшон Элъозари писари ӯро ва Ҳорун илова шуда бимирад дар он ҷо. Ва Мусо кард чунон ки Худованд ба ӯ фармуд, ва ӯро ба кӯҳи Хур боло бурд, пеши тамоми ҷамоат, ва либосҳои Ҳорунро аз ӯ кашид, ва онҳоро ба Элъозор писари ӯ пӯшонид; ва Ҳорун дар болои қуллаи кӯҳ мурд; ва Мусо ва Элъозор аз кӯҳ фуромаданд. Ва тамоми ҷамоат дид, ки Ҳорун вафот кард ва барои Ҳорун си рӯз тамоми хонаи Исроил гиристанд.

21

Ва подшоҳи кананӣ Арад, ки дар биёбон зиндагӣ мекард, шунид, ки Исроил аз роҳи Атареин омадааст, ва бо Исроил ҷанг кард ва баъзеро аз онҳо асир гирифт. Ва Исроил ба Худованд дуо кард ва гуфт: Агар Ту ин қавмро ба дасти ман супорӣ, онгоҳ ман ӯро ва шаҳрҳои ӯро комилан нобуд хоҳам кард. Ва Худованд овози Исроилро шунид ва канъониҳоро ба дасти ӯ супурд, ва ӯро ва шаҳрҳои ӯро вақф

кард, ва номи он ҷойро Лаънат гузоштанд. Ва баъд аз он ки аз кӯҳи Хур ба роҳи Баҳри Сурх равона шуданд, замини Адомро гирд заданд ва мардум дар роҳ дилсард шуданд. Ва мардум ба зидди Худо ва ба зидди Мусо гап мезаданд ва мегуфтанд: Чаро ин? Ту моро аз Миср берун овардӣ, то дар биёбон кушӣ? Зеро ки нон нест, на ҳам об; вале ҷони мо аз ин нони холӣ ранҷида шудааст. Ва Худованд моронҳои кушандаро ба сӯи мардум фиристод ва онҳо мардумро газиданд ва мардуми бисёре аз писарони Исроил мурданд Ва мардум омада ба назди Мусо гуфтанд: Мо гуноҳ кардем, зеро мо алайҳи Худованд ва алайҳи ту сухан гуфтем. Пас ба Худованд дуо кун ва бигзор Ӯ ин морро аз мо дур кунад. Ва Мусо ба Худованд дар бораи халқ дуо кард, ва Худованд ба Мусо гуфт: Барои худат мор бисоз ва ӯро бар нишона гузор, ва чунин хоҳад буд, ки агар мор мардеро газад, ҳар он ки газида шудааст, ӯро дида, зинда хоҳад монд. Ва Мусо мори биринҷӣ сохт ва ӯро бар нишона барпо кард, ва чунин шуд, ки вақте мор одамеро мегазид ва ӯ ба мори биринҷӣ менигарист, зинда мемонд. Ва писарони Исроил рафтанд ва дар Обот лашкар заданд. Ва онҳо аз Обот баргирифта, дар Ахалга ҷойгир шуданд, ки он тарафи биёбон аст, дар муқобили Моаб, аз тарафи шарқи офтоб. Ва аз он ҷо онҳо ҷудо шуданд ва дар дараи Заред лашкар заданд. Ва аз он ҷо ҳаракат карда, дар он тарафи Арнон дар биёбон ҷойгир шуданд, он ки аз сарҳадҳои Амурриён берун омада буд, зеро Арнон сарҳади Моаб аст, миёни Моаб ва миёни Амуррӣ. Аз ин сабаб дар китоб гуфта мешавад: Ҷанги Худованд Заҳобро оташ зад ва селобҳои Арнонро. Ва

дарёҳои тезравро таъин кард, то Эрро ҷойгир намояд, ва он ба сарҳадҳои Моаб пайваст аст. Ва аз он ҷо чоҳ, ин чоҳ, ки Худованд ба Мусо гуфт: Мардумро ҷамъ кун ва ба онҳо об медиҳам, то нӯшанд. Он вақт Исроил ин суруд хонд дар болои чоҳ: Оғоз кунед барои он, чоҳ! Онро ҳукмронон кофтанд, онро подшоҳони миллатҳо канданд дар подшоҳии онҳо, дар ҳукмронӣ кардани онҳо. Ва аз чоҳ ба Маттана, ва аз Маттана ба Наҳалиел, ва аз Наҳалиел ба Бамот, ва аз Бамот ба Яҳаз, ки ҳаст дар дашти Моаб, аз қуллаи кандашуда, он ки нигоҳ мекунад ба рӯи биёбон. Ва Мусо элчиёнро ба Сиҳон подшоҳи Амуриён бо суханони осоиштаовар фиристод ва гуфт: Мо аз замини ту мегузарем, дар роҳ меравем; мо на ба майдон мегардем, на ба токзор; мо аз чоҳи ту об наменӯшем; дар роҳи подшоҳӣ мегузарем, то сарҳадҳои туро убур кунем. Ва Сиҳон ба Исроил иҷозат надод, ки аз сарҳадҳои ӯ гузарад, ва Сиҳон тамоми мардуми худро ҷамъ кард ва барои ҷанг бо Исроил ба биёбон баромад, ва ба Яҳаз омад ва бо Исроил саф кашид. Ва Исроил ӯро бо шамшер зад ва замини ӯро аз Арнон то Ҷаббок, то писарони Аммон ба тасарруф гирифт, зеро Ҷазер сарҳади писарони Аммон аст. Ва Исроил ҳамаи ин шаҳрҳоро гирифт ва Исроил дар ҳамаи шаҳрҳои Аморӣён, дар Ҳесбон ва дар ҳамаи шаҳрҳои ҳамсарҳади он сукунат кард. Ҳешбон шаҳри Сиҳон, подшоҳи Аморӣҳо буд, ва ӯ бо подшоҳи Моаб пештар ҷанг кард ва тамоми замини ӯро аз Ароер то Арнон гирифтанд. Аз ин сабаб чистонгӯён мегӯянд, биёед ба Ҳешбон, то шаҳри Сиҳон бино карда шавад ва таъмир карда шавад; зеро ки оташ аз Ҳешбон

берун омад, шуълае аз шаҳри Сиҳон, ва то Моаб фурӯ бурд, ва сутунҳои Арнонро фурӯ дод. Вой ба ту Моаб, ту ҳалок шудӣ, эй қавми Камӯш; писарони онҳо дода шуданд то наҷот ёбанд, ва духтарони онҳо асир шуданд ба подшоҳи Аморӣён Сиҳон, ва тухми онҳо ҳалок мешавад, Ҳешбон то Дибон; ва занон ҳанӯз оташ афрӯхтанд бар Моаб. Исроил дар ҳамаи шаҳрҳои Аморӣён ҷойгир шуд. Ва Мусо фиристод, то Ёзерро ҷосусӣ кунанд, ва онҳо онро гирифтанд ва деҳаҳояшро, ва Аморӣ сокини онҷоро берун карданд. Ва баргашта, онҳо ба роҳи Башан баромаданд, ва Ӯг, подшоҳи Башан, барои пешвози онҳо баромад, ва тамоми мардуми ӯ барои ҷанг ба Эдреин. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Аз ӯ натарс, зеро ки Ман ӯро ба дастҳои ту супоридаам, ва ҳамаи қавми ӯро, ва ҳамаи замини ӯро, ва ту бо ӯ ҳамон хоҳӣ кард, ки бо Сиҳон, подшоҳи Амурриён, ки дар Ҳешбон мешист, кардӣ. Ва ӯро ва писаронаш ва тамоми мардумашро зада, то ки ҳеҷ зиндае аз ӯ боқӣ намонд, ва онҳо заминашро мерос гирифтанд.

22

Ва писарони Исроил ҳаракат карда, дар ғарби Моаб, назди дарёи Урдун, дар муқобили Ариҳо ҷойгир шуданд. Ва Балақ писари Сиппур ҳамаи он чиро, ки Исроил ба аморӣ кард, дид, ва Моаб аз қавм хеле тарсид, зеро ки онҳо бисёр буданд; ва Моаб аз рӯи писарони Исроил ранҷид. Ва Моаб ба шӯрои калонсолони Мадиам гуфт: Акнун ин ҷамоат

ҳамаи атрофи моро хоҳад лисид, чунон ки гӯсола сабзаҳоро аз майдон мелисад. Ва Балақ писари Сепфор подшоҳи Моаб дар он вақт буд. Ва ӯ элчиёнро ба сӯи Балаам писари Беор Фатура, ки дар болои дарёи замини писарони қавми ӯ аст, фиристод, то ӯро бихонад ва гуфт: Ин қавме аз Миср берун омадааст ва ин рӯи заминро пӯшонидааст ва ин наздики ман нишастааст. Ва ҳоло биё ва ба ман ин қавмро лаънат кун, зеро ки онҳо қавитар аз мо ҳастанд, шояд мо тавонем онҳоро шикаст диҳем ва онҳоро аз ин замин берун кунем, зеро ки ман медонам, ки онҳое, ки ту баракат диҳӣ, баракатдода мешаванд, ва онҳое, ки ту лаънат кунӣ, лаънатдода шудаанд. Ва шӯрои калонсолони Моаб ва шӯрои калонсолони Мадиам рафтанд, ва фолгӯйҳо дар дастони онҳо буданд, ва онҳо ба назди Балаам омаданд ва суханони Балақро ба ӯ гуфтанд. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Имшаб дар ин ҷо биёед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод дар бораи он чизҳое, ки Худованд ба ман мегӯяд. Ва ҳукмронони Моаб назди Балъом мондаанд. Ва Худо назди Балъам омад ва ба ӯ гуфт: Ин одамон назди ту чӣ мехоҳанд? Ва Балом ба Худо гуфт: Балоқ писари Сиппур, подшоҳи Моаб, онҳоро ба ман фиристод ва гуфт: Инак қавме аз Миср берун омадааст ва рӯи заминро пӯшонидааст ва ин наздики ман нишастааст, ва акнун биё ӯро барои ман лаънат кун, агар пас тавонам ӯро зада ва ӯро аз замин берун кунам. Ва Худо ба Балъам гуфт: Ту бо онҳо нахоҳӣ рафт ва он қавмро лаънат нахоҳӣ кард, зеро онҳо баракатдода ҳастанд. Ва Балаам субҳ бархост ва ба ҳукмронони Балак гуфт: Ба соҳиби худ бозгардед, Худо ба ман иҷозат намедиҳад, ки бо шумо

равам. Ва сарварони Моаб бархоста, ба назди Балақ омаданд ва гуфтанд: Балъом намехоҳад бо мо равад. Ва Балақ боз ҳукмронони бештар ва муҳтарамтар аз инҳоро фиристодан илова кард. Ва онҳо омаданд ба Балъам ва ба ӯ гуфтанд: Ин чизҳоро Балақи писари Сипор мегӯяд: Ман аз ту мехоҳам, ки дуду дорӣ накунӣ ва ба назди ман биёӣ. Зеро ман туро бузургвор иззат хоҳам кард ва ҳар чӣ бигӯӣ барои ту хоҳам кард ва биё ва ин мардумро барои ман лаънат кун. Ва Балаом ҷавоб дод ва ба роҳбарони Балақ гуфт: Агар Балақ хонаи худро пур аз нуқра ва тилло ба ман диҳад, наметавонам калимаи Худованди Худоро гузарам ва онро хурд ё бузург дар ақли худ кунам. Ва акнун шумо низ дар ин ҷо шаби имшабро монед, ва ман хоҳам донист, ки Худованд чӣ чизи дигареро ба ман хоҳад гуфт. Ва Худо шабона ба назди Балъам омад ва ба ӯ гуфт: Агар ин одамон туро хондан омадаанд, бархез ва бо онҳо биров, аммо танҳо он каломеро, ки Ман ба ту мегӯям, ҳамон бояд иҷро кунӣ. Ва Балаам дар субҳ хост, осиёқи худро зин кард ва бо ҳукмронони Моаб рафт. Ва Худо бо ғазаб хашмгин шуд, зеро ӯ рафт; ва паёмбари Худо бархост, то ӯро бадном кунад; ва ӯ бар хари худ савор шуда буд ва ду хизматгори ӯ бо ӯ буданд. Ва хар фиристодаи Худоро дид, ки дар роҳ истода буд ва шамшери кашидашударо дар дасташ дошт, ва хар аз роҳ гардонид ва ба дашт рафт, ва ӯ хар-ро бо асояш зад, то ӯро ба роҳ баргардонад. Ва паёмбари Худо истод дар ҷӯйҳои токзорҳо, девор аз ин тараф ва девор аз он тараф. Ва хар дида паёмбари Худоро, худро ба девор пахш кард, ва пои Балъомро ба девор пахш кард. Ва боз илова

кард зад ӯро. Ва фариштаи Худо боз пеш рафт ва дар ҷои танге истод, ки дар он на ба рост гардидан мумкин буд ва на ба чап. Ва харак фиристодаи Худоро дида, зери Балъам нишаст, ва Балъам ғазаб кард ва харакро бо асо зад. Ва Худо даҳони хар(ро) кушод ва ба Балъам гуфт: Чӣ кардам ба ту, ки маро ин бори сеюм задаӣ? Ва Балъам ба хар гуфт, ки ту маро масхара кардаӣ ва агар шамшер дар даст медоштам, аллакай туро сӯрохта будам. Ва хар ба Балъам мегӯяд: Оё ман хари ту нестам, ки бар ман савор мешудӣ аз ҷавонии ту то рӯзи имрӯз? Оё ман ба ту чунин кардам, ки нодида гирифта, нодида хоҳӣ гирифт? Аммо ӯ гуфт: Не. Вале Худо чашмони Балъамро кушод, ва ӯ фиристодаи Худовандро дид, ки дар роҳ истода буд, ва шамшер дар дасташ кашида шуда буд, ва ӯ хам шуда бо рӯяш саҷда кард. Ва паёмбари Худо ба ӯ гуфт: Чаро ту хари худро ин маротибаи сеюм задӣ? Ва ин ман баромадам ба зидди ту, зеро роҳи ту пеши ман нек набуд, ва хар, ки маро дид, аз ман се маротиба гардонид. Ва агар на гардонда буд, акнун туро куштам, аммо онро нигоҳ медоштам. Ва Балъам ба фиристодаи Худованд гуфт: Гуноҳ кардам, зеро намедонистам, ки ту дар роҳ ба пешвози ман истодаӣ, ва акнун агар ба ту писанд нест, бозхоҳам гашт. Ва фиристодаи Худо ба Балъом гуфт, бо одамон биравед; магар калимаеро, ки ман ба ту гӯям, инро нигоҳ дор гуфтан. Ва Балъам бо ҳукмронони Балақ рафт. Ва Балак шунида буд, ки Балоом омадааст, баромад ба пешвози ӯ ба шаҳри Моаб, ки дар сарҳадҳои Арнон аст, ки аз қисми сарҳадҳост. Ва Балақ ба Балъам гуфт: Магар ман назди ту нафиристодам, то туро даъват кунам? Чаро ту

ба ман намеомадӣ? Ҳақиқатан ман натавонам туро эҳтиром кунам? Ва Балъам ба Балақ гуфт: Ин, ман ҳоло ба ту омадаам; оё ман қодир хоҳам буд чизе гуфтан? Калимаеро, ки Худо ба дахони ман андозад, инро гӯям. Ва Балаам бо Балақ рафт ва онҳо ба шаҳрҳои деҳоти атроф омаданд. Ва Балақ гӯсфандон ва гӯсолаҳо қурбонӣ кард ва ба Балъом ва ба сарваронеке, ки бо ӯ буданд, фиристод. Ва субҳ шуд, ва Балақ Балоомро гирифта, ӯро ба сутуни Баъл боло овард ва аз он ҷо қисме аз мардумро ба ӯ нишон дод.

23

Ва Балаам ба Балак гуфт: Дар ин ҷо барои ман ҳафт қурбонгоҳ бино кун ва дар ин ҷо барои ман ҳафт гӯсола ва ҳафт қӯчқор омода кун. Ва Балак он тавре ки Балъом ба ӯ гуфта буд, кард ва гӯсола ва қӯчро бар қурбонгоҳ қурбонӣ кард. Ва Балъом ба Балоқ гуфт: Назди қурбониҳои худ бист, ва ман мераваму агар Худо дар мулоқот ба ман зоҳир шавад, ва ҳар калимае, ки ба ман нишон диҳад, ба ту хабар медиҳам. Ва Балоқ назди қурбониҳои худ бист. Ва Балъом рафт, то Худоро пурсад, ва рост рафт, ва Худо ба Балъом зоҳир шуд, ва Балъом ба Ӯ гуфт: Ҳафт қурбонгоҳро тайёр кардам ва гӯсола ва қӯчро бар қурбонгоҳ овардам. Ва Худо калимаеро ба даҳони Балъам андохт, ва гуфт: Баргашта ба сӯи Балақ, чунин гап хоҳӣ гуфт. Ва ӯ рӯ ба сӯи вай гардонд, ва вай бар болои қурбониҳои сӯхтанӣ худ истода буд, ва ҳамаи ҳукмронони Моаб бо ӯ буданд, ва рӯҳи Худо бар ӯ

фурӯд омад. Ва ӯ тамсили худро гирифта, гуфт: Аз Месопотамия маро фиристод Балақ, подшоҳи Моаб, аз кӯҳҳои шарқ, гӯён: Биё, Яъқубро барои ман лаънат кун ва биё, Исроилро барои ман лаънат кун. Чӣ лаънат кунам онро, ки Худованд лаънат намекунад? Ё чӣ лаънат кунам онро, ки Худо лаънат намекунад? Зеро ки аз қуллаи кӯҳҳо ман ӯро хоҳам дид ва аз теппаҳо ман ӯро хоҳам мушоҳида кард, ин қавм танҳо хоҳад зист ва дар миёни миллатҳо ҳисоб карда нахоҳад шуд. Кӣ тухми Яъқубро дақиқ шумурдааст, ва кӣ қавмҳои Исроилро хоҳад шумурд? Бимирад рӯҳи ман дар рӯҳҳои одилон, ва шавад тухми ман чун тухми инҳо. Ва Балақ ба Балъам гуфт: Ту чӣ ба ман кардай? Ба лаънат душманони ман туро даъват кардаам, ва ине ту баракат додай. Ва Балъом ба Балоқ гуфт: Оё на ҳар чӣ ки Худо дар даҳони ман мегузорад, ҳамонро нигоҳ медорам, то бигӯям? Ва Балақ ба ӯ гуфт: Биё, ҳанӯз бо ман ба ҷои дигаре рав, аз он ҷо ӯро пурра намебинӣ, балки танҳо қисме аз ӯро мебинӣ, ҳамаашро намебинӣ, ва аз он ҷо ӯро барои ман лаънат кун. Ва ӯ ӯро ба майдони нигаҳбонӣ бар болои тарошидашуда бурд ва дар он ҷо ҳафт қурбонгоҳ бино кард ва гӯсолае ва қӯчкарае бар қурбонгоҳ қурбонӣ кард. Ва Балаам ба Балак гуфт: Назди қурбониҳои худ биист, ва ман мераваму аз Худо мепурсам. Ва Худо бо Балъом вомухурд ва калимаро ба даҳони ӯ гузошт ва гуфт: Ба Балақ баргард ва ин чизҳоро гӯй. Ва ӯ ба сӯи ӯ баргашт, ва ӯ бар болои қурбонии сӯхтани худ меистод, ва ҳамаи ҳукмронони Моаб бо ӯ буданд, ва Балақ ба ӯ гуфт: Худованд чӣ гуфт? Ва ӯ матали худро гирифта, гуфт: Бархез, эй Балақ,

ва гӯш кун, гӯш фиро, эй гувоҳ, писари Сепфор. Не чун инсон Худо дуруғ гӯяд, на чун писари инсон таҳдид шавад, ӯ гуфта, оё накунад? Ӯ гап хоҳад зад ва боқӣ нахоҳад монд? Инак баракат додан гирифтаам, баракат хоҳам дод ва онро бознахоҳам гардонд. Дар Яъқуб заҳмате нахоҳад буд ва дар Исроил дарде дида нахоҳад шуд. Худованди Худои ӯ бо ӯст ва шавкати ҳукмронон дар ӯст. Худо, ки ӯро аз Миср берун овард, чун шукӯҳи ягшох барои ӯст. Не дар Яъқуб фолбинӣ ҳаст ва на дар Исроил пешгӯй, дар вақти муайян ба Яъқуб ва ба Исроил гуфта хоҳад шуд, ки Худо чӣ анҷом хоҳад дод? Ине халқ чун бачаи шер бармехезад ва чун шер ифтихор мекунад, намехобад то шикореро бихӯрад ва хуни заҳмдоронро биношад. Ва Балақ ба Балаом гуфт: На ӯро лаънат кун ва на ӯро баракат деҳ. Ва Балъом ҷавоб дода, ба Балоқ гуфт: Оё ба ту нагуфтам, ки калимаеро, ки Худо гӯяд, ҳамонро хоҳам кард? Ва Балақ ба Балаом гуфт: Биё, туро ба ҷои дигар мебарам, агар ба Худо хушоянд бошад, ва аз он ҷо ӯро барои ман лаънат кун. Ва Балақ Балъомро ба қуллаи Фуғур бурд, ки ба сӯи биёбон кашида шудааст. Ва Балаам ба Балак гуфт: Дар ин ҷо барои ман ҳафт қурбонгоҳ бисоз ва барои ман дар ин ҷо ҳафт гӯсола ва ҳафт қӯчқор омода кун. Ва Балақ чунон кард, ки Балъом ба ӯ гуфта буд, ва гӯсола ва қӯчро бар қурбонгоҳ қурбонӣ кард.

24

Ва Балъом дид, ки пеши Худованд хуб аст Исроилро

баракат диҳад, ва ӯ мувофиқи одати худ барои дидани фолҳо нарафт ва рӯяш ба биёбон гардонд. Ва Балъам чашмони худро бардошт ва Исроилро дид, ки мувофиқи қабилаҳо ҷойгир шуда буд, ва рӯҳи Худо бар ӯ фурӯд омад. Ва гирифта матали худро, гуфт, мегӯяд Балъом писари Беор, мегӯяд одами ҳақиқатан бинанда, мегӯяд шунаванда суханони қавӣ, ки биниши Худоро дид дар хоб; кушода шудаанд чашмони ӯ. Чӣ қадар зебо хонаҳои ту, Яъқуб, чодарҳои ту, Исроил; Монанди водиҳои сояноки, ва монанди боғҳо дар канори дарё, ва монанди чодарҳое, ки Худованд барпо кард, ва монанди сарвҳо дар канори обҳо. Аз тухми ӯ мардеро берун хоҳад омад, ва ӯ бар миллатҳои бисёр ҳукмронӣ хоҳад кард, ва подшоҳии Гӯг баланд хоҳад шуд, ва подшоҳии ӯ афзун хоҳад гардид. Худо ӯро аз Миср роҳбарӣ кард, чун шукӯҳи як шохдор барои ӯ аст, миллатҳои душманони ӯро мехӯрад ва қисмҳои фарбеҳи онҳоро мағзашонро мемакад, ва бо тирҳои худ душманро тир мезанад. Хобида, ӯ ором кард чун шер ва чун бачаи шер; касе ӯро бархезонад? Онҳое, ки туро баракат медиҳанд, баракатдода шаванд, ва онҳое, ки туро лаънат мекунанд, лаънат карда шаванд. Ва Балақ бар Балъом хашмгин шуд ва бо дастонаш зад ва Балақ ба Балъом гуфт: Туро барои лаънат кардани душманам хондам, ва инак, ту бори севум баракат додӣ. Акнун, пас бигурез ба ҷои худат, гуфтам, ки туро эҳтиром хоҳам кард, ва акнун Худованд туро аз ифтихор маҳрум кардааст. Ва Балъом ба Балоқ гуфт: Оё ман ба паёмбарони ту, ки ту онҳоро ба ман фиристодӣ, гап назадам ва нагуфтам: Агар Балоқ ба ман хонаи худро

пур аз нуқра ва тилло диҳад, ман натавонам каломи Худовандро табоварӣ кунам, то аз худам онро хуб ё бад кунам; ҳар чӣ Худо гӯяд, онҳоро гӯям? Ва ҳоло инак ман ба ҷои худ мераваму, биё, ба ту машварат медиҳам, ки ин мардум бо мардуми ту дар охири рӯзҳо чӣ хоҳанд кард. Ва гирифта масалашро, гуфт: Мегӯяд Балъам писари Беор, мегӯяд марде, ки ҳақиқатан мебинад, мешунавад суханони Худоро, медонад донишро аз Олитарин, ва дидааст биниши Худоро дар хоб; кушода шудаанд чашмони ӯ. Ман ба ӯ нишон медиҳам, вале на акнун, ман баракат медиҳам, вале наздик намешавад. Мебарояд ситора аз Яъқуб, мебарояд мард аз Исроил, ва ӯ сарварони Моабро мешиканад ва ҳамаи писарони Сетро ғорат мекунад. Ва Адӯм мерос хоҳад шуд, ва Исов, душмани ӯ, мерос хоҳад шуд, ва Исроил бо қувват амал кард. Ва аз Яъқуб бархоҳад хест ва нигоҳ дошташударо аз шаҳр нобуд хоҳад кард. Ва вақте ки Амалекро дид ва маталаш гирифт, гуфт: Амалек оғози миллатҳост, ва тухми онҳо ҳалок хоҳад шуд. Ва дидани қайниро ва гирифтани масали худро, гуфт: Қавӣ аст макони ту; ва агар гузорӣ дар санг лонаи худро, ва агар шавад барои Беор лона аз ҳилагарӣ, ассуриён туро асир хоҳанд гирифт. Ва вақте ки Ӯғро дид ва масали худро баланд кард, гуфт: Эй, эй, кӣ зинда хоҳад монд, вақте ки Худо инҳоро муқаррар кунад? Ва аз дасти китиаиён берун меояд, ва онҳо ба Ассур бадӣ мекунанд, ва ба ибриён бадӣ мекунанд, ва худашон якдилона ҳалок мешаванд. Ва Балаам бархост ва рафт, ба ҷои худ баргашт, ва Балак низ ба ҷои худ рафт.

25

Ва Исроил дар Саттеин манзил кард, ва мардум беҳурмат шуданд бо фоҳишагӣ кардан бо духтарони Моаб. Ва онҳо онҳоро ба қурбониҳои бутҳои онҳо даъват карданд, ва мардум аз қурбониҳои онҳо хӯрданд, ва ба бутҳои онҳо саҷда карданд. Ва Исроил ба Баал Пеор вобаста шуд, ва Худованд бо ғазаб ба Исроил хашмгин шуд. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Ҳамаи сарварони мардумро бигир ва онҳоро дар баробари офтоб ба Худованд намунаи ибрат кун, то ғазаби хашми Худованд аз Исроил баргардонида шавад. Ва Мусо ба қабилаҳои Исроил гуфт: Ҳар яке аз шумо хешовандони худро, ки ба Баалфеғор васл шуда буданд, кушед. Ва нигоҳ, марде аз писарони Исроил омада, бародари худро ба зани мадёнӣ пеши Мӯсо ва пеши тамоми ҷамоати писарони Исроил овард, вале онҳо назди дари хаймаи шаҳодат мегиристанд. Ва дида Финеҳос писари Элъозор писари Ҳорун кохин, хест аз миёнаи маҷлис, ва гирифта найза дар даст, даромад пушти марди исроилӣ ба танӯр, ва сӯрохт ҳардуро, ҳам мардро исроилӣ, ва ҳам занро тавассути раҳми ӯ; ва боз истод балои аз писарони Исроил. Ва мурдагон дар вабо чор ва бист ҳазор шуданд. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Финеҳос писари Элазор писари Ҳорун кохин ғазаби маро аз писарони Исроил боздошт, вақте ки ғайрати маро дар байни онҳо ғайрат кард, ва ман писарони Исроилро дар ғайрати худам пурра нобуд накардам. Ҳамин тавр гуфтам,

инак ман ба ӯ медиҳам аҳди сулҳ, ва хоҳад буд ба ӯ ва ба тухми ӯ баъд аз ӯ аҳди коҳинии ҷовидонӣ, дар ивази он ки ӯ ғайрат намуд барои Худои ӯ, ва кафора кард дар бораи писарони Исроил. Номи инсони исроилӣ, ки зада шуда буд ва бо зани мадёнитӣ зада шуд, Замбрӣ буд, писари Салмон, ҳокими хонаи хонаводаҳои Симъон. Ва номи зани мадианитии зада шуда Хасбӣ буд, духтари Сур, ҳокими миллати Оммот, аз хонаи оилаҳои Мадиам. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Ба писарони Исроил сухан гуфт ва гуфт: Душманӣ кунед ба мадёниҳо ва онҳоро зарбе занед, зеро онҳо худ ба шумо дар макрӣ душманӣ мекунанд, чӣ қадар шуморо тавассути Фоғор макр мекунанд, ва тавассути Хасбӣ, духтари ҳокими Мадём, хоҳари онҳо, ки дар рӯзи зарб тавассути Фоғор зарбе хӯрда буд.

26

Ва шуд баъд аз зарба, ва Худованд ба Мусо ва Элъозори кохин гуфт ва гуфт: Сари ҳамаи маҷлиси писарони Исроилро аз бист сола ва боло аз рӯи хонаҳои падарони онҳо гир, ҳар як баромадашаванда барои сафи ҷанг дар Исроил. Ва сухан гуфт Мусо ва Элъозор кохин дар Аработи Моаб дар болои Урдун назди Ариҳо, гуфта, аз бист сола ва боло, он тарзе ки амр кард Худованд ба Мусо; ва писарони Исроил онҳое ки баромада буданд аз Миср, Рӯбин нахустзодаи Исроил; писарони Рӯбин Ханух, ва қавми Ханух; ба Фаллӯ, қавми Фаллӯӣ. Ба Асрон мардуми

Асроней, ба Хармӣ мардуми Хармӣ. Инҳо қавмҳои Рӯбен буданд ва шумориши онҳо чилу се ҳазору ҳафтсаду си нафар шуд. Ва писарони Паллу — Элиаб. Ва писарони Элиаб: Намуэл, Дасан ва Абирон. Инҳо хондашудагони ҷамоат буданд, инҳо ҳамон касоне ҳастанд, ки дар ҷамоати Қореҳ бар Мусо ва Ҳорун бархостанд, дар бархезиш бар зидди Худованд. Ва замин даҳони худро кушода, онҳоро ва Қӯраҳро фурӯ бурд дар марги ҷамоати ӯ, вақте ки оташ панҷоҳ ва дувисту нафарро хӯрд, ва онҳо ба нишона табдил шуданд; вале писарони Қӯраҳ намурданд. Ва писарони Шимъон, қавми писарони Шимъон: ба Намуил, қавми Намуилӣ; ба Ямин, қавми Яминӣ; ба Яхин, қавми Яхинӣ; ба Зара, қавми Зарай; ба Саул, қавми Саулӣ. Инҳо қавмҳои Шимъон аз сари шумориши онҳо, бист ва ду ҳазор ва дусад. Писарони Яҳудо Ер ва Аунон буданд, ва Ер ва Аунон дар замини Канъон мурданд. Ва писарони Яҳудо мувофиқи қабилаҳои онҳо шуданд: ба Шилоҳ, қабилаи Шелонӣ, ба Фарес, қабилаи Фаресӣ, ба Зара, қабилаи Зарай. Ва писарони Фарес шуданд: ба Асрон, қавми Асронӣ; ба Иамун, қавми Иамунӣ. Инҳо қавмҳои Яҳудо мувофиқи тафтиши онҳо буданд: ҳафтоду шаш ҳазору панҷсад. Ва писарони Иссохор аз рӯи қабилаҳои онҳо: ба Тола, қабилаи Толоӣ; ба Фуа, қабилаи Фуоӣ; ба Ёшуб, қабилаи Ёшубӣ; ба Шимрон, қабилаи Шимронӣ. Инҳо мардумони Иссахар аз саршумории онҳо — чаҳор ва шаст ҳазор ва чорсад. Писарони Забулун мувофиқи қабилаҳои онҳо: ба Саред, қабилаи Саредӣ; ба Аллон, қабилаи Аллонӣ; ба Аллел, қабилаи Аллелӣ. Инҳо мардумони Забулун аз саршумории

онҳо, шаст ҳазор ва панҷсад. Писарони Ғод мувофиқи қабилаҳои онҳо: ба Сафон, қабилаи Сафонӣ; ба Анги, қабилаи Ангӣ; ба Сунӣ, қабилаи Сунӣ; ба Азенӣ, қабилаи Азенӣ; ба Аддӣ, қабилаи Аддӣ; ба Ародӣ, қабилаи Ароадӣ; ба Ариел, қабилаи Ариелӣ. Инҳо қавмҳои писарони Ғод аз сарҳисобии онҳо, чил ва чаҳор ҳазор ва панҷсад. Писарони Ашер мутобиқи қабилаҳои онҳо: ба Ямин, қабилаи Яминӣ; ба Есу, қабилаи Есуӣ; ба Бариа, қабилаи Бариаӣ. Ба Хобер, мардуми Хобери, ба Мелхиел, мардуми Мелхиели. Ва номи духтари Ошер Сарои буд. Инҳо мардумони Ошер аз сарҳисобии онҳо, севу чил ҳазор ва чорсад. Писарони Юсуф мувофиқи қабилаҳои онҳо: Манассо ва Эфроим. Писарҳои Манассе. Ба Мохир, қавми Мохирӣ; ва Мохир Ҷилъодро таваллуд кард; ба Ҷилъод, қавми Ҷилъодӣ. Ва инҳо писарони Гилъод: Аҳиезер, қавми аҳиезерӣ, ба Хелег, қавми хелегӣ. Ба Эсриел, қавми эсриелӣ; ба Сихем, қавми сихемӣ; ба Сумаер, қавми сумаерӣ; ва ба Офер, қавми оферӣ. Ва ба Салпаад, писари Офер, писарон насиб нашуд, балки танҳо духтарон, ва инҳо номҳои духтарони Салпаад буданд: Мала, ва Ноуа, ва Эгла, ва Мелха, ва Терса. Инҳо қавмҳои Манассаҳ аз саршумории онҳо буданд: панҷоҳ ва ду ҳазор ва ҳафтсад. Ва инҳо писарони Эфраим буданд: ба Сутала қавми Суталан, ба Танах қавми Танахӣ. Инҳо писарони Суталаъанд ба Эден, мардуми Эденӣ. Инҳо қавмҳои Эфраим аз сарҳисобии онҳо, ду ва сӣ ҳазор ва панҷсад, инҳо қавмҳои писарони Юсуф мувофиқи қавмҳои онҳо. Писарони Биняминӣ мувофиқи қабилаҳои онҳо: ба Бале, қабилаи Балӣ, ба Асубер, қабилаи Асуберӣ, ба Яхиран,

қабилаи Яхиранӣ. Ба Софан, мардуми Софани. Ва писарони Бале шуданд Адар ва Ноеман; ба Адар мардуми Адарӣ, ва ба Ноеман мардуми Ноеманӣ. Инҳо писарони Бинёмин мутобиқи қабилаҳои онҳо аз сарҳисобии онҳо, панҷу сӣ ҳазор ва панҷсад. Ва писарони Дон мувофиқи қабилаҳои онҳо: ба Самеҳ, қабилаи Самеӣ, инҳо қабилаҳои Дон мувофиқи қабилаҳои онҳо. Ҳамаи қавмҳои Самеӣ мувофиқи тафтиши онҳо, шастучор ҳазор ва чорсад. Писарони Нафталӣ мувофиқи қабилаҳои онҳо: ба Асиел, қабилаи Асиелӣ; ба Гаунӣ, қабилаи Гаунӣ. Ба Иесер — қавми Иесерӣ, ба Селлем — қавми Селлемӣ. Инҳо мардумони Нафталӣ аз рӯи саршумории онҳо, чил ҳазор ва сесад. Ин сарҳисобии писарони Исроил: шашсад ҳазор ва ҳазору ҳафтсаду си. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Ба инҳо замин тақсим карда мешавад барои мерос бурдан аз рӯи шумораи номҳо. Ба зиёдтар мерос зиёд хоҳӣ кард ва ба камтар мероси онҳоро кам хоҳӣ кард. Ба ҳар яке, чунон ки шумурда шуданд, мероси онҳо дода хоҳад шуд. Тавассути қуръаҳо замин ба номҳо тақсим карда мешавад, мувофиқи қабилаҳои падарони онҳо мерос мебаранд. Аз рӯи қуръа мероси онҳоро байни бисёр ва кам тақсим хоҳӣ кард. Ва писарони Леви мувофиқи қабилаҳои онҳо: ба Гедсон, қабилаи Гедсонӣ; ба Каат, қабилаи Каатӣ; ба Мерарӣ, қабилаи Мерарӣ. Инҳо қавмҳои писарони Лавӣ: қавми Лобенӣ, қавми Ҳебронӣ, қавми Корэ ва қавми Мусӣ, ва Каат Амрамро таваллуд кард. Номи зани ӯ Юхабед буд, духтари Левӣ, ки ӯ инҳоро барои Левӣ дар Миср таваллуд кард, ва барои Амрам Ҳорун ва Мусо ва Марям, хоҳари

онҳоро таваллуд кард. Ва ба Ҳорун таваллуд шуданд Надаб, ва Абиуд, ва Элазар, ва Итамар. Надаб ва Абиуд мурданд, вақте ки онҳо оташи бегона пеши Худованд дар биёбони Синай пешкаш карданд. Ва аз сарҳисобии онҳо бист ва се ҳазор шуданд, ҳар нари аз як моҳагӣ ва боло, зеро онҳо дар миёни писарони Исроил шумурда нашуданд, чунки ба онҳо қуръа дар миёни писарони Исроил дода намешавад. Ва ин сарҳисобии Мӯсо ва Элъозори кошин буд, ки онҳо писарони Исроилро дар Аробӯси Муоб, дар болои Урдун, мувофиқи Ариҳо баррасӣ карданд. Ва дар байни инҳо ҳеҷ касе аз он одамоне набуд, ки аз ҷониби Мӯсо ва Ҳорун шумориш шуда буданд, вақте ки онҳо писарони Исроилро дар биёбони Сино шумориш карда буданд. Зеро ки Худованд ба онҳо гуфт, бо марг хоҳанд мурд дар биёбон, ва на як нафар аз онҳо боқӣ намонд, ҷуз Холеб писари Ефунна ва Ешуъи писари Нун.

27

Ва наздик омада духтарони Салпаад писари Офер, писари Ҷилъод, писари Мохир, аз қавми Манассо, аз писарони Юсуф, ва ин номҳои онҳо: Маъало, ва Нуъо, ва Эҷло, ва Мелхо, ва Терсо, ва истода пеши Мусо, ва пеши Элъозор кохин, ва пеши сарварон, ва пеши тамоми ҷамоат дар дари хаймаи шаҳодат, мегӯянд: Падари мо дар биёбон мурд, ва ӯ набуд дар миёни ҷамоате, ки пеши Худованд дар ҷамоати Қӯрах ҷамъ шуда буд, зеро ки аз гуноҳи худаш мурд, ва

писарон барои ӯ нашуданд; набояд нест карда шавад номи падари мо аз миёни қавми ӯ, зеро ки барои ӯ писар нест; ба мо диҳед мулк дар миёни бародарони падари мо. Ва Мусо ҳукми онҳоро ба пешгоҳи Худованд овард. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: дуруст духтарони Салпаад сухан гуфтаанд; ту ба онҳо тасарруфи меросро дар миёни бародарони падари онҳо туҳфа хоҳӣ дод, ва насиби падари онҳоро ба онҳо хоҳӣ гузаронд. Ва ба писарони Исроил гап мезанӣ, гуфта: мард агар мемирад ва писар набошад ба ӯ, мегузаронед меросро аз ӯ ба духтари ӯ. Агар аммо духтар набошад ба ӯ, медиҳед меросро ба бародари ӯ. Агар вале бародарон надошта бошад, мероси ӯро ба бародари падараш диҳед. Агар бародарони падараш набошанд, мероси ӯро ба наздиктарини хешовандаш аз қабилааш медиҳед, то онро ба мерос гирад, ва ин барои писарони Исроил ҳуқуқи ҳукм хоҳад буд, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Бароӣ ба кӯҳе, ки дар он тарафи Урдун аст, ин кӯҳи Набау, ва замини Канъонро бубин, ки Ман онро ба писарони Исроил дар моликият медиҳам. Ва ту онро хоҳӣ дид ва ту низ ба қавми худ илова хоҳӣ шуд, чунон ки бародарат Ҳорун дар кӯҳи Ҳур илова шуд. Зеро ки шумо калимаи маро дар биёбони Син табдил додед, ҳангоми муқобилат кардани ҷамоат маро тасдиқ накардед бар оби пеши онҳо, ин аст оби ихтилоф дар Қодеш дар биёбони Син. Ва Мусо ба Худованд гуфт, бигузор Худованд Худои рӯҳҳо ва тамоми гӯшт одамро бар ин ҷамоат таъин кунад, ки пеш аз рӯи онҳо берун меравад, ва ки пеш аз рӯи онҳо дохил мешавад, ва ки онҳоро берун

мебарад, ва ки онҳоро дохил мебарад, ва ҷамоати Худованд мисли гӯсфандоне набошанд, ки чӯпон надоранд. Ва Худованд ба Мусо гуфт, гуфта: гир ба худат Ёшуъро, писари Нунро, мардеро ки рӯҳ дар худаш дорад, ва дастҳои худро бар ӯ гузор. Ва ӯро пеши Элъозори кохин истод, ва ба ӯ пеши тамоми ҷамоат фармон деҳ, ва дар бораи ӯ пеши онҳо фармон деҳ. Ва ту аз шукӯҳи худ бар ӯ хоҳӣ дод, то ки писарони Исроил ӯро итоат кунанд. Ва ӯ пеши Элеазари кохин хоҳад истод, ва онҳо аз ӯ ҳукми нишондиҳандаҳоро пеши Худованд хоҳанд пурсид, бар даҳони ӯ берун хоҳанд рафт, ва бар даҳони ӯ дароянд хоҳанд омад ӯ ва писарони Исроил якдилона, ва тамоми ҷамоат. Ва Мусо кард чунон ки Худованд ба ӯ фармуд; ва гирифта Ёшуъро, ӯро пеши Элъозори кохин ва пеши тамоми маҷлис истод кард, ва дастҳои худро бар ӯ гузошт, ва ӯро таъин кард чунон ки Худованд ба Мусо фармуд.

28

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил фармон деҳ ва ба онҳо бигӯ: Тӯҳфаҳои Маро, бахшишҳои Маро, қурбониҳои Маро барои бӯи хушбӯӣ нигоҳ доред ва онҳоро дар ҷашнҳои Ман ба Ман пешкаш кунед. Ва ту ба онҳо хоҳӣ гуфт: Ин ҳадяҳоеро, ки ба Худованд мепешкашед, ҳар рӯз ду барраи як сола ва беайб барои қурбонии сӯхтанӣ пайваста бигузаронед. Барраи якумро ту бояд субҳ қурбонӣ кунӣ ва барраи дуюмро ту

бояд бегоҳ қурбонӣ кунӣ. Ва ту даҳуми оифӣ орди нозукро барои қурбонии бо равған омехташуда хоҳӣ кард дар чоруми ин. Қурбонии сӯхтании доимӣ, ки дар кӯҳи Синай шудааст, барои бӯи хушбӯӣ ба Худованд. Ва қурбонии нӯшокии он чоруми ҳин барои барраи якум; дар ҷои муқаддас мерезӣ қурбонии нӯшокии нӯшобаи қавиро ба Худованд; ва барраи дуюмро мекунӣ ба тарафи бегоҳ; мувофиқи қурбонии он ва мувофиқи қурбонии нӯшокии он мекунед барои бӯи хушбӯӣ ба Худованд. Ва дар рӯзи шанбеҳо шумо наздик хоҳед овард ду барраи як сола беайб, ва ду даҳяки орди нозук омехташуда бо равған барои қурбонӣ ва нушокӣ, қурбонии сӯзонидани пурраи шанбеҳо дар шанбеҳо бар қурбонии сӯзонидани пурраи доимӣ, ва нушокии онро. Ва дар моҳҳои нав шумо пешкаш хоҳед кард қурбонии сӯхтани пурра ба Худованд, гӯсолаҳоро аз гов ду, ва қӯчқорро як, барраҳои яксоларо ҳафт бенуқсон; Се даҳякҳои орди нозукро омехташуда дар равған барои гӯсолаи як, ва ду даҳякҳои орди нозукро омехташуда дар равған барои қӯчқори як; Даҳяки даҳякро орди нозукро омехташуда дар равған барои барраи як, қурбонӣ бӯи хушбӯӣ пешкашӣ ба Худованд. Қурбонии нӯшокии онҳо нисфи ҳин барои як гӯсола хоҳад буд ва сеяки ҳин барои як қӯчқор хоҳад буд. Ва чоряки ҳин барои барраи як шароб хоҳад буд; ин қурбонии сӯзонӣ моҳ аз моҳ ба моҳҳои сол. Ва як бузғоларо аз бузҳо барои гуноҳ ба Худованд, бар қурбонии сӯхтании доимӣ карда хоҳад шуд ва нушокии он. Ва дар моҳи аввал, дар рӯзи чордаҳуми моҳ, Пасхаи Худованд. Ва дар рӯзи понздаҳуми ин моҳ ҷашн аст, ҳафт

рӯз нони беҳамира бихӯред. Ва рӯзи аввал барои шумо муқаддас хонда хоҳад шуд ва шумо ҳеҷ гуна кори бандагӣ нахоҳед кард. Ва шумо бояд қурбониҳои сӯхторонӣ пешкаш кунед ба Худованд: ду гӯсола аз гов, як қӯч ва ҳафт барраи яксола, онҳо барои шумо бояд бенуқсон бошанд. Ва қурбонии онҳо орди нозуке буд, ки бо равған омехта шуда буд: се даҳяки орд барои як гӯсола ва ду даҳяки орд барои як қӯчқор. Даҳуми даҳум барои ҳар барра, барои ҳафт барра хоҳӣ кард. Ва бузғолаи нари якеро аз бузҳо барои гуноҳ, то куфора кунед барои шумо; ғайр аз қурбонии сӯзонидани доимии субҳгоҳӣ, ки қурбонии сӯзонидани мунтазам аст. Инҳоро мувофиқи инҳо шумо ҳар рӯз дар давоми ҳафт рӯз хоҳед кард, туҳфаи қурбонӣ барои бӯи хушбӯй ба Худованд, бар қурбонии сӯхтании ҳамешагӣ шумо нушокии онро хоҳед кард. Ва рӯзи ҳафтум барои шумо муқаддас хонда хоҳад шуд, ҳеҷ кори бандагӣ дар он накунед. Ва дар рӯзи навҳо, вақте ки шумо қурбонии нав ба Худованди ҳафтаҳо пешкаш мекунед, он рӯз барои шумо муқаддас хонда хоҳад шуд, ҳеҷ кори хизматӣ нахоҳед кард. Ва шумо қурбониҳои сӯхтанӣ бо бӯи хушбӯй ба Худованд пешкаш хоҳед кард: ду гӯсола аз гов, як қӯч ва ҳафт барраи яксола беайб. Қурбонии онҳо орди нозуки омехташуда дар равған, се даҳяк ба гӯсолаи якум ва ду даҳяк ба қӯчқори якум. Даҳуми даҳум ба барраи як, ба ҳафт барра; ва бузи аз бузҳо якро дар бораи гуноҳ, кафорат кардан дар бораи шумо; ғайр аз қурбонии сӯхтании доимӣ; ва қурбониҳои онҳоро хоҳед кард барои ман, бенуқс хоҳанд буд барои шумо, ва ҳадяҳои нӯшокии онҳоро.

29

Ва дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи якуми моҳ, рӯзи муқаддас барои шумо хоҳад буд, ҳеҷ кори ғуломона нахоҳед кард, рӯзи нишона барои шумо хоҳад буд. Ва шумо қурбониҳои сӯхта ба бӯи хушбӯй ба Худованд хоҳед кард: як гӯсола аз гов, як қӯчқор, ҳафт баррае, ки як сола бошанд ва беайб бошанд. Қурбонии онҳо орди нозук омехташуда дар равған; се даҳякҳо барои гӯсолаи як, ва ду даҳякҳо барои қӯчқори як; даҳяки даҳяк барои барраи як, барои ҳафт барра; ва бузғолаи аз бузҳо якро дар бораи гуноҳ, кафорат кардан дар бораи шумо; ғайр аз қурбониҳои сӯхтаи моҳи нав; ва қурбониҳои онҳо, ва нушокиҳои онҳо, ва қурбонии сӯхтаи доимӣ; ва қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо мувофиқи қоидаи онҳо ба бӯи хушбӯй барои Худованд. Ва дар дахумӣ моҳи ин, хондашуда муқаддас барои шумо хоҳад буд, ва шумо ҷонҳои худро азоб хоҳед дод ва ҳеҷ кор нахоҳед кард. Ва шумо қурбониҳои сӯхторонӣ ба бӯи хушбӯй ба Худованд пешкаш хоҳед кард, пешкашҳо ба Худованд: як гӯсолаи гов, як қӯчкор, ҳафт барраи яксола, онҳо барои шумо беайб хоҳанд буд. Қурбонии онҳо орди нозук омехта шуда дар равған; се даҳяк ба гӯсолаи як, ва ду даҳяк ба қӯчқори як; Даҳяки даҳяк ба барраи як, барои ҳафт барра; Ва бузғолаи аз бузҳо якро барои гуноҳ, кафорат кардан барои шумо; ғайр аз он барои гуноҳи кафорат, ва қурбонии сӯхтани доимӣ; қурбонии он, ва нушхӯрии он мувофиқи қоида барои бӯи хушбӯй ҳадяи Худованд. Ва дар

рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтуми ин, маҷлиси муқаддас барои шумо хоҳад буд, ҳеҷ кори ғуломона накунед ва онро ҷашни Худованд ҳафт рӯз ҷашн гиред. Ва шумо дар рӯзи аввал қурбониҳои сӯхта пешкаш хоҳед кард, пешкаши бӯи хушбӯй ба Худованд: сездаҳ гӯсолаи гов, ду қӯчқор, чордаҳ барраи яксола, онҳо бенуқсон хоҳанд буд. Қурбониҳои онҳо орди нозук омехташуда дар равған; се даҳяк ба гӯсолаи як, барои сездаҳ гӯсолаҳо; ва ду даҳяк ба қӯчқори як, барои ду қӯчқорҳо; Даҳяки даҳяк ба барраи як, барои чордаҳ барраҳо; Ва бузғолаи якро аз бузҳо дар бораи гуноҳ; ғайр аз қурбонии сӯхтании доимӣ; қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо. Ва дар рӯзи дуюм дувоздаҳ гӯсола, ду қӯч ва чордаҳ баррае, ки як сола буданд, беайб. Қурбонии онҳо ва либатсияи онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва бузғолаи аз бузҳо якро барои гуноҳ, ба ғайр аз қурбонии сӯхтании ҳамешагӣ, қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо. Дар рӯзи сеюм ёздаҳ гӯсола, ду қӯч ва чордаҳ баррае, ки як сола доранд ва беайб мебошанд. Қурбонии онҳо ва либатсияи онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва як бузғолаи аз бузҳоро барои гуноҳ, ғайр аз қурбонии сӯхтании доимӣ, қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо. Дар рӯзи чорум даҳ гӯсола, ду қӯч ва чордаҳ барраи яксолаи беайб. Қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва як бузғолаи аз бузҳоро барои гуноҳ, ғайр аз қурбонии сӯхтании доимӣ, бо қурбониҳо ва

нушокиҳои онҳо. Дар рӯзи панҷум гӯсолаҳои нуҳ, қӯчҳои ду, барраҳои яксолаи чордаҳ бенуқсон. Қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ, ҷудо аз қурбонии сӯхтании доимӣ, қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо. Дар рӯзи шашум ҳашт гӯсола, ду қӯч ва чордаҳ барраи яксолаи бенуқсон. Қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва як бузғолаи аз бузҳо барои гуноҳ, ғайр аз қурбонии сӯхтании ҳамешагӣ, бо қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо. Дар рӯзи ҳафтум ҳафт гӯсола, ду қӯч ва чордаҳ баррае, ки як сола ва бе айб бошанд. Қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва як бузғолаи аз бузҳо барои гуноҳ, ғайр аз қурбонии сӯхтании ҳамешагӣ, қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо. Ва дар рӯзи ҳаштум ҷамъомади хотима барои шумо хоҳад буд, ҳеҷ кори бандагӣ дар он накунед. Ва шумо қурбониҳои сӯхтанӣ бо бӯи хушбӯй ба Худованд пешкаш хоҳед кард: як гӯсола, як қӯчқор ва ҳафт барраи яксола беайб. Қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо барои гӯсола ва қӯч ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тартиби онҳо. Ва як бузғолаи аз бузҳоро барои гуноҳ, ғайр аз қурбонии сӯхтании доимӣ, бо қурбониҳо ва нушокиҳои онҳо. Инҳоро шумо ба Худованд дар ҷашнҳои худ хоҳед кард, ғайр аз дуоҳои худ, ва қурбониҳои ихтиёрии худ, ва қурбониҳои сӯхтаи худ, ва қурбониҳои

худ, ва нусукҳои худ, ва қурбониҳои наҷоти худ.

30

Ва Мусо ба писарони Исроил мувофиқи ҳар он чӣ ки Худованд ба ӯ фармон додааст, сухан гуфт. Ва Мусо ба сарварони қабилаҳои писарони Исроил сухан кард ва гуфт: Ин он калимаест, ки Худованд фармуд. Одам одам, ки ваъда кунад ваъдаро ба Худованд ё савганд хӯрад савгандро ё пайванд кунад бо пайванд дар бораи ҷони худ, калимаи худро беҳурмат накунад; ҳама он чӣ аз даҳони ӯ берун ояд, иҷро хоҳад кард. Агар зане ба Худованд назр кунад, ё таъаххуде дар хонаи падараш дар ҷавонии худ баста бошад, ва падараш назрҳои ӯро ва таъаххудҳои ӯро, ки ӯ бар зидди ҷони худ баста буд, бишунавад, ва падараш хомӯш монад, ва ҳамаи назрҳои ӯ устувор мешаванд, ва ҳамаи таъаххудҳое, ки ӯ бар зидди ҷони худ баста буд, барои ӯ боқӣ мемонанд. Агар вале падараш рад карда рад кунад, дар он рӯзе ки ҳамаи назрҳои ӯ ва таъаххудҳоеро, ки ӯ бар зидди ҷони худ баста буд, бишунавад, онҳо устувор намешаванд, ва Худованд ӯро тоза мегардонад, зеро падараш рад кард. Агар вале шуда ба марде шавад, ва дуоҳои ӯ бар ӯ мувофиқи тафриқаи лабҳои ӯ, ки онҳоро бар зидди ҷони ӯ баст, ва шавҳари ӯ бишунавад, ва дар он рӯзе ки бишунавад ба ӯ хомӯш монад, ва ҳамин тавр ҳамаи дуоҳои ӯ хоҳанд истод, ва таъҳидномаҳои ӯ, ки онҳоро бар зидди ҷони ӯ баст, хоҳанд истод. Агар шавҳари ӯ дар он

рӯзе, ки шунавад, инкор кунад, ҳамаи дуоҳои ӯ ва таъҳидҳое, ки ӯ бар зидди ҷони худ таъҳид кардааст, бекор мешаванд, зеро шавҳар аз ӯ инкор кард ва Худованд ӯро тоза хоҳад кард. Ва савганди бевазан ва ронда шуда, ҳар чӣ агар савганд хӯрад мувофиқи рӯҳи ӯ, боқӣ мемонанд барои ӯ. Агар вале дар хонаи шавҳараш қасами ӯ ё таъаххуди бар зидди ҷонаш бо савганд бошад, ва шавҳараш бишунавад, ва ба ӯ хомӯш бимонад, ва ӯро манъ накунад, ва ҳамаи қасамҳояш устувор мешаванд, ва ҳамаи таъаххудҳояш, ки бар зидди ҷонаш таъаххуд кард, бар зидди ӯ устувор мешаванд. Агар марди ӯ дар он рӯзе, ки мешунавад, онҳоро бекор кунад, пас ҳама он чӣ аз лабҳои ӯ баромада бошад — дуоҳои ӯ ва ӯҳдадориҳое, ки ба ҷони ӯ марбутанд — барои ӯ эътибор надоранд, зеро марди ӯ онҳоро бекор кардааст, ва Худованд ӯро тоза мегардонад. Ҳар дуо ва ҳар савганди пайванди зарар расонидан ба рӯҳ, марди ӯ барпо хоҳад кард барои ӯ, ва марди ӯ дур хоҳад кард. Агар вале хомӯш будан хомӯш бимонад ба ӯ рӯз аз рӯз, ва барпо хоҳад кард барои ӯ ҳамаи дуоҳои ӯро, ва таъинотҳои ба болои ӯро барпо хоҳад кард барои ӯ, зеро хомӯш шуд ба ӯ дар рӯзе ки шунид. Агар шавҳари ӯ баъд аз рӯзе ки шунид, онро бекор кунад, пас ӯ гуноҳи худро хоҳад гирифт. Инҳо он қонунҳоянд, ки Худованд ба Мусо фармуд, байни марду занаш ва байни падару духтараш дар ҷавонӣ дар хонаи падар.

31

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Интиқоми писарони Исроилро аз мадёниён бигир ва баъд аз он ба қавми худат пайваста хоҳӣ шуд. Ва Мусо ба мардум гуфт: Аз миёни худ мардонро мусаллаҳ кунед ва онҳоро пеши Худованд бар зидди Мадён саф бандед, то интиқоми Худовандро аз Мадён гиред. Аз ҳар қабила ҳазор нафар, аз ҳар қабила ҳазор нафар, аз ҳамаи қабилаҳои писарони Исроил, барои ҷанг фиристед. Ва онҳо аз ҳазорҳои Исроил ҳазор нафар аз ҳар қабила шумориданд, дувоздаҳ ҳазор нафари мусаллаҳро барои сафи ҷанг. Ва Мӯсо онҳоро фиристод, ҳазор нафар аз ҳар қабила, ҳазор нафар аз ҳар қабила бо қувваташон, ва Финеҳес писари Элазар, писари Ҳорун коҳин, ва асбобҳои муқаддас, ва найҳои ишоратӣ дар дастҳояшон. Ва онҳо дар ҷанг бар Мадиан кашида шуданд, чунон ки Худованд ба Мусо фармуда буд, ва онҳо ҳар нари куштанд. Ва подшоҳони Мадёнро куштанд ҳамроҳ бо заҳмдорони онҳо: ва Евиро, ва Рекемро, ва Сурро, ва Ҳурро, ва Ребаро, панҷ подшоҳони Мадён; ва Балъомро, писари Беорро куштанд бо шамшер ҳамроҳ бо заҳмдорони онҳо. Ва ғорат карданд занони Мадёнро, ва ашёи онҳоро, ва чорвои онҳоро, ва ҳама моли онҳоро; ва қувваи онҳоро ғорат карданд. Ва ҳама шаҳрҳои онҳоро дар маскани онҳо, ва деҳаҳои онҳоро сӯхтонданд дар оташ. Ва онҳо тамоми ғанимати онҳоро гирифтанд ва тамоми ғанимати онҳоро, аз одам то чорво. Ва онҳо асирон, ғаниматҳо ва торочро ба Мӯсо, ба Элъозори кохин ва ба ҳамаи писарони Исроил ба лашкаргоҳ дар Аробот Муоб оварданд, ки дар болои Урдун дар муқобили Ериҳо қарор дорад. Ва Мусо ва Элъозор

кохин ва ҳама роҳбарони ҷамоат барои воҳӯрӣ бо онҳо аз лашкаргоҳ берун баромаданд. Ва Мусо бар назоратчиёни қувват, фармондеҳони ҳазорҳо ва фармондеҳони садҳо, ки аз сафи ҷанг омада буданд, хашмгин шуд. Ва Мӯсо ба онҳо гуфт: Чаро ҳар модаро зинда нигоҳ доштед? Инҳо барои писарони Исроил мувофиқи сухани Балъом буданд, то онҳоро бардоранд ва сухани Худовандро нодида гиранд бо сабаби Фуғур, ва вабо дар ҷамоати Худованд рух дод. Ва ҳоло ҳар мардонаро дар ҳамаи ғанимат кушед, ҳар занеро, ки бистари мардонаро шинохтааст, кушед. Ва ҳамаи ғанимати занонеро, ки бистари мардро намедонанд, зинда нигоҳ доред. Ва шумо ҳафт рӯз берун аз ҷойгоҳ ҷойгир шавед, ҳар касе, ки кушта ва ҳар касе, ки ба кушташуда даст расонда, дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум тоза карда хоҳад шуд — шумо ва асирони шумо. Ва ҳар пӯшиш ва ҳар зарфи чармӣ, ва ҳама коре, ки аз пӯсти буз сохта шудааст, ва ҳар зарфи чӯбиро тоза хоҳед кард. Ва Элъазар кишиш ба мардони лашкар, ки аз ҷанг омада буданд, гуфт: Ин ҳукми қонун аст, ки Худованд ба Мӯсо фармуд. Ба ғайр аз тилло ва нуқра ва мис ва оҳан ва сурб ва қалъагӣ, ҳар чизе ки аз оташ мегузарад, тоза карда мешавад, аммо бо оби тоҳиршавӣ тоҳир карда мешавад; ва ҳама чизҳое ки агар аз оташ намегузаранд, аз об мегузаранд. Ва дар рӯзи ҳафтум либосҳоятонро бишӯед ва тоза хоҳед шуд, ва баъд аз ин ба лашкаргоҳ дохил хоҳед шуд. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: ҷамъи ғаниматҳои асириро аз одам то ҳайвон бигиред, ту ва Элъозор кишиш ва сарварони падарони маҷлис. Ва шумо ғаниматро миёни ҷангчиёне, ки ба ҷанг

рафтаанд, ва миёни тамоми ҷамоат тақсим кунед. Ва шумо ҷудо хоҳед кард ҳиссае барои Худованд аз одамони ҷангчиёне, ки ба ҷанг баромадаанд, як ҷон аз панҷсад, аз одамон ва аз чорво ва аз говҳо ва аз гӯсфандон ва аз харҳо; ва аз ними онҳо хоҳед гирифт. Ва ту ба Элъозор кохин нахустинҳои меваҳои Худовандро хоҳӣ дод. Ва аз нисфи писарони Исроил як нафарро аз панҷоҳ нафар хоҳӣ гирифт аз одамон, ва аз гову, ва аз гӯсфандон, ва аз хар, ва аз ҳамаи чорво, ва онҳоро ба Лавиён, ки нигоҳбонии хайма Худовандро мекунанд, хоҳӣ дод. Ва Мусо ва Элъозори кохин чунон карданд, ки Худованд ба Мусо фармуда буд. Ва зиёдатии ғанимате, ки мардони ҷангчӣ ғорат карда буданд, шуд аз гӯсфандон, шашсад ҳазор ва ҳафтод ва панҷ ҳазор; ва говҳо, ҳафтод ва ду ҳазор; ва харҳо, шаст ва як ҳазор; ва ҷонҳои одамон аз занон, ки бистари мардро надонистанд, ҳамаи ҷонҳо, си ва ду ҳазор. Ва нисфи қисми онҳое, ки ба ҷанг рафта буданд, аз шумораи гӯсфандон се сад ва си ҳазор ва ҳафт ҳазору панҷ сад буд. Ва шуд ҳиссаи охирин ба Худованд аз гӯсфандон шашсаду ҳафтоду панҷ. Ва гову, шаш ва си ҳазор, ва ҳиссаи охирин ба Худованд, ду ва ҳафтод. Ва харҳо, си ҳазор ва панҷсад, ва ҳиссаи охирин ба Худованд, як ва шаст. Ва ҷонҳои одамон, шонздаҳ ҳазор, ва ҳиссаи охирин онҳо ба Худованд, ду ва си ҷон. Ва Мусо пешкашро ба Худованд дод, пешкаши Худоро ба Элъозор кохин, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд; аз нисфи писарони Исроил, ки Мусо онҳоро аз мардони ҷангчиён ҷудо кард. Ва ним ҳисса аз маҷлис аз гӯсфандон шуд, се сад ва си ҳазор ва ҳафт ҳазор ва панҷ сад; Ва гов, шаш ва си

ҳазор; Харҳо, си ҳазор ва панҷ сад; Ва ҷонҳои одамон, шаш ва даҳ ҳазор. Ва Мусо аз ним қисми писарони Исроил яке аз паньоҳро, аз одамон ва аз чорво гирифт ва онҳоро ба Лавиён, ки нигоҳбонони хаймаи Худовандро нигоҳ медоштанд, дод, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва наздики Мусо омаданд ҳамаи таъиншудагон ба ҳазорсолорӣҳои қувва, ҳазорсолорон ва садсолорон, ва ба Мусо гуфтанд: Хизматгорони ту гирифтаанд шумораи мардони ҷангчиёни назди мо, ва гумшуда нашудааст аз онҳо ҳатто як нафар. Ва мо ба Худованд ҳадя пешкаш кардем, ҳар мард он чиро, ки ёфт: зарфи тиллоӣ, дастбанд, пойбанд, ангуштар, базубанд ва гардонбанд, то барои мо пеши Худованд кафорат кунем. Ва Мусо ва Элъозор кохин тиллоро аз онҳо гирифтанд, ҳар як зарфи коркардашударо. Ва ҳамаи тиллои пешкаш, ки онҳо ба Худованд гирифтанд, шонздаҳ ҳазору ҳафтсаду панҷоҳ сикл буд аз ҷониби фармондеҳони ҳазорҳо ва фармондеҳони садҳо. Ва мардони ҷангчӣ ғорат карданд, ҳар кас барои худаш. Ва Мусо ва Элъозори кохин тиллоро аз фармондеҳони ҳазорҳо ва аз фармондеҳони садҳо гирифтанд ва онҳоро ба чодири шаҳодат оварданд, ёдгорӣ барои писарони Исроил пеши Худованд.

32

Ва чорво бисёр буд, ки писарони Рӯбин ва писарони Ҷод доштанд, бисёр хеле зиёд; ва онҳо заминро Яъзер ва

заминро Ҷилъод диданд; ва он ҷой, ҷои чорво буд. Ва наздик омада писарони Рӯбин ва писарони Ҷод ба Мӯсо ва ба Элъозор кохин ва ба сарони ҷамоат гуфтанд, гӯён: Атарот ва Дибон ва Яъзер ва Нимра ва Ҳешбон ва Элъола ва Себам ва Небо ва Баён, заминеро ки Худованд пеши писарони Исроил дод, замини чорводорӣ аст, ва бандагони шумо чорво доранд. Ва онҳо мегуфтанд: Агар мо дар назди ту лутф ёфтем, ин замин ба хизматкорони ту дар тасарруф дода шавад ва моро аз Урдун нагузаронӣ. Ва Мусо ба писарони Ғод ва ба писарони Рӯбин гуфт: Бародарони шумо ба ҷанг мераванд, ва шумо дар ин ҷо хоҳед нишаст? Ва чаро шумо фикрҳои писарони Исроилро манҳариф мекунед, то ба замине, ки Худованд ба онҳо медиҳад, нагузаранд? Оё падарони шумо ҳамин тавр накарданд, вақте ки онҳоро аз Қодеш Барнеа барои дидани замин фиристодам? Ва онҳо ба дараи Хушаи Ангур баромаданд ва заминро мушоҳида карданд, ва дилҳои писарони Исроилро гардониданд, то ки онҳо ба замине, ки Худованд ба онҳо дода буд, дохил нашаванд. Ва ғазабнок шуд бо хашм Худованд дар он рӯз, ва савганд хӯрд, гуфта: агар бинанд одамони ин, ки баромадаанд аз Миср, аз бист сола ва боло, донандагони некӣ ва бадӣ, заминеро, ки савганд хӯрдам ба Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб, не, зеро пайравӣ накарданд дар ақиби ман; ғайр аз Колиб писари Ефунна ҷудошуда ва Ёшуъ писари Нун, зеро онҳо пайравӣ карданд дар ақиби Худованд. Ва Худованд бар Исроил ба ғазаб омад ва онҳоро чил сол дар биёбон сарсон кард, то он ки тамоми он насле, ки пеши Худованд бадӣ мекарданд, нобуд шуд. Инак шумо

ба ҷои падаронатон бархостаед, вайронии одамони гунаҳкор, то боз бар ғазаби хашми Худованд бар Исроил биафзоед. Зеро ки шумо аз ӯ бозхоҳед гашт, то боз ӯро дар биёбон гузоред, ва шумо беқонунӣ хоҳед кард ба тамоми ин ҷамоат. Ва онҳо ба ӯ наздик омаданд ва гуфтанд: Мо дар инҷо барои чорвои худ чорводонҳои гӯсфандон бино хоҳем кард ва барои ашёи худ шаҳрҳо. Ва мо мусаллаҳ шуда, ҳамчун ҳифзи пешакӣ пештар аз писарони Исроил хоҳем рафт, то ки онҳоро ба ҷои худашон биёварем, ва ашёи мо дар шаҳрҳои ҳисоркашидашуда истиқомат хоҳад кард, аз сабаби истиқоматкунандагони замин. Мо то вақте ки писарони Исроил, ҳар яке ба мероси худ тақсим карда нашаванд, ба хонаҳои худ баргашт нахоҳем кард. Ва мо дигар дар онҳо аз он тарафи Урдун ва он тараф мерос нахоҳем бурд, зеро ки қуръаҳои моро дар он тарафи Урдун дар шарқ гирифтаем. Ва ба онҳо Мусо гуфт, агар шумо мувофиқи ин калима амал кунед, агар шумо худро пеши Худованд барои ҷанг мусаллаҳ кунед, ва ҳар сарбози мусаллаҳи шумо аз Урдун пеши Худованд убур кунад, то вақте ки душмани ӯ аз пеши рӯи ӯ нобуд карда шавад, ва замин пеши Худованд тасхир карда шавад, ва баъд аз ин шумо бозгардед, ва шумо пеши Худованд ва аз Исроил бегуноҳ бошед, ва ин замин ба шумо дар тасарруф пеши Худованд бошад. Агар чунин накунед, пеши Худованд гуноҳ хоҳед кард ва гуноҳи худро хоҳед донист, вақте ки бадиҳо шуморо фаро гиранд. Ва шумо барои худатон шаҳрҳо барои ашёятон ва хонаҳои деҳот барои чорвоятон хоҳед сохт, ва он чи аз даҳонатон баромадааст, хоҳед кард. Ва

писарони Рӯбин ва писарони Ғод ба Мӯсо гуфтанд, гӯён: Фарзандони ту он корро хоҳанд кард, ки Худованди мо фармон медиҳад. Ҳамолаи мо, занҳои мо ва ҳамаи чорвои мо дар шаҳрҳои Ҷалъод хоҳанд буд. Вале фарзандони ту ҳамаашон мегузаранд мусаллаҳ ва сафбаста пеши Худованд ба ҷанг, ба он тарзе ки Худованд мегӯяд. Ва Мусо ба онҳо Элъозари кохин ва Ешуъи писари Нунро ва роҳбарони хонаводаҳои қабилаҳои Исроилро таъин кард. Ва Мусо ба онҳо гуфт: Агар писарони Рӯбин ва писарони Ғод бо шумо аз Урдун убур кунанд, ҳар яке барои ҷанг пеши Худованд муҷаҳҳаз, ва шумо замини пеши худро тасхир кунед, пас замини Ҷилъодро ба онҳо ба моликият диҳед. Агар вале не онҳо гузаштан мусаллаҳ бо шумо ба ҷанг пеш аз Худованд, ва шумо гузаронидан андоза онҳо, ва занҳо онҳо, ва чор Ва писарони Рӯбин ва писарони Гад ҷавоб дода, гуфтанд: Ҳар чӣ Худованд ба хизматкорон мегӯяд, мо ҳамин тавр хоҳем кард. Мо мусаллаҳ шуда пеш аз Худованд ба замини Канъон мегузарем ва шумо моликиятро дар он тарафи Урдун ба мо хоҳед дод. Ва Мусо ба писарони Ғад ва ба писарони Рӯбин ва ба ними қабилаи Манассе, писарони Юсуф, подшоҳии Сиҳон, подшоҳи амурриён ва подшоҳии Ӯғ, подшоҳи Башонро дод, яъне заминро ва шаҳрҳоро бо сарҳадҳояшон, шаҳрҳои гирду атрофи он заминро. Ва писарони Ғод сохтанд Дибонро, ва Атаротро, ва Ароерро, ва Софарро, ва Ҷазерро, ва баланд карданд онҳоро, ва Нимраро, ва Бет Ҳаронро, шаҳрҳои мустаҳкам, ва хонаҳои деҳоти гӯсфандонро. Ва писарони Рӯбин Ҳешбон ва Элеалеҳ ва Кириатаим ва Баал Меонро, ки

ҳисоршуда буданд, ва Сибмаҳро бино карданд; ва шаҳрҳоеро, ки онҳо бино карданд, мувофиқи номҳои худашон ном гузоштанд. Ва писари Мохир, писари Манассе, ба Ҷилъод рафт ва онро гирифт ва амурӣҳоеро, ки дар он зиндагӣ мекарданд, нобуд кард. Ва Мусо Ҷилъодро ба Мохир, писари Манассе дод ва ӯ дар он ҷо сукунат кард. Ва Яир, ки аз Манассе буд, рафт ва деҳаҳои онҳоро гирифт ва онҳоро деҳаҳои Яир ном гузошт. Ва Набау рафт ва Каатро ва деҳаҳои онро гирифт ва онҳоро аз номи худ Набот ном гузошт.

33

Ва ин манзилҳои писарони Исроил, ҳангоме ки онҳо аз замини Миср бо қувваташон тавассути Мусо ва Ҳорун баромаданд. Ва Мусо ҷудошавиҳои онҳо ва манзилҳои онҳоро аз рӯи калом Худованд навишт, ва инҳо манзилҳои сафари онҳо мебошанд. Онҳо аз Рамесе дар рӯзи панздаҳуми моҳи аввал баромаданд, дар рӯзи баъди Писҳо писарони Исроил бо дасти баланд пеши ҳамаи мисриён баромаданд. Ва мисриён мурдагони худро дафн мекарданд, ҳамаи онҳоеро, ки Худованд зада буд, ҳар нахустзодаеро дар замини Миср, ва аз худоёни онҳо низ Худованд интиқом гирифта буд. Ва писарони Исроил аз Рамесе баромада, дар Суккот лашкар заданд. Ва онҳо аз Суккот ҳаракат карда, ба Этам лашкар заданд, ки он қисме аз биёбон аст. Ва онҳо аз Этам ҳаракат карданд ва дар даҳони

Ирот лашкар заданд, ки он дар муқобили Баал-Сефон аст, ва онҳо дар муқобили Мигдол лашкар заданд. Ва онҳо аз пеши Эйрот ҷудо шуданд ва аз миёнаи баҳр ба биёбон гузаштанд ва роҳи се рӯза тавассути биёбон рафтанд ва дар Пикриайс ҷой гирифтанд. Ва онҳо аз Пикриён баромаданд ва ба Айлим омаданд, ва дар Айлим дувоздаҳ чашмаи об ва ҳафтод дарахти хурмо буд, ва онҳо дар он ҷо назди об лашкар заданд. Ва онҳо аз Айлим ҷудо шуда, дар баҳри сурх лашкар заданд. Ва онҳо аз Баҳри Сурх рафтанд ва дар биёбони Син ҷой гирифтанд. Ва онҳо аз биёбони Син баромаданд ва дар Рафака ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Рафака ҷудо шуда, дар Айлус лашкар заданд. Ва онҳо аз Айлус баромаданд ва дар Рафидин хайма заданд, ва он ҷо об барои мардум нӯшидан набуд. Ва онҳо аз Рафидин рафтанд ва дар биёбони Сино ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз биёбони Синӣ рафтанд ва дар қабрҳои хоҳиш хайма заданд. Ва онҳо аз қабрҳои ҳавасҳо баромаданд ва дар Асирот лашкар заданд. Ва онҳо аз Асирот баромаданд ва дар Ратама лашкар заданд. Ва онҳо аз Ратҳамо баромаданд ва дар Реммони Фарес ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Реммон Фарес баромаданд ва дар Лебона ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Лебона баромаданд ва дар Рессан ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Рессан баромаданд ва дар Макеллат ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Макеллат баромаданд ва дар Сафар ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Сафар рафтанд ва дар Харадат хайма заданд. Ва онҳо аз Харадат баромаданд ва дар Макелот хайма заданд. Ва онҳо аз Макелот ҷудо шуданд ва дар Катаат хайма заданд. Ва онҳо аз Катаат ҷудо шуданд ва

дар Тарат хайма заданд. Ва онҳо аз Тарат ҷудо шуда, дар Матекка ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Матекка баромаданд ва дар Селмона ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Селмона ҷудо шуда, дар Масурут ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Масурут ҷудо шуда, дар Банаё лашкар заданд. Ва онҳо аз Банаиа баромаданд ва дар кӯҳи Гадгад лашкар заданд. Ва онҳо аз кӯҳи Гадгад ҷудо шуданд ва дар Этебата лашкар заданд. Ва онҳо аз Этебата ҷудо шуданд ва дар Эброна лашкар заданд. Ва онҳо аз Эброна баромаданд ва дар Гесион Габер лашкар заданд. Ва онҳо аз Гесион Габер баромаданд ва дар биёбони Син ҷойгир шуданд, ва аз биёбони Син баромаданд ва ба биёбони Форон ҷойгир шуданд, ин Кодеш аст. Ва онҳо аз Кадеш ҷудо шуданд ва дар кӯҳи Ҳур наздики замини Эдом ҷойгир шуданд. Ва Ҳорун кохин аз рӯи фармони Худованд боло рафт ва дар он ҷо дар соли чилуми баромадани писарони Исроил аз замини Миср, дар рӯзи якуми моҳи панҷум мурд. Ва Ҳорун сад ва бист ва се сола буд, вақте ки ӯ дар кӯҳи Ҳур вафот кард. Ва шунида подшоҳи канъонӣ Арад, ва ӯ мешуд дар замини Канъон, вақте ки писарони Исроил дохил мешуданд; ва онҳо ҳаракат карданд аз кӯҳи Ҳур, ва лашкаргоҳ заданд дар Салмона. Ва онҳо аз Селмона баромаданд ва дар Фино ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Финон баромаданд ва дар Обот хайма заданд. Ва онҳо аз Обот ҷудо шуданд ва дар Ай, дар он тарафи сарҳадҳои Моаб лашкар заданд. Ва онҳо аз Гай баромаданд ва дар Дайбони Гад лашкар заданд. Ва онҳо аз Дайбон Гад баромаданд ва дар Гелмон Деблатҳаим ҷой гирифтанд. Ва онҳо аз Гелмон Деблатҳаим баромаданд ва дар кӯҳҳои Абарим, муқобили

Набау лашкар заданд. Ва онҳо аз кӯҳҳои Абарим ҷудо шуданд ва дар ғарби Моаб, дар Урдун, дар муқобили Ариҳо лашкар заданд. Ва онҳо дар канори Урдун лашкар заданд, миёни Айсимот то Белса, ки дар ғарби Муоб аст. Ва Худованд пеш сухан гуфт Мусо дар ғарби Моаб назди Урдун наздики Ариҳо гуфта: сухан кун ба писарони Исроил ва ба онҳо хоҳӣ гуфт: шумо аз Урдун ба замини Канъон убур мекунед. Ва шумо ҳамаи сокинонеро, ки дар он замин пеш аз рӯи шумо ҳастанд, нобуд хоҳед кард, ва нигоҳбонҳои онҳоро бардошта, ҳамаи бутҳои рехташудаи онҳоро нобуд хоҳед кард ва ҳамаи сутунҳои онҳоро бардоред. Ва шумо ҳамаи сокинони он заминро нобуд хоҳед кард ва дар он сокин хоҳед шуд, зеро Ман замини онҳоро ба шумо ба мерос додаам. Ва шумо замини онҳоро бо қуръа мувофиқи қабилаҳои худ мерос хоҳед бурд: ба қабилаҳои зиёдтар моликияти бештарро медиҳед ва ба қабилаҳои камтар моликияти камтарро медиҳед. Ҳар куҷо номи касе берун ояд, он ҷо моликияти ӯ хоҳад буд. Мувофиқи қабилаҳои падарони худ мерос хоҳед бурд. Агар шумо сокинони замин ро аз пеши рӯи худ нобуд накунед, онҳое, ки аз онҳо боқӣ мегузоред, хор дар чашмони шумо ва тир дар паҳлӯҳои шумо хоҳанд буд ва бар он замине, ки дар он сокин хоҳед шуд, душмани шумо хоҳанд буд. Ва чунон хоҳад буд, ки чӣ тавр тасмим гирифтам онҳоро кунам, шуморо низ хоҳам кард.

34

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт, ба писарони Исроил фармон деҳ ва ба онҳо гӯй, шумо ба замини Канъон дохил мешавед; ин ба шумо мерос хоҳад буд, замини Канъон бо ҳудудҳои он. Ва тарафи ҷанубии шумо аз биёбони Син то наздикии Адум хоҳад буд, ва сарҳадҳои ҷанубии шумо аз қисми шарқии Баҳри Шӯр хоҳад буд. Ва сарҳадҳо гирди шуморо аз ҷануб ба сӯи баландшавии Акрабин гирд хоҳанд зад, ва аз Эннак мегузарад, ва баромадгоҳи он ба сӯи ҷануби Кадеши Барне хоҳад буд, ва ба оёлатгоҳи Арад берун меояд, ва аз Асемона мегузарад. Ва ҳудудҳо аз Асемона то селоби Миср гирд хоҳанд гашт, ва баромадгоҳ баҳр хоҳад буд. Ва ҳудудҳои баҳрии шумо баҳри бузург хоҳад буд, ки ҳудуд хоҳад гузошт, ин ҳудудҳои баҳрии шумо хоҳад буд. Ва ин ҳудудҳои шимолии шумо хоҳад буд: аз баҳри бузург барои худатон то кӯҳ андозагирӣ хоҳед кард. Ва аз кӯҳ шумо кӯҳро ба онҳо хоҳед андозагирӣ кард, ҳангоми даромадан ба Ҳамат, ва баромадгоҳи он сарҳадҳои Сарадак хоҳад буд. Ва ҳудудҳо ба Дефрона баромад хоҳанд кард, ва баромадгоҳи он Арсенаин хоҳад буд, ин ба шумо ҳудудҳо аз Шимол хоҳад буд. Ва сарҳадҳо аз Сепефамар то Бела аз тарафи шарқ ба сӯи чашмаҳо фуромад хоҳанд омад, ва сарҳадҳо аз Бела ба пушти баҳри Хенерет аз тарафи шарқ фуромад хоҳанд омад. Ва ҳудудҳо аз Сеффамар то Бела аз тарафи шарқ ба чашмаҳо фурӯд хоҳад омад, ва ҳудудҳо аз Бела ба пушти баҳри Хенерет аз тарафи шарқ фурӯд хоҳад омад. Ва ҳудудҳо ба Урдун фуромад хоҳанд омад, ва баромадгоҳ Баҳри Шӯр хоҳад буд. Ин замин ва ҳудудҳои он дар атроф

ба шумо хоҳад буд. Ва Мусо ба писарони Исроил фармон дод ва гуфт: Ин замине аст, ки шумо онро бо қуръа ба мерос хоҳед гирифт, чунон ки Худованд фармон додааст, ки онро ба нуҳ қабила ва ним қабилаи Манассе дода шавад. Зеро ки қабилаи писарони Рӯбин ва қабилаи писарони Ғод аз рӯи хонаҳои падарони онҳо ва нисфи қабилаи Манассе қуръаҳои худро гирифтанд. Ду қабила ва ниме гирифтанд қисмҳои худро он тараф аз Урдун, наздики Ариҳо, аз ҷануб ба тарафи шарқ. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва гуфт: Инҳо номҳои мардоне ҳастанд, ки онҳо заминро барои шумо мерос хоҳанд гирифт: Элъозор кохин ва Ёшуъ писари Нун. Ва аз ҳар қабила як ҳокимро хоҳед гирифт, то замин ба шумо ба мерос дода шавад. Ва ин номҳои мардон аз қабилаи Яҳудо: Холеб писари Ефунне. Аз қабилаи Шимъон, Саламиел писари Семиуд. Аз қабилаи Бинёмин, Элдод писари Хаслон; аз қабилаи Дон, ҳоким Баккир писари Эглӣ. Аз писарони Юсуф, аз қабилаи писарони Манассе, ҳоким Аниел, писари Суфӣ. Аз қабилаи писарони Эфроим, ҳоким Камуил писари Сабатон. Аз қабилаи Забулун ҳоким Элисафан, писари Фарнах. Аз қабилаи писарони Иссахар, ҳоким Фалтиел, писари Оза. Аз қабилаи писарони Ашер, ҳоким Ахиор, писари Салами. Аз қабилаи Нафталӣ, ҳоким Фадаил, писари Иамиуд. Инҳоро Худованд фармон дод, ки ба писарони Исроил дар замини Канъон тақсим кунанд.

35

Ва сухан гуфт Худованд ба Мусо дар ғарби Моаб назди Урдун наздики Ариҳо, гуфта, фармон деҳ ба писарони Исроил, ва онҳо хоҳанд дод ба Лавиён аз мероси тасарруфи онҳо шаҳрҳоро барои зиндагӣ кардан; ва ҳавалиҳои шаҳрҳо гирди онҳо хоҳанд дод ба Лавиён. Ва ба онҳо шаҳрҳо барои зиндагӣ кардан хоҳанд буд, ва ҳудудҳои ҷудошудаи онҳо барои чорпоёни онҳо ва ҳамаи ҳайвонҳои чорпои онҳо хоҳад буд. Ва заминҳои ҳамҷавори шаҳрҳое, ки шумо ба лавиён хоҳед дод, аз девори шаҳр ва берун ду ҳазор оринҷ гирдогирд. Ва шумо берун аз шаҳр тарафи шарқро ду ҳазор зироъ, тарафи ҷанубро ду ҳазор зироъ, тарафи баҳрро ду ҳазор зироъ ва тарафи шимолро ду ҳазор зироъ хоҳед андозагирӣ кард, ва шаҳр дар миёнаи ин хоҳад буд ба шумо, ва сарҳадҳои шаҳрҳо. Ва шаҳрҳоро ба лавиҳо хоҳед дод: шаш шаҳри паноҳгоҳро, ки онҳоро барои гурехтани қотил ба он ҷо хоҳед дод, ва илова бар инҳо чилу ду шаҳр. Ҳамаи шаҳрҳоро ба лавиён хоҳед дод: чилу ҳашт шаҳр, инҳо ва ҳавлиҳои онҳо. Ва шаҳрҳое, ки шумо аз моликияти писарони Исроил хоҳед дод, аз онҳое ки бисёранд бисёр ва аз онҳое ки камтаранд камтар, ҳар яке мувофиқи меросе ки онҳо ворис хоҳанд шуд, аз шаҳрҳои худ ба Лавиён хоҳанд дод. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил сухан гӯй ва ба онҳо бигӯй, шумо аз Урдун мегузаред ба замини Канъон. Ва шумо барои худ шаҳрҳоро ҷудо хоҳед кард, онҳо паноҳгоҳҳо барои шумо хоҳанд буд, то қотил ба он ҷо гурезад, ҳар он касе, ки ҷонро бехост зада бошад. Ва ин шаҳрҳо барои шумо паноҳгоҳҳо аз интиқомгиранда хун хоҳанд буд, ва

қотил намемирад то пеш аз ҷамоат барои ҳукм истода бошад. Ва шаҳрҳое, ки шумо медиҳед, яъне шаш шаҳр, паноҳгоҳҳо барои шумо хоҳанд буд. Се шаҳрро дар он тарафи Урдун хоҳед дод ва се шаҳрро дар замини Канъон хоҳед дод. Паноҳгоҳ хоҳад буд барои писарони Исроил ва барои бегона ва барои мусофире, ки дар миёни шумо аст. Ин шаҳрҳо паноҳгоҳ хоҳанд буд, то ҳар касе, ки рӯҳро бехост зада бошад, ба он ҷо гурезад. Агар касе бо асбоби оҳанӣ ба ӯ зарба зад ва ӯ мурд, он қотил аст ва қотил бояд ба марг расонида шавад. Агар касе бо санге, ки дар дасташ аст ва метавонад бо он кушта шавад, касеро зада, ӯ бимирад, қотил аст, қотил бояд ба марг расонида шавад. Агар касе бо асбоби чӯбӣ, ки аз он метавон кушт, ба касе зада, ӯ бимирад, қотил аст ва он қотил бояд ба марг расонида шавад. Интиқомгири хун қотилро вақте ки бо ӯ мулоқот кунад, хоҳад кушт. Агар вале аз рӯи душманӣ ӯро ҳал диҳад, ва ҳар чизеро аз пинҳонгоҳ ба сари ӯ партоад, ва ӯ бимирад, ё аз рӯи ғазаб ӯро бо дасти худ зада бошад, ва ӯ бимирад, бо марг бояд кушта шавад он касе ки зад, қотил аст ӯ; бо марг бояд кушта шавад он қотил; хешовандони хуни ӯ қотилро вақте бо ӯ вохӯрад, хоҳад кушт. Агар вале ногаҳон, на аз рӯи душманӣ ӯро ҳал диҳад, ё ҳар чизеро ба ӯ партояд, на аз кумин, ё бо ҳар сангеро, ки дар он ӯ хоҳад мурд дар он, надониста, ва ба ӯ афтад, ва ӯ бимирад, вале ӯ душмани ӯ набуд, ва на ҷустуҷӯ мекард ба ӯ бадӣ кунад; ва маҷлис ҳукм хоҳад кард байни зананда ва байни интиқомгири хун, мувофиқи ин ҳукмҳо. Ва ҷамоат қотилро аз интиқомгирандаи хун раҳо хоҳад кард ва ҷамоат ӯро ба

шаҳри паноҳгоҳи ӯ, ки ӯ ба он гурехта буд, бозгардонад ва ӯ дар он ҷо то марги кохини бузурге, ки ӯро бо равғани муқаддас машҳ карда буданд, зиндагӣ хоҳад кард. Агар вале қотил бо баромад берун равад аз ҳудудҳои шаҳре, ки ба он паноҳ бурда буд дар он ҷо, ва хешовандии хун ӯро ёбад берун аз ҳудудҳои шаҳри паноҳгоҳи ӯ, ва хешовандии хун қотилро кушад, гуноҳкор нест. Дар шаҳри паноҳгоҳ бояд бимонад, то вақте ки кохини бузург бимирад, ва баъд аз мурдани кохини бузург қотил ба замини мулки худ бозхоҳад гашт. Ва ин чизҳо барои шумо ҳуқуқи ҳукм хоҳад буд барои насли шумо дар ҳамаи макони зисти шумо. Ҳар касе ки рӯҳеро зада бошад, бо гувоҳӣ гувоҳон бояд қотилро кушт, ва як гувоҳ наметавонад бар зидди рӯҳе гувоҳӣ диҳад, то ки ӯ ба марг маҳкум шавад. Ва шумо барои ҷони қотиле, ки гуноҳкор аст ва бояд кушта шавад, фидя нахоҳед гирифт, зеро ӯ бояд ба қатл расонида шавад. Шумо пули озодӣ нахоҳед гирифт барои гурехтан ба шаҳри паноҳгоҳҳо, то ки дубора дар замин зиндагӣ кунед, то вақте ки кишиши калон бимирад. Ва шумо набояд кушта кунед замине ки дар он зиндагӣ мекунед, зеро ин хун замин ро мекушад, ва замин аз хуни рехташуда бар он кафорат дода намешавад, балки танҳо бо хуни касе ки онро рехтааст. Ва шумо замине, ки дар он зиндагӣ мекунед, оҳ нахоҳед кард, ки дар он Ман сукунат мекунам дар миёни шумо, зеро Ман Худованд ҳастам, ки дар миёни писарони Исроил сукунат мекунам.

36

Ва наздик омаданд сарони қабилаи писарони Ҷилъод писари Мохир писари Манассо аз қабилаи писарони Юсуф, ва сухан гуфтанд пеши Мусо, ва пеши Элъозор кохин, ва пеши сарони хонаҳои падарони писарони Исроил, ва гуфтанд, ба хуҷаини мо фармон дод Худованд бозгардонидани заминро мероси бо қуръа ба писарони Исроил; ва ба хуҷаин фармон дод Худованд додани меросро Салпаод бародари мо ба духтарони ӯ. Ва онҳо ба яке аз қабилаҳои писарони Исроил занҳо хоҳанд шуд, ва қуръаи онҳо аз тасарруфи падарони мо гирифта хоҳад шуд, ва ба мероси қабилае, ки ба онҳо занҳо хоҳанд шуд, илова хоҳад шуд, ва аз қуръаи мероси мо гирифта хоҳад шуд. Агар аммо озодшавии писарони Исроил рух диҳад, пас мероси онҳо ба мероси он қабилае илова карда хоҳад шуд, ки онҳо занони он мешаванд, ва аз мероси қабилаи хонадони мо мероси онҳо гирифта хоҳад шуд. Ва Мусо ба писарони Исроил аз рӯи фармони Худованд фармуд ва гуфт: Ҳамин тавр қабилаи писарони Юсуф мегӯянд. Ин калимае аст, ки Худованд ба духтарони Салпаад фармуд ва гуфт: Ҳар куҷо пеши онҳо хушоянд бошад, занҳо бошанд, вале танҳо аз қавми падари онҳо занҳо бошанд. Ва мерос ба писарони Исроил аз қабилае ба қабилаи дигар интиқол дода нахоҳад шуд, зеро ки ҳар як аз писарони Исроил ба мероси қабилаи оилаи худ пайваста хоҳанд монд. Ва ҳар духтаре, ки мерос мегирад аз қабилаҳои писарони Исроил, бо яке аз мардуми

қабилаи падараш занӣ хоҳад кард, то ки писарони Исроил ҳар яке меросии падариашро мерос гиранд. Ва қуръа аз қабилае ба қабилаи дигар гузаронида нахоҳад шуд, балки ҳар яке аз писарони Исроил ба мероси худ пайваста хоҳанд монд. Ба он тарзе ки Худованд ба Мусо фармуд, духтарони Салпаад ҳамон тавр амал карданд. Ва шуданд Терса ва Эгла ва Мелха ва Ноа ва Малаа, духтарони Салпаад, ба писарамони онҳо аз қавми Манассе, писарони Юсуф, занҳо; ва мероси онҳо бар қабилаи қавми падари онҳо шуд. Инҳо фармонҳо, қонунҳо ва ҳукмҳое мебошанд, ки Худованд ба воситаи Мусо дар ғарби Моаб, дар Урдун, муқобили Ариҳо фармуд.

Таснияи шариат

1

Инҳо суханҳое ҳастанд, ки Мӯсо ба тамоми Исроил дар он тарафи Урдун дар биёбон ба тарафи ғарб наздики Баҳри Сурх байни Форон, Тофол, Лобон, Аулон ва Катахрусеа гуфт. Роҳ аз Хӯриб то Қодиш Барне тавассути кӯҳи Сеир ёздаҳ рӯз аст. Ва шуд дар соли чилум дар моҳи ёздаҳум дар рӯзи якуми моҳ, сухан гуфт Мусо ба ҳамаи писарони Исроил, мувофиқи ҳама он чӣ фармон дод Худованд ба ӯ барои онҳо; баъд аз зада Сиҳон подшоҳи Амурӣҳоро, он ки сокин шуда буд дар Ҳешбон, ва Ӯг подшоҳи Бошонро, он ки сокин шуда буд дар Аштарот ва дар Эдреӣ, дар он тарафи Урдун дар замини Муоб, оғоз кард Мусо шарҳ додани қонуни инро, гуфта: Худованд Худои мо сухан гуфт ба мо дар Ҳуреб, гуфта: кифоя бошад ба шумо зиндагӣ кардан дар кӯҳи ин. Баргардед ва равона шавед, шумо, ва дохил шавед ба кӯҳи Аморҳо ва ба ҳамаи ҳамсояҳои Араба, ба кӯҳ ва ҳамворӣ, ва ба Ҷануб, ва соҳили замини Канъонҳо, ва Антиливан то дарёи бузург, дарёи Фурот. Бинед, замин пеш аз шумо дода

шудааст, ворид шавед ва он заминро ба тасарруф гиред, ки ман ба падарони шумо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрдам, ки онро ба онҳо ва ба насли онҳо баъд аз онҳо дода бошам. Ва дар он вақт ба шумо гуфтам: Ман танҳо наметавонам шуморо бибарам. Худованди Худои шумо шуморо зиёд кард ва бинед, имрӯз шумо монанди ситорагони осмон ба зиёдӣ ҳастед. Худованд, Худои падарони шумо, ба шумо ҳазорбаробар аз он чӣ ҳастед илова кунад ва шуморо баракат диҳад, чунон ки ба шумо гуфт. Чӣ тавр ман танҳо қодир хоҳам шуд, ки меҳнати шумо ва асоси шумо ва ихтилофҳои шуморо бардорам? Барои худатон мардони доно, донишманд ва фаҳмидаро аз қабилаҳои худ интихоб кунед, ва ман онҳоро ҳамчун роҳбарони шумо таъин хоҳам кард. Ва шумо ба ман ҷавоб додед ва гуфтед: Хуб аст он сухане, ки шумо гуфтед, ки онро иҷро кунем. Ва гирифтам аз шумо мардонро доно ва донишманд ва ақлманд, ва таъин кардам онҳоро роҳбарӣ кунанда бар шумо ҳазорбошиҳо, ва садбошиҳо, ва панҷоҳбошиҳо, ва даҳбошиҳо, ва котибон барои қозиҳои шумо. Ва фармон додам ба қозиҳои шумо дар он вақт, гуфта: шунавед миёни бародарони шумо, ва ҳукм кунед одилона миёни марде, ва миёни бародаре, ва миёни мусофири ӯ. Ту дар ҳукм рӯй нахоҳӣ шинохт, ҳам ба хурд ва ҳам ба калон адолат хоҳӣ кард, ту ҷониби рӯи одам нахоҳӣ гирифт, зеро ҳукм аз Худо аст, ва калимае, ки агар сахт бошад, аз шумо, онро ба ман оваред, ва ман онро хоҳам шунид. Ва ман дар он вақт ба шумо ҳамаи суханонеро, ки бояд иҷро кунед, фармон додам. Ва баъд аз он ки аз Хӯриб

баромадем, мо тамоми он биёбони бузург ва тарсовареро, ки шумо дидед, аз роҳи кӯҳи Амурӣ убур кардем, чунон ки Худованди Худои мо ба мо фармуда буд, ва то Қодиш Барне расидем. Ва ман ба шумо гуфтам: Шумо ба кӯҳи Аморӣ расидед, ки Худованд Худои мо онро ба шумо медиҳад. Бинед, Худованди Худои шумо заминро пеш аз рӯи шумо ба шумо дода аст, бола равед ва онро ба мерос гиред, ҳамон тавре ки Худованди Худои падарони шумо ба шумо гуфта буд, натарсед ва ҳарос нашавед. Ва шумо ҳамаатон ба ман омадед ва гуфтед: Биёед мардҳоро пеш аз мо фиристем, ва онҳо заминро барои мо ҷосусӣ кунанд ва ба мо ҷавоб диҳанд, ки аз кадом роҳ мо боло меравем ва ба кадом шаҳрҳо дохил мешавем. Ва ин гап пеши ман хурсанд кард ва ман аз шумо дувоздаҳ мард гирифтам, аз ҳар қабила як мард. Ва онҳо баргашта, ба кӯҳ боло рафтанд ва то водии хӯшаи ангур омаданд ва онро чосусӣ карданд. Ва онҳо дар дастҳои худ аз меваи он замин гирифтанд ва ба шумо овардаанд ва мегуфтанд: Хуб аст он замине, ки Худованд Худои мо ба мо медиҳад. Ва шумо намехостед боло равед, балки ба калимаи Худованди Худои мо итоат накардед. Ва шумо дар хонаҳои худ ғунғунидед ва гуфтед: Худованд аз он рӯ ки моро нафрат дорад, моро аз замини Миср бароварда, то моро ба дасти амурӣҳо супорад ва моро нобуд кунад. Мо ба куҷо боло мебароем? Бародарони шумо дилҳои шуморо баргардонданд, гуфта: миллати бузург ва зиёд ва қавитар аз мо, ва шаҳрҳои бузург ва ҳисоргирифташуда то осмон; вале ҳамчунин писарони ғолҳоро дар он ҷо дидаем. Ва ман ба шумо гуфтам: На

ҳарос шавед ва на аз онҳо битарсед. Худованди Худои шумо, ки пеш аз рӯи шумо меравад, Ӯ худаш бо шумо бар зидди онҳо ҷанг хоҳад кард мувофиқи ҳамаи он чиҳое, ки барои шумо дар замини Миср кард, ва дар ин биёбоне, ки дидед, дар роҳи кӯҳи Аморӣ; чунон ки Худованди Худои ту туро ҳамчун парастор бардошт, чунон ки касе писари худро ҳамчун парастор мебардорад, дар тамоми роҳе, ки дар он рафтед, то ба ин ҷой расидед. Ва дар ин калима шумо ба Худованди Худои мо бовар накардед, ки пеш аз шумо дар роҳ меравад, то барои шумо ҷой интихоб кунад, шуморо дар оташ шабона роҳнамоӣ мекунад ва ба шумо роҳеро нишон медиҳад, ки дар он меравед, ва дар абр рӯзона. Ва Худованд овози сухани шуморо шунид, ва хашмгин шуда савганд хӯрд ва гуфт, агар касе аз мардони ин заминро неки инро бинад, ки ман ба падарони онҳо савганд хӯрдам, ғайр аз Колиб писари Ефунна, ӯ онро бинад, ва ба ӯ диҳам заминеро, ки бар он қадам гузошт, ва ба писарони ӯ, аз сабаби пайваста будани ӯ ба Худованд. Ва Худованд аз сабаби шумо ба ман низ хашмгин шуд ва гуфт: Ту ҳам ба он ҷо дохил нахоҳӣ шуд. Юшуо писари Нун, ки назди ту истодааст, ӯ ба он ҷо дохил хоҳад шуд. Ӯро мустаҳкам кун, зеро ӯ худаш онро ба Исроил ба мерос хоҳад дод. Ва ҳар кӯдаки ҷавон, ки имрӯз некӣ ё бадиро намедонад, инҳо ба он ҷо дохил мешаванд, ва ба инҳо онро медиҳам, ва онҳо худашон онро мерос мегиранд. Ва шумо баргашта, дар биёбон ордугоҳ задед, дар роҳе, ки ба сӯи Баҳри Сурх буд. Ва шумо ҷавоб додед ва гуфтед: Мо пеши Худованди Худои худ гуноҳ кардем. Мо баромада,

мувофиқи ҳар он чӣ Худованди Худои мо ба мо фармуд, ҷанг хоҳем кард. Ва ҳар яке асбобҳои ҷангии худро гирифта, ҷамъ шуда, ба кӯҳ баромадед. Ва Худованд ба ман гуфт: Ба онҳо бигӯ, шумо боло нахоҳед рафт ва ҷанг нахоҳед кард, зеро Ман бо шумо нестам, ва шумо пеш аз душманонатон шикаст хоҳед хӯрд. Ва ман ба шумо гуфтам, вале шумо ба ман гӯш накардед ва калимаи Худовандро вайрон кардед ва бо зӯроварӣ ба кӯҳ баромадед. Ва амурие, ки дар он кӯҳ зиндагӣ мекард, ба пешвози шумо баромад ва шуморо чунон таъқиб кард, ки занбӯрҳо мекунанд, ва шуморо аз Сеир то Ҳурма захмӣ карданд. Ва шумо нишаста гиря кардед пеши Худованди Худои мо, ва Худованд овози шуморо нашунид ва ба шумо таваҷҷуҳ накард. Ва шумо дар Кадеш рӯзҳои бисёре нишастед, ҳамон қадаре ки шумо ҳамеша дар он ҷо нишаста будед.

2

Ва баргашта, мо ба биёбон равона шудем, ба роҳи Баҳри Сурх, чунон ки Худованд ба ман гуфта буд, ва мо рӯзҳои бисёре кӯҳи Сеирро гирд задем. Ва Худованд ба ман гуфт: Бас аст ба шумо гирдиши ин кӯҳ; акнун ба тарафи шимол гардед. Ва ба қавм фармон деҳ, гӯён: Шумо аз сарҳадҳои бародаронатон, писарони Эсав, ки дар Сеир зиндагӣ мекунанд, мегузаред, ва онҳо аз шумо хоҳанд тарсид ва аз шумо хеле эҳтиёт хоҳанд кард. Ба онҳо ҷанг напайвандед, зеро ман ба шумо аз замини онҳо ҳатто ҷои як қадам ҳам

намедиҳам, чунки кӯҳи Сеирро ба писарони Эсав ба мерос додаам. Бо нуқра хӯрок аз онҳо харида, хоҳед хӯрд ва об бо андоза аз онҳо бо нуқра гирифта, хоҳед нӯшид. Зеро ки Худованд Худои мо туро дар ҳар кори дастонат баракат дод, огоҳ шав, ки чӣ тавр аз он биёбони бузургу ҳарсовар гузаштӣ, ин чилу сол Худованд Худои ту бо ту буд, ту ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надоштӣ. Ва мо аз назди бародарони худ, писарони Эсав, ки дар Сеир зиндагӣ мекарданд, гузаштем, аз роҳи Араба аз Айлон ва аз Гесион Габер, ва баргашта, аз роҳи биёбони Моаб гузаштем. Ва Худованд ба ман гуфт: Бо моабитҳо душманӣ накунед ва бо онҳо ҷанг напайвандед, зеро аз замини онҳо ба шумо дар қуръа намедиҳам, чунки ба писарони Лут Ароҳерро барои мерос гирифтан додаам. Омминиёни пештарӣ дар он ҷо нишаста буданд, миллати бузург ва пуршумор ва қавӣ, монанди Анакимиён. Рафаин онҳо низ ҳисоб карда мешаванд ҳамчун Энаким, ва моабитҳо онҳоро Эмим меноманд. Ва дар Саир хурриён пештар зиндагӣ мекарданд, ва писарони Исов онҳоро нобуд карданд ва онҳоро аз пеши худ нест карданд. Ва онҳо ҷойгир шуданд ба ҷои онҳо, ҳамон тавре ки Исроил бо замини мероси худ кард, ки онро Худованд ба онҳо дода буд. Акнун пас хезед ва равед, шумо, ва аз дараи Зарет гузаред. Ва рӯзҳое, ки мо сафар кардем аз Қодеш Барнеа то он ки мо гузаштем дараи Заредро, си ва ҳашт сол буд, то он ки нобуд шуд тамоми насли мардони ҷангчӣ, ки мемурданд, аз лашкаргоҳ, чунон ки Худованди Худо ба онҳо савганд хӯрд. Ва дасти Худо бар онҳо буд, то онҳоро аз миёни лашкаргоҳ комилан нобуд созад, то ки онҳо ҳалок

шуданд. Ва шуд, вақте ки ҳама мардони ҷангчӣ мурда аз миёни мардум афтоданд, Худованд бо ман сухан гуфт ва гуфт: Ту имрӯз аз сарҳадҳои Моаб, Ароерро убур хоҳӣ кард ва наздик ба писарони Аммон меоед; душманӣ накунед бо онҳо ва ҳам дар ҷанг бо онҳо дохил нашавед, зеро ман аз замини писарони Аммон ба ту дар мерос намедиҳам, чунки ба писарони Лут онро дар мерос додаам. Замини Рафаин ҳисобида мешавад, зеро дар он Рафаиён пештар зиндагӣ мекарданд ва аммонитҳо онҳоро Зохоммин меномиданд. Миллати бузург ва бисёр ва қавитар аз шумо, чунон ки Энакеимҳо, ва Худованд онҳоро пеш аз рӯи онҳо нобуд кард, ва онҳо ба мерос гирифтанд ва ба ҷои онҳо ҷойгир шуданд то ҳамин рӯз. Ҳамчунон ки онҳо бо писарони Эсав, ки дар Сеир зиндагӣ мекарданд, кардаанд, ки ба ҳамон тарз онҳо ҳоритҳоро аз пеши рӯи худ нобуд карданд ва онҳоро ба мерос гирифтанд ва ба ҷои онҳо то ҳамин рӯз сокин шуданд. Ва Эвоиҳое, ки дар Асидос то Ғазза зиндагӣ мекарданд, ва Каппадокиҳое, ки аз Каппадокия баромада буданд, онҳоро нобуд карданд ва ба ҷои онҳо ҷойгир шуданд. Акнун пас бархезед ва равона шавед ва шумо аз даррае Арнон убур кунед, инак ба дастони ту додаам Сеҳони подшоҳи Ҳесбон, Аморӣро ва замини ӯро, оғоз кун ворис шудан, бо ӯ ҷанг кун дар ҳамин рӯз. Оғоз кун додани ларзиш ва тарси худро бар рӯи ҳамаи миллатҳои зери осмон, ки онҳое, ки номи туро мешунаванд, ба ташвиш хоҳанд афтод ва дардҳоро аз рӯи ту хоҳанд дошт. Ва ман фиристодам элчиҳоро аз биёбони Қедамот ба Сиҳон подшоҳи Ҳешбон бо суханҳои осоиштагӣ,

гуфта: ман убур хоҳам кард тавассути замини ту; дар роҳ равон хоҳам шуд, майл нахоҳам кард на ба рост ва на ба чап. Хӯрокҳоро бо нуқра ба ман мефурӯшӣ, ва мехӯрам; ва обро бо нуқра ба ман мефурӯшӣ, ва менӯшам; танҳо ки бо пойҳо мегузарам. Чунон ки ба ман писарони Исов, ки дар Сеир зиндагӣ мекунанд, ва Моабиён, ки дар Ароер зиндагӣ мекунанд, карданд; то аз Урдун ба замине, ки Худованди Худои мо ба мо медиҳад, мегузарам. Ва Сиҳон, подшоҳи Ҳешбон, нахост, ки моро аз қаламрави худ гузаронад, зеро Худованди Худои мо рӯҳи ӯро сахт кард ва дили ӯро қавӣ намуд, то ки ӯ ба дастони ту дода шавад, чунон ки дар ҳамин рӯз. Ва Худованд ба ман гуфт: Бубин, Ман оғоз кардаам, ки пеш аз рӯи ту Сиҳон подшоҳи Ҳешбон Аморӣ ва замини ӯро дода бошам, ва оғоз кун, ки замини ӯро ба мерос гирӣ. Ва Сиҳон, подшоҳи Ҳешбон, барои пешвозии мо баромад, худаш ва тамоми мардуми ӯ, барои ҷанг ба Яҳаз. Ва Худованд Худои мо ӯро пеш аз рӯи мо дод, ва мо ӯро ва писаронаш ва тамоми халқашро задем. Ва мо дар он вақт ҳамаи шаҳрҳои ӯро гирифтем ва ҳар як шаҳрро пай дар пай нобуд кардем ва занҳо ва фарзандони онҳоро, мо касеро зинда нагузоштем. Ба ғайр аз чорво, мо ғанимат гирифтем ва ғанимати шаҳрҳоро аз Ароер гирифтем, ки дар канори дарёи Арнон аст, ва шаҳреро, ки дар дара буд, ва то кӯҳи Ҷилъод; ҳеҷ шаҳре набуд, ки аз мо гурехта бошад. Ҳамаро Худованди Худои мо ба дастони мо дод. Ба ғайр аз наздикии писарони Аммон, мо наздик нашудем ба ҳамаи ҳамроҳшавандаҳои селоби Ябоқ ва шаҳрҳои кӯҳистон, чунон ки Худованд Худои мо ба мо фармуд.

3

Ва баргашта, мо баромадем ба роҳи Башан, ва Ӯг, подшоҳи Башан, ба вомухории мо баромад, худаш ва ҳамаи мардуми ӯ барои ҷанг ба Эдраим. Ва Худованд ба ман гуфт: Аз ӯ натарс, зеро Ман ӯро ва тамоми халқи ӯ ва тамоми заминаш ӯро ба дастони ту додаам, ва ту бо ӯ ҳамон хоҳӣ кард, ки бо Сиҳон, подшоҳи аморитҳо, ки дар Ҳешбон мезист, кардӣ. Ва Худованд Худои мо ӯро ба дастҳои мо дод, ва Ӯғ подшоҳи Бошонро, ва ҳамаи халқи ӯро, ва мо ӯро чунон задем, ки тухми ӯро боқӣ нагузоштем. Ва мо ҳамаи шаҳрҳои ӯро дар он вақт гирифтем; набуд шаҳре, ки мо аз онҳо нагирифтем; шаст шаҳр, ҳамаи минтақаҳои атрофи Аргоб подшоҳи Ог дар Башон; ҳамаи шаҳрҳо мустаҳкам, деворҳо баланд, дарвозаҳо ва пушташабандҳо; ба ғайр аз шаҳрҳои Ферезиён хеле бисёр. Мо пурра вайрон кардем, чунон ки мо кардем бо Сиҳон подшоҳи Ҳешбон, ва мо пурра вайрон кардем ҳар як шаҳрро пай дар пай, ва занҳоро, ва кӯдаконро, ва ҳамаи чорворо; ва ғанимати шаҳрҳоро мо ғорат кардем барои худамон. Ва мо гирифтем дар он вақт заминро аз дастони ду подшоҳони аморӣҳо, ки онҳо буданд он тарафи Урдун аз ҷӯйбори Арнон ва то Ҳермон. Финиқиҳо меноманд Ҳермонро Саниёр, ва аморӣ номид онро Санир. Ҳамаи шаҳрҳои Мисор, ва ҳамаи Ҷилъод, ва ҳамаи Башон то Елхо ва Едраим, шаҳрҳои подшоҳии Ӯҷ дар Башон. Зеро ки ғайр аз Ӯҷ подшоҳи Башон боқӣ монд аз рафоимҳо. Инак бистари ӯ бистари

оҳанӣ, инак ин дар қалъаи писарони Аммон. Нӯҳ зироъ дарозии он, ва чор зироъ паҳнои он дар зироъи мард. Ва он заминро мо дар он вақт аз Ароер, ки дар канори селоби Арнон қарор дорад, ва нисфи кӯҳи Ҷалъод ва шаҳрҳои онро мерос гирифтем ва ба Рӯбен ва Ҷод додам. Ва боқимондаи Ҷилъодро ва тамоми подшоҳии Оғи Башонро ба нисфи қабилаи Манассо додам, ва тамоми атрофи Арғобро, тамоми он Башонро, ки замини Рафоин ҳисоб карда хоҳад шуд. Ва Яир писари Манассе тамоми минтақаи атрофи Аргобро то сарҳадҳои Гаргасӣ ва Маҳатӣ гирифт ва онҳоро ба номи худ Башани Тавоти Яир ном гузошт то ба ҳамин рӯз. Ва ба Мохир Ҷилъодро додам. Ва ба Рӯбен ва ба Гад додаам аз Гилъод то ҷӯйбори Арнон, миёнаи ҷӯйбор ҳудуд, ва то Ябоқ; ҷӯйбор ҳудуди писарони Аммон. Ва Араба ва Ӯрдун ҳудуди Махонарет, ва то баҳри Араба, баҳри намак, аз Асидот Фасга дар шарқ. Ва ман ба шумо дар он вақт фармон додам ва гуфтам: Худованд Худои шумо ин заминро ба шумо ба мерос дод, мусаллаҳ шуда пеш аз бародаронатон, писарони Исроил, ҳар як тавонои шумо пеш равед. Магар занҳои шумо ва фарзандони шумо ва чорвои шумо, медонам ки чорвои бисёр доред, бигузор зиндагӣ кунанд дар шаҳрҳои шумо, ки ба шумо додам, то вақте ки Худованди Худои шумо ба бародарони шумо оромӣ диҳад, ҳамчунон ҳам ба шумо, ва онҳо ҳам заминеро мерос гиранд, ки Худованди Худои мо ба онҳо медиҳад дар он тарафи Урдун; ва шумо баргардед, ҳар яке ба мероси худ, ки ба шумо додам. Ва ба Ёшуо ман дар он вақт фармон додам ва гуфтам: чашмони шумо ҳамаи он

чиро, ки Худованди Худои мо ба ин ду подшоҳ кард, дидаанд, ҳамин тавр Худованди Худои мо ба ҳамаи подшоҳиҳое, ки ту дар он ҷо мегузарӣ, хоҳад кард. Шумо аз онҳо натарсед, зеро Худованд Худои мо Худаш барои шумо хоҳад ҷангид. Ва ман аз Худованд дар он вақт илтимос кардам, гуфта: Эй Худованд Худо, Ту оғоз кардӣ нишон додан ба бандаи Худ қувваи Худро ва қудрати Худро ва дасти қавиро ва бозуи баландро; зеро кист Худо дар осмон ё дар рӯи замин, ки хоҳад кард чунон ки Ту кардӣ ва мувофиқи қувваи Ту? Пас аз гузаштан, ман хоҳам дид замини хуби инро, ки он тарафи Урдун қарор дорад, кӯҳи хуби инро ва Антиливонро. Ва Худованд маро ба хотири шумо назар накард ва маро нашунид, ва Худованд ба ман гуфт: Ба ту кифоя аст, дигар ин суханро нагӯ. Боло бар ба болои қуллаи тарошидашуда ва бо чашмони худ нигоҳ кун ба тарафи баҳр ва шимол ва ҷануб ва шарқ ва бо чашмони худ бубин, зеро ту аз ин Урдун убур нахоҳӣ кард. Ва ба Ёшуъ фармон деҳ ва ӯро қувват бахш ва ӯро дилдорӣ деҳ, зеро ки ӯ пеш аз рӯи ин қавм хоҳад гузашт ва ӯ ба онҳо ҳамаи он заминеро, ки дидай, ба мерос хоҳад дод. Ва мо дар водие наздики хонаи Фогор нишастем.

4

Ва ҳоло, эй Исроил, ба ҳукмҳо ва қазоҳое гӯш кун, ки ман имрӯз ба шумо меомӯзонам, то онҳоро иҷро кунед, то ки зиндагӣ намоед ва зиёд шавед ва дохил шуда, заминеро ба

мерос гиред, ки Худованд Худои падарони шумо ба шумо медиҳад. Шумо ба калимае, ки ман ба шумо фармон медиҳам, чизе илова накунед ва аз он чизе канор нагузоред, фармонҳои Худованди Худои моро нигоҳ доред, ҳар чӣ ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам. Чашмони шумо ҳамаи он чизҳоеро, ки Худованди Худои мо бар Баалфеғор кард, дидаанд, зеро ҳар одаме, ки дунболи Баалфеғор рафт, ӯро Худованди Худои шумо аз миёни шумо нобуд кард. Аммо шумо, ки ба Худованди Худои худ пайваста ҳастед, имрӯз ҳамаатон зинда ҳастед. Бубинед, ба шумо ҳукмҳо ва қазоҳоро нишон додаам, чунон ки Худованд ба ман фармуд, то чунин амал кунед дар он замине, ки шумо ба он ҷо дохил мешавед, то онро мерос баред. Ва шумо нигоҳ хоҳед дошт ва амал хоҳед кард, зеро ки ин ҳикмати шумо ва фаҳмиши шумо пеши ҳамаи миллатҳост, ҳар қадаре ки онҳо ҳамаи ин ҳукмҳоро бишнаванд, ва онҳо хоҳанд гуфт: Ин қаранг, халқи ҳаким ва донишманд, миллати бузурги ин. Зеро кадом миллат бузург аст, ки ба ӯ Худо наздик бошад, чунон ки Худованд Худои мо дар ҳамаи он чизҳое, ки мо Ӯро мехонем? Ва кадом миллат бузург аст, ки ба ӯ ҳукмҳо ва қарорҳои адолатнок мувофиқи тамоми ин қонун бошад, ки ман имрӯз пеши шумо медиҳам? Ба худат диққат кун ва рӯҳи худро хеле муҳофизат кун; ҳамаи калимаҳоеро, ки чашмони ту дидаанд, фаромӯш накун ва онҳо аз дили ту ҳамаи рӯзҳои зиндагии ту дур нашаванд; ва ту ба писарони худ ва ба писарони писарони худ меомӯзонӣ, дар бораи рӯзе ки шумо пеши Худованди Худои мо дар Ҳӯриб дар

рӯзи маҷлис истода будед; вақте ки Худованд ба ман гуфт, мардумро назди ман ҷамъ кун ва онҳо калимаҳои маро бишунаванд, то ки онҳо ёд гиранд аз ман тарсидан ҳамаи рӯзҳое ки онҳо дар рӯи замин зиндагӣ мекунанд ва онҳо ба писарони худ меомӯзанд. Ва шумо наздик омадед ва дар назди кӯҳ истодед, ва кӯҳ то осмон бо оташ мешӯхт, торикӣ, зулмат, тӯфон. Ва Худованд ба шумо аз миёнаи оташ бо овози калимаҳо сухан гуфт, ки шумо шунидед; ва шумо ҳеҷ шабеҳ надидед, балки танҳо овозро. Ва Ӯ ба шумо аҳди Худро эълон кард, ки ба шумо фармон дод иҷро кунед, даҳ калимаро, ва онҳоро бар ду лавҳаи сангӣ навишт. Ва Худованд дар он вақт ба ман фармуд, ки ба шумо ҳукмҳо ва қазоҳоро биёмӯзам, то шумо онҳоро дар он замине, ки ба он ҷо дохил мешавед, иҷро кунед ва онро мерос гиред. Ва шумо бояд хеле эҳтиёт кунед барои ҷонҳои худ, зеро ки шумо ҳеҷ шабеҳе надидед дар он рӯзе, ки Худованд бо шумо сухан гуфт дар Ҳуриб дар кӯҳ аз миёни оташ. Шумо беқонунӣ накунед ва барои худатон шабеҳи тарошидашуда накунед, ҳар тасвире ки шабеҳи нар ё мода бошад, шабеҳи ҳар чорпое ки рӯи замин ҳастанд, шабеҳи ҳар паррандаи болдоре ки зери осмон мепарад, шабеҳи ҳар хазандае ки рӯи замин мехазад, шабеҳи ҳар моҳие ки дар обҳои зери замин ҳастанд. Ва нигоҳ накарда ба осмон ва дида офтоб ва моҳ ва ситораҳоро ва ҳамаи ҷаҳони осмонро, гумроҳ шуда ба онҳо сиҷда накунӣ ва ба онҳо хизмат накунӣ, ки онҳоро Худованди Худои ту ба ҳамаи миллатҳое, ки зери осмон ҳастанд, таъин кардааст. Аммо шуморо Худо гирифт ва шуморо аз замини Миср, аз куроҳи оҳанӣ, аз Миср берун

овард, то барои Ӯ қавми мерос бошед, чунон ки дар ин рӯз ҳастед. Ва Худованд Худо ба ман хашмгин шуд дар бораи гуфтаҳои шумо ва савганд хӯрд, ки ман аз ин Урдун нагузарам ва ба он замине, ки Худованд Худои ту ба ту ба мерос медиҳад, надароям. Ман дар ин замин мемирам ва аз ин Урдун намегузарам, вале шумо мегузаред ва ин замини хубро ба мерос мегиред. Диққат кунед, аҳди Худованди Худои моро, ки бо шумо баст, фаромӯш накунед ва беқонунӣ накунед ва барои худатон тимсоли тарошидашудаи ҳар он чизеро, ки Худованди Худои ту ба ту фармуд, насозед. Зеро ки Худованд Худои ту оташи фанокунанда аст, Худои ғайратманд. Агар ту писарон ба дунё оварӣ ва писарони писаронат, ва шумо дар рӯи замин тӯлонӣ бимонед, ва беқонунӣ кунед, ва тимсоли ҳаккокишудаи монандаи ҳар чиз созед, ва бадӣ пеши Худованди Худои худ кунед, ки Ӯро ба хашм ored, ман имрӯз осмон ва заминро ба гувоҳӣ мехонам, ки шумо бо ҳалокат ҳалок мешавед аз замине, ки шумо Урдунро убур мекунед он ҷо барои мерос гирифтан; шумо рӯзҳои дароз дар он намезиед, балки пурра нобуд мешавед. Ва Худованд шуморо дар байни ҳамаи миллатҳо парокандакунад, ва шумо дар байни ҳамаи миллатҳо камшумор боқӣ хоҳед монд, ба он ҷое ки Худованд шуморо он ҷо хоҳад бурд. Ва шумо дар он ҷо ба худоёни дигар хизмат хоҳед кард, ки кори дастони одамон, чӯбҳо ва сангҳоянд, онҳое ки намебинанд, на мешунаванд, на мехӯранд ва на бӯй мекашанд. Ва шумо ҷустуҷӯ хоҳед кард он ҷо Худовандро, Худои шуморо, ва шумо хоҳед ёфт Ӯро вақте ки шумо

ҷустуҷӯ кунед Ӯро аз тамоми дили ту, ва аз тамоми ҷони ту дар мусибати ту. Ва хоҳанд ёфт туро ҳамаи суханҳои ин дар охири рӯзҳо, ва ту бозгашт хоҳӣ кард ба сӯи Худованд, Худои ту, ва ту хоҳӣ шунид садои Ӯро. Зеро ки Худо меҳрубон аст Худованд, Худои ту; Ӯ нахоҳад тарк кард туро, ва на нест хоҳад кард туро; Ӯ нахоҳад фаромӯш кард аҳди падарони туро, ки касам хӯрд ба онҳо Худованд. Пурсон кунед рӯзҳои гузаштаро, ки пеш аз шумо шуда буданд, аз рӯзе ки Худо одамро дар рӯи замин офарид, ва аз канори осмон то канори осмон, оё чунин калимаи бузурге шуда аст, оё чунин чизе шунида шуда аст; оё қавме садои Худои зиндаро, ки аз миёни оташ сухан мегуфт, шунида аст, ҳамчунон ки ту шунидӣ ва зинда мондӣ; оё Худо кӯшиш кард, ки дохил шуда, барои Худаш қавмеро аз миёни қавми дигар бигирад, бо озмоиш ва бо нишонаҳо ва бо мӯъҷизаҳо ва бо ҷанг ва бо дасти қавӣ ва бо бозуи баланд ва бо рӯёҳои бузург, мувофиқи ҳамаи он чизҳое ки Худованди Худои мо дар Миср пеши ту, ки нигоҳ мекардӣ, кард; то ки ту донӣ, ки Худованди Худои ту ин Худост, ва дигаре ҷуз аз Ӯ нест. Аз осмон садои Ӯ шунидашаванда шуд, то туро тарбия диҳад, ва дар рӯи замин оташи бузурги Ӯро ба ту нишон дод, ва суханҳои Ӯро аз миёни оташ шунидӣ. Аз сабаби дӯст доштани ӯ падаронатро, ва интихоб кард тухми онҳоро баъд аз онҳо шуморо, ва берун овард туро ӯ худ бо қуввати бузурги худ аз Миср, барои нобуд кардани пурра миллатҳои бузург ва қавитар аз ту пеш аз рӯят, барои даровардани туро ва додани ба ту замини онҳоро мерос бурдан, чунон ки дорӣ имрӯз. Ва ту имрӯз хоҳӣ донист ва бо

ақл хоҳӣ баргашт, ки Худованди Худои ту ин Худо дар осмони боло ва бар замини поён аст, ва дигар касе ҷуз ӯ нест. Ва нигоҳ доред фармонҳои ӯро ва қонунҳои ӯро, чӣ қадаре ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, то ки ба ту хуб шавад ва ба писарони ту баъд аз ту, то ки шумо дарозумр шавед дар рӯи замине, ки Худованди Худои ту ҳамаи рӯзҳо ба ту медиҳад. Сипас Мусо се шаҳрро дар он тарафи Урдун аз шарқи офтоб ҷудо кард, то ба он ҷо қотил фирор кунад, касе ки ҳамсояро кушта бошад надониста, ва ин касе ки ӯро пеш аз дирӯз ва пеш аз парирӯз нафрат намекард, ва ӯ ба яке аз ин шаҳрҳо фирор хоҳад кард, ва зинда хоҳад монд: Босорро дар биёбон дар замини ҳамвор барои Рӯбен, ва Рамотро дар Ҷилъод барои Ҷад, ва Ҷавлонро дар Башон барои Манассо. Ин қонуне аст, ки Мӯсо пеши писарони Исроил гузоштааст. Ин шаҳодатҳо ва ин ҳукмҳо ва ин қазоҳо, ки чӣ қадар Мӯсо ба писарони Исроил гуфт, вақте онҳо аз замини Миср баромада буданд, дар он тарафи Урдун, дар водӣ, наздики хонаи Фағур, дар замини Сиҳон подшоҳи амуриён, ки ӯ дар Ҳешбон зиндагӣ мекард, ки ӯро Мӯсо ва писарони Исроил заданд, вақте онҳо аз замини Миср баромада буданд. Ва онҳо мерос гирифтанд заминро ӯ ва заминро Ӯг подшоҳи Бошон, ду подшоҳони Амурӣён, ки буданд он тарафи Урдун ба тарафи шарқи офтоб, аз Ароир, ки ҳаст дар лаби сели Арнон, ва дар кӯҳи Сиҳон, ки ҳаст Ҳермон, тамоми Арабаро он тарафи Урдун ба тарафи шарқи офтоб зери Асидӯти тарошида.

5

Ва Мусо ҳамаи Исроилро даъват кард ва ба онҳо гуфт: Гӯш кун, эй Исроил, ҳукмҳо ва қазоҳоеро, ки ман имрӯз дар гӯшҳои шумо сухан мекунам, ва шумо онҳоро хоҳед омӯхт ва онҳоро иҷро карданро нигоҳ хоҳед дошт. Худованди Худои шумо бо шумо аҳд баст дар Ҳориб. Худованд ин аҳдро на бо падарони шумо баст, балки бо шумо, шумое ки имрӯз ҳамаи шумо дар инҷо зиндаед. Рӯ ба рӯ Худованд бо шумо дар кӯҳ аз миёни оташ сухан гуфт. Ва ман истода будам миёни Худованд ва шумо дар он вақт, то ба шумо калимаҳои Худовандро эълон кунам, зеро шумо аз рӯи оташ тарсида буд ва ба кӯҳ боло нарафта будед, гуфта: Ман Худованди Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ баровардам. Ба ту худоёни дигар пеш аз рӯи ман нахоҳанд буд. Ту барои худат тасвир насозӣ ва на шабеҳи ҳеҷ чизеро, на он чизҳоеро, ки дар осмони боло ҳастанд, на он чизҳоеро, ки дар замини поён ҳастанд ва на он чизҳоеро, ки дар обҳои зери замин ҳастанд. Ту ба онҳо саҷда намекунӣ ва на ба онҳо хизмат мекунӣ; зеро ки ман ҳастам Худованд Худои ту, Худои ғайратманд, бармегардонандаи гуноҳҳои падарон ба болои фарзандон ба болои насли сеюм ва чорум ба онҳое ки маро нафрат мекунанд, ва мекунандаи раҳм ба ҳазорҳо ба онҳое ки маро дӯст медоранд ва ба онҳое ки нигоҳ медоранд фармонҳои маро. Номи Худованди Худои худро ба беҳуда нагир, зеро Худованди Худои ту онро, ки номи Ӯро ба

беҳуда мегирад, бегунаҳ нахоҳад шумурд. Рӯзи шанберо нигоҳ дор, то онро муқаддас созӣ, ҳамон тавре ки Худованди Худои ту ба ту фармуд. Шаш рӯз кор мекунӣ ва ҳамаи корҳои худро анҷом медиҳӣ, вале дар рӯзи ҳафтум шаббот барои Худованди Худои ту аст; ҳеҷ кор накунӣ дар он на ту ва на писари ту ва на духтари ту, на хизматкори ту ва на канизаки ту, на гови ту ва на ҳайвони боркаши ту, ва на ҳамаи чорпои ту, ва на ғарибе ки дар миёни ту зиндагӣ мекунад; то ки истироҳат кунад хизматкори ту ва канизаки ту ва ҳайвони боркаши ту, ҳамчунон ки ту. Ва ту ба ёд хоҳӣ овард, ки хизматкор будӣ дар замини Миср ва Худованд Худои ту туро аз он ҷо бо дасти қавӣ ва бозуи баланд берун овард, аз ин рӯ Худованд Худои ту ба ту фармуд, ки рӯзи шанбаҳоро нигоҳ дорӣ ва онро муқаддас созӣ. Падару модаратро эҳтиром кун, чунон ки Худованди Худои ту ба ту фармуд, то барои ту некӣ бошад ва то дар рӯи замине, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад, дарозумр шавӣ. Ту набояд кушт. Ту зино намекунӣ. Ту дуздӣ накунӣ. Ту бар зидди ҳамсояат шаҳодати дурӯғ намедиҳӣ. Ту орзу накунӣ зани ҳамсояатро; ту орзу накунӣ хонаи ҳамсояатро, на майдони ӯро, на ғуломи ӯро, на канизаки ӯро, на гови ӯро, на харри ӯро, на ҳеҷ чорпои ӯро, на ҳамаи он чизҳое, ки ба ҳамсояат тааллуқ доранд. Ин сухонҳоро Худованд ба тамоми ҷамоати шумо дар кӯҳ аз миёнаи оташ, торикӣ, зулмат ва тӯфон бо овози бузург гуфт ва дигар чизе наафзуд, ва онҳоро бар ду лавҳаи сангӣ навишт ва ба ман дод. Ва шуд чун шумо садоро аз миёнаи оташ шунидед, ва кӯҳ бо оташ мешӯхт, ва шумо ҳамаи сарварони қабилаҳои шумо

ва шӯрои калонсолони шумо наздик ба ман омадед, ва шумо гуфтед: Бинед, Худованд Худои мо шукӯҳи ӯро ба мо нишон дод, ва садои ӯро аз миёнаи оташ шунидем; дар ин рӯз дидем, ки Худо бо одам сухан хоҳад гуфт ва ӯ зинда хоҳад монд. Ва ҳоло мо намемирем, зеро ин оташи бузург моро хоҳад сӯхт, агар мо боз овози Худованди Худои худро бишунавем, ва хоҳем мурд. Кӣ гӯшти инсонӣ овози Худои зиндаро, ки аз миёни оташ сухан мегӯяд, чунон ки мо шунидем, шунидааст ва зинда мондааст? Наздик шав ту ва ҳама он чӣ ки Худованди Худои мо мегӯяд бишнав, ва ту ба мо ҳама он чӣ ки Худованди Худои мо ба ту мегӯяд, бигӯ, ва мо хоҳем шунид ва хоҳем кард. Ва Худованд овози сухани шуморо, ки ба ман мегуфтед, шунид ва Худованд ба ман гуфт: Овози сухани ин мардумро, ки ба ту гуфтанд, шунидам. Ҳар чи гуфтанд, дуруст гуфтанд. Кӣ ба онҳо чунин дил медиҳад, то ки аз ман битарсанд ва ҳамаи фармонҳои маро ҳамаи рӯзҳо нигоҳ доранд, то ки барои онҳо ва писарони онҳо то абад хуб бошад? Равед, ба онҳо гуфтам, шумо баргардед ба хонаҳои худ; вале ту дар ин ҷо бо ман бист, ва ман ба ту фармонҳо ва қонунҳо ва ҳукмҳоро хоҳам гуфт, ки ту онҳоро ба онҳо таълим хоҳӣ дод, ва онҳо чунин дар замине кунанд, ки ман онро ба онҳо ба мерос медиҳам. Ва шумо нигоҳ хоҳед дошт кардани он тарзеро, ки Худованди Худои ту ба ту фармон дод; шумо майл нахоҳед кард на ба тарафи рост ва на ба тарафи чап, мувофиқи тамоми он роҳе, ки Худованди Худои ту ба ту фармон дод, ки дар он равед, то ки Ӯ туро ором диҳад ва ба ту хуб бошад ва дарозумр шавед дар он замине, ки мерос

хоҳед гирифт.

6

Ва инҳо ҳукмҳо ва қонунҳо ва ҳукмҳое ҳастанд, ки Худованди Худои мо фармуд, то ба шумо омӯзем, ки чунин дар он замине амал кунед, ки шумо ба он ҷо дохил мешавед, то онро мерос баред. То ки шумо аз Худованди Худои худ битарсед, ҳамаи ҳукмҳо ва фармонҳои Ӯро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, нигоҳ доред – ту ва писаронат ва набераҳоят дар тамоми рӯзҳои зиндагиат, то ки умри дароз кунед. Ва гӯш кун, эй Исроил, ва нигоҳ дор ичро кардан, то ки барои ту хуб бошад, ва то ки шумо бисёр зиёд шавед, чунон ки Худованд Худои падарони ту гуфт, ки ба ту замине диҳад, ки аз он шир ва асал равон аст; ва инҳо ҳукмҳо ва қонунҳо, ки Худованд ба писарони Исроил дар биёбон фармон дод, вақте ки онҳо аз замини Миср берун омаданд. Шунав Исроил, Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ва ту бояд дӯст дорӣ Худованди Худои худро аз тамоми ақлат, ва аз тамоми рӯҳат, ва аз тамоми қувваат. Ва ин суханҳое, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, дар дили ту ва дар рӯҳи ту хоҳанд буд. Ва ту онҳоро ба писаронат пеш хоҳӣ бурд ва дар бораи онҳо сухан хоҳӣ гуфт, вақте ки дар хона нишастаӣ ва вақте ки дар роҳ равонӣ ва вақте ки хобидаӣ ва вақте ки бархестаӣ. Ва ту онҳоро ҳамчун нишона ба дасти худ хоҳӣ баст ва онҳо пеш аз чашмони ту ҷунбишнопазир хоҳанд буд. Ва шумо онҳоро бар

чорчӯбаҳои дарҳои хонаҳои худ ва дарвозаҳои худ хоҳед навишт. Ва хоҳад буд вақте ки дароварад туро Худованд Худои ту ба замине, ки савганд хӯрд ба падарони ту, ба Иброҳим ва ба Исҳоқ ва ба Яъқуб, додан ба ту шаҳрҳои бузург ва хуб, ки ту набунодӣ, хонаҳои пур аз ҳамаи чизҳои хуб, ки ту напур кардӣ, ҳавзҳои канда шуда, ки ту накандӣ, токзорҳо ва боғҳои зайтун, ки ту накоштӣ, ва хӯрда ва сер шуда, эҳтиёт кун худат, ки фаромӯш накунӣ Худовандро Худои худатро, ки бароварда туро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ. Худованди Худои худро бояд тарсӣ ва танҳо ба Ӯ хизмат кунӣ ва ба Ӯ часпӣ ва ба номи Ӯ савганд хӯрӣ. Не равед ақиби худоёни дигар аз худоёни миллатҳои атрофи шумо, зеро ки Худои ғайратманд Парвардигор Худои ту дар ту аст; набошад ки хашмгин шуда бо ғазаб Парвардигор Худои ту ба ту, нобуд кунад туро аз рӯи замин. Ту Худованди Худои худро озмоиш накунӣ, чунон ки дар он озмоиш озмудаед. Нигоҳ дошта, нигоҳ дорӣ фармонҳои Худованди Худои худро, шаҳодатҳо ва ҳукмҳоеро, ки Ӯ ба ту фармуд. Ва ту хоҳӣ кард он писандида ва он некро пеши Худованди Худои ту, то ки ба ту хуб шавад, ва ту дохил шавӣ ва мерос гирӣ он замини некро, ки Худованд ба падарони шумо савганд хӯрд, рондани ҳамаи душманони туро аз пеши рӯи ту, чунон ки Худованд гуфт. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте писарат фардо аз ту бипурсад ва гӯяд: Ин гувоҳиҳо ва ҳукмҳо ва қазоҳое, ки Худованди Худои мо ба мо фармудааст, чӣ ҳастанд? Ва ту ба писарат хоҳӣ гуфт: Мо хизматкорони Фиръавн дар замини Миср будем, ва Худованд моро аз он ҷо бо дасти қавӣ ва бо бозӯи баланд

баровард. Ва Худованд нишонаҳо ва мӯъҷизаҳои бузург ва бад дар Миср ба Фиръавн ва ба хонаи ӯ пеши мо дод, ва моро аз он ҷо берун овард, то ба мо ин заминро диҳад, ки савганд хӯрд, ки ба падарони мо диҳад. Ва Худованд ба мо фармон дод, ки ҳамаи ин қонунҳоро иҷро кунем ва аз Худованд Худои худ битарсем, то ки ҳамаи рӯзҳо барои мо хуб бошад ва то ки зинда бошем, ҳамчунон ки имрӯз ҳастем. Ва раҳмат хоҳад буд ба мо, агар ҳамаи ин фармонҳоро пеши Худованди Худои мо нигоҳ дорем ва анҷом диҳем, чунон ки Ӯ ба мо фармуд.

7

Агар Худованди Худои ту туро ба замине, ки ту ба он ҷо дохил мешавӣ то онро мерос гирӣ, дароварад ва миллатҳои бузургро аз пеши рӯи ту бардорад, Ҳиттиёнро ва Ҷирҷошиёнро ва Амуриёнро ва Канъониёнро ва Фаризиёнро ва Ҳивиёнро ва Ябусиёнро, ҳафт миллатҳои бисёр ва аз шумо қавитарро, ва Худованди Худои ту онҳоро ба дастҳои ту супорад ва ту онҳоро занӣ, бо нобудӣ онҳоро нобуд кунӣ, ту бо онҳо аҳд набандӣ ва раҳм накунед ба онҳо ва никоҳ накунед бо онҳо, духтари худро надиҳӣ ба писари ӯ ва духтари ӯро нагирӣ барои писари худ. Зеро ӯ писари туро аз ман бармегардонад ва ба худоёни дигар хизмат мекунад, ва Худованд бо хашм ба шумо ғазабнок мешавад ва туро зуд нобуд мекунад. Аммо чунин бо онҳо рафтор кунед: қурбонгоҳҳои онҳоро вайрон кунед,

сутунҳои онҳоро бишканед, ҷангалзорҳои онҳоро бибуред ва тимсолҳои ташрофшудаи худоёни онҳоро бо оташ бисӯзонед. Зеро ки ту мардуми муқаддас ҳастӣ ба Худованд Худои худат, ва Худованд Худои ту туро интихоб кард, то барои Ӯ мардуми хоса бошӣ аз байни ҳамаи миллатҳое, ки дар рӯи замин ҳастанд. Не аз он сабаб ки шумо аз ҳама миллатҳо зиёдтар ҳастед, Худованд шуморо интихоб кард, балки шумо аз ҳама миллатҳо камтар ҳастед. Аммо аз он ки Худованд шуморо дӯст медошт ва савгандеро, ки ба падаронатон хӯрда буд, нигоҳ медошт, Худованд шуморо бо дасти қавӣ баровард ва туро аз хонаи бандагӣ, аз дасти Фиръавн, подшоҳи Миср, озод кард. Ва ту хоҳӣ донист, ки Худованди Худои ту, ин Худо аст; Худои вафодор, нигоҳдорандаи аҳд ва раҳм ба онҳое, ки дӯст медоранд ӯро ва ба онҳое, ки нигоҳ медоранд фармонҳои ӯро то ҳазор наслҳо, ва баргардонанда ба онҳое, ки нафрат мекунанд мувофиқи рӯй барои нобуд кардани пурраи онҳо; ва не таъхир мекунад ба онҳое, ки нафрат мекунанд; мувофиқи рӯй хоҳад баргардонд ба онҳо. Ва ту бояд нигоҳ дорӣ ҳамон фармонҳоро, ва ҳамон қонунҳоро, ва ҳамон ҳукмҳоро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам иҷро кунӣ. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте шумо ин ҳукмҳоро бишнавед ва онҳоро нигоҳ доред ва анҷом диҳед, Худованди Худои ту аҳду раҳматеро, ки ба падарони шумо савганд хӯрд, барои ту муҳофизат хоҳад кард. Ва Ӯ туро дӯст медорад ва туро баракат медиҳад ва туро зиёд мекунад, ва наслҳои шикамат ва меваи заминат, ғаллаат ва шаробат ва равғанат, рамаҳои говҳоят ва галаҳои гӯсфандонат баракат

медиҳад дар он замине, ки Худованд ба падаронат савганд хӯрд, то ба ту диҳад. Баракатнок хоҳӣ буд ту аз ҳамаи миллатҳо, набошад дар байни шумо бебача ва на бебача, ва дар чорвои ту. Ва Худованди Худои ту аз ту ҳамаи беморӣ ва ҳамаи бемориҳои бади Мисрро, ки ту дидай ва донистай, дур хоҳад кард, онҳоро бар ту нахоҳад гузошт, балки бар ҳамаи душманони ту хоҳад гузошт. Ва ту хоҳӣ хӯрд ҳамаи ғаниматҳои миллатҳоеро, ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, чашми ту бар онҳо раҳм нахоҳад кард, ва ту набояд ба худоҳои онҳо хизмат кунӣ, зеро ки ин ба ту сангандоз аст. Агар ту дар андешаи худ бигӯй, ки ин миллат аз ман бисёртар аст, чӣ тавр ман қодир хоҳам шуд онҳоро нобуд кунам? Ту онҳоро натарсӣ; бо ёдовар ёд хоҳӣ кард ҳар чӣ ки Худованди Худои ту ба Фиръавн ва ҳамаи мисриён кард: Озмоишҳои бузургеро, ки чашмони ту онҳоро диданд, нишонаҳо ва мӯъҷизаҳои бузурги онҳо, дасти қавӣ ва бозуи баланд; чунон ки Худованди Худои ту туро берун овард, ҳамин тавр Худованди Худои шумо ба ҳамаи миллатҳое, ки ту аз рӯи онҳо метарсӣ, хоҳад кард. Ва Худованди Худои ту зунбӯрҳоро ба онҳо хоҳад фиристод, то вақте ки онҳое ки боқимонда ва онҳое ки аз ту пинҳон шудаанд нобуд шаванд. Ту аз рӯи онҳо захмӣ нахоҳӣ шуд, зеро Худованди Худои ту дар ту аст, Худои бузург ва қавӣ. Ва Худованди Худои ту ин миллатҳоро аз пеши ту кам-кам нобуд хоҳад кард, ту натавонӣ онҳоро зуд нобуд кунӣ, то замин вайрона нашавад ва ҳайвонҳои ваҳшӣ бар ту зиёд нашаванд. Ва онҳоро Худованди Худои ту ба дастҳои ту хоҳад дод, ва ту онҳоро бо халокати бузург халок хоҳӣ кард,

то вақте ки онҳоро пурра нобуд кунӣ. Ва подшоҳони онҳоро ба дастҳои шумо хоҳад дод, ва шумо номи онҳоро аз он ҷой нобуд хоҳед кард. Ҳеҷ кас дар назди ту истодагӣ нахоҳад кард, то вақте ки онҳоро нобуд кунӣ. Тасвирҳои ҳаккокишудаи худоёни онҳоро бо оташ хоҳед сӯхт, нуқра ва тиллои онҳоро орзу нахоҳед кард ва барои худат нахоҳед гирифт, то аз он лағзиш накунӣ, зеро ки ин назди Худованди Худои ту нафратангез аст. Ва ту нафратангезро ба хонаи худ наоварӣ ва монанди он лаънатӣ хоҳӣ шуд. Аз он сахт нафрат хоҳӣ кард ва онро нафратангез хоҳӣ донист, зеро ки он лаънатӣ аст.

8

Ҳамаи он фармонҳоеро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, нигоҳ доред ва иҷро кунед, то ки зиндагӣ кунед ва зиёд шавед ва дохил шавед ва мерос гиред он заминеро, ки Худованди Худои шумо ба падарони шумо савганд хӯрд. Ва ту тамоми роҳеро, ки Худованди Худои ту туро дар биёбон ҳидоят кард, ба ёд хоҳӣ овард, то ки туро фурӯтан кунад ва санҷад, ва он чизҳое, ки дар дили ту ҳаст, маълум шавад, оё фармонҳои Ӯро нигоҳ хоҳӣ дошт ё не. Ва Ӯ туро азоб дод, ва туро гуруснагӣ овард, ва туро бо манно хӯронд, ки падаронат намедонистанд, то ба ту эълон кунад, ки инсон на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае, ки аз даҳони Худо берун меояд, инсон зиндагӣ мекунад. Либосҳои ту аз тан кӯҳна нашуданд, пойафзолҳои

ту фарсуда нашуданд, пойҳои ту пинаҳок нашуданд, ин бубин чил сол. Ва дар дили худ хоҳӣ донист, ки чунон ки одам писари худро тарбия мекунад, ҳамчунин Худованди Худои ту туро тарбия хоҳад кард. Ва ту фармонҳои Худованди Худоятро нигоҳ медорӣ, то дар роҳҳои Ӯ равӣ ва аз Ӯ битарсӣ. Зеро ки Худованди Худои ту туро ба замини хуб ва бисёр дароварад, ки дар он ҷӯйҳои обҳо ва чашмаҳои ғорҳо баромада аз даштҳо ва аз кӯҳҳо ҷорӣ мешаванд. Замини гандум ва ҷав, токҳо, дарахтони анҷир, анорҳо; замини дарахти зайтун, равғани зайтун ва асал; замине, ки дар он на бо камбағалӣ нони худро мехӯрӣ ва чизе кам нахоҳӣ дошт дар он; замине, ки сангҳояш оҳан аст ва аз кӯҳҳояш биринҷ мекониӣ. Ва ту хоҳӣ хӯрд ва сер хоҳӣ шуд, ва Худованд Худои худро баракат хоҳӣ дод барои замини нек, ки ба ту додааст. Эҳтиёт кун худат, фаромӯш накунӣ Худованди Худои худро, нигоҳ надоштани фармонҳои ӯ ва ҳукмҳо ва қонунҳои ӯро, ки ман ба ту имрӯз фармон медиҳам; Мабодо хӯрда ва сер шуда ва хонаҳои хубро сохта ва дар онҳо сукунат карда ва гову гӯсфандони ту зиёд шуда ба ту, нуқра ва тилло зиёд шуда ба ту ва ҳамаи он чӣ ба ту хоҳад буд зиёд шуда ба ту, баланд шавӣ дар дил ва фаромӯш кунӣ Худованди Худои худро, баровардаи туро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ; оварандаи туро тавассути биёбони бузург ва он тарсовар, ки дар он мори газанда ва каждум ва ташнагӣ, ки дар он об набуд; баровардаи ба ту аз санги тез чашмаи обро; хӯрондаи туро маннро дар биёбон, ки ту намедонистӣ ва падарони ту намедонистанд, то хор кунад туро ва озмоиш

кунад туро ва некӣ кунад туро дар охири рӯзҳои ту. Дар дили худ нагӯ, ки қувваи ман ва қудрати дасти ман ин қувваи бузургро ба ман оварда. Ва ту Худованди Худои худро ёд хоҳӣ кард, ки Ӯ худ ба ту қувват медиҳад барои қудрат кардан, ва то ки аҳди Ӯро устувор кунад, ки Худованд ба падарони ту савганд хӯрд, чунон ки имрӯз. Ва хоҳад буд, агар фаромӯш кунӣ Худованди Худои худро ва равӣ дунболи худоёни дигар ва ба онҳо хизмат кунӣ ва ба онҳо сачда кунӣ, шаҳодат медиҳам ба шумо имрӯз осмон ва заминро, ки ҳалокат хоҳед шуд. Чунон ки Худованд Худо дигар миллатҳоро пеш аз рӯи шумо нобуд мекунад, ҳамчунин шумо низ нобуд хоҳед шуд, зеро ба садои Худованд Худои худ гӯш надодед.

9

Гӯш кун, эй Исроил: ту имрӯз аз Урдун убур мекунӣ, то дохил шавӣ ва миллатҳои бузург ва қавитар аз шумо ба мерос гирӣ, шаҳрҳои бузург ва ҳисорнок то осмон, қавми бузург ва зиёд ва баландқад, писарони Аноқ, онҳоеро ки ту медонӣ ва ту шунидаӣ, кӣ дар пеши писарони Аноқ муқобилат хоҳад кард? Ва ту имрӯз хоҳӣ донист, ки Худованди Худои ту пеш аз рӯи ту хоҳад рафт, Ӯ оташи фурӯзанда аст, Ӯ онҳоро нобуд хоҳад кард ва онҳоро аз пеши ту бармегардонад, ва онҳоро ба зудӣ нобуд хоҳад кард, чунон ки Худованд ба ту гуфт. Дар дили худ нагӯ, вақте ки Худованди Худоят ин миллатҳоро пеш аз рӯят

нобуд мекунад: Худованд маро бинобар адолати ман оварда, то ин замини некро ба мерос гирам. Не аз рӯи адолати ту ва на аз рӯи покии дили ту ту дохил мешавӣ, то замини онҳоро ба мерос гирӣ, балки аз рӯи беадолатии ин миллатҳо Худованд онҳоро аз пеши рӯи ту нобуд хоҳад кард, ва то ки аҳдеро барқарор кунад, ки Худованд ба падарони мо — ба Иброҳим ва ба Исҳоқ ва ба Яъқуб савганд хӯрд. Ва шумо имрӯз хоҳед донист, ки на аз рӯи ростгариҳои шумо Худованд Худои шумо ба шумо ин замини некро барои мерос гирифтан медиҳад, зеро шумо мардуми сахтгардан ҳастед. Ёд кун ва фаромӯш накун, ки чӣ қадар ту Худованд Худои худро дар биёбон ба ғазаб овардӣ, аз он рӯзе ки аз Миср берун омадӣ ва ба ин ҷой расидӣ, ҳамеша ба Худованд нофармонӣ мекардӣ. Ва дар Ҳореб шумо Худовандро ба ғазаб овардед, ва Худованд бар шумо хашмгин шуд, то шуморо нобуд кунад, вақте ки ман ба кӯҳ боло меравам, то лавҳҳои сангиро гирам, лавҳҳои аҳдеро, ки Худованд бо шумо баст, ва ман дар кӯҳ чил рӯз ва чил шаб мондам, нон нахӯрдам ва об нанӯшидам. Ва Худованд ба ман ду лавҳаи сангиро дод, ки бо ангушти Худо навишта шуда буданд, ва дар онҳо ҳамаи суханҳое навишта шуда буд, ки Худованд дар кӯҳ дар рӯзи маҷлис ба шумо гуфта буд. Ва чунин шуд, ки баъди чил рӯз ва чил шаб Худованд ба ман ду лавҳаи сангиро, лавҳаҳои аҳдро дод. Ва Худованд ба ман гуфт: Бархез, аз ин ҷо зуд фуроравӣ, зеро мардуми ту, ки онҳоро аз замини Миср баровардӣ, беқонунӣ карданд. Онҳо зуд аз роҳе, ки Ман ба онҳо фармон додам, табоҳ карданд ва барои худашон бути

рехтагӣ сохтанд. Ва Худованд ба ман гуфт, гуфта, ман ба ту як маротиба ва ду маротиба гуфтаам, гуфта, ман ин қавмро дидаам, ва инак қавми сахткардан аст. Ва акнун ба ман иҷозат деҳ онҳоро пурра нобуд кунам, ва номи онҳоро аз зери осмон пок хоҳам кард, ва туро ба миллати бузург ва қавӣ ва хеле бештар аз ин хоҳам гардонд. Ва баргашта, аз кӯҳ фуромадам, ва кӯҳ то осмон бо оташ мешӯхт, ва ду лавҳаи шаҳодатҳо дар ду дасти ман буданд. Ва дида, ки шумо гуноҳ кардед пеши Худованди Худои шумо, ва шумо барои худатон тимсоли рехтагӣ сохтед, ва аз роҳе, ки Худованд ба шумо фармон дод иҷро кунед, тағйир додед; ва ду лавҳҳоро гирифта, ман онҳоро аз ду дастони худам партофтам ва пеши шумо шикастам. Ва ман илтимос кардам пеши Худованд бори дуюм, хамчунон ки пештар, чил рӯз ва чил шаб нон нахӯрдам ва об нанӯшидам, дар бораи ҳамаи гуноҳони шумо, ки шумо гуноҳ кардед ва бадӣ кардед пеши Худованди Худо ва ӯро ба ғазаб овардед. Ва ман аз сабаби ғазаб ва хашм тарсида ҳастам, зеро Худованд бар шумо ғазабнок шуд, то шуморо нобуд кунад, ва Худованд маро шунид ва дар ҳамин вақт. Ва бар Ҳорун хашмгин шуд, то ӯро нобуд кунад, ва ман дуо кардам ва дар бораи Ҳорун низ дар он вақт. Ва гуноҳи шуморо, ки шумо кардед, яъне гӯсоларо гирифтам ва онро дар оташ сӯзондам ва онро хурд карда, хеле кӯфтам то нозук шуд ва монанди гард гардид, ва гардро ба дарёи селобае, ки аз кӯҳ фурӯд меомад, партофтам. Ва дар сӯхтан ва дар озмоиш ва дар қабрҳои ҳавас, шумо Худовандро хашмгин карда будед. Ва вақте ки Худованд шуморо аз Қодеш Барнеъ фиристод ва

гуфт: Баромадед ва заминеро, ки ба шумо медиҳам, мерос гиред, шумо ба калимаи Худованди Худои худ нофармонӣ кардед ва ба Ӯ бовар накардед ва ба овози Ӯ гӯш надодед. Шумо аз он рӯзе, ки ба шумо маълум шуд, ба Худованд нофармонӣ мекардед. Ва ман пеши Худованд чил рӯз ва чил шаб илтимос кардам, чанд ки илтимос кардам, зеро Худованд гуфт, ки шуморо нобуд кунад. Ва ман ба Худо дуо кардам ва гуфтам: Эй Худованд, подшоҳи худоён, халқи Худ ва қисми Худро, ки озод кардӣ, нобуд накун, онҳоеро, ки аз замини Миср бо қуввати бузурги Худ ва бо дасти қавии Худ ва бо бозӯи баланди Худ баровардӣ. Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқубро, хизматгорони худро, ки ба онҳо ба номи худат савганд хӯрдӣ, ёд кун. Ба сахтдилии ин қавм, беэътиқодиҳо ва гуноҳҳои онҳо нигоҳ накун. Мабодо сокинони он замине, ки моро аз он ҷо баровардӣ, гӯянд: Аз он сабаб ки Худованд натавонист онҳоро ба замине, ки ба онҳо ваъда дода буд, дарорад ва аз он сабаб ки онҳоро нафрат мекард, онҳоро ба биёбон баровард, то онҳоро кушад. Ва инҳо мардуми Ту ва қисмати Ту ҳастанд, онҳоеро, ки Ту аз замини Миср бо қуввати бузурги Худ ва бо дасти қавии Худ ва бо бозуи баланди Худ баровардӣ.

10

Дар он вақт Худованд ба ман гуфт: Барои худат ду лавҳаи сангӣ монанди аввалинҳо тарош ва ба ман ба он кӯҳ баромад ва барои худат сандуқи чӯбӣ бисоз. Ва ту бар

ҳамон лавҳаҳо ҳамон суханҳоеро хоҳӣ навишт, ки дар ҳамон лавҳаҳои аввалӣ буданд, ки ту онҳоро шикастӣ, ва онҳоро ба дарун ҳамон сандуқ хоҳӣ андохт. Ва ман сандуқе аз чӯби нопӯсида сохтам ва лавҳҳои сангиро монанди аввалиҳо тарошидам, ва ба кӯҳ баромадам ва он ду лавҳ дар дастҳои ман буданд. Ва Ӯ бар он лавҳҳо мувофиқи навиштори аввалин он даҳ калимаҳоро навишт, ки Худованд дар кӯҳ аз миёни оташ ба шумо гуфта буд, ва Худованд онҳоро ба ман дод. Ва баргашта, аз он кӯҳ фуромада омадам ва он лавҳаҳоро ба он сандуқе, ки сохта будам, гузоштам ва онҳо дар он ҷо буданд, чунон ки Худованд ба ман фармуда буд. Ва писарони Исроил аз Беэрот писарони Ёким Мисадаӣ рафтанд, дар онҷо Ҳорун вафот кард ва дар онҷо дафн шуд, ва Элъозор писари ӯ ба ҷои ӯ кохинӣ кард. Аз он ҷо онҳо ба Гадгад равона шуданд ва аз Гадгад ба Этебата, замини селобҳои обҳо. Дар он вақт Худованд қабилаи Лавиро ҷудо кард, то сандуқи аҳди Худовандро бардоранд, пеши Худованд истанд, хизмат кунанд ва ба номи Ӯ дуо кунанд то ба ҳамин рӯз. Аз ин рӯ ба лавиён қисм ва қуръа дар миёни бародаронашон нест, Худованд Худаш қуръаи ӯст, чунон ки ба ӯ гуфта буд. Ва ман дар кӯҳ чил рӯз ва чил шаб истода будам. Ва Худованд маро шунид ва дар ин вақт низ, ва Худованд нахост шуморо комилан нобуд кунад. Ва Худованд ба ман гуфт: Биравед, пеш аз ин мардум ҳаракат кунед, ва бигузоред онҳо дохил шаванд ва он заминеро, ки ман ба падаронашон савганд хӯрдам, ки ба онҳо медиҳам, соҳиб шаванд. Ва ҳоло, Исроил, чӣ Худованди Худои ту аз ту мепурсад, магар ки аз

Худованди Худои ту тарсидан, ва дар ҳамаи роҳҳои Ӯ рафтан, ва Ӯро дӯст доштан, ва ба Худованди Худои ту аз тамоми дили ту ва аз тамоми ҷони ту хизмат кардан, фармонҳои Худованди Худои туро нигоҳ доштан ва ҳукмҳои Ӯро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, то ки барои ту хуб бошад? Бубин, ба Худованди Худои ту тааллуқ дорад осмон ва осмонҳои осмонҳо, замин ва ҳар он чӣ ки дар он ҳаст. Ба ғайр аз падарони шумо, Худованд онҳоро барои дӯст доштан интихоб кард ва баъд аз онҳо насли онҳоро, яъне шуморо, аз байни ҳамаи миллатҳо интихоб намуд, ҳамчун имрӯз. Ва шумо сахтдилии худро сунат хоҳед кард ва гардани худро сахт нахоҳед кард. Зеро ки Худованди Худои шумо, ин Худои худоён ва Худованди худовандон, Худои бузург ва қавӣ ва тарсовар, ки ба рӯй таваҷҷуҳ намекунад ва на тӯҳфа мегирад, адолат мекунад барои мусофир ва ятим ва бевазан, ва мусофирро дӯст медорад, то ба ӯ нон ва либос диҳад. Ва шумо бояд гарибро дӯст доред, зеро худатон гариб будед дар замини Миср. Парвардигори Худои худро хоҳӣ тарсид, ва ба Ӯ хоҳӣ хизмат кард, ва ба Ӯ хоҳӣ часпид, ва ба номи Ӯ хоҳӣ савганд хӯрд; Ин фахри ту аст, ва ин Худои ту аст, ки дар ту корҳои бузургу шукӯҳманди инро кард, ки чашмони ту онҳоро диданд. Дар ҳафтод нафар падарони ту ба Миср рафтанд, акнун вале Худованд Худои ту туро монанди ситорагони осмон бисёр кард.

11

Ва ту бояд дӯст дорӣ Худованд Худои худро, ва нигоҳ дорӣ ҳифзҳои Ӯро, ва ҳукмҳои Ӯро, ва фармонҳои Ӯро, ва ҳукмҳои Ӯро дар ҳамаи рӯзҳо. Ва шумо имрӯз хоҳед донист, ки на фарзандони шумо, онҳое ки намедонанд ва надиданд таълими Худованди Худои шумо, ва бузургиҳои Ӯ, ва дасти қавии Ӯ, ва бозуи баланди Ӯ, ва нишонаҳои Ӯ, ва мӯъҷизаҳои Ӯ, ки Ӯ дар миёни Миср ба Фиръавн подшоҳи Миср ва ба тамоми замини ӯ кард, ва он чӣ Ӯ ба қувваи мисриён ва аробаҳои онҳо ва аспҳои онҳо ва қувваи онҳо кард, чӣ тавр оби баҳри сурх ба рӯи онҳо ҷорӣ шуд, вақте ки онҳо шуморо аз ақиб таъқиб мекарданд, ва Худованд онҳоро то имрӯз ҳалок кард, ва он чӣ Ӯ ба мо дар биёбон кард то шумо ба ин ҷой омадед, ва он чӣ Ӯ ба Дотон ва Абирон писарони Элиоб писари Рӯбен кард, онҳоеро ки замин даҳони худро кушода онҳоро фурӯ бурд, ва хонаҳои онҳоро, ва хаймаҳои онҳоро, ва тамоми моли онҳоро ки бо онҳо буд дар миёни тамоми Исроил. Зеро чашмони шумо тамоми аъмолҳои бузурги Худовандро диданд, ки Ӯ имрӯз дар байни шумо кард. Ва шумо нигоҳ медоред ҳамаи фармонҳои ӯро, ки ман ба шумо имрӯз фармон медиҳам, то ки шумо зиндагӣ кунед ва зиёд шавед ва дохил шуда мерос гиред заминро, ки шумо аз Урдун он ҷо убур мекунед, то мерос гиред онро. То ки шумо дарозумр шавед дар замине, ки Худованд ба падарони шумо савганд хӯрд, ки ба онҳо ва ба насли онҳо бо онҳо диҳад, замине, ки шир ва асал ҷорӣ аст. Зеро ки замине, ки ту ба он дохил мешавӣ он ҷо барои мерос бурдани онро, нест чунон ки замини Миср аст, ки аз он ҷо шумо берун омадаед, вақте ки онҳо тухмро мекоранд

ва обёрӣ мекунанд бо пойҳои худашон, монанди боғи сабзавот. Аммо замине, ки ту ба он дохил мешавӣ он ҷо барои мерос бурдани онро, замини кӯҳистон ва ҳамвор аст; аз борони осмон об менӯшад. Замине, ки Худованди Худои ту ҳамеша бар он назорат мекунад, чашмони Худованди Худои ту аз оғози сол то охири сол бар он аст. Агар ва шунида шунавед ҳамаи фармонҳоро, ки ман фармон медиҳам ба ту имрӯз, дӯст доштан Худованди Худои туро, ва хизмат кардан ба ӯ аз тамоми дили ту, ва аз тамоми ҷони ту, ва хоҳад дод боронро ба замини ту мувофиқи мавсими барвақтӣ ва дерҳангом, ва хоҳӣ оварда ғаллаи туро, ва шароби туро, ва равғани туро, ва хоҳад дод ҷӯрокро дар майдонҳои ту барои чорвои ту; ва хӯрда, ва сер шуда, эҳтиёт кун худат нашавад васеъ дили ту, ва тағйир диҳед, ва хизмат кунед ба худоёни дигар, ва саҷда кунед ба онҳо, ва ғазабнок шуда бо хашм Худованд бар шумо, ва бибандад осмонро, ва нахоҳад буд борон, ва замин нахоҳад дод меваи худро, ва ҳалок хоҳед шуд дар зудӣ аз замини некӣ, ки Худованд дод ба шумо. Ва шумо гузоред ин суханҳоро ба дили шумо ва ба ҷони шумо, ва шумо бандед онҳоро ба нишона бар дасти шумо, ва он хоҳад буд ноҷунбон пеши чашмони шумо. Ва шумо омӯзонед онҳоро ба фарзандони шумо гуфтан дар онҳо вақте ки шумо нишастаед дар хона, ва вақте ки шумо равед дар роҳ, ва вақте ки шумо хобед, ва вақте ки шумо бархезед. Ва шумо онҳоро бар чорчӯбаҳои дарҳои хонаҳои худ ва дарвозаҳои худ хоҳед навишт, то ки шумо рӯзҳои дарозро зиндагӣ кунед ва рӯзҳои писарони шумо бар замине, ки Худованд ба падарони шумо савганд

хӯрд, ки ба онҳо диҳад, мисли рӯзҳои осмон бар замин бошанд. Ва хоҳад буд, агар шунида шунавед ҳамаи ин фармонҳоеро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам кардан, дӯст доштани Худованди Худои моро ва рафтан дар ҳамаи роҳҳои Ӯ ва часпидан ба Ӯ, онгоҳ Худованд ҳамаи ин миллатҳоро аз пеши рӯи шумо берун хоҳад кард ва шумо миллатҳои бузургу қавиро, ки аз шумо бузургтаранд, ба мерос хоҳед гирифт. Ҳар ҷое ки пойгоҳи пои шумо пойгузорад, ба шумо хоҳад буд, аз биёбон ва Антилибанус, ва аз дарёи калон, дарёи Фурот, ва то баҳри ғарбӣ сарҳадҳои шумо хоҳад буд. Ҳеҷ кас дар баробари шумо муқобилат намекунад ва Худованди Худои шумо тарс ва ларзиши шуморо бар рӯи тамоми замине, ки бар он пой мегузоред, хоҳад гузошт, ҳамон тавре ки ба шумо сухан гуфт. Бинед, ман медиҳам пеши шумо имрӯз баракатро ва лаънатро: баракатро, агар шунавед фармонҳои Худованди Худои шуморо, ки ман фармон медиҳам ба шумо имрӯз; ва лаънатро, агар нашунавед фармонҳои Худованди Худои шуморо, ки ман фармон медиҳам ба шумо имрӯз, ва гумроҳ шавед аз роҳе, ки ман фармон додам ба шумо, рафта хизмат кунед ба худоёни дигар, ки шумо онҳоро намедонед. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте Худованди Худои ту туро ба он замине, ки барои мерос гирифтани он ба он ҷо мегузарӣ, дароварад, баракатро бар кӯҳи Гаризин ва лаънатро бар кӯҳи Гайбал хоҳӣ гузошт. Не инҳо он тарафи Урдун, дар пушти роҳи ғуруби офтоб дар замини Канъон мебошанд, он ки дар ғурубҳо сокин аст, пайрави Голгол, наздики дарахти булути баланд? Шумо аз Урдун мегузаред,

то ворид шавед ва замине, ки Худованд Худои мо ба шумо ба мерос медиҳад, ба даст оваред, ва шумо дар он ҳамаи рӯзҳо зиндагӣ хоҳед кард. Ва шумо ҳама фармонҳои Ӯ ва ин ҳукмҳоеро, ки ман имрӯз пеши шумо медиҳам, нигоҳ хоҳед дошт.

12

Ва ин фармонҳо ва ҳукмҳо, ки шумо бояд нигоҳ доред барои иҷро кардан дар он замине, ки Худованд Худои падарони шумо ба шумо ба мерос медиҳад, дар тамоми рӯзҳое, ки шумо дар рӯи замин зиндагӣ мекунед. Бо вайронӣ вайрон кунед ҳамаи ҷойҳоеро, ки дар онҳо онҳо ба худоёни худ хизмат карданд, ки шумо онҳоро мерос мегиред онҳоро, дар кӯҳҳои баланд ва дар теппаҳо ва дар зери дарахти ғафс. Ва шумо қурбонгоҳҳои онҳоро вайрон кунед ва сутунҳои онҳоро бишиканед ва бутазорҳои онҳоро бибурред ва тимсолҳои ҳаккокшудаи худоёни онҳоро бо оташ бисӯзонед ва номи онҳоро аз он ҷой нобуд кунед. Шумо чунин ба Худованди Худои худ намекунед. Аммо ба он ҷое, ки Худованд Худои ту дар яке аз шаҳрҳои шумо интихоб кунад, то номи ӯро он ҷо ном барад ва хонда шавад, ҷустуҷӯ хоҳед кард ва ба он ҷо хоҳед омад. Ва шумо он ҷо ҳадяҳои сӯхтанӣ, қурбониҳо, нахустинҳои меваҳо, дуоҳо, ҳадяҳои ихтиёрӣ, созишҳои худ ва нахустзодаҳои гов ва гӯсфандони худро хоҳед овард. Ва шумо он ҷо пеш аз Худованди Худои худ хоҳед хӯрд ва аз ҳар чизе, ки дасттон

ба он расонед, шодӣ хоҳед кард, шумо ва хонаводаҳои шумо, чунон ки Худованди Худои ту туро баракат додааст. Шумо намекунед ҳамаи он чизҳоеро, ки мо имрӯз дар ин ҷо мекунем, ҳар кас он чизеро, ки пеши ӯ писанд аст; зеро шумо то ҳол ба ором ва ба мерос, ки Худованди Худои мо ба шумо медиҳад, наомадаед. Ва шумо аз Урдун хоҳед гузашт ва дар замине, ки Худованд Худои мо ба шумо мерос медиҳад, сукунат хоҳед кард, ва Ӯ шуморо аз ҳамаи душманони атрофатон орому сукун хоҳад дод, ва шумо бо бехатарӣ зиндагӣ хоҳед кард. Ва он ҷое, ки Худованди Худои ту барои хонда шудани номаш интихоб кунад, ҳамон ҷо хоҳад буд. Ба он ҷо ҳамаи он чизҳоеро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, оваред: қурбониҳои сӯхтанитонро, қурбониҳоятонро, даҳякҳоятонро, нахустинаҳои дастҳоятонро ва ҳамаи туҳфаҳои интихобшудаатонро, ки ба Худованди Худоятон назр мекунед. Ва шумо шодӣ хоҳед кард пеши Худованди Худои шумо, шумо ва писарони шумо, ва духтарони шумо, ва хизматкорони шумо, ва канизакони шумо, ва Лавӣ дар дарвозаҳои шумо; зеро ки барои ӯ қисм нест ва на мерос бо шумо. Барои худат диққат кун, то қурбониҳои сӯхтаи худро дар ҳар ҷое, ки бинӣ, пешкаш накунӣ. Аммо ё дар он ҷое, ки Худованди Худои ту онро интихоб хоҳад кард дар яке аз қабилаҳои ту, дар он ҷо шумо қурбониҳои сӯхтании худро хоҳед овард ва дар он ҷо ту ҳамаи он чиро, ки ман имрӯз ба ту амр мекунам, иҷро хоҳӣ кард. Аммо дар ҳар хоҳиши худ қурбонӣ кун ва гӯшт бихӯр мувофиқи баракати Худованди Худои ту, ки ба ту дод дар ҳар шаҳр. Нопок ва пок якҷоя онро хоҳанд хӯрд, чун

оҳу ё гавазн. Ҷуз хунро нахӯред, онро бар замин мисли об бирезед. Ту натавонӣ дар шаҳрҳои худ даҳякуми ғалладонат ва шаробат ва равғанат, нахустзодаҳои говҳоят ва гӯсфандонат, ҳамаи дуоҳое, ки назр мекунӣ, аҳдҳои шумо ва нахустмеваҳои дастонат хӯрӣ. Аммо ту онро дар пеши Худованди Худои худат мехӯрӣ дар он ҷое, ки Худованди Худои ту барои ӯ интихоб кунад, ту ва писари ту ва духтари ту ва хизматкори ту ва канизаки ту ва мусофир дар шаҳрҳои шумо; ва ту шодӣ мекунӣ дар пеши Худованди Худои худат дар ҳамаи он чизҳое, ки дасти худатро ба он мегузорӣ. Диққат кун, ки барои худат Лавиро тарк накунӣ дар тамоми вақте, ки дар рӯи замин зиндагӣ мекунӣ. Агар Худованд Худои ту сарҳадҳои туро васеъ кунад, чунон ки ба ту гуфт, ва ту гӯӣ, Гӯшт мехӯрам, агар ҷони ту хоҳад, ки гӯшт бихӯрад, дар ҳама хоҳиши ҷони ту гӯшт бихӯр. Агар аммо дур бошад аз ту он ҷое, ки Худованд Худои ту интихоб кунад, то дар он ҷо номи Ӯ даъват шавад, пас қурбонӣ кунӣ аз гови худ ва аз гӯсфанди худ, ки Худо ба ту диҳад, ҳамон тавре ки ба ту фармон додам, ва дар шаҳрҳои худ мувофиқи хоҳиши ҷонат хӯрӣ. Чунон ки оху ва гавазн хӯрда мешаванд, ҳамин тавр онро хӯрӣ, нопок дар миёни ту ва пок ҳамчунин хӯранд. Диққат кун қавӣ, ки хун нахӯрӣ, зеро хун ҷони ӯст, ҷон бо гӯштҳо хӯрда нахоҳад шуд. Шумо онро нахоҳед хӯрд, онро ба замин мисли об мерезед. Онро нахӯрӣ, то ки барои ту хуб шавад ва барои писаронат баъд аз ту, агар он чизеро ки хуб ва хушоянда аст дар назди Худованди Худоят анҷом диҳӣ. Ҷуз чизҳои муқаддаси ту, агар ба ту шавад, ва дуоҳои худро гирифта,

ба он ҷое меоӣ, ки Худованд Худои ту интихоб кунад, то номи Ӯ дар он ҷо хонда шавад. Ва ту қурбониҳои сӯхтанӣи худро хоҳӣ кард, гӯшташонро бар қурбонгоҳи Худованди Худои худ пешкаш хоҳӣ кард, аммо хуни қурбониҳои худро ба пояи қурбонгоҳи Худованди Худои худ хоҳӣ рехт ва гӯшташонро хоҳӣ хӯрд. Нигоҳ дор ва гӯш кун ва ҳамаи калимаҳоеро, ки ман ба ту фармон медиҳам, иҷро кун, то ки барои ту ва писаронат то абад хуб бошад, агар ту он чизеро, ки пеши Худованди Худоят хушоянда ва нек аст, иҷро кунӣ. Агар вале Худованди Худои ту миллатҳоро нобуд кунад, ки ту ба он ҷо дохил мешавӣ то замини онҳоро мерос бигирӣ, аз рӯи ту, ва ту онро мерос бигирӣ, ва ту дар замини онҳо зиндагӣ кунӣ, эҳтиёт бош барои худат, ки ҷустуҷӯ накунӣ пайравӣ кардани онҳо баъд аз нобуд шудани онҳо аз рӯи ту, гуфта: чӣ тавр миллатҳои ин ба худоёни онҳо кор мекунанд? Ман ҳам хоҳам кард. Ту ҳамин тавр ба Худои худ амал накунӣ, зеро онҳо дар ибодати худоёни худ он гандагиҳоеро мекарданд, ки Худованд аз онҳо нафрат дорад, чунки онҳо писарон ва духтарони худро дар оташ ба худоёни худ месӯзонанд.

13

Ҳар калимае, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, инро нигоҳ доред ва иҷро кунед. На чизе бар он илова кунед ва на чизе аз он гиред. Агар дар миёни шумо пайғамбар ё хобдидае, ки хоб мебинад, бархезад, ва ба

шумо нишона ё мӯъҷиза диҳад, ва он нишона ё он мӯъҷизае, ки ба шумо гуфт, биёяд, гӯён: биёед ва ба худоёни дигаре, ки намедонед, хизмат кунем, ба сухани он пайғамбар ё он хобдидаи он хоб гӯш накунед; зеро Худованди Худои шумо шуморо озмоиш мекунад, то донад ки оё Худои худро аз тамоми дили худ ва аз тамоми ҷони худ дӯст медоред. Пас аз Худованди Худои худ биравед ва аз Ӯ битарсед ва овози Ӯро бишнавед ва ба Ӯ пайваста шавед. Ва он пайғамбар ё он хобдидаи хоб бояд кушта шавад, зеро ӯ сухан гуфт, то туро аз Худованди Худои ту гумроҳ кунад, ки туро аз замини Миср берун овард ва туро аз бандагӣ озод кард, то туро аз он роҳе, ки Худованди Худои ту ба ту фармуд, ки дар он равӣ, дур созад, ва ту бояд бадиро аз миёни худатон нест кунӣ. Агар бародари ту аз падари ту ё аз модари ту, ё писари ту, ё духтари ту, ё зани ту, ки дар оғӯши ту аст, ё дӯсти баробар ба ҷони ту туро пинҳонӣ даъват кунад ва гӯяд: Биёем ва ба худоёни дигар хизмат кунем, ки онҳоро ту ва падарони ту намедонистед, аз худоёни миллатҳое, ки гирди шумо ҳастанд, наздик ба ту ё дур аз ту, аз канори замин то канори замин, ту ба ӯ розӣ нахоҳӣ шуд ва ба ӯ гӯш нахоҳӣ дод ва чашми ту ба ӯ раҳм нахоҳад кард, ту ба ӯ шафқат нахоҳӣ кард ва ӯро пӯшонида нахоҳӣ кард, балки эълон карда эълон хоҳӣ кард дар бораи ӯ ва дастони ту аввал бар ӯ хоҳанд буд барои куштани ӯ ва дастони тамоми мардум дар охир. Ва онҳо ӯро бо сангҳо сангсор хоҳанд кард ва ӯ хоҳад мурд, зеро ки ӯ кӯшиш кард туро аз Худованди Худои ту, ки туро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ бароварад, гардонад. Ва тамоми Исроил

шунида, хоҳад тарсид, ва дигар чунин амали бад ин ро дар миёни шумо нахоҳад кард. Агар шунавӣ дар яке аз шаҳрҳои ту, ки Худованд Худои ту медиҳад ба ту барои зиндагӣ кардан ту онҷо, гуфтани, баромаданд мардҳои беқонун аз шумо, ва баргардонданд ҳамаи сокинони замини онҳоро, гуфтани, биравем ва хизмат кунем ба худоёни дигар, ки шумо намедонистед онҳоро, ва санҷишӣ ва пурсишӣ, ва тафтиш кунӣ хеле, ва инак ҳақиқат равшан калима, шудааст ин нафратангезӣ дар шумо, кушта кушӣ ҳамаи сокинонро дар замини он дар қатли шамшер, бо лаънат лаънат хоҳед кард онро, ва ҳамаи чизҳоеро ки дар он. Ва ҳамаи ғанимати онро дар гузаргоҳҳои он ҷамъ хоҳӣ кард ва шаҳрро бо оташ хоҳӣ сӯхт, ва ҳамаи ғанимати онро бо ҳамаи мардум пеши Худованди Худои ту, ва он беаҳолӣ хоҳад буд то абад, дигар сохта нахоҳад шуд. Ва начаспад ҳеҷ чизе аз чизи вақфшуда дар дасти ту, то ки бозгардад Худованд аз ғазаби хашми ӯ, ва диҳад ба ту раҳм, ва раҳм кунад ба ту, ва зиёд кунад туро, ки тарзе савганд хӯрд ба падарони ту, агар бишнавӣ садои Худованди Худои ту, нигоҳ доштан фармонҳои ӯро, ҳар чанд ман фармон медиҳам ба ту имрӯз, кардан некӣ ва хурсандкунандаро пеши Худованди Худои ту.

14

Шумо писарони Худованди Худои худ ҳастед, калӣ байни чашмони худ бар мурда нагузоред. Зеро ки ту қавми

муқаддаси Худованд Худои худ ҳастӣ, ва Худованд Худои ту туро интихоб кард, то қавми хосаи Ӯ шавӣ аз байни ҳамаи миллатҳое, ки дар рӯи замин ҳастанд. Шумо ҳеҷ чизи ҳаромро нахоҳед хӯрд. Инҳо чорвоҳое ҳастанд, ки шумо мехӯред: гӯсолае аз гов, ва барраеро аз гӯсфанд, ва бузғолаеро аз бузҳо; оҳу, ва ғазол, ва пигарг, орикс, ва зарофа. Ҳар ҳайвоне, ки сум ҷудо мекунад ва ду сум дорад ва нишхӯрак мекунад, аз ҳайвонот инҳоро хоҳед хӯрд. Ва инҳоро нахӯред аз ҳайвонҳое, ки ҷавидан мекунанд ва аз онҳое, ки сумҳои худро ҷудо мекунанд ва панҷаҳои шикофта доранд: шутур, харгӯш ва сангпушт, зеро ки онҳо ҷавидан мекунанд, вале сумҳои худро ҷудо намекунанд, инҳо барои шумо нопоканд. Ва хукро, ки сум ҷудо мекунад ва ҷудокунандаҳои сум дорад, вале нишхор намекунад, ин барои шумо нопок аст. Аз гӯшти онҳо нахоҳед хӯрд ва ба мурдаи онҳо даст нахоҳед зад. Ва инҳоро аз ҳамаи он чизҳое, ки дар об ҳастанд, хоҳед хӯрд: ҳар чизе, ки дар онҳо балаҳо ва пулакҳо ҳаст, хоҳед хӯрд. Ва ҳар он чӣ ки балапарҳо ва пулакҳо надорад, онро нахоҳед хӯрд, зеро он барои шумо нопок аст. Ҳар паранда покро мехӯред. Ва инҳоро шумо намехӯред аз онҳо: уқобро, ва кафтарро, ва уқоби баҳриро, ва калосро, ва лочинро, ва монандҳои ӯро, ва гунҷишкро, ва ҷуғдро, ва мургобиро, ва ҳавосилро, ва қуро, ва ибисро, ва қоқро, ва бозро, ва монандҳои ӯро, ва худҳудро, ва зоғи шабонаро, ва ҳавасилро, ва чулдурро, ва монандҳои ӯро, ва тавусмурғи арғувониро, ва хӯрпаштакро. Ҳамаи хазандагони парандагон барои шумо нопок мебошанд, шумо аз онҳо нахоҳед хӯрд. Ҳар як парандаи

покро бихӯред. Ҳар ҷасади мурдаро нахӯред; ба мусофире, ки дар шаҳрҳои ту аст, дода мешавад ва ӯ мехӯрад, ё ба бегона мефурӯшӣ, зеро ки қавми муқаддаси Худованди Худои ту ҳастӣ. Ту баррараро дар шири модараш напазӣ. Даҳумро аз ҳамаи ҳосили тухми худ даҳумбандӣ кун, ҳосили майдони худат сол ба сол. Ва ту онро дар он ҷое мехӯрӣ, ки Худованди Худои ту интихоб кунад, то номи Ӯ дар он ҷо хонда шавад. Шумо даҳякҳои ғаллаи худ, шароби худ, равғани худ, нахустзодаҳои гови худ ва гӯсфандони худро оваред, то ки биёмӯзӣ аз Худованди Худои худ дар ҳамаи рӯзҳо тарсидан. Агар роҳ аз ту дур шавад, ва натавонӣ онҳоро бурдан, зеро аз ту дур аст ҷое, ки Худованди Худои ту интихоб кунад барои хонда шудани номи Ӯ дар он ҷо, зеро Худованди Худои ту туро баракат диҳад, ва онҳоро ба нуқра фурӯшӣ, ва нуқраро дар дастҳои ту гирӣ, ва ба ҷое равӣ, ки Худованди Худои ту онро интихоб кунад. Ва ту симро медиҳӣ барои ҳар он чӣ ки рӯҳи ту орзу мекунад, барои гов ё барои гӯсфанд, ё ҳанӯз шароб ё барои нӯшокии қавӣ, ё барои нӯшокии қавӣ, ё барои ҳар он чӣ ки рӯҳи ту орзу мекунад, ва ту он ҷо пеши Худованди Худои ту мехӯрӣ, ва шодӣ мекунӣ ту ва хонаи ту, ва Лавӣ дар шаҳрҳои ту, зеро ки ба ӯ қисм нест ва на мерос бо ту. Баъд аз се сол ҳамаи даҳякро аз маҳсулоти худ берун меоварӣ, дар ҳамон сол онро дар шаҳрҳои худ мегузорӣ. Ва лавӣ хоҳад омад, зеро ки ба ӯ қисм ва на ҳам қуръа бо ту нест, ва ғарибӣ ва ятим ва бева, ки дар шаҳрҳои ту ҳастанд, ва онҳо хоҳанд хӯрд ва сер хоҳанд шуд, то ки Худованд Худои ту туро дар ҳамаи корҳое, ки агар кунӣ, баракат

диҳад.

15

Дар ҳар ҳафт сол озодкунӣ анҷом хоҳӣ дод. Ва ҳамин тавр фармони озодкунӣ: ту озод мекунӣ ҳар қарзи худро, ки ҳамсояат ба ту бадеҳкор аст, ва аз бародарат талаб намекунӣ, зеро озодкунӣ ба номи Худованди Худои ту эълон шудааст. Аз бегона ҳар қарзе, ки ба ту дорад, талаб хоҳӣ кард, вале қарзи бародаратро бахшида хоҳӣ кард. Зеро ки дар ту ниёзманд нахоҳад буд, чунки Худованди Худои ту туро дар он замине, ки Худованди Худои ту ба ту ба мерос медиҳад, баракат хоҳад дод. Агар шумо ба овози Худованди Худои худ гӯш диҳед, то нигоҳ доред ва иҷро кунед ҳамаи ин фармонҳоеро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, зеро ки Худованди Худои ту туро баракат дод, ҳамон тавре ки ба ту гуфт; ва ту ба миллатҳои бисёр қарз медиҳӣ, вале ту қарз намегирӣ; ва ту бар миллатҳои бисёр ҳукм меронӣ, вале бар ту ҳукм намеронанд. Агар дар миёни ту ниёзманде аз бародаронат дар яке аз шаҳрҳоят дар замине, ки Худованди Худоят ба ту медиҳад, пайдо шавад, дилатро сахт накун ва дастатро аз бародари ниёзмандат напӯш. Дастҳои худро ба рӯи ӯ боз хоҳӣ кард ва ба ӯ қарз хоҳӣ дод, чӣ қадар ки ӯ эҳтиёҷ дорад, чунон ки ӯ ниёзманд аст. Диққат кун ба худат, то калимаи пинҳонии беқонунӣ дар дилат пайдо нашавад, ки гӯӣ: Соли ҳафтум, соли озодкунӣ наздик мешавад, ва чашмат ба бародари

ниёзмандат бад шавад ва ба ӯ чизе надиҳӣ, ва ӯ бар зидди ту ба Худованд фарёд кунад, ва ин дар ту гуноҳи бузург бошад. Ба ӯ бахшида медиҳӣ ва ба ӯ қарз медиҳӣ, чӣ қадар ки эҳтиёҷ дорад, чунон ки эҳтиёҷ дорад, ва дар дили ту ғамгин намешавӣ, вақте ки ба ӯ медиҳӣ, зеро ки бо сабаби ин амал Худованди Худои ту туро дар ҳамаи корҳоят ва дар ҳар он чӣ ки дасти худро мегузорӣ, баракат медиҳад. Не, зеро ки камбуд аз замини ту набошад, аз ин рӯ ман ба ту фармон медиҳам, ки ин каломро иҷро кунӣ ва мегӯям: дастҳои худро ба бародари камбағал ва ниёзмандат, ки дар замини ту ҳастанд, кушода дор. Агар бародари ибронии ту ё зани ибронӣ ба ту фурӯхта шавад, ӯ шаш сол ба ту хизмат хоҳад кард ва дар соли ҳафтум ӯро озод аз худат хоҳӣ фиристод. Вақте ки ӯро озод мекунӣ, ӯро дастхолӣ нафиристӣ. Ту ӯро аз гӯсфандонат, аз ғаллаат ва аз шаробат таъминот хоҳӣ кард, чунон ки Худованди Худои ту туро баракат додааст, ба ӯ хоҳӣ дод. Ва ту ба ёд хоҳӣ овард, ки хизматкор будӣ дар замини Миср ва Худованди Худои ту туро аз он ҷо озод кард, аз ин рӯ ман ба ту фармон медиҳам, ки ин каломро иҷро кунӣ. Агар вале ӯ ба ту гӯяд: Ман аз назди ту намераваму берун, зеро ки ӯ туро ва хонаи туро дӯст дорад ва ба ӯ назди ту хуб аст. Ва ту сӯзанро мегирӣ ва гӯши ӯро ба дар месӯрохонӣ, ва ӯ барои ту хизматкор то абад хоҳад буд ва бо канизакат низ ҳамин тавр хоҳӣ кард. Пеши ту сахт нахоҳад буд, вақте ки онҳоро озод аз назди худ мефиристӣ, зеро ки шаш сол ӯ ба ту хизмат кард ба андозаи музди солонаи коргари ичорашуда, ва Худованд Худои ту туро дар ҳар кореи, ки анҷом диҳӣ,

баракат хоҳад дод. Ҳар нахустзодаеро, ки дар гов ва гӯсфандони ту таваллуд шавад, агар нар бошад, ба Худованди Худои худат муқаддас кун. Бо нахустзодаи гӯсолаат кор накун ва нахустзодаҳои гӯсфандонатро набурр. Пеши Худованд онро ҳар сол дар ҷое, ки Худованди Худои ту интихоб кунад, хӯрӣ, ту ва хонаи ту. Агар дар он айбе бошад, лангӣ ё кӯрӣ, айби бад, онро ба Худованди Худои худ қурбонӣ накунӣ. Дар шаҳрҳои ту онро мехӯрӣ, ношуда дар ту ва шуда ҳамчунин мехӯрад, чун оҳу ё гавазн. Ҷуз хунро нахоҳед хӯрд, онро ба замин хоҳед рехт чун об.

16

Моҳи навро нигоҳ дор ва Пасхаро барои Худованд Худои худат баргузор кун, зеро дар моҳи нав ту шабона аз Миср баромадӣ. Ва ту иди Фисҳро ба Худованд Худои худ қурбонӣ кунӣ, гӯсфандон ва говҳоро дар он ҷое, ки Худованд Худои ту онро интихоб кунад, то номи Ӯ дар он ҷо хонда шавад. Дар он хамиртуруш нахӯрӣ, ҳафт рӯз дар он беҳамиртуруш, нони азоб бихӯрӣ, зеро бо шитоб аз Миср баромадӣ, то рӯзи баромаданатонро аз замини Миср дар тамоми рӯзҳои зиндагиатон ёд кунед. Ба ту хамиртуруш дар ҳамаи сарҳадҳоят ҳафт рӯз дида нахоҳад шуд, ва аз гӯштҳое, ки дар бегоҳи рӯзи аввал қурбонӣ кунӣ, то субҳ чизе намонад. Ту натавонӣ қурбонӣ кардан Пасхаро дар ҳеҷ яке аз шаҳрҳои ту, ки Худованд Худои ту медиҳад ба ту; балки танҳо ба ҷое, ки Худованд Худои ту интихоб кунад,

хонда шавад номи ӯ он ҷо, қурбонӣ хоҳӣ кард Пасхаро бегоҳӣ ба тарафи ғуруби офтоб, дар вақте ки баромадӣ аз Миср. Ва ту хоҳӣ ҷӯшонд ва биришт ва хӯрд дар ҷое, ки Худованди Худои ту онро интихоб кунад, ва ту дар субҳ баргашта, ба хонаҳои худ хоҳӣ омад. Шаш рӯз нони беҳамира хоҳӣ хӯрд ва дар рӯзи ҳафтум маҷлиси хитомӣ иди Худованд Худои ту аст, ҳеҷ кор дар он накунӣ, ҷуз он чӣ барои ҷон карда мешавад. Ҳафт ҳафтаро барои худат шумориш кун: аз вақте ки ту досро ба дарав мерасонӣ, шурӯъ ба шуморишӣ ҳафт ҳафта намо. Ва ту ҷашни ҳафтаҳоро барои Худованди Худои худ баргузор хоҳӣ кард, чунон ки дасти ту қувват дорад, ҳар чӣ ки Худованди Худои ту диҳад. Ва ту шодӣ хоҳӣ кард пеши Худованди Худои ту, ту ва писари ту, ва духтари ту, хизматкори ту, ва канизаки ту, ва лавӣ, ва мусофир, ва ятим, ва бевазане, ки дар байни шумо ҳаст, дар он ҷое, ки Худованди Худои ту онро интихоб кунад, то номи Ӯ дар он ҷо хонда шавад. Ва ту ёд хоҳӣ кард, ки хизматкор дар замини Миср шуда будӣ ва ин фармонҳоро нигоҳ хоҳӣ дошт ва иҷро хоҳӣ кард. Ҷашни хаймаҳоро барои худат ҳафт рӯз баргузор хоҳӣ кард, вақте ки ту аз харманҷои худ ва аз чархушаки худ ҷамъ мекунӣ. Ва ту шодӣ хоҳӣ кард дар ҷашни ту, ту ва писари ту, ва духтари ту, хизматгори ту, ва канизаки ту, ва лавӣ, ва мусофир, ва ятим, ва бевазане, ки дар шаҳрҳои ту ҳаст. Ҳафт рӯз ҷашн мегирӣ ба Худованд Худои худ дар он ҷое, ки Худованд Худои ту интихоб кунад. Агар Худованд Худои ту туро дар ҳамаи ҳосилҳои ту ва дар ҳар кори дастонат барака диҳад, он гоҳ шодмон хоҳӣ буд. Се маротиба дар сол

ҳар як марди ту пеши Худованди Худои ту дар он ҷое дида мешавад, ки Худованд онро интихоб кунад: дар иди нонҳои беҳамира, ва дар иди ҳафтаҳо, ва дар иди хаймагоҳҳо. Ту пеши Худованди Худои ту бо дасти холӣ намоён нашавӣ. Ҳар як мувофиқи қувваи дастони шумо, мувофиқи баракате ки Худованди Худои ту ба ту дод. Қозиҳо ва мансабдоронро барои худат дар шаҳрҳои худ таъин хоҳӣ кард, ки Худованд Худои ту онҳоро мувофиқи қабилаҳо ба ту медиҳад, ва онҳо ба мардум ҳукми одилона хоҳанд дод. Онҳо ҳукмро ба паҳлӯ намекашанд ва тӯҳфа намегиранд, зеро тӯҳфаҳо чашмони донишмандонро кӯр мекунанд ва суханони одилонро нест мекунанд. Адолатро бо адолат пайравӣ кунед, то зинда бошед ва дохил шуда, заминеро ки Худованд Худои шумо ба шумо медиҳад, мерос гиред. Барои худат боғча накорӣ ва ҳеҷ дарахте дар паҳлӯи қурбонгоҳи Худои худат насозӣ. Ту барои худат сутуне нахоҳӣ гузошт, ки Худованди Худоят онро нафрат кардааст.

17

Ба Худованди Худои худат гӯсола ё гӯсфандеро, ки дар он айбе ҳаст ё ҳар чизи бад бошад, қурбонӣ накун, зеро ин ба Худованди Худои худат макрӯҳ аст. Агар ёфта шавад дар яке аз шаҳрҳои ту, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад, марде ё зане, ки бадӣ кунад пеши Худованди Худои ту, гузаштан аз аҳди ӯ, ва омада хизмат кунанд ба худоёни дигар, ва саҷда кунанд ба онҳо, ба офтоб, ё ба моҳ, ё ба

ҳамаи чизҳо аз ҷаҳони осмон, ки фармон надодааст ба ту, ва хабар дода шавад ба ту ва ҷустуҷӯ кунӣ хеле, ва бубин ростӣ шудааст ин сухан, шудааст ин нафратангезӣ дар Исроил; ва берун оварӣ он мардро, ё он занро, ва сангсор кунед онҳоро бо сангҳо, ва хоҳанд мурд. Бар асоси ду гувоҳ ё бар асоси се гувоҳ касе ба марг маҳкум карда мешавад, вале бар асоси як гувоҳ ҳеҷ кас ба марг маҳкум карда намешавад. Ва дасти гувоҳон аввал бар ӯ хоҳад буд, то ӯро кушанд, ва дасти мардум дар охир, ва шумо шарррро аз миёни худ дур хоҳед кард. Агар аз ту калима дар ҳукм ғайриимкон шавад байни хун ва хун, ва байни ҳукм ва ҳукм, ва байни таъсир ва таъсир, ва байни низоъ ва низоъ, калимаҳои ҳукм дар шаҳрҳои шумо, ва бархоста боло равӣ ба ҷое, ки Худованд Худои ту он ҷоро интихоб кунад, ва биёӣ назди кошинони Лавиён ва назди қозие, ки дар он рӯзҳо бошад, ва ҷустуҷӯ карда онҳо ба ту ҳукмро эълон мекунанд. Ва ту бояд мувофиқи масъалае амал кунӣ, ки онҳо ба ту аз он ҷое, ки Худованд Худои ту интихоб кунад, эълон мекунанд, ва бояд эҳтиёт кунӣ, ки ҳар чӣ ба ту қонунгузорӣ шавад, иҷро намоӣ. Мутобиқи қонун ва ҳукме, ки онро ба ту гӯянд, амал хоҳӣ кард ва аз калимае, ки онро ба ту хабар диҳанд, на ба рост ва на ба чап майл нахоҳӣ кард. Ва он одаме, ки агар бо ғурур амал кунад, то ки ба кохине, ки барои хизмат кардан ба номи Худованди Худои ту истодааст, ё ба қозие, ки дар он рӯзҳо бошад, итоат накунад, он одам хоҳад мурд ва ту бадиро аз Исроил бароварӣ. Ва тамоми мардум шунида, хоҳанд тарсид ва дигар беҳурматӣ нахоҳанд кард. Агар ту дохил шавӣ ба

замине, ки Худованди Худои ту медиҳад ба ту, ва мерос гирӣ онро, ва зиндагӣ кунӣ дар он, ва гӯӣ, ман таъин мекунам бар худам ҳокимро, чунон ки дигар миллатҳои атрофи ман; таъин карда таъин мекунӣ бар худат ҳокимро, ки Худованди Худо интихоб мекунад ӯро; аз бародарони ту таъин мекунӣ бар худат ҳокимро; натавонӣ таъин кунӣ бар худат одами бегонаро, зеро ки не бародари ту аст. Зеро ки ӯ барои худаш аспҳо зиёд нахоҳад кард ва мардумро ба Миср бознагардонад, то ки барои худаш аспҳо зиёд накунад, чунки Худованд гуфт: Шумо дигар ба ин роҳ бознагардед. Ва ӯ барои худаш занонро зиёд нахоҳад кард, то ки дилаш гумроҳ нашавад, ва нуқра ва тиллоро барои худаш хеле зиёд нахоҳад кард. Ва вақте ки ӯ бар тахти подшоҳии худ нишинад, ва ӯ барои худаш ин қонуни дуюмро ба китоб хоҳад навишт аз коҳинони Лавиён, ва он бо ӯ хоҳад буд, ва ӯ дар он хоҳад хонд ҳамаи рӯзҳои зиндагии худро, то ки ӯ биёмӯзад тарсидан аз Худованди Худои ту, ва нигоҳ доштан ҳамаи ин фармонҳоро, ва ин ҳукмҳоро иҷро кардан; то ки дили ӯ баланд нашавад аз бародаронаш, то ки ӯ аз фармонҳо рост ё чап манҳариф нашавад, то ки ӯ дароз кунад рӯзҳояшро дар подшоҳии худ, ӯ ва писаронаш дар байни писарони Исроил.

18

Ба коҳинони лавӣ, яъне тамоми қабилаи Лавӣ, қисм ва мерос дар байни Исроил нахоҳад буд; онҳо қурбониҳои

Худовандро, ки мероси онҳост, хоҳанд хӯрд. Қисмате ба онҳо дар миёни бародаронашон нахоҳад буд, Худованд Худаш қисмати ӯст, чунон ки ба ӯ гуфта буд. Ва ин ҳукми кохинон аст аз мардум, аз онҳое, ки қурбониҳо мегузоранд, агар гӯсола бошад ва агар гӯсфанд; ва ту бозуро ба кохин хоҳӣ дод, ва ҷоғҳоро, ва ошқозонро, ва аввалинҳои ғаллаатро, ва шаробатро, ва равғанатро; ва аввалини пашми гӯсфандонатро ба ӯ хоҳӣ дод. Зеро ки Худованд ӯро аз ҳамаи қабилаҳои ту интихоб кард, то пеши Худованди Худо истад, хизмат кунад ва ба номи Ӯ баракат диҳад, ӯ ва писарони ӯ дар миёни писарони Исроил. Агар лавӣ биёяд аз яке аз шаҳрҳо аз ҳамаи писарони Исроил, ки дар он ҷо ӯ зиндагӣ мекунад, мувофиқи он ки ҷони ӯ орзу мекунад, ба ҷое ки ӯ интихоб кунад, ӯ хизмат хоҳад кард ба номи Худованди Худои ӯ, монанди ҳамаи бародарони ӯ лавиҳо, ки дар он ҷо истодаанд пеши Худованди Худои ту. Ӯ қисмати тақсимшударо хоҳад хӯрд, ба истиснои фурӯше, ки мувофиқи оила аст. Агар ту ба он замине, ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, даромӣ, набояд омӯзӣ, ки мувофиқи ғазабангезиҳои он миллатҳо амал кунӣ. Дар ту ёфта нахоҳад шуд касе, ки писари худ ва духтари худро дар оташ тоза мекунад, фолбинӣ мекунад, аломатҳоро тафсир мекунад ва фол мегирад, бо заҳрҳо афсун мехонад, шикампайдо ва тафсиркунандаи мӯъҷизаҳо, мурдагонро мепурсад. Ҳар касе, ки инҳоро мекунад, барои Худованди Худои ту макрӯҳ аст, зеро Худованд онҳоро аз сабаби ҳамин макрӯҳҳо аз пеши рӯи ту нобуд хоҳад кард. Комил хоҳӣ буд пеш Худованди Худои ту. Зеро ки ин миллатҳо, ки ту

онҳоро бемерос мекунӣ, ба фолҳо ва пешгӯиҳо гӯш мекунанд, вале Худованди Худои ту ба ту чунин иҷозат надодааст. Паёмбареро аз бародарони ту, чун ман, бармеангезад ба ту Худованди Худои ту; ба ӯ гӯш хоҳед кард. Мувофиқи ҳама он чӣ хостӣ аз Худованди Худои ту дар Ҳӯриб дар рӯзи маҷлис, гуфта: Дигар садои Худованди Худои туро нахоҳем шунид, ва оташи ин бузургро дигар нахоҳем дид, то намирем. Ва Худованд ба ман гуфт: Ҳар чӣ ки онҳо ба ту гуфтанд, дуруст аст. Паёмбареро аз миёни бародаронашон барои онҳо мебардорам, ҳамчун ту, ва калимаҳоямро ба даҳони ӯ мегузорам ва ӯ бо онҳо сухан мегӯяд мувофиқи он чӣ ки ман ба ӯ фармон медиҳам. Ва одаме, ки агар гӯш надиҳад ба он чи пайғамбари он ба номи ман гӯяд, ман ӯро ҷазо хоҳам дод. Аммо пайғамбаре, ки беҳурматӣ карда, ба номи ман калимае гӯяд, ки Ман фармон надодам онро гуфтан, ва ҳамчунин касе, ки ба номи худоёни дигар сухан гӯяд, он пайғамбар бояд бимирад. Агар ту дар дили худ гӯӣ, чӣ тавр мо хоҳем донист он калимаеро, ки Худованд нагуфтааст? Ҳар чӣ он пайғамбар ба номи Худованд гӯяд, агар воқеъ нашавад ва рух надиҳад, ин калимае аст, ки Худованд нагуфтааст. Он пайғамбар бо беадабӣ гуфтааст, шумо аз ӯ натарсед.

19

Агар Худованди Худои ту миллатҳоро, ки Худо ба ту заминро медиҳад, нобуд кунад, ва шумо онҳоро мерос

гиред, ва дар шаҳрҳои онҳо ва дар хонаҳои онҳо сокин шавед, се шаҳрро барои худат дар миёнаи замини ту, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад, ҷудо кунӣ. Роҳро барои худ нигоҳ кун ва ҳудудҳои замини худро, ки Худованд Худои ту ба ту тақсим мекунад, ба се қисм тақсим кун, ва он барои ҳар қотил паноҳгоҳ хоҳад буд. Ин аммо фармони қотиле хоҳад буд, ки ба он ҷо гурехта, зинда хоҳад монд: касе ки ҳамсояи худро надониста зада бошад ва пеш аз дирӯз ва парирӯз ба ӯ нафрат надошта бошад. Ва агар касе бо ҳамсояаш ба ҷангал дохил шавад, то чӯб ҷамъ кунад, ва дасташ ҳангоми буридани дарахт бо табар саросема шавад, ва оҳани табар аз дастааш ҷудо шуда, ба ҳамсояаш расад ва ӯ бимирад, он шахс ба яке аз ин шаҳрҳо панох хоҳад бурд ва зинда хоҳад монд. То ки интиқомгири хун дар паси қотил пайравӣ накунад, зеро ки дилаш гарм шудааст, ва агар роҳ дароз бошад, ӯро дарёбад ва ҷонаш зада шавад, ва ин ҳукми марг надорад, зеро ки ӯ пеш аз дирӯз ва на ҳам пеш аз сеюм нафрataш намекард. Аз ин рӯ ман ба ту ин калимаро фармон медиҳам ва мегӯям: се шаҳрро барои худат ҷудо кун. Агар Худованди Худои ту сарҳадҳои туро васеъ кунад, ки чӣ тавр ба падарони ту савганд хӯрд, ва Худованд ба ту тамоми заминро диҳад, ки гуфт ба падарони ту додан, агар ту гӯш кунӣ иҷро кардан тамоми ин фармонҳоро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, дӯст доштан Худованди Худои туро, рафтан дар тамоми роҳҳои ӯ тамоми рӯзҳо, ту боз се шаҳрро ба ин се шаҳр барои худат илова хоҳӣ кард. Ва хуни бечурм дар замине, ки Худованди Худои ту онро ба ту дар мерос медиҳад, рехта нахоҳад шуд

ва ту ба хун гунаҳкор нахоҳӣ буд. Агар дар ту одам шавад, ки ҳамсояро нафрат мекунад, ва ба ӯ кумин кунад, ва бар ӯ бархезад, ва рӯҳи ӯро зад, ва бимирад, ва ба яке аз ин шаҳрҳо гурезад; ва шӯрои калонсолони шаҳри ӯ фиристанд, ва ӯро аз он ҷо гиранд, ва ӯро ба дасти хешовандони хун диҳанд, ва ӯ хоҳад мурд. Чашми ту ӯро наметарасад ва ту хуни бечурмро аз Исроил тоза хоҳӣ кард ва барои ту хуб хоҳад буд. Не ҳаракат кунӣ сарҳадҳои ҳамсояро, ки онҳоро падаронат дар мероси, ки мерос гирифтӣ, истода карданд дар замине, ки Худованд Худоят ба ту дар қуръа медиҳад. Як шоҳид барои шаҳодат додан бар зидди одам дар бораи ҳар гуна беадолатӣ ва ҳар гуна гуноҳ ва ҳар гуна гуноҳе, ки агар касе мебарояд, кофӣ нест. Бар асоси гуфтори ду шоҳид ва бар асоси гуфтори се шоҳид ҳар сухан собит мешавад. Агар шоҳиди ноодил бар зидди одам қарор гирад, ки бадкорӣ ӯро номбар мекунад; ва ду одам, ки онҳо низоъ доранд, пеши Худованд ва пеши коҳинон ва пеши қозиҳо, ки дар он рӯзҳо бошанд, хоҳанд истод; ва қозиҳо бо дақиқӣ тафтиш кунанд, ва инак шоҳиди ноодил шаҳодати ноодилона дод, бар зидди бародари худ истод; ва шумо бо ӯ хамон тавре кунед, ки ӯ бадона ният дошт бо бародари худ кунад, ва шарро аз худатон дур кунед. Ва боқимондагон шунида, тарсонанд ва дигар чунин амали бад ба миёни шумо намехоҳанд кард. Чашми ту ӯро нахоҳад бахшид: ҷон ба ҷои ҷон, чашм ба ҷои чашм, дандон ба ҷои дандон, даст ба ҷои даст, по ба ҷои по.

20

Агар ту ба ҷанг бар зидди душманонат берун равӣ ва асп ва савор ва мардумеро бинӣ, ки аз ту зиёдтаранд, аз онҳо натарс, зеро Худованди Худои ту бо тӯст, ҳамон касе, ки туро аз замини Миср берун овард. Ва хоҳад буд вақте ки шумо наздик мешавед ба ҷанг, ва наздик шуда кохин гап мезанад ба мардум, ва мегӯяд ба онҳо: Гӯш кун, эй Исроил! Шумо меравед имрӯз ба ҷанг бар зидди душмани худ. Набошад заиф дили шумо, натарсед, ва шикаста нашавед, ва баргашт накунед аз рӯи онҳо. Зеро ки Худованд Худои шумо, ки пеш аз шумо меравад ва бо шумо аст, бо шумо бар зидди душманонатон меҷангад, то шуморо наҷот диҳад. Ва котибон ба мардум сухан хоҳанд гуфт ва мегӯянд: Кист он одам, ки хонаи навро сохтааст ва онро таҷдид накардааст? Бигзор, ки ӯ равад ва баргардад ба хонаи худ, то дар ҷанг намирад ва одами дигар онро тахсис кунад. Ва кӣ он одам, ки токзор кошт ва аз он шод нашуд? Бигзор ӯ равад ва баргардад ба хонаи худ, то дар ҷанг намирад, ва одами дигар аз он шодӣ кунад. Ва кист он одам, ки занеро номзад кардааст ва ӯро нагирифтааст? Бигзор ӯ равад ва баргардад ба хонаи худаш, то набошад ки ӯ бмирад дар ҷанг, ва одами дигар онро гирад. Ва муҳаррирон илова хоҳанд кард сухан гуфтан ба мардум ва хоҳанд гуфт: Кист он одам, ки тарсон ва буздил дар дил аст? Бигзор ӯ равад ва ба хонаи худ баргардад, то ки дили бародари худро натарсонад, монанди дили худ. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте китобатҳо

ба халқ гап задан бас кунанд, онҳо фармондеҳони лашкарро таъин хоҳанд кард, ки пешсафони халқ бошанд. Агар ба шаҳре наздик шавӣ то бар зидди онҳо ҷанг кунӣ, аввал онҳоро бо сулҳ даъват кун. Агар онҳо ба ту бо сулҳ ҷавоб диҳанд ва дарвозаҳоро ба рӯят кушоянд, пас ҳамаи мардуме, ки дар он ёфт мешаванд, ба ту хироҷ хоҳанд дод ва итоаткори ту хоҳанд буд. Агар онҳо ба ту итоат накунанд ва бо ту ҷанг кунанд, ту онро муҳосира мекунӣ, то вақте ки Худованди Худои ту онро ба дастони ту супорад, ва ту ҳамаи мардонаи онро бо қатли шамшер мезанӣ, ба ғайр аз занон ва ашёҳо; ва ҳамаи чорво ва ҳар чӣ ки дар шаҳр бошад ва ҳамаи ғанимат барои худат ғанимат мегирӣ, ва ҳамаи ғаниматро аз душманони худат мехӯрӣ, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад. Ҳамин тавр ту бо ҳамаи шаҳрҳое, ки аз ту хеле дуранд, хоҳӣ кард, на аз шаҳрҳои ин миллатҳое, ки Худованди Худои ту ба ту замини онҳоро барои мерос гирифтан медиҳад. Шумо ҳар нафасгиранда зинда нахоҳед гирифт, балки бо лаънат онҳоро ба нобудӣ хоҳед супурд, ҳиттиҳоро, ва амуриҳоро, ва канъониҳоро, ва фириззиҳоро, ва ҳивиҳоро, ва ябусиҳоро, ва гиргошиҳоро, ҳамон тавре ки Худованди Худои ту ба ту фармуд, то ки онҳо ба шумо тамоми ифлосиҳои худро, ки барои худоёни худ кардаанд, омӯзонида натавонанд, ва шумо дар пеши Худованди Худои худ гуноҳ накунед. Агар ту шаҳреро рӯзҳои зиёд муҳосира кунӣ, то бар зидди он ҷанг кунӣ барои гирифтани он, дарахтони онро хароб накунӣ бо гузоштани оҳан бар онҳо, балки аз он бихӯрӣ, вале онро набурӣ. Магар дарахт дар майдон одам аст, ки аз пеши ту

ба парда дарояд? Аммо чӯбе ки ту медонӣ, ки он меваовар нест, онро набуд хоҳӣ кард ва хоҳӣ буридан, ва истеҳкомоти муҳосира бино хоҳӣ кард бар шаҳре, ки бар зидди ту ҷанг мекунад, то вақте ки таслим шавад.

21

Агар дар замине, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад барои мерос бурдан, захмдор ёфта шавад, дар даштзор афтода, ва онҳо касеро, ки ӯро зада, намедонанд, шӯрои калонсолони ту ва қозиҳои ту берун меоянд, ва онҳо ба шаҳрҳое, ки гирди захмдор ҳастанд, хоҳанд андозанд. Ва шаҳре, ки ба захмдор наздиктар аст, хоҳад буд, ва шӯрои калонсолони он шаҳр гӯсолаеро аз гов хоҳанд гирифт, ки кор накардааст ва ки юғ накашидааст. Ва шӯрои калонсолони он шаҳр гӯсоларо ба дараи сахте, ки кор нашудааст ва кишт нашудааст, фуроварда, ва онҳо гардани гӯсоларо дар дара хоҳанд шикаст. Ва кохинони лавӣ наздик хоҳанд омад, зеро Худованди Худо онҳоро интихоб кардааст, то пеши Ӯ истанд ва ба номи Ӯ баракат диҳанд, ва ҳар низоъ ва ҳар тамос бо гуфтори онҳо ҳал карда мешавад. Ва ҳамаи шӯрои калонсолони он шаҳр, онҳое, ки ба одами захмдор наздик мешаванд, дастҳои худро бар сари гӯсолаи модаи дар дара гарданбуридашуда хоҳанд шуст. Ва ҷавоб дода, хоҳанд гуфт: Дастҳои мо ин хунро нарехтанд ва чашмҳои мо надиданд. Меҳрубон бош ба қавми худат Исроил, ки онҳоро озод кардӣ, эй Худованд, то хуни бегуноҳ

дар қавми худат Исроил рехта нашавад, ва хун барои онҳо кафорат дода хоҳад шуд. Ту хуни бечӯрмро аз худатон бароред хоҳӣ, агар он чизеро, ки нек ва хушоянда аст, пеши Худованди Худои худат ба ҷо оварӣ. Агар ту ба ҷанг ба душманони худ баромада бошӣ, ва Худованди Худои ту онҳоро ба дастони ту супорад, ва ту ғанимати онҳоро ғанимат гирӣ, ва дар ғанимат занеро бинӣ, ки ба шакл зебо аст, ва ту ӯро хоҳӣ, ва ӯро барои худат зан гирӣ, ва ӯро ба дохили хонаи худ биёварӣ, ва сари ӯро бетарошӣ, ва нохунҳои ӯро бубурӣ, ва либосҳои асирии ӯро аз ӯ дур кунӣ, ва ӯ дар хонаи ту хоҳад нишаст, ва ӯ падар ва модари худро рӯзҳои як моҳ хоҳад гирист, ва баъд аз ин ту ба назди ӯ дохил шавӣ ва бо ӯ зиндагӣ кунӣ, ва ӯ зани ту хоҳад буд. Ва чунин хоҳад буд: агар ӯро нахоҳӣ, онро озод хоҳӣ фиристод ва барои фурӯш бо нуқра фурӯхта нахоҳад шуд, ӯро рад нахоҳӣ кард, зеро ки ӯро хор кардӣ. Агар ба марде ду зан шаванд, яке аз онҳо дӯстдошташуда ва яке аз онҳо нафратангез, ва ба ӯ фарзанд бизоянд дӯстдошташуда ва нафратангез, ва писари нахустзода аз нафратангез шавад; Ва хоҳад буд дар рӯзе ки ба писаронаш моли худро мерос тақсим кунад, наметавонад писари дӯстдоштшударо нахустзода гардонад, бо назаррас накардани писари нафратангези нахустзодаро; Балки писари нахустзодаи нафратангезро эътироф хоҳад кард, ки ба ӯ дубора аз ҳамаи он чи ба ӯ ёфт шавад диҳад, зеро ки ин аввали фарзандони ӯст ва ба ин ҳуқуқи нахустзодагӣ расост. Агар касе писари нофармон ва сарказ дошта бошад, ки ба овози падар ва овози модар итоат намекунад, ва онҳо ӯро тарбия диҳанд,

ва ӯ ба онҳо гӯш надиҳад; ва падараш ва модараш ӯро гирифта, ӯро ба шӯрои рӯсафедони шаҳраш ва ба дарвозаи ҷояш ованд; ва ба мардони шаҳрашон гӯянд: ин писари мо нофармонӣ мекунад ва ғазаб меоварад, ба овози мо итоат намекунад, ҳарисона аст ва маст аст. Ва мардони шаҳри ӯ ӯро бо сангҳо сангсор хоҳанд кард, ва ӯ хоҳад мурд, ва ту бадиро аз миёни худатон дур хоҳӣ кард, ва боқимондагон шунида, хоҳанд тарсид. Агар дар касе гуноҳ шавад, ҳукми марг, ва бимирад, ва шумо ӯро дар дарахт овезон кунед, ҷасади ӯ дар дарахт нахобад, балки бо дафн дафнаш кунед дар он рӯз, зеро ки лаънатшуда аз ҷониби Худо ҳар овезонкардашуда дар дарахт аст, ва шумо заминро нопок накунед, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад дар мерос.

22

Агар гӯсолаи бародарат ё гӯсфандашро дар роҳ гумшуда бинӣ, онҳоро нодида нагир, балки онҳоро ба бародарат бозгардон ва ба ӯ баргардон. Агар бародарат ба ту наздик нашавад ва ту ӯро надонӣ, онро ба дохили хонаат ҷамъ хоҳӣ кард ва он бо ту хоҳад буд то вақте ки бародарат онҳоро ҷустуҷӯ кунад ва ба ӯ баргардонӣ. Ҳамин тавр бо хари ӯ рафтор кун, ва ҳамин тавр бо либоси ӯ рафтор кун, ва ҳамин тавр бо ҳар чизи гумшудаи бародарат рафтор кун, ки агар аз ӯ гум шуда бошад ва ту онро ёбӣ, наметавонӣ нодида гирӣ. Агар хари бародарат ё гӯсолааш дар роҳ

афтода бошад, онҳоро нодида нагир, балки бо ӯ якҷоя онҳоро бардор. Асбобҳои мард бар зан набошад ва мард либоси занона напӯшад, зеро ҳар касе, ки инҳоро кунад, назди Худованди Худои ту ҷиркунанда аст. Агар ту дар роҳ пеш рӯи худ бо лонаи паррандаҳо рӯбарӯ шавӣ, ё бар ҳар дарахт ё бар замин, бо ҷӯҷаҳо ё тухмҳо, ва модар бар ҷӯҷаҳо ё бар тухмҳо гарм кунад, модарро бо фарзандон нагир. Бо фиристодан хоҳӣ фиристод модарро, вале бачаҳоро хоҳӣ гирифт барои худат, то ки хуб барои ту шавад ва дарозумр шавӣ. Агар ту хонаи нав бино кунӣ, ва барои боми худ девор созӣ, то дар хонаат қатл содир нашавад, агар касе аз он биафтад. Токистони худро бо тухмҳои гуногун накорӣ, то ки ҳосил ва тухме, ки мекорӣ, бо ҳосили токистонат муқаддас карда нашавад. Ту бо гӯсола ва хар якҷоя шудан намекунӣ. Ту либоси қалбакӣ намепӯшӣ, пашм ва катон дар якҷоя. Печонидаҳоро барои худат бар чор гӯшаҳои либосҳоят хоҳӣ сохт, ки агар онҳоро бипӯшӣ. Агар касе занеро гирад ва бо ӯ зиндагӣ кунад ва ӯро нафрат кунад ва ба ӯ суханҳои бадномкунанда гузорад ва номи бади ӯро оварад ва гӯяд, ин занро гирифтам ва наздик шуда ба ӯ бокираии ӯро наёфтам, ва падари духтар ва модар гирифта бокираии духтарро ба шӯрои рӯсафедон назди дарвоза биёваранд. Ва падари духтарак ба шӯрои калонсолон хоҳад гуфт: Духтари маро инро ба ин мард зан додаам, ва ӯ нафрат кардааш ӯро, ҳоло ин мегузорад ба ӯ суханҳои бадгумон, мегӯяд: Наёфтаам ба духтари ту бокираро. Ва инҳо бокирагии духтари ман. Ва онҳо либосро пеши шӯрои калонсолони шаҳр кушода мекунанд. Ва

шӯрои калонсолони он шаҳр он мардро мегирад, ва онҳо ӯро ҷазо медиҳанд, ва онҳо ӯро сад сикл ҷарима мекунанд, ва ба падари он духтари ҷавон медиҳанд, зеро ки ӯ номи бад бар духтари бокираи исроилӣ овард, ва ӯ зани ӯ мешавад; ӯ қодир намешавад ки ӯро тамоми вақт фиристад. Агар ин сухан ҳақиқат шавад ва парҳезгорӣ барои духтари ҷавон ёфт нашавад, онҳо духтари ҷавонро ба дарҳои хонаи падараш берун ованд ва ӯро бо сангҳо сангсор кунанд ва ӯ хоҳад мурд, зеро ки ӯ нодонӣ дар миёни писарони Исроил кард ва хонаи падарашро фоҳиша кард, ва ту бадиро аз худатон дур хоҳӣ кард. Агар одаме бо зани шавҳардор дар бистар ёфта шавад, ҳар дуи онҳоро бикушед: ҳам одамеро, ки бо он зан хобидааст, ҳам он занро, ва шумо бадиро аз Исроил берун мекунед. Агар духтари бокира ба марде номзад шуда бошад, ва мард ӯро дар шаҳр ёфта бо ӯ бихобад, шумо ҳар дуи онҳоро ба дарвозаи шаҳри онҳо берун оваред, ва онҳо бо сангҳо сангсор карда мешаванд, ва онҳо мемиранд; духтари ҷавонро, зеро ки ӯ дар шаҳр фарёд накард; ва мардро, зеро ки ӯ зани ҳамсояро хор кард; ва шумо бадиро аз худатон дур мекунед. Агар дар дашт мард духтари номзадшударо пайдо кунад ва зӯр карда бо ӯ хобад, шумо танҳо онеро, ки бо ӯ хобидааст, мекушед. Ва ба духтари ҷавон гуноҳи марг нест; чунон ки агар касе мард бар ҳамсояаш бархезад ва ҷони ӯро кушад, ҳамин тавр ин кор аст, зеро дар майдон ӯро ёфт; духтари ҷавони номзадшуда фарёд кард ва касе набуд, ки ба ӯ ёрӣ расонад. Агар касе духтареро, духтари бокираро, ки намзад накардааст, пайдо кунад ва зӯр гуфта

бо ӯ бихобад ва пайдо шавад, мард, ки бо ӯ хобидааст, ба падари духтари ҷавон панҷоҳ дидрахмаи нуқра медиҳад ва ӯ зани ӯ мешавад, барои он ки ӯро хор кард; ӯ наметавонад ӯро тамоми вақт дур кунад.

23

Мард зани падари худро нагирад ва пӯшиши падари худро накушояд. Хушктаҳалук ва буридашуда ба маҷлиси Худованд дохил нахоҳанд шуд. Фарзанди фоҳиша ба маҷлиси Худованд дохил нахоҳад шуд. Аммонӣ ва Моабӣ ба маҷлиси Худованд дохил нахоҳад шуд, ва то насли даҳум ба маҷлиси Худованд дохил нахоҳад шуд, ва то абад; аз он ки онҳо шуморо бо нон ва об дар роҳ пешвоз нагирифтанд, вақте ки шумо аз Миср берун меомадед, ва зеро онҳо Балъомро, писари Беъорро, аз Месопотамия бар зидди ту ба кор гирифтанд, то туро лаънат кунад. Ва Худованди Худои ту нахост, ки ба Балоом гӯш кунад ва Худованди Худои ту лаънатҳоро ба баракат табдил дод, зеро Худованди Худои ту туро дӯст медошт. Ту ҳаргиз барои онҳо чизҳои осоишта ва фоиданок нахоҳӣ гуфт дар тамоми рӯзҳои умрат то абад. Идумиро нафратангез, зеро ки ӯ бародари ту аст, мисриро нафратангез, зеро ки ту мусофир будӣ дар замини ӯ. Писарон, агар ба онҳо таваллуд шаванд, дар насли сеюм ба маҷлиси Худованд дохил хоҳанд шуд. Агар ту барои ҷанг бо душманонат ба ордугоҳ равӣ, аз ҳар гуна сухани бад худро нигоҳ дор. Агар дар миёни ту одаме

бошад, ки аз ҷараёни шабонаи худ пок набошад, вай бояд аз ордугоҳ берун равад ва ба ордугоҳ даромад накунад. Ва ба ҷониби бегоҳ ӯ бадани худро бо об хоҳад шуст, ва вақте ки офтоб ғуруб кунад, ба лашкаргоҳ хоҳад даромад. Ва ҷое барои ту берун аз ордугоҳ хоҳад буд, ва ту ба он ҷо берун хоҳӣ рафт. Ва миёх хоҳад буд ба ту дар камари ту; ва хоҳад буд вақте ки ту берун нишинӣ, ва ту бо он чоле мекунӣ, ва оварда пӯшонӣ бадкорӣ худро; Зеро ки Худованди Худои ту дар лашкаргоҳи ту гардиш мекунад то туро раҳоӣ диҳад ва душмани туро пеши рӯи ту супорад; ва лашкаргоҳи ту муқаддас хоҳад буд, ва дар ту бадкорӣ чизе дида нахоҳад шуд, ва аз ту баргардад. Туро ба хӯҷаини ӯ супорӣ накунӣ, ки аз хӯҷаини ӯ ба ту илова шудааст. Бо ту зиндагӣ хоҳад кард, дар миёни шумо зиндагӣ хоҳад кард дар он ҷое, ки ба ӯ писанд ояд, ту ӯро ранҷ намехӣ. Аз духтарони Исроил фоҳиша нахоҳад буд ва аз писарони Исроил фоҳишагар нахоҳад буд, аз духтарони Исроил оғозкунанда нахоҳад буд ва аз писарони Исроил оғозшаванда нахоҳад буд. Ту музди фоҳишаро ва на ивази сагро ба хонаи Худованди Худои худ барои ҳеҷ қасаме наоварӣ, зеро ки ҳар дуи онҳо назди Худованди Худои ту макрӯҳанд. Ба бародарат фоидаи нуқра нагир ва фоидаи хӯрокҳо ва фоидаи ҳар он чизе, ки қарз медиҳӣ. Ба бегона бо фоиз қарз медиҳӣ, вале ба бародарат бо фоиз қарз намедиҳӣ, то ки Худованди Худоят туро дар ҳамаи корҳоят бар замине, ки барои мерос бурдани он ба он ҷо дохил мешавӣ, баракат диҳад. Агар ту қасам ба Худованд Худои худ хӯрӣ, дар бозгардонидани он таъхир накунӣ, зеро Худованд Худои ту онро аз ту ҷустуҷӯ хоҳад

кард ва дар ту гуноҳ хоҳад буд. Агар ту намехоҳӣ дуо кунӣ, ин гуноҳ нест. Он чизҳое, ки аз лабҳоят берун меоянд, нигоҳ дор ва онҳоро иҷро кун, ҳамон тавре ки ба Худованд Худо назр кардӣ — туҳфае, ки бо даҳонат ваъда додӣ. Агар ту ба дарави ҳамсояат дохил шавӣ ва бо дастонат хушаҳо ҷамъ кунӣ, дос бар дарави ҳамсояат нагузор. Агар ту ба токзори ҳамсояат дохил шавӣ, ангур бихӯр, то ҷонат сер шавад, аммо ба зарф нагузор.

24

Агар касе занеро гирад ва бо ӯ зиндагӣ кунад ва хоҳад шуд, агар ӯ лутфро дар назди ӯ наёбад, зеро ки ӯ дар ӯ чизи шармовареро ёфт, ва ӯ ба ӯ китоби ҷудоиро нависад ва ба дастони ӯ диҳад ва ӯро аз хонаи ӯ бифиристад, ва рафта ба марди дигар шавад, ва марди охирон ӯро нафрат кунад ва ба ӯ китоби ҷудоиро нависад ва ба дастони ӯ диҳад ва ӯро аз хонаи ӯ бифиристад, ва марди охирон бимирад, ки ӯро барои худ зан гирифт, марди аввалон, ки ӯро фиристод, натавонад баргашта ӯро барои худ зан гирад, баъд аз он ки ӯ нопок шуд, зеро ки он нафратангез дар назди Худованди Худои ту аст, ва шумо заминро нопок накунед, ки Худованди Худои ту ба ту дар мерос медиҳад. Агар касе наздикӣ зан гирифта бошад, ӯ ба ҷанг нахоҳад рафт ва ягон вазифа ба ӯ гузошта нахоҳад шуд. Ӯ як сол дар хонаи худ озод хоҳад буд ва занеро, ки гирифтааст, шод хоҳад кард. Ту сангтарошро гиравӣ нахоҳӣ гирифт, на ҳам сангтарошро,

зеро ки ин ҷонро гиравӣ мегирад. Агар одаме дар дуздидани ҷон аз бародарони худ аз писарони Исроил гирифта шавад ва ӯро зулм карда фурӯшад, он дузд хоҳад мурд ва шумо бадиро аз худатон дур хоҳед кард Эҳтиёт кун барои худат дар таъсири ҷузом, хеле диққат кун, ки мувофиқи тамоми қонуне амал кунӣ, ки кошинони Лавӣ ба шумо эълон мекунанд, ҳамон тавре ки ман ба шумо фармон додам, онро риоя кунед. Ёд кун, ки Худованди Худои ту чӣ кор кард бо Марям дар роҳ, вақте ки шумо аз Миср мебаромадед. Агар қарзе ба ҳамсояат бошад, қарзи ҳар чӣ бошад, ту ба хонаи ӯ дохил нашавӣ, то гарави ӯро гирӣ. Ту дар берун хоҳӣ истод, ва одаме, ки қарзи ту назди ӯст, гаравро ба ту берун хоҳад овард. Агар одам фақир бошад, ту дар гарави ӯ нахобӣ. Ту бояд гарави ӯро то ғуруби офтоб баргардонӣ, ва ӯ дар либоси худ хоҳад хобид, ва туро баракат хоҳад дод, ва ин барои ту раҳмдилӣ пеши Худованди Худои ту хоҳад буд. Ту ба музди камбағал ва ниёзманд зулм намекунӣ аз бародаронат, ё аз мусофироне, ки дар шаҳрҳоят ҳастанд. Дар ҳамон рӯз ту бояд музди ӯро бозгардонӣ, офтоб бар ӯ набояд ғуруб кунад, зеро ки ӯ камбағал аст ва дар ӯ умеди худро дорад, ва ӯ бар зидди ту ба сӯи Худованд фарёд хоҳад кард, ва дар ту гуноҳ хоҳад буд. Падарон барои фарзандон намемиранд ва писарон барои падарон намемиранд, ҳар кас дар гуноҳи худаш хоҳад мурд. Ту ҳукми мусофир ва ятим ва бевазанро каҷ намекунӣ; ту либоси бевазанро гарав намегирӣ, ва ёд хоҳӣ кард, ки ту дар замини Миср хизматкор будӣ, ва Худованди Худои ту туро аз он ҷо озод кард; аз ин сабаб ман ба ту

фармон медиҳам, ки ин каломро иҷро кунӣ. Агар ту дарав кунӣ дар майдони худ ва бофае дар майдони худ фаромӯш кунӣ, барои гирифтани он бармагард, он ба бегона ва ятим ва бева хоҳад буд, то Худованди Худои ту туро дар ҳамаи корҳои дастонат баракат диҳад. Агар ту зайтунҳоро ҷамъ кунӣ, барои ҷамъ кардани онҳое, ки дар ақиби ту мондаанд, бармагард, онҳо ба ғариб ва ба ятим ва ба бевазан тааллуқ хоҳанд дошт, ва ёд хоҳӣ кард, ки ту дар замини Миср хизматкор будӣ, аз ин рӯ ман ба ту фармон медиҳам, ки ин калимаро иҷро кунӣ. Агар ту ангуристони худро дарав кунӣ, ту онро дубора дарав накунӣ; он барои мусофир ва ятим ва бева хоҳад буд; ва ту ёд хоҳӣ кард, ки ту хизматкор будӣ дар замини Миср; аз ин сабаб ман ба ту амр мекунам, ки ин каломро иҷро кунӣ.

25

Агар байни одамон низоъ бошад, ва онҳо ба ҳукм биёянд, ва ҳукм кунанд, ва ҳаққонро ҳақ кунанд, ва беҳудоро маҳкум кунанд; Ва хоҳад буд, агар беҳудо сазовори зарбҳо бошад, ту ӯро пеши ҳокимон хобонӣ, ва онҳо ӯро пеши худ мувофиқи беҳудоии ӯ тозиёна мезананд. Ва дар адад чил ҷалд хоҳанд зад ӯро, на хоҳанд илова кард. Агар вале илова кунӣ ҷалд задан барои ин зарбаҳо бештар, бародарат дар пешат беиззат хоҳад шуд. Ту набояд ба гови хирмонкунанда пӯзабанд кунӣ. Агар бародарон бо ҳам зиндагӣ кунанд ва яке аз онҳо бимирад, аммо фарзанде

надошта бошад, зани мурда набояд берун ба марди бегона шавҳар кунад, бародари шавҳари ӯ бояд назди ӯ дарояд ва ӯро ба ҳамсари худ гирад ва бо ӯ зиндагӣ кунад. Ва кудаке, ки агар таваллуд шавад, аз номи мурда таъин карда хоҳад шуд, ва номи ӯ аз Исроил нест карда нахоҳад шуд. Агар мард хоҳиши гирифтани зани бародараш ро надошта бошад, он зан ба дарвоза назди шӯрои калонсолон меравад ва мегӯяд: Бародари шавҳарам намехоҳад, ки номи бародараш ро дар Исроил барпо дорад, бародари шавҳарам розӣ нашуд. Ва шӯрои рӯсафедони шаҳри ӯ ӯро даъват мекунанд ва ба ӯ мегӯянд; ва истода гӯяд: Ман намехоҳам ӯро гирам; ва зани бародари ӯ пеши шӯрои рӯсафедон наздик омада, кафши ӯро, яктояшро, аз пои ӯ мекушояд ва ба рӯи ӯ туф мекунад ва ҷавоб дода мегӯяд: Ҳамин тавр ба он марде мекунанд, ки хонаи бародари худро дар Исроил намесозад. Ва номи ӯ дар Исроил хонаи он ки мӯзаро кушодааст хонда хоҳад шуд. Агар вале мардон бо якдигар ҷанг кунанд, марде бо бародари худ, ва зани яке аз онҳо наздик ояд то шавҳари худро аз дасти касе, ки ӯро мезанад, раҳо кунад, ва дасташро дароз карда ба ҷуфтҳои ӯ гирад, дасташро хоҳӣ бурид; чашми ту ба ӯ раҳм нахоҳад кард. Дар киса ту набояд ду хел вазн бошад: калон ё хурд. Дар хонаи ту пайм ва пайм, бузург ё хурд, нахоҳад буд. Вазни ҳақиқӣ ва одил ба ту хоҳад буд ва пайми ҳақиқӣ ва одил ба ту хоҳад буд, то ки дарозумр шавӣ бар замине, ки Худованд Худои ту онро ба ту дар мерос медиҳад. Зеро ки макрӯҳ аст назди Худованди Худои ту ҳар касе, ки инҳоро мекунад, ҳар касе, ки ноҳақ мекунад. Ёд кун чӣ қадар кард ба ту Амолиқ

дар роҳ, вақте ки берун меомадӣ ту аз замини Миср, чӣ тавр муқобилат кард ба ту дар роҳ, ва бурид аз ту қисми ақибро, онҳоеро ки меҳнат мекашиданд ақиби ту, ту вале гурусна будӣ ва хаста будӣ; ва натарсид ӯ аз Худо. Ва чунин хоҳад шуд, ки вақте Худованд Худои ту туро аз ҳамаи душманонат, ки гирдогирдат ҳастанд, дар он заминеке Худованд Худои ту ба ту барои мерос бурдан медиҳад, ором диҳад, номи Амалекро аз зери осмон нест хоҳӣ кард, ва фаромӯш накун.

26

Ва чунин хоҳад буд, агар ту ба замине дохил шавӣ, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад барои мерос бурдан, ва онро мерос бибарӣ ва дар он сокин шавӣ, ва аз нахустини меваҳои замини ту, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад, гирӣ ва ба сабад гузорӣ ва ба ҷое равӣ, ки Худованди Худои ту интихоб кунад, то номи Ӯ дар он ҷо хонда шавад. Ва ту ба назди он кошине, ки дар он рӯзҳо хоҳад буд, хоҳӣ омад ва ба ӯ хоҳӣ гуфт: Ман имрӯз ба Худованди Худои худам эълон мекунам, ки ман ба он заминеро даромадаам, ки Худованд ба падарони мо савганд хӯрд, ки ба мо диҳад. Ва кошин хоҳад гирифт сабадро аз дастҳои ту, ва хоҳад гузошт онро пеши қурбонгоҳи Худованди Худои ту. Ва дар ҷавоб пеши Худованди Худои ту хоҳад гуфт: Падарам Сурияро тарк кард ва ба Миср фуромад ва дар он ҷо бо шумораи кам истиқомат кард, ва дар он ҷо ба миллати бузург ва анбӯҳи

бисёр табдил ёфт. Ва мисриҳо моро озор расонданд, ва моро хор карданд, ва бар мо корҳои сахт гузоштанд. Ва мо ба Худованди Худои худамон фарёд кардем, ва Худованд овози моро шунид, ва хории моро дид, ва заҳмати моро, ва зулми моро. Ва Худованд моро худаш аз Миср бо қувваи бузурги Худ, бо дасти қавӣ ва бозуи баланд, бо биниш(ҳо)и бузург, бо нишона(ҳо) ва мӯъҷиза(ҳо) баровард. Ва ӯ моро ба ин ҷой оварда ва ба мо ин заминро дод, замине ки шир ва асал равон аст. Ва ҳоло инак ман овардаам нахустини ҳосили замине, ки Ту ба ман додӣ, эй Парвардигор, замине, ки шир ва асал ҷорӣ аст; ва ту онро пеши Парвардигори Худои худат мегузорӣ, ва пеши Парвардигори Худои худат саҷда мекунӣ, ва дар ҳамаи неъматҳое, ки Парвардигори Худои ту ба ту дод, шодӣ мекунӣ, ва хонаи ту, ва лавӣ, ва мусофире, ки дар ту аст. Агар ту тамом кунӣ додани даҳяки ҳар маҳсулоти худ дар соли сеюм, даҳяки дуюмро ба лавӣ ва бегона ва ятим ва бевазан медиҳӣ, ва онҳо дар шаҳрҳои ту мехӯранд ва шодӣ мекунанд. Ва ту пеши Худованди Худои худ хоҳӣ гуфт: Ман чизҳои муқаддасро аз хонаи худ берун кардам ва онҳоро ба лавӣ, ба ғариб, ба ятим ва ба бева додам, мувофиқи ҳамаи фармонҳое, ки ба ман фармудӣ. Ман фармони Туро табоварӣ накардам ва фаромӯш накардам. Ва дар дарди худ аз онҳо нахӯрдам, аз онҳо барои ношуда меваро нагирифтам, аз онҳо ба мурда надодам, ба овози Худованди Худои мо итоат кардам ва чунон кардам, ки ба ман фармуда будӣ. Аз хонаи муқаддаси худ аз осмон нигоҳ кун ва қавми худ Исроилро баракат деҳ ва заминеро, ки ба онҳо додӣ, чунон ки ба

падарони мо савганд хӯрда будӣ, ки ба мо замине, ки аз шир ва асал равон аст, хоҳӣ дод. Дар ин рӯз Худованд Худои ту ба ту фармуд, ки ҳамаи ин ҳуқуққо ва ҳукмҳоро иҷро кунӣ, ва шумо онҳоро нигоҳ доред ва аз тамоми дили худ ва аз тамоми ҷони худ иҷро намоед. Ту имрӯз Худоро интихоб кардӣ, ки Худои ту бошад, ва дар ҳамаи роҳҳои Ӯ равӣ, ва ҳукмҳо ва фармонҳоро нигоҳ дорӣ, ва ба овози Ӯ итоат кунӣ. Ва Худованд туро имрӯз интихоб кард, ки ту барои Ӯ қавми хоса шавӣ, чунон ки гуфт, то фармонҳои Ӯро нигоҳ дорӣ, ва ту болотар аз ҳамаи миллатҳо бошӣ, чунон ки Ӯ туро машҳур ва фахр ва шукӯҳманд сохт, то ту қавми муқаддаси Худованди Худои ту бошӣ, чунон ки сухан гуфт.

27

Ва Мусо ва шӯрои калонсолони Исроил фармон доданд ва гуфтанд: Ҳамаи ин фармонҳоеро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, нигоҳ доред. Ва чунин хоҳад буд, ки дар он рӯз, ки шумо аз Урдун гузаред ба он замине, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад, барои худат сангҳои бузургро барпо кунӣ ва онҳоро бо гил пӯшонӣ. Ва ту ҳамаи ин калимаҳои ин қонунро бар ин сангҳо хоҳӣ навишт, вақте ки шумо аз Урдун гузаред, ҳангоме ки ба он заминеро дароед, ки Худованди Худои падаронат ба ту медиҳад, замине ки шир ва асал ҷорист, ҳамон тавре ки Худованди Худои падаронат ба ту гуфт. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте шумо аз Урдун гузаред, ин сангҳоеро, ки ман имрӯз ба

шумо фармон медиҳам, дар кӯҳи Ғайбал бигузоред ва онҳоро бо гач пӯшонед. Ва ту он ҷо қурбонгоҳ барои Худованди Худои худат месозӣ, қурбонгоҳ аз сангҳо; оҳан бар он намегузорӣ; сангҳои пурра қурбонгоҳ барои Худованди Худои худат месозӣ, ва бар он қурбониҳои сӯхта барои Худованди Худои худат мепешкашӣ. Ва ту дар он ҷо қурбонии наҷот хоҳӣ кард, ва хоҳӣ хӯрд, ва сер хоҳӣ шуд, ва пеши Худованди Худои худ шодӣ хоҳӣ кард. Ва ту бояд ҳамаи ин қонунро бар рӯи сангҳо бисёр равшан нависӣ. Ва сухан кард Мусо ва кохинони Лавӣ ба тамоми Исроил, гуфта: хомуш бош ва гуш кун, эй Исроил; дар рӯзи ин ту қавми Худованди Худои худат шудӣ, ва ту ба овози Худованди Худои худат гуш хоҳӣ кард, ва ту тамоми фармонҳои ӯро ва қонунҳои ӯро иҷро хоҳӣ кард, чӣ қадаре ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам. Ва Мусо ба қавм дар он рӯз фармон дод, гуфта, инҳо хоҳанд истод барои баракат додан ба қавм дар кӯҳи Гаризим баъд аз гузаштан аз Урдун: Шимъон, Леви, Яҳудо, Иссохор, Юсуф ва Бинёмин. Ва инҳо истода мешаванд дар рӯи лаънат дар кӯҳи Ғайбал, Рӯбин, Ғод ва Ошир, Забулун, Дон ва Нафтоли. Ва ҷавоб дода лавиҳо ба тамоми Исроил бо овози баланд мегӯянд: Лаънатӣ аст одаме, ки тарошидаро ва рехтаро месозад, макрӯҳи Худованд, кори дасти устодон, ва онро дар ҷои пинҳонӣ мегузорад. Ва ҷавоб дода тамоми қавм мегӯянд: Бошад. Лаънатӣ бод он касе, ки падар ё модари худро беиззат кунад, ва тамоми мардум гӯянд: Бошад. Лаънатӣ бод он касе, ки ҳудудҳои ҳамсояро ҷобаҷо мекунад, ва тамоми мардум хоҳанд гуфт: Омин. Лаънатӣ бошад он касе,

ки кӯрро дар роҳ гумроҳ кунад, ва тамоми мардум хоҳанд гуфт: Бошад. Лаънатӣ бошад он кӣ ҳукми мусофир ва ятим ва беваро майл кунад, ва тамоми халқ мегӯянд: Бошад. Лаънатӣ бошад он ки бо зани падараш бихобад, зеро ки ӯ пӯшиши падарашро кушод; ва тамоми мардум гӯянд, чунин бошад. Лаънатӣ бошад он касе, ки бо ҳар гуна ҳайвоне бихобад, ва тамоми мардум хоҳанд гуфт: Чунин бошад. Маллун он ки хобида бо хоҳари аз падар ё модари ӯ. Ва тамоми мардум хоҳанд гуфт, бигзор шавад. Лаънатӣ бошад он касе, ки бо арӯси худ бихобад, ва ҳамаи мардум гӯянд: Бошад! Лаънатӣ бошад он касе, ки бо хоҳари зани худ бихобад, ва ҳамаи мардум гӯянд: Бошад! Лаънатӣ бошад он касе, ки ҳамсояшро бо ҳила мезанад, ва тамоми мардум мегӯянд: Бошад. Лаънатӣ бошад он касе, ки тӯҳфаҳо гирад барои задани ҷони хуни бегуноҳ, ва ҳамаи мардум мегӯянд: Чунин шавад. Лаънатӣ ҳар одаме, ки дар ҳамаи суханҳои ин қонун боқӣ наемонад, то онҳоро иҷро кунад, ва ҳамаи мардум мегӯянд: Бишавад.

28

Ва хоҳад буд, агар шунидан бишунавӣ овози Худованди Худои худат, нигоҳ доштан ва кардан ҳамаи ин фармонҳоро, ки ман ба ту имрӯз фармон медиҳам, ва хоҳад дод туро Худованд Худои ту болотар аз ҳамаи миллатҳои замин, ва хоҳанд омад ба ту ҳамаи ин баракатҳо, ва хоҳанд ёфт туро. Агар шунидан бишунавӣ овози Худованди Худои

худат, баракатдор ту дар шаҳр, ва баракатдор ту дар майдон. Баракатнок бошанд фарзандони шикамат, ва ҳосилоти заминат, ва рамаҳои говҳоят, ва галаҳои гӯсфандонат. Анборҳои ту ва боқимондаҳои ту баракатнок бошанд. Баракатнок бошӣ ту дар даромаданат, ва баракатнок бошӣ ту дар берун рафтанат. Худованд Худои ту душманонатро, онҳоеро ки ба ту муқобилат кардаанд, шикастагон пеши рӯят супорад. Онҳо аз як роҳ ба сӯи ту берун хоҳанд омад ва аз ҳафт роҳ аз рӯят хоҳанд гурехт. Худованд баракатро бар ту мифиристад дар анборҳои ту ва бар ҳар чизе, ки дасти худро ба он мегузорӣ, дар замине, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад. Бардорад туро Худованд барои худаш қавми муқаддас, ки тарзе савганд хӯрд ба падарони ту; агар бишнавӣ садои Худованди Худои ту, ва равӣ дар ҳамаи роҳҳои ӯ, ва бинанд туро ҳамаи миллатҳои замин, ки номи Худованд хонда шудааст бар ту, ва тарсанд аз ту. Ва Худованди Худои ту туро ба некиҳо зиёд хоҳад кард дар насли шикамат ва дар насли чорвоят ва дар маҳсулоти заминат, дар замине, ки Худованд ба падаронат савганд хӯрд, ки ба ту диҳад. Кушояд ба ту Худованд хазинаи хуби Худро, осмонро, то борон диҳад ба замини ту дар вақташ; баракат диҳад ба ҳамаи корҳои дастони ту; ва қарз медиҳӣ ба миллатҳои бисёр, ту вале қарз намегирӣ. Ва ту бар миллатҳои бисёр ҳукмронӣ хоҳӣ кард, аммо бар ту онҳо ҳукмронӣ нахоҳанд кард. Худованди Худои ту туро сар хоҳад кард ва на дум, ва он вақт ту боло хоҳӣ буд ва поён нахоҳӣ буд, агар ба овози Худованди Худои ту гӯш диҳӣ ва ҳар чӣ ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, нигоҳ

дорӣ. Ту набояд аз ҳамаи фармонҳое, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, на ба рост ва на ба чап тағйир диҳӣ, то дунболи худоёни дигар равӣ ва ба онҳо хизмат кунӣ. Ва хоҳад буд, агар ба овози Худованди Худои ту гӯш накунӣ, то ҳамаи фармонҳои Ӯро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, нигоҳ дорӣ, ҳамаи ин лаънатҳо бар ту хоҳанд омад ва туро дарк хоҳанд кард. Ту дар шаҳр лаънатӣ ва ту дар майдон лаънатӣ. Лаънатӣ бошанд анборҳои ту ва боқимондаҳои ту. Лаънатӣ фарзандони шиками ту, ва ҳосилоти замини ту, рамаҳои гови ту, ва галаҳои гӯсфанди ту; Лаънатӣ ту дар даромаданат, ва лаънатӣ ту дар баромаданат. Худованд бар ту камбудӣ, талафшавӣ ва нобудшавиро мефиристад бар ҳар чизе, ки дасти худро ба он гузорӣ, то вақте ки туро нобуд кунад ва то вақте ки туро ба зудӣ гум кунад, аз рӯи амалҳои бади ту, зеро ки туро маро тарк кардӣ. Худованд мергро ба ту часпонад, то вақте ки туро аз замине, ки барои мерос бурдани он ба онҷо дохил мешавӣ, пурра нобуд кунад. Худованд туро бо бепоёнӣ, табобат, ларза, илтиҳоб, зангзадагӣ ва рангпаридагӣ хоҳад зад ва онҳо туро то вақте ки нобудат кунанд таъқиб хоҳанд кард. Ва осмон дар боло сари ту биринҷӣ хоҳад буд, ва замини зери ту оҳанӣ. Бидиҳад Худованд Худои ту ба ҷои борон ба замини ту гард, ва гард аз осмон фуромадад, то ки туро нобуд кунад ва то ки туро дар тезӣ ҳалок кунад. Худованд туро ба шикаст пеши душманонат гирифтор созад: аз як роҳ ба ҷанги онҳо меравӣ, вале аз ҳафт роҳ аз пеши онҳо мегурезӣ, ва дар ҳамаи подшоҳиҳои замин парокандаву пароканда мешавӣ.

Ва мурдагони шумо хӯроки парандагони осмон ва ҳайвонҳои заминро мешаванд, ва касе набошад, ки онҳоро бетарсонад. Худованд туро бо захми мисрӣ дар ҷойгоҳ, бо хораки ваҳшӣ ва хориш мезанад, то ки натавонӣ шифо ёбӣ. Худованд туро бо девонагӣ, кӯрӣ ва ҳайрати ақл мезанад. Ва ту дар нимрӯз ҷустуҷӯ хоҳӣ кард, чунон ки кӯр дар торикӣ ҷустуҷӯ мекунад, ва роҳҳои ту комёб нахоҳанд шуд, ва ту он вақт ситамдида ва ғоратшаванда хоҳӣ буд ҳама рӯзҳо, ва ёрирасон нахоҳад буд. Зан хоҳӣ гирифт, вале мард дигар ӯро хоҳад дошт, хона хоҳӣ сохт, вале дар он зиндагӣ нахоҳӣ кард, токзор хоҳӣ кошт, вале аз он ҳосил нахоҳӣ гирифт. Гӯсолаи ту пеши ту кушта шуда, ва ту аз ӯ нахӯрӣ; хари ту аз ту рабуда шуда, ва ба ту баргардонда нахоҳад шуд; гӯсфандони ту ба душманони ту дода шуда, ва ёрирасон ба ту нахоҳад буд. Писарони ту ва духтарони ту дода шудаанд ба миллати дигар, ва чашмони ту нигоҳ хоҳанд кард хушк шуда ба онҳо, дасти ту тавоно нахоҳад буд. Ҳосилоти замини ту ва ҳамаи меҳнатҳоятро миллате мехӯрад, ки туро намешиносад, ва ту ҳамаи рӯзҳо ситамдида ва шикаста хоҳӣ буд. Ва ту девона мезанӣ аз он биноҳое, ки бо чашмонат мебинӣ. Худованд туро бо захми бад бар зонуҳо ва соқҳоят мезанад, то ки натавонӣ шифо ёбӣ аз кафи пойҳоят то болои сарат. Худованд туро ва ҳукмронони туро, онҳоеро ки бар худат таъин кунӣ, ба миллате бибарад, ки на ту ва на падаронат онро намедонистед, ва дар он ҷо ба худоёни дигар, чӯб ва санг, хизмат хоҳӣ кард. Ва ту дар он ҷо дар муаммо ва масал ва ҳикоя хоҳӣ буд дар байни ҳамаи миллатҳое, ки Худованд

туро ба он ҷо мебарад. Тухми бисёр мебарӣ ба дашт, ва камро меоварӣ, зеро онҳоро малах мехӯрад; токзор мекорӣ ва меистеҳсолӣ, ва шароб намехӯрӣ ва шодӣ намекунӣ аз он, зеро онҳоро кирм мехӯрад. Дарахтони зайтун дар ҳамаи сарҳадҳои ту хоҳанд буд, ва бо равғани зайтун намехоҳӣ молид, зеро ки дарахти зайтуни ту хоҳад рехт. Писарон ва духтарон хоҳӣ зод, вале онҳо нахоҳанд буд, зеро ба асирӣ хоҳанд рафт. Ҳамаи дарахтони чӯбии ту ва маҳсулоти замини ту заминбад хоҳад хӯрд. Мусофире, ки дар миёни ту аст, боло ва боло хоҳад рафт, вале ту поин ва поин хоҳӣ рафт. Ин ба ту қарз хоҳад дод, вале ту ба ин қарз нахоҳӣ дод, ин сар хоҳад буд, вале ту дум хоҳӣ буд. Ва ҳамаи ин лаънатҳо бар ту меоянд ва туро таъқиб хоҳанд кард ва туро дарк хоҳанд кард, то вақте ки туро нобуд кунад ва то вақте ки туро ҳалок кунад, зеро ки ба овози Худованди Худои ту гӯш накардӣ, то фармонҳои Ӯро ва ҳукмҳоеро, ки ба ту фармуд, нигоҳ дорӣ. Ва дар ту аломатҳо хоҳанд буд, ва мӯъҷизаҳо дар тухми ту то абадият, дар ивази он ки ту ба Худованди Худои ту хизмат накардӣ дар шодӣ ва неки фикр аз сабаби фаровонии ҳама чиз. Ва ту ба душманони худ хизмат хоҳӣ кард, онҳоеро ки Худованд бар ту хоҳад фиристод, дар гуруснагӣ ва дар ташнагӣ ва дар бараҳнагӣ ва дар нобудшавии ҳама чиз, ва ту ғуломи оҳанинро бар гарданат хоҳӣ гузошт, то ки ӯ туро нобуд кунад. Парвардигор ба ту миллатеро аз дур аз охири замин меорад, мисли ҳамлаи уқоб, миллате, ки ту садои онро нахоҳӣ шунид, миллати бешарм дар рӯй, ки рӯи пирмардро эҳтиром нахоҳад кард ва ба ҷавон раҳм

нахоҳад кард. Ва он зодаҳои чорвои туро ва ҳосили замини туро хоҳад хӯрд, то ки ба ту ғалла, шароб, равған, галаҳои гову гоҳоят ва рамаҳои гӯсфандонат боқӣ намонад, то вақте ки туро нобуд кунад. Ва ӯ туро дар шаҳрҳоят вайрон кунад, то ки деворҳои баланд ва қалъаҳое, ки ту ба онҳо боварӣ доштай, дар тамоми замини ту вайрон карда шаванд, ва ӯ туро дар шаҳрҳое, ки ба ту дод, ба ранҷ гирифтор созад. Ва ту хӯрӣ насли шикамат, гӯшти писарон ва духтаронатро, ҳар чӣ ба ту дод, дар танги худ ва дар азобе, ки душманат туро азоб диҳад. Он нозук дар ту ва он латифи бисёр, бо чашмаш ҳасад мебарад ба бародараш, ва ба зани дар оғӯшаш, ва ба фарзандони боқимондае, ки ба ӯ боқимонда мешаванд, то ки ба якеашон надиҳад аз гӯшти фарзандонаш, ки онро мехӯрад, барои он ки ба ӯ ҳеҷ чиз боқимонда намешавад дар тангии ту, ва дар азоби ту, ки душманонат туро азоб медиҳанд дар ҳамаи шаҳрҳоят. Ва зани нозук дар байни шумо ва зани латиф, ки пои ӯ таҷриба нагирифт роҳ рафтан бар замин аз сабаби латофат ва аз сабаби нозукӣ, бо чашми худ ҳасад мебарад ба шавҳари худ, ки дар оғӯши ӯст, ва ба писари худ ва ба духтари худ, ва ба ҷуфти худ, ки берун омад аз миёни ронҳои ӯ, ва ба фарзанди худ, ки агар таваллуд кунад; зеро онҳоро мехӯрад аз сабаби камбудии ҳама чиз пинҳонӣ дар танги ту, ва дар мусибати ту, ки душмани ту туро мусибат медиҳад дар шаҳрҳои ту, агар нашунавӣ иҷро кардан ҳамаи суханони қонуни ин, ки навишта шудаанд дар китоби ин, тарсидан аз номи муҳтарами аҷоиби ин, ХУДОВАНД ХУДОИ туро. Ва Худованд зарбаҳои туро ва

зарбаҳои насли туро аҷиб хоҳад кард — зарбаҳои бузург ва шигифтовар, ва беморӣҳои бад ва доимӣ. Ва ӯ ҳамаи дарди баде, ки шумо аз Миср парҳез кардед, ба шумо бозгардонад ва ба шумо часбида мешаванд. Ва Худованд ҳама беморӣ ва ҳама зарбаҳои нанависташударо ва ҳама зарбаҳои нависташударо дар китоби ин қонун бар ту оварад, то ки туро нобуд кунад. Ва шумо дар шумораи кам боқӣ хоҳед монд, дар ҳоле ки шумо ҳамчун ситорагони осмон бисёр будед, зеро ки ба овози Худованди Худои худ гӯш надодед. Ва хоҳад буд, ки ҳамон тавре ки Худованд бар шумо шодӣ кард, то ба шумо некӣ кунад ва шуморо зиёд кунад, ҳамчунин Худованд бар шумо шодӣ хоҳад кард, то шуморо нобуд кунад, ва шумо ба тезӣ аз он замине, ки ба он ҷо дохил мешавед, то онро мерос баред, бардошта хоҳед шуд. Ва Худованд Худои ту туро ба ҳамаи миллатҳо пароканда хоҳад кард, аз як охири замин то охири дигари замин, ва дар он ҷо ба худоёни дигар хидмат хоҳӣ кард, ба чӯб ва санг, ки на ту ва на падаронат ба онҳо бовар намекардед. Аммо дар он миллатҳо туро орому нахоҳад дод ва истодан барои пои ту нахоҳад шуд, ва Худованд он ҷо ба ту дили дигари нофармон хоҳад дод ва чашмҳои ноумедшаванда ва ҷони пажмурдашаванда. Ва ҳаёти ту пеш аз чашмонат овезон хоҳад буд, ва рӯзу шаб хоҳӣ тарсид ва ба ҳаёти худ бовар нахоҳӣ кард. Дар субҳ ту хоҳӣ гуфт: Чӣ тавр шом мешуд!, ва дар шом ту хоҳӣ гуфт: Чӣ тавр субҳ мешуд!, аз тарси дилат, ки ту хоҳӣ тарсид, ва аз биниҳое, ки бо чашмонат хоҳӣ дид. Ва Худованд туро ба Миср дар киштиҳо баргардонад, дар роҳе ки гуфтам, дигар онро

нахоҳӣ дид; ва шумо дар он ҷо ба душманони худ ҳамчун ғуломон ва канизакон фурӯхта мешавед, ва харидор нахоҳад буд. Инҳо калимаҳои аҳданд, ки Худованд ба Мусо фармуд онҳоро бо писарони Исроил дар замини Моаб баста кунад, ғайр аз аҳде, ки бо онҳо дар Хурайб баста буд.

29

Ва Мусо ҳама писарони Исроилро даъват кард ва ба онҳо гуфт: Шумо дидаед ҳама он чиҳоеро ки Худованд дар замини Миср пеши шумо ба Фиръавн ва ба хизматгорони ӯ ва ба тамоми замини ӯ кард, озмоишҳои бузургеро ки чашмони шумо дидаанд, нишонаҳо ва мӯъҷизаҳои бузурги онро. Ва Худованд Худо то ин рӯз ба шумо дил барои донистан, чашмон барои дидан ва гӯшҳо барои шунидан надод. Ва Ӯ шуморо чил сол дар биёбон оварда, либосҳои шумо кӯҳна нашуд ва кафшҳои шумо аз пойҳои шумо фарсуда нашуд. Шумо нон нахӯрдед, шароб ва нӯшокии қавӣ нанӯшидед, то ки донед, ки Худованд, Худои шумо, ман ҳастам. Ва шумо то ин ҷой омадед, ва Сиҳон подшоҳи Ҳешбон ва Ӯг подшоҳи Башон барои ҷанг ба пешвози мо баромаданд. Ва мо онҳоро зада, замини онҳоро гирифтем ва онро ба қуръа ба Рӯбен ва ба Гад ва ба ними қабилаи Манассе додам. Ва шумо ҳамаи суханонро аз ин паймон нигоҳ хоҳед дошт ва иҷро хоҳед кард, то ки ҳар он чиро, ки мекунед, фаҳмед. Шумо ҳама имрӯз пеши Худованди Худои худ истодаед, сарони қабилаҳои шумо, ва шӯрои

калонсолони шумо, ва қозиҳои шумо, ва котибони шумо, ҳар марди Исроил, занони шумо, ва фарзандони шумо ва ғарибе, ки дар миёни лашкаргоҳи шумо аст, аз ҳизумшиконатони шумо то обкашони шумо, то ба аҳди Худованди Худои худ дохил шавед ва ба лаънатҳои Ӯ, ки Худованди Худои ту имрӯз бо ту мебандад; то шуморо барои Худ қавм қарор диҳад, ва Ӯ Худои ту бошад, ҳамчунон ки ба ту гуфт, ва ҳамчунон ки ба падарони ту Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрд. Ва на танҳо бо шумо ман мегузорам ин аҳдро ва ин лаънатро, балки ҳам бо онҳое, ки дар ин ҷо ҳастанд бо шумо имрӯз пеши Худованди Худои шумо, ва ҳам бо онҳое, ки нестанд бо шумо дар ин ҷо имрӯз. Зеро ки шумо медонед чӣ тавр мо дар замини Миср зиндагӣ кардем ва чӣ тавр мо аз миёни он миллатҳое гузаштем, ки шумо аз онҳо гузаштед. Ва бинед ифтитоҳҳои онҳоро ва бутҳои онҳоро, чӯб ва санг, нуқра ва тилло, ки назди онҳост. Не ҳаст дар байни шумо марде, ё зане, ё расми аҷдодӣ, ё қабилае, ки фикри касе аз Худованди Худои шумо баргашта, рафта хизмат кунанд ба худоёни он миллатҳо; не ҳаст дар байни шумо решае боло рӯянда дар сафро ва талхӣ. Ва хоҳад буд агар бишунавад суханҳои ин лаънатро, ва баракат диҳад ба дили худ, гӯён, муқаддас барои ман бошад, зеро дар гумроҳии дили ман равам, то гуноҳкор бо бегуноҳро якҷоя ҳалок накунад. Не, не хоҳад Худо раҳм кунад ба ӯ, балки он вақт афрӯхта хоҳад шуд ғазаби Худованд ва ҳасади Ӯ дар он одам; ва часпида хоҳанд шуд дар ӯ ҳамаи лаънатҳои ин аҳд, навишташуда дар ин китоб; ва хоҳад пок кард Худованд номи ӯро аз зери

осмон. Ва Худованд ӯро барои бадиҳо аз ҳамаи писарони Исроил ҷудо хоҳад кард, мувофиқи ҳамаи лаънатҳои аҳде, ки дар китоби ин қонун навишта шудаанд. Ва мегӯянд насли дигар, писарони шумо, ки баъди шумо бармехезанд, ва бегона, ки аз замини дур меояд, ва мебинанд зарбаҳои замини он ва беморӣҳои онро, ки Худованд бар он фиристод, гӯгирд ва намак сӯхта; тамоми замини он кошта намешавад, на мерӯяд, на бармеояд бар он ҳеҷ сабзагӣ. Ҳамчунон ки вайрон шуданд Садум ва Ғамӯра, Адама ва Сабӯим, ки онҳоро Худованд вайрон кард дар ғазаб ва хашм. Ва ҳамаи миллатҳо гӯянд: Чаро Худованд чунин кард ба ин замин? Кӣ ин ғазаби бузурги ин аст? Ва онҳо мегӯянд, ки онҳо тарк карданд аҳди Худованди Худои падарони онҳо, ки Ӯ баста буд бо падарони онҳо, вақте ки Ӯ онҳоро берун овард аз замини Миср, ва рафта хизмат карданд ба худоёни дигар, ки онҳоро намедонистанд ва на ҳам тақсим кард ба онҳо. Ва ғазабнок шуд бо хашм Худованд бар он замин, то оварад бар он мувофиқи ҳамаи лаънатҳои навишташуда дар китоби қонуни ин. Ва Худованд онҳоро аз замини онҳо дар ғазаб ва хашм ва ҳиддати бисёр бузург баровард ва онҳоро ба замини дигар партофт, чунон ки ҳозир. Чизҳои пинҳонӣ ба Худованди Худои мо тааллуқ доранд, вале чизҳои ошкоро ба мо ва ба фарзандони мо то абад, то ҳамаи суханони ин қонунро иҷро кунем. Чизҳои пинҳонӣ ба Худованди Худои мо тааллуқ доранд, вале чизҳои ошкоро ба мо ва ба фарзандони мо то абад, то ҳамаи суханони ин қонунро иҷро кунем.

30

Ва чунин хоҳад шуд, вақте ки ҳамаи ин калимаҳо бар ту биёянд, баракат ва лаънат, ки пеши рӯи ту гузоштам; Ва ту дар дили худ қабул хоҳӣ кард дар ҳамаи миллатҳое, ки агар Худованд туро дар он ҷо парокандаат кунад, ва ту ба Худованди Худои худ бозгардӣ, ва ба овози Ӯ гӯш диҳӣ мувофиқи ҳамаи он чӣ ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, аз тамоми дили худ ва аз тамоми ҷони худ, ва Худованд гуноҳҳои туро шифо хоҳад дод, ва ба ту раҳм хоҳад кард, ва боз туро ҷамъ хоҳад кард аз ҳамаи миллатҳое, ки Худованд туро дар он ҷо паронда кард. Агар пароканда шудани ту аз охири осмон то охири осмон бошад, аз он ҷо Худованди Худои ту туро ҷамъ хоҳад кард ва аз он ҷо Худованди Худои ту туро хоҳад гирифт. Ва Худои ту туро аз он ҷо ба замине, ки падаронат мерос гирифтанд, ворид хоҳад кард ва ту онро мерос хоҳӣ гирифт ва ба ту некӣ хоҳад кард ва туро аз падаронат зиёдтар хоҳад кард. Ва Худованд дили туро ва дили наслҳои туро пок хоҳад кард, то ки Худованди Худои худро аз тамоми дилу ҷон дӯст дорӣ ва зинда бошӣ. Ва Худованди Худои ту ин лаънатҳоро бар душманони ту ва бар онҳое ки аз ту нафрат доранд ва туро таъқиб карданд, хоҳад гузошт. Ва ту бозгашт хоҳӣ кард ва овози Худованди Худои худро хоҳӣ шунид ва фармонҳои Ӯро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, иҷро хоҳӣ кард. Ва баракат хоҳад дод ба туро Худованди Худои ту дар ҳар кори дастони ту, дар наслҳои шиками ту, ва дар

наслҳои чорвои ту, ва дар маҳсулоти замини ту, зеро бозгашт хоҳад кард Худованди Худои ту шодӣ кардан бар ту ба некиҳо, чунон ки шодӣ кард бар падарони ту, агар гӯш кунӣ ба овози Худованди Худои ту, нигоҳ дорӣ фармонҳои ӯро, ва ҳукмҳои ӯро, ва қазоҳои ӯро навишташударо дар китоби қонуни ин, агар бозгардӣ ба Худованди Худои ту аз тамоми дили ту, ва аз тамоми ҷони ту. Зеро ки ин фармон, ки ман имрӯз ба ту медиҳам, хеле душвор нест ва на дур аз ту аст. Он дар осмони боло нест, ки гуфта шавад: Кӣ барои мо ба осмон боло хоҳад рафт ва онро барои мо хоҳад гирифт, ва мо онро шунида, амал хоҳем кард? Ҳам он фаротари баҳр нест, ки гуфта шавад: Кӣ барои мо ба он тарафи баҳр мегузарад ва онро барои мо меорад ва онро барои мо шунаванда мегардонад, то мо амал кунем? Калима хеле наздики ту аст дар даҳони ту, ва дар дили ту, ва дар дастони ту барои кардани он. Нигоҳ кун, ман имрӯз пеш рӯи ту зиндагӣ ва маргро, некӣ ва бадиро гузоштаам. Агар ту ба фармонҳои Худованди Худои худ гӯш кунӣ, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, то Худованди Худои худро дӯст дорӣ, дар ҳамаи роҳҳои Ӯ равӣ ва ҳукмҳо ва фармонҳои Ӯро нигоҳ дорӣ, онгоҳ зиндагӣ хоҳед кард ва бисёр хоҳед шуд, ва Худованди Худои шумо шуморо дар ҳамаи он замине, ки барои мерос гирифтани он ба он ҷо дохил мешавед, баракат хоҳад дод. Ва агар дили ту гардад ва нашунавӣ, ва гумроҳ шуда сиҷда кунӣ ба худоёни дигар ва хизмат кунӣ ба онҳо, эълон мекунам ба ту имрӯз, ки бо ҳалокат ҳалок мешавед, ва на на дарозумр мешавед дар рӯи замин, ба он ки шумо мегузаред Урдунро он ҷо ворис

шудан онро. Ман имрӯз ба шумо шоҳид мегирам осмон ва заминро, ҳаёт ва маргро пеши рӯи шумо гузоштаам, баракат ва лаънатро; ту ҳаётро интихоб кун, то зинда бошӣ ту ва насли ту, дӯст доштани Худованди Худои туро, гӯш кардан ба овози ӯ ва часпидан ба ӯ; зеро ин ҳаёти ту ва дарозии рӯзҳои ту аст, зиндагӣ кардан дар замине, ки Худованд ба падарони ту Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрд, ки ба онҳо диҳад.

31

Ва Мусо тамом кард гуфтани ҳамаи ин суханҳоро ба ҳамаи писарони Исроил, ва ба онҳо гуфт: сад ва бист сола ман имрӯз ҳастам; дигар наметавонам дароям ва берун равам; Худованд вале ба ман гуфт: ту ин Урдунро нахоҳӣ гузашт. Худованди Худои ту, ки пеш аз рӯи ту меравад, ин миллатҳои инро аз пеши ту нобуд хоҳад кард ва ту онҳоро ба мерос хоҳӣ гирифт, ва Ёшуъо пеш аз рӯи ту меравад, чунон ки Худованд гуфт. Ва Худованд Худои ту бо онҳо чунон хоҳад кард, ки бо Сиҳон ва Ӯг, ду подшоҳи Аморӣён, ки он тарафи Урдун буданд, ва бо замини онҳо кард, чунон ки онҳоро пурра нобуд кард. Ва Худованд онҳоро ба шумо дод, ва шумо бо онҳо чунон рафтор хоҳед кард, ки ман ба шумо фармон додам. Далер бош ва қавӣ бош, натарс ва ҳарос набош ва даҳшатзада набош аз рӯи онҳо, зеро ки Худованди Худои ту, ки пеш аз шумо меравад ва бо шумо аст, на туро раҳо мекунад ва на туро тарк мекунад. Ва Мусо

Ешуъро хонд ва ба ӯ пеш ҳамаи Исроил гуфт: Далер ва қавӣ бош, зеро ту пеши ин қавм ба замине дохил хоҳӣ шуд, ки Худованд ба падарони шумо савганд хӯрд, ки онро ба онҳо диҳад ва ту онро ба онҳо мерос хоҳӣ дод. Ва Худованд, ки бо ту ҳамроҳ мешавад, туро раҳо намекунад ва туро тарк намекунад. Матарс ва буздил набош. Ва Мусо калимаҳои ин қонунро ба китоб навишт ва ба кохинон, писарони Леви, ки сандуқи аҳди Худовандро мебарданд, ва ба калонсолони писарони Исроил дод. Ва Мусо ба онҳо дар он рӯз амр кард ва гуфт: Баъд аз ҳафт сол, дар вақти соли озодӣ, дар иди хаймагузорӣ, вақте ки ҳамаи Исроил меоянд, то пеши Худованди Худои шумо дар ҷое, ки Худованд интихоб кунад, дида шаванд, шумо ин қонунро пеши тамоми Исроил ба гӯшҳои онҳо хонед, қавмро ҷамъ карда - мардонро ва занонро ва фарзандонро ва мусофиронро, ки дар шаҳрҳои шумоянд, то ки онҳо бишнаванд ва то ки биёмӯзанд, ки аз Худованди Худои шумо битарсанд; ва онҳо хоҳанд шунид, то ҳамаи суханҳои ин қонунро иҷро кунанд. Ва писарони онҳо, ки намедонанд, хоҳанд шунид ва хоҳанд омӯхт, ки аз Худованди Худои ту битарсанд дар тамоми рӯзҳое, ки онҳо дар он замине зиндагӣ мекунанд, ки шумо барои мерос бурдани он аз Урдун мегузаред. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Бубин, рӯзҳои марги ту наздик шудаанд. Ешуъро бихон ва назди дарҳои хаймаи шаҳодат истед, ва Ман ба ӯ фармон медиҳам. Ва Мусо ва Ешуъ ба хаймаи шаҳодат рафтанд ва назди дарҳои хаймаи шаҳодат истоданд. Ва Худованд дар абр фуромад ва назди дари чодири шаҳодат истод, ва сутуни абр назди дари чодири

шаҳодат истод. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Инак, ту бо падаронат мехобӣ, ва ин мардум бархоста, дунболи худоёни бегонаи замине, ки ба он дохил мешавад, зино мекунад ва Маро тарк мекунад ва аҳдеро, ки Ман бо онҳо баста будам, мешиканад. Ва ман дар он рӯз бо ғазаб ба онҳо хашмгин хоҳам шуд ва онҳоро тарк хоҳам кард ва рӯям аз онҳо бармегардонам, ва онҳо хӯроки дигарон хоҳанд шуд, ва бадиҳо ва мусибатҳои бисёр онҳоро хоҳанд ёфт, ва дар он рӯз хоҳанд гуфт: Зеро Худованди Худои ман дар миёни ман нест, ин бадиҳо маро ёфтанд. Ман аммо дар он рӯз рӯям аз онҳо баргардонам, аз сабаби ҳамаи бадиҳое ки онҳо карданд, зеро онҳо ба худоёни бегона рӯ оварданд. Ва ҳоло калимаҳои ин суруд нависед ва онро ба писарони Исроил омӯзонед ва онро ба даҳони онҳо гузоред, то ки ин суруд барои Ман дар назди онҳо шоҳид бошад дар миёни писарони Исроил. Зеро Ман онҳоро ба замини некӣ оварда хоҳам даровард, ки ба падарони онҳо савганд хӯрдам, ки ба онҳо замине диҳам, ки аз шир ва асал ҷорист, ва онҳо хоҳанд хӯрд ва сер шуда, тӯъма хоҳанд гардид, ва ба худоёни бегона рӯ хоҳанд овард ва ба онҳо хизмат хоҳанд кард, ва Маро ба ғазаб хоҳанд овард ва аҳди Маро хоҳанд шиканд. Ва ин суруд ба ҷои онҳо гузошта мешавад ҳамчун гувоҳ, зеро он аз даҳони онҳо ва аз даҳони наслҳои онҳо фаромӯш нахоҳад шуд, чунки ман бадии онҳоро медонам, он чӣ ки онҳо имрӯз дар ин ҷо мекунанд, пеш аз он ки ман онҳоро ба замини некӣ, ки ба падарони онҳо савганд хӯрдам, дароварам. Ва Мусо ин сурудро дар он рӯз навишт ва онро ба писарони Исроил омӯхт. Ва ба Ёшуъ фармон дод

ва гуфт: Дилер ва қавӣ бош, зеро ту писарони Исроилро ба замине дароварӣ хоҳӣ кард, ки Худованд ба онҳо савганд хӯрд, ва Ӯ бо ту хоҳад буд. Вақте ки Мусо навиштани тамоми калимаҳои қонуни инро ба китоб то ба охир тамом кард, ва ба Лавиён, ки сандуқи аҳди Худовандро мебурданд, фармон дод ва гуфт: Гирифта китоби қонуни инро, онро аз паҳлуҳои сандуқи аҳди Худованди Худои шумо гузоред, ва он дар он ҷо дар шумо барои шаҳодат хоҳад буд. Зеро ки ман таҳрик ва гардани сахти туро медонам, то ҳанӯз ман бо шумо зинда ҳастам имрӯз, шумо ба Худо сарпечӣ мекардед, чӣ тавр баъд аз марги ман сарпечӣ намекунед? Сарони қабилаҳои худ, пирони худ, қозиёни худ ва котибони худро назди ман ҷамъ кунед, то ки ҳамаи ин суханонро ба гӯши онҳо гӯям ва осмону заминро бар онҳо гувоҳ гирам. Ман медонам, ки пас аз марги ман шумо бо беқонунӣ беқонунӣ хоҳед кард ва аз роҳе, ки ман ба шумо фармон додам, гардед хоҳед, ва дар охири рӯзҳо бадиҳо ба шумо вомехӯранд, зеро ки шумо бадиҳоро пеши Худованд хоҳед кард ва Ӯро бо корҳои дастони худ ба ғазаб хоҳед овард. Ва Мусо калимаҳои ин суруд ба гӯши тамоми маҷлис то охир сухан гуфт.

32

Диққат кун, эй осмон, ва сухан мегӯям, ва бигзор замин суханҳои аз даҳонам бишунавад. Интизор шавад гуфтори ман чун борон, ва суханони ман фуруд ояд чун шабнам, чун

борон бар сабза ва чун барфборон бар алаф. Зеро ки номи Худовандро даъват кардам, бузургӣ ба Худои мо диҳед. Худо, корҳои Ӯ ҳақиқӣ аст, ва ҳамаи роҳҳои Ӯ ҳукмҳоянд, Худо вафодор аст, ва беадолатӣ нест, Парвардигор одил ва муқаддас аст. Онҳо гуноҳ карданд — на фарзандони ӯ, балки насли сарзанишшаванда, кач ва бадроҳшуда. Оё шумо инҳоро ба Худованд бармегардонед? Ҳамин тавр мардум аблаҳ ва на доно? Оё ин падари ту худаш туро ба даст овард ва туро сохт ва туро шакл дод? Ёд кунед рӯзҳои замони қадимро, фаҳмед солҳои наслҳоро ба наслҳо. Бипурс аз падарат ва ӯ ба ту хабар хоҳад дод, аз калонсолонат ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт. Вақте ки Худои Таъоло миллатҳоро тақсим мекард ва писарони Одамро парокандагӣ намуд, сарҳадҳои миллатҳоро мувофиқи шумораи фариштагони Худо муқаррар кард. Ва қисми Худованд мардуми Ӯ Яъқуб шуд, қисми андозагирифташудаи мероси Ӯ Исроил. Ӯ ӯро дар биёбон кофӣ кард, дар ташнагӣ гармӣ дар замини бе об; ӯ ӯро иҳота кард ва ӯро таълим дод, ва ӯро ҳифз кард, ҳамчун мардумаки чашм; Ҳамчун уқоб лонаи худро мепӯшонад, ва бар ҷӯҷаҳои худ ҳавас кард, балҳои худро паҳн карда онҳоро қабул кард, ва онҳоро бар китфҳои худ бардошт. Худованд танҳо онҳоро ҳидоят мекард, бо онҳо худои бегона набуд. Ӯ онҳоро ба қувваи замин боло бурд, онҳоро бо ҳосили майдонҳо хӯронд, онҳо асалро аз санг мактанд ва равғанро аз санги сахт. Равғани гов ва шири гӯсфанд, бо чарбии барраҳо ва қӯчҳо, писарони гов ва бузҳо, бо чарбии гурдаҳои гандум, ва хуни ангурро нӯшид — шароб. Ва

Яъқуб хӯрд ва сер шуд, ва дӯстдошташуда лагад зад, фарбеҳ гардид, ғафс гардид, васеъ гардид, ва Худоеро, ки ӯро офарид, тарк кард ва аз Худои наҷотдиҳандаи худ рӯй гардонд. Онҳо маро бо бегонагон ба ғазаб овардаанд, бо нафратангезиҳои худ маро ранҷонидаанд. Онҳо ба девҳо қурбонӣ карданд ва на ба Худо, ба худоёне ки онҳоро намедонистанд, худоёни нав ва тозаи омада, ки падарони онҳо онҳоро намедонистанд. Худоро, ки туро зода буд, тарк кардӣ ва Худоеро, ки туро парвариш медод, фаромӯш кардӣ. Ва Худованд дид ва ҳасад бурд, ва аз ғазаби писарони ӯ ва духтаронаш ба хашм омад, ва гуфт: Рӯям аз онҳо баргардонам ва нишон диҳам, ки дар рӯзҳои охирин бо онҳо чӣ хоҳад шуд, зеро ки онҳо насли гумроҳ ҳастанд, писароне ки иймон дар онҳо нест. Онҳо маро ба ҳасад овардаанд бар он чӣ, ки Худо нест, маро ба хашм овардаанд бо бутҳои худ, ва ман онҳоро ба ҳасад хоҳам овард бар он чӣ, ки миллат нест, бар миллати нодон онҳоро ба хашм хоҳам овард. Зеро ки оташ аз ғазаби ман афрӯхта шудааст, то ҷаҳаннами поён хоҳад сӯхт, заминро ва маҳсулоти онро хоҳад хӯрд ва пояҳои кӯҳҳоро хоҳад сӯзонд. Ман бадиҳоро ба сари онҳо ҷамъ хоҳам кард ва тирҳои худро дар ҷанг бар зидди онҳо сарф хоҳам кард. Аз гуруснагӣ ва хӯрдани паррандагон нобуд шуда, ва кашидани пушт табобатнопазир, дандонҳои ҳайвонҳои ваҳширо бо ғазаб ба онҳо хоҳам фиристод, кашандагон бар замин. Аз берун шамшер онҳоро бефарзанд хоҳад кард, ва аз дохили анборҳо тарс; ҷавонмард бо духтари бокира, кӯдаки ширхӯр бо пирамарди муқаррар. Ман гуфтам, онҳоро

пароканда хоҳам кард ва ёдгории онҳоро аз миёни одамон нест хоҳам кард. Агар на бо сабаби ғазаби душманон буд, то ки онҳо дуру дароз накунанд, то ки душманон якҷоя ҳамла накунанд ва нагӯянд: Дасти баланди мо, на Худованд, ҳамаи инҳоро кард. Миллат машваратро гум кардааст ва дар онҳо дониш нест. Онҳо фикр накарданд, ки бифаҳманд, бигзор инҳоро барои замони ояндае қабул кунанд. Чӣ тавр яке ҳазор нафарро таъқиб хоҳад кард ва ду нафар даҳҳазорҳоро ҷойивазкунӣ хоҳанд кард, агар Худо онҳоро нафурӯхта бошад ва Худованд онҳоро насупурда бошад? Зеро ки худоёни онҳо чун Худои мо нестанд, ва душманони мо нодонанд. Зеро ангури онҳо аз токи Содом аст, ва шохаи онҳо аз Ғаморро, ангури онҳо ангури сафро аст, хӯшаи талхӣ барои онҳо. Шароби онҳо ғазаби аждаҳоён аст ва ғазаби морҳои заҳрнок табобнопазир. Оё ин ҳо назди ман ҷамъ нашудаанд ва дар хазинаҳои ман муҳр нашудаанд? Дар рӯзи интиқом ман ҷазо хоҳам дод, вақте ки пойи онҳо биларзад, зеро рӯзи нобудии онҳо наздик аст ва барои шумо омода шудааст. Зеро ки Худованд қавми худро ҳукм мекунад, ва дар бандагони худ тасалло меёбад; зеро ки дид онҳоро заиф шуда, ва дар асорат монда шуда, ва сусташуда; Ва Худованд гуфт, куҷо ҳастанд худоёни онҳо, ки ба онҳо эътимод доштанд, ки чарбии қурбониҳои онҳоро мехӯрдед, ва шароби тӯҳфаҳои онҳоро менӯшидед? Бигзор онҳо бархезанд ва ба шумо кӯмак кунанд ва ба шумо ҳимоятгарон шаванд. Бубинед, бубинед, ки Ман ҳастам ва ҷуз Ман Худое нест. Ман мекушам ва зинда мегардонам, Ман мезанам ва Ман шифо медиҳам, ва касе нест, ки аз

дасти Ман раҳоӣ диҳад. Ки ман дасти худро ба осмон бардорам ва ба дасти рости худро савганд хӯрам ва гӯям, ман то абад зинда ҳастам. Ки ман шамшери худро чун барқ тез кунам ва дасти ман ба ҳукм чанг занад ва ман ба душманон адолат бозгардонам ва ба онҳое ки маро нафрат мекунанд ҷазо диҳам. Тирҳои худро аз хун маст мекунам ва шамшери ман гӯшт мехӯрад аз хуни заҳмдорон ва асирон, аз сари роҳбарони душманон. Шодӣ кунед, эй осмонҳо, ҳамзамон бо ӯ, ва бигузор ҳамаи паёмбарони Худо ба ӯ саҷда кунанд, шодӣ кунед, эй миллатҳо, бо қавми ӯ, ва бигузор ҳамаи писарони Худо ба ӯ қувват гиранд, зеро хуни писарони ӯ интиқом гирифта мешавад, ва интиқом хоҳад гирифт ва ба душманон ҷазо хоҳад расонид, ва ба нафратдорон ҷазо хоҳад расонид, ва Худованд замини қавми ӯро пок хоҳад кард. Ва Мусо ин сурудро дар он рӯз навишт ва онро ба писарони Исроил омӯхт, ва Мусо дохил шуд ва ҳамаи суханҳои ин қонунро ба гӯши мардум гуфт, худаш ва Ёшуъои писари Нун. Ва Мусо гап заданро ба тамоми Исроил тамом кард. Ва ӯ ба онҳо гуфт:
Дилҳоятонро ба ҳамаи ин суханҳое, ки ман имрӯз ба шумо шаҳодат медиҳам, диққат кунед, то ба писаронатон фармон диҳед, ки ҳамаи суханҳои ин қонунро нигоҳ доранд ва иҷро кунанд. Зеро ки ин сухан холӣ нест барои шумо, зеро ки ин ҳаёти шумост, ва бар хотири ҳамин сухан шумо дарозумр хоҳед шуд дар рӯи замин, ба он ҷое ки шумо аз Урдун мегузаред, то он ҷо онро ба мерос гиред. Ва сухан гуфт Худованд ба Мусо дар ин рӯз, гуфта, боло рав ба кӯҳи Аборим, ин кӯҳи Набав, ки дар замини Моаб рӯ ба рӯи

Ариҳо аст, ва бубин замини Канъонро, ки ман ба писарони Исроил медиҳам, ва бимир дар кӯҳе, ки ту ба он ҷо боло меравӣ, ва ба қавми худ ҷамъ шав; ҳамон тавре ки Ҳорун бародарат дар кӯҳи Ҳур мурд ва ба қавми худ ҷамъ шуд. Зеро ки шумо ба калимаи ман дар миёни писарони Исроил бар оби низоъи Қодеш дар биёбони Син нофармонӣ кардед, чунки Маро дар миёни писарони Исроил муқаддас накардед. Рӯ ба рӯ замин ро хоҳӣ дид, вале ба он ҷо дохил нахоҳӣ шуд.

33

Ва ин баракате буд, ки Мӯсо, марди Худо, ба писарони Исроил пеш аз марги худ дод. Ва гуфт: Худованд аз Сино омадааст ва аз Сеир ба мо зоҳир шудааст ва аз кӯҳи Форон шитофт, бо даҳҳозорҳои Қодеш, аз тарафи рости Ӯ фариштагон бо Ӯ буданд. Ва ӯ ба қавми худ раҳм кард, ва ҳамаи муқаддас шудагон зери дастони ту; ва инҳо зери ту ҳастанд; ва аз суханони ӯ қонунеро қабул кард, ки онро Мусо ба мо амр кард, мероси маҷлисҳои Яъқуб. Ва дар маҳбуб ҳукмрон хоҳад буд, ҳангоме ки ҳукмронони халқҳо бо қабилаҳои Исроил гирд оварда шаванд. Рӯбин зинда бошад ва намирад ва дар шумора зиёд бошад. Ва ин Яҳудо, бишнав, эй Худованд, овози Яҳудоро ва ба халқи ӯ биёӣ, дастони ӯ барои ӯ ҷудо мекунанд ва Ту аз душманон ёрирасон хоҳӣ буд. Ва ба Лавӣ гуфт: Бидеҳ ба Лавӣ ошкоршавиҳои ӯро ва ҳақиқати ӯро ба марди муқаддас,

киро онҳо санҷиданд ӯро дар санҷиш; онҳо дашном доданд ӯро бар оби низоъ. Он ки мегӯяд ба падар ва ба модар: Надидаам туро, ва бародарони ӯро нашинохт ва писарони ӯро рад кард; ӯ нигоҳ дошт калимаҳои туро ва аҳди туро ҳифз кард. Онҳо ҳукмҳои Туро ба Яъқуб эълон хоҳанд кард ва қонуни Туро ба Исроил, онҳо бухурро дар ғазаби Ту ҳамеша бар қурбонгоҳи Ту хоҳанд гузошт. Баракат диҳ, Худованд, қувваи ӯро ва корҳои дастони ӯро қабул кун, камари душманони ба ӯ бархостаро бишкан ва нафратбарандагони ӯ набархезанд. Ва ба Бинёмин гуфт: Дӯстдошташудаи Худованд бо эътимод хоҳад зист, ва Худо ҳама рӯзҳо бар ӯ сояандоз мекунад ва дар миёни китфҳои ӯ орому қарор дод. Ва ба Юсуф гуфт: Аз баракати Худованд замини ӯ, аз неъматҳои осмон ва шабнам, ва аз чашмаҳои ғавҳои аз поён, ва мувофиқи мавсими маҳсулоти роҳҳои офтоб, ва аз иҷтимоъҳои моҳҳо, аз қуллаи кӯҳҳои қадим, ва аз қуллаи теппаҳои ҷовидон, ва мувофиқи мавсими пурии замин; ва қабулшудаҳо ба он ки дар бутта зоҳир шуд биёянд бар сари Юсуф, ва бар қуллаи шарафёфта дар байни бародарон. Зебоии ӯ чун нахустзодаи гов аст, шохҳои ӯ чун шохҳои якшох мебошанд, бо онҳо миллатҳоро якҷоя шох хоҳад зад, то ба охири замин, инҳо даҳҳозорҳои Эфроим ҳастанд, ва инҳо ҳазорҳои Манассе мебошанд. Ва ба Забулун гуфт: Шодӣ кун, эй Забулун, дар баромадани худ, ва Иссахар дар хонаҳои худ. Миллатҳо нобуд хоҳанд шуд, ва шумо дар он ҷо даъват хоҳед кард ва дар он ҷо қурбонии адолат хоҳед гузаронид, зеро ки сарвати дарё туро парвариш хоҳад кард ва тиҷорати соҳилнишинон низ. Ва

ба Гад гуфт: Баракатдор бошад он ки Гадро фарох мекунад, чун шер истироҳат кард, бозу ва ҳокимро шикаста. Ва ӯ нахустинҳои худро дид, ки онҷо замини ҳукмронон тақсим шуд, ҳангоме ки пешвоёни қавмҳо якҷоя ҷамъ шуда буданд, Худованд адолат ба амал овард ва ҳукми худро бо Исроил. Ва ба Дон гуфт: Дон бачаи шер аст ва аз Башон мепарад. Ва ба Нафталӣ гуфт: Нафталӣ пур аз чизҳои қобили қабул аст ва бигзор пур шавад аз баракати Худованд, баҳр ва ҷанубро мерос хоҳад бурд. Ва ба Ошир гуфт: Баракатёфта аз фарзандон Ошир, ва ӯ ба бародаронаш қобили қабул хоҳад буд, пояшро дар равған хоҳад ғӯтонд. Кафши ӯ аз оҳан ва биринҷ хоҳад буд, ва қувваи ту монанди рӯзҳои ту хоҳад буд. Чунон ки Худои дӯстдошташуда нест, ки бар осмон қадам мегузорад ёрирасони ту ва бузургвори асмон. Ва Худо туро дар оғоз пӯшонад, ва зери қувваи бозуҳои ҷовидонӣ, ва душманро аз пеши рӯят берун хоҳад кард, гуфта: Нобуд шавӣ. Ва Исроил бо эътимод танҳо сукунат хоҳад кард, бар замини Яъқуб, бар ғалла ва шароб, ва осмон барои ту бо шабнами абрнок хоҳад буд. Хушбахт ҳастӣ ту, эй Исроил; кӣ монанди ту аст, қавме ки аз ҷониби Худованд наҷот дода мешавад? Ҳимоя мекунад ёвари ту, ва шамшер фахри туст; ва дурӯғ мегӯянд туро душманони ту; ва ту бар гардани онҳо пой мегузорӣ.

34

Ва Мусо аз Аработи Моаб ба кӯҳи Набав боло рафт, ба

қуллаи Фасга, ки рӯ ба Ериҳо аст; ва Худованд ба ӯ тамоми замини Ҷилъодро то Дон нишон дод, ва тамоми замини Нафтолиро, ва тамоми замини Эфроимро, ва Манассеро, ва тамоми замини Яҳудоро то баҳри охирон, ва биёбонро, ва атрофи Ериҳоро, шаҳри хурморо то Сиғор. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Ин он заминест, ки ман ба Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрда, гуфтам, ки онро ба тухми шумо медиҳам, ва онро ба чашмони ту нишон додам, вале ту ба он ҷо дохил нахоҳӣ шуд. Ва Мусо, хизматгори Худованд, дар замини Моаб бо фармони Худованд вафот кард. Ва ӯро дар Ай, наздики хонаи Фоғор дафн карданд, ва ҳеҷ кас дафни ӯро то ҳамин рӯз надидааст. Мусо сад ва бист сола буд, вақте ки ӯ мурд, чашмҳояш торик нашуданд ва сангпуштҳояш вайрон нашуданд. Ва писарони Исроил барои Мусо дар Аработи Моаб бар Урдун назди Ариҳо си рӯз гиристанд, ва рӯзҳои мотам ва гиристани Мусо тамом шуданд. Ва Ёшуъ писари Нун пур шуд аз рӯҳи фаҳмиш, зеро Мӯсо дастҳои худро бар ӯ гузошт, ва писарони Исроил ба ӯ гӯш карданд ва чунон карданд, ки Худованд ба Мӯсо фармуд. Ва на боз ҳам пайғамбаре дар Исроил чун Мусо бархест, киро Худованд ӯро рӯ ба рӯ шинохт дар ҳамаи нишонаҳо ва мӯъҷизаҳо, киро Худованд ӯро фиристод, то онҳоро дар замини Миср ба Фиръавн ва хизматгорони ӯ ва тамоми замини ӯ кунад; мӯъҷизаҳои бузург ва дасти тавоно, киро Мусо пеши тамоми Исроил кард.

Ёшуъа

1

Ва баъд аз марги Мусо чунин шуд, ки Худованд ба Ёшуъ писари Нун, хизматгори Мусо, гуфт: Мусо, хизматгори ман, мурдааст. Акнун пас хеста, Урдунро убур кун, ту ва ҳамаи мардуми ин, ба замине, ки ман ба онҳо медиҳам. Ҳар ҷое, ки шумо бо пои худ қадам мегузоред, ман онро ба шумо медиҳам, ҳамон тавре ки ба Мусо гуфтам: Биёбон ва Антиливон, то дарёи бузург, дарёи Фурот, ва то баҳри охирин; аз ғуруби офтоб сарҳадҳои шумо хоҳад буд. Ҳеҷ одаме дар пеши шумо истодагӣ намекунад дар тамоми рӯзҳои зиндагии ту, ва чунон ки бо Мусо будам, ҳамчунин бо ту низ хоҳам буд, ва туро раҳо намекунам ва туро фаромӯш намекунам. Қавӣ ва мардона бош, зеро ту ба ин қавм замине хоҳӣ тақсим кард, ки ба падарони шумо савганд хӯрдам, ки ба онҳо хоҳам дод. Қавӣ бош, бинобар ин, ва далер бош, нигоҳ дошта шав ва амал кун чунон ки ба ту фармон дод Мусо хизматгори ман; ва ту майл накунӣ аз онҳо ба тарафи рост ва на ба тарафи чап, то ки муваффақ

шавӣ дар ҳамаи он чиҳое ки амал кунӣ. Ва китоби қонуни ин аз даҳони ту дур нахоҳад шуд, ва дар он рӯзу шаб андеша хоҳӣ кард, то ки донӣ чӣ тавр ҳамаи навишташударо иҷро кунӣ, он гоҳ камёб хоҳӣ шуд ва роҳҳои худро камёб хоҳӣ гардонд, ва он гоҳ фаҳмидан хоҳӣ. Бубин, ман ба ту фармон додаам: қавӣ бош ва далер бош, натарс ва на ҳам бим дошта бош, зеро бо ту Худованди Худои ту ба ҳама ҷое, ки ту равӣ, аст. Ва Ёшуъа ба котибони қавм фармон дод ва гуфт: Ба миёнаи лашкаргоҳи қавм даромадед ва ба қавм фармон диҳед ва гӯед: Озуқа тайёр кунед, зеро боз се рӯз ва шумо аз ин Урдун мегузаред, дохил шуда, замине, ки Худованди Худои падарони шумо ба шумо медиҳад, ишғол кунед. Ва ба Рӯбен ва ба Гад ва ба ними қабилаи Манассе Ешуъ гуфт: Ёд кунед калимаеро, ки Мӯсо, бандаи Худованд, ба шумо фармуд ва гуфт: Худованд Худои шумо шуморо ором кард ва ин заминро ба шумо дод. Занҳои шумо ва фарзандони шумо ва чорвои шумо бигзор истиқомат кунанд дар замине, ки ба шумо дод; шумо вале убур хоҳед кард озодаи ҷанг пештар аз бародарони шумо, ҳар як қавӣ; ва ҳамроҳи онҳо ҷанг хоҳед кард, то вақте ки Худованд Худои мо ба бародарони шумо ором диҳад, ҳамчунон ки ба шумо, ва мерос гиранд низ инҳо заминеро, ки Худованд Худои мо ба онҳо медиҳад; ва баргардед ҳар як ба мероси худ, ки ба шумо дод Мусо дар он тарафи Урдун ба тарафи шарқи офтоб. Ва дар ҷавоб ба Ёшуъ гуфтанд: Ҳар чӣ ки ба мо фармон диҳӣ, хоҳем кард, ва ба ҳар ҷое ки моро фиристӣ, хоҳем рафт. Мувофиқи ҳар он чӣ ки мо аз Мӯсо шунидем, мо ба ту низ гӯш хоҳем дод, танҳо Худованд

Худои мо бо ту бошад, ҳамон тавре ки бо Мӯсо буд. Он одаме, ки ба ту нофармонӣ кунад ва ба сухани ту гӯш надиҳад, вақте ки ба ӯ фармон диҳӣ, бояд бимирад, вале ту қавӣ ва мардона бош.

2

Ва Ёшуъ писари Нун аз Шиттим ду ҷавонро барои ҷосусӣ кардан фиристод ва гуфт: Баромада, заминро ва Ериҳоро бинед. Ва ду ҷавон рафта, ба Ериҳо даромаданд ва ба хонаи зани фоҳишае, ки номаш Раҳоб буд, даромаданд ва дар он ҷо монданд. Ва ба подшоҳи Ериҳо гузориш дода шуд ва гуфтанд: Мардоне аз писарони Исроил барои ҷосусии замин ба инҷо даромадаанд. Ва подшоҳи Ериҳо фиристод ва ба Раҳаб гуфт: Он мардонеро, ки шаб ба хонаи ту даромадаанд, берун овар, зеро онҳо барои ҷосусии замин омадаанд. Ва зан ду мардро гирифта, онҳоро пинҳон кард; ва ба онҳо гуфт, гуфта, мардон назди ман омадаанд, вале дарвоза дар торикӣ баста мешуд, ва мардон баромаданд; намедонам куҷо рафтаанд; дунболи онҳо таъқиб кунед, агар ба онҳо расед. Ин вале онҳоро ба боми боло оварда ва онҳоро дар канафи нахе, ки бар боми тӯда шуда буд, пинҳон кард. Ва мардон онҳоро таъқиб карданд аз роҳи Урдун ба сӯи гузаргоҳҳо, ва дарвоза баста шуд. Ва шуд, ки чун онҳое, ки таъқиб мекарданд, баъди онҳо баромаданд, ва онҳо худ пеш аз хобидани онҳо, ӯ боло рафт ба назди онҳо ба боми хона ва ба онҳо гуфт: Ман медонам, ки

Худованд ба шумо заминро дод; зеро тарси шумо бар мо афтодааст. Мо шунидаем, ки Худованд Худо баҳри сурхро аз пеши шумо хушконид, вақте ки аз замини Миср баромадед, ва ҳама чӣ ки ба ду подшоҳони Аморӣён, ки он тарафи Урдун буданд, ба Сиҳон ва Ӯг кард, ки шумо онҳоро нобуд кардед. Ва вақте мо шунидем, дилҳои мо ҳайратзада шуданд ва дигар рӯҳ дар ҳеҷ яке аз мо аз рӯи шумо истода намонд, зеро ки Худованди Худои шумо, Худо дар осмони боло ва бар замини поён аст. Ва ҳоло савганд ёд кунед ба ман ба Худованди Худо, ки ман мехрубонӣ мекунам ба шумо, ва кунед ҳам шумо мехрубонӣ дар хонаи падари ман, ва зинда нигоҳ доред хонаи падари манро, модари манро, ва бародарони манро, ва тамоми хонаи манро, ва тамоми он чӣ ки ба онҳо ҳаст, ва раҳоӣ диҳед рӯҳи манро аз марг. Ва мардон ба ӯ гуфтанд: Ҷони мо ба ҷои шумо ба марг. Ва ӯ гуфт: Вақте ки Худованд шаҳрро ба шумо супорад, шумо ба ман раҳм ва ростӣ нишон диҳед. Ва ӯ онҳоро тавассути тиреза фурӯд овард ва ба онҳо гуфт: Ба кӯҳистон равед, то пайравандагон бо шумо вомухӯранд, ва он ҷо се рӯз пинҳон шавед, то пайравандагон аз ақиби шумо баргарданд, ва баъд аз ин ба роҳи худ равед. Ва мардон ба ӯ гуфтанд: Мо аз ин савганди ту беҳунаҳ ҳастем. Бубин, мо дохил мешавем ба қисме аз шаҳр, ва ту бояд нишонаро гузорӣ, ин ресмони сурхро ба тиреза овезӣ, ки тавассути он моро поин овардӣ, вале падарат, модарат, бародаронат ва тамоми хонаводаи падарат бояд ба худат ба хонаат ҷамъ кунӣ. Ва ҳар кас, ки аз дари хонаи ту ба берун биравад, худаш гунаҳкор хоҳад буд, ва мо аз ин савганди ту

бегуноҳ хоҳем буд. Аммо ҳар кас, ки бо ту дар хонаат бошад, мо гунаҳкор хоҳем буд. Агар касе ба мо зарар расонад ё суханҳои моро ошкор кунад, мо аз савганди ту озод хоҳем буд. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Мутобиқи гуфтаи шумо бошад, ва онҳоро фиристод ва онҳо рафтанд. Ва онҳо ба кӯҳистон омаданд ва онҷо се рӯз монданд, ва таъқибкунандагон ҳамаи роҳҳоро ҷустуҷӯ карданд, вале онҳоро наёфтанд. Ва он ду ҷавон баргаштанд ва аз кӯҳ поён омаданд ва ба наздики Ешӯъи писари Нун гузаштанд ва ҳамаи воқеаҳое, ки барояшон рӯй дода буд, ба ӯ нақл карданд. Ва онҳо ба Ёшуъ гуфтанд, ки Худованд тамоми он заминро ба дасти мо дода аст ва ҳамаи сокинони он замин аз мо даҳшатзада шудаанд.

3

Ва Ёшуо дар субҳ барвақт бархост ва аз Шиттим рафт, ва онҳо то Урдун омаданд ва пеш аз гузаштан дар он ҷо монданд. Ва шуд баъд аз се рӯз котибон аз лашкаргоҳ гузаштанд, ва онҳо ба мардум фармон доданд ва гуфтанд: Вақте ки шумо сандуқи аҳди Худованди Худои моро ва коҳинони моро ва лавиҳоро бинед, ки онро мебардоранд, шумо аз ҷойҳои худ равед ва ақиби он равед. Аммо дур бошад байни шумо ва он, ба андозаи ду ҳазор оринҷ истодаед, наздик нашавед ба он, то ки роҳеро, ки бояд равед, бидонед, зеро шумо ин роҳро аз дирӯз ва парирӯз нарафтаед. Ва Ёшуъо ба мардум гуфт: Худро барои фардо

покиза кунед, зеро фардо Худованд дар миёни шумо корҳои аҷоиб хоҳад кард. Ва Ёшуъо ба кохинон гуфт: Сандуқи аҳди Худовандро бардоред ва пеш аз мардум равед. Ва кохинон сандуқи аҳди Худовандро бардоштанд ва пеш аз мардум рафтанд. Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Дар ин рӯз Ман оғоз мекунам туро пеши ҳамаи писарони Исроил баланд кардан, то ки онҳо донанд, ки чунон ки бо Мусо будам, ҳамчунин бо ту низ хоҳам буд. Ва ҳоло ба кошинони бардорандаи сандуқи аҳд фармон диҳ ва бигӯ: Чун ба қисми оби Урдун дароед, дар Урдун хоҳед истод. Ва Ёшуъо ба писарони Исроил гуфт: Инҷо наздик шавед ва сухани Худованди Худои моро бишнавед. Дар ин шумо хоҳед донист, ки Худои зинда дар миёни шумост ва Ӯ аз пеши мо канъониён, ҳиттиён, фириззиён, ҳивиён, амуриён, гиргошиён ва ябусиёнро нобуд хоҳад кард. Нигоҳ кун, сандуқи аҳди Худованди тамоми замин аз дарёи Урдун мегузарад. Барои худ дувоздаҳ мард аз фарзандони Исроил интихоб кунед, аз ҳар қабила якеро. Ва хоҳад буд, чун пойҳои кошинони бардорандаи сандуқи паймони Худованди ҳамаи замин дар оби Урдун истироҳат кунанд, оби Урдун қатъ хоҳад шуд, ва оби фурудоянда хоҳад истод. Ва мардум аз чодирҳои худ баромада, барои гузаштан аз Урдун равона шуданд, ва кошинон сандуқи аҳди Худовандро пеш аз мардум бардоштанд. Чун кохинон, ки сандуқи аҳдро мебурданд, ба Урдун дохил мешуданд ва пойҳои кохинон, ки сандуқи аҳди Худовандро мебурданд, ба қисми оби Урдун ғӯта хӯрданд; ва Урдун дар тамоми соҳили худ пур мешуд, мисли рӯзҳои дарави гандум; Ва

обҳое, ки аз боло фурӯд меомаданд, истоданд, як тӯда истод, ки хеле дур ҷудо шуда буд, то қисми Қариатиарим; вале он, ки фурӯд меомад, ба баҳри Араба, баҳри намак фурӯд омад, то ба охир қатъ шуд; ва қавм дар муқобили Ариҳо истода буд. Ва кохинон, ки сандуқи аҳдномаи Худовандро мебурданд, дар миёнаи Урдун дар хушкӣ истоданд, ва ҳамаи писарони Исроил аз хушкӣ мегузаштанд, то он ки тамоми халқ аз Урдун гузашт.

4

Ва чун тамоми мардум аз Урдун гузаштанро тамом карданд, Худованд ба Ёшуъ гуфт ва фармуд: мардонро аз мардум гирифта, якеро аз ҳар қабила, ба онҳо фармон деҳ ва аз миёнаи Урдун дувоздаҳ сангҳои тайёрро бардоред ва инҳоро бо худатон ҳамроҳ бурда, онҳоро дар лашкаргоҳи худ гузоред, дар он ҷое ки шумо он шабро дар он ҷо лашкар занед. Ва Юшуъ даъват кард дувоздаҳ мардонро аз шарифон аз писарони Исроил, якеро аз ҳар қабила, ба онҳо гуфт: наздик оваред пеши ман пеш рӯи Худованд ба миёнаи Урдун; ва ҳар яке аз он ҷо сангеро гирифта, бардорад бар китфҳои худ мувофиқи шумораи дувоздаҳ қабилаҳои Исроил, то инҳо ба шумо аломати ҳамешагӣ бошанд; то вақте ки писари ту фардо туро пурсад гӯён: ин сангҳо ба мо чӣ ҳастанд? Ва ту ба писари худ нишон хоҳӣ дод ва хоҳӣ гуфт, ки дарёи Урдун аз пеши сандуқи аҳди Худованди тамоми замин қатъ шуд, ҳангоме ки аз он убур мекард, ва

ин сангҳо барои шумо ёдгорӣ барои писарони Исроил то абад хоҳанд буд. Ва писарони Исроил чунин карданд, чунонки Худованд ба Ёшуъ фармуд, ва дувоздаҳ сангро аз миёнаи Урдун гирифтанд, чунонки Худованд ба Ёшуъ дар ҳангоми анҷоми гузаштани писарони Исроил фармуда буд, ва онҳоро бо худашон ба лашкаргоҳ бурданд ва дар он ҷо гузоштанд. Ёшуъ дар худи дарёи Урдун дувоздаҳ санги дигар низ насб кард, дар он ҷое, ки зери пойҳои кошинони бардорандаи сандуқи аҳди Худованд буд, ва онҳо то ба имрӯз дар он ҷо ҳастанд. Кохинон, ки сандуқи аҳдро мебурданд, дар Урдун истода буданд, то Ёшуъа ҳамаи он чизҳоеро, ки Худованд фармуда буд ба мардум эълон кунад, анҷом дод, ва мардум шитофтанд ва гузаштанд. Ва чунин шуд, ки вақте ҳамаи мардум гузаштанро тамом карданд, сандуқи аҳди Худованд ва сангҳо пеши онҳо гузаштанд. Ва писарони Рӯбин ва писарони Гад ва нисфи қабилаи Манассе омодашуда пеш аз писарони Исроил гузаштанд, чунон ки Мӯсо ба онҳо фармуда буд. Чиҳил ҳазор сарбозони омодаи ҷанг пеш аз Худованд ба сӯи шаҳри Ариҳо барои ҷанг гузаштанд. Дар он рӯз Худованд Ёшуъро пеш аз тамоми насли Исроил бузург гардонид, ва онҳо аз ӯ метарсиданд, чунон ки аз Мусо метарсиданд, то вақте ки ӯ зинда буд. Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт ва фармуд: Ба кошинон, ки сандуқи аҳди шаҳодати Худовандро бардоштаанд, фармон деҳ, ки аз Урдун бароянд. Ва Ёшуъо ба кохинон фармон дод ва гуфт: Аз Урдун берун ояед. Ва шуд чунон, ки кохинони бардорандаи сандуқи аҳдномаи Худованд аз Урдун баромаданд ва пойҳои худро бар замин

гузоштанд, оби Урдун ба ҷояш шитофт ва чунон ки дина ва рӯзи сеюм мерафт, тавассути тамоми соҳил равон шуд. Ва мардум дар дахуми моҳи аввал аз Урдун баромаданд ва писарони Исроил дар Ҷилҷол дар қисми шарқӣ аз Ериҳо лашкаргоҳ заданд. Ва ин дувоздаҳ сангҳоеро, ки аз Урдун гирифт, Ёшуъ дар Ҷилҷол барпо кард ва гуфт: Вақте ки писарони шумо аз шумо пурсанд ва гӯянд, ин сангҳо чӣ ҳастанд? Ба писарони шумо эълон кунед, ки бар хушкӣ гузашт Исроил ин Урдунро, хушк кардааст Худованди Худои мо обҳои Урдунро аз пеши онҳо, то вақте ки гузаштанд; чунон ки кард Худованди Худои мо баҳри сурхро, ки хушк кард Худованди Худои мо пеши мо, то гузаштем; то донанд ҳамаи миллатҳои замин, ки қудрати Худованд қавӣ аст, ва то шумо эҳтиром кунед Худованди Худои моро дар ҳар амал.

5

Ва шуд чун подшоҳони Аморриён, ки фаровтар аз Урдун буданд, ва подшоҳони Финиқия, ки назди баҳр буданд, шунидаанд, ки Худованд Худо дарёи Урдунро пеш аз писарони Исроил ҳангоми гузаштани онҳо хушк кард, фикрҳояшон гудохт, ва онҳо ҳайрон шуданд, ва дар онҳо ҳеҷ ақле аз рӯи писарони Исроил набуд. Дар ин вақт Худованд ба Ёшуъ гуфт: Барои худ шамшерҳои сангин аз санги тез бисоз ва нишаста писарони Исроилро бори дуюм тахна кун. Ва Ёшуъо шамшерҳои сангини тез сохт ва

писарони Исроилро дар ҷое, ки Тепаи ҷилдҳои хатна номида мешуд, хатна кард. Ва он тарзе ки Ёшуъ писарони Исроилро пок кард: чи қадар ки дар роҳ шуда буданд ва чи қадар ки аз онҳое, ки аз Миср берун омада буданд, хатнанашуда буданд, ҳамаи инҳоро Ёшуъ хатна кард; зеро чил ва ду сол Исроил дар биёбони Мабдаритид гардида буд. Бинобар ин аксари онҳо аз ҷангчиёне, ки аз замини Миср баромада буданд, номусурида буданд, онҳое ки ба фармонҳои Худо нофармонӣ карда буданд ва ба онҳо фармуд, ки онҳо заминеро, ки Худованд ба падарони онҳо савганд хӯрда буд, ки заминеро, ки аз шир ва асал ҷорист, хоҳад дод, набинанд. Ба ҷои онҳо Ёшуъа писарони онҳоро ҷойгузин кард, ки онҳоро хатна кард, зеро онҳо дар роҳ хатнанашуда таваллуд шуда буданд. Баъд аз суннат шудан онҳо дар лашкаргоҳ ором нишаста буданд, то шифо ёфтанд. Ва Худованд ба Ёшуъ писари Нун гуфт: Дар имрӯз Ман нанги Мисрро аз шумо бардоштам. Ва ӯ номи он ҷойро Ҷалҷала хонд. Ва писарони Исроил Пасхаро дар рӯзи чордаҳуми моҳ аз бегоҳ дар ғарби Ериҳо, дар он тарафи Урдун, дар дашт гузаронданд. Ва онҳо аз ғаллаи беҳамира ва нави замин хӯрданд. Дар ин рӯз манна қатъ шуд, баъд аз он ки онҳо аз ғаллаи замин хӯрданд, ва дигар барои писарони Исроил манна набуд, аммо онҳо дар он сол заминҳои Дарахтони хурморо ҳосил карданд. Ва чунин шуд, ки вақте Ёшуо дар Ариҳо буд, ва чашм бардошта дид мардеро, ки пеши ӯ истода буд, ва шамшере дар дасташ кашида шуда буд, ва Ёшуо наздик омада, ба ӯ гуфт: Ту аз мо ҳастӣ ё аз душманон? Ва ӯ ба ӯ гуфт: Ман сарлашкари

қуввати Худованд ҳастам, акнун омадаам. Ва Ёшуъ бар рӯяш ба замин афтод ва ба ӯ гуфт: Хоҷаин, чӣ ба хизматгори худат фармон медиҳӣ? Ва сарлашкари калони Худованд ба Ёшуъ мегӯяд: Кафшҳоятро аз пойҳоят бикаш, зеро ҷое, ки акнун дар он истодаӣ, муқаддас аст.

6

Ва Ериҳо пӯшида ва мустаҳкам карда шуда буд, ва ҳеҷ кас аз он берун намерафт ва на ҳам касе дохил мешуд. Ва Худованд ба Ҷошуа гуфт: Бубин, Ман Ериҳоро ба дасти ту мепардозам, ва подшоҳи онро, ки дар он аст, қудратмандонеро, ки дорои қувват ҳастанд. Ту вале ҷангчиёнро гирди ин ҷойгир намо. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте шумо бо карнай садо диҳед, бигузор ҳамаи мардум якҷоя фарёд кунанд, ва вақте онҳо фарёд карданд, деворҳои шаҳр худ-ба-худ фурӯ хоҳанд афтид, ва ҳамаи мардум, ҳар яке рӯ ба рӯ, ҳуҷум карда ба дохили шаҳр хоҳанд даромад. Ва Юшуъи писари Нун ба кохинон даромад ва ба онҳо гуфт: Ба мардум фармон диҳед, ки гирди гарданд ва шаҳрро иҳота кунанд, ва ҷангчиён бояд муҷаҳҳаз пеши Худованд гузаранд. Ва ҳафт коҳин, ки ҳафт сурнои муқаддас доранд, ҳамчунин пеши Худованд бигузаранд ва қавиён бинавозанд, ва сандуқи аҳди Худованд пайравӣ кунад. Аммо ҷангчиён бояд аз пеш бигузаранд, ва кошинон, ки ақибро меоваранд, бояд аз паси сандуқи аҳди Худованд карнойҳоро навозанд. Ва ба мардум фармон дод Ёшуа,

гуфта: На фарёд кунед ва на касе садои шуморо бишунавад, то вақте ки худаш рӯз эълон кунад фарёд кардан, ва он вақт фарёд хоҳед кард. Ва сандуқи аҳди Худо гардиш карда, фавран ба лашкаргоҳ рафт ва он ҷо хобид. Ва дар рӯзи дуюм Ёшуъо субҳ бархост ва коҳинон сандуқи аҳди Худовандро бардоштанд. Ва ҳафт кишиш, ки ҳафт карнойро мебурданд, пеш аз Худованд мерафтанд ва баъд аз ин ҷангчиён дохил мешуданд ва боқимондаи олам дар паси сандуқи аҳди Худованд буданд ва кишишон бо карнойҳо навохтанд ва тамоми боқимондаи олам шаҳрро шаш маротиба аз наздикӣ иҳота карданд ва боз ба лашкаргоҳ рафтанд ҳамин тавр шаш рӯз мекард Ва дар рӯзи ҳафтум онҳо саҳар бархостанд ва шаҳрро дар он рӯз ҳафт маротиба гашт карданд. Ва дар давраи ҳафтум чунин шуд, ки кошинон карнай наводанд ва Ёшуъ ба писарони Исроил гуфт: Фарёд кунед, зеро Худованд шаҳрро ба шумо дод. Ва ин шаҳр лаънатшуда хоҳад буд, он ва ҳар чӣ дар он ҳаст, ба Худованди саваот, ҷуз Раҳаби фоҳишаро нигоҳ доред ва ҳар чӣ дар хонаи ӯ ҳаст. Аммо шумо бояд бисёр эҳтиёт бошед аз чизҳои вақфшуда, мабодо шумо худатон андеша карда, чизе аз чизҳои вақфшуда гиред ва ордугоҳи писарони Исроилро лаънатшуда созед ва моро нобуд кунед. Ва ҳар нуқра ё тилло, ё мис ё оҳан муқаддас хоҳад буд ба Худованд ва ба ганҷинаи Худованд дароварда хоҳад шуд. Ва кошинон бо карнойҳо навохтанд, чун қавм садои карнойҳоро шунид, ҳама қавм ҳамзамон бо фарёди ҷангии бузургу қавӣ фарёд кард, ва ҳама девор гирду атроф афтод, ва ҳама қавм ба дохили шаҳр боло рафт. Ва Ёшуо онро бахшид ва ҳар чӣ дар

шаҳр буд, аз марду зан то ҷавонмарду пирмард ва то гӯсола ва ҳайвони боркаш, бо даҳони шамшер. Ва Ёшуъа ба он ду ҷавоне, ки ҷосусӣ карда буданд, гуфт: Ба хонаи он зан даромада, ӯро ва ҳар чӣ ба ӯ тааллуқ дорад, аз он ҷо берун оваред. Ва ду ҷавоне, ки шаҳрро ҷосусӣ карда буданд, ба хонаи он зан даромаданд ва Раҳаби фоҳишаро, падараш, модараш, бародаронаш, хешовандонаш ва ҳар чӣ ки дошт, баровардаҳанд ва ӯро берун аз лашкаргоҳи Исроил гузоштанд. Ва шаҳр бо ҳама он чизҳое, ки дар он буданд, дар оташ сӯхтонида шуд, ҷуз нуқра ва тилло ва биринҷ ва оҳан, ки онҳоро ба ганҷинаи Худованд оварданд. Ва Раҳаби фоҳишаро ва тамоми хонаи падариаш Ёшуъа зинда нигоҳ дошт ва дар Исроил то имрӯз ҷойгир кард, зеро ӯ ҷосусонеро, ки Ёшуъа барои ҷосусии Ериҳо фиристода буд, пинҳон кард. Ва Ёшуъ савганд хӯронд дар он рӯз пеши Худованд, гуфта, лаънатӣ он мард, ки он шаҳрро бино хоҳад кард; дар нахустзодаи ӯ пояи онро гузошта, ва дар хурдтарини ӯ дарвозаҳои онро насб хоҳад кард. Ва ҳамин тавр кард Ҳозан аз Байтҳил; дар Абирон нахустзода бунёд гузошт онро, ва дар хурдтарин наҷотёфта барпо кард дарвозаҳои онро. Ва Худованд бо Ёшуъ буд ва номи ӯ дар тамоми замин маълум буд.

7

Ва писарони Исроил гуноҳи калон карданд ва онҳо аз чизҳои вақфшуда барои худ гирифтанд, ва Ахар писари

Хармӣ писари Замбрӣ писари Зара аз қабилаи Яҳудо аз чизҳои вақфшуда гирифт, ва Худованд бо ғазаб ба писарони Исроил хашмгин шуд. Ва Ёшуо мардонро ба Ғай фиристод, ки назди Байтил аст, гуфта: Ғайро тафтиш кунед. Ва мардон баромада, Ғайро тафтиш карданд. Ва онҳо ба Ёшуо баргаштанд ва ба ӯ гуфтанд: Ҳама қавм набояд баромаданд, балки мисли ду ҳазор ё се ҳазор мард бароманд ва шаҳрро гиранд. Ҳама қавмро ба онҷо набар, зеро онҳо камҳоянд. Ва тақрибан се ҳазор мард баромаданд ва аз рӯи мардони Ғай гурехтанд. Ва мардони Ғай аз онҳо сиюшаш нафарро куштанд ва онҳоро аз дарвоза таъқиб карданд ва онҳоро дар фурудомад шикастанд, ва дили қавм даҳшатзада шуд ва монанди об гардид. Ва Ёшуъ ҷомаҳояшро дарид ва бар замин рӯ ба рӯй пеш аз Худованд то шом афтод, ӯ ва рӯсафедони Исроил, ва онҳо хок бар сарҳояшон гузоштанд. Ва Ёшуъ гуфт: Илтимос мекунам, Парвардигоро! Чаро бандаи Ту ин қавмро аз Урдун гузаронд, то онро ба аморӣ супорад ва моро ҳалок кунад? Ва агар мо мемондем ва ҷойгир мешудем дар Урдун. Ва чӣ гӯям, чун Исроил гарданро пеш аз душмани худ тағйир дод? Ва вақте ки канъонӣ ва ҳамаи сокинони замин шунаванд, онҳо моро гирд хоҳанд гирифт ва моро аз замин нобуд хоҳанд кард, ва ту бо номи бузурги худ чӣ хоҳӣ кард? Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Бархез, чаро ту бар рӯят афтодаӣ? Мардум гуноҳ кардаанд ва аҳдеро, ки Ман бо онҳо баста будам, табоҳ кардаанд, аз чизҳои вақфшуда дуздида ба зарфҳои худ партофтаанд. Ва писарони Исроил наметавонанд дар пеши душманони худ истоданд, гардан ба пеши душманони худ

баргардонанд, зеро лаънатшуда гардиданд, дигар бо шумо нахоҳам буд, агар лаънатро аз худатон набароред. Бархеста муқаддас кун мардумро ва гуфтам, ки фардо муқаддас шаванд. Инҳоро мегӯяд Худованд, Худои Исроил: чизи лаънатӣ дар байни шумо ҳаст, шумо қодир нахоҳед буд, ки дар муқобили душманони худ истода тавонед, то вақте ки чизи лаънатиро аз байни худ бардоред. Ва шумо ҳама дар субҳ мутобиқи қабилаҳо ҷамъ хоҳед шуд, ва он қабилае, ки Худованд нишон диҳад, шумо мутобиқи хонадонҳо пешкаш хоҳед кард, ва он хонадонеро, ки Худованд нишон диҳад, шумо мутобиқи хона пешкаш хоҳед кард, ва он хонаеро, ки Худованд қабул кунад, шумо мутобиқи мард пешкаш хоҳед кард. Ва он касе, ки нишон дода шавад, дар оташ сӯхта хоҳад шуд ва ҳар чӣ ки ба ӯ тааллуқ дорад, зеро ки ӯ аҳди Худовандро вайрон кард ва дар Исроил беқонунӣ ба амал овард. Ва Ёшуъ барвақт баргохт ва мардумро мувофиқи қабилаҳо овард, ва қабилаи Яҳудо нишон дода шуд. Ва ӯ мувофиқи қабилаҳо наздик оварда шуд, ва қабилаи Зарай нишон дода шуд. Ва ӯ мувофиқи мард овардашуд, ва Ахар писари Замбрӣ, писари Зара нишон дода шуд. Ва Ёшуъ ба Ахар гуфт: Имрӯз ба Худованди Худои Исроил ҷалол диҳ ва эътироф кун ва ба ман бигӯ, ки чӣ кардай ва аз ман пинҳон накун. Ва Ахар ба Ёшуа ҷавоб дод ва гуфт: Ростӣ, ман пеши Худованди Худои Исроил гуноҳ кардам, ва ин тавр кардам. Ман дидам дар ғанимат либоси ранга ва дусад дидрахмаи нуқра ва як забони тиллоии панҷоҳ дидрахма, ва андеша карда дар бораи онҳо онҳоро гирифтам; ва инак онҳо пинҳон шудаанд дар чодари ман

ва нуқра пинҳон шудааст дар зери онҳо. Ва Ёшуъо фиристодагонро фиристод ва онҳо ба хайма дар ҳуҷра давиданд, ва инҳо дар хаймаи ӯ пинҳон карда шуда буданд ва нуқра дар зери онҳо буд. Ва онҳоро аз чодир баровардаанд ва ба назди Ёшуъ ва пирони Исроил овардаанд ва онҳоро пеши Худованд гузоштаанд. Ва Ёшуъо Ахар писари Зараро гирифт ва ӯро ба дараи Ахор овард ва писаронаш ва духтаронаш ва гӯсолаҳояш ва ҳайвонҳои боркашаш ва ҳамаи гӯсфандонаш ва хаймааш ва ҳамаи моликияташро, ва ҳамаи мардум бо ӯ буданд, ва онҳоро ба Эмекахор овард. Ва Ёшуа ба Ахар гуфт: Чаро ту моро ҳалок кардӣ? Худованд туро пурра нобуд кунад, чунон ки имрӯз аст. Ва тамоми Исроил ӯро бо сангҳо санг заданд, ва бар ӯ тӯдаи бузурги сангҳоро гузоштанд; ва Худованд аз ғазаби хашм қатъ кард. Аз ин сабаб ӯ онро Эмекахор ном гузошт то ин рӯз.

8

Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Матарс ва бимнок машав, ҳамаи ҷангчиёнро бо худ гир ва хеста ба Ғай баромӣ. Инак, подшоҳи Ғай ва замини ӯро ба дастони ту додаам. Ва ту бо Ай ҳамон хоҳӣ кард, ки бо Ериҳо кардӣ ва бо подшоҳи он, ва ғанимати чорвоҳоро барои худат ғанимат хоҳӣ кард, аммо барои худат дар паси шаҳр камингоҳ таъин кун. Ва Ёшуъа бархост ва ҳамаи мардуми ҷангчӣ, то ки ба Гай боло раванд. Ва Ёшуъ си ҳазор мардро, ки дар қувват

қудратманд буданд, интихоб кард ва онҳоро шабона фиристод. Ва ба онҳо фармон дод ва гуфт: Шумо дар паси шаҳр дар камин бошед, аз шаҳр дур нашавед ва ҳамаи шумо омода бошед. Ва ман ва ҳамаи онҳое, ки бо ман ҳастанд, ба шаҳр наздик хоҳем шуд, ва чун сокинони Ғай ба пешвози мо берун ояданд, чунон ки пештар, мо аз рӯи онҳо хоҳем гурехт. Ва вақте ки онҳо аз ақиби мо баромаданд, мо онҳоро аз шаҳр дур мекашем, ва онҳо мегӯянд, инҳо аз рӯи мо мегурезанд, ҳамон тавре ки пештар. Шумо вале аз камингоҳ бархоста, ба шаҳр хоҳед рафт. Мутобиқи ин калима амал кунед, бинед, ман ба шумо фармон додаам. Ва Ёшуъ онҳоро фиристод, ва онҳо ба камингоҳ рафтанд ва байни Байтил ва Ғай, аз тарафи ғарбии Ғай нишастанд. Ва Ёшуъо бомдод барвақт бархоста, дар субҳ мардумро бозрасӣ кард, ва ӯ ва калонсолон пеш аз мардум ба сӯи Ай баромаданд. Ва ҳамаи мардуми ҷангчӣ бо ӯ баромаданд ва равон шуда, аз тарафи шарқ ба муқобили шаҳр омаданд. Ва камингоҳи шаҳр аз баҳр буд. Ва чун подшоҳи Ғай дид, шитофт ва баромад ба пешвози онҳо рост ба ҷанг, худаш ва ҳамаи мардуме ки бо ӯ буданд. Ва ӯ намедонист ки камингоҳ дар паси шаҳр барои ӯ ҳаст. Ва вай дид ва Ёшуъ ва Исроил аз рӯи онҳо паси кашиданд. Ва онҳо писарони Исроилро таъқиб карданд ва худашон аз шаҳр дур шуданд. Дар Ғай касе намонд, ки дар ақиби Исроил тақиб накарда бошад; ва онҳо шаҳрро кушода гузоштанд ва дар ақиби Исроил тақиб карданд. Ва Худованд ба Ёшуъа гуфт: дасти худро бо найзае, ки дар дасти ту аст, ба сӯи шаҳр дароз кун, зеро ба дастони ту онро додаам; ва камингоҳ аз ҷои худ зуд

бархезанд. Ва Ёшуъ дасти худро бо найза ба сӯи шаҳр дароз кард ва камингоҳ бо суръат аз ҷои худ бархостанд ва вақте ки ӯ дастро дароз кард, баромаданд ва ба шаҳр даромаданд ва онро гирифтанд ва шитоб карда шаҳрро дар оташ сӯзонданд. Ва сокинони Ай ба пушти сар нигоҳ карданд ва дуде ро диданд, ки аз шаҳр ба осмон мебаромад, ва дигар ҷое надоштанд, ки ба ин тараф ё он тараф гурезанд. Ва Ёшуъа ва ҳамаи Исроил диданд, ки камингоҳ шаҳрро гирифтанд ва ки дуди шаҳр ба осмон баромад; ва тағйир ёфта, мардони Ғайро заданд. Ва инҳо аз шаҳр ба вохӯрӣ баромаданд ва дар байни лашкаргоҳ холӣ шуданд, инҳо аз ин тараф ва инҳо аз он тараф, ва онҳоро заданд то он ки аз онҳо наҷотёфта ва гурехтае боқӣ намонд. Ва подшоҳи Ғайро зинда гирифтанд ва ӯро назди Ёшуъ оварданд. Ва чунон ки писарони Исроил куштани ҳамаро дар Ғай, ва онҳоро дар дашту ва дар кӯҳ бар фурудӣ, ки онҳоро аз он то охир таъқиб карданд, истоданд, Ешуъ ба Ғай баргашт ва онро бо даҳони шамшер зад. Ва шуданд онҳое, ки афтоданд дар он рӯз, аз марди то зани, дувоздаҳ ҳазор нафар, ҳамаи сокинони Гай. Ба ғайр аз ғанимати шаҳр, писарони Исроил ҳама чизҳоеро, ки ғорат карданд, барои худашон гирифтанд мувофиқи фармони Худованд, ҳамон тавре ки Худованд ба Ёшуъ фармон дода буд. Ва Ёшуъо шаҳрро дар оташ сӯхтонд ва онро то ба имрӯз тӯдаи ғайримаскунӣ барои ҳамеша гузоштанд. Ва подшоҳи Айро ӯ бар дарахти дугона овехт, ва то шом бар дарахт буд, ва ҳангоми ғуруби офтоб Ёшуъо фармон дод, ва ҷасади ӯро аз дарахт гирифтанд ва онро ба чоҳ партофтанд, ва бар болои он

тӯдаи сангҳо гузоштанд, то ҳамин рӯз.

9

Чун шунидаанд подшоҳони аморӣҳо, онҳое, ки дар он тарафи Урдун буданд, онҳое, ки дар кӯҳистон буданд, ва онҳое, ки дар ҳамворӣ буданд, ва онҳое, ки дар тамоми соҳили баҳри бузург буданд, ва онҳое, ки ба тарафи Антиливон буданд, ва ҳиттиҳо, ва канъониҳо, ва фириззиҳо, ва ҳивиҳо, ва аморӣҳо, ва гиргошиҳо, ва ябусиҳо, ҷамъ шуданд бо ҳам барои ҷанг кардан бар зидди Ёшуъа ва Исроил ҳамагӣ якҷоя. Ва сокинони Ҷибъон шунидаанд ҳар чӣ Худованд ба Ериҳо ва Ай кард. Ва онҳо низ худашон бо ҳиягарӣ кор карданд, ва омада худро бо озуқа таъмин карданд ва худро тайёр карданд, ва гирифта халтаҳои кӯҳна бар китфҳои худашон, ва машкҳои шароби кӯҳна ва дарида бастаи шуда, ва қисмҳои туҳии кафшҳои худашон, ва кафшҳои худашон кӯҳна ва ямоқшуда дар пойҳои худашон, ва либосҳои худашон кӯҳнашуда болои худашон, ва нони худашон барои озуқа хушк ва кӯпакзада ва хӯрдашуда. Ва онҳо ба сӯи Ёшуъ ба лашкаргоҳи Исроил дар Ҷилҷол омаданд ва ба Ёшуъ ва Исроил гуфтанд: Мо аз замини дурдаст омадаем ва акнун бо мо аҳд бастед. Ва писарони Исроил ба Хивӣ гуфтанд: Бинед, мабодо ту дар миёни мо зиндагӣ кунӣ, ва чӣ тавр мо бо ту аҳд бандем? Ва онҳо ба Ёшуъ гуфтанд: Мо хизматгорони ту ҳастем. Ва Ёшуъ ба онҳо гуфт: Шумо аз куҷо ҳастед ва аз куҷо омадаед? Ва

онҳо гуфтанд: Аз замини хеле дур омадаанд бандагони шумо дар номи Худованди Худои шумо; зеро мо шунидаем номи ӯро ва ҳар чӣ ки ӯ кард дар Миср, ва ҳар чӣ ки ӯ кард ба подшоҳони аморӣҳо, ки онҳо буданд он тарафи Урдун, ба Сиҳон подшоҳи аморӣҳо ва ба Ӯг подшоҳи Башон, ки ӯ зиндагӣ мекард дар Аштарот ва дар Эдрей. Ва шунида, калонсолони мо ва ҳамаи сокинони замини мо ба мо гуфтанд ва гуфтанд: Барои худ озуқа ба роҳ гиред ва ба пешвози онҳо равед ва ба онҳо гӯед: Мо хизматгорони шумо ҳастем, ва акнун бо мо аҳд бандед. Инҳо нонҳо гарм буданд, мо онҳоро дар он рӯзе ки баромадем то ба назди шумо биёем таъмин кардем, акнун вале онҳо хушк шудаанд ва кӯпак гардидаанд. Ва ин машкҳои шароб, ки мо онҳоро нав пур кардем, ва инҳо ҷорида шудаанд, ва либосҳои мо ва кафшҳои мо аз роҳи бисёр хеле кӯҳна шудаанд. Ва пешвоён аз таъминоти онҳо гирифтанд ва аз Худованд напурсиданд. Ва Ёшуъо бо онҳо сулҳ баст, ва бо онҳо аҳд бастанд, то онҳоро нақот диҳанд, ва роҳбарони ҷамоат ба онҳо савганд хӯрданд. Ва шуд ки баъд аз се рӯз, баъд аз он ки бо онҳо аҳд бастанд, шунидаанд ки онҳо аз наздикӣ ҳастанд ва дар байни онҳо зиндагӣ мекунанд. Ва писарони Исроил ҷудо шуданд ва ба шаҳрҳои онҳо омаданд, шаҳрҳои онҳо Ҷабаон ва Кефира ва Беерот ва шаҳрҳои Ярин буданд. Ва писарони Исроил бо онҳо наҷангиданд, зеро ки ҳамаи роҳбарон ба номи Худованди Худои Исроил ба онҳо савганд хӯрда буданд, ва ҳамаи ҷамоат бар зидди роҳбарон ғурранд. Ва роҳбарон ба тамоми ҷамоат гуфтанд: Мо ба онҳо савганд ёд кардем ба

номи Худованди Худои Исроил, ва акнун мо наметавонем ба онҳо даст занем. Инро мо хоҳем кард: онҳоро зинда гирифтем ва нигоҳ хоҳем дошт, то ки бар мо ғазаб наёяд бо сабаби савганде, ки ба онҳо хӯрдаем. Онҳо зиндагӣ хоҳанд кард ва чӯббурон ва обкашон барои тамоми ҷамоат хоҳанд буд, чунон ки ҳукмронон ба онҳо гуфта буданд. Ва Ёшуъа онҳоро даъват кард ва ба онҳо гуфт: Чаро шумо маро фиреб додед ва гуфтед, ки мо аз шумо хеле дуранд, дар ҳоле ки шумо ҳамсоягони мо ҳастед? Ва акнун лаънатӣ ҳастед, на хоҳад қатъ шуд аз шумо ғулом, на ҳизумшикан ва на обкаш барои ман ва Худои ман. Ва онҳо ба Ёшуъ ҷавоб доданд ва гуфтанд: Ба мо хабар дода шуд, ки Худованди Худои ту ба Мусо, хизматгори ӯ, фармон дод, ки ин заминро ба шумо диҳад ва моро ва ҳамаи сокинони онро аз пеши рӯи шумо комилан нобуд кунад; ва мо аз рӯи ҷонҳои худ аз пеши рӯи шумо хеле тарсидем ва ин корро кардем. Ва акнун ниго, мо тобеъи шумо ҳастем, чунон ки ба шумо хуш меояд ва чунон ки ба шумо дуруст менамояд, бо мо кунед. Ва онҳо чунин бо онҳо карданд, ва Ёшуъа онҳоро дар он рӯз аз дастҳои писарони Исроил раҳонид, ва онҳоро накуштанд. Ва Ёшуъа онҳоро дар он рӯз чӯбшиканон ва обкашон барои тамоми ҷамоат ва барои қурбонгоҳи Худо таъин кард, аз ин сабаб сокинони Ҷибъон то имрӯз чӯбшиканон ва обкашони қурбонгоҳи Худо шуданд ва барои ҷое, ки Худованд интихоб кунад.

10

Чун Адонибезек подшоҳи Ерусалим шунид, ки Ёшуъа Гайро гирифт ва онро пурра вайрон кард, ки чӣ тавр онҳо Ериҳоро ва подшоҳи онро карданд, ҳамин тавр онҳо Гайро ва подшоҳи онро ҳам карданд, ва ки сокинони Гибеон ба Ёшуъа ва ба Исроил гурехтанд, ва онҳо аз онҳо хеле тарсиданд; зеро ӯ медонист, ки Гибеон шаҳри бузург аст, мисли яке аз шаҳрҳои модар, ва ҳамаи мардони он қавӣ буданд. Ва фиристод Адонибезек подшоҳи Ерусалим ба Элам подшоҳи Ҳеброн, ва ба Фидон подшоҳи Иармут, ва ба Иефта подшоҳи Лахиш ва ба Дабеин подшоҳи Адуллам, гуфта: биёед, боло биёед ба ман, ва ба ман кумак кунед, ва биёед ҷанг кунем бо Гибеон; онҳо гурехтанд зеро ба назди Ешуъ ва ба назди писарони Исроил. Ва баромаданд панҷ подшоҳони ябусиён, подшоҳи Ерусалим, ва подшоҳи Ҳеброн, ва подшоҳи Ярмут, ва подшоҳи Лахиш, ва подшоҳи Одоллам, худи онҳо ва ҳамаи мардуми онҳо. Ва онҳо Ҷибъонро муҳосира карданд ва онро муҳосира карданд. Ва фиристоданд сокинони Ҷибъон ба Ёшуъ ба лашкаргоҳи Исроил ба Ҷилҷол, гуфта: Дастҳои худро аз фарзандони худ суст накунӣ; биёй ба мо зуд ва ба мо кумак кун ва моро раҳо кун; зеро ки ҳамаи подшоҳони Амурриён, сокинони кӯҳистон, бар мо ҷамъ шудаанд. Ва Ёшуъ аз Ҷилҷол баромад, ӯ ва ҳамаи мардуми ҷангчӣ бо ӯ, ҳамаи тавонон дар қувват. Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Аз онҳо натарс, зеро онҳоро ба дастҳои ту додаам, ҳеҷ касе аз онҳо пеши шумо боқӣ наmemонад. Ва чун Ёшуо ногаҳон бар онҳо омад, тамоми шабро аз Ҷилҷол даромада буд. Ва Худованд онҳоро аз рӯи писарони Исроил ба ҳайрат оварда ва

Худованд онҳоро дар Ҷабаон бо шикасти бузург шикаст дод, ва онҳоро дар роҳи боло рафтани Ҳоронеин таъқиб карданд ва онҳоро то Азиқо ва то Маққидо мезаданд. Дар ҳоле ки онҳо аз рӯи писарони Исроил дар фурудии Ҳоронеин мефиристанд, Худованд ба онҳо сангҳои жолаи аз осмон то Азиқо партофт, ва онҳое ки аз сабаби сангҳои жолаи мурданд зиёдтар шуданд аз онҳое ки писарони Исроил бо шамшер дар ҷанг куштанд. Сипас Ёшуъ ба Худованд сухан гуфт, дар он рӯзе ки Худо амурриҳоро ба дасти Исроил таслим кард, вақте ки онҳоро дар Ҷабаон дарҳам шикаст ва онҳо аз рӯи писарони Исроил дарҳам шикаста шуданд, ва Ёшуъ гуфт: Офтоб дар Ҷабаон истод, ва моҳ дар дараи Айлон. Ва офтоб ва моҳ истоданд, то Худо душманони онҳоро ҳимоят кард, ва офтоб дар миёнаи осмон истод ва ба ғуруб пеш нарафт то охири як рӯз. Ва рӯзи чунин на пеш аз он ва на баъд аз он шуда буд, то ки Худо ба инсон гӯш диҳад, зеро Худованд бо Исроил якҷоя ҷанг кард. Ва ин панҷ подшоҳ гурехтанд ва дар ғоре, ки дар Маккедо буд, пинҳон шуданд. Ва ба Ёшуъ гузориш дода шуд ва гуфтанд: Он панҷ подшоҳ пинҳон шуда дар ғоре, ки дар Маққедо аст, ёфта шудаанд. Ва Ёшуъо гуфт: Сангҳоро бар даҳони ғор ғалтонед ва мардонро барои нигоҳбонӣ кардани онҳо таъин кунед. Шумо вале истода нашавед, душманони худро таъқиб кунед ва қисми ақибии онҳоро бигиред ва ба онҳо иҷозат надиҳед, ки ба шаҳрҳои худ дароянд, зеро Худованд Худои мо онҳоро ба дастони мо супорид. Ва чунин шуд, ки вақте Ёшуъ ва ҳамаи писарони Исроил онҳоро бо зарбаи бисёр бузург то охир задан қатъ

карданд, наҷотёфтагон ба шаҳрҳои мустаҳкам наҷот ёфтанд. Ва тамоми мардум саломат ба сӯи Ёшуъ ба Маққидаҳ баргаштанд, ва ҳеҷ яке аз писарони Исроил бо забони худ ғуррид накард. Ва Ёшуъо гуфт: Ғорро кушоед ва ин панҷ подшоҳро аз ғор берун оваред. Ва онҳо панҷ подшоҳро аз ғор баровардаанд: подшоҳи Ерусалимро, ва подшоҳи Ҳебронро, ва подшоҳи Иеримутро, ва подшоҳи Лахишро, ва подшоҳи Одолламро. Ва чун онҳоро ба назди Ёшуъ баровардаанд, Ёшуъ ҳамаи Исроилро даъват кард ва оғозкунандагони ҷанги ҳамроҳшавандагони ӯро низ, ва ба онҳо гуфт: Пеш равед ва пойҳои худро бар гарданҳои онҳо гузоред. Ва онҳо наздик омада, пойҳои худро бар гарданҳои онҳо гузоштанд. Ва Ёшуъо ба онҳо гуфт: Аз онҳо натарсед ва ҳарос нашавед, далер ва қавӣ бошед, зеро Худованд ҳамин тавр бо ҳамаи душманони шумо, ки шумо бар зидди онҳо мебароед, рафтор хоҳад кард. Ва Ёшуъа онҳоро кушт ва онҳоро бар панҷ чӯб овехт, ва онҳо то шом бар чӯбҳо овехта буданд. Ва ҳангоми ғуруби офтоб шуд, Ёшуъо фармуд ва онҳоро аз чӯбҳо поин овардан, ва онҳоро ба ғоре, ки онҷо гурехта буданд, партофтанд, ва сангҳоро бар ғор ғелонданд то имрӯз. Ва онҳо Маккедаро дар он рӯз гирифтанд ва онро бо дами шамшер куштанд ва ҳар нафаскашеро, ки дар он буд, нобуд карданд ва ҳеҷ кас дар он наҷотёфта ва гурехта намонд, ва бо подшоҳи Маккеда ҳамон тавре карданд, ки бо подшоҳи Ериҳо кардаанд. Ва Ёшуъо ва тамоми Исроил бо ӯ аз Маққедо ба Либно рафтанд ва Либноро муҳосира карданд. Ва Худованд онро ба дастҳои Исроил супурд, ва онҳо онро ва подшоҳи онро гирифтанд ва онро бо дами

шамшер қатл карданд, ва ҳар нафаскашеро дар он, ва дар он на наҷотёфта ва на гурехта боқӣ монд, ва бо подшоҳи он ҳамон тавре рафтор карданд, ки бо подшоҳи Ериҳо рафтор карда буданд. Ва Ёшуъо ва тамоми Исроил бо ӯ аз Либна ба Лахиш рафтанд ва онро муҳосира карданд ва онро муҳосира мекарданд. Ва Худованд Лахишро ба дастҳои Исроил дод. Ва онро дар рӯзи дуюм гирифт, ва онро бо даҳони шамшер куштанд, ва онро пурра нобуд карданд, ҳамон тавре ки бо Либна карда буданд. Он вақт Элам, подшоҳи Газер, боло рафт, то ба Лахеиш кӯмак кунад, ва Ешуъ ӯро бо шамшер зад ва қавми ӯро, то он ки аз онҳо на нигоҳдошташуда ва на гурехта монд. Ва Ёшуъо ва тамоми Исроил бо ӯ аз Лахиш ба Одоллам рафтанд ва онро муҳосира карданд ва онро забт карданд. Ва Худованд онро ба дасти Исроил супорид ва дар ҳамон рӯз онро гирифтанд ва онро бо шамшер куштанд ва ҳар нафаскашеро дар он ҳалок карданд, ҳамон тавре ки бо Лахиш кардаанд. Ва Ёшуъо ва тамоми Исроил бо ӯ ба Ҳеброн рафтанд ва онро муҳосира карданд. Ва онро бо шамшер заданд ва ҳар мавҷуди зиндае, ки дар он буд, боқӣ намонд, ҳамон тавре ки бо Одоллам кардаанд, онро пурра нобуд карданд ва ҳар чӣ дар он буд. Ва Ёшуъа ва ҳамаи Исроил ба Дабир баргаштанд, ва онро муҳосира карда, онро ва подшоҳи онро ва деҳаҳои онро гирифтанд; ва онро бо даҳони шамшер заданд, ва онро ва ҳар нафаскашеро дар он комилан нобуд карданд; ва дар он ҳеҷ касе наҷотёфтаро нагузоштанд; чӣ тавре ки ба Ҳеброн ва ба подшоҳи он карданд, ҳамин тавр ба Дабир ва ба подшоҳи он карданд.

Ва Ёшуъ зад ҳамаи заминро кӯҳистон ва Нақабро ва ҳамворро ва Ашдодро ва подшоҳони онро; онҳо нагузоштанд аз онҳо наҷотёфтаро; ва ҳар нафаскашандаи ҳаётро пурра нобуд кард, он тавре ки амр кард Худованд Худои Исроил, аз Қодеш Барнеъ то Ғазза ҳамаи Ҷошанро то Ҷибъон. Ва Ёшуъ ҳамаи подшоҳони онҳоро ва замини онҳоро якбора зад, зеро Худованди Худои Исроил бо Исроил ҷанг мекард.

11

Чун Ябиш подшоҳи Ҳазор шунид, ӯ фиристод ба Ёбаб подшоҳи Марон, ва ба подшоҳи Шимрон, ва ба подшоҳи Азиф, ва ба подшоҳоне ки дар Сидони бузург буданд, ба кӯҳистон ва ба Араба дар муқобили Киннерот, ва ба дашт, ва ба Фенаеддор, ва ба Канъониёни канорӣ аз шарқ, ва ба Амуриёни канорӣ, ва Ҳиттиён, ва Фериззиён, ва Ебусиён дар кӯҳ, ва Ҳивиён, ва онҳое ки зери Ҳермон ба замини Массума буданд. Ва онҳо ва подшоҳони онҳо бо онҳо баромаданд, чунон ки реги баҳр аз рӯи зиёдӣ, ва аспҳо ва аробаҳои бисёр хеле зиёд. Ва ҳамаи подшоҳон ҷамъ омаданд ва якҷоя расиданд, ва дар назди оби Марон лашкар заданд, то бо Исроил ҷанг кунанд. Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Аз рӯи онҳо натарс, зеро ки фардо дар ҳамин вақт Ман онҳоро шикастхӯрда пеши Исроил мепардозам. Аспҳои онҳоро пайҳояшонро хоҳӣ буррид ва аробаҳои онҳоро дар оташ хоҳӣ сӯзонд. Ва Ёшуъо ва ҳамаи мардуми

ҷангчӣ ногаҳон бар онҳо наздики оби Марон омаданд ва дар кӯҳистон бар онҳо ҳамла карданд. Ва Худованд онҳоро ба зери итоати Исроил дод, ва онҳоро зада, таъқиб карданд то Сидони Бузург, ва то Масерон, ва то дашту Массоҳ дар шарқ, ва онҳоро бурида, то ки аз онҳо ҳеҷ наҷотёфтае намонд. Ва Ёшуъо бо онҳо он тавр кард, ки чунон Худованд ба ӯ фармуд: асбҳои онҳоро шикаст ва аробаҳои онҳоро бо оташ сӯхт. Ва Ёшуъ дар он вақт баргашт ва Ҳазорро гирифт ва подшоҳи онро, ва Ҳазор пештар бар ҳамаи ин подшоҳиҳо ҳукмронӣ мекард. Ва онҳо ҳар нафаскашеро дар он бо шамшер куштанд ва ҳамаро нобуд карданд, ва ҳеҷ нафаскаше дар он боқӣ намонд, ва Ҳазорро бо оташ сӯхтонданд. Ва ҳамаи шаҳрҳои подшоҳиҳо ва подшоҳони онҳоро Ёшуъа гирифт ва онҳоро бо даҳони шамшер кушт ва онҳоро пурра нобуд карданд, ҳамон тавре ки Мусо, бандаи Худованд, фармуд. Аммо ҳамаи шаҳрҳои мустаҳкамшударо Исроил насӯзонд, ба ғайр аз Ҳозор, танҳо Ҳозорро Исроил сӯзонд, ва ҳамаи ғанимати онро писарони Исроил барои худашон ғорат карданд; аммо ҳамаи онҳоро бо даҳони шамшер комилан нобуд карданд, то вақте ки онҳоро ҳалок кард; аз онҳо ҳеҷ чизи нафаскашандаро нагузоштанд. Ба он тарзе ки Худованд ба Мусо, бандаи худ, фармон дод, ва Мусо низ ҳамчунин ба Ёшуъ фармон дод; ва ҳамин тавр Ёшуъ кард, вай ҳеҷ чизро аз ҳамаи он чиҳое ки Мусо ба ӯ фармон дода буд, вайрон накард. Ва Ёшуъ ҳамаи замини кӯҳистонӣ, ва ҳамаи замини Нагеб, ва ҳамаи замини Госом, ва ҳамворро, ва онро ба тарафи ғарб, ва кӯҳи Исроилро, ва паст ҷойҳоро ба тарафи кӯҳ аз кӯҳи Ҳалак, ва

онро ки боло меравад ба Сеир, ва то Баалгад, ва дашту ҳамвориҳои Лубнонро зери кӯҳи Ҳермон гирифт; ва ҳамаи подшоҳони онҳоро гирифт, ва кушт, ва кушт. Ва Ёшуъ рӯзҳои зиёде ба ҷанг бо ин подшоҳон машғул буд. Ва шаҳре набуд, ки Исроил онро нагирифта бошад, ҳамаро дар ҷанг гирифтанд. Зеро ки аз тарафи Худованд шуд, ки дилҳои онҳо қувват ёбанд, то ба ҷанг бо Исроил мулоқот кунанд, то ки онҳо нобуд карда шаванд ва ба онҳо раҳм дода нашавад, балки то ки онҳо нобуд карда шаванд, ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо гуфт. Ва Ёшуо дар он вақт омад ва Анакимро аз кӯҳистон, аз Ҳеброн, аз Дабир, аз Анабот ва аз тамоми Яҳудо бо шаҳрҳои онҳо нобуд кард ва Ёшуо онҳоро нобуд кард. Аз Анаким касе аз писарони Исроил боқӣ намонд, вале танҳо дар Ғазза ва дар Гат ва дар Ашдод боқӣ монданд. Ва Ёшуъ тамоми он заминро гирифт, чунон ки Худованд ба Мусо фармуда буд, ва Ёшуъ онҳоро ба Исроил ба мерос дод, мувофиқи тақсимоти қабилаҳои онҳо, ва замин аз ҷанг ором гирифт.

12

Ва ин подшоҳони замин, ки писарони Исроил онҳоро куштанд ва замини онҳоро он тарафи Урдун аз шарқи офтоб аз дараи Арнон то кӯҳи Ҳермон ба мерос гирифтанд, ва тамоми замини Арабаро аз шарқ. Сиҳон, подшоҳи Аморитҳо, ки дар Ҳешбон зиндагӣ мекард ва ҳукмронӣ мекард аз Арнон, ки дар водӣ қарор дорад, мутобиқи

қисми водӣ, ва нисфи Ҷилъод то Ҷаббок, марзҳои писарони Аммон. Ва Араб то баҳри Хенерет аз тарафи шарқ, ва то баҳри Араба, яъне баҳри намакҳо, аз тарафи шарқ роҳе, ки ба тарафи Асеймот аст, аз Тайман, он ки дар зери Асидот Фасга аст. Ва Ӯг подшоҳи Башон боқӣ монд аз ғолҳо, ки зиндагӣ мекард дар Аштарот ва дар Эдреӣ, ҳукмрон аз кӯҳи Ҳермон ва аз Салка, ва тамоми Башонро то сарҳадҳои Гергесӣ, ва Махиро, ва нисфи Ҷилъодро то сарҳадҳои Сиҳон подшоҳи Ҳешбон. Мусо, хизматгори Худованд, ва писарони Исроил онҳоро заданд; ва Мусо онро дар мерос ба Рубен ва Ғод ва ба ниме қабилаи Манассо дод. Ва инҳо подшоҳони аморитҳо буданд, ки онҳоро Ёшуъа ва писарони Исроил куштанд дар он тарафи Урдун наздики баҳри Баалгад дар дашти Лубнон, ва то кӯҳи Ҳалак баромадагон ба Сеир; ва онро Ёшуъа ба қабилаҳои Исроил дод мерос гирифтан мувофиқи қуръаи онҳо, дар кӯҳ, ва дар дашт, ва дар Араба, ва дар Ашдот, ва дар биёбон, ва Негев; ҳиттиро, ва аморитро, ва канъониро, ва периззиро, ва ҳивиро, ва ебусиро. Подшоҳи Ариҳо, ва подшоҳи Ай, ки наздики Байтил аст, подшоҳи Ерусалим, подшоҳи Ҳеброн, подшоҳи Ярмут, подшоҳи Лахиш, подшоҳи Элом, подшоҳи Гезер, подшоҳи Дебир, подшоҳи Гадер, подшоҳи Ҳормо, подшоҳи Адер, подшоҳи Либно, подшоҳи Одоллом, подшоҳи Элот, подшоҳи Таппуаҳ, подшоҳи Ҳефер, подшоҳи Афеки Арок, подшоҳи Асом, подшоҳи Шимрон, подшоҳи Мадон, подшоҳи Азиф, подшоҳи Кадеш, подшоҳи Заҳак, подшоҳи Маредот, подшоҳи Екуми Кармил, подшоҳи Одолломи Феннеадор, подшоҳи Гайи Галилея, подшоҳи Терса; ҳамаи

инҳо подшоҳон бисту нуҳ.

13

Ва Ёшуъ калонсол шуда, дар рӯзҳо пешрафта буд, ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Ту дар рӯзҳо пешрафтаӣ ва замини бисёре барои мерос боқӣ мондааст. Ва ин замин тарк карда шудааст; сарҳадҳои Филистиён, Гешурӣ ва Канъонӣ, аз ноободон ки дар пеши Миср то сарҳадҳои Аққарон аз тарафи чапи Канъониён ҳисоб карда мешавад ба панҷ сатрапияҳои Филистиён, ба Ғазоӣ ва ба Аздотӣ ва ба Ашқалонӣ ва ба Гетӣ ва ба Аққаронӣ ва ба Авоӣ, аз Тайман ва ҳамаи замини Канъон дар пеши Ғазза, ва Сайдониён то Афеқ, то сарҳадҳои Аморӣён, ва ҳамаи замини Ҷалиот Филистиён, ва ҳамаи Лубнонро аз шарқи офтоб аз Ҷалҷал зери кӯҳи Ҳермон то даромади Ҳамот, ҳар касе ки дар кӯҳистон зиндагӣ мекунад аз Лубнон то Масерет Мемфомаим. Ҳамаи сидониҳоро, ман онҳоро нобуд мекунам аз пеши Исроил; вале тақсим кун онро бо қуръа ба Исроил, ҳамон тавре ки ба ту фармон додам. Ва ҳоло ин заминро ба нуҳ қабила ва ба ним қабилаи Манассо дар мерос тақсим кун. Аз Урдун то баҳри бузург ба самти ғуруби офтоб ту онро хоҳӣ дод; баҳри бузург ҳудуд хоҳад буд. Ба ду қабила ва ба ним қабилаи Манассо, ба Рӯбин ва ба Ғод дод Мӯсо дар он тарафи Урдун; ба тарафи шарқи офтоб дода буд ба ӯ Мӯсо, писари Худованд, аз Ароер, ки ҳаст дар лаби ҷӯйбори Арнон, ва шаҳреро, ки дар миёнаи

дара, ва тамоми Мисорро аз Медеба; Ҳамаи шаҳрҳои Сиҳон, подшоҳи Аморӣён, ки подшоҳӣ кард дар Ҳешбон то сарҳадҳои писарони Аммон; Ва Ҷилъодро ва сарҳадҳои Ҷешур ва Маахотиёнро, тамоми кӯҳи Ҳермонро ва тамоми Бошонро то Салха; Тамоми подшоҳии Оғро дар Бошон, ки подшоҳӣ кард дар Аштарот ва дар Эдреъӣ; ин боқӣ монда буд аз ғолҳо, ва зад ӯро Мӯсо ва нобуд кард. Ва писарони Исроил Гесириҳо ва Махатиҳо ва Канъониҳоро пурра нобуд накарданд, ва подшоҳи Гесири ва Махати дар миёни писарони Исроил то ба имрӯз зиндагӣ мекунанд. Ба ғайр аз қабилаи Лавӣ мерос дода нашуд, Худованди Худои Исроил ин мероси онҳост, чунон ки Худованд ба онҳо гуфт, ва ин тақсимоте аст, ки Мусо ба писарони Исроил дар Аработи Моаб дар он тарафи Урдун назди Ариҳо тақсим кард. Ва Мусо ба қабилаи Рӯбен мувофиқи ҷамоатҳои онҳо дод. Ва сарҳадҳои онҳо аз Ароер шуд, ки рӯ ба рӯи дараи Арнон аст, ва шаҳре ки дар дараи Арнон аст, ва тамоми Мисор, то Ҳешбон, ва тамоми шаҳрҳое ки дар Мисор ҳастанд, ва Дибон, ва Баймон Баал, ва хонаи Меелбот, ва Башан, ва Бакедмот, ва Майфаад, ва Каритаим, ва Себама, ва Серада, ва Сион дар кӯҳи Енаб, ва Бетфогор, ва Ашдот Фасга, ва Бетҷашимот, ва тамоми шаҳрҳои Мисор, ва тамоми подшоҳии Сиҳони подшоҳи аморитҳо, ки Мӯсо ӯро ва сарварони Мадиан, ва Евиро, ва Робокро, ва Сурро, ва Ҳурро, ва Робеи ҳокими ғанимати Сионро, ва сокинони Сионро зад. Ва Балъомро, писари Беорро, пешгӯро, дар нуқтаи гардиш куштанд. Шуд ва сарҳадҳои Рӯбен Урдун сарҳад, ин мероси писарони Рӯбен мувофиқи қабилаҳои

онҳо, шаҳрҳои онҳо ва деҳаҳои онҳо. Мусо ба писарони Ғод мувофиқи қабилаҳои онҳо дод. Ва сарҳадҳои онҳо Яъзер, ҳамаи шаҳрҳои Ҷилъод ва ниме замини писарони Аммон то Араба буд, ки дар рӯи Арод қарор дорад. Ва аз Ҳешбон то Аработҳ назди Мисфа, ва Ботаним, ва Маан то сарҳадҳои Дибон, ва Энадом ва Отаргай ва Байтҳанабра ва Суккот ва Шафан ва подшоҳии боқимондаи Сиҳон подшоҳи Ҳешбон; ва Урдун сарҳад мешавад то қисми баҳри Киннерет он тарафи Урдун аз машриқ. Ин мероси писарони Ғод мувофиқи қабилаҳои онҳо ва мувофиқи шаҳрҳои онҳо буд. Мувофиқи қабилаҳои онҳо гардан баргардонанд пеши душманони онҳо, зеро мувофиқи қабилаҳои онҳо шаҳрҳои онҳо ва чорвоҳои онҳо шуд. Ва Мусо ба ним қабилаи Манассе мувофиқи хонадонҳои онҳо дод. Ва сарҳадҳои онҳо аз Маан шуд, ва тамоми подшоҳии Башан, ва тамоми подшоҳии Ӯг подшоҳи Башан, ва тамоми деҳаҳои Яир, ки дар Башанитид ҳастанд, шаст шаҳр. Ва нисфи Ҷилъод, ва дар Аштарот, ва дар Эдреъӣ шаҳрҳои подшоҳии Оҷ дар Башонитидӣ, ба писарони Мохир, писарони Манассе, ва ба нисфи писарони Мохир, писарони Манассе, мувофиқи қабилаҳои онҳо. Инҳо онҳое ҳастанд, ки Мӯсо онҳоро дар фаротари Урдун дар Аработ Моаб, дар он тарафи Урдун, ки мутобиқи Ериҳо аз шарқ аст, ба мерос гирифт.

14

Ва инҳо касоне ҳастанд, ки мероси писарони Исроилро дар

замини Канъон тақсим карданд, ки ба онҳо Элъозори коҳин ва Ешуъи писари Нун ва сарони оилаҳои қабилаҳои писарони Исроил мерос тақсим карданд. Мувофиқи қуръаҳо онҳо мерос гирифтанд, ки он тавре Худованд ба дасти Ёшуъа ба нуҳ қабилаҳо ва ба нисфи қабила аз он тарафи Урдун фармон дода буд. Ва ба лавиҳо мерос дар байни онҳо дода нашуд, зеро ки писарони Юсуф ду қабила буданд, Манассо ва Эфроим; ва ба лавиҳо қисм дар замин дода нашуд, балки танҳо шаҳрҳо барои зиндагӣ кардан ва ҷойҳои ҷудошудаи онҳо барои чорво ва чорвои онҳо. Он тарзе ки Худованд ба Мӯсо фармуд, ҳамин тавр писарони Исроил кардаанд ва замин тақсим кардаанд. Ва писарони Яҳудо ба наздики Ешуъ дар Ҷилҷол омаданд ва Колиби писари Ефунна, Қинизӣ, ба ӯ гуфт: Ту он суханеро медонӣ, ки Худованд дар бораи ман ва ту ба Мусо, марди Худо, дар Қодиши Барнеъ гуфт. Чил сола буд ман, вақте ки Мусо, бандаи Худо, маро аз Қодеш Барнеа фиристод, то заминро чосусӣ кунам; ва ман ба ӯ ҷавоб додам мувофиқи ақли ӯ. Бародарони ман, ки бо ман баромада буданд, дили мардумро тағйир доданд, аммо ман пурра муқаррар шудам, ки ба Худованди Худои худам пайравӣ кунам. Ва Мусо дар он рӯз савганд хӯрд ва гуфт: Заминеро, ки бар он қадам гузоштӣ, ба ту ва ба фарзандонат то абад дар мерос хоҳад буд, зеро ки ту ба пайравии Худованди Худои мо садоқат варзидӣ. Ва ҳоло Худованд маро парвариш кард, ки чӣ тавр гуфта буд; ин чилу панҷумин сол аст, аз он вақте ки Худованд ин калимаро ба Мусо гуфт; ва Исроил дар биёбон рафт; ва ҳоло инак ман имрӯз ҳаштоду панҷ сола ҳастам;

ҳанӯз ман имрӯз қавӣ ҳастам, мисли вақте ки Мусо маро фиристод, ҳамчунин қавӣ ҳастам ҳоло барои баромадан ва даромадан ба ҷанг. Ва акнун аз ту мепурсам ин кӯҳро, чунон ки Худованд дар он рӯз гуфт, ки ту ин каломро дар он рӯз шунидай. Акнун вале Анакимҳо он ҷо ҳастанд, шаҳрҳои мустаҳкам ва бузург. Агар пас Худованд бо ман бошад, онҳоро нобуд хоҳам кард, ҳамон тавре ки Худованд ба ман гуфт. Ва Ёшуъо ӯро баракат дод ва Ҳебронро ба Колеби писари Ефунна, писари Кеназ, ба мерос дод. Аз ин сабаб Ҳеброн ба Колеб, писари Ефунна, Кенизӣ, дар қуръа то ҳамин рӯз расид, зеро ки ӯ ба фармони Худованди Худои Исроил пайравӣ кард. Номи Хеброн пештар шаҳри Аргоб буд, пойтахти Анаким, ва замин аз ҷанг ором гирифт.

15

Ва ҳудудҳои қабилаи Яҳудо мувофиқи тираҳои онҳо аз ҳудудҳои Идумиё, аз биёбони Син то Қодеш ба тарафи ҷануб буд. Ва сарҳадҳои онҳо аз ҷануб то қисме аз баҳри шӯр, аз қатори ба ҷануб равон буд. Ва он аз пеши баромадгоҳи Акраббим мегузарад; ва он гирди Сена мегардад, ва аз ҷануб ба Қодиш Барнеа мебаромадад; ва он аз Ҳезрон мебароад, ва ба Аддар мебаромадад; ва он аз ғарби Қодиш мебароад, ва он ба Азмон мебароад, ва то дараи Миср мерасад; ва хуруҷи сарҳадҳои он ба баҳр хоҳад буд; ин сарҳадҳои онҳо аз ҷануб аст. Ва сарҳадҳо аз шарқ тамоми баҳри шӯр то Урдун. Ва сарҳадҳои онҳо аз Шимол

ва аз тепаи баҳр ва аз қисми Ӯрдун. Баромада ба сарҳадҳо дар Байтҳаглаам; ва мегузарад аз Шимол ба Байтараба, ва боло меравад сарҳадҳо ба санги Боҳан писари Рӯбин; Ва боло меравад сарҳадҳо ба чоруми дараи Ахор, ва поён меравад ба Ҷилҷол, ки дар муқобили баромадгоҳи Адуммим аст, ки дар Ҷануб ба дара аст, ва мебарояд ба оби чашмаи офтоб; ва баромадгоҳи ӯ чашмаи Роҷил хоҳад буд; Ва боло меравад сарҳадҳо ба дараи Ҳинном, ба пушти Ябӯсӣ аз Ҷануб; ин Ерусалим аст; ва мебарояд сарҳадҳо ба қуллаи кӯҳ, ки дар рӯи дараи Ҳинном ба сӯи баҳр аст, ки аз қисми замини Рафоим дар шимол аст; Ва мебарояд сарҳад аз қуллаи кӯҳ ба чашмаи оби Нафтоҳ, ва мебарояд ба кӯҳи Эфрон; ва хоҳад бурд сарҳадро ба Баал; ин шаҳри Яарим аст. Ва сарҳад аз Баъл ба баҳр гардад, ва ба кӯҳи Ассар ба пушти шаҳри Ярин аз шимол гузарад; ин Хаслон аст; ва ба шаҳри офтоб фуромад, ва ба ҷануб гузарад; Ва сарҳад аз пушти Аккарон ба шимол баромад, ва сарҳадҳо ба Суккот баромад, ва сарҳадҳо ба ҷануб гузарад, ва ба Лебна баромад, ва хуруҷи сарҳадҳо ба баҳр бошад; Ва сарҳадҳои онҳо аз баҳр, баҳри бузург сарҳад гузорад. Ин сарҳадҳои писарони Яҳудо гирдогирд мувофиқи қабилаҳои онҳо. Ва ба Холиб писари Ефунне қисме дар миёни писарони Яҳудо аз рӯи фармони Худо дода шуд, ва Ешуъ ба ӯ шаҳри Арбокро, модаршаҳри Анокро дод, ки ин Ҳеброн аст. Ва Холеб, писари Ефунне, аз он ҷо се писари Аноқро нобуд кард: Сусиро, Толамиро ва Аҳимонро. Ва Холеб аз он ҷо ба сӯи сокинони Дабир баромад, ва номи Дабир пештар Шаҳри Ҳарфҳо буд. Ва Холиб гуфт: Ҳар кас ки шаҳри

Ҳарфҳоро гирад ва забт кунад ва бар он тасарруф намояд, ман духтарам Асханро ба ӯ ба занӣ хоҳам дод. Ва Ғотониел, писари Хенез, бародари Холеб, онро гирифт ва ӯ Асхонро, духтари худро, ба ӯ ба занӣ дод. Ва чунин шуд, ки вақте ӯ берун мерафт, ба ӯ машварат дод ва гуфт: Аз падарам замин хоҳам хост, ва аз хар фарёд кард, ва Колиб ба ӯ гуфт: Чӣ шудааст ба ту? Ва ӯ ба вай гуфт: Ба ман баракат биде, зеро ки маро ба замини Нагеб додай, Ботханисро ба ман биде. Ва ӯ ба вай Гоналани боло ва Гоналани поёнро дод. Ин мероси қабилаи писарони Яҳудо аст. Шуданд шаҳрҳои онҳо шаҳрҳо ба қабилаи писарони Яҳудо дар сарҳадҳои Адум дар биёбон, ва Байселеҳл, ва Аро, ва Асур, ва Икам, ва Регмо, ва Аруҳел, ва Кодеш, ва Асорионайн, ва Майнам, ва Балмайнан, ва деҳаҳои онҳо, ва шаҳрҳои Асерун, ин Асур, ва Син, ва Салмоо, ва Муладо, ва Сери, ва Байфалат, ва Холасеуло, ва Беършебо; ва деҳаҳои онҳо, ва хонаҳои деҳоти онҳо, Бало, ва Бакук, ва Асум, ва Элбуйдод, ва Байтҳел, ва Ҳермо, ва Секелак, ва Маҳарим, ва Сетеннак, ва Лабус, ва Салеҳ, ва Эромут; шаҳрҳо бисту нуҳ, ва деҳаҳои онҳо. Дар ҳамворӣ Асташол, Зора ва Эшташол. Ва Рамен, ва Тано, ва Илутот, ва Маиани, ва Иермут, ва Одоллам, ва Мембра, ва Саохо, ва Иазека, ва Сакарим, ва Гадера, ва хонаҳои деҳоти он; шаҳрҳо чордаҳ, ва деҳаҳои онҳо. Сенна, ва Адасан, ва Магдалгад, ва Далад, ва Мисфа, ва Яхареел, ва Басидот, ва Идеадалеа, ва Хабра, ва Махес, ва Маахос, ва Геддор, ва Багадиел, ва Номан, ва Махедан; шонздаҳ шаҳр ва деҳаҳои онҳо; Либна, ва Итак, ва Анох, ва Яна, ва Насиб, ва Кеилам, ва Акиези, ва Кезиб, ва Батесар, ва Айлом; даҳ

шаҳр ва деҳаҳои онҳо; Экрон ва деҳаҳои он ва хонаҳои деҳоти онҳо, аз Экрон то Гемна; ва ҳамаи он чӣ қадаре ки наздики Ашдод аст ва деҳаҳои онҳо, Асиедот ва деҳаҳои он ва хонаҳои деҳоти он; Ғазза ва деҳаҳои он ва хонаҳои деҳоти он то селоби Миср, ва баҳри бузург ҷудо мекунад. Ва дар кӯҳистони Самир, ва Етер, ва Сӯха, ва Ренна, ва шаҳри Ҳарфҳо, ин Дабир, ва Анон, ва Эс, ва Ман, ва Айсам, ва Гӯсом, ва Халӯ, ва Ханна, ва Гелом; шаҳрҳои ёздаҳ, ва деҳаҳои онҳо; Айрем, ва Ремна, ва Сома, ва Емаин, ва Байтахӯ, ва Факӯа, ва Эума, ва шаҳри Арбок, ин аст Ҳеброн, ва Сорайт; шаҳрҳои нӯҳ, ва хонаҳои деҳоти онҳо; Маор, ва Кармел, ва Ӯзиб, ва Итан, ва Яриел, ва Арикам, ва Заканаим, ва Габаа, ва Тамната; шаҳрҳои нӯҳ, ва деҳаҳои онҳо; Айлӯа, ва Бетсӯр, ва Геддон, ва Магарот, ва Байтанам, ва Текӯм; шаҳрҳои шаш, ва деҳаҳои онҳо; Кариатбаал, ин шаҳри Ярим, ва Сотеба; шаҳрҳои ду, ва хонаҳои деҳоти онҳо; ва Баддаргейс, ва Тарабаам, ва Айнон, ва Айохиоза, ва Нафлазон, ва шаҳрҳои Садон, ва Аркадес; шаҳрҳои ҳафт, ва деҳаҳои онҳо. Ва ёбусиён дар Ерусалим мезистанд, ва писарони Яҳудо натавонистанд онҳоро нобуд кунанд, ва ёбусиён дар Ерусалим то ҳамин рӯз зиста истодаанд.

16

Ва ҳудудҳои писарони Юсуф аз Урдуни наздики Ариҳо аз шарқ шуд, ва боло хоҳад рафт аз Ариҳо ба кӯҳистони биёбон, ба Байтил Луза. Ва ба Байтҳил баромад хоҳад шуд

ва аз ҳудудҳои Аҳатартҳӣ гузар хоҳад кард. Ва мегузарад бар баҳр ба сарҳадҳои Апталим то сарҳадҳои Байтҳорони поёнӣ, ва баромадгоҳи онҳо ба баҳр хоҳад буд. Ва писарони Юсуф, Эфроим ва Манассе, мерос бурданд. Ва сарҳадҳои писарони Эфраим аз рӯи қабилаҳои онҳо муқаррар шуд, ва сарҳадҳои мероси онҳо аз шарқ Атарот ва Эрок то Бетҳорони боло ва Газара буд. Ва сарҳадҳо ба баҳр ба Икасмон аз Шимоли Гарм меоянд; гирд мезананд ба шарқ ба Тенаса, ва Селлес, ва мегузаранд аз шарқ ба Ианока, ва ба Мачо, ва Атарот, ва деҳаҳои онҳо; ва ба Ариҳо меоянд, ва ба Урдун баромада мешаванд. Ва аз Қабр ҳудудҳо ба баҳр ба сӯи Челкана хоҳанд рафт, ва баромадгоҳи онҳо ба баҳр хоҳад буд, ин мероси қабилаи Эфроим мувофиқи хешовандони онҳост. Ва шаҳрҳое, ки барои писарони Эфроим дар миёни мероси писарони Манассе ҷудо карда шуда буданд, ҳамаи шаҳрҳо ва деҳаҳои онҳо. Ва Эфраим канъониеро, ки дар Газер мезист, нобуд накард, ва канъони дар Эфраим то ҳамин рӯз мезист, то вақте ки Фиръавн, подшоҳи Миср, баромад ва онро гирифт ва онро бо оташ сӯхт, ва канъониҳо ва ферезиҳо ва сокинони Газерро куштанд, ва Фиръавн онро ҳамчун маҳр ба духтараш дод.

17

Ва ҳудудҳои қабилаи писарони Манассе шуданд, зеро ки ин нахустзодаи Юсуф буд, ба Маҳир нахустзодаи Манассе, падари Ҷалъод, зеро ки ӯ мард ҷангчӣ буд, дар Ҷалъодитис

ва дар Башонитис. Ва ин ба писарони Манассеи боқимонда мувофиқи қабилаҳои онҳо дода шуд: ба писарони Иезӣ, ва ба писарони Келез, ва ба писарони Иезиҳл, ва ба писарони Сухем, ва ба писарони Сумарим, ва ба писарони Офер, инҳо мардон мувофиқи қабилаҳои онҳо буданд. Ва ба Салпаад, писари Офер, писарон набуданд, балки танҳо духтарон буданд, ва инҳо номҳои духтарони Салпаад: Маала, ва Ноуа, ва Эгла, ва Мелха, ва Терса. Ва онҳо пеш аз Элеазари коҳин ва пеш аз Ешуъ ва пеш аз ҳукмронон истоданд ва гуфтанд, ки Худо тавассути дасти Мусо фармуд, ки ба мо мерос дар миёнаи бародарони мо дода шавад, ва ба онҳо тавассути фармони Худованд қуръа дар миёни бародарони падарашон дода шуд. Ва қисмати онҳо аз Анасса афтод, ва дашти Лабек аз замини Ҷилъод, ки он тарафи Урдун аст; зеро духтарони писарони Манассо дар миёни бародарони онҳо мерос гирифтанд; ва замини Ҷилъод ба писарони боқимондаи Манассо шуд. Ва сарҳадҳои писарони Манассе Делҳанат шуд, ки рӯ ба рӯи писарони Анат аст, ва ба сарҳадҳо ба сӯи Ямин ва Яссиб ба чашмаи Тафтот меравад. Ба Манассе хоҳад буд, ва Тафет дар марзҳои Манассе ба писарони Эфраим. Ва фурӯд меояд ҳудудҳо ба дараи Карана ба ҷанубу ғарб назди дараи Ёриел; дарахти писта ба Эфроим дар миёни шаҳри Манассо; ва ҳудудҳои Манассо ба шимол ба сӯи сел; ва хоҳад буд аз ӯ баромадгоҳ баҳр аз ҷанубу ғарб ба Эфроим, ва ба шимол Манассо; ва хоҳад буд баҳр ҳудуд ба онҳо; ва ба Ошер пайваст мешаванд ба шимол, ва ба Иссохор аз шарқ. Ва Манассе дар Иссахар ва дар Ашер Байтоан ва деҳаҳои онҳо хоҳад буд, ва сокинони

Дор ва деҳаҳои он, ва сокинони Магеддо ва деҳаҳои он, ва сеюми Мафета ва деҳаҳои он. Ва писарони Манассе натавонистанд ин шаҳрҳоро нобуд кунанд, ва канъониҳо дар ин замин сукунат карданро оғоз карданд. Ва чунин шуд, ки вақте писарони Исроил ғолиб омаданд ва кан'онӣҳоро тобеъ карданд, аммо онҳоро пурра нобуд накарданд. Ва писарони Юсуф ба Ёшуъ эътироз карданд ва гуфтанд: Чаро ту ба мо як қисмат ва як қитъаи андозагирифташуда додӣ? Ман мардуми бисёр ҳастам, ва Худо маро баракат дод. Ва Ёшуъа ба онҳо гуфт: Агар шумо мардуми бисёр ҳастед, ба ҷангал баравед ва барои худатон ҷойро тоза кунед, агар кӯҳи Эфроим шуморо танг мекунад. Ва онҳо гуфтанд: Кӯҳи Эфроим ба мо хуш намеояд, ва канъониҳое, ки дар он зиндагӣ мекунанд, дар Байтшеон ва дар деҳаҳои он, дар водии Изреел, асбҳои интихобшуда ва оҳан доранд. Ва Ёшуъа ба писарони Юсуф гуфт, агар ту қавми бисёр ҳастӣ ва қувваи бузург дорӣ, барои ту як қуръа нахоҳад буд; зеро ки ҷангал барои ту хоҳад буд, чунки он ҷангал аст ва ту онро тоза хоҳӣ кард, ва он барои ту хоҳад буд; ва вақте ки ту канъониро нобуд кунӣ, чунки асби баргузидаи ӯ ҳаст; зеро ки ту аз ӯ қавитар ҳастӣ.

18

Ва тамоми ҷамоати писарони Исроил дар Шилоҳ ҷамъ шуданд, ва онҳо дар он ҷо хаймаи шаҳодатро бунёд карданд, ва замин аз тарафи онҳо забт карда шуд. Ва боқӣ

монданд писарони Исроил, ки мерос нагирифтанд — ҳафт қабила. Ва Ёшуъо ба писарони Исроил гуфт: То кай хоҳед монд то замине, ки Худованди Худои мо дод, мерос баред? Бидиҳед аз шумо се мардро аз ҳар қабила, ва онҳо бархоста бигузаранд аз замин ва тавсиф кунанд онро пеши ман, чунон ки зарур хоҳад буд тақсим кардан онро. Ва онҳо ба назди ӯ гузаштанд, ва ӯ ба онҳо ҳафт қисм тақсим кард. Яҳудо барои онҳо ҳудуд аз ҷануб хоҳад истод, ва писарони Юсуф барои онҳо аз шимол хоҳанд истод. Шумо аммо заминро ба ҳафт қисм тақсим кунед ва онро ба ман биёред, ва ман барои шумо қуръа мебарорам пеши Худованди Худои мо. Не, зеро қисме барои писарони Леви дар байни шумо нест; кохинии Худованд қисми ӯст; ва Ғод ва Рӯбен ва ними қабилаи Манассо мероси худро он тарафи Урдун дар шарқ гирифтанд, ки Мӯсо бандаи Худованд ба онҳо дод. Ва мардон баромада рафтанд, ва Ёшуъо ба мардоне, ки барои санҷидани замин мерафтанд, фармуд ва гуфт: Равед ва заминро санҷед ва назди ман биёед, ва дар ин ҷо дар Шилоҳ пеши Худованд барои шумо қуръа мебарорам. Ва онҳо рафтанд ва замин гузаштанд ва онро диданд ва онро мувофиқи шаҳрҳо ба ҳафт қисм ба китоб навиштанд ва ба назди Ёшуъа оварданд. Ва Ёшуъ барои онҳо қуръа андохт дар Шилоҳ пеши Худованд. Ва қуръаи қабилаи Бинёмин аввал мувофиқи тоифаҳои онҳо баромад, ва сарҳадҳои қуръаи онҳо миёни писарони Яҳудо ва миёни писарони Юсуф баромад. Ва сарҳадҳои онҳо аз шимол, аз Урдун буд, сарҳадҳо ба пушти Ариҳо аз шимол боло меравад, ва ба кӯҳ ба сӯи баҳр боло меравад, ва баромадгоҳи он Мабдаритиси

Бетон хоҳад буд. Ва аз он ҷо сарҳадҳо аз Лӯзо гузашта, бар пушти Лӯзо аз тарафи ҷанубаш мегузарад, ин ҳамон Байтҳел аст, ва сарҳадҳо ба Маатаровб Ореч ба кӯҳистоне, ки дар ҷануби Байтҳорони поёнӣ аст, поён меравад. Ва сарҳадҳо гузаштан хоҳанд кард ва гузаштан хоҳанд кард бар қисме, ки ба баҳр нигоҳ мекунад, аз ҷануб аз кӯҳ ба рӯи Байтҳорон ҷанубӣ, ва баромадгоҳи он ба Қариат Баал хоҳад буд, ин Қариатиарин аст, шаҳри писарони Яҳудо, ин қисми ба баҳр аст. Ва қисми ҷанубӣ аз Кариат Баал, ва ҳудудҳо хоҳанд гузашт ба Гасин, бар сарчашмаи оби Нафто. Ва сарҳадҳо ба қисм фуромад хоҳанд омад, ин аст ба рӯи водии Соннам, ки аз қисми Эмеки Рафаин аз шимол аст, ва Ҷаҳаннам ба пушти Ябусӣ аз ҷануб фуромад хоҳад омад; ба чашмаи Роғел фуромад хоҳад омад; Ва ба чашмаи Байтшамус гузар хоҳад кард; ва ба Ҷалилот гузар хоҳад кард, ки дар муқобили боло рафтани Адуммим аст; ва ба санги Боҳон писарони Рӯбен фуромад хоҳад омад; ва аз пушти Байтараба аз шимол гузар хоҳад кард, ва ба сарҳадҳо ба пушти баҳр аз шимол фуромад хоҳад омад. Ва баромадгоҳи сарҳадҳо бар тепаи Баҳри Шӯр дар тарафи шимолӣ ба қисми Урдун аз ҷануб хоҳад буд, инҳо сарҳадҳо аз ҷануб мебошанд. Ва Урдун аз тарафи шарқ ҳудуд хоҳад кард, ин мероси писарони Бинёмин аст, ҳудудҳои он гирду атроф мувофиқи қабилаҳояшон. Ва шуданд шаҳрҳои писарони Бинёмин мувофиқи қабилаҳои онҳо Ариҳо, ва Бетегаё, ва Амекасис, ва Байтабара, ва Сара, ва Бесана, ва Аеин, ва Фара, ва Эфрата, ва Карафа, ва Кефира, ва Мони, ва Гибеа, шаҳрҳо дувоздаҳ; ва деҳаҳои онҳо, Гибеон, ва Рама,

ва Беерота, ва Массема, ва Мирон, ва Амоке, ва Фира, ва Кафан, ва Накан, ва Зелекан, ва Тареела, ва Ебус; ин аст Ерусалим; ва Габаот, Иарим, шаҳрҳо сездаҳ, ва деҳаҳои онҳо; ин мероси писарони Бинёмин мувофиқи қабилаҳои онҳо.

19

Ва қуръаи дуюм ба писарони Шимъон баромад ва мероси онҳо дар миёни қисматҳои писарони Яҳудо қарор гирифт. Ва қисмати онҳо шуд Беэршеба, ва Самаа, ва Каладам, ва Арсола, ва Бола, ва Ясон, ва Эртула, ва Була, ва Ҳерма, ва Сикелак, ва Байтмахереб, ва Сарсусин, ва Батарот, ва майдонҳои онҳо; сездаҳ шаҳр, ва деҳаҳои онҳо. Эреммон ва Талха ва Етер ва Асан: чор шаҳар ва деҳаҳои онҳо гирди шаҳарҳои онҳо то Балек, равандагон ба Бамет ба тарафи ҷануб. Ин мероси қабилаи писарони Шимъон мувофиқи қавмҳои онҳо. Аз қуръаи Яҳудо мероси қабилаи писарони Шимъон буд, зеро ки қисми писарони Яҳудо аз қисми онҳо бузургтар шуд, ва писарони Шимъон дар миёнаи қуръаи онҳо мерос гирифтанд. Ва берун омад қуръаи сеюм ба Забулун мувофиқи қабилаҳои онҳо; хоҳанд буд сарҳадҳои мероси онҳо, Эседекгола сарҳадҳои онҳо, баҳр ва Магелда, ва пайваст хоҳад шуд ба Байтараба ба дараи, ки ҳаст мувофиқи рӯи Екман. Ва аз Седдук аз тарафи шарқи Байтсамус ба ҳудудҳои Ҳаселотайт баргашт, ва ба Дабирот гузашта, ба Фаггай боло хоҳад рафт. Ва аз он ҷо давр хоҳад

зад аз тарафи муқобил ба сӯи шарқ ба Гебере, ба шаҳри Катасем, ва хоҳад гузашт ба Реммонаа Матараоза. Ва он сарҳадҳоро ба тарафи шимол ба Амот мегардад, ва хориҷшавии онҳо ба Гайфаел ва Катанат ва Набаал ва Шимрон ва Ериҳо ва Байтман мешавад. Ин мероси қабилаи писарони Забулун мувофиқи ҷамоатҳои онҳо, шаҳрҳо ва деҳаҳои онҳост. Ва ба Иссахар қуръаи чорум баромад. Ва сарҳадҳои онҳо шуданд Ёзел, ва Хасалот, ва Сунам, ва Агин, ва Сиона, ва Реерот, ва Анахерет, ва Дабирон, ва Кишон, ва Ребес, ва Реммас, ва Еон, ва Томман, ва Аймарек, ва Берсафес. Ва ҳудудҳо ба Гайтбор мепайванданд, ва ба Салим аз тарафи баҳр, ва Байтсамӯс, ва баромадгоҳи ҳудудҳои ӯ Урдун хоҳад буд. Ин мероси қабилаи писарони Иссохор мувофиқи тираҳои онҳост, шаҳрҳо ва деҳаҳои онҳо. Ва қуръаи панҷум ба Ошер мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад. Ва сарҳадҳои онҳо шуданд Эксэлэкэт, ва Алэф, ва Байток, ва Кэаф, ва Элимэлэх, ва Амиэл, ва Мааса; ва пайваст мешавад ба Кармил дар назди баҳр, ва ба Сион, ва Лабанат. Ва он баргашт мекунад аз шарқи офтоб ва Байтегенет, ва он пайваст мешавад ба Забулун ва Экгай, ва Фтаел дар шимол, ва он дохил мешавад ба сарҳадҳои Сафтайбайтме, ва Инаел, ва он убур мекунад ба Хобамасомел, ва Элбон, ва Рааб, ва Эмемаон, ва Кантан то Сидони бузург. Ва баргардонад ҳудудҳоро ба Рама, ва то чашмаи Масфассат, ва Сурҳо; ва баргардонад ҳудудҳоро ба Иасиф, ва баромадгоҳи ӯ баҳр хоҳад буд, ва Аполеб, ва Эхозоб, ва Архоб, ва Афек, ва Раау. Ин мероси қабилаи писарони Ошер мувофиқи ҷамоатҳои онҳо, шаҳрҳо ва

деҳаҳои онҳост. Ва ба Нафталӣ қуръаи шашум баромад. Ва ҳудудҳои онҳо Моолам, ва Мола, ва Бесемиин, ва Арме, ва Набок, ва Иефтамаи то Додам шуд, ва баромадҳои ӯ Иордан буданд. Ва ҳудудҳо ба дарё дар Aththабор баргардонида мешаванд, ва аз он ҷо ба Иакана мегузаранд, ва аз ҷануб ба Забулун мепайванданд, ва Ашер тибқи дарё мепайвандад, ва Урдун аз шарқи офтоб. Ва шаҳрҳои ҳисоркашидаи тириҳо, Тир, ва Оматадакет, ва Кенерет, ва Армайт, ва Араэл, ва Ҳазор, ва Кадес, ва Ассари, ва чашмаи Ҳазор, ва Кероэ, ва Мегалаарим, ва Байттаме, ва Тессамис. Ин мероси қабилаи писарони Нафталӣ аст. Ва ба Дон баромад қуръаи ҳафтум. Ва шуд сарҳадҳои онҳо Сарат, ва Асо, ва шаҳрҳои Саммаус, ва Саламин, ва Аммон, ва Силата, ва Элон, ва Тамната, ва Аққарон, ва Алката, ва Бегетон, ва Гебелан, ва Азор, ва Банайбакат, ва Гетреммон, ва аз баҳри Ҳиеракон сарҳад наздики Иоппа. Ин мероси қабилаи писарони Дон мутобиқи қавмҳои онҳо, шаҳрҳои онҳо ва деҳаҳои онҳо. Ва рафтанд писарони Дон ва ҷанг карданд бар зидди Лахиш, ва гирифтанд онро, ва заданд онро бо даҳони шамшер; ва сокин шуданд дар он ва хонданд номи онро Ласендон. Ва рафтанд ворид шудан ба замин мутобиқи ҳудуди онҳо; ва доданд писарони Исроил қуръа ба Ёшуъ писари Нун дар байни онҳо тавассути фармони Худо, ва доданд ба ӯ шаҳреро, ки дархост кард, Тамнасарахро, ки ҳаст дар кӯҳи Эфроим; ва бино кард шаҳрро, ва зиндагӣ мекард дар он. Инҳо тақсимотҳое мебошанд, ки Элъозор коҳин, Ешуъ писари Нун ва сарварони оилаҳо дар байни қабилаҳои Исроил бо қуръа дар Шилӯҳ пеши Худованд, назди дарҳои

хаймаи шаҳодат ба мерос доданд ва онҳо рафтанд, то замин ба тасарруф гиранд.

20

Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил гап зан ва бигӯ: Шаҳрҳои паноҳгоҳҳоеро диҳед, ки ман тавассути Мусо ба шумо гуфта будам. Паноҳгоҳ барои қотиле, ки бехост рӯҳро зад, ва ин шаҳрҳо барои шумо паноҳгоҳ хоҳанд буд, ва қотил аз интиқомгирандаи хун намехоҳад мурд, то он ки пеши ҷамоат барои ҳукм истад. Ва ӯ Қодешро дар Ҷалил дар кӯҳи Нафталӣ ҷудо кард, ва Шехемро дар кӯҳи Эфроим, ва шаҳри Арбокро, ки ин Ҳеброн аст, дар кӯҳи Яҳудо. Ва дар он тарафи Урдун дод Босорро дар биёбон дар дашт аз қабилаи Рӯбин, ва Аримотро дар Ҷалъод аз қабилаи Ҷод, ва Ҷавлонро дар Башонитид аз қабилаи Манассе. Инҳо шаҳрҳои муайяншуда барои писарони Исроил ва барои бегонае, ки дар миёни онҳо мемонад, то ҳар касе, ки ҷонро бехудӣ зада бошад, ба он ҷо паноҳ барад, то ки дар дасти интиқомгири хун намирад, то вақте ки пеши ҷамоат барои ҳукм истад.

21

Ва наздик омаданд сарони падарони писарони Лавӣ ба Элъозор кохин ва Ешуъ писари Нун ва ба сарони қабилаҳои

падарон аз қабилаҳои Исроил. Ва гуфтанд ба онҳо дар Шилоҳ дар замини Канъон, гуфта: Худованд фармон дод ба дасти Мусо, ки ба мо шаҳрҳо барои зиндагӣ кардан ва чарогоҳҳоро барои чорвои мо диҳад. Ва писарони Исроил ба Лавиён тибқи фармони Худованд ҳангоми тақсими мерос шаҳрҳо ва чарогоҳҳои онҳоро доданд. Ва қуръа ба қавми Коҳот баромад, ва ба писарони Ҳорун, коҳинони Лавӣ, аз қабилаи Яҳудо ва аз қабилаи Шимъон ва аз қабилаи Бинёмин бо қуръа сездаҳ шаҳр расид. Ва ба писарони Қоҳоти боқимонда аз қабилаи Эфроим ва аз қабилаи Дон ва аз нисфи қабилаи Манассо, бо қуръа, даҳ шаҳр. Ва ба писарони Гедсон аз қабилаи Иссахар ва аз қабилаи Ашер ва аз қабилаи Нефтали ва аз нисфи қабилаи Манассе дар Басан сездаҳ шаҳр доданд. Ва ба писарони Мерарӣ мувофиқи қабилаҳои онҳо аз қабилаи Рӯбин ва аз қабилаи Ғод ва аз қабилаи Забулун тавассути қуръа дувоздаҳ шаҳр доданд. Ва писарони Исроил ба лавиён шаҳрҳо ва чарогоҳҳои онҳоро доданд, ба он тарзе ки Худованд ба Мӯсо фармуд, бо қуръа. Ва қабилаи писарони Яҳудо ва қабилаи писарони Шимъон ва аз қабилаи писарони Биняминӣ ин шаҳрҳоро доданд ва онҳо ба писарони Ҳорун аз қавми Қоҳот аз писарони Левӣ хонда шуданд, зеро ки ба инҳо қуръа расид. Ва ба онҳо Қириатарбоъро, шаҳри модарии Анақро дод; ин Ҳеброн аст дар кӯҳи Яҳудо. Ва чарогоҳҳои гирди он ва майдонҳои шаҳр ва деҳаҳои онро Ёшуъ ба писарони Колеб писари Ефунна дар моликият дод. Ва ба писарони Ҳорун дод шаҳри паноҳгоҳро барои қотил, Ҳебронро, ва чарогоҳҳои

ҷудошударо бо он; ва Либнаро, ва чарогоҳҳои ҷудошударо бо он; ва Айлонро, ва чарогоҳҳои ҷудошударо бо он; ва Темаро, ва чарогоҳҳои ҷудошударо бо он; ва Гелларо, ва чарогоҳҳои ҷудошударо бо он; ва Дебирро, ва чарогоҳҳои ҷудошударо бо он; ва Асаро, ва чарогоҳҳои ҷудошударо бо он; ва Тануро, ва чарогоҳҳои ҷудошударо бо он; ва Байтшамусро, ва чарогоҳҳои ҷудошударо бо он; шаҳрҳои нуҳ аз ин ду қабила. Ва аз қабилаи Бинёмин, Ҷибъонро, ва заминҳои ҷудошудаи онро; ва Ҷатро, ва заминҳои ҷудошудаи онро; ва Анатотро, ва заминҳои ҷудошудаи онро; ва Ҷамаларо, ва заминҳои ҷудошудаи онро; шаҳрҳо чаҳор. Ҳамаи шаҳрҳои писарони Ҳорун, кохинон, сездаҳ. Ва ба қавмҳои писарони Қоҳот, ба лавиҳои боқимонда аз писарони Қоҳот, шаҳри коҳинони онҳо аз қабилаи Эфроим шуд; ва доданд ба онҳо шаҳри паноҳгоҳро барои қотил, Шехемро, ва чарогоҳҳои онро; ва Газарарo ва чарогоҳҳои онро; ва Бетҳоронро, ва чарогоҳҳои онро; чаҳор шаҳр. Ва аз қабилаи Дон, Елкотҳаимро ва чарогоҳҳои ҷудошудаи онро; ва Ҷетедонро ва чарогоҳҳои ҷудошудаи онро; ва Айлонро ва чарогоҳҳои ҷудошудаи онро; ва Ҷетереммонро ва чарогоҳҳои ҷудошудаи онро; чаҳор шаҳр. Ва аз нисфи қабилаи Манассе, Танаҳ ва ҷойҳои ҷудошудаи онро ва Иебата ва ҷойҳои ҷудошудаи онро, ду шаҳр. Ҳамаи шаҳрҳо даҳ ва ҷудошудагон барои онҳо ба мардумони писарони Каат, ба боқимондагон. Ва ба писарони Гедсон, ки Левитҳо буданд, аз нисфи қабилаи Манассе шаҳрҳои ҷудошударо барои қотилон доданд: Гаулонро дар Басанитиди ва чарогоҳҳои онро, ва Босоранро ва чарогоҳҳои онро, ҳамагӣ

ду шаҳр. Ва аз қабилаи Иссохор, Кишонро ва чарогоҳҳои ҷудошудаи онро; ва Даберотро ва чарогоҳҳои ҷудошудаи онро; ва Рамотро ва чарогоҳҳои ҷудошудаи онро; ва Чашмаи Ҳарфҳоро ва чарогоҳҳои ҷудошудаи онро; шаҳрҳои чаҳор. Ва аз қабилаи Ошир Басаллонро ва заминҳои чароии ҷудошудаи онро, ва Даббонро ва заминҳои чароии ҷудошудаи онро, ва Ҳелкатро ва заминҳои чароии ҷудошудаи онро, ва Раҳобро ва заминҳои чароии ҷудошудаи онро: шаҳарҳои чаҳор. Ва аз қабилаи Нафталӣ шаҳри ҷудошударо барои қотил, яъне Қодешро дар Ҷалил ва ҷудошудаҳои онро, ва Неммотро ва ҷудошудаҳои онро, ва Теммонро ва ҷудошудаҳои онро, ҳамагӣ се шаҳр. Ҳамаи шаҳрҳои Ҷедсон мувофиқи қабилаҳои онҳо, сездаҳ шаҳр. Ва ба қавми писарони Мерарӣ, лавиёни боқимонда, аз қабилаи Забулун: Маанро ва чарогоҳҳои онро, ва Қодешро ва чарогоҳҳои онро, ва Зилларо ва чарогоҳҳои онро, се шаҳр. Ва аз он тарафи Урдун, ки наздики Ариҳо аст, аз қабилаи Рӯбин, шаҳри паноҳгоҳи қотил, Босорро дар биёбон; Мисоро ва чарогоҳҳои онро; ва Ёзерро ва чарогоҳҳои онро; ва Дикмонро ва чарогоҳҳои онро; ва Мафоро ва чарогоҳҳои онро; чаҳор шаҳр. Ва аз қабилаи Ҷод, шаҳри паноҳгоҳи қотил, ва Рамотро дар Ҷилъод, ва чарогоҳҳои онро; Каминро, ва чарогоҳҳои онро; ва Ҳешбонро, ва чарогоҳҳои онро; ва Яъзерро, ва чарогоҳҳои онро; ҳамаи шаҳрҳо чаҳор. Ҳамаи шаҳрҳо барои писарони Мерарӣ мувофиқи қабилаҳои онҳо аз боқимондагони қабилаи Лавӣ, ва сарҳадҳо шаҳрҳои дувоздаҳ шуданд. Ҳамаи шаҳрҳои

Лавиён дар миёни мулки писарони Исроил чилу ҳашт шаҳр буданд, ва чарогоҳҳои онҳо гирди ин шаҳрҳо; шаҳр ва чарогоҳҳо гирди шаҳр барои ҳамаи ин шаҳрҳо. Ва Худованд ба Исроил ҳамаи заминеро дод, ки савганд хӯрда буд, ки ба падарони онҳо диҳад; ва онҳо онро мерос гирифтанд ва дар он сокин шуданд. Ва Худованд онҳоро аз ҳама тараф ором кард, чунон ки ба падарони онҳо савганд хӯрда буд, ҳеҷ кас аз ҳамаи душманони онҳо пеши онҳо бархост накард, ҳамаи душманони онҳоро Худованд ба дастони онҳо дод. Ҳеҷ яке аз суханҳои неке, ки Худованд ба писарони Исроил гуфта буд, нокомӣ нашуд, ҳамааш ба воқеият табдил ёфт.

22

Он вақт Ёшуъ даъват кард писарони Рӯбен ва писарони Ғод ва ним қабилаи Манассоро ва ба онҳо гуфт, шумо шунидед ҳама он чиро, ки Мӯсо бандаи Худованд ба шумо фармон дод ва овози маро итоат кардед мувофиқи ҳама он чи ба шумо фармон дод. Шумо бародарони худро дар ин рӯзҳои зиёд тарк накардаед ва то имрӯз фармони Худованди Худои худро нигоҳ доштаед. Акнун Худованд Худои мо ба бародарони мо ором дод, ҳамон тавре ки ба онҳо гуфта буд. Акнун пас баргардед ва ба хонаҳои худ ва ба замини тасарруфи худ, ки Мусо дар он тарафи Урдун ба шумо дода буд, биравед. Аммо нигоҳ доред хеле иҷро кардани фармонҳоро ва қонунро, ки Мусо бандаи Худованд ба мо

фармуд иҷро кунем; дӯст доштани Худованди Худои моро, рафтан дар ҳамаи роҳҳои Ӯ, нигоҳ доштани фармонҳои Ӯро, ва часпида шудан ба Ӯ, ва хизмат кардан ба Ӯ аз тамоми ақли шумо ва аз тамоми ҷони шумо. Ва Ёшуъа онҳоро баракат дод ва онҳоро фиристод, ва онҳо ба хонаҳои худ рафтанд. Ва ба нисфи қабилаи Манассе Мӯсо дар Башан дод, ва ба нисфи дигар Ешуъ бо бародаронаш дар он тарафи Урдун наздики баҳр дод, ва вақте ки Ешуъ онҳоро ба хонаҳояшон фиристод ва онҳоро баракат дод. Ва бо дороии бисёр онҳо ба хонаҳои худ рафтанд ва чорвои бисёр зиёд ва нуқра ва тилло ва оҳан ва либоси бисёрро, ки ғанимати душманон буд, бо бародарони худ тақсим карданд. Ва писарони Рӯбин ва писарони Гад ва ними қабилаи Манассе аз писарони Исроил дар Шилӯҳ дар замини Канъон рафтанд, то ба Гилъод ба замини тасарруфи худ биравад, ки онро тавассути фармони Худованд дар дасти Мӯсо мерос гирифта буданд. Ва онҳо ба Ҷилъоди Урдун омаданд, ки дар замини Канъон аст, ва писарони Рӯбин ва писарони Ҷод ва ними қабилаи Манассе дар он ҷо бар Урдун меҳроб бино карданд, меҳроби бузурге, ки дида шавад. Ва писарони Исроил шунидаанд, ки мегуфтанд: Бубинед, писарони Рӯбин ва писарони Ғод ва ними қабилаи Манассе мезбаҳ сохтаанд бар сарҳадҳои замини Канъон дар Ҷилъоди Урдун, дар он тарафи писарони Исроил. Ва ҳама писарони Исроил ба Шилӯҳ ҷамъ шуда буданд, то ки бола рафта, бар зидди онҳо ҷанг кунанд. Ва фиристоданд писарони Исроил ба писарони Рӯбин ва ба писарони Ҷод ва ба писарони ниму қабилаи Манассо ба замини Ҷилъод, ва Финеҳосро,

писари Элъозор, писари Ҳорун, кохини калон, ва даҳ нафар аз сарварон бо ӯ; сарвари як аз хонаи оилаҳо аз ҳамаи қабилаҳои Исроил; сарварони хонаҳои оилаҳо ҳастанд ҳазорбошиҳои Исроил. Ва онҳо омаданд ба писарони Рӯбин ва ба писарони Ҷод ва ба нисфи қабилаи Манассо ба замини Ҷилъод ва сухан гуфтанд ба онҳо, гуфта: Ин чизҳоро мегӯяд тамоми ҷамоати Худованд: Чист ин гуноҳ, ки шумо гуноҳ кардед пеши Худои Исроил, баргаштан имрӯз аз Худованд, сохта шумо барои худатон қурбонгоҳ, то шумо ёғиён шавед аз Худованд? Оё гуноҳи Пеор барои мо хурд нест, ки мо то ҳамин рӯз аз он пок нашудаем? Ва зарба дар маҷлиси Худованд шуд. Ва шумо имрӯз аз Худованд рӯй гардондед ва хоҳад буд, ки агар имрӯз аз Худованд дур шавед, фардо ғазаб бар тамоми Исроил хоҳад омад. Ва ҳоло, агар замини моликияти шумо хурд аст, гузаред ба замини моликияти Худованд, ки дар он ҷо хаймаи Худованд маскан дорад, ва дар байни мо мерос гиред, ва шӯришгарон бар зидди Худо нашавед, ва шумо низ аз Худованд дур нашавед, бо сохтани қурбонгоҳе берун аз қурбонгоҳи Худованди Худои мо. Оё на, Ахар писари Зара бо гуноҳ гуноҳ кард аз чизи вақфшуда, ва бар тамоми ҷамоати Исроил ғазаб омад? Ва ин яке худаш аз гуноҳи худаш мурд. Ва писарони Рӯбин ва писарони Ҷод ва ними қабилаи Манассо ҷавоб доданд ва бо сарони ҳазорҳои Исроил сухан гуфтанд, гуфта: Худо Худо Парвардигор аст, ва Худо Худо Ӯ худаш медонад, ва Исроил худаш хоҳад донист; агар дар иртидод мо гуноҳ кардем пеши Парвардигор, нагузор Ӯ моро дар ин рӯз наҷот диҳад. Ва

агар мо барои худамон қурбонгоҳ сохта бошем, то аз Худованди Худои худамон дур шавем, то бар он қурбониҳои сӯхторӣ бигузорем ва қурбониҳои наҷот бар он бигузорем, Худованд ҷустуҷӯ хоҳад кард. Аммо мо инро барои эҳтиёт аз сухан кардем, гуфта: то ки фардо фарзандони шумо ба фарзандони мо нагӯянд: Шумо бо Худованди Худои Исроил чӣ кор доред? Ва Худованд байни мо ва шумо Урдунро ҳамчун сарҳад гузошт, ва ба шумо қисме аз Худованд нест, ва писарони шумо писарони моро бегона хоҳанд кард, то ки Худовандро напарастанд. Ва мо гуфтем кардани чунин, аз сохтани қурбонгоҳи ин на барои қурбониҳо ва на барои забҳҳо, балки то бошад ин шоҳидӣ байни мо ва шумо, ва байни наслҳои мо баъди мо, барои хизмат кардани хизмати Худованд пеши Ӯ, дар қурбониҳои мо ва дар забҳҳои мо ва дар забҳҳои наҷоти мо; ва нагӯянд фарзандони шумо ба фарзандони мо фардо, нест барои шумо ҳиссаи Худованд. Ва мо гуфтем: Агар рӯзе чунин шавад, ки онҳо ба мо ё ба насл-ҳои минбаъдаи мо чизе гӯянд, онҳо хоҳанд гуфт: Бинед шабеҳи қурбонгоҳи Худовандро, ки падарони мо сохтанд, на барои қурбонӣ-ҳо ва на барои забҳ-ҳо, балки он шаҳодате аст миёни шумо ва мо, ва миёни писарони мо. Пас, мо имрӯз аз Худованд рӯй нагардонем ва аз Ӯ ҷудо нашавем, то қурбонгоҳе барои қурбониҳои мева, қурбониҳои Саламин ва қурбониҳои наҷот бисозем, ҷуз аз қурбонгоҳи Худованд, ки пеши хаймаи Ӯ қарор дорад. Ва Финеҳас кохин ва ҳамаи роҳбарони ҷамоати Исроил, ки бо ӯ буданд, суханҳоеро, ки писарони Рӯбин ва писарони Гад ва ними қабилаи Манассе

гуфтанд, шуниданд ва ин онҳоро хушнуд кард. Ва Финеҳас коҳин ба писарони Рӯбин ва ба писарони Гад ва ба ними қабилаи Манассиҳ гуфт: Имрӯз донистаем, ки Худованд бо мост, зеро шумо пеши Худованд гуноҳ накардед ва писарони Исроилро аз дасти Худованд раҳонидед. Ва Финеҳос кохин ва роҳбарон аз писарони Рӯбин ва аз писарони Гад ва аз ними қабилаи Манассе аз Гилъод ба замини Канъон назди писарони Исроил баргаштанд ва ба онҳо ҷавоб доданд. Ва ин ба писарони Исроил хушнуд омад ва онҳо бо писарони Исроил сухан гуфтанд ва Худои писарони Исроилро баракат доданд ва гуфтанд, ки дигар ба ҷанг бар зидди онҳо наравад, то заминро аз писарони Рӯбин ва писарони Ҷод ва нисфи қабилаи Манассе нобуд кунанд ва дар он ҷо сукунат карданд. Ва Ёшуъ қурбонгоҳи Рӯбен ва Гад ва нисфи қабилаи Манассеро ном гузошт ва гуфт, ки он шаҳодате аст миёни онҳо, ки Худованд Худои онҳост.

23

Ва шуд баъд аз рӯзҳои зиёд, пас аз он ки Худованд Исроилро аз ҳамаи душманони ӯ гирду атроф ором дод, ва Ёшуъо пир шуда, ба синну сол расида буд. Ва Ёшуъ ҳамаи писарони Исроилро ва шӯрои калонсолони онҳоро ва ҳокимони онҳоро ва қозиёни онҳоро ва котибони онҳоро даъват кард, ва ба онҳо гуфт: Ман пир шудаам ва дар рӯзҳо пеш рафтаам. Шумо аммо дидаед ҳар чӣ Худованди Худои

мо ба ҳамаи ин миллатҳо аз рӯи мо кард, зеро Худованди Худои шумо касест, ки барои шумо ҷанг кард. Бинед, ки ман ба шумо миллатҳои боқимондаро партофтаам, инҳоро дар мерос ба қуръа ба қабилаҳои шумо, аз Урдун ҳамаи миллатҳоро, ва онҳоро нобуд кардам, ва аз баҳри бузург ҳудуд хоҳад гузошт бар ғуруби офтоб. Худованди Худои мо онҳоро аз пеши мо нобуд хоҳад кард, то ҳалок шаванд, ва ба онҳо ҳайвонҳои ваҳширо хоҳад фиристод, то онҳо ва подшоҳони онҳоро аз пеши шумо нобуд кунад, ва шумо замини онҳоро ба мерос хоҳед гирифт, чунон ки Худованди Худои мо ба шумо гуфт. Пас бисёр қавӣ бошед нигоҳ доштан ва кардан ҳамаи чизҳои навишташударо дар китоби қонуни Мӯсо, то ки шумо майл накунед ба рост ё чап, то ки шумо дохил нашавед ба миллатҳои боқимондаи ин; ва номҳои худоёни онҳо ном бурда нахоҳад шуд дар байни шумо, на хизмат кунед, на саҷда кунед ба онҳо, балки ба Худованди Худои мо часпида хоҳед шуд, ҳамчунон ки шумо кардед то ҳамин рӯз. Ва Худованд миллатҳои бузург ва қавиро аз пеши рӯи шумо нобуд хоҳад кард, ва то ба имрӯз ҳеҷ кас дар пеши мо муқобилат накардааст. Яке аз шумо ҳазор нафарро таъқиб кард, зеро Худованди Худои мо барои шумо ҷанг кард, чунон ки ба мо гуфта буд. Ва хеле эҳтиёт кунед, ки Худованди Худои моро дӯст доред. Агар зеро шумо баргардед ва ба миллатҳои боқимондаи ин, ки бо шумо ҳастанд, пайваст шавед ва никоҳҳо бо онҳо кунед ва бо онҳо омезиш кунед ва онҳо бо шумо, бидонед, ки Худованд дигар ин миллатҳоро аз пеши рӯи шумо комилан нобуд намекунад; ва онҳо барои шумо

ба дом ва ба санги лағзиш ва ба мехҳо дар пошнаҳои шумо ва ба тирҳо дар чашмони шумо мешаванд, то ки шумо аз замини неки ин, ки Худованди Худои шумо ба шумо дод, ҳалок шавед. Ман аммо мераваму роҳро, чунон ки ҳамаи онҳое, ки дар рӯи замин ҳастанд, ва шумо бо дили худ ва бо ҷони худ хоҳед донист, ки ҳатто як калима аз ҳамаи каламаҳое, ки Худованд Худои мо дар бораи ҳамаи чизҳои марбут ба мо гуфтааст, нокомшуда нест. Ва хоҳад буд ки чӣ тавр омадааст ба мо ҳамаи суханҳои некӣ, ки Худованд гуфтааст бар шумо, ҳамин тавр оварад Худованд Худо бар шумо ҳамаи суханҳои бадӣ то вақте ки нобуд кунад шуморо аз замини неки ин, ки Худованд додааст ба шумо, дар вақти тахаллуф кардани шумо аҳди Худованди Худои моро, ки фармудааст ба мо, ва рафта хизмат кунед ба худоёни дигар ва саҷда кунед ба онҳо.

24

Ва Ёшуъ ҳамаи қабилаҳои Исроилро ба Шилӯҳ ҷамъ кард ва пешсафедони онҳо, котибони онҳо ва қозиёни онҳоро даъват намуд ва онҳоро пеши Худо истод кард. Ва Ёшуъо ба ҳамаи мардум гуфт: Худованд, Худои Исроил, чунин мегӯяд: Падарони шумо аз аввал дар он тарафи дарё зиндагӣ мекарданд, Тароҳ, падари Иброҳим ва падари Наҳур, ва онҳо ба худоёни дигар хизмат мекарданд. Ва гирифтам падари шуморо Иброҳимро аз он тарафи дарё ва роҳнамоӣ кардам ӯро дар ҳамаи замин, ва зиёд кардам

тухми ӯро, ва додам ба ӯ Исҳоқро, ва ба Исҳоқ Яъқубро ва Эсавро, ва додам ба Эсав кӯҳи Сеирро барои мерос бурдан, ва Яъқуб ва писарони ӯ фуромаданд ба Миср, ва шуданд он ҷо миллати бузург ва бисёр ва қавӣ, ва азоб доданд онҳоро мисриён. Ва Ман Мисрро бо нишонаҳое, ки дар миёни онҳо кардам, задам. Ва баъд аз ин падарони моро аз Миср берун овард ва шумо ба Баҳри Сурх дохил шудед, ва мисриён падарони моро бо аробаҳо ва аспҳо ба Баҳри Сурх таъқиб карданд. Ва мо ба сӯи Худованд фарёд кардем ва Ӯ абр ва торикӣ байни мо ва мисриён дод ва баҳрро бар онҳо овард ва онҳоро пӯшонд, ва чашмони шумо диданд он чӣ Худованд дар замини Миср кард, ва шумо дар биёбон рӯзҳои бисёр будед. Ва Ӯ моро ба замини аморриёне, ки дар он тарафи Урдун зиндагӣ мекарданд, овард ва Худованд онҳоро ба дасти мо дод ва шумо замини онҳоро мерос гирифтед ва онҳоро аз пеши худ нобуд кардед. Ва Балақ, писари Сеппор, подшоҳи Моаб бархост ва бар зидди Исроил ба ҷанг кашид ва фиристод ва Балаомро хонд, то моро нафрин кунад. Ва Худованди Худои ту нахост туро нобуд кунад, ва моро бо баракатҳо баракат дод, ва моро аз дастҳои онҳо раҳо кард ва онҳоро супурд. Ва шумо аз Урдун гузаштед ва ба Ариҳо омадед, ва бо мо ҷанг карданд сокинони Ариҳо — амуриҳо, канъониҳо, фиризиҳо, ҳивиҳо, ябусиҳо, ҳиттиҳо ва ҷирҷосиҳо, ва Худованд онҳоро ба дасти мо дод. Ва Ӯ пеш аз шумо ҳангасро фиристод ва онҳо дувоздаҳ подшоҳи аморӣёнро аз пеши мо ронд, на бо шамшери ту ва на бо камони ту. Ва Ӯ ба шумо замине дод, ки дар он меҳнат накардед, ва шаҳрҳое, ки насохтед, ва

шумо дар онҳо ҷойгир шудед, ва токзорҳо ва зайтунзорҳое, ки шумо накоштед, мехӯред. Ва ҳоло аз Худованд битарсед ва ба Ӯ дар рости ва адолат хизмат кунед ва худоёни бегонаеро, ки падарони мо дар он тарафи дарё ва дар Миср ба онҳо хизмат мекарданд, дур кунед ва ба Худованд хизмат кунед. Агар аммо ба шумо хуш намеояд, ки ба Худованд хизмат кунед, имрӯз барои худатон интихоб кунед, ки ба кӣ хизмат хоҳед кард: ё ба худоҳои падаронатон, ки дар он тарафи дарё буданд, ё ба худоҳои аморӣҳо, ки дар замини онҳо зиндагӣ мекунед. Аммо ман ва хонаи ман ба Худованд хизмат хоҳем кард, зеро Ӯ муқаддас аст. Ва мардум дар ҷавоб гуфтанд: Чунин набошад, ки мо Худовандро тарк карда, ба худоёни дигар хизмат кунем. Худованди Худои мо, Худ Ӯ Худост, Ӯ моро ва падаронамонро аз Миср боло овард ва моро дар тамоми роҳе, ки дар он рафтем, ва дар байни тамоми миллатҳое, ки аз онҳо гузаштем, нигоҳ дошт. Ва Худованд аморӣ ва ҳамаи миллатҳои дар замин сокинбударо аз рӯи мо ронд, вале мо низ ба Худованд хизмат хоҳем кард, зеро Ин Худои мост. Ва Ёшуъа ба мардум гуфт, шумо наметавонед ба Худованд хизмат кунед, зеро ки Худо муқаддас аст ва Ӯ ғайратманд буда, гуноҳҳои шуморо ва беқонуниҳои шуморо раҳо намекунад, вақте ки шумо Худовандро тарк кунед ва ба худоёни дигар хизмат кунед, ва омада ба шумо зарар мерасонад ва шуморо нобуд мекунад дар ивази он ки ба шумо некӣ кард. Ва мардум ба Ёшуъ гуфтанд: Не, балки мо ба Худованд хизмат хоҳем кард. Ва Ёшуъо ба мардум гуфт: Шумо бар зидди худатон шоҳид ҳастед, ки шумо

Худовандро интихоб кардед, то ба Ӯ хизмат кунед. Ва ҳоло дур кунед худоёни бегонаро, ки дар байни шумо ҳастанд, ва дилҳои худро ба сӯи Худованд Худои Исроил рост кунед. Ва мардум ба Ёшуъ гуфтанд: Мо ба Худованд хизмат хоҳем кард ва овози ӯро хоҳем шунид. Ва Ёшуъо дар он рӯз бо мардум аҳд баст ва дар Шилӯҳ пеш аз чодири Худои Исроил ба ӯ қонун ва ҳукм дод. Ва ӯ ин суханҳоро ба китоби қонунҳои Худо навишт ва санги бузурге гирифт ва Ёшуъа онро зери дарахти писта дар назди Худованд барпо кард. Ва Ёшуъо ба мардум гуфт: Инак, ин санг дар байни шумо гувоҳ хоҳад буд, зеро ки худаш ҳамаи суханҳоеро, ки Худованд имрӯз ба шумо гуфтааст, шунидааст. Ва ин санг дар байни шумо дар рӯзҳои охирин гувоҳ хоҳад буд, вақте ки шумо ба Худованди Худои ман дурӯғ гӯед. Ва Ёшуъо мардумро фиристод ва ҳар яке ба ҷои худ рафт. Ва Исроил ба Худованд хизмат кард дар ҳамаи рӯзҳои Ёшуъ ва дар ҳамаи рӯзҳои он пирмардоне, ки баъд аз Ёшуъ дароз зистанд ва он касоне, ки ҳамаи корҳои Худовандро, ки барои Исроил кард, диданд. Ва шуд пас аз он ва мурд Ёшуъо писари Нун, ғуломи Худованд, дар синни сад-у-даҳ солагӣ. Ва онҳо ӯро дафн карданд ба сарҳадҳои қисмати ӯ дар Тимнат-Сераҳ дар кӯҳи Эфроим аз шимоли кӯҳи Ҷилъод. Ва устухонҳои Юсуфро писарони Исроил аз Миср овардаанд ва дафн карданд дар Шехем, дар қисмати замине ки Яъқуб аз амурҳое, ки дар Шехем зиндагӣ мекарданд, барои сад барра харидааст ва онро ба Юсуф дар қисмат додааст. Ва баъд аз ин шуд, ки Элеазар писари Ҳорун, кохини калон, вафот кард ва дар Гибеаи Финеҳос, писараш, дафн карда

шуд, ки он ба ӯ дар кӯҳи Эфроим дода шуда буд.